

Giới thiệu Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày

Thể loại: Xuyên thư, ngọt, hài, 1vs1, HE

Editor: Mít

Tình trạng bản gốc: Hoàn (138c)

Bookcover by Kỳ Vân

Biết mình sau khi xuyên thư lại trở thành nữ phụ ác độc, La Thiên kiên quyết khẳng định mình sẽ không đi tìm đường chết mà dấy vào nam nữ chính. Mỗi ngày cô đều thấp thòm chờ đợi mình có thể thành công thoát thân, yên ổn mà làm Bao Tô Bà (*).

(*) Bao Tô Bà: nhân vật trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì, là bà chủ của một dãy các phòng trọ cho thuê. La Thiên cũng muốn mua nhà rồi cho thuê như Bao Tô Bà =>))

Đầu tiên, cô ngồi đợi nữ chính xuất hiện.

Sau đó, cô ngồi đợi tình cảm của nam nữ chính thăng hoa.

Tiếp đến, cô ngồi đợi nam nữ chính chia tay.

Cuối cùng là ngồi đợi nam nữ chính gương vỡ lại lành, vui sướng hạnh phúc, kết hôn sinh con, happy ending.

Kết quả thì sao chứ? Sao lại biến thành cô và nam chính sinh em bé rồi? La Thiên mông lung, rốt cuộc là cô tính sai bước nào?

Chú ý:

1. Nữ chính (La Thiên) không mạnh mẽ, là một nữ chính bình thường, bình thường, bình thường
2. Là ngọt văn, nhưng vẫn có một chút khúc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edt: Mít

~~~~~

La Thiên cũng không phải tự mình nguyện ý đến đây, cô cả đời nghèo rớt mồng tơi, ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Ba tuổi chết mẹ, năm tuổi chết ba, đi theo ông nội tới năm mươi tuổi, ông và bà cũng lần lượt mất. Sau đó đưa đến nhà ông ngoại, năm cô tốt nghiệp sơ trung, trong ba năm thời gian ông bà ngoại cũng lần lượt mất.

Từ đây, cô ở trong thôn trở thành thiên sát cô tình, chuyên khắc thân nhân. Cuối cùng không ai dám tiếp nhận cô, trôi qua tới năm 18 tuổi, chịu không nổi đòn đai vớ vẩn trong thôn liền đi ra ngoài làm công.

Không bằng cấp không tư sắc, cũng chỉ có thể làm nhân viên phục vụ, bạn trai đầu tiên cũng là duy nhất của cô chính là nhân viên phục vụ chung cửa hàng, lừa hết tiền tiết kiệm của cô, tiền lương 10 ngày cũng từ bỏ, ôm tiền chạy.

Thành phố lớn, công nhân ngoại lai nhiều vô số kể, đừng nói là tìm, cho dù chuyện mười vạn nguyên bị mất của cô đem đi cạy cảnh sát báo án, cảnh sát cô cho cô ký tên, sau đó lại quên mất.

Từ đây, La Thiên cũng không dám dễ dàng tin tưởng người khác nữa, đến năm 35 tuổi chưa từng được một ngày tốt lành, tiền đường lão cũng tồn được gần 30 vạn.

Kết quả còn chưa vui vẻ được hai ngày, bệnh viện tra ra cô bị bệnh máu trắng cấp tính.

Bác sĩ nói chỉ trị bệnh bằng hoá chất, 30 vạn cũng đủ rồi, La Thiên không mua nổi tế bào gốc, cũng không ai nguyện ý cho cô tế bào gốc.

Cho nên cô liền lấy tiền làm trị bệnh bằng hoá chất, sau đó.....

Chính là không ngừng trị bệnh bằng hoá chất, mua thuốc, nằm viện, trị bệnh bằng hoá chất, mua thuốc, nằm viện.....

Cuối cùng toàn thân khí quan suy kiệt, khi nằm ở trên giường bệnh, La Thiên tiếc nuối đời này của mình sống không được tốt, không được mặc đẹp, không được ăn ngon, không được sáng khoái mua đồ vật, không được nghỉ ngơi dài hạn, không.....

Giống như nhớ lại, cả đời đều ở những quán cơm khác nhau mà làm công..... Thật tiếc nuối! La Thiên cảm thán.

"Những điều đó, tôi đều cho cô, cô có thể giúp tôi không?"

Một khắc cuối cùng nhắm mắt, cùng xuất hiện với âm thanh tâm điện thẳng tắp vang lên, chính là giọng nữ dễ nghe này.

Thời điểm La Thiên mơ mơ hồ hồ tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy hạ thân đau đớn, không tự giác rên rỉ hai tiếng □□.

Trong lay động, cô nghe thấy chỗ sâu trong linh hồn đang đứt quãng mà hò hét.

"Một..... Muốn..... Hắn....."

Cái gì? Nói cái gì?

Nghe không rõ ràng lắm..... Đau.....

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ, La Thiển duỗi tay che khuất ánh sáng chói mắt, tới nơi này cũng đã cả đêm, nói thật ra, cô..... Thiệt tình không phải rất hiểu rõ tình huống hiện tại.

Có thể là thời cơ tới không quá khéo, cho nên ký ức La Thiển tiếp thu được... Cũng tương đối tán loạn.

Nhưng mà, điều đó đều không có quan hệ gì, La Thiển liều mạng ngăn chặn khóe miệng cười cười, từ trong trí nhớ hỗn loạn lấy ra một ít ký ức mà cô cần biết.

Đây là một khối thân thể khỏe mạnh, lớn lên đẹp, nữ nghệ sĩ tuyến 18 trong giới giải trí.

Chủ yếu là, cô có tiền, tuy rằng là kim chủ cấp.

Nhưng có tiền rất tốt nha!

Có tiền có thể mua những thứ muốn ăn, muốn mặc, muốn chơi, không cần làm công..... Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy vui vẻ.

La Thiển siêu cấp muốn ở trên giường lăn hai cái, nhưng..... Cô nhịn xuống.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên người, diện mạo tổng tài tiêu chuẩn, có thể là trải qua một đêm hỗn loạn tối hôm qua, lúc này hấn ngủ rất sâu.

La Thiển lên nhìn, lên đứng dậy, sau đó đem bức màn kéo xuống, ngăn trở ánh nắng chói mắt bên ngoài.

Tùy tiện mặc vào quần áo ngày hôm qua vút trên mặt đất, nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ.

Mitt [Wattpad: HBNmoemoe]

Một bên sửa sang lại ký ức hỗn loạn trong đầu, một bên đánh giá cái chung cư này.

Đầu tiên, thế giới cô đang sống hiện tại là một quyển tiểu thuyết từ rất nhiều năm trước 《thể thân si tình》, một bộ tiểu thuyết ngôn tình nổi danh nhất của một tiểu thuyết gia tiêu biểu. Cuốn tiểu thuyết này nhìn từ tên là biết nữ chủ là một thể thân, nhưng..... Cô ấy không phải thể thân duy nhất.

Tiếp theo, La Thiển cùng với nữ phụ thể thân ác độc La Thiển trong cuốn tiểu thuyết này trùng tên trùng họ, cho nên, lúc ấy sau khi xem xong quyển sách này đến bây giờ, La Thiển còn có một chút ấn tượng. Nhưng mà, nữ phụ La Thiển không cam lòng làm thể thân, luôn muốn thay thế, sau khi bị chia tay làm ra rất nhiều chuyện không thể cứu vãn, thậm chí hãm hại nữ chủ. Cho nên, kết cục của nữ phụ La Thiển có chút thảm, bị đánh gãy hai chân, gả cho ông chồng là dân cờ bạc, nhận hết ngược đãi.

Cuối cùng, nam chủ Đường Diễn đối với thanh mai trúc mã bạch nguyệt quang* tình cũ khó quên, nhưng lại bị nữ chủ thể thân thiện lương bắt lấy.

*Bạch nguyệt quang(ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ trong lòng luôn có một người mình yêu thương, mình ái mộ nhưng lại không được bên nhau, không thuộc về mình. Nguồn: google

Cho nên, tình cảnh hiện giờ của La Thiển là trước có bạch nguyệt quang, sau có chân ái.....

Má ơi.....

Này đó, đều không phải vấn đề, tuy rằng nhớ tình tiết không phải rất rõ ràng. Nhưng dù chỉ có một đoạn ngắn ký ức, căn cứ theo định luật tiểu thuyết cũng biết, nữ phụ giống nhau đều đi tìm đường chết.

La Thiển thì không! Mục đích của cô rất đơn giản, cô hiện giờ vẫn là thể thân, nữ chủ chân ái còn chưa xuất hiện, bạch nguyệt quang cũng còn chưa trở về.

Kim chủ đại nhân rất dễ hầu hạ, ra tay hào phóng, cô chỉ cần ngoan ngoãn mà..... Lấy tiền lấy tiền lấy tiền, sau đó chia tay chạy lấy người, không liên quan đến nhân sinh bất hòa của bọn họ..... Ngắm lại nhân sinh kế tiếp, càng tốt đẹp.

Nghĩ đến đây, La Thiển hi hi cười ra tiếng, nằm ở trên sofa thật dày trong phòng khách, sờ sờ.

"Thật là thoải mái! Sofa này, rất đáng giá đúng không?"

Sờ sờ bụng, có chút đói bụng.

La Thiển thật ra không chỉ có thân thể đói, sinh lý cũng đói, cô hiện giờ còn dừng lại ở đoạn thời gian trước khi chết.

Tiền đều cầm đi chữa bệnh, cũng không có tiền mua cái gì ăn, thời điểm chết cảm giác đều là đói bụng.

La Thiển liền sờ soạng đến cánh cửa nối liền phòng khách với phòng bếp, sau đó hai mắt sáng lấp lánh lên.

"Oa! Thật xinh đẹp!" La Thiển đến chết cũng không có trở lại thôn của mình, cô vẫn luôn thuê một cái nhà trệt nhỏ ở tại trong thành thôn, phòng bếp chính là cái loại để một cái bàn lên trên hành lang.

Nơi nào gặp qua loại này, hoàn cảnh sáng ngời, tủ bát xa hoa, đồ làm bếp lấp lánh sáng lên, cái gì cần có đều có.

La Thiển mặt đầy hạnh phúc mà mở tủ lạnh, đến nguyên liệu nấu ăn cũng đều là thứ mà cô hiếm thấy, còn có sandwich.

Cầm sandwich, La Thiển trực tiếp ngồi xổm trước tủ lạnh mở hộp sữa bò vừa ăn vừa uống, ăn ngon, La Thiển lớn như vậy không phải chưa từng ăn sandwich, nhưng cái loại sandwich giá rẻ quả nhiên cùng loại này không giống nhau.

Ăn sandwich, La Thiên lại tìm được không ít trái cây, cô lấy ra một quả táo lớn, tùy tiện lau hai cái liền cắn ăn.

Ngọt, giòn, còn tràn đầy nước.....

Ăn ăn, La Thiên cảm giác có một tấm mát lạnh băng ở sau cái ót của mình, chỉ cảm thấy cả người run lên, thật lạnh nha!

Cầu sinh dục mạnh mẽ làm cái cổ cứng đờ của cô quay đầu nhìn về phía sau, phía sau nam chủ đang dùng ánh mắt xem người chết nhìn chăm chăm cô, La Thiên thật sâu cảm thấy hấn có thể đã sớm định ra kết cục cho mình.

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn mặt bàn ăn sạch sẽ phản quang kia, hỏi: "Com sáng đâu?"

Một đoạn ký ức ngắn lóe lên tiến vào, đúng vậy, nữ phụ La Thiên không thỏa mãn với việc chỉ làm một thể thân, cô trong thời gian làm thể thân chính là thập phần chuyên nghiệp làm tất cả những việc mà một người vợ có thể làm.

Cho nên, com sáng.....

La Thiên yên lặng nhìn hấn trong chốc lát, nhấc tay gặm một nửa quả táo, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Ách..... Ăn không?"

Đường Diễn yên lặng nhìn La Thiên một phút đồng hồ, xác định La Thiên không tiếp tục mở miệng, hấn mới nói: "Không cần."

Thẳng đến khi Đường Diễn mặc vào trang phục đi làm cứng nhắc kia của hấn, mặt vô biểu tình mà rời khỏi chung cư. La Thiên mới bắt đầu tự mình tỉnh lại, a ~ cảm giác ngày đầu làm tiền nhiệm hình như không có làm tốt bản chức công việc!

~~~~~

♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edt: Mít

~~~~~

Đường Diễn đi rồi, La Thiên nhẹ nhàng thở ra.

La Thiên ăn uống no đủ, trở lại trên giường, dùng thời gian sáng sớm sửa sang lại một chút ký ức trong đầu.

Nói cho cùng thì cô xem quyển tiểu thuyết kia cũng đã rất nhiều năm rồi, không chắc là nhớ rõ. Nhưng mà suất diễn của La Thiên ở trong tiểu thuyết cũng không nhiều lắm, nhiều nhất chỉ là mấy đoạn làm như thể nào tàn hại nữ chủ mà thôi.

Đối với sinh hoạt cơ bản cùng Đường Diễn đều không có đề cập đến, cho nên, muốn thông qua ký ức nữ phụ La Thiên để lại cho cô mà sửa sang lại một chút.

Má ơi..... Bởi vì thời gian tiếp nhận thân thể tương đối vi diệu, cho nên, ký ức thật ra cũng đứt quãng.

La Thiên biết gia đình của thân thể này chẳng ra gì, thù lao từ chỗ kim chủ trừ bỏ căn chung cư này, còn được mỗi tháng cấp 20 vạn nguyên tiền mặt, mặt khác ngẫu nhiên cho chút tài nguyên hoặc lễ vật.

Mà thân thể này đi theo kim chủ đã được một năm, vốn dĩ nói như thế nào cũng phải tồn được trên trăm vạn, nhưng bởi vì nguyên chủ tiêu tiền rất nhiều, thẻ ngân hàng hiện giờ cũng chỉ dư lại 3 vạn.

La Thiên hẳn là trọng sinh trở về, thân thể này không chỉ có ký ức cho tới hôm nay, mà còn có ký ức cả bi thảm, nào là sau này hãm hại nữ chủ, bị Đường Diễn trả thù, chặt đứt hai chân, gả cho dân cờ bạc.

Nhưng không phải rất hoàn chỉnh, ví dụ như ký ức mỗi buổi sáng nữ phụ La Thiên đều sẽ dậy làm com sáng cho nam chủ, La Thiên không có. Nhưng thời điểm nam chủ nhắc tới tới, trong đầu La Thiên sẽ tự động xuất hiện ký ức này, cho nên, La Thiên cảm thấy, ký ức đứt gãy ở thời điểm tiếp xúc được nhắc nhở là có thể khôi phục.

Có cái nhận biết này, La Thiên cũng không lo lắng, chỉ muốn trước ăn no ngủ một giấc, những việc khác về sau lại nói.

Kết quả đôi mắt còn chưa nhắm lại, điện thoại liền vang lên.

La Thiên tìm kiếm nơi nới, mới ở chỗ tủ đầu giường tìm được một cái smart phone.

Oa! Cái này chính là smart phone rất đắt đúng không? La Thiên chỉ dùng qua cái loại smart phone 888 thấp kém mà thôi, thời điểm có thể nhớ, có thể lên trời luôn.

“Alo.”

“.....” Trần Trìềm trầm mặc trong chốc lát nói: “Alo cái gì? Cô còn chưa tới đoàn phim?”

“Đoàn phim?” La Thiên sững sốt, sau đó trong đầu tự nhiên nhớ tới việc này. La Thiên kỹ thuật diễn không tốt, đáng đáp không tệ, nhưng người có đáng đáp không tệ trong giới giải trí rất nhiều, loại như La Thiên cũng có vẻ bình thường.

Từ sau khi theo kim chủ Đường Diễn, công ty đối với cô cũng coi như không tệ, có tài nguyên cũng sẽ suy xét đến cô. Không nói cho tài nguyên tốt nhất, nhưng tóm lại cũng không tệ.

Cái đoàn phim này chính là công ty lấy tới một nữ số N, có tập đoàn Đường thị đầu tư, suất diễn chỉ có mấy tập, nhưng tóm lại cũng rất vui về!

“A a a, tôi đã biết, tôi hiện tại lập tức qua đó.”

“Cô quên.” Trần Trùng nói, không phải nghi vấn, là câu trần thuật.

La Thiển sùng sốt, da mặt dày nói: “Không có, chỉ ngủ quên.”

“Đường tổng ngày hôm qua ở chỗ cô?”

La Thiển ấp úng mà “Ừ!” Một tiếng, Trần Trùng cũng không nói gì, chỉ bảo.

“Nhanh lên.”

La Thiển nhanh chóng từ tủ quần áo tìm một bộ quần áo thay đổi, liền vội vàng ra cửa.

Mitt [Wattpad: HBNmoemoe]

Trần Trùng là người đại diện của La Thiển, nhưng không phải chỉ mang một mình La Thiển. Trần Trùng có năng lực không tệ, dưới tay mang theo mấy nam nữ nghệ sĩ, La Thiển là người tệ nhất, thuần túy là nhìn mặt mũi Đường tổng mới đưa La Thiển nhét vào trong tay Trần Trùng.

Nhưng bên người La Thiển có một trợ lý chuyên đi theo cô, tên Triệu Vũ Lâm, hai ngày này xin nghỉ. Cho nên, La Thiển chỉ có thể tự mình gọi xe chạy tới đoàn phim.

Thời điểm La Thiển chạy tới đã là 11:27, mọi người trong đoàn phim sắc mặt đều không quá tốt.

Trần Trùng sau khi biết La Thiển buổi sáng không đến đoàn phim, cũng đã lại đây trước xử lý tình huống bên này, lúc La Thiển đến Trần Trùng đang mang theo một trợ lý tên Ngô Bội một bên xin lỗi những người khác trong đoàn phim, một bên phân đồ uống lạnh cho bọn họ.

La Thiển đi vào, tranh thủ thời gian dưới sự dẫn dắt của Trần Trùng đi xin lỗi Giang Hoa đạo diễn.

Giang đạo cười lạnh: “Nào dám nhận, người của Đường tổng, chúng tôi cũng chỉ có thể cung.” Có thể thấy được, hôm nay La Thiển vô duyên vô cớ đến trễ, đã triệt để đắc tội đạo diễn.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Giang đạo, sẽ không có lần sau.” La Thiển chỉ có thể xin lỗi.

Liếc mắt nhìn cô một cái rồi nói: “Tất cả mọi người đều đi ăn cơm trưa, chờ ăn xong rồi bắt đầu quay.”

“Vâng vâng vâng.” La Thiển thái độ thành khẩn.

Giang đạo kỳ quái liếc nhìn cô một cái, ai nha, nha đầu này hôm nay thái độ không tồi nha!

Ngày thường, La Thiển không chỉ đến muộn mà còn mang theo kính râm lớn của cô, nhìn xuống thứ dân như bọn họ, càng không cần phải nói xin lỗi.

La Thiển ủ rũ cụp đuôi đi theo phía sau Trần Trùng vào phòng hóa trang, chuyên viên trang điểm ăn được một nửa bị kêu trở về sắc mặt cũng không quá tốt.

Chỉ có thể kim nén bức bối hóa trang cho cô, Trần Trùng bảo trợ lý đi mua cơm cho La Thiển, sau đó cô ta ở một bên chờ La Thiển hoá trang, đồng thời hỏi: “Ngày hôm qua Đường tổng ở chỗ cô, có nói cho cô tài nguyên gì hay không?”

La Thiển ngơ ngác trả lời: “Không có!”

Trần Trùng nhún mày, La Thiển ngoại trừ khuôn mặt, nói thật, một chút không gian phát triển cũng không có. Nếu không có chỗ dựa lớn này, cả đời cũng chỉ ở tuyến 18 mà lăn lộn.

“Mỗi lần đến chỗ cô không phải đều sẽ cho chút gì sao? Cái chương trình truyền hình thực tế hần đầu tư kia cô không muốn với hần sao?”

La Thiển lúc này mới lại từ trong một góc ký ức tìm được nguyên nhân gây ra chuyện, Đường Diễn gần đây có đầu tư một chương trình truyền hình thực tế, đã được công bố ra ngoài.

Hiện giờ xem ra độ mong chờ của người xem rất cao, La Thiển nghĩ lần này Đường Diễn tới là muốn mở miệng xin một vị trí ở chỗ hần.

Trần Trùng mang theo La Thiển cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt, La Thiển từ chỗ Đường Diễn có được tài nguyên, có đôi khi cũng có thể phân một ít đến chỗ nghệ sĩ dưới tay cô ta.

Dưới tay Trần Trùng có một ngôi sao nữ trọng điểm bồi dưỡng, tên Lâm Giai Thần. Đi theo con đường thanh thuần thiếu nữ, hiện giờ cũng coi như ở tuyến 2, vừa mới quay xong một bộ tiền hiệp đang hot, ả ả có thể xâm nhập vào tuyến 1.

Trước khi bộ phim của Lâm Giai Thần được công chiếu, Trần Trùng liền muốn cho cô ta tham gia chương trình truyền hình thực tế trước, không để cho fans mình, còn có thể kiếm thêm được một bộ phận fans, tạo thế cho bộ phim.

Cho nên, Trần Trùng thực coi trọng lần cơ hội này của La Thiển.

La Thiển chỉ có thể nhìn gương nói: “Chưa kịp, buổi sáng hần đi rất sớm.”

Xuyên thấu qua gương, La Thiển nhìn thấy chuyên viên trang điểm trợn trắng mắt, trong mắt ả ả đều là khinh bỉ.

La Thiển: “.....” Lão nương dựa vào thực lực ôm đùi vàng, dựa vào cái gì khinh thường tôi?

“Tìm thời gian muốn với Đường tổng, cô chẳng lẽ muốn luôn ở cái tuyến 18 này lăn lộn? Có Đường tổng sủng, làm sao cũng phải chen đến tuyến 3 cho tôi!” Trần Trùng thanh âm lạnh lùng.

“Tôi thấy buổi sáng hần ra cửa không cao hứng cho lắm!” La Thiển nói.

“Vì sao?”

“Có thể là bởi vì.....” La Thiến quay đầu nhìn Trần Trùng, không xác định mà trả lời.

“Không ăn com sáng?”

Trần Trùng: “.....”

La Thiến thẳng đến khi bắt đầu quay mới phản ứng lại, kỹ thuật diễn..... mình không có.

May mắn thân thể này tự mang kỹ thuật diễn của La Thiến, sau khi hơi chút thích ứng, suất diễn của nhân vật cũng rất đơn giản, chỉ cần cười ngốc bạch ngọt là được.

La Thiến những thứ khác không biết, nhưng làm nhân viên phục vụ, mỉm cười ngọt ngào là sở trường của cô, hơn nữa thêm vào kỹ thuật diễn của nữ phụ La Thiến.

Buổi chiều, đối với nam chủ cười, cười, cười..... Suất diễn cũng xem như thuận lợi.

Thẳng đến khi treo dây thép.....

~~~~~

Máy chương đầu hơi nhạt thì mọi người thông cảm, về sau thì cười không nhạt được lắm =))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Edt: Mít

~~~~~

Nhân vật trước kia của nữ phụ La Thiến căn bản không dùng đến dây thép, cho dù là phim hiện đại hay là cổ đại, suất diễn của cô ấy cũng đều quá nhẹ.

Đây là lần đầu tiên treo dây thép, La Thiến không giữ được cân bằng, làm lại chậm trễ thêm 1 giờ, diễn viên nam nữ chính sắc mặt đều đen, huống chi là đạo diễn.

“Cô là heo sao? Đơn giản như vậy cũng không biết, cũng không biết, không biết sao?”

Giang đạo cảm kích bản liễu mạng gỗ.

La Thiến về mặt vô tội: “Không biết mà!”

Giang đạo: “.....” Nếu không phải bởi vì cô đi cửa sau, tôi thật sự muốn đánh chết cô.

Diễn viên nữ chính cười nhạo một tiếng.

“Nói giống như ai cũng sẽ như vậy, tất cả mọi người đều bắt đầu từ những cái không biết, không phải trước đó cô chưa từng luyện tập một chút chứ?”

La Thiến nhẫn nhịn, quyết định thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, liền trầm mặc.

Người diễn vai nữ chính tên Hà Khả Hân, là nữ nghệ sĩ tuyến 3. La Thiến không biết cô ta có phải bởi người khác ngủ hay không, nhưng cô ta bắt đầu tốt nghiệp từ học viện điện ảnh ra thì đều diễn vai nữ chính, đến nay còn chưa từng diễn qua nhân vật nữ 2.

Nhưng mà, ngay cả như vậy Hà Khả Hân vẫn có một điều khiến La Thiến thật muốn cười trên nỗi đau của người khác, đó chính là cho dù cô ta đóng bao nhiêu bộ phim, cho dù phim có hot hay không, thì cô ta vẫn không nổi tiếng.

Hà Khả Hân liếc mắt nhìn cô một cái rồi quay sang nhìn Giang đạo nói: “Như vậy chúng ta quay tiếp thể nào đây? Dứt khoát thay người đi.”

Giang đạo nhìn cô một cái cũng không nói chuyện, đối người hay không đối cũng không phải ông có thể quyết định, La Thiến ở trong vòng tay thanh danh không tốt, nhưng người ta vận khí tốt, người ta dựa vào tổng tài của tập đoàn Đường thị.

“Quay cảnh của các người trước, La Thiến cô ở chỗ này luyện dây thép, chờ quay xong suất diễn của Hà Khả Hân với Viên Khai Khai, tôi lại qua đây quay đoạn này của cô.” Giang đạo cảm kích bản chỉ chỉ La Thiến.

La Thiến gật gật đầu: “Vâng Giang đạo.”

Những người này không có trong tiểu thuyết, nhưng trong trí nhớ nữ phụ La Thiến thì có, Viên Khai Khai chính là nam chính của bộ phim này, vừa mới lên tuyến 2, trong khoảng thời gian này phát triển rất tốt.

Giang Hoa là đạo diễn phim thần tượng nổi tiếng, những bộ phim trong tay ông ta cơ bản đều hot.

La Thiến người này, không được hưởng qua cái phúc gì, nhưng lại ăn khổ không ít. Những thứ khác cô không có, nhưng định lực cùng với sức chịu đựng thì chuẩn khỏi phải bàn.

Sau khi cô có thể nắm giữ cân bằng, cô huấn luyện qua lại đã hơn một giờ, chờ đến thời điểm Giang đạo trở về, La Thiến đã đau đến không còn cảm giác.

“Không tồi, nghe nói cô đã có thể ứng phó tự nhiên?” Giang đạo nhìn La Thiến hỏi.

“Đại khái không có vấn đề.” La Thiển cũng không dám bảo đảm.

“Vậy có thể quay chưa?” Giang đạo tiếp tục hỏi.

La Thiển gật đầu, Giang Hoa có chút giật mình, sự phụ lại đây nói với ông thời điểm La Thiển học xong cũng ở lại tiếp tục luyện tập, Giang Hoa rất giật mình.

Hôm nay thái độ La Thiển cũng tốt, làm việc cũng nghiêm túc, nói thật, cô kiên trì biết nỗ lực cố gắng như vậy Giang Hoa rất thương thức. Nói cho cùng thì treo dây thép cũng không thoải mái, huống chi là người mới, lúc này trạng thái của La Thiển thì Giang Hoa có chút đoán được, nhưng cô còn nguyện ý tiếp tục quay, không nháo tính tình đại tiểu thư, xác thật rất hiếm thấy.

Cảnh diễn này rất nhanh vượt qua, trước khi La Thiển rời đi, đạo diễn còn nhìn cô nói: “Sau này làm việc chớ tốt.”

La Thiển ngăn người, cười gật đầu.

Mitt [Wattpad: HBNmoemoe]

Thời điểm tháo trang sức, Hà Khả Hân cũng hoàn thành công việc hôm nay, hai người chạm mặt ở phòng hóa trang, Hà Khả Hân cười lạnh hỏi: “Lần trước không phải nói kêu Đường tổng làm cho chúng tôi đẹp mặt sao?”

Hà Khả Hân một bên nói, một bên ngồi vào trước gương, tự có chuyên viên trang điểm đi lên tháo trang sức cho cô ta.

La Thiển liếc nhìn cô ta một cái, hợp lại chuyên môn nói móc tôi à?

“Chính cô hot không được cũng không cần đến chỗ tôi phát tiết.” La Thiển trả lời một câu, cô biết, Hà Khả Hân những chuyện khác có thể không thèm để ý, nhưng cô ta ghét nhất người khác nói cô ta hot không được, người càng thiếu cái gì thì càng sợ người ta nói cái đó.

“Cô nói cái gì? Tiện nhân, cô lặp lại lần nữa, bất quá chỉ là đồ bán thân, còn là nghệ sĩ nhỏ tuyến 18, cũng dám đến trước mặt tôi giương oai.” Hà Khả Hân cầm lấy một lọ kem dưỡng ẩm trên bàn nện đến bên chân La Thiển.

La Thiển cúi đầu nhìn miếng thủy tinh kia một chút, ngẩng đầu nhìn Hà Khả Hân nói.

“Tôi bán thân thì làm sao? Tôi bán bằng bản lĩnh, cô có giỏi thì cũng đi bán đi?”

Hà Khả Hân thiếu chút nữa nôn ra một búng máu, ai không biết là do Đường tổng chọn? Hẳn tìm những tình nhân đó, không phải bằng tư sắc mà kết luận. Mãi cho đến mấy năm nay, mới nghe người ta nói cái Đường tổng tìm chính là bóng dáng của mỗi tình đầu.

Cái này, cũng không phải lớn lên xinh đẹp là có thể lọt vào mắt hắn, còn phải lớn lên có bóng dáng giống với người kia.

“Hừ, bất quá chỉ là thể thân, rất nhanh sẽ bị người khác thay thế. Nếu chính chủ trở về, vậy càng tốt, đến lúc đó giống như chó nhà có tang.” Hà Khả Hân cười lạnh, tốc độ đổi tình nhân của Đường tổng tuy rằng không tính là nhanh, nhưng nếu tìm được người giống hơn, tự nhiên sẽ đổi.

La Thiển một chút cũng không tức giận, cười hi hi nhìn Hà Khả Hân nói: “Đến lúc đó tôi đã có tiền làm bao thuê bà rồi!” Còn sâu cái gì?

Hà Khả Hân: “.....” Bao thuê bà? Là cái quý gì?

La Thiển ôm cái mộng tưởng này vui sướng đi theo Trần Trùng, lưu lại Hà Khả Hân về mặt hoảng sợ nhìn cô, loại người như các cô chẳng lẽ không phải chinh phục giới giải trí sao?

Chờ lên xe, Trần Trùng ngồi vào bên cạnh La Thiển, lạnh mặt nói: “Thu hồi nụ cười ngây ngô trên mặt cô đi, buổi tối trở về gọi điện thoại cho Đường tổng. Chương trình truyền hình thực tế kia còn một tháng nữa bắt đầu bấm máy, nếu lấy không được danh ngạch, thì sẽ không có danh ngạch của cô đâu.”

La Thiển có cũng được mà không có cũng không sao trả lời, cô biết Trần Trùng nói điều này là vì muốn lấy danh ngạch cho Lâm Giai Thần. La Thiển đến bây giờ còn lẫn lộn ở tuyến 18, ngoại trừ bản thân thật sự không có vốn liếng gì bên ngoài, thì không thể bỏ qua công lao của Trần Trùng.

Dù sao cô ấy theo Đường Diễn đã được một năm, thật ra không phải lần nào Đường Diễn cho tài nguyên cũng đều không tốt. Có đôi khi La Thiển vỗ Đường Diễn vui vẻ, hắn cũng sẽ cấp cho tài nguyên không tồi thậm chí rất tốt.

Nhưng một khi cô tài nguyên tốt như vậy, Trần Trùng sẽ ngay lập tức từ trong tay cô ấy lấy đưa cho Lâm Giai Thần.

Ví như bộ phim tiên hiệp kia, là một bộ phim lớn mà mấy năm trước công ty Đường Diễn mua bản quyền, khi đó chính sách và lưu lượng không thích hợp. Năm trước công ty mở họp, cảm thấy mấy năm nay người xem đã quá chán ngán với những bộ phim quốc dân rồi, bên bây giờ là thời cơ tốt để chính thức đưa ra thị trường bộ phim có đề tài mới mẻ.

Bộ phim kia có đầu tư vô cùng lớn, không gì có thể chê. La Thiển năm trước mới vừa được Đường Diễn coi trọng, Đường Diễn dùng vai nữ chính của bộ phim này làm điều kiện để La Thiển làm tình nhân của hắn.

La Thiển diễn vai quân chúng đã được mấy năm, đến vai nữ phụ cũng chưa diễn qua, đột nhiên rơi xuống cái bánh có nhân lớn như thế, không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

Công ty thấy cô leo lên được Đường thị, liền điều cô tới làm nghệ sĩ dưới trướng của Trần Trùng.

Trần Trùng tiếp nhận cô cũng có điều kiện, cô ta muốn vai nữ chính của bộ phim này trong tay La Thiển. La Thiển tuy rằng không phải người tốt, nhưng suy nghĩ thật ra rất đơn giản, bằng không hại người cũng sẽ không trực tiếp như vậy, nếu cô vì bộ phim này mà trở mặt với Trần Trùng thì sẽ không có lợi, tiên hiệp cũng là một đề tài mới, chưa biết có hot hay không. Không bằng cho Trần Trùng, đưa một cái nhân tình, sau này Trần Trùng cũng có thể đề ý đến cô nhiều hơn một chút.

Kết quả sau này, tài nguyên tốt Đường Diễn cấp cho đều sẽ bị Trần Trùng đoạt đi. Những tài nguyên này không phải trực tiếp đưa cho La Thiển, mà là cấp trên ở công ty thu được sau đó mới chia cho La Thiển, La Thiển không rõ ràng lắm những tài nguyên mà Đường Diễn cho cô tốt hay không tốt, cũng không rõ ràng lắm cái nào là Đường Diễn cho, công ty chỉ là nhìn mặt mũi Đường Diễn, dù sao cô vẫn luôn có công việc, cũng có không phát hiện những điều đó.

Đường Diễn càng sẽ không nhắc nhở cô những việc đó, cho nên, cô cứ như vậy một đường bị hồ bò ở tuyến 18 không đứng dậy nổi.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edt: Mít

♥ □ ♥ □ ♥ □

Thật ra hiện tại La Thiên cũng không phải rất hiểu những việc đó, nhưng trong trí nhớ của cô đã có ký ức tương lai của nữ phụ La Thiên, thời điểm nữ phụ La Thiên biết những việc này, học máu có thể nghĩ.

Tài nguyên có được từ chỗ Đường Diễn, rất ít khi không tốt. La Thiên nghĩ nghĩ, thời điểm mình chết, nữ phụ La Thiên nói muốn mình giúp cô ấy.

Nhưng cô không nghe rõ nữ phụ La Thiên rốt cuộc muốn cái gì, nhưng cô cũng là người đã chết qua một lần. Cho nên, cô biết, thời điểm một người chết đi, nhiều nhất là muốn cả đời không tiếc nuôi.

Nữ phụ La Thiên tuy rằng không phải người tốt, nhưng không có giết người phóng hỏa, chỉ là tính tình kiêu ngạo, miệng độc, đúng lý không tha, không biết suy nghĩ cho người khác...à. Tóm lại chính là một người không được người khác thích.

Quá lắm chính là đôi bàn thiết kế của nữ chủ, lại đi nói nữ chủ sao chép, cùng với không muốn sống tự thêm một vài hăm hại lớn nhỏ!

Nhưng mà cô ấy bị đánh gãy hai chân là do một người đàn ông say mê nữ chủ làm ra, tìm không được công việc là do nam chủ Đường Diễn làm ra, bị gả cho dân cờ bạc là bạch nguyệt quang làm ra, sau đó bị ông chồng mê bài bạc sống sờ sờ đánh chết.

Cả đời này trôi qua vô cùng thâm, vì những chuyện đó mà trả giá đại giới thì cũng quá nặng.

La Thiên đưa suy nghĩ của mình vào, sau đó vô cùng khẳng định, nếu mình trải qua cả đời như vậy, khẳng định sẽ có suy nghĩ giống mình hiện tại.

Rời xa nữ chủ nam chủ bạch nguyệt quang, để các cô ấy tự đi yêu hận gút mắt dây dưa không rõ, em yêu tôi tôi không yêu em tôi yêu cô ấy nhưng tôi lại yêu em.....

Không thể cứ bị Trần Trùng tiếp tục lừa gạt như vậy, có tài nguyên tốt mình phải túm trong tay, mặc kệ cuối cùng hot hay không hot, cũng không đến mức sau này nghĩ lại tức học máu.

Dù sao hot hay không hot, La Thiên vẫn trung thành với mộng tưởng làm-- bao, thuê, bà!

Trần Trùng nhìn La Thiên ở một bên cười ngây ngô, đầu đầu xoa xoa thái dương. Cái tài nguyên này rất khó lấy, rất khó rất khó. Bằng không, cô ta cũng sẽ không cố ý hôm nay đến đây một lần.

Chờ sau khi đưa La Thiên về tới chung cư, Trần Trùng nhìn cô dặn dò mãi.

"Nhớ rõ nói với Đường tổng chuyện chương trình truyền hình thực tế, có thể đòi..... Nhiều thêm một cái danh ngạch, ngày mai Vũ Lâm sẽ trở lại."

La Thiên gật đầu, chưa nói cái gì liền đi lên lầu.

Ngày hôm sau trợ lý Triệu Vũ Lâm 9 giờ sáng tới ấn chuông cửa, La Thiên ngáp một cái đi mở cửa, mặc áo ngủ tơ tằm, dáng người phập phồng quyến rũ, còn có ngũ quan tinh xảo. Nếu không phải ở giới giải trí, La Thiên như vậy, đã xem như là mỹ nữ khó gặp.

Triệu Vũ Lâm nhìn lướt qua La Thiên từ trên xuống dưới.

"Chị Thiên, chị lại xinh đẹp hơn rồi." thời điểm cô mới vừa đi theo La Thiên, La Thiên thật ra có chút quê mùa, tuy có một khuôn mặt không tệ, nhưng cái loại quê mùa này là có từ trong xương cốt.

Từ sau khi La Thiên đi theo Đường tổng, cũng bắt đầu biết làm đẹp, biết mặc đồ hàng hiệu, biết tập thể hình, biết học những khí chất phù hợp.

Đây thật ra cũng chỉ mới một năm, La Thiên trở nên càng thêm trẻ mã, càng thêm xinh đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt thủy nhuận, lúc cười lộ lên đúng là bông tuyết sinh huyền.

"Em thật là càng ngày càng biết nói chuyện."

La Thiên cười, những khí chất quý tộc này học được, là thứ mà nữ phụ La Thiên khắc vào trong xương. Bởi vì cô không có, cho nên mới liều mạng học hỏi, đến nỗi luyện tập kỹ thuật diễn cũng không có nghiêm túc như vậy, nhưng lại cùng với quý tộc chân chính vẫn có khác biệt.

"Chị Thiên mấy ngày nay không có sắp xếp gì, muốn đi công ty không?" ý tứ của Triệu Vũ Lâm là đi đến phòng tập diễn luyện tập một chút, Trần Trùng thường xuyên dặn dò cô ấy như vậy.

La Thiên nghĩ nghĩ nói: "Không được, hôm nay chị phải đi công ty Đường tổng!" Nữ phụ La Thiên không phải chưa từng đi qua đó, nhưng đều bị đuổi ra ngoài.

Nhưng nếu chờ Đường Diễn tới, cái danh ngạch trong chương trình truyền hình thực tế này xem như không có hy vọng, thời gian Đường Diễn tới đây là nửa tháng tới một lần, nhiều hơn thì là 3 tháng tới một lần. Cho nên, ngày tháng thân cận da thịt với Đường tổng thật ra đếm trên đầu ngón tay.

Wattpad: HBNmoemoe

La Thiên nấu chút cháo, mang theo rau xanh củ cải ướp ngày hôm qua, đóng hộp tốt, liền theo Triệu Vũ Lâm ra cửa.

"Chị Thiên, còn muốn đi sao?" Triệu Vũ Lâm chính là bị đuổi đến sợ, quả thực mất mặt.

"Đi, nghe nói cái chương trình kia đã định ra không ít người. Còn không đi thì không có cơ hội." La Thiên gật đầu, cái chương trình này là một tiệc nuôi của La Thiên, bởi vì chương trình truyền hình thực tế này cuối cùng rất hot, làm cho tất cả khách quý đều nổi lên.

"Được rồi!" Triệu Vũ Lâm lấy xe ô tô nhỏ chạy bằng điện của cô ấy đưa La Thiến đến cửa lớn Đường thị.

"Chị Thiến, chị đi vào chờ trước đi, em đi kiểm chỗ đậu xe." Triệu Vũ Lâm vươn đầu ra nói.

Hiện tại là 7 giờ sáng, cho dù là buổi sáng nhưng cũng đã rất nóng. La Thiến gật đầu đi vào đại sảnh của Đường thị.

Tập đoàn Đường thị là tập đoàn mới, tập đoàn hiện giờ chủ yếu là phát minh nghiên cứu khoa học kỹ thuật, thiết kế internet cùng với mấy chi nhánh lớn đầu tư giải trí.

Nguyên một tòa cao ốc này đều bị Đường thị mua, thành lập chỉ mới được 6 năm nhưng đã trở thành một trong những tập đoàn đứng đầu cả nước.

Thời điểm La Thiến đến đại sảnh, lễ tân ở quầy nhìn thấy cô, đầu đầu mà cúi xuống khe khẽ nói nhỏ với đồng nghiệp bên cạnh.

"Má ơi, La đại tiểu thư này lại tới nữa."

"Quan tâm cô ta làm gì."

"Thật phiền, tổng giám đốc làm sao lại coi trọng cô ta vậy."

"Cắt, chỉ là một món đồ chơi mà thôi, cũng không phải nghiêm túc."

Hai người trò chuyện vui vẻ, La Thiến gõ gõ mặt bàn nói: "Tôi tìm Đường tổng của các cô."

Hai người lập tức mỉm cười chuyên nghiệp, người bên phải nói: "Chào La tiểu thư, ngài có hẹn trước với Đường tổng không?"

La Thiến sững sốt, còn phải hẹn trước? Lại không phải gặp chủ tịch.

Người bên trái đại khái là sợ La Thiến nổi bão, tiếp tục nói: "La tiểu thư, tôi điện thoại hỏi một chút." Sau đó lưu loát gọi điện thoại đến phòng thư ký tầng cao nhất, chưa nói hết hai câu, lưu loát cúp điện thoại, mỉm cười nói với La Thiến: "Đường tổng không rảnh."

"Tôi đi lên chờ anh ấy." La Thiến nói.

"La tiểu thư đừng khó xử chúng tôi, ngài cũng biết tự mình cho ngài đi lên, chúng tôi đều phải bị sa thải. Ngài hẹn trước với Đường tổng rồi lại đến đi!" Người bên phải mặt mỉm cười cự tuyệt.

La Thiến mặt vô biểu tình liếc mắt nhìn các cô ấy một cái, đi khu nghỉ ngơi lầu một tìm một cái sofa ngồi xuống. Triệu Vũ Lâm rất nhanh liền tìm đến, thấy La Thiến ngồi ở đây, chạy nhanh lại hỏi.

"Chị Thiến, thế nào rồi?"

La Thiến vẫn như cũ mặt vô biểu tình, nội tâm lại táo bạo mạnh mẽ, nhưng âm thanh vẫn thực bình tĩnh: "Không thể đi lên."

Tuy rằng như thế, Triệu Vũ Lâm vẫn nghe ra nhân nhạ ưu thương, cô an ủi nói.

"Chị..... Thử gửi tin nhắn cho Đường tổng xem?"

La Thiến sau khi tiếp thu ký ức trong đầu, bị ai vô cùng nói: "Anh ấy không đồng ý lời mời kết bạn của chị."

Mẹ nó, hai người cũng đã là cái loại quan hệ đó rồi, WeChat cũng chưa thêm sao? Triệu Vũ Lâm nội tâm phun tào, ngoài miệng lại hỏi.

"Số điện thoại thì sao?"

"Ngược lại là có." La Thiến rút đi động ra, bắt đầu đánh chữ.

[Đường tổng thân ái, em là cục cưng bé nhỏ ban đêm giải sầu tịch mịch cho anh. Hôm nay đặc biệt mang đến một phần bữa sáng mỹ vị, không biết Đường tổng có rảnh không?]

Tin nhắn chẳng ra gì cứ như vậy mà gửi đi, một chút cũng không có cố kỵ, Đường Diễn buổi sáng đang uống cà phê thấy những lời này, vì duy trì thiếp lập của mình, nhin xuống không nhỏ ra để bị sặc cả phê thiếu chút nữa nghẹn tức chết.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Edt: Mít

~~~~~

Thật ra ngày đó, Đường Diễn ở thời điểm La Thiến rời giường cũng đã tỉnh rồi, cô gái này tự cho là tay chân nhẹ nhàng, nhưng cái giường này mềm mại, mấy động tác của cô làm động, Đường Diễn cũng đã có ý thức, chỉ là không muốn mở mắt ra nhìn cô mà thôi.

Chờ La Thiến rời khỏi phòng, Đường Diễn mới vọt vào trong phòng tắm tắm rửa, rửa mặt một chút.

Hắn cho rằng chút thời gian này, La Thiến hẳn đã làm xong cơm sáng. Ít nhất trước kia vẫn luôn là cái dạng này, cho nên, khi hắn đi đến phòng khách, thấy cô gái kia ngồi dưới đất, ăn

miếng sandwich, uống miếng sữa bò.

Đường Diễn nội tâm là:.....

Toàn bộ quá trình, La Thiên không biết là ăn đến choáng váng hay như thế nào, dù sao Đường Diễn đứng ở phía sau cô tới 10 phút, cô cũng không có phản ứng.

Đường Diễn không thể ức chế mà có ý nghĩ "Tôi chờ nhìn xem, cô rốt cuộc đến khi nào mới phát hiện ra tôi?".

Đương nhiên, bản thân Đường Diễn tuyệt sẽ không thừa nhận cái tâm lý ấu trĩ này của mình, hẳn thập phần lãnh khốc mà cảm thấy mình đây là đang khinh thường cô gái ngu xuẩn kia.

Thẳng đến khi cô gái kia yếu ớt giờ quã táo hỏi mình: "..... Ăn không?"

Đường Diễn cảm thấy mình đã chịu khiêu khích, cô đây là trần trụi phản kháng đúng không?

"Không cần!" hai chữ này, hẳn nói ra từ trong kẽ răng, sau đó, hẳn thấy được một màn làm hẳn học máu.

Cô gái vẻ mặt vô tội, hai mắt ngây thơ, lại đáng thương vô cùng mà nhìn hẳn, thậm chí còn yên lặng mà gặm cắn thêm một miếng táo. Xác định cô gái này sẽ không nói thêm bất kỳ lời nói nào nữa, Đường Diễn nuốt máu rồi đi.

Được hầu hạ như tổ tông lâu như vậy, cô đột nhiên không hầu hạ nữa, Đường Diễn còn rất không quen.

Buổi sáng thời điểm đi làm, thư kí Kiều đưa tới văn kiện của hai ngày nay, Đường Diễn hưng hăng đem chuyện này bỏ qua một bên. Tay phải cầm cà phê uống, tay trái tùy ý mà tiếp nhận văn kiện trong tay thư kí Kiều.

Đường Diễn buổi sáng uống cà phê, hơn nữa còn là cà phê đen, hẳn không thích cà phê đen, nhưng chất lượng giấc ngủ buổi tối không phải quá tốt. Buổi sáng dễ dàng mệt mỏi, có vẻ không có tinh thần, cho nên, buổi sáng hẳn luôn muốn uống một ly cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Tiếp nhận văn kiện nhìn nhìn, cái loại khó chịu do ngủ không đủ giấc lại lần nữa đánh úp đến. Đường Diễn chỉ có thể lấy cà phê ở một bên uống vào, đang uống "Đỉnh" một tiếng, âm thanh tin nhắn di động truyền đến.

Di động Đường Diễn rất ít khi có tin nhắn, muốn liên lạc với hẳn đều trực tiếp điện thoại liên hệ.

Đường Diễn cũng không để ý, hẳn uống cà phê, tầm mắt tùy tiện đảo qua nội dung tin nhắn trên màn hình di động.

Wattpad: HBNmoemoe

Sau đó một cô dục vọng học máu dâng lên, cà phê vừa mới uống vào nếu lúc này phun ra, chẳng những máy tính cùng với văn kiện trước mặt gặp nạn, ngay cả uy tín của hẳn ở trước mặt thư kí Kiều cũng không có.

Cường chế nuốt vào cà phê, hậu quả chính là nghẹn tới ho thiếu chút nữa lục phủ ngũ tạng cũng muốn nhỏ ra hết.

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ....."

Thư kí Kiều nhìn cấp trên nhà mình đột nhiên ho sặc sụa, vội vàng hỏi.

"Đường tổng, anh không sao chứ?"

Đường Diễn lắc tay, cô gái này, cái gì gọi là cục cưng bé nhỏ giải sầu tịch mịch? Cô là do tôi tiêu tiền mua, mua, mua đó.

Cục cưng bé nhỏ cái gì chứ?

Chờ uống xong nước thư kí Kiều đưa tới, yết hầu còn bởi vì ho quá độ mà có chút đau.

"La Thiên tới?" Đường Diễn hỏi.

Thư kí Kiều biết La Thiên tới là lúc đi ra ngoài lấy nước, La Thiên không phải lần đầu tiên tới, nhưng Đường tổng đã từng dặn dò qua, phụ nữ bên cạnh hẳn, không có thông báo của hẳn thì không được tùy tiện cho vào công ty.

Cho nên thư kí Kiều cũng không để trong lòng, Đường tổng vừa hỏi, cô còn ngăn người mới mở miệng nói: "Mới vừa ra ngoài, Tiểu Trần có nói qua lâu một điện thoại nói La tiểu thư tới."

"Đề cô ta đi lên." Đường Diễn lạnh lùng nói.

Lúc này thư kí Kiều cũng có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn lập tức giải quyết việc công mà nói: "Vâng."

Cầm lấy văn kiện mà Đường Diễn đã ký, cô đi ra ngoài bàn giao với thư kí bên ngoài.

La Thiên ở dưới lầu ngồi 15 phút đồng hồ, lễ tân ở quầy mới hô: "La tiểu thư, Đường tổng đề cô đi lên."

"Ái?" La Thiên sùng sốt, sau đó vui vẻ mà nhìn Triệu Vũ Lâm nói: "Ái nha, gửi tin nhắn quả nhiên hữu dụng."

Triệu Vũ Lâm cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, phải biết rằng mấy lần trước tới, thiếu chút nữa là bị bảo an lấy cớ điện thoại ra ngoài.

"Tới ngay." La Thiên cầm lấy hộp com cùng với túi xách nhanh chóng đi theo lễ tân kia, Triệu Vũ Lâm cũng tranh thủ đuổi kịp.

Thang máy có rất nhiều bộ, trong đó có một bộ là chuyên dụng của Đường Diễn, La Thiên tự nhiên là không được đi, cô đi theo nhân viên lễ tân đi thang máy dành cho nhân viên.

Hiện tại là thời gian làm việc, thang máy không có bao nhiêu người, La Thiên nhìn nhân viên lễ tân kia nhất cái nút của tầng cao nhất, cửa thang máy bắt đầu chậm rãi đóng lại.

"Từ từ, từ từ." Ngoài cửa có một giọng nữ dễ nghe truyền đến, sau đó ở một giây cuối cùng cửa thang máy đóng lại chen lấn tiến vào.

Hai tay cô ấy đều xách đầy đồ vật, vẫn là nhân viên lễ tân kia hỏi: "Lâm Phi à!" Hẳn là cô quen biết nên trực tiếp giúp cô ấy ấn nút lầu 12.

Lâm Phi?

La Thiên nhìn về phía cô gái kia, tóc đuôi ngựa, trang phục công sở đen trắng, mặt trái xoan, mắt đào hoa, đây là..... Nữ chủ?

"Cám ơn chị Vương."

Nhân viên lễ tân kia đại khái là họ Vương, cô cười nói: "Không có gì, em lại giúp người khác mua đồ à?"

La Thiên biết, nữ chủ là một cái bánh bao mềm, ở thời điểm mới vào công ty không ít lần bị người ta khi dễ, các tiền bối trong công ty đều gửi mua đồ vật này kia hoặc đồ uống, thậm chí tăng ca, Lâm Phi đều chạy không thoát.

"Ha ha, em là người mới, những việc đó nên làm."

Chị Vương lắc đầu: "Cũng may tính tình em tốt, nhưng cho dù là người mới thì cũng phải cẩn thận sau này những việc đó chính là một phần công việc của em."

Lâm Phi cười cười, cái trán còn lấm tấm mồ hôi.

Cũng đúng, tháng 7, Lâm Phi là sinh viên thuộc khóa năm nay, lúc trước thực tập cũng là ở công ty Đường Diễn, một năm sau, cô ấy sẽ chính thức vừa gặp đã yêu với Đường Diễn. Chờ tình cảm hai người ấm lên, aaa..... Bạch nguyệt quang cũng nên trở lại, mình cũng nên công thành lui thân.

Không biết phí chia tay của Đường Diễn là bao nhiêu? Nghe nói mấy người trước đều cho rất nhiều, có người cũng là nữ mình tính, nghe nói không bao gồm bất động sản, chỉ tiền mặt mà đã hơn 8000!

Nghĩ đến đây, La Thiên lại hi hi cười ra tiếng.....

"Chị Thiên, chị..... không sao chứ?" Triệu Vũ Lâm một bên kéo kéo cô.

La Thiên lắc đầu, đã đến lầu 12, Lâm Phi nhanh chóng xách theo một đồng hồ trong tay đi ra ngoài. Thang máy tiếp tục chạy lên, sau khi đến tầng cao nhất, chị Vương ấn mở cửa cười nói: "La tiểu thư, tới rồi, ngài đi thông thả."

La Thiên gật gật đầu, mang theo Triệu Vũ Lâm đi ra ngoài.

Không gian tầng cao nhất của Đường thị thật rộng, không giống lầu 12 mở ra đều là hành lang, tầng cao nhất vừa mở ra chính là văn phòng nhóm thư kí của Đường Diễn.

Thấy La Thiên ra tới, thư kí Kiều chờ ở một bên đẩy đẩy mắt kính không gong trên mũi nói: "La tiểu thư, bên này."

Triệu Vũ Lâm không được phép đi vào, chỉ có La Thiên mang theo hộp com của cô đi vào văn phòng Đường Diễn.

Văn phòng cũng rất lớn, lớn đến có chút trống trải, bài trí trong văn phòng phần lớn là đầu gỗ, La Thiên nhìn cũng không hiểu, nhưng biết hiện tại đầu gỗ rất đáng giá.

Đường Diễn nhìn cô đang ngó xung quanh, nhũu mây lạnh giọng hỏi: "Com sáng đâu?"

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edt: Mít

~~~~~

La Thiên: “.....” A..... Hẳn đối với việc buổi sáng không được ăn com sáng rồi cuộc có bao nhiêu oán niệm?

“Này này này!” La Thiên nhanh tay đem hộp com để lên bàn làm việc của hân, bàn làm việc lớn đến nỗi 10 người vây quanh ăn uống cũng không có vấn đề gì.

Thái độ Đường Diễn lại không tốt, La Thiên cũng không thêm đề ý, người ta có tiền đó! Hầu hạ tốt thì mình cũng có tiền, La Thiên cảm thấy Đường Diễn chính là có cái vốn liếng này.

Nhìn hộp com hồng nhạt ba ngăn của La Thiên đặt trước mặt, nắp hộp còn là hình mèo kitty?!

Đường Diễn: “..... buổi sáng cô đưa tới cho tôi chính là cháo loãng và củ cái này?”

《thể thân si tình》có rất nhiều tình tiết thật ra không nhớ rõ, nhưng có chút tin tức rất mấu chốt trong tiểu thuyết mà ký ức nữ phụ La Thiên không có. Ví dụ như dạ dày Đường Diễn không tốt, thể thân cái loại đồ chơi này ấy à, hơn phân nửa là từ các ngõ ngách xâm lấn sinh hoạt của vai chính.

Thế cho nên sau khi nam nữ chính tách ra, nam chính sẽ từ các loại hồi ức không khoẻ mà nhớ đến thể thân kia, sau đó biến thành chân ái.

Lâm Phi ở những ngày tháng làm thể thân, chính là rất có trách nhiệm, đặc biệt dưỡng cho bệnh dạ dày của Đường Diễn tốt lên.

Cho nên La Thiên nhớ rõ Đường Diễn có bệnh dạ dày, cô cảm thấy, bệnh dạ dày nên ăn nhiều cháo, dưỡng dạ dày! Nên làm đồ ăn tự nhiên cũng tận lực thanh đạm, như vậy không phải rất tốt sao?

“Buổi sáng uống cháo mới tốt.” La Thiên chớp chớp mắt to vô tội của cô, biểu thị dụng tâm thuần lương của mình.

“Ha ha!” Đường Diễn cười lạnh hai tiếng, vậy trước kia mỗi sớm chuẩn bị cà phê đen cùng với sandwich cho tôi là à?

Nữ phụ La Thiên thật ra cũng biết làm những thứ này, nhưng cô ấy tự nhận mình đã không còn là dân quê, cho nên cô ấy khinh thường làm loại đồ ăn này. Đồ ăn cô ấy làm cho Đường Diễn tự nhiên là các loại đồ ăn cao cấp.

Cho nên, cô ấy đi học rất nhiều món com Tây, mỗi sớm đều sẽ chuẩn bị cho Đường Diễn cà phê đen phối hợp với sandwich hần thích nhất, Đường Diễn chưa từng ở chỗ La Thiên đến giữa trưa, chỉ thỉnh thoảng đến vào ban đêm.

Nữ phụ La Thiên trước nay đều làm các món cao cấp như là bò bít tết, mì Ý hoặc là com Pháp linh tinh, nói thật ra, tay nghề của nữ phụ La Thiên cũng không tồi. Cho nên, đối với việc ăn com ở bên kia, Đường Diễn cũng không bài xích.

Nghĩ như vậy, Đường Diễn cảm thấy hần xác thật chưa từng ăn qua món ăn Trung Quốc mà La Thiên làm, vậy nên có thể thử một chút.

Bởi vậy rất tự nhiên lấy đôi đũa với cái muỗng mà La Thiên ân cần đưa qua, ăn hai miếng.

Không tồi, hương vị rất thanh đậm, không thể nói ngon hay không, nhưng, đối với Đường Diễn buổi sáng đến bây giờ còn chưa ăn com sáng mà nói thì ăn rất thoải mái.

Đường Diễn không phải không ai làm com sáng, chỉ là buổi tối ngủ không được ngon nên buổi sáng rời giường không có khẩu vị. Đến công ty, lại trở nên không có tinh thần, vẫn luôn uống cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Trong nhà cha mẹ khi còn nhỏ chịu ảnh hưởng của văn hóa Châu Âu rất nhiều, mỗi đầu bếp cũng là phương diện này. Cho nên, com sáng vẫn luôn là cà phê sữa bò bánh mì sandwich linh tinh, cho dù là cha mẹ hay là ở nhà chính, cũng sẽ không thường xuyên làm những món Trung Quốc đơn giản.

Ăn một bữa com no nê, tâm tình Đường Diễn không tồi, quyết định tha thứ cho cô vì ngày hôm qua vô lễ, mở miệng hỏi: “Tôi có chuyện gì không?”

La Thiên lập tức lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Đường tổng, công ty gần đây không phải có đầu tư một cái chương trình truyền hình thực tế sao?”

Đường Diễn nhíu mày, nói là đầu tư, thật ra cơ bản chính là Đường thị bỏ vốn. Cái hạng mục này không nhỏ, phía dưới thương lượng rất lâu, mở hội nghị vài lần, phân tích lợi và hại cùng xác xuất thành công...vân vân...

Wattpad: HBNmoemoe

Đường Diễn không có tham dự, công ty của hần đầu tư giải trí không phải hạng mục chủ yếu, nhưng gần đây đầu tư giải trí xác thật kiếm lời không ít. Huống chi lần đầu tư này rất lớn, mấy lần đại hội cuối cùng hần đều có tham dự, cho nên có ấn tượng, văn kiện cuối cùng hần còn ký tên.

La Thiên nói không phải là cái này chứ?

“Cô nói là 《Thời Gian Nhân Nhâ 》?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên gạt đầu, duỗi hai ngón tay trắng nõn mảnh khảnh nói: “Có thể cho tôi hai slot không?”

Đường Diễn cười nhạo: “Một cái hạng mục lớn như vậy, mỗi đều là những ninh tinh nổi tiếng tuyển một, một slot cũng đừng nghĩ, cô còn muốn hai slot?”

Xác thật, trong "thể thân si tình" tuy rằng không nhắc tới, nhưng trong trí nhớ đời trước của nữ phụ La Thiên, cái hạng mục này xác thật chưa từng đến tay La Thiên.

Lâm Giai Thần sau đó là bằng thực lực lấy được, La Thiên muốn hai slot là vì không muốn dây dưa với Trần Trường.

“Vậy một cái không được sao?” La Thiên ừ rừ cuối đầu nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn là một người lạnh lùng, cũng phải bị cô chọc cười, nhưng hần vẫn nỗ lực bảo trì thiết lập con người của mình mà nói.

“Cho cô một cái, cũng không đến được trong tay cô đúng không?” Đường Diễn đã cho La Thiên tài nguyên gì, thật ra chính hần không phải nhớ rất rõ, đây đều là người phía dưới nhìn tình hình mà cấp cho cô, bao gồm phí sinh hoạt mỗi tháng cho La Thiên cũng đều là thư kí Kiều sắp xếp.

Nhưng, tài nguyên cho La Thiên, La Thiên phần lớn đều chưa từng dùng tới, chuyện này thư kí Kiều đã báo cáo qua với hần, thậm chí đến nguyên nhân cũng nói rõ ràng, Đường Diễn chỉ là tùy ý gạt đầu, nhưng việc này hần vẫn biết.

La Thiên, là đầu không lại người đại diện của cô ấy.

La Thiên lập tức ngồi thẳng, nói: “Anh đừng khinh thường người khác, tôi mà lấy được, tôi khẳng định đi.”

Đường Diễn không để ý tới cô, cúi đầu xử lý công việc, ý tứ quá rõ ràng: Cảm hợp com của cô rút nhanh lên!

La Thiên có loại cảm giác bị qua cầu rút ván, tá ma giết lừa, vô lực mà từ trong túi xách lấy ra một thanh chocolate. La Thiên cũng không phải là thích điểm tâm ngọt, đời trước không có tiền được ăn những món cao cấp như thế này, tự nhiên không thể nói là thích hoặc không thích.

Nhưng hiện giờ có tiền, loại điểm tâm ngọt vừa thấy liền biết rất cao cấp, cô mười phần nguyện ý nếm thử. Buổi sáng khi đi ngang qua tiệm bánh ngọt bên ngoài cao ốc, cô liền thuận tay mua một ít bỏ vào trong túi xách.

Tâm tình không tốt, ăn chút đồ ngọt giảm sức ép, những điều đó đời trước lúc cô làm việc ở tiệm cà phê thường xuyên nghe những nhân viên văn phòng nói, vẫn luôn nhớ rõ đồ ngọt đại khái giúp giảm sức ép!

“Cô đang ăn cái gì?” Đường Diễn lạnh lùng mà nhìn cô.

“..... Chocolate.” La Thiên không hiểu tại sao, đây không phải quá dễ dàng nhìn ra được sao?

“Ai cho phép cô ở văn phòng của tôi ăn uống lung tung?”

Âm thanh của Đường Diễn thậm chí muốn đông lạnh mọi thứ.

“Vậy.....vừa rồi anh còn ở văn phòng ăn cơm sáng nữa mà!” La Thiên không phục, cô nhìn ra được Đường Diễn thật sự tức giận, nhanh chóng lấy thêm một thanh chocolate, đưa qua hỏi: “Nếu không, anh cũng ăn một cái?”

Đường Diễn cứ như vậy yên lặng nhìn chăm chăm thanh chocolate trong tay cô đến một phút đồng hồ, sau đó lại ngẩng đầu nhìn La Thiên, dùng một loại âm thanh thập phần lạnh băng làm người nghe cũng cảm thấy lạnh đến run rẩy nói: “Tôi không ăn đồ ngọt.”

Tay cũng đã cầm đưa qua, được câu trả lời như vậy, La Thiên yên lặng thu hồi chocolate.

Nhìn ánh mắt vẫn lạnh băng như cũ của Đường Diễn, La Thiên đột nhiên như bị sét đánh giữa trời quang, không ăn đồ ngọt mà nhìn chăm chăm thanh chocolate của tôi lâu như vậy?

“Thật ra.....” La Thiên có một loại giả thiết không thể tưởng tượng, rốt cuộc thì điểm này cho dù là từ trong ký ức của nữ phụ La Thiên hay là trong tiểu thuyết đều không có nhắc tới. La Thiên lật vỏ của thanh chocolate, lại lần nữa đưa qua nói: “Ăn một chút cũng tốt.”

Đường Diễn lại yên lặng mà nhìn chăm chăm thanh chocolate kia một phút đồng hồ, tiếp tục dùng âm thanh lạnh băng của hắn nói.

“Không ăn.”

“Cứ ăn một chút đi!” La Thiên đã bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, không màng hậu quả mà đem chocolate đưa vào trong miệng hắn.

Đường Diễn yên lặng cắn nửa thanh chocolate, sau đó mơ hồ không rõ mà nói.

“Là cô ép tôi ăn.”

La Thiên vâng vâng gật đầu.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edt: Mít

~~~~~

Chờ ăn xong chocolate, tâm tình Đường Diễn hình như rất tốt, âm thanh cũng hòa hoãn một chút hỏi: “Cô nói cô muốn tham gia Thời Gian Nhân Nhã?”

“Có thể chứ?” Hai mắt La Thiên đều phát sáng.

“Suy xét một chút.”

La Thiên dứt một nửa chocolate còn dư lại cho Đường Diễn, còn rất thức thời mà nói.

“Tôi lại ép anh ăn một chút chocolate!”

Đường Diễn tán thưởng mà liếc nhìn cô một cái: “Trở về chờ thông báo.”

“Vâng!” La Thiên đứng vững, kính chào theo nghi thức quân đội: “Đường tổng hẹn gặp lại.”

Sau đó lưu loát dọn dẹp hộp cơm trên bàn, xoạch xoạch rời đi.

Nhìn thân ảnh La Thiên nhảy nhót rời đi, Đường Diễn không tự giác mà cong cong khóe môi.

Ở trước khi thư kí Kiều tiến vào, hân thập phần bình tĩnh rút tờ giấy xoa xoa miệng, xác định không còn bất kì dị thường gì, cũng ở trong lòng yên lặng nói: Mình cũng là bị ép buộc, không có biện pháp.

Sau đó, liền mười phần yên tâm thoải mái.

“Đường tổng, có chuyện gì?” thư kí Kiều gõ cửa tiến vào, nhìn Đường Diễn hỏi.

Đường Diễn nhìn văn kiện trong tay, đầu cũng không thèm nâng nói: “Cấp một vị trí cho La Thiên trong《 Thời Gian Nhân Nhã 》.”

“.....” thư kí Kiều ngẩn người, lại xác định mình không có nghe lầm, mới mở miệng trả lời: “Được.”

La Thiên tâm tình sung sướng trở về, buổi chiều Trần Trùng thu được tin tức lập tức gọi điện thoại lại hỏi: “Chuyện chương trình truyền hình thực tế kia Đường tổng nói như thế nào?”

La Thiên không muốn cho Lâm Giai Thần cơ hội, tự nhiên không có ngu ngốc mà nói chỉ có một vị trí không thành vấn đề, mà là không xác định nói: “Đường tổng chưa cho trả lời xác định, tôi cũng không biết!”

Trần Trùng nhú mày, hỏi: “Vậy Đường tổng nói về chuyện này như thế nào?”

La Thiên nghĩ nghĩ nói: “Đường tổng nói cái hạng mục này rất quan trọng, mọi đều là những minh tinh nổi tiếng tuyến 1!”

Trần Trùng nói một câu đã biết rồi cúp điện thoại. La Thiên nằm trên sofa đắp mặt nạ, ăn quả táo bủu môi, tùy tiện ném điện thoại qua một bên, tiếp tục thời gian nhân nhã của cô.

Cô một bên đắp mặt nạ một bên nghĩ, ai nha, quả thực không thể tưởng tượng. Đường Diên vậy mà thích ăn đồ ngọt?

Cái này trong tiểu thuyết không có nói nha! Ít nhất thì cho dù là bạch nguyệt quang, hay là Lâm Phi, đều không có nhắc tới cái này. Nữ phụ La Thiên theo Đường Diên hai năm, cũng không có phát hiện gì, nếu không phải mình ôm quyết tâm hẳn phải chết thử một lần, thật đúng là không phát hiện được điều này.

Hi hi hi...

La Thiên lại bắt đầu cười, cảm thấy mình đã phát hiện một cái bí mật động trời, toàn thế giới cũng chỉ có một mình mình biết bí mật này, hơn nữa, Đường Diên người nọ lãnh khốc vô tình, giống như núi băng, mỗi ngày mặt vô biểu tình, lại thích ăn đồ ngọt, hi hi hi hi.....

La Thiên tự mình tiêu khiển một phen, liền nhận được tin nhắn của thư kí Kiều nói buổi tối Đường tổng tới, La Thiên lập tức đi siêu thị mua không ít đồ ăn, còn có ý đi tới một tiệm bánh ngọt rất có danh tiếng mua hai cái bánh kem nhỏ đất nhất.

Wattpad: HBNmoemoe

Nói là đất nhất, cũng chỉ hơn 60 đồng một cái, La Thiên cảm thấy vì kim chủ đại nhân trong túi có vàng, chút tiền này vẫn bỏ ra được.

La Thiên có những ký ức của các món com Tây, cô tự mình cũng muốn ăn thử xem, nhưng Đường Diên vẫn luôn ăn com Tây, nghĩ đến cũng thấy ngán.

La Thiên làm nhân viên phục cũng được 20 năm, cũng đã từng ra sau bếp hỗ trợ, đi theo đầu bếp cũng học được hai tay trù nghệ.

Rất nhanh, sùon xào chua ngọt, cá kho, canh rau trộn, rau muống xào, ba món ăn một món canh đã làm xong.

Đường Diên hôm nay tới sớm, thời điểm hần đến La Thiên đang đem món canh cuối cùng đặt lên bàn, chuông cửa liền vang lên.

La Thiên mở cửa, Đường Diên nhìn cô, La Thiên cười hi hi, coi khăn quàng cổ đón hần tiến vào.

“Anh tới đúng lúc, com mới vừa làm xong, ngồi xuống ăn đi!” La Thiên xoay người đặt hai chén com lên trên bàn.

Đường Diên nhìn đồ ăn trước mặt, nhú nhú mày, La Thiên vốn dĩ muốn làm cá chua ngọt, nhưng sợ ngọt quá ăn ngán cho nên đem cá đi kho.

“Anh ăn một chút đi! Chay mặn thịt cá đều có, đặc biệt món sùon xào chua ngọt này là món ăn sở trường tốt nhất của tôi đấy.” La Thiên đưa đĩa sùon xào chua ngọt tới trước mặt Đường Diên.

Trong bữa com Đường Diên quả nhiên đem đĩa sùon xào chua ngọt đó ăn đến không sai biệt lắm, sau đó mới buông chén đĩa nói.

“Không tồi.”

La Thiên trong lòng ghen cười, nhưng cô biết Đường Diên thích sĩ diện, trên mặt một mảnh đứng đắn nói: “Món sở trường của tôi đương nhiên không tồi rồi, lần sau anh tới tôi lại làm cho anh ăn. Cá chua ngọt cũng là món sở trường của tôi, còn có thịt chiên ướp nước mắm tôi cũng có thể làm”

Đường Diên mặt vô biểu tình gật đầu, hình như là vì khen ngợi La Thiên, hần nhân nhặt mồm miệng: “《 Thời Gian Nhân Nhã 》 có một vị trí, tôi giữ lại cho cô.”

A! La Thiên ở trong lòng làm cái thủ thế v, trên mặt một mảnh cảm kích: “Đa tạ Đường tổng, đại ân đại đức suốt đời khó quên.”

Đường Diên không để ý tới cô, đứng dậy đi đến phòng khách mở TV xem, La Thiên dọn dẹp chén đĩa.

Sau đó từ tủ lạnh lấy ra bánh kem, một cái phóng tới trên bàn trà trước mặt Đường Diên, một cái phóng tới trước mặt mình, nói: “Đường tổng, đây là điểm tâm ngọt sau bữa ăn.”

Đường Diên không biết là từ bỏ giây giữa, hay là đã chịu mê hoặc, hần liếc mắt nhìn La Thiên một cái.

La Thiên cảm giác ánh mắt Đường Diên chỉ có ba chữ: Làm không tồi!

Ăn xong bánh kem, tự nhiên còn lại là chuyên nam nữ, điểm tâm ngọt đối với Đường Diên đại khái chính là rau chân vịt đối với thủy thủ mạnh mẽ. (popeye - hoạt hình)

Ăn điểm tâm ngọt xong Đường Diên cả đêm tinh lực thập phần tràn đầy, La Thiên nói thật vẫn còn là một lão xử nữ. Nhưng việc này cô cũng không phải là hoàn toàn không hiểu, huống chi thời điểm xuyên tới còn không lên tiếng mà thể hội một phen!

Khi đó Đường Diên không hiểu thương hương tiếc ngọc, La Thiên lại tinh thần không tập trung, cũng không có nhiều cảm giác. Hôm nay hai người nước chảy thành sông, nhưng thật ra thể hội được cảm giác không giống nhau.

La Thiên cảm thấy cảm giác là..... Không tồi, ít nhất cô được hưởng thụ. Nhưng Đường Diên thích tư thế lão hán đẩy xe (*bỏ edit k có kinh nghiệm mảng này nên k hiểu tư thế này ra làm sao, chắc mắc muốn chót luôn*) này, làm cô rất là mệt.

Lăn lộn La Thiên thật lâu, hai người mới đều nặng nề ngủ. Đúng vậy, nặng nề ngủ, Đường Diên rất khó có được một giấc ngủ ngon.

Có lẽ đồ ngọt đối với La Thiên không rõ ràng, nhưng đối với Đường Diên xác thật có công hiệu giảm sức ép, tóm lại, ngày này ăn Đường Diên ăn đồ ngọt, cảm giác sinh hoạt tức khắc sáng lên rất nhiều, đến giấc ngủ cũng cảm thấy không khó chịu nữa.

Ngày hôm sau thời điểm Triệu Vũ Lâm tới gõ cửa, còn nghĩ không biết chị Thiên thế nào, ngày hôm qua đại diện Trần gọi cho cô hỏi chuyện này, nhưng cô không có theo vào, tự nhiên cũng không biết bên trong rốt cuộc nói cái gì.

Nhưng thời điểm chị Thiên đi ra, biểu tình trên mặt rất sung sướng, cho nên, hẳn là không có vấn đề đúng không?

Nhưng mà, Triệu Vũ Lâm cũng không có thành thật nói chuyện này với Trần Trùng, chỉ nói mình không có đi theo vào, không biết kết quả như thế nào. Nói như vậy, cũng không phải bởi vì cô đối với La Thiên có bao nhiêu trung thành, mà vì tính tình La Thiên thật không dễ ở chung.

Nếu La Thiên tính tình không tốt, Triệu Vũ Lâm cũng không muốn cuối cùng bị cô ấy làm khó dễ. Cô chỉ cần ở giữa có thể sinh hoạt bình thường là tốt rồi.

Triệu Vũ Lâm nghĩ đến xuất thần, liền thấy cửa mở ra một chút, Đường Diên trầm khuôn mặt than, mặc áo ngủ nhìn chăm chăm mình.

Cô thậm chí nhìn ra được, mình nếu không nói rõ ràng ý đồ đến, khả năng một giây sẽ bị Đường tổng diệt.

“Thiên Thiên. chị Thiên có ở đây không? Chị ấy muốn giờ đi đoàn phim rồi.” Triệu Vũ Lâm tiếng nói run run, hơn nữa vì sao Đường tổng ở đây? Không phải mười ngày nửa tháng mới đến một lần sao? Hôm trước không phải vừa tới sao?

Đường Diễn nhìn chăm chăm cô tầm 30 giây, đầu mới bắt đầu chuyển động, sau đó “Ừ” một tiếng.

Đi đến cửa phòng, nhớ tới La Thiên còn sạch sẽ ở trên giường, hần yên lặng quay đầu nhìn chăm chăm Triệu Vũ Lâm một chút, nói: “Cô tại đây chờ, tôi đi kêu cô ấy.”

“Được được được!” Triệu Vũ Lâm điên cuồng gật đầu, một chút cũng không dám phản kháng, cũng không dám thúc giục.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edt: Mít

~~~~~

Vào phòng, Đường Diễn ngay lập tức hô hấp cứng lại, lúc này, La Thiên đang ôm gối đầu của bản thân thấp phần bắt nã mà ngủ.

May mà bộ vị mấu chốt đều đắp chăn, nhưng cái này muốn lộ không lộ... nhìn thấp phần mê người!

Đường Diễn thở ra một hơi, sau đó đi đến bên người La Thiên, dùng chân đá đá giường, mở miệng: “Còn chưa chịu rời giường, trợ lý cô tìm cô.”

La Thiên ngủ đến mơ màng, cô dụi dụi mắt, mơ hồ nhìn Đường Diễn: “Tìm tôi làm cái gì?”

Đường Diễn dùng ánh mắt như nhìn tên ngốc nhìn cô: “Cô hôm nay có đi đoàn phim không?”

La Thiên trong đầu tự động nhớ lại thời gian biểu công việc hai ngày này, a. Hình như là, lại. Đến trễ?

La Thiên nghĩ tới sắc mặt Giang đạo kia thật trầm, trên người đánh run một cái.

“Xong rồi, Giang đạo khẳng định sẽ tức giận.”

Đường Diễn cười nhạo, nói: “Thời gian làm việc của mình cũng không nhớ rõ, khó trách hiện tại còn chưa nổi chút nào.” Nguyên nhân chân chính La Thiên nổi không được hần tự nhiên cũng biết, nhưng La Thiên không biết cố gắng cũng là sự thật.

“Tôi. Tôi không quên, nhưng tôi lại ngủ quên. Cái này cũng đều tại anh ngày hôm qua.” La Thiên chết không thừa nhận mình quên mất, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Mấy giờ rồi?”

Đường Diễn nghe La Thiên nói, cảm thấy La Thiên đang khen mình hùng phong một phen, cho nên tâm tình không tồi. Nghe La Thiên hỏi thời gian, giờ tay nhìn đồng hồ, sau đó, hần cũng cứng lại rồi.

8:43

Hần. Cũng đến muộn!

Triệu Vũ Lâm ở bên ngoài chờ sốt ruột, nhưng có Đường tổng ở bên trong lại không dám thúc giục, bực này không đầy một lát, liền nghe được bên trong có âm thanh va chạm.

“Đây không phải lại làm tiếp chứ?” Triệu Vũ Lâm quả thực muốn mở cửa vọt vào.

Nhưng hiển nhiên, cô hiểu nhầm rồi, không đến vài phút, hai người quần áo không chỉnh tề mở cửa đi ra.

“Đi đi đi, hôm nay định mấy giờ đến?” La Thiên chạy bước nhỏ đến cửa, một bên hỏi Triệu Vũ Lâm.

“9h30, hiện tại lái xe qua đó chắc sẽ kịp.” Triệu Vũ Lâm tự nhiên là bóp tốt thời gian tới, bởi vì La Thiên thường xuyên đến trễ, cho nên trước nay sốt ruột chỉ có một mình Triệu Vũ Lâm.

La Thiên gật đầu, ở chỗ để giày trước cửa quay đầu lại liếc mắt nhìn Đường Diễn phía sau một chút, cô một bên mang giày một bên nói: “Đường tổng, anh là ông chủ anh gấp cái gì? Chờ lát nữa đi ra ngoài, đi sớm một chút mua bữa sáng đi! Tôi vốn dĩ muốn rời giường sớm làm cho anh, kết quả ngủ quên mất, lần sau anh tới tôi làm cho anh ăn. Nhưng mà, buổi sáng cũng đừng uống cái gì cả phê đen, ăn cơm sáng tốt cho thân thể, vô cùng tốt!”

Đường Diễn gật đầu, La Thiên và Triệu Vũ Lâm vội vã rời đi, Đường Diễn nhanh chóng thay giày da của mình, một bên đóng cửa, một bên thất cả vạt đi đến bãi đỗ xe.

Đường Diễn tính một chút, từ nơi này đến công ty, làm sao cũng không có khả năng đến đúng 9 giờ! Hạn xác thật không có cố định phải đúng 9 giờ đến công ty, nhưng từ trước tới nay hần đều như thế.

Cho nên, lần đầu tiên đến trễ hần khó tránh khỏi có chút khẩn trương. Nhưng ngẫm lại dù sao cũng không đến kịp, La Thiên nói cũng đúng, mình là ông chủ nên không cần thiết phải đến đúng giờ như vậy.

Lại nói, hôm nay hần tinh thần rất tốt, một chút cũng không muốn uống cà phê đen, ngược lại có thể sớm đi ăn một chút rồi chạy qua đó.

Ừ! Vậy nhắn cho thư kí Kiều một tiếng.

Sau đó, Đường Diễn lại mười phần yên tâm thoải mái, đến trễ.

Thư kí Kiều: “.....” Buổi sáng sẽ có một cuộc họp đó ông chủ, nhưng mà tính lại, dù sao cũng không phải đại hội, trì hoãn một chút là được. Sau đó vội vàng liên hệ với các bộ môn, dời cuộc họp đến buổi chiều.

La Thiến là đến đúng 9h30, ngày thường Đường Diễn không ở đó, La Thiến ở một mình nên không xuống bếp. Cho nên, trên xe có đồ ăn sáng Triệu Vũ Lâm đã mua sẵn, La Thiến một bên ăn, một bên chỉnh quần áo, trang điểm sơ một chút.

Nữ phụ La Thiến vốn dĩ cũng không khó coi, hướng chỉ tới bên kia lại phải trang điểm lại, La Thiến dứt khoát trang điểm nhạt một xíu.

Nhìn thấy La Thiến đến sát 9h30, Giang Hoa tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng cô khó có được một lần không muộn đến, Giang Hoa cảm thấy thế nhưng cũng không tức giận lắm.

Giang Hoa: “.....” Ngược nhiều, điểm mầu chốt cũng giảm xuống.

“Giang đạo, thực xin lỗi.” La Thiến đầu tiên là tranh thủ thời gian đến xin lỗi.

Giang Hoa cứng đờ cười cười: “Cô lại không đến trễ, xin lỗi cái gì. Đi vào hóa trang, tranh thủ thời gian.”

Giang đạo làm đạo diễn bộ phim này, là một bộ phim cổ trang, hoặc là nói phim thần tượng cổ trang. Mấy năm nay, phim thần tượng cổ trang rất lưu hành, trước kia biên kịch rất khó thích ứng với khẩu vị của người trẻ tuổi hiện tại.

Cho nên, mấy năm nay phim thần tượng rất lưu hành. Bộ này của Giang đạo cũng là một tác phẩm tiêu biểu của một tác giả trên mạng.

Cốt truyện thật ra không giống với những bộ được biên kịch lợi hại, loại hình có tình tiết rắc rối phức tạp. Bồn tiểu thuyết này, là một bộ ngọt văn được lưu hành hiện tại, đến người xấu cũng có chút đáng yêu.

Tiểu sư muội chỉ là mối tình đầu của nam chủ, ở thời điểm nam chủ quyết định thổ lộ với tiểu sư muội, tiểu sư muội xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời.

Nói chung thì trong câu chuyện xưa này, tiểu sư muội cũng là bạch nguyệt quang của nam chủ, nữ chủ chính là chậm rãi thay thế bạch nguyệt quang, trở thành chân ái của nam chủ.

Suất diễn tiểu sư muội của La Thiến vốn dĩ không nhiều lắm, lúc trước đã quay được không ít, đại khái lại đến thêm hai ba lần cô liền có thể đóng máy.

Suất diễn của La Thiến lại vừa nhẹ vừa đơn giản, nếu không phải bởi vì mỗi lần bối cảnh khác nhau, chỉ mấy ngày là cô có thể đóng máy.

Nhưng bởi vì thay đổi bối cảnh, suất diễn của cô cũng biến hóa theo, bởi vậy kéo đến thời gian dài như vậy.

Buổi chiều 3 giờ, suất diễn La Thiến đã xong rồi, cô không vội đi, ngồi ở một bên nhìn những người khác đóng phim, quan sát kỹ thuật diễn của người khác.

La Thiến không muốn làm diễn viên, mộng tưởng của cô là làm bao thuê bà, nhưng, trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn sẽ làm một diễn viên, cho nên cô cảm thấy học thêm một chút vẫn là tất yếu.

Kết quả cứ như vậy bị tai bay vạ gió, nữ chủ và nữ phụ trong phim ồn ào một trận. Ra tới bên ngoài cũng vẫn nhao nhao, rất nhanh liền liên lụy tới La Thiến ở một bên xem diễn bị rớt xuống nước.

La Thiến không biết bơi, rơi xuống nước gãy gập lợi hại, sức lực cũng lớn. Nhưng mà trong đoàn phim không có mấy người biết bơi, cuối cùng vẫn là nam chủ Viên Khai Khai trong phim nhảy xuống nước cứu La Thiến lên.

Việc này, thiếu chút nữa hù chết Triệu Vũ Lâm, cô lập tức gọi điện cho Trần Trùng.

“Làm sao lại rơi xuống nước?”

Triệu Vũ Lâm đơn giản đem chuyện này giải thích một chút, Trần Trùng cá giận: “Không có việc gì ngốc ở đoàn phim làm cái gì? Bình thường không phải lập tức trở về sao? Cho dù ngốc ở bên kia, người ta cãi nhau đấy! Cô ta xem náo nhiệt cái gì? Cho dù xem náo nhiệt thì làm sao lại bị người ta đá vào trong nước?”

Triệu Vũ Lâm “.....” nói với tôi cũng vô dụng mà! Thật ra, Triệu Vũ Lâm cũng cảm thấy Trần Trùng quá không tận chức, La Thiến gặp chuyện không may, nói những lời này có ích lợi gì? Ngược lại phải cho cái chỉ thị chứ! Hơn nữa, người còn là Viên Khai Khai cứu, nói không chừng một hồi sẽ có mưa rền gió dữ.

Trần Trùng thờ dài nói: “Tôi hiện tại không rảnh, nghe nói Thời Gian Nhân Nhả bên này còn một slot, tôi mang theo Giai Thần ở bên này tranh thủ. Cô xem tình huống mà xử lý một chút!”

“Không phải, chị Trần, Viên Khai Khai kia.....” Triệu Vũ Lâm còn chưa nói xong, Trần Trùng đã cúp điện thoại, Triệu Vũ Lâm yên lặng mà đem lời còn lại nói cho xong.

“Có cần phải làm một cái quan hệ xã hội hay không?”

Thời điểm Đường Diễn thu được tin tức thì việc này đã nháo tới trên mạng rồi, là thư kí Kiều thu được tin tức đến nói với hắn.

Đường Diễn mặc dù là tiêu tiền mua tình nhân, nhưng vốn dĩ chính là quan hệ lợi ích, không muốn thì có thể tùy thời nói với hắn, quan hệ có thể lập tức giải trừ.

Nhưng hai người trong lúc còn quan hệ, là không thích những loại tin tức như thế này.

Nói cho cùng, đàn ông đều không thích — màu xanh lục!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edt: Mít

~~~~~

“La Thiên rót xuống nước?” Thật rõ ràng, điểm chú ý của Đường tổng và thư kí Kiều không giống nhau.

"Vâng!" Đường nhiên, mặc kệ lão tổng để ý cái gì, cô chỉ cần trả lời đúng là được.

“A, ngu ngốc.” Đường Diễn cười trên nỗi đau của người khác, hỏi: “Người không sao chứ?” Ngày hôm qua vừa mới được vuốt xe an ủi xong, hôm nay đã bị người khác khi dễ, Đường Diễn cảm thấy uy tín của hần đã chịu uy hiếp!

Thư kí Kiều: “.....không sao, uống hai ngụm nước. Đã về nhà nhưng mà hiện tại trên mạng nháo đến lợi hại.”

“Áp xuống đi, tôi qua đó nhìn xem, tư liệu còn lại ngày mai đưa cho tôi.” Đường Diễn cầm lấy áo khoác, thấp phần bình tĩnh nói.

Thư kí Kiều: “.....” cái này phát triển có chút không đúng!

Thời điểm Đường Diễn đến, La Thiên đã sinh long hoạt hồ, chỉ là uống hai ngụm nước mà thôi, không chết là được.

Thời điểm La Thiên mở cửa, Đường Diễn thực tự nhiên tiến vào, một chút cũng không có tự giác của một vị khách. Nói cho cùng, phòng ở này vốn dĩ là của hần, ở trung tâm thành phố, căn phòng lớn này thật ra không rẻ.

“Nghe nói hôm nay cô xem nào nhiệt đến quăng mình vào trong hồ?” Đường Diễn nói lỏng cả vạt hỏi.

La Thiên bĩu môi: “Tôi làm sao lại tự mình rơi vào chứ, ai biết hai người kia sẽ động thủ. Không phải đều nói mình tinh đều rất thận trọng sao? Các cô ấy động thủ cũng không sợ lên báo, tôi là bị một người đẩy một người khác, sau đó bị một người khác đụng ngã vào trong hồ.” La Thiên cảm thấy quả thực không ai vô tội hơn mình.

“Nhưng mà người lên báo chính là cô.”

Đường Diễn lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, tin tức kia lúc trên đường tới hần cũng nhìn một chút.

《 Bạn gái của tiểu thịt tươi đang nổi Viên Khai Khải thế nhưng là.....》

《 Viên Khai Khải lần đầu tiên ướt thân 》

《 Viên Khai Khải chưa từng nháo tai tiếng xuất hiện bạn gái 》

.....

Đề mục có tên của La Thiên không có mấy cái, nói chung thì cô cũng không có tên tuổi gì, nhưng Viên Khai Khải lại thật sự bị hưng hăng xoát nhiệt độ. Mỗi tin tức đều có ảnh chụp hai người ướt thân, hơn nữa cực kỳ ái muội.

La Thiên ha ha cười ngây ngô hai tiếng.

“Người ta thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng bị viết thành như vậy.” Nhưng mà, ở sâu trong nội tâm lại đối với Viên Khai Khải cảm giác thấp phần có lỗi, người đàn ông này tuy rằng là tiểu thịt tươi, nhưng thấp phần giữ mình trong sạch, đến nay còn chưa từng có tai tiếng.

Wattpad: HBNmoemoe

Kết quả, cái tai tiếng đầu tiên lại là cùng với mình, cái này cũng chưa tính, nếu hai công ty buộc chặt tiêu thụ thì coi như xong, người ta thật sự là nhiệt tâm cứu người. La Thiên cảm thấy mình hôm nay bị tai bay vạ gió, Viên Khai Khải chắc cũng không khá hơn.

Hơn nữa, tương đối mà nói, Viên Khai Khải so với mình thâm hơn nhiều. Minh xác thật là mang tâm tính của phụ nữ nông thôn, tiến lên xem nào nhiệt, bị liên lụy. Rót trong nước không có việc gì, nhưng Viên Khai Khải ôn thiện tâm cứu người, tin tức tiếp này có chút phiền toái.

“Cô còn có thời gian đi quan tâm người khác, cô lên Weibo nhìn chưa? Trên mạng đều đang mắng cô.....” Đường Diễn cười lạnh nhìn La Thiên.

La Thiên kinh ngạc mà nhìn hần: “Vì sao?” Tôi làm sai cái gì? Chẳng lẽ là tôi muốn rót xuống nước sao?

Đường Diễn cười nhạt, cao ngạo nói.

“Có thể là thân phận của các người có chênh lệch.”

La Thiên: Chúng ta đều là người, cảm ơn.

Cái đề tài này cũng được ngừng lại, La Thiên bởi vì rót xuống nước, lại thêm chuyện của Viên Khai Khải, Triệu Vũ Lâm sợ cô đi ra ngoài bị paparazzi theo dõi.

Cho nên, sau khi trở về, Triệu Vũ Lâm vội vã đi ra bên ngoài mua không ít đồ ăn trở về.

Kết quả, chịu kinh hãi một chút cũng không thua gì buổi sáng, cửa nhà được Đường tổng mở ra.

Triệu Vũ Lâm: “.....”

Đường Diễn vương chi miệt thị trực tiếp dọa Triệu Vũ Lâm nói lắp, “Đường Đường Đường..... Đường tổng.”

“Ừ!”

“Tôi tôi tôi tôi. mang đồ ăn tới cho chị Thiên.”

Đường Diễn dùng ánh mắt quét đồ vật trong tay cô từ trong ra ngoài một lần, sau đó nhủ mảy mắt lạnh nhìn cô, ánh mắt kia thập phần không hữu hảo, nhưng vẫn để cô tiến vào.

Triệu Vũ Lâm run run rẩy rẩy mà vào phòng, đem đồ vật đều để vào tủ lạnh. Ở cái quá trình này, Đường Diễn đều dùng một loại ánh mắt cùng loại với ánh sáng X bắn phá ở trên người cô, cô quả thực không biết mình đặc tại Đường tổng chỗ nào?

Nhưng vẫn căng da đầu đem đồ vật mua tới sắp xếp tốt, thời điểm La Thiên từ trong phòng ra tới liền nhìn thấy Đường Diễn đôi tay ôm ngực, cau mày, vẻ mặt lãnh khốc mà nhìn chăm chăm trợ lý nhỏ nhà mình.

La Thiên theo ánh mắt hần nhìn tới chỗ Triệu Vũ Lâm, sau đó cười hỏi Triệu Vũ Lâm

“Điểm tâm ngọt chị kêu em mua đâu?”

Sắc mặt Đường Diễn không thể nhìn thấy mà hòa hoãn hơn một chút, Triệu Vũ Lâm một bên để đồ vật, một bên nói: “Chị Trần kêu chị phải chú ý hình thể, không cho em mua.”

Sau đó Đường Diễn tiếp tục dùng tia X của hần bắn phá trợ lý nhỏ không hiểu chuyện này, La Thiên nén cười nói: “Em là trợ lý của chị, sau này chị kêu em mua thì em cứ mua là được.”

Đúng vậy, người một nhà cũng quản không tốt, khó trách hiện tại còn nổi chưa được. Trong lòng Đường Diễn thập phần đồng ý lời này của La Thiên.

Triệu Vũ Lâm biết La Thiên sợ Trần Trùng, nhưng cô cũng sẽ không vạch trần, chỉ gật đầu nói: “Vâng.”

Triệu Vũ Lâm đặt xong đồ vật, liền nói với La Thiên hai tiếng rồi vội vàng rời đi.

La Thiên đeo tạp dề, một bên sửa sang lại nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh nhìn xem buổi tối có thể làm cái gì, một bên nói với Đường Diễn: “Tôi nấu cơm, anh đi nghỉ ngơi một chút đi!”

“Tôi đến thư phòng.” Đường Diễn mặc dù là trốn việc nhưng có chút công việc thông qua máy tính là có thể hoàn thành, Đường Diễn chuẩn bị đi thư phòng tiếp tục công việc.

La Thiên gật đầu, Đường Diễn liền cởi áo khoác đặt ở giá áo, sau đó đi thư phòng.

Thông qua máy tính liên hệ với thư kí Kiều, Đường Diễn liền bắt đầu xử lý một ít chuyện đơn giản. Không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến âm thanh xào rau, có mùi hương thơm ngọt theo kẹt cửa bay vào.

Đường Diễn đang nói, nhưng tâm tư đã bay tới bên ngoài, không biết La Thiên người phụ nữ này làm món ngon gì?

La Thiên từ sau khi biết Đường Diễn thích ăn ngọt, trên bàn cơm tự nhiên ít nhất có một món ăn khẩu vị ngọt. Hôm nay, La Thiên cố ý phân phó Triệu Vũ Lâm mua cá về, làm một món thập phần xinh đẹp lại mỹ vị trứng muối cá cho Đường Diễn.

Thời điểm Đường Diễn nghe La Thiên bên ngoài kêu ăn cơm, hần liền thập phần đặc ý mà cong cong môi nói với thư kí Kiều: “Còn lại ngày mai báo cáo cho tôi.” Sau đó đóng máy tính rời đi.

Thư kí Kiều: “.....”

Trứng muối cá, thịt kho tàu, rau xanh xào chay cùng với canh hải sản đậu hũ, như cũ là ba mặn một canh. Đường Diễn ngồi xuống, La Thiên thập phần tự nhiên mà điều động vị trí đồ ăn cho hần một chút, Đường Diễn thực hải lòng mà ăn xong bữa cơm này.

Chờ La Thiên dọn dẹp xong, Đường Diễn cũng rửa mặt tốt, thay áo ngủ nằm trên sô pha phòng khách xem tin tức, La Thiên từ trong tủ lạnh lấy ra hai phần điểm tâm ngọt được đóng hộp. Cái này là La Thiên tự mình mua bỏ vào tủ lạnh, không phải loại điểm tâm ngọt tinh xảo mà giá cả cũng tương đối rẻ.

La Thiên vốn là mua cho chính mình ăn, đôi trước La Thiên thường ăn chính là cái món đậu hũ hạnh nhân này, hương vị thơm ngọt tron mềm, cho nên ngày thường đều sẽ cùng đầu bếp xin một ít bỏ vào trong tủ lạnh ở nhà.

Sau khi đến đây, cô chỉ có thể đi đến một vài khách sạn mua loại đậu hũ hạnh nhân được đựng trong hộp nhỏ này, loại này đầu bếp tự tay làm ngon hơn mua ở bên ngoài.

“Hôm nay ăn với tôi chút đậu hũ hạnh nhân đi!” La Thiên đặt một cái đến trước mặt Đường Diễn, còn để thêm một cái xuống nhỏ.

Đường Diễn kinh ngạc mà liếc nhìn cô một cái, sau đó thực tự nhiên tiếp nhận, hỏi cô.

“Thời Gian Nhân Nhã tháng 8 bắt đầu thu, suất diễn của cô xong rồi chứ?”

La Thiên tính tính thời gian nói: “Ừ, qua mấy ngày nữa là xong rồi.”

“Vậy tháng 8 đừng nên nhận công tác.” Đường Diễn nhắc nhở.

Đối với Đường Diễn nhắc nhở, La Thiên ngoan ngoãn đồng ý, Đường Diễn tán thưởng liếc nhìn cô một cái, sau đó dựa vào sô pha ăn điểm tâm ngọt xem tin tức.

~~~~~

Cuộc sống hạnh phúc là đây chứ đâu. Ban ngày đi làm, đêm về ăn cơm với nhau, cơm xong thì cùng ăn bánh kem xem tivi.. Ôiii ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edt: Mít

~~~~~

Đường Diễn thật ra khá dễ dỗ, La Thiên lần đầu tiên có loại cảm giác này, tuy rằng cô tới không lâu, thậm chí mới mấy ngày, nhưng trong trí nhớ nữ phụ La Thiên lấy lòng Đường Diễn thật đúng là liều mạng.

Mà La Thiên mới đến mấy ngày lại cảm giác mình trong lúc vô tình dẫm đến vận cứt chó, làm cô rất là nhẹ nhàng chăm sóc chu đáo cho đại lão.

Loại chu đáo này liên tục đến trên giường của Đường tổng —— lão hán đẩy xe.

Tuy rằng cả đêm chất lượng giấc ngủ của hai người rất tốt, nhưng có giáo huấn của ngày hôm trước nên ngày hôm sau Đường Diễn rất đúng giờ rời giường.

La Thiên hôm nay không có đi đoàn phim, chịu đựng eo đau chân mỏi dậy nấu một nồi cháo trắng cho Đường Diễn, lấy củ cải trắng mà mình đã ướp sẵn, rau trộn rong biển cùng một chén con sứa da.

Những món ăn đó đều rất đơn giản, nhưng tay nghề La Thiên không tồi, đi theo đầu bếp học được, tuy rằng không có cái loại hương vị tinh xảo như đầu bếp. Nhưng tay nghề La Thiên nhiều thêm một chút hương vị gia đình, giống như có một số người đẹp thì rất đẹp, nhưng nhìn lâu sẽ chán. Mà có một số người, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng càng nhìn càng có ý vị.

Đường Diễn thực hiện nhiên vừa lòng tay nghề của La Thiên, nếu không ngày đó La Thiên mang theo hộp com đến công ty, Đường Diễn sẽ không ăn hết tất cả.

Buổi sáng với com sáng thanh đạm, Đường Diễn thực nể tình uống hai chén cháo, sau đó đi làm.

Thời điểm Triệu Vũ Lâm tới, La Thiên cũng vừa ăn xong, thấy Triệu Vũ Lâm cô còn rất ngạc nhiên: “Hôm nay không phải chị không có lịch sao?”

Triệu Vũ Lâm gật đầu, nói: “Đúng vậy! Em lại đây báo cáo lịch trình sau này cho chị. Chị Trần lát nữa cũng muốn lại đây, chị ấy kêu em đem lịch trình cho chị xem trước.”

La Thiên chỉ có thể dọn dẹp chén đĩa trước: “A, đúng rồi, em biết Đường tổng vì sao lại thích dùng tư thế lão hán đẩy xe không?”

Triệu Vũ Lâm sững sốt 10 giây, mới sắc mặt đỏ bừng mà nói: “Chị Thiên, đây vẫn là chính chị nói với em, chị quên rồi sao? Bởi vì Đường tổng coi trọng chị, chính là coi trọng bóng dáng của chị đó.!”

“Bóng dáng?” La Thiên sững sốt một chút, trong mơ hồ hồ xác thật nhớ tới, La Thiên thân là thể thân luôn có chỗ tương tự với bạch nguyệt quang, thì ra là bóng dáng!

Nữ chủ Lâm Phi mắt đào hoa hầu như là giống với bạch nguyệt quang, đây cũng là nguyên nhân sau này La Thiên bị Lâm Phi thay thế, thể thân à! La Thiên lắc đầu, tiếp tục rửa chén.

Chờ rửa xong lại xong, lúc ngồi vào phòng khách, Trần Trùng vừa vặn cũng đuổi lại đây, Trần Trùng hôm nay vẫn như cũ mặc âu phục của cô ta, mang một cái túi xách màu đen.

Wattpad: HBNmoemoe

“Chị Trần.” La Thiên với Triệu Vũ Lâm cùng nhau chào một tiếng.

Trần Trùng gật gật đầu, ngồi xuống đối diện La Thiên hỏi: "Nhìn lịch trình chưa?"

La Thiên lắc đầu, Trần Trùng liền hất cằm ra hiệu với Triệu Vũ Lâm.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng đem văn kiện tìm ra đưa tới trước mặt La Thiên, Trần Trùng nói: “Cô xem trước đi.”

La Thiên gật đầu, cầm lấy tờ giấy kia, mấy ngày nay vẫn như cũ không có công tác gì, thời điểm cuối tháng 7 nhận cho cô một cái gameshow đang hot, La Thiên biết loại gameshow này mời dạng như La Thiên đi lên thật ra căn bản không có mấy ông kính, nhưng phải đi theo những người đó quay một ngày.

Nữ phụ La Thiên không biết điều đó, thường thường thấy chương trình hot như vậy cũng đã vui vẻ đến không được rồi.

La Thiên không có kích động, tiếp tục nhìn xuống, đầu tháng 8 nhận cho cô một cái vai phụ thứ n phim hiện đại. Cũng là một bộ phim chuyển thể, mấy năm trước bộ truyện đó nổi tiếng trên internet, hiện giờ được tôn sùng là một trong những tiểu thuyết kinh điển tiêu biểu.

La Thiên nhíu mày, nhìn lịch trình nói: “Chị Trần, tháng 8 tôi đã có công tác, lịch trình để trống đi!”

Trần Trùng nhíu mày, hỏi cô: “Công tác gì?”

“Chị không phải kêu tôi muốn vị trí trong Thời Gian Nhân Nhã với Đường tổng sao? Đường tổng ngày hôm qua tới nói có một vị trí cho tôi, kêu tôi tháng 8 đi thu.” La Thiên biết Trần Trùng đại khái là đã biết chuyện mình muốn đi thu, cho nên mới sắp xếp công tác tháng 8 cho mình, nếu cô ta đã biết, La Thiên cũng không muốn già ngu.

“Cô không thích hợp.” Trần Trùng nói.

La Thiên cười cười: “Có cái gì không thích hợp? Tham gia chương trình có rất nhiều người cũng không nổi tiếng.”

“Nhưng người ta không bị bôi đen, hùống chi 《 Thời Gian Nhân Nhã 》 mời đều là diễn viên nổi tiếng tuyến 1 không giống với những chương trình trước mời tuyến 1 lại thêm mấy người không nổi. Lại nói, chuyện cô và Viên Khai Khai, trong khoảng thời gian này cô chính là không tham gia được Thời Gian Nhân Nhã Nhân, cũng không thể nổi lên được.” Trần Trùng phân tích.

La Thiên tay chống đầu, nhẹ giọng nói: “Dù sao tôi muốn thử xem, cho dù là thành công hay không thành công.”

Trần Trùng nhíu mày: “Cơ hội tốt như vậy làm sao có thể tùy tiện dùng hết? Thử rồi lỡ như không thành công thì làm sao bây giờ? Cô vẫn là làm đầu chắc chắn mới tốt, trước tham gia chương trình tôi nhận cho cô, sau đó lại nhận vai nữ phụ của phim truyền hình. Hai cái đều là tài nguyên đứng đầu hiện tại, bao nhiêu người đoạt đến vỡ đầu cũng đoạt không được.”

La Thiên ném giấy lên bàn.

“Cái chương trình kia, cho dù tôi tham gia, người ta nếu muốn đều có thể cắt đến không còn gì giống như không tham gia. Còn bộ phim kia càng không cần phải nói, vai nữ phụ đó chỉ là một tùy tùng, lộ mặt cũng không ít nhưng một lời kịch cũng không có. Sau khi nữ chủ có công việc cô ấy thậm chí đến ống kính cũng không có. Tùy tùng diễn không có tiền đồ, chị Trần đây cho tôi đi! Tôi đã quyết định tham gia 《Thời Gian Nhân Nhãn》”

“Cô làm sao không nghe lời như thế?” Trần Trùng âm thanh lớn hai phần, nói: “Cô là người đại diện hay tôi là người đại diện, làm sao mới tốt cho nghệ sĩ tôi rõ ràng hơn cô.”

La Thiên nhủ mày, cô không biết lúc này xé rách da mặt với Trần Trùng có đúng hay không, nhưng nếu buồn bực không lên tiếng thì ăn không được chỗ tốt.

La Thiên cười lạnh: “Tôi đây nếu không tham gia Thời Gian Nhân Nhãn vậy tôi nỗ lực bồi ngu lấy tài nguyên tới chị tính chuẩn bị cho à?”

Trần Trùng sùng sốt, đại khái không nghĩ tới La Thiên dám tranh luận. Sau khi cô ta tiếp nhận La Thiên, La Thiên cho dù kiêu ngạo cũng không dám ở trước mặt mình làm càn, thời điểm người đại diện mạnh hơn nghệ sĩ, nghệ sĩ muốn nói, phải nhờ vào người đại diện có nhân mạch.

Trần Trùng lạnh lùng nói: “Cho ai tôi tự mình sắp xếp, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được.”

“Là cho Lâm Giai Thần đúng không?” La Thiên lạnh giọng nói: “Dùng tôi đi dẫn mới có được tài nguyên đi dưỡng người khác, chị Trần, khi dễ người cũng phải như vậy đâu.”

Trần Trùng trừng mắt với cô, sau đó cười nhạt: “Cô dưỡng? Cô với Giai Thần cùng một đẳng cấp sao? Người ta không cần bồi người khác ngu, cũng đi được đến hiện tại, cô thì sao?”

“Chị Trần quên rồi sao? Lâm Giai Thần hiện giờ ở tuyến 2 là bởi vì tôi đem vai nữ chủ của bộ tiên hiệp kia cho cô ta, nếu không cô ta là một người mới, còn không muốn bồi ngu, cho dù có thực lực nhưng không đến 10 năm hay 8 năm, có thể một lần là nổi tiếng nhanh như vậy?” La Thiên nghĩ dù sao cũng xé rách mặt, cô dứt khoát nói ra hết.

“Đó cũng là thực lực, cô ấy diễn có thể nổi, nếu là cô, làm không tốt sẽ làm hỏng mất bộ phim.” Trần Trùng gõ gõ mặt bàn, nhìn kỹ thuật diễn của La Thiên, cho dù có cấp tài nguyên tốt, cũng chỉ là hủy mất một tác phẩm đồ sộ mà thôi.

“Vậy thì thế nào?” La Thiên không phục. “Đường tổng nguyên ý cho tôi, anh ấy nguyên ý bồi tôi. Tôi nếu nguyên ý diễn, cho dù thất bại cũng là chuyện của tôi, cũng không tới phiên người khác đi chỉ vị trí cho tôi, trả lại sắc mặt cho tôi xem.”

Đều là nghệ sĩ trong tay Trần Trùng, Lâm Giai Thần là người tốt nhất trong đó. Trần Trùng ngẫu nhiên cũng sẽ để Lâm Giai Thần mang theo những người khác, mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt, La Thiên mỗi khi được mang, đều phải bị ánh mắt Lâm Giai Thần xem rác rưởi, bởi vì Lâm Giai Thần ngại cô —— dơ.

~~~~~

Mụ Trần Trùng quá đáng ghê, nói chuyện lại không dùng não nữa. Và mặt hết ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edt: Mít

~~~~~

Trần Trùng cũng hiểu, cái tài nguyên này nếu La Thiên nháo lên thì ai cũng chiếm không được chỗ tốt. Cô ta hoảng hốt sắc mặt, ôn tồn nói: “Tình tình Giai Thần có chút kiêu ngạo, cái này tôi sẽ nói với cô ấy. Cô cũng không phải người mới, chút chuyện này cũng không cần quá quan tâm!”

Thật ra Lâm Giai Thần nghiêm khắc mà nói cũng không phải người mới, Lâm Giai Thần giống La Thiên, đều là diễn vai quần chúng, nhưng hai người bọn họ có một cái khác nhau trí mạng, chính là Lâm Giai Thần có kỹ thuật diễn, nhưng La Thiên không có.

Mà so bề ngoài, La Thiên xinh đẹp hơn Lâm Giai Thần, cho nên, đều là sinh hoạt của diễn viên quần chúng, thật ra tài nguyên của La Thiên hơn xa Lâm Giai Thần.

So về tuổi, Lâm Giai Thần nhỏ hơn La Thiên, cho nên nói Lâm Giai Thần là người mới, bất quá là bởi vì Lâm Giai Thần hiện giờ đang nổi, lại còn mới 20 tuổi, không tính là già. Không giống La Thiên, mấy năm nay không hot nổi, cũng có thể về hưu.

Nhưng lời nói không phải nói như vậy, Lâm Giai Thần nhìn La Thiên không vừa mắt, chủ yếu là do La Thiên ngu mới có tài nguyên.

Lâm Giai Thần thì không giống vậy, nhưng mà tài nguyên tốt trong tay cô ta đều là lấy từ chỗ La Thiên, Lâm Giai Thần không có khả năng không biết, dùng đến yên tâm thoải mái cũng thôi đi, bằng cái gì khinh thường tôi?

La Thiên nhìn Trần Trùng: “Đây không phải vấn đề ngạo hay không ngạo, thái độ Lâm Giai Thần có vấn đề. Ghét bỏ tôi bồi ngu, vậy nhờ ra hết tài nguyên từ chỗ tôi đi?”

Trần Trùng sùng sốt, La Thiên đều biết?

La Thiên không nhìn sắc mặt Trần Trùng mà tiếp tục nói: “Ghét bỏ tôi dơ, dùng đồ của tôi, cô ta sạch sẽ chỗ nào? Tôi nguyên ý cho cô ta thì cho cô ta, hiện tại tôi không muốn, chính là nháo đến hai người cũng không ai có, tôi cũng vui.”

Trần Trùng cười cười nói: “Miệng thật ra có thể nói không ít.”

“Chị Trần, tôi cũng không lòng vòng, cái Thời Gian Nhân Nhãn này tôi nhất định phải tham gia. Lâm Giai Thần ấy à, tự cô mang theo cô ta nhìn xem có chỗ nào tranh thủ được một danh ngạch hay không đi!” La Thiên nói.

La Thiên cũng đã nói đến tình trạng này, Trần Trùng không ngờ, hiện giờ xé rách da mặt đối với cô ta một chút chỗ tốt cũng không có. Thời Gian Nhân Nhãn xác thật là một cơ hội tốt, La Thiên tham gia nếu có thể nổi, đối với cô ta cũng có chỗ lợi.

Nếu đoạt không được, cũng không cần thiết phải làm căng. Trần Trùng đứng dậy nói.

“Vây được, công tác tháng 8 tôi đều dời cho cô, cô kêu Đường tổng chiều cô có nhiều thêm một chút, nếu có thể ở Thời Gian Nhân Nhả nổi lên, cũng là bản lĩnh của cô.”

La Thiển cũng cười cười đứng dậy: “Vây cảm ơn cát ngôn của chị Trần.”

Trần Trùng gật gật đầu liền rời đi, Triệu Vũ Lâm lúc này mới thờ ra một hơi, nói với La Thiển: “Chị Thiển, chị cũng thật lợi hại, dám khiêu chiến với chị Trần.”

La Thiển cũng hư thoát mà ngồi xuống sô pha: “Nếu muốn ăn thịt, nhất định phải vùng lên.”

Triệu Vũ Lâm cười cười, sau đó nói: “Vây lịch trình em lại làm một phần mới cho chị, đúng rồi, suất diễn của chị trong đoàn phim này còn hai cảnh nữa sẽ đóng máy, thời gian phân biệt là cuối tuần này và cuối tuần sau.”

La Thiển gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Triệu Vũ Lâm tiếp tục hỏi: “Vây thời gian nhân rồi chị Thiển có sắp xếp gì không?”

La Thiển nghĩ nghĩ nói: “Vây đi công ty trước! Bình thường không có việc gì không phải đi công ty bên kia nhìn một chút xem có công việc gì hay không sao?” Dù sao Trần Trùng mỗi lần chỉ cấp một cái công việc đơn giản để tổng cổ mình, công ty có đôi khi sẽ có cái loại làm thời cần người, hoặc là công việc mà người khác chương mất.

La Thiển nghĩ nghĩ tiền trong thẻ rồi nói.

“Chị cũng muốn kiếm thêm một chút, hiện tại những suất diễn đó của chị cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Khấu trừ cho công ty, tới tay chị một tháng cũng chỉ mấy ngàn.”

Triệu Vũ Lâm ở sâu trong nội tâm mắt tròn trắng, nhưng ngoài miệng vẫn khuyên bảo.

“Chị Thiển, lần sau không thể phung phí. Chị hiện tại quần áo túi xách gì đó cũng đủ rồi, tiền phải để dành.”

Triệu Vũ Lâm không có nói rõ, La Thiển lật qua lật lại ký ức cũng biết cô ấy nói chính là tiền mỗi tháng Đường Diễn cấp cho.

Cô làm mình tiền làm việc một tháng có thể thừa mấy ngàn nguyên, hiện giờ hàng hiệu hàng mã trên người đều là do Đường Diễn cho tiền mua. Nghệ sĩ nhỏ tuyến 18 như cô ăn mặc thật ra cũng không thua gì Lâm Giai Thần, hoặc nói so với cô ta có khả năng tốt một chút.

Wattpad: HBNmoemoe

Nói cho cùng thì, Đường Diễn thật sự rất hào phóng, thời điểm tâm tình tốt, một tháng cấp cho nữ phụ La Thiển 20 vạn để mua sắm, đôi khi đồ cô ấy mua, đều là nợ của Đường Diễn.

Đương nhiên, cũng không thể nhiều lần như thế, ký sổ nợ trước, việc này phải báo cáo với thư kí Kiều, thư kí Kiều nói có thể, nữ phụ La Thiển mới có thể mua trời mua đất.

Cho nên, vài thứ kia trong tủ quần áo hiện giờ của La Thiển, giá trị không dưới 200 vạn đâu!

Nhưng mà, những điều này đối với La Thiển mà nói không có ý nghĩa gì, 2 vạn quần áo cùng với 200 vạn quần áo, đối với La Thiển mà nói là hoàn toàn giống nhau. Nếu đã có nhiều quần áo như vậy, La Thiển cũng không muốn mua thêm.

Một năm này hầu hạ Đường Diễn cho tốt, dành dụm đủ tiền, chờ một năm, nữ chủ nên lên sân khấu tỏ sáng. Khi đó, mình mỗi ngày ở nhà hưởng điều hòa, mỗi tháng đi ra ngoài thu tiền thuê nhà, còn có thể ăn một nửa để dành một nửa..... Hi hi hi..... Trên thế giới này làm sao lại có nghề nghiệp vĩ đại như bao thuê bà vậy chứ?

Đời trước La Thiển thuê phòng ở của người ta, tuy rằng là trong thành thôn, một tháng cũng tốn 500 tiền thuê nhà, nhưng một tòa nhà đó La Thiển tính tính, một tháng kiếm được gần ba vạn!

Đến lúc đó cô ở thành phố lớn mua một đồng phòng ở, tiền thuê nhà cùng với nhà trệt nhỏ ở nông thôn kia không giống nhau, tiền thuê nhà mỗi tháng..... Ngẫm lại cũng cảm thấy vui vẻ.

Có chút tâm tư cùng với mộng tưởng như thế, La Thiển nghĩ nghĩ đến thất thần. Triệu Vũ Lâm nhìn cô trong chốc lát nhú mày, trong chốc lát cười hi hi, cảm thấy chị Thiển gần đây đều như thế này, cũng không thêm đề ý, chỉ một lần nữa nghiêm túc bắt đầu đổi lịch trình.

Thời điểm La Thiển đi công ty, đối với công ty còn có chút cảm giác xa lạ. Nói cho cùng bản thân cô chưa từng tới, nữ phụ La Thiển vốn dĩ cũng ít khi tới. Nữ phụ La Thiển chính là loại người không biết cố gắng lại không có thực lực, có Đường Diễn nuôi liên vui vẻ, còn ảo tưởng cả đời.

Có Trần Trùng cung cấp công việc thì bắt đầu làm, còn muốn một lần là nổi tiếng.

Tính nét như vậy, có chỗ dựa lớn, sớm có được năm vạn tám vạn, làm sao chịu đến công ty.

Cho nên tuy rằng trong trí nhớ La Thiển cũng có bộ dáng của công ty, nhưng đều có vẻ thật xa xưa.

Vào đại sảnh, đại sảnh cũng giống như Đường thị, có một quầy lễ tân dẫn đường, có hai vị lễ tân xinh đẹp ngồi ở chỗ kia.

Lầu một rất ít khu làm việc, chủ yếu là tạo ấn tượng cho người khác, cho nên đại sảnh giống nhau đều rất lớn. Loại công ty giải trí này, đại sảnh trừ bỏ quầy lễ tân, còn có một khu nghỉ ngơi thoải mái, cũng có phục vụ trà uống với điểm tâm.

La Thiển tiến vào, liền thấy khu nghỉ ngơi có không ít người vây quanh.

“Bên kia xảy ra chuyện gì?” La Thiển thò đầu ra nhìn, tâm bất quái bất đầu ngo ngoe rục rịch.

Triệu Vũ Lâm nhìn qua nói.

“Đại khái là nhất ca hoặc nhất tỷ của công ty ở bên kia!”

Loại tình huống này rất thường thấy, địa vị không giống nhau cũng chủ định người theo bên người mình nhiều hay ít. Loại bởi vì có chỗ dựa giống La Thiển, công ty cấp cho một trợ lý, bằng không, đến tư cách có trợ lý cũng không đủ.

“Hình như là Lâm Giai Thần!” Đây là lần đầu tiên La Thiển nhìn thấy Lâm Giai Thần, nhưng ấn tượng của nữ phụ La Thiển đối với cô ta khác rất sâu, cho nên chỉ liếc mắt một cái La Thiển cảm giác được chính là Lâm Giai Thần.

“Chị Giai Thần?” Triệu Vũ Lâm nhìn qua theo: “Có chút giống, chị ấy làm sao trở về rồi? Gần đây không phải vội đến thời gian ngủ cũng không có sao?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edt: Mít

~~~~~

“Vội như vậy sao?” La Thiển không thích Lâm Giai Thần, nhưng cũng không có địch ý quá lớn, chỉ là cảm khái một chút.

Vừa nói như vậy! Liền thấy Lâm Giai Thần bị vây quanh ở chính giữa quay đầu nhìn lại đây, Lâm Giai Thần xác thật không tính là thấp phần xinh đẹp.

Nhưng cũng không xấu, cũng coi như thanh tú, không có gì đặc biệt. Ở giới giải trí, chẳng sợ bạn không đẹp, ít nhất có xấu cũng phải xấu đến nỗi có thể làm cho người ta nhớ kỹ, nếu tướng mạo bạn bình thường, đừng nói Lâm Giai Thần như vậy đến La Thiển loại có chút tư sắc này cũng bị bao phủ ở sóng dài trong giới giải trí, huống chi là Lâm Giai Thần!

Nhưng cô ta lại có thể đi lên, có thể nổi tiếng.

Ngôn luận chỉ nhằm vào người chưa nổi, mà một khi bạn nổi, vậy bạn có đẹp hay không đều không phải vấn đề, ở trong mắt fans, bạn chính là đẹp nhất.

Hiện giờ Lâm Giai Thần nổi, La Thiển cũng không sợ. Thấy Lâm Giai Thần nhìn qua, La Thiển cũng không né tránh, Lâm Giai Thần lại cười cười khiêu khích, trong mắt đều là khinh thường.

La Thiển hướng lên trời trợn trắng mắt, nhếch miệng với Lâm Giai Thần, sau đó xoay người rời đi. Ai nguyện ý suốt ngày cung phụng người như vậy, phi, khinh thường nữ phụ La Thiển, vậy chính mình cao quý chỗ nào?

La Thiển cũng thật tình chướng mắt Lâm Giai Thần, cho dù là không có ý tứ cũng được, nhưng người ta lại ghét bỏ nữ phụ La Thiển.

Nếu không phải nữ phụ La Thiển, bộ dáng kia của Lâm Giai Thần mà cũng muốn nổi? Cô ta cũng có thể đến ngủ với Đường Diễn kia kia!

Nghĩ đến Đường Diễn, La Thiển lại nhụt chí, thật ra cũng không chỉ Lâm Giai Thần khinh thường cô, La Thiển biết, rất nhiều người đều chướng mắt cô.

Nhưng, La Thiển nắm chặt tay, nữ phụ tuy rằng bồi ngủ, nhưng tất cả cũng không phải công cốc, bồi ngủ là không tính công lao của người ta sao? Mọi người đều dựa vào bản lĩnh thôi!

Có lẽ là bởi vì xuyên vào nữ phụ La Thiển, La Thiển ít nhiều cũng có chút cảm thấy không đáng giá thay nữ phụ, cho nên cô hung hăng thề: Cô yên tâm, đời này, tôi nhất định sẽ giúp cô sống tốt. Ăn ngon uống ngon ngủ ngon, sinh hoạt tốt. Làm bao thuê bà được mọi người hâm mộ, không làm cũng có tiền!!

Một lần nữa ở trong lòng ảo tưởng một chút cuộc sống tương lai tốt đẹp, sau đó cùng với Triệu Vũ Lâm hai người đi thang máy.

Nói đến cũng khéo, thang máy này xuống tới, cửa vừa mở ra người xuất hiện thế nhưng là Trần Trùng.

“Chị Trần.” La Thiển chào hỏi, nói cho cùng thì hiện tại còn đi theo dưới tay của người ta.

Trần Trùng gật đầu, hỏi: “Hôm nay làm sao lại tới công ty?”

La Thiển cười cười: “Tới công ty nhìn một chút, cũng thật lâu rồi tôi chưa có tới.”

Trần Trùng gật gù đầu, tỏ vẻ tán đồng: “Tôi vẫn luôn kêu cô tới, có thời gian đến công ty, đều có lão sư dạy, học với lão sư nhiều một chút, đối với phát triển của cô rất có ích.”

Hai người hàn huyên hai câu, Trần Trùng liền xua xua tay rồi rời đi.

La Thiển kỳ quái mà nhìn Triệu Vũ Lâm nói.

“Chị Trần vội vàng làm cái gì vậy?”.

Triệu Vũ Lâm cười nói: “Chị Thiển chị quên rồi sao, chị Trần chủ yếu là đi cùng chị Giai Thần. Hơn phân nửa thời gian đều ở bên người chị Giai Thần, những người khác đều trực tiếp sắp xếp công việc để cho bọn họ tự mình chạy. Hiện tại chị Giai Thần ở công ty, cho dù là chuyện gì, chị Trần khẳng định đều phải đi xem.”

Hai người một bên nói một bên tiến vào thang máy, La Thiển sờ sờ cằm nói: “Lâm Giai Thần không phải muốn tham gia Thời Gian Nhân Nhã sao? Vậy thời gian tháng 8 của cô ta đều trống đúng không?”

Wattpad: HBNmoemoe

Triệu Vũ Lâm không xác định: “Chuyện này em không biết, lịch trình của chị ấy khẳng định đều ở trong tay chị Trần và Hồ Tuệ.”

“Hồ Tuệ?”

“Chính là trợ lý của chị Giai Thần! Ăn uống với sinh hoạt hàng ngày của chị Giai Thần đều do cô ấy xử lý.” Triệu Vũ Lâm giải thích.

La Thiên tiếp tục cúi đầu trầm tư: “Cái này thật ra cũng dễ đoán, tháng 8 có ấy khẳng định không có nhận công việc, chỉ chờ tham gia Thời Gian Nhân Nhả thôi! Dù sao cũng là chế tác lớn, nếu được đi, nhất định phải làm tốt chuẩn bị. Cũng không thể chờ đến khi nhận được thông báo của Thời Gian Nhân Nhả mới dời tất cả những công việc khác? Đây không phải đặc tội với người ta sao?”

Triệu Vũ Lâm ngẫm lại nói: “Vậy cũng đúng, vì tài nguyên tốt hơn, thoải mái sớm những hợp đồng đã đáp ứng trước đó, chẳng những không đặc tội với người ta. Những người khác cũng không dám tùy tiện dùng tới, nói như vậy, tháng 8 này chị Giai Thần khả năng thật sự không có công tác đâu!”

Lâm Giai Thần dùng tài nguyên của người khác yên tâm thoải mái như vậy, làm sao sẽ cam nguyện bỏ trống một tháng. Hiện tại cách tháng 8 còn tới 10 ngày, thời gian này không có khả năng sẽ được sắp xếp công việc.

Hầu như là những công việc quan trọng đều đã sớm tìm người rồi. Không có khả năng trong thời gian khẩn cấp như vậy mới tìm, mà có thể tìm được trong thời gian khẩn như vậy, không phải bị cho leo cây thì chính là loại công việc nhỏ đơn giản, tùy thời đều có thể tìm được người.

Loại công tác này, lấy Lâm Giai Thần hiện giờ mà nói, là không có khả năng coi trọng.

La Thiên ngẩng đầu thờ dãi: “Chỉ có một loại dự cảm không ổn.”

Triệu Vũ Lâm: “.....” xin chỉ giáo?

La Thiên tuy nói như vậy, nhưng nhất thời còn chưa biết hai gia hỏa cấu kết với nhau làm việc xấu phía dưới rốt cuộc muốn làm cái gì? Cho nên, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Lên lầu dựng tới không ít tiêu trong suốt* tuyến 18, Trần Trùng có một gian phòng nghỉ riêng, nghệ sĩ trong tay cô ta đều sẽ ở nơi đó.

**Đại khái là những người chưa nổi*

La Thiên đi vào, hôm nay bên trong chỉ có nghệ sĩ của Trần Trùng là Đặng An Di cùng với Giang Nhất Nhiên, giống với La Thiên hai người này cũng đều là nữ phụ và nam phụ vạn năm

Đặng An Di nhỏ hơn La Thiên 1 tuổi, tài nguyên cũng không khác gì La Thiên, dù sao cũng đều là từ trong tay Trần Trùng chảy ra.

Giang Nhất Nhiên thì lớn hơn La Thiên 1 tuổi, khoảng thời gian trước mới vừa quay xong một bộ võng kịch, hai ngày này đang tuyên truyền, hiện giờ xem như còn tốt.

Thấy La Thiên, hai người đều sững sốt, sau đó mấy người chào hỏi với nhau.

La Thiên cười nói: “Tôi thấy chị Trần vội vã đi rồi, có chuyện gì vậy?”

Đặng An Di người này tính tình tương đối thẳng thắn, nói đến nguyên nhân Trần Trùng rời đi, cười lạnh nói: “Còn có thể có chuyện gì, Lâm Giai Thần kia ở dưới lầu chờ chị ấy, kêu chị ấy đi xuống.”

Giang Nhất Nhiên tính tình tương đối ôn hòa, nhưng hiển nhiên hôm nay cũng bị khinh bỉ, nói chuyện cũng không có cẩn thận như ngày xưa: “Đúng vậy! Vốn dĩ chị Trần kêu hai chúng tôi tới là có công việc cần sắp xếp, nói đến một nửa Lâm Giai Thần kia liền gọi điện thoại tới. Chị Trần nói tạm thời không có thời gian, cô ta lại nói.....”

Nói tới đây, hình như có chút khó có thể mở miệng, Đặng An Di lại không sợ, nói thẳng.

“Nói cái gì không cần phải để ý đến loại phế vật không lay nổi như chúng ta, cũng không nhìn lại bản thân mình xem, bản thân lăn lộn trong dàn diễn viên quần chúng bao lâu, lại nói tiếp, còn không bằng tôi đâu!”

Ít nhất Đặng An Di thật sự đánh bằng thực lực từ diễn viên quần chúng lăn lộn tới nữ phụ, cũng chính là từ khi chưa từng có lời kịch đến khi có lời kịch, đến khi có suất diễn nhiều.

Lâm Giai Thần cái loại này, Đặng An Di nhìn không thuận mắt, tự nhiên cảm thấy cô ta thuần túy là có vận khí tốt.

Nói tới đây, Đặng An Di liếc nhìn La Thiên một cái: “Cô ta có thể có ngày hôm nay, cũng ít nhiều có công lao của cô.”

La Thiên ha hả hai tiếng, cũng không cùng hai người nói nữa, chào hỏi một tiếng rồi đi địa phương khác tản bộ.

Lúc 5 giờ rời khỏi công ty, cô lại tìm được một công việc nhân nhả, công việc không tính vất vả, chỉ thay đổi quần áo, làm người mẫu một chút, nhưng tiền lương không ít.

Lúc đầu là vị mình tính đã hẹn trước lâm thời hủy show, người đại diện của cô ấy vừa lúc đang tìm người, La Thiên liền tự giới thiệu mình.

Dự cảm xấu của La Thiên chung quy trở thành sự thật, ngày hôm sau, cô còn đang ngủ mơ hồ, liền nhận được điện thoại của Triệu Vũ Lâm: “Chị Thiên, chị hay tin gì chưa? Chị Giai Thần hình như lấy được tài nguyên Thời Gian Nhân Nhả, chị ấy chuẩn bị tham gia.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edt: Mít

~~~~~

La Thiên có thể nói cái gì? Tôi đây ngủ một giấc dậy thời tiết liền thay đổi, làm sao mà biết được chứ?

Ngày hôm qua Đường Diễn cũng không có tới, không có cách nào nghe ngóng!

La Thiến chỉ có thể nói với Triệu Vũ Lâm.

“Không bằng, Hôm nay đi đưa com sáng cho Đường tổng?”

Triệu Vũ Lâm: “.....”

Nói thật, loại vấn đề nhỏ này, ai sẽ đi báo cáo với lão tổng chứ?

Chà lẽ nói: “Ai, lão tổng, tiết mục đại hội lúc trước, tôi nhìn thấy ai ai khá tốt, hiện tại tôi quyết định thay đổi ai ai, thay ai ai, anh xem như vậy được không? Hoặc là đổi ai ai ai cùng với ai ai ai?”

Cái trình tự này, giám đốc hạng mục giải trí của Đường Diễn có thể quyết định, rốt cuộc thì thay đổi người ra vào đều sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả của tiết mục.

Cho nên, điều động gì đó trong tiết mục này, trong công ty có chuyên gia phụ trách, cũng có bộ môn nghiên cứu. Thay người thay nhân khí! Có ảnh hưởng không tốt đến tiết mục hay không! Có thích hợp với tiết mục hay không! Văn văn,

Đường Diễn quản lý một cái công ty lớn như vậy, mỗi ngày phải làm ra những quyết sách quan trọng, cũng không thể vì hạng mục < Thời Gian Nhân Nhã > hiện tại bị đổi người mà Đường Diễn phải đi nghiên cứu một chút hướng gió của giới giải trí?

Vậy hẳn còn phải ra lương cao thuê nhân viên làm gì? Hẳn chỉ cần những người đó làm tốt công việc, bảo đảm hiệu quả, sau đó đưa đến trước mặt mình, nói rõ ràng có thể kiếm tiền hay không. Sau đó Đường Diễn phán đoán một chút, mở cái hội nghị, nếu có thể liền ký tên thì hành.

Cho nên chuyện 《 Thời Gian Nhân Nhã 》 lâm thời thay đổi người, Đường Diễn không rõ tình hình.

Nếu như là ngày thường, thư kí Kiều cũng sẽ không tiến vào báo cáo. Thậm chí cái văn kiện này cũng sẽ không đưa tới tay thư kí Kiều, nhưng sắp xếp La Thiến tiến vào《 Thời Gian Nhân Nhã 》 là do thư kí Kiều phản phô xuống, cho nên chuyện thay đổi người này, giám đốc của hạng mục giải trí vẫn gửi một bưu kiện cho thư kí Kiều.

Đương nhiên, lý do thay đổi người, tiền căn hậu quả, cùng với ảnh hưởng như thế nào đối với tiết mục văn văn hẳn đều giải thích rõ trong bưu kiện.

Thư kí Kiều sau khi xem xong, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đi vào nói với Đường Diễn, rốt cuộc thì người muốn La Thiến tham gia 《 Thời Gian Nhân Nhã 》 chính là Đường Diễn, không phải cô, cô chỉ là truyền lời mà thôi.

“Cho nên, ý của cô là, tôi nhét thêm một người vào hạng mục đầu tư của mình, sau đó nhân viên của công ty tôi đem người mà hẳn muốn nhét vào, đá người của tôi ra?”

Đường Diễn một bên cúi đầu viết chữ, một bên hỏi.

Thư kí Kiều tự nhận là rất hiểu Đường Diễn, nhưng gần đây, cô đối với năng lực bắt trọng điểm của Đường Diễn luôn nhìn không hiểu.

Lúc trước, thời điểm thư kí Kiều cảm thấy Đường Diễn sẽ đổi quyết sách của mình hoặc công ty có ý kiến thì Đường Diễn lại để ý tình huống La Thiến. Hiện giờ, sau khi có báo cáo xong, thật ra căn cứ theo lúc trước mà phán đoán, cảm thấy Đường Diễn hẳn sẽ để ý La Thiến bị đổi, nhưng biểu hiện của Đường Diễn chính là nhân viên phía dưới không thức thời nên không vui.

Wattpad: HBNmoemoe

Thư kí Kiều không thể nói phải, cũng không thể nói không phải, chỉ có thể mở miệng nói: “Căn cứ nội dung trong bưu kiện, La Thiến gần đây có tai tiếng với Viên Khai Khai nên sẽ ảnh hưởng không tốt đối với tiết mục, mức độ nổi tiếng của La Thiến cũng quá thấp. Mà Lâm Giai Thần là nữ vương lưu lượng gần đây đang hot, rất nhiều chương trình đang mời cô ấy, hơn nữa thiết lập nhân vật lại là người dựa vào tài năng, ở giới giải trí chìm nổi nhiều năm rốt cuộc thành công,

Đường Diễn gờ tay đánh gãy lời thư kí Kiều nói, hẳn xoa xoa cái trán: “Tôi có một loại dự cảm thật là không tốt.”

Thư kí Kiều: “???”

Theo âm thanh Đường Diễn vừa rơi xuống, cửa phòng làm việc bị gõ hai tiếng, sau đó thư kí Trần ở phòng thư kí mở cửa nói.

“Đường tổng, lầu 1 nói La tiểu thư tới.”

Thư kí Kiều: “!!!”

Đường Diễn thờ dãi: “Cho cô ấy đi lên.” sau đó nhìn Kiều bí thư nói: “Đi xem một chút xảy ra chuyện gì? Rồi gửi vào hòm thư cho tôi.”

“Vâng.” thư kí Kiều gật đầu, sau đó mở cửa rồi đi.

Không bao lâu, Đường Diễn thấy cửa phòng làm việc lại mở, thư kí Kiều nói với người ngoài cửa: “La tiểu thư mời bên này.” Sau đó nói với Đường Diễn là La Thiến tới, liền đi ra ngoài.

Từ ngoài cửa mở ra, La Thiến thăm dò tiến vào, cười cười lấy lòng: “Đường tổng!”

Đường Diễn không tự giác mà gọi lên khỏe miệng lãnh ngạnh, La Thiến cũng không phải chưa từng lấy lòng hẳn, hoặc là nói, tình nhân Đường Diễn tiêu tiền mua đều rất đủ tư cách, cũng đều rất biết lấy lòng.

La Thiến tự nhiên cũng vậy, nhưng mà đồng dạng bộ dáng, đồng dạng lấy lòng, hai ngày này La Thiến lấy lòng thấy thế nào cũng vui hơn bình thường?

“Vào đi!”

“Vâng.” La Thiến đi nhanh vào, thuận tay còn đóng cửa lại.

Đường Diễn tự nhiên thấy hộp com mèo kitty trong tay La Thiến, hẳn giật giật khỏe miệng, thiếu chút nữa không nhận được mà mở miệng hỏi: Có thể đổi thành màu lam không?

“Tôi mang com sáng đến cho anh!” La Thiến ân cần đem hộp com đặt lên trên bàn, khác với hộp com hai tầng lần trước, lần này so với lần trước nhiều hơn một tầng.

La Thiến đem cháo trong hộp com đặt tới trước mặt hẳn, một hộp khác sắc thái cũng so với lần trước phong phú hơn, có trộn lẫn đồ ăn, có trứng cuộn, có cá nướng, thế nhưng còn có

trái cây. Lập tức toàn bộ hộp com đều lấp lánh tỏa sáng, rạng rỡ thêm không ít.

Đường Diễn nhin cười, nói: “Hôm nay com sáng so với hai ngày trước nhìn muốn ăn hơn.”

La Thiển gật gật khoe miệng, nghĩ thầm, lúc trước không muốn ăn anh cũng đã ăn không ít nha?

Nhưng ngoài miệng lại lập tức cười nói.

“Thật ra đêm qua tôi đã bắt đầu nghiên cứu, chạy mặn phổi hợp, dinh dưỡng cân bằng, còn có trái cây bổ sung vitamin cho anh. Đương nhiên.....” La Thiển cầm lấy một hộp com cuối cùng đặt qua một bên nói: “Quan trọng nhất chính là điểm tâm ngọt sau bữa ăn.”

Trong hộp com trái từng khối bánh kem hình vuông, mỗi một khối đều là khác biệt về hoa văn cũng khác biệt màu sắc, nhưng mỗi một khối đều rất tinh xảo, Đường Diễn biết những khối bánh kem này, mỗi một khối đều khác nhau về hương vị.

La Thiển xác thật là hao hết tâm tư.

Đường Diễn cúi đầu liếc mắt nhìn bánh kem một cái, tiếp nhận chiếc đĩa La Thiển đưa tới, bắt đầu ăn com sáng.

Hắn hôm nay vẫn như cũ uống cà phê đen, hôm qua không đi chỗ La Thiển, giống như chứng mất ngủ đã trở lại, buổi sáng tỉnh tỉnh lớn không muốn ăn, vốn dĩ có thể đi sớm một chút ăn sáng, nhưng sáng nay một chút ý nghĩ cũng không có.

Tự nhiên Đường Diễn chỉ uống cà phê đen, đối với com sáng La Thiển đưa tới cảm thấy rất vừa lòng.

Ăn xong com sáng, La Thiển lập tức đem hộp com cất kỹ, sau đó thật cẩn thận đưa bánh kem đến trước mặt hắn, còn truyền lên cái nĩa, đến có cũng đã chuẩn bị xong cho Đường Diễn: “Buổi sáng đường máu thấp, bổ sung thêm chút đường.”

Đường Diễn tán đồng gật đầu, vừa ăn bánh kem máy tính lại Đình một tiếng, là thư kí Kiều gửi bưu kiện tới.

“Tốc độ làm việc của Kiều Lâm vẫn luôn không tồi.” Đường Diễn một bên ăn bánh kem, một bên duỗi tay click mở bưu kiện. Kiều Lâm là tên của thư kí Kiều, cha họ Kiều, mẹ họ Lâm.

Bưu kiện của Kiều Lâm cũng thực ngăn gọn, không có chút dư thừa, nguyên nhân gây ra chuyện còn có thời gian địa điểm, đều viết rõ ràng ở trong đó, giống như báo cáo vậy, vừa xem hiểu ngay.

Đường Diễn liếc mắt một cái xem xong, ăn xong số bánh kem còn lại, chút khó chịu buổi sáng đã không cánh mà bay!

Hắn nhìn La Thiển tiếp tục dọn dẹp hộp com còn sót lại nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

La Thiển hai mắt sáng ngời, nhìn Đường Diễn: “Đường tổng, không phải anh nói cho tôi tài nguyên Thời Gian Nhân Nhã sao?”

“Ừ.”

“Vậy tháng 8 tôi phải đi khởi động máy đúng không?” La Thiển thử hỏi.

“Tài nguyên là cho cô, chính mình bị người đại diện đòi không biết sao?” Đường Diễn gõ mặt bàn hỏi.

La Thiển hoảng sợ nhìn Đường Diễn, kêu:

“Lâm Giai Thần, cái vị trí kia của tôi quả nhiên là bị cướp?!” Cô đã nói rồi, đã nói rồi, dự cảm xấu của cô là đúng mà!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edt: Mít

~~~~~

La Thiển phản ứng có chút lớn, Đường Diễn không biết mình đã ở chỗ này rồi, cô còn hoảng sợ cái gì?

La Thiển ủy khuất cực kỳ, cô nhìn Đường Diễn nói: “Bị dối tôi cũng không biết mà! Lịch trình tháng 8 của đều dời rồi, hơn nữa, là anh cho tôi, tôi cũng không nghĩ tới sẽ bị người khác cướp.”

Đây là trách tôi? Đường Diễn như rồng mây nhìn cô, ánh mắt đều là: Hợp lại vẫn là tôi không nhìn kĩ tài nguyên đã cho cô?

La Thiển ủ rù cụp đuôi, một bộ dáng đều là người đại diện của tôi không đáng tin cậy.

Nhìn thái độ nhận sai tốt đẹp của La Thiển, Đường Diễn tiếp tục mở miệng: “Hợp đồng còn chưa có ký với Lâm Giai Thần, đối với tôi mà nói, ký với ai cũng không có vấn đề, rất đơn giản.”

La Thiển ngẩng phắt đầu, nhìn Đường Diễn, hai mắt phát ra hào hết: Ký với tôi đi! Ký với tôi đi!

Đường Diễn không nhin nổi, cười một chút, Đường Diễn vốn lớn lên đẹp trai, cười lộ lên càng làm cho La Thiển nhìn đến mê mẩn.

Đường Diễn thích phản ứng của La Thiên, cho dù là vô thức hay là mơ hồ như bây giờ.

Hắn tiếp tục nói: “Cô đã hỏi qua người đại diện của cô chưa? Người đại diện của cô tối hôm qua mang theo Lâm Giai Thần đi ăn một bữa cơm với giám đốc của cái hạng mục này, giải thích rõ ràng cái lợi và cái hại. Cô ta làm cái gì tôi không biết, nhưng, giám đốc hạng mục giúp cô ta thay đổi cô với Lâm Giai Thần, hơn nữa. Người đại diện của cô nói, đã ký cho cô hợp đồng làm việc tháng 8 rồi!”

La Thiên: “!!!” Hợp đồng? Hợp đồng gì? Tôi không có nghe nói qua mà!

“Nghe nói, còn là một hợp đồng không tồi.” Đường Diễn nói.

Chuyện người đại diện giúp nghệ sĩ công ty ký hợp đồng, ở trên người những nghệ sĩ hơi có danh tiếng đều là chuyện không thể được.

Thật ra, đến những nghệ sĩ nhỏ cũng có quyền lựa chọn hợp đồng cho mình, nhưng cái hợp đồng này đồng thời phải bảo đảm ích lợi công ty.

Nhưng trên thực tế, nghệ sĩ tuyến 18 rất ít khi có quyền lựa chọn như vậy, không phải bởi vì bọn họ không muốn, mà là bọn họ căn bản không có lựa chọn. Công việc của bọn họ vốn đã khó tìm, tài nguyên hơi tốt một chút đều rất khó rơi xuống trên người bọn họ.

Rất nhiều nghệ sĩ, thậm chí tiền tới tay mỗi tháng khả năng còn không bằng công nhân làm công bên ngoài. Giới giải trí lớn như vậy, người nổi tiếng lại nhiều, nhưng trên thực tế nhân số ở giới giải trí nhiều hơn rất nhiều lần những người có danh tiếng.

Nhưng, công việc tốt, đều sẽ tìm những người có danh tiếng, người không có danh tiếng chỉ có thể tự mình nỗ lực đi tranh thủ tài nguyên, sau đó bị sóng to trong giới giải trí bao phủ. Có thể bơi qua cuộn sóng này, đứng lên, để cho người ta biết đến, thật ra mỗi mấy năm liền chỉ có mấy người như vậy.

Cho nên, người đại diện thay nghệ sĩ tuyến 18 ký hợp đồng là chuyện thực bình thường, cũng không có mấy người nghệ sĩ sẽ đi từ chối. Duy chỉ có, tài nguyên được ký có vấn đề, hoặc là thời điểm yêu cầu nghệ sĩ bồi rợp ảnh hưởng đến lợi ích của họ, hoặc yêu cầu trao đổi với nghệ sĩ, bọn họ tự nhiên cũng có quyền cự tuyệt, sau đó phai mờ trong mắt mọi người.

Đây chính là giới giải trí tàn khốc!

Wattpad: HBNmoemoe

Đường Diễn để La Thiên ngồi trên sofa ở một bên, La Thiên ngồi ở chỗ kia, Đường Diễn tiếp tục xem hợp đồng.

La Thiên lấy đi động gửi tin nhắn cho Trần Trùng: “Chị Trần, nghe nói chị ký cho tôi hợp đồng tháng 8?”

Tin nhắn trả lời của Trần Trùng tới cũng rất nhanh.

“Có một cái hợp đồng không tồi, là nữ hai.”

“Tôi nói rồi tháng 8 tôi muốn tham gia chương trình của công ty Đường tổng, không phải đã không cho ký hợp đồng rồi sao? Chị hủy cho tôi đi!”

“Hợp đồng cũng đã ký, hủy như thế nào? Cô không muốn lẫn lộn ở giới giải trí nữa sao?” Ký hợp đồng lại hủy, đó chính là vi ước.

“Tôi mặc kệ, trước khi ký chị không nói với tôi, không được sự đồng ý của tôi.”

Trần Trùng gửi cái icon khinh bỉ, sau đó nói: “Hợp đồng công tác của cô có mấy lần là tự cô xem, đều là do người đại diện lựa chọn.”

“Đó không giống nhau, chị biết rõ tháng 8 tôi có công tác, lại đi ký hợp đồng cho tôi, loại tình huống này chị phải nói rõ ràng với tôi!”

“Cái hợp đồng này là nữ hai của bộ phim mạng, hiện tại phim mạng đang phát triển, có thể đóng vai nữ hai đối với cô hay đối với công ty đều có chỗ lợi. Làm người đại diện ký cho cô cái hợp đồng này, tôi cảm thấy không có vấn đề.” Trần Trùng đại khái là biết chuyện của Lâm Giai Thần đã nắm chắc, nói chuyện cũng không có khách khí.

“Đối với phát triển của tôi mà nói, tài nguyên nữ hai này không thắng nổi tài nguyên 《 Thời Gian Nhân Nhâ 》, loại hành vi này của chị chính là đang tổn hại lợi ích của tôi. Lúc ấy trong hợp đồng công ty có nói, sẽ ưu tiên suy xét cho lợi ích của nghệ sĩ. Loại hành vi của chị không thể xưng là một người đại diện dù từ cách, tôi đang ở chỗ Đường tổng, những chuyện chị làm tôi rất không cao hứng, tôi không thể tham gia, tôi cũng sẽ không đề cho Lâm Giai Thần tham gia.”

La Thiên gửi xong một đoạn này, cũng không hề muốn trả lời Trần Trùng nữa.

Cô mắt trông mong nhìn Đường Diễn.

“Quá khi dễ người, làm sao có thể khi dễ người như vậy chứ?” Nói xong, hốc mắt cũng đỏ.

Phim mạng đều là đoàn phim nghèo, có được bao nhiêu tiền? Cô đi 《 Thời Gian Nhân Nhâ 》, Đường Diễn cũng đã đáp ứng cấp 300 vạn phí tiêu dùng cho mình, tuy rằng công ty muốn điều động đi 200 vạn, tuy rằng so với những người nổi tiếng kia thì cực kì rẻ. Nhưng, đối với La Thiên mà nói đã đủ nhiều rồi!

“Ách.” Đường Diễn có chút luống cuống nhìn cô.

La Thiên chà chà nước mắt sắp rơi xuống.

“Anh nói rất đúng, chị ta là người đại diện của tôi, chị ta muốn hớ tôi, tôi đến năng lực phản kháng cũng không có.”

Chuyện này, La Thiên là không có chỗ để nói rõ lí lẽ, nói với người khác là Trần Trùng tự ký hợp đồng cho mình, người khác tin sao? Người khác sẽ chỉ cho rằng La Thiên là vì tài nguyên tốt hơn mới từ bỏ đoàn phim này.

Sau đó, thanh danh của cô sẽ bị bôi xấu rồi truyền đi trong giới giải trí, về sau ai còn dám dùng cô?

Đường Diễn thờ dài, đứng dậy đi đến bên người cô, vuốt tay lau sạch nước mắt treo trên lông mi của cô, mở miệng nói

“Cô vì sao không cầu tôi chứ?”

La Thiên chớp chớp mắt to, âm thanh mềm mại nói: “Vây cầu xin anh.”

Đường Diễn: “.....” Vì sao cảm nhận không được thành ý thế này?

Không nghĩ ra mấu chốt nằm ở nơi nào, Đường Diễn mở miệng nói: “Đối với những người kia mà nói tự nhiên đã không còn cách xoay người, cô thì không giống, phía sau cô không phải còn có tôi sao? Người đại diện của cô trái với hợp đồng tự mình ký hợp đồng đó cho cô, muốn làm lớn chuyện đối với tôi cũng rất đơn giản. Nếu cô ta còn muốn lăn lộn ở giới giải trí, loại thanh danh này cô ta tự nhiên không thể mang. Cho nên, việc này cô ta chỉ có thể tự mình đi giải thích với đối phương, cũng bồi thường, tự nhiên không có quan hệ gì với cô.”

Đúng vậy, những chuyện không có chỗ nói rõ lí lẽ, thật ra, phía sau nếu có chỗ dựa mà nói, tự nhiên rất đơn giản. Đặc biệt, thời điểm cái lý còn đang ở bên phía cô, vậy thì càng thêm đơn giản.

La Thiển tiếp tục chớp chớp hai mắt còn treo nước mắt liền duỗi tay giữ chặt đôi tay Đường Diễn, mười phần nghiêm túc nói.

“Đường tổng, tôi cũng không biết nên cảm ơn anh như thế nào. Thật là quá yêu anh, anh làm sao lại tốt như vậy chứ!”

Đường Diễn: “.....” Vì sao vẫn như cũ không cảm nhận được thành ý đây?

Đương nhiên, vẫn như cũ không phát hiện nơi xảy ra vấn đề, Đường Diễn tiếp tục nói.

“Nhân cơ hội này, đề nghị với công ty một chút đối người đại diện đi!”

La Thiển bỏ nhào vào trong lòng ngực Đường Diễn, ôm cổ hần nói: “Tôi yêu anh quá đi mất, Đường tổng.”

“.....” Đường Diễn biết vấn đề ở nơi nào, hợp lại, vừa rồi cô đều nói cảm tạ ngoài miệng?

Đương nhiên, tôi dùng tiền mua tình nhân, cảm tạ tự nhiên muốn tự thể nghiệm!

Đường Diễn đối với nguyên nhân bất mãn cô chỉ cảm tạ ngoài miệng tìm tìm một chút, phát hiện cũng chỉ có cái này.

Cho nên, hần rất tự nhiên ôm La Thiển vuốt ve một phen.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edt: Mít

~~~~~

La Thiển bị chiếm một phen tiện nghi, ủy khuất ghé vào bàn làm việc của Đường Diễn, nhìn Đường Diễn nghiêm túc làm việc.

Mà Đường Diễn bị La Thiển nhìn làm cả người không được tự nhiên, mười phần ảnh hưởng nên bắt đầu nhìn cô, cuối cùng nói.

“Cô trở về đi! Việc này, tôi xử lý cho cô.”

Sau đó, Đường Diễn liền thấy La Thiển mười phần lưu loát đứng dậy, mang theo hộp com mèo kitty của mình xoạch xoạch rời đi.

Đường Diễn: “..... Uy!”

“Sao ạ?” La Thiển xoay người.

Đường Diễn sùng sốt, hần chỉ là khó chịu khi thấy cô đi dứt khoát như vậy, cũng không có phản phò gì, cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói: “Đôi hộp com khác.”

La Thiển cúi đầu nhìn hộp com trong tay, cười hi hi nói: “Không thành vấn đề!”

Chờ thời điểm Trần Trùng rút cuộc có thể gọi được cho La Thiển, La Thiển đã cùng với Triệu Vũ Lâm về tới chung cư.

“Chị Trần?” La Thiển tâm tình sung sướng tiếp điện thoại, một bên mở miệng một bên chào hỏi.

“Cô có ý gì?”

“Tôi làm sao?” âm thanh La Thiển vô tội.

“Giám đốc hạng mục của Đường thị tìm tôi nói chuyện, cô đoạt tài nguyên của Giai Thần?” (ta đọc mà ta tức á)

“Ai u, chị nói cái gì thế này? Tôi cũng chưa nói chị đoạt, chị không biết xấu hổ nói tôi đoạt? Chúng ta dựa vào bản lĩnh thôi!” La Thiển hi hi cười ra tiếng.

Trần Trùng cười lạnh: “Cô hiện tại là muốn hoàn toàn đối nghịch với tôi? Cùng người đại diện của mình đối nghịch, cô cho rằng cô có thể có chỗ tốt sao?”

La Thiển che miệng cười: “Ai u, chị Trần, chị cứ như vậy không biết xấu hổ nói là người đại diện của tôi? Thời điểm tôi không đối nghịch với chị, tôi có cái chỗ tốt gì?”

Trần Trùng: “.....” Thế nhưng cảm thấy có chút đạo lý.

“Vậy chị Trần, trước cứ như vậy đi. Chuyện về sau Đường tổng sẽ tìm người trò chuyện với chị, hiện tại nói với tôi tôi cũng không hiểu cái gì.” La Thiển nói xong liền cúp điện thoại, một

thân thoải mái nhàn nhả.

Cô đã sớm muốn nói như vậy, nhưng mà lúc không có tiền, cũng không biết thái độ Đường Diễn. Hiện tại không cần sợ, Đường Diễn nếu đứng ở bên phía cô, cô đương nhiên sẽ đến ghé thăm Trần Trùng, cũng coi như trút giận cho nữ phụ La Thiển.

Triệu Vũ Lâm giúp đỡ La Thiển đem hộp com đi rửa, cô một bên rửa, một bên lơ đãng hỏi: “Chị Thiển, chị thật sự chuẩn bị đổi người đại diện à?”

La Thiển ngồi ở sofa, một bên xoa chân, một bên không thèm để ý mà trả lời: “Đổi, Đường tổng cũng đã nói muốn giúp chị đổi, nhân cơ hội này nếu không đổi, về sau nơi nào còn có cơ hội? Lại nói, trong tay Trần Trùng có một Lâm Giai Thần, mà trong tay Trần Trùng tổng cộng lại chỉ có bao nhiêu đó tài nguyên. Chị ta cái gì cũng lo phát triển Lâm Giai Thần, thật ra, ở trong tay Trần Trùng cũng sẽ không có khả năng phát triển.”

Điểm này, La Thiển hiểu rất rõ, rất nhiều nghệ sĩ có khi cũng có thể nhìn rõ. Nhưng, bọn họ lại không có biện pháp đổi người đại diện cho mình, cho dù đổi, cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với người này, người đại diện nào không phải có một đến hai đối tượng trọng điểm bồi dưỡng?

“Vậy chị Thiển có nghĩ tới về trong tay của ai không?” Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển sững sốt, ngẩng đầu nghĩ nghĩ nói

“Cái này, thật đúng là chưa nghĩ tới.” La Thiển đối với người đại diện ở công ty không hiểu hiểu, nữ phụ La Thiển cũng không hiểu. Đương nhiên, người đại diện kim bài chỉ có mấy người như vậy, cái này La Thiển biết.

Nhưng, người đại diện kim bài thì nghệ sĩ trong tay không nhiều lắm, nhưng nhất định người nào người nấy đều rất có tiền đồ.

La Thiển cảm thấy mình đến dưới tay những người đại diện như vậy, không nhất định có thể lẫn lộn tốt.

Nữ phụ La Thiển thanh danh không tốt, là thật sự không tốt, thậm chí ở công ty cũng không phải rất tốt.

Từ sau khi đi theo Đường Diễn sau, cô ấy làm trời làm đất, chỉ kém không tìm đường chết. Nhưng, cũng không sai biệt lắm, trong tiểu thuyết sau khi La Thiển xảy ra chuyện, không có bất kỳ ai ra tay hỗ trợ. Dù dễ thấy được đặc tội biết bao nhiêu người, tự nhiên, người đại diện kim bài chắc chắn không thích La Thiển.

Wattpad: HBNmoemoe

Những người đó không muốn tiếp mình, xem mặt mũi Đường Diễn, chỉ đành phải miễn cưỡng nhận mình, điều đó không nhất định là chuyện tốt, La Thiển có chút buồn rầu.

Triệu Vũ Lâm lau tay, ngồi vào đối diện La Thiển hỏi: “Chị Thiển, chị thấy em thế nào?”

“???” La Thiển về mặt mờ mịt.

Triệu Vũ Lâm ngượng ngùng cười cười, nói: “Em làm trợ lý tự nhiên cũng muốn phát triển thành người đại diện, em cũng biết, em hiện tại còn rất non. Trong tay không có tài nguyên gì, những tài nguyên lớn trên tay chị Trần, lấy em hiện giờ mà nói, là lấy không được. Nhưng, tài nguyên Đường tổng cho chị, em nhất định sẽ cho chị. Còn những tài nguyên nhỏ chị Trần cấp, những thứ đó, em cũng có thể bắt được.”

“Em đi theo chị cũng được 1 năm, so với những người đại diện khác, em tin tưởng em sẽ suy nghĩ cho tiền đồ của chị hơn những người đó. Em làm người đại diện của chị, tự nhiên cũng một lòng giúp chị phát triển. Đương nhiên, em cũng không phải nhất định muốn chị để em làm người đại diện cho chị, chỉ là, em muốn tranh thủ một chút. Nếu, chị hiện tại đang suy xét chuyện người đại diện, như vậy cũng có thể suy xét đến em”

La Thiển nhìn gương mặt tươi cười của Triệu Vũ Lâm, nói: “Nếu em làm người đại diện của chị, tạm thời là không có trợ lý, em phải làm người đại diện kiêm luôn trợ lý, như vậy sẽ tương đối mệt.”

“Em không có vấn đề.” Triệu Vũ Lâm trả lời, cô biết, La Thiển như vậy vốn dĩ là không thể có trợ lý. Nhưng tình huống cô ấy đặc thù, công ty cấp cho một người, mình nếu chuyển làm người đại diện, trợ lý mới của La Thiển không phải là từ bên cạnh người khác điều lại đây, thì là muốn một lần nữa tuyển thêm một người.

Hiện giờ công ty không có dư thừa trợ lý, muốn điều lại đây, tất yếu phải điều người từ trong tay những nghệ sĩ khác, chuyện đó thì quá đặc tội với người ta rồi. Một lần nữa tuyển thêm, cũng không phải nhất thời nửa khấc là có thể tốt được, huống chi, một lần nữa nhận người, lại phải trả thêm tiền lương, công ty cũng sẽ không quá vui.

La Thiển gật gật đầu nói: “Để chị suy nghĩ lại đã.”

“A! Vậy cảm ơn chị Thiển, đồ vật em đều sửa sang lại tốt cho chị, chị có việc cứ gọi điện thoại cho em, em đi về trước. Ngày mai chị còn phải đi công ty tìm anh Vũ chụp ảnh, ngày mai em lại đây đón chị.” Triệu Vũ Lâm nói, La Thiển gật đầu, cô ấy mới vui vẻ rời đi.

Đêm đó, Đường Diễn tới tìm La Thiển, buổi sáng cùng La Thiển tâm viên ý mã một chút, chỉ hôn hôn sờ sờ, buổi tối đã có chút tâm tư.

Tự nhiên vậy mà nói tới chuyện Trần Trùng.

“Trần Trùng buổi chiều điện thoại cho tôi, nói giám đốc hạng mục đã tìm chị ta nói chuyện?” La Thiển đưa kem ốc quế, mùa hè nóng bức thế này, cùng tổng tài đại nhân ngồi ở trong phòng có điều hòa, một người một ly kem ốc quế xem TV, thật thỏa mãn.

Đường Diễn đã có thể không cần chờ La Thiển tìm cơ, thật tự nhiên tiếp nhận kem ốc quế, thật nghiêm túc mà xé đóng gói.

Trong miệng không quên trả lời: “Tôi kêu giám đốc kia tới hỏi chuyện.” giám đốc hạng mục kia có chức vụ không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, ngày thường mở họp cũng không có tư cách đi lên gặp Đường Diễn.

“Anh hỏi cái gì?” La Thiển tò mò.

Đường Diễn liếm một ngụm kem, thỏa mãn híp híp mắt, nhẹ giọng nói: “Tôi hỏi hần: Vì sao đem người phụ nữ của tôi kick ra?”

La Thiển: “.....” anh nói chuyện thật trực tiếp nha đại ca!

Đường Diễn lại liếm một ngụm, tiếp tục nói: “Hần nói: Không thể nào, còn nói nhất định có hiểu lầm, hần lập tức xử lý.”

La Thiển nhìn ánh mắt Đường Diễn, ngầm hiểu mà nói một câu: “Anh quá lợi hại”

Được khích lệ, Đường Diễn thỏa mãn quay đầu tiếp tục ăn kem ốc quế.

La Thiển liền hỏi cho bản thân.

“Nói dối người đại diện cho tôi, việc này có thể thành không?”

Đường Diễn nghĩ nghĩ: “Tôi và ông chủ công ty của cô tuy rằng không thân, nhưng cũng quen biết. Tôi tin cái mặt mũi này hẳn vẫn nguyện ý cho tôi, không đến mức vì việc nhỏ này.....” Hai bên nháo đến không thoải mái.

“Vũ Lâm nói muốn làm người đại diện của tôi, anh cảm thấy đáng tin cậy không?” La Thiển lại hỏi.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edt: Mít

~~~~~

Đường Diễn nghĩ nghĩ nói: “Nếu cô muốn phát triển tốt, Triệu Vũ Lâm không thích hợp làm người đại diện của cô!”

Đường Diễn nghĩ rất đơn giản, muốn phát triển tốt, không phải quan hệ tốt là có thể, người đó phải có năng lực, có thể xử lý các loại quan hệ xã hội, có thể cho nghệ sĩ già thiết phương hướng phát triển.

Đường Diễn không hiểu người đại diện, cũng như giới giải trí. Nhưng, loại chuyện này, làm thương nhân như hắn cũng biết, Triệu Vũ Lâm không thích hợp, cô ấy —— quá non.

La Thiển ha ha ha cười xua xua tay nói.

“Không sao không sao, tôi cũng không muốn phát triển thật tốt. Tôi chỉ muốn công việc đừng quá mệt mỏi, có thể kiếm ít tiền, đừng dễ bị người ta khi dễ, người đại diện một lòng vì tôi. Như vậy tôi đã thỏa mãn rồi, gỗ mục cho dù vào trong tay tình anh thì đó cũng vẫn là gỗ mục.”

Không muốn quá mệt mỏi? Muốn kiếm tiền? Còn muốn người đại diện đối tốt với cô? Tự xưng gỗ mục?

Đường Diễn trầm mặc hai phút rồi nói.

“Vây..... cô cứ đem Triệu Vũ Lâm điều lên nhìn xem! Thật sự không được..... Đến lúc đó lại thay đổi người cũng giống nhau.”

La Thiển ha ha ha ha cười nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, hiện tại tôi được điều đến trong tay ai thì cảm giác bọn họ cũng sẽ nhìn tôi không thuận mắt.” Nói cho cùng, mới vừa hồ người đại diện của mình một phen, cho dù nguyên nhân gây ra là cái gì, đối với những người đại diện khác mà nói, cũng không phải là một ấn tượng quá tốt.

Đường Diễn đối với mạch não của cô đã theo không kịp, chỉ là thực trầm mặc mà ăn xong kem ốc quế.

Ngày thứ hai, La Thiển chịu đựng eo đau làm một bữa sáng phong phú cho Đường Diễn, cảm tạ tương trợ to lớn của Đường Diễn, ăn qua cơm sáng, Đường Diễn thần thanh khí爽 đi làm còn không quên cho cô một ánh mắt: Làm không tồi.

Thời điểm Triệu Vũ Lâm tới, La Thiển đã chuẩn bị thỏa đáng.

“Chị nghĩ, chuyện người đại diện, chị cũng muốn cho em thử xem, em làm tốt mà nói, sẽ cho em làm luôn.” La Thiển không từ chối, cũng không cam đoan cái gì, muốn làm người đại diện, ít nhất, em phải làm cho tốt.

Triệu Vũ Lâm vui vẻ gật đầu: “Đương nhiên, em sẽ tận lực.”

Có thể là bởi vì chuyện này, hôm nay Triệu Vũ Lâm có vẻ rất có tinh thần.

Sau khi La Thiển đến công ty, cô lập tức liên hệ với người đại diện tên anh Vũ kia, đối phương tìm được La Thiển, mang theo La Thiển đi đến một cái lầu chụp ảnh ở bên ngoài gặp mặt cô chủ.

Quay chụp rất thuận lợi, không phải hàng hiệu gì, cũng không phải tạp chí thời trang yêu cầu cao.

Bất quá chỉ là thay quần áo, động tác cũng không cần quá nhiều, nhìn hơi đẹp mắt một chút là thông qua.

Cho nên, còn chưa chụp đến 3 giờ, La Thiển đã kết thúc công việc. Tiền lương được tính cùng ngày, khấu trừ cho người đại diện và cấp cho công ty, gửi tới trong thẻ La Thiển cũng được gần một vạn.

La Thiển cảm thấy mỹ mãn, ra ngoài làm ba giờ, liền có một vạn, kiếm lời, kiếm lời kiếm lời.

La Thiển nhìn tin tức trên di động, khoe miệng tươi cười cũng không giấu bớt.

Triệu Vũ Lâm đi theo bên người cô, nhìn cô thỏa mãn như vậy, đối với tương lai của mình càng thêm tràn ngập hy vọng, nghệ sĩ này cảm giác quá dễ hầu hạ.

Thời gian sau, La Thiển vốn không có công tác gì, chờ quay xong bộ phim kia của Giang đạo, sau đó mở ra hành trình 《 Thời Gian Nhân Nhâ 》 là tốt rồi.

Không ngờ, ngày hôm sau đã bị thượng tầng công ty chào hỏi, Triệu Vũ Lâm tự nhiên cũng tới đón La Thiển.

Hai người lái xe vội vàng chạy tới công ty, La Thiển mới một bên ngáp một bên hỏi: “Biết chuyện gì không?”

Wattpad: HBNmoemoe

Từ sau khi đem mình định vị ở nhân vật người đại diện, Triệu Vũ Lâm tự nhiên cũng càng thêm nghiêm túc, công ty vừa kêu gọi, cô lập tức thông qua quan hệ hỏi nguyên do chuyện này.

“Tuy rằng không phải mười phần xác định, nhưng đại khái có thể khẳng định hẳn là có quan hệ với việc đổi người đại diện.” Triệu Vũ Lâm giải thích.

Tới công ty, trực tiếp đi lên trên tầng cao, tìm được văn phòng của quản lý Hoàng đã kêu gọi bọn họ, lúc đi vào thì Trần Trùng cũng ở đó.

La Thiển cũng không có quá giật mình, sau khi Triệu Vũ Lâm nhắc nhở, cô cũng biết công ty là muốn gặp cô, rốt cuộc việc này nói nhỏ cũng không nhỏ.

“La Thiển đúng không! Ngồi ngồi, có một chút chuyện, chúng ta cần nói chuyện.” Hoàng quản lý thái độ không tồi, La Thiển nhẹ nhàng thờ ra.

Chờ sau khi La Thiển và Trần Trùng cùng nhau ngồi xong, Hoàng quản lý ngồi ở đối diện mới mở miệng nói: “Việc này ấy à! Tôi cũng đã nghe nói, La Thiển cô muốn đổi người đại diện đúng không?”

La Thiển gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Trần Trùng cười nhạo một tiếng, không trả lời.

“Có thể nói một chút là vì sao không?”

Hoàng quản lý hỏi, thật ra vấn đề này bất quá chỉ là một trình tự, chuyện La Thiển muốn thay đổi người, phía trên nói là đã định rồi, cũng chính là chuyện ván đã đóng thuyền. Nhưng vẫn phải đem người kêu tới, thông báo an bài, giao tiếp, chuyện kế tiếp đều phải xử lý từng chuyện một.

“Quan niệm bất hòa, tôi cảm thấy chị Trần không thích hợp làm người đại diện của tôi.” La Thiển cũng không nói quá nhiều, cô còn muốn ở cái công ty này lẩn lộn, công ty còn coi trọng Trần Trùng, cô cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Quan niệm bất hòa sao? Quan niệm bất hòa xác thật không thích hợp hợp tác, việc này tôi đã báo lên rồi. Tôi thấy như thế này, hiện tại nghệ sĩ của mỗi một người đại diện đều đầy, cô không muốn hợp tác với Trần Trùng, ý tứ ở bên trên là nếu không trước tiên điều trị lý nhỏ của cô lên làm người đại diện cho cô, cô thấy thế nào?” Hoàng quản lý hỏi chuyện này tuy rằng nói là công ty nói như vậy, nhưng hẳn biết, việc này cũng là ván đã đóng thuyền, còn là ý tứ của bản thân La Thiển.

La Thiển quả nhiên gật đầu, Trần Trùng cảm giác càng thêm buồn cười.

Hoàng quản lý lại chuyển qua nói muốn Trần Trùng bàn giao với Triệu Vũ Lâm, công tác phía trước, tư liệu, kế hoạch phát triển lúc sau, có thể bàn giao đều bàn giao một chút, Trần Trùng xác nhận.

Sau đó, Hoàng quản lý tiếp tục nói với Triệu Vũ Lâm, làm cho tốt! Đây là một cơ hội tốt! Nói một hồi, cuối cùng mới đến trọng điểm, cô là người mới! Tiền lương không nhiều lắm, phải làm cho tốt, sau này nếu làm tốt, tiền lương sẽ được tăng lên!

Triệu Vũ Lâm vâng vâng vâng một hồi, còn phải cảm động đến rơi nước mắt nắm tay Hoàng quản lý, sau đó Hoàng quản lý mới tiễn ba người ra cửa.

“Cô thật sự cho rằng dựa vào Đường tổng là có thể ở giới giải trí muốn làm gì thì làm?” trong lúc chờ thang máy đến, Trần Trùng cười lạnh hỏi.

La Thiển ngẩng đầu nhìn con số biến hóa kia rồi nói: “Tôi không chuẩn bị muốn làm gì thì làm, nhưng, của tôi chính là của tôi, chị Trần đối với hành vi của mình mới kêu là muốn làm gì thì làm?”

“Cô biết có bao nhiêu nhân tài đi theo bên người Đường tổng không? Cô biết lúc trước cô đắc tội bao nhiêu người không? Hiện nay người ta chịu đựng cô, chờ cô rời khỏi Đường tổng, cô sẽ cảm nhận được. Không có một người đại diện tốt, cô mới có thể biết được hiện thực tàn khốc trong giới giải trí.” Thang máy ding một tiếng, tới rồi.

Ba người cùng nhau vào thang máy, La Thiển nhìn chằm chằm cái giao diện con số nói: “Chị Trần đã dạy tôi rất nhiều hiện thực tàn khốc, khi chị Trần làm việc cũng không có nghĩ tới Đường tổng, cũng không có suy xét qua nếu như bị Đường tổng phong sát thì phải làm sao đúng không?”

Trần Trùng cười cười, La Thiển tiếp tục nói: “Chị Trần đại khái cảm thấy, người như tôi không đáng để Đường tổng làm được bước này. Nhưng chị Trần à, nếu có lỡ như thì sao?” La Thiển hơi mỉm cười, quay đầu nhìn Trần Trùng hỏi: “Hợp đồng tháng 8 đều hủy?” chị xem, đó còn không phải là lỡ như sao?

Trần Trùng sắc mặt cứng đờ, hủy, làm chị ta phải kêu nghệ sĩ tương đối có nhân khí của mình lâm thời biểu diễn, còn phải cùng ông chủ kia bồi rượu xin lỗi, giảm tiền lương.

Nhưng, Đường thị bên kia phân phó như vậy, cũng không nhất định phải phục tùng Đường thị, nhưng, hậu quả bỏ ngựa đá xe, Trần Trùng cũng biết, chị ta luôn rất thức thời.

Cho nên.....Hủy.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Edt: Mít

~~~~~

Tối lâu một, Trần Trùng đi ra ngoài, Lâm Giai Thần cũng ở đó, thoạt nhìn hình như là đang đợi Trần Trùng.

La Thiên mang theo Triệu Vũ Lâm chuẩn bị rời đi, Trần Trùng cũng không có gì muốn bàn giao với Triệu Vũ Lâm, chỉ có một ít công tác lúc trước, trong tay Triệu Vũ Lâm cũng có. Từ khi La Thiên bắt đầu đi theo Trần Trùng, cũng là khi Triệu Vũ Lâm bắt đầu đi theo La Thiên!

Trần Trùng không làm được cho La Thiên cái gì, cho nên, còn không bằng Triệu Vũ Lâm luôn ngồi bên người La Thiên thời gian dài.

Muốn bàn giao? Tư liệu trong tay Trần Trùng khả năng còn không nhiều bằng Triệu Vũ Lâm, cho nên Trần Trùng đến thang máy liền nói, một ít tư liệu sẽ gửi vào hòm thư cho Triệu Vũ Lâm, Triệu Vũ Lâm gật đầu, trên thực tế có hay không đó là chuyện khác.

Đây cũng là nguyên nhân Triệu Vũ Lâm muốn ném thư cảm giác làm người đại diện, đi theo La Thiên chỉ có một năm, nhưng nếu thật sự chỉ là công việc của trợ lý đơn giản, Triệu Vũ Lâm còn không đến mức không biết tự lượng sức mình như vậy.

La Thiên không phải minh tinh lớn, nhưng cũng không phải cái loại tuyến 18 đơn giản, đi theo La Thiên trong khoảng thời gian này, công việc của Triệu Vũ Lâm thật ra là trợ lý kiêm người đại diện. Trừ bỏ không thể cung cấp tài nguyên, Triệu Vũ Lâm giống người đại diện ở chỗ phát triển nhân mạch.

Đi theo La Thiên, những tài nguyên nhỏ hiện giờ đối với Triệu Vũ Lâm mà nói là không có vấn đề gì. Lại có Đường tổng làm hậu thuẫn, La Thiên ít nhiều gì cũng có được tài nguyên tốt một chút. Có tài nguyên tốt, có thể kéo La Thiên, đồng thời cũng có thể kéo theo mạng lưới quan hệ của Triệu Vũ Lâm.

Đây cũng còn là nguyên nhân Triệu Vũ Lâm muốn làm người đại diện của La Thiên, đi theo La Thiên, Triệu Vũ Lâm có thể tiết kiệm mấy năm đi đường vòng. Không có mấy người trợ lý có thể thật sự chuyển lên chính thức, cho nên, La Thiên có tâm đầu đất, Triệu Vũ Lâm cũng cảm kích trong lòng.

Đây cũng là nguyên nhân mà La Thiên nguyện ý cho Triệu Vũ Lâm cơ hội, La Thiên không nghĩ sâu như vậy, ở chung mấy ngày với Triệu Vũ Lâm, biết Triệu Vũ Lâm mặc dù không có mười phần thiện tâm đối đãi với mình, nhưng, cô ấy giống với những người bình thường khác, sẽ có tâm cảm kích đối với người đưa than ngày tuyết, mà La Thiên cũng không nghĩ tới chuyện sau khi bị Đường Diễn vứt bỏ lại tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí, tự nhiên cũng không thêm đề ý trợ giúp mà một năm này mình cấp cho Triệu Vũ Lâm.

Xem như đôi bên cùng có lợi đi!

“La Thiên?”

Thời điểm đi ngang qua trước mặt Lâm Giai Thần, Lâm Giai Thần gọi cô lại.

La Thiên nghi hoặc quay đầu nhìn cô ta, Lâm Giai Thần cười cười: “Qua bên kia ngồi không?” Lâm Giai Thần chỉ chỉ khu nghỉ ngơi lầu một.

La Thiên không tỏ ý kiến, bốn người liền ngồi xuống khu nghỉ ngơi, khu nghỉ ngơi lầu một có người chuyên cấp trà bánh cho khách.

Đám người rời đi, Lâm Giai Thần bùng cả phê lên hỏi: “Tôi nghe chị Trần nói cô không làm nghệ sĩ của chị ấy nữa?”

Trần Trùng hần hán còn tức giận, đôi tay ôm ngực ngồi ở một bên không nói gì.

La Thiên cười cười nói: “Đúng vậy.”

Lâm Giai Thần nhìn cô một cái, La Thiên tiếp tục cười, Lâm Giai Thần luôn như vậy, trong ánh mắt của cô ta luôn mang theo sự cao cao tại thượng, không chút nào che giấu.

“Hà tất phải vậy chứ? Cái công ty này cũng chỉ có chị Trần nguyện ý tiếp nhận cô.” Lâm Giai Thần cười trào phúng.

Đúng vậy, thời điểm La Thiên đi theo Đường Diễn, tìm cho La Thiên người đại diện tốt cũng như là công ty cho Đường Diễn mặt mũi. Cũng nghĩ tới, La Thiên có Đường Diễn làm chỗ dựa, đó là một cái nắm có tiềm lực phát triển, cho nên, công ty suy xét đến việc cho La Thiên làm thủ hạ của người đại diện kim bài.

Nhưng, không có người nào nguyện ý tiếp nhận.

Thái độ của La Thiên trước và sau khi bị bao dưỡng có khác biệt quá lớn, người đại diện kim bài đều là nhân tình. Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, tính tình La Thiên không dễ ở chung, rất dễ dàng đi tìm đường chết.

Đồng dạng, một người có thể nổi tiếng hay không, làm người đại diện nhìn đúng không tám thì mười, nhưng cũng không sai biệt lắm, thật ra chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra được.

La Thiên chính là thuộc về gỗ mục khó điêu diển hình, một nghệ sĩ tính tình không tốt còn không có năng lực, tự nhiên những đại lão đó không muốn tiếp nhận. Công ty cũng không muốn đắc tội với những vị đại lão này, Trần Trùng cũng xem như người đại diện không tồi của công ty, không tính là kim bài, nhưng cũng không tầm thường.

Cô ta nhìn ra tiềm chất của Lâm Giai Thần, trọng điểm liền muốn bồi dưỡng Lâm Giai Thần, công ty tìm cô ta tiếp nhận La Thiên, cũng coi như là cấp mặt mũi cho La Thiên.

Nhưng, Trần Trùng cũng có điều kiện, điều kiện này, tạo thành Lâm Giai Thần hiện giờ.

Đạo lý đều hiểu, La Thiên cười cười, nhưng, không liên quan đến tôi!!!

La Thiên trả lời: “Tôi điều Vũ Lâm lên.” Là ‘tôi điều Vũ Lâm lên làm người đại diện’, không phải quyết định của công ty.

Lâm Giai Thần cũng không để ý La Thiên đang khoe, cô ta chỉ cảm thấy ghê tởm, một người bán đứng thân thể để có được quyền lợi thì có cái gì mà kiêu ngạo.

Lâm Giai Thần sớm biết rằng giới giải trí hỗn loạn, cho nên, cô ta đã nhắc nhở chính mình từ sớm là không được đi con đường này.

“Nói cho cùng trước kia Vũ Lâm từng làm trợ lý.” âm thanh Lâm Giai Thần nhàn nhạt.

La Thiên cười ra tiếng: “Không sao, ít nhất cô ấy còn biết cảm kích, không giống một số người, hai mặt.”

Trần Trùng trùng cổ: “Cô nói tôi? Tôi phải làm cái gì cho cô mới tốt? Đi theo tôi một năm, cô cũng coi như là lộ mặt.”

La Thiên đứng dậy, vuốt vuốt váy, thấp giọng nói: “Tôi không chỉ nói chị!” Sau đó xoay người rời đi, Triệu Vũ Lâm nhanh chân đuổi kịp.

Lâm Giai Thần đặt cái ly lên bàn thật mạnh, phát ra một tiếng “Bang”. Lầu một âm thanh nói chuyện vốn không lớn, nháy mắt đều biến mất.

Lâm Giai Thần đứng dậy, đề cao âm lượng.

“Vậy cô chính là đang nói tôi? La Thiên, không phải cô cho rằng không có cô là tôi không nổi tiếng được chứ? Tôi nói cho cô biết, thời điểm cô bởi người khác ngủ, tôi đều đang đi theo thầy giáo luyện kỹ thuật diễn, tập lời kịch. Đây là điểm khác nhau của cô với tôi.”

Những lời này, Lâm Giai Thần cũng đã sớm muốn nói, cô ta biết cô ta có không ít tài nguyên tốt đều đến từ chỗ La Thiên, tuy rằng tiếp nhận rồi, nhưng trong lòng lại trước sau cho rằng tài nguyên cùng sự nỗ lực của chính mình mới đồng thời tạo thành chính mình.

Cho nên, cô ta vẫn luôn không ủng hộ, cũng không ngừng nói với chính mình như vậy, không có nỗ lực, có những tài nguyên đó thì thế nào?

La Thiên dừng bước chân, Lâm Giai Thần nói lớn tiếng như vậy, toàn bộ người trong đại sảnh đều nghe được lời nói La Thiên bởi ngủ. Nhưng đó vốn cũng không phải bí mật gì, chỉ là người khác sẽ không nói rõ ra mà thôi.

La Thiên ngược mặt lên trời xem thường một cái, cô không phải người sinh hoạt lịch sự tao nhã và tinh xảo, cô sinh hoạt trước nay chỉ vì sống sót. Cô nghe không hiểu những lời loay hoay quanh vòng đó, có thể tranh luận giống như vậy, bất quá chỉ giống như phụ nữ nông thôn đang chửi đồng mà thôi.

“Lâm Giai Thần!” La Thiên mở miệng kêu một tiếng, đây là lần đầu tiên cô làm trò kêu thẳng tên Lâm Giai Thần, nữ phụ La Thiên trước nay đều kêu là chị Giai Thần.

La Thiên mặt vô biểu tình xoay người nhìn Lâm Giai Thần nói: “Cô thật sự cho rằng gán bừa mà không nhiễm bừa à?”

La Thiên cười nhạo hai tiếng: “Gán bừa mà không nhiễm bừa, đầu tiên cô cũng phải là đóa hoa sen đã! Rút củ cái mang ra hổ, đây mới là sinh hoạt chân chính, giới giải trí đặc biệt như thế. Thiên phú? Giới giải trí lớn như vậy, cô thật sự cho rằng tìm không ra những thiên tài bị mai một?”

Cô đi từng bước đến gần Lâm Giai Thần, chỉ chỉ bả vai cô ta.

“Cô lấy cái gì so với người ta? Sắc đẹp, có tài năng hay là tài nguyên?” sắc đẹp? Lâm Giai Thần chỉ tính là dễ nhìn, còn không đẹp bằng La Thiên. Tài năng? Giới giải trí còn thiếu người có tài năng? Tài nguyên? Nếu cô ta có tài nguyên, khi đó làm sao sẽ cùng với Trần Trùng hai người khắp nơi cầu người?

“Cô không được quên cô làm sao để hot lên? Lâm Giai Thần, cô là do.....sau khi Trần Trùng ký với tôi mới hot lên.” La Thiên nhàn nhạt nói, vừa dùng ngôn từ hoa mỹ, lại vừa ám chỉ trong lòng, bởi vì La Thiên tôi, cô mới hot, “Đây là hiện thực!” La Thiên cuối cùng phun ra một câu hung hăng tát ở trên mặt Lâm Giai Thần.

Lâm Giai Thần sắc mặt xanh trắng đan xen, La Thiên cười lạnh, cô cho rằng chỉ cô biết dối à? Cmn, chúng tôi làm người phục vụ cũng phải lục đục với nhau có biết không?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edt: Mít

~~~~~

Phụ cận khu nghỉ ngơi không có nhiều người, với thêm âm thanh của La Thiên cũng nhỏ, người khác không biết La Thiên nói gì, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Giai Thần không tốt, đều ở bên kia khe khẽ nói nhỏ.

La Thiên lúc này mới gật gật đầu với Trần Trùng và Lâm Giai Thần rồi xoay người rời đi.

Lâm Giai Thần thật ra xác thật còn trẻ, trong lòng cô ta cho dù có nhiều bất mãn, đều không nên liên lụy đến La Thiên. Lúc trước tiện nghi gì cô ta cũng chiếm, La Thiên cũng không có ý tứ muốn truy cứu.

Mặt khác, sau này hai người tách ra, đi theo người đại diện khác nhau, liền giống như người xa lạ. Đây..... Đã là kết cục tốt nhất, ít nhất đối với Lâm Giai Thần mà nói là như thế!

Nhưng Lâm Giai Thần chính là không cam lòng, không muốn trên lưng mang theo tiếng địa vị hiện giờ của mình là do La Thiên bố thí. Trước kia thời điểm La Thiên không biết, cô ta còn có thể cười nhạo người phụ nữ này ngu muội, ngu với Đường tổng thì thế nào? Người Đường tổng muốn che chở cũng không phải cô.

Mà thời điểm biết La Thiên cái gì cũng biết đến, Lâm Giai Thần liền suy nghĩ, La Thiên có phải cũng ở sau lưng chê cười mình hay không? Cô ta tính là cái thứ gì? Chỉ được cái sắc đẹp bình hoa mà thôi, không có cô, tôi vẫn có thể đi lên như thường.

Lâm Giai Thần chính là không cam lòng, cô ta muốn nói với La Thiên những điều đó, để La Thiên biết, tất cả của Lâm Giai Thần tôi hiện giờ không phải bởi vì cô.

Đã từng, La Thiên kiêu ngạo, nhưng sẽ không kiêu ngạo với Trần Trùng và mình. Bởi vì La Thiên cũng muốn nổi tiếng, cô cũng biết Đường Diễn không phải cái gì cũng sẽ đứng về phía mình. Cho nên, cô sẽ tận lực đi lấy lòng Trần Trùng, cũng sẽ không đắc tội với nghịch lân của Trần Trùng —— Lâm Giai Thần.

Nhưng, thời điểm La Thiên kiêu ngạo ở trước mặt cô ta, Lâm Giai Thần mới phát hiện, cô ta xác thật không có cách nào phản bác lại La Thiên.

Cô ta chỉ có thể ngoài miệng nắn hai câu, hiện giờ bị La Thiên nhục nhã như vậy, cô ta nóng giận mà không quan tâm hô to lên.

“Cô đắc ý cái gì? Cô chính là bởi ngủ, do.”

Trần Trùng nhanh chóng kéo Lâm Giai Thần lại, vừa rồi âm thanh Lâm Giai Thần không lớn, khu nghỉ ngơi và quầy lễ tân bên kia có thể nghe thấy một ít, hiện giờ hô to như vậy, bên ngoài nếu có paparazzi, cũng có thể mơ hồ nghe thấy. Một khi bị lên báo, đối với thiết lập của Lâm Giai Thần tự nhiên có ảnh hưởng.

La Thiên dừng lại bước chân, cô nghĩ nghĩ, đột nhiên cười hi hi lại đi trở về trước mặt Lâm Giai Thần nói: “Bởi ngủ thì như thế nào? Các người bởi rượu bởi cười bởi kỹ thuật diễn, bởi

thấp hèn vì cái gì chứ? Nói cho cùng còn không phải là vì danh cùng tiền? Có khác gì với tôi? Đều phải xuất lực! Hơn nữa, tôi chỉ bồi loại mặt hàng như Đường tổng, tôi cao hứng! Có ăn com nhà cô sao?”

La Thiên lại có biểu tình vui sướng khi người gặp họa: “A a a ~~~! Tôi biết rồi, cô muốn tài nguyên của Thời Gian Nhân Nhã còn phải đi bồi rượu cho thù hạ của Đường tổng nữa mà! Cô còn bồi không đến chỗ của Đường tổng đâu! Hi hi hi. Tôi không có kỹ thuật diễn? Nhưng, tôi có Đường tổng nha! Tôi có tài nguyên tốt! Cô có thể làm sao bây giờ đây?” La Thiên nói, còn thực bất đắc dĩ buông tay, sau đó, xoay người nhảy nhót mà đi.

Tôi tức chết cô nha!!!

Lâm Giai Thần xác thật phải bị tức chết rồi!!

Trần Trùng: “.....”

Ra cửa lên xe, Triệu Vũ Lâm nén cười hỏi.

“Chị và Lâm Giai Thần nói cái gì? Em thấy đỉnh đầu cô ta đều bốc khói!”

Tâm tình La Thiên rất tốt: “Không có gì, cô ta không muốn nghe cái gì, chị liền nói cái đó. Cô ta càng làm chị khó xử, chị càng phải vui vẻ. Quan thiên quan địa, còn có thể quan tâm tình chị à?” Dối chết Lâm Giai Thần, tâm tình La Thiên tự nhiên rất tốt.

Triệu Vũ Lâm cũng không nói cái gì thêm, vừa rồi La Thiên đi trở về nói với Lâm Giai Thần gì đó âm thanh cũng không lớn, mình cũng không cùng đi qua. Ở bên kia cô chỉ có thể mơ hồ nghe được một ít, những người khác hẳn là càng nghe không rõ ràng lắm, như vậy cũng tốt.

Ôm đùi cảm giác thật tốt quá, thế cho nên La Thiên hy vọng ở một năm kế tiếp cũng có thể an ổn vượt qua, cùng ngày đi mua hộp com mới, ngày hôm sau đi đưa com cho kim chủ đại nhân.

Đường Diễn nhìn hộp com Doraemon màu lam trong tay La Thiên, giựt khóe miệng, không biết nói cái gì.

La Thiên mười phần ân cần, hầu hạ đến Đường Diễn nhìn không được hỏi: “Hôm nay có chuyện gì sao?”

La Thiên mặt vô tội, lắc đầu: “Không có nha! Tôi đến đưa com cho anh.”

Đường Diễn mười phần hoài nghi, La Thiên tổng cộng tới như vậy hai lần, có tới, nhất định là có chuyện cầu. Hôm nay cần cù chăm chỉ như vậy, thế nhưng chỉ là đơn thuần đưa com? Hơn nữa, tâm tình cô ấy còn thật không tồi, thế nhưng còn hừ khúc..

“Đường tổng, ăn đi ăn đi!” La Thiên chớp mắt to của cô, hai mắt sáng ngời có thần.

Đường Diễn: “.....”

Mang theo chút gánh nặng tâm lý, Đường Diễn ăn xong com sáng.

Tay nghề La Thiên có tiến bộ hay không, Đường Diễn không biết. Nhưng, tay nghề trang trí của La Thiên rõ ràng tiến bộ, còn ánh mắt chọn hộp com thật sự không được.

“Đường tổng! Tôi đắm đắm vai cho anh nha!”

Đường Diễn không tỏ ý kiến, thời điểm thư kí Kiều tiến vào, thấy tổng tài nhà mình cúi đầu nghiêm túc làm việc, La Thiên quanh thân hần, bên này hai quyền bên kia hai quyền, thư kí Kiều cũng cảm thấy phục tính tình tốt của tổng tài nhà mình.

Đường Diễn ngược lại không cảm thấy không thoải mái, với sức lực nhỏ bé cẩn thận kia của La Thiên, giống như đang sờ sờ trên người hần. Nhưng có một chút không tốt đó là cô ấy sờ sờ bên này, sờ sờ bên kia, như vậy có chút làm cho hần phân tâm.

Thật ra, trước khi thư kí Kiều tiến vào, Đường Diễn muốn dùng bàn tay to của mình nắm lấy tay nhỏ của La Thiên, sau đó kéo đến trong lòng ngực một phen. Nhưng thân là tổng tài của một công ty, hần cảm thấy hần vẫn rất cần thiết nghiêm túc làm việc.

Chỉ là hành vi nơi nơi đắm đắm của La Thiên, giống như đang chọc ngứa ở đầu quả tim của hần, nhưng hần vẫn phải mang mặt lãnh khốc phê văn kiện.

Thư kí Kiều tiến vào, La Thiên dừng động tác, không chỉ thư kí Kiều nhẹ nhàng thờ ra, Đường Diễn cũng nhẹ nhàng thờ ra.

“Cô qua bên kia ngồi.” Đường Diễn chỉ chỉ một góc nghỉ ngơi trong văn phòng, có nước trà, có quả hạch.

La Thiên ngoan ngoãn gật đầu, cảm giác mình hôm nay đã tận lực làm được các loại lấy lòng, cũng yên tâm thoải mái.

“Có chuyện gì?” Đường Diễn hỏi.

Thư kí Kiều nói: “Bên bộ thiết kế Internet xảy ra chút vấn đề, vốn dĩ tôi cũng không chuẩn bị báo cáo, nhưng viên chức nhỏ kia nháo rất lợi hại.”

“Vấn đề gì?” Đường Diễn nhíu mày.

“Tháng 6 năm nay có người mới tiến vào, bản thiết kế bị tiền bối cùng bộ môn đoạt mất.” Thư kí Kiều về mặt lãnh đạm, làm loại công việc như thiết kế này, vấn đề như vậy rất thường thấy, đặc biệt ở phương diện người mới. Các ngành các nghề đều có, thư kí Kiều không phải năm đầu tiên làm việc, phòng thiết kế cũng không phải lần đầu tiên nháo ra loại tình huống này, cô thấy nhiều rồi, nên cũng bình thản.

“Giám đốc bộ môn không xử lý sao?” làm sao lại trực tiếp báo tới nơi này của hần? Đường Diễn nhíu mày.

“Không có chứng cứ, cho dù là người mới hay là tiền bối cũng không cách nào chứng minh sáng tác là của mình. Giám đốc bộ môn tự nhiên thiên vị công nhân cũ, công nhân mới tính tình rất quật cường, không chấp nhận, nháo muốn gặp anh.” thư kí Kiều đơn giản chỉ ra.

“Gặp tôi?” Đường Diễn tiếp tục nhíu mày.

“Thấy tôi liền có chứng cứ sao? Phản phó xuống, bảo giám đốc tự mình đi tra, công ty tôi cũng không thiếu một công nhân cũ, ai có thể chứng minh là của mình, mới là chính yếu.”

Một câu vô cùng đơn giản, thật ra đã cho người mới kia một cái công đạo. Người mới không phải không cách nào chứng minh là của mình, mà là không ai cho cô ấy cơ hội chứng minh. Những lời này của Đường Diễn, chính là cho cô ấy cơ hội, cô có thể chứng minh, vậy chính là cô đúng.

Đường Diễn làm được đến vị trí này, hẳn không cần lấy lòng bất kì ai, nếu bị lấy trộm, chứng minh người mới vẫn có năng lực. Đường Diễn yêu cầu, là người có năng lực.

Thư kí Kiều hơi hơi mỉm cười: “Vâng, Đường tổng.” thư kí Kiều xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, La Thiển ngồi ở sô pha, trong miệng ngậm hạt dẻ cười, thư kí Kiều cũng gật gật đầu với cô, La Thiển cũng gật gật đầu.

La Thiển giống như con sóc nhỏ chớp chớp đôi mắt, tình tiết này... má ồiii..... Hình như là nữ chủ nha!

~~~~~

Tự dừng hôm qua lên gg search bộ này. Lại thấy bị bê đi chỗ khác. Trong khi ta mới ra có 18c =)))

Lúc trước ta search thì mấy web kia lấy của bạn kia.. Tự dừng hôm qua ta search thì thấy lấy toàn bộ của ta luôn ~~~~ bê luôn cái ảnh bìa.. Ay ya:((((

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Edit: Linh Nguyệt

Nữ chính nhát gan sợ phiền phức, nhưng khi thành quả của mình bị cướp đi cũng sẽ không cam lòng, hơn nữa cô còn là người mới, nghe con mới sinh không sợ cạp, chỉ nghĩ muốn lấy lại công đạo.

Hình như đây chính là điểm khiến Đường Diễn có hảo cảm* với nữ chính nha!

*Hảo cảm: Ấn tượng tốt

Hai mắt La Thiển sáng lên, nhìn Đường Diễn đang nghiêm túc cúi đầu làm việc, chắc chắn chắc... Từ giờ tới lúc nữ chính lên đài còn gần một năm, cốt truyện tổng tài lạnh lùng vô tình vì yêu mà điên cuồng cũng sắp bắt đầu rồi.

Ha ha ha... La Thiển vừa hạt dẻ vừa nghĩ đến tương lai của Đường Diễn, tự mình chọc cười chính mình.

Đường Diễn: “...”

Đường Diễn không buồn nổi giận, La Thiển quả thật là người tài. Ở bên cạnh hẳn có thể phân tâm, giờ ngồi đằng kia cũng lại phân tâm. Ví dụ như hiện tại, tuy La Thiển đã cười đến không thể khống chế, nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng bóc quả hạch.

Cô ấy cười cái gì chứ? Ăn quả hạch thôi cũng có thể điểm trúng huyệt cười?

Đường Diễn cúi đầu, bên tai đều là tiếng cười của La Thiển, câu đầu tiên trên hợp đồng hẳn đã nhìn tám lần, mỗi một chữ hẳn đều biết, nhưng đặt chúng ở cạnh nhau hẳn lại không thể hiểu được! Bên tai đều là tiếng cười của người phụ nữ ngốc kia, không có cách nào tĩnh tâm đọc xong.

“La Thiển!” Đường Diễn mở miệng.

La Thiển đột nhiên thoát ra khỏi ảo tưởng, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, biểu cảm kia muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, miệng vẫn còn nhai, giống như một con sóc.

Đường Diễn: “Cô có muốn đi ra ngoài mua chút đồ không?”

La Thiển tiếp tục nhai quả hạch, hai mắt đen láy, đảo qua một vòng, nói: “Không muốn nha!” Người ta muốn tiền cơ.

“Tôi cho cô thề, cô đi ra ngoài dạo hai vòng đi!” Nếu cứ tiếp tục như vậy, hôm nay hẳn không cần làm việc nữa.

“Được! Được!” La Thiển gật đầu.

Đường Diễn: “...”

La Thiển nhận thẻ của Đường Diễn, cầm lấy hộp cơm trên bàn trà và túi xách, nhanh chóng ra ngoài.

Đường Diễn: “...” Sao hắn lại không nghĩ tới việc trực tiếp đề cô về nhà nhỉ?

La Thiển bị Đường Diễn “đuổi” ra khỏi phòng làm việc, vui vẻ chào hỏi với nhóm thư ký hoa hòe lộng lẫy, sau đó lại vui vẻ đi dạo trung tâm mua sắm.

La Thiển lớn như vậy, chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác đi mua sắm thấy cái gì thích liền mua.

Công ty Đường Diễn nằm ở trung tâm thành phố, cách khoảng một trăm mét về bên trái có một trung tâm thương mại, bên trong muốn mua sắm, giải trí, dạo chơi, thảo luận công việc, nghỉ ngơi đều đầy đủ cả.

La Thiển nhìn hết tầng này đến tầng khác, oa! Thật nhiều thật đẹp, tầng một tầng hai đều là quần áo trang sức, tầng ba là quán ăn với karaoke giải trí, tầng bốn là rạp chiếu phim.

La Thiển không nhìn kịp, cô không có lòng tham như nguyên chủ, không liên tục quẹt thẻ mua sắm. Cô chỉ mua một vài đồ vật mình cần cùng một ít quần áo tặng Đường Diễn.

Gần đây Đường Diễn thường xuyên tới, quần áo ở chung cư không đủ để hắn thay, La Thiển sớm đã muốn mua thêm hai bộ, thêm chút đồ dùng dành cho nam, sau đó tự mua đồ cho mình, đồ trong tay cô đã cảm không nổi. La Thiển tìm một cửa hàng gần đây, chọn phần ăn cao cấp, nghỉ ngơi.

Từ lúc ăn xong com hộp thư ký Kiều đưa tới cho đến khi thư ký Kiều trở lại lấy hộp, La Thiển vẫn chưa trở về.

Đường Diễn bắt đầu thất thần, sao lại đi lâu như vậy? Sẽ không đi lạc chứ? Cũng đúng, phụ nữ mua sắm quả thật tốn thời gian.

Đường Diễn yên tâm hơn, nhưng vẫn không thể tập trung làm việc buổi chiều.

Đến tận lúc tan tầm, La Thiển mới xách túi lớn túi nhỏ trở về, Đường Diễn đã đen mặt.

“Đường tổng, anh xem em cho mua áo ngủ cho anh này, anh có thích kiểu dáng này không?” La Thiển đưa quần áo cho Đường Diễn xem, nếu hắn không thích thì hiện tại vẫn có thể cầm đi đổi.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Sắc mặt Đường Diễn cuối cùng cũng tốt hơn một chút, hắn chưa bao giờ chọn quần áo, quần áo hắn mặc đều là hàng thủ công đặt riêng, nhưng quần áo bình thường Đường Diễn cũng không phải không quen mặc. Anh mất La Thiển còn tốt, áo ngủ vẫn có chút nội hiểm, Đường Diễn có thể coi là vừa lòng.

Tóm lại trừ việc chọn hộp com hình Doraemon cho hắn, thẩm mỹ của La Thiển coi như tạm ổn.

La Thiển mua không ít đồ, rất nhiều đều là mua cho Đường Diễn, tâm trạng hắn liền tốt hơn không ít.

“Đi ăn com không?” Tâm trạng tốt Đường Diễn liền có hứng thú mang cô đi ăn com.

La Thiển gật đầu, Đường Diễn giúp cô đem đồ, bao gồm cả hộp com Doraemon kia đặt trong cốp xe. Bởi vì là đi theo Đường Diễn nên hai người đi thang máy chuyên dụng, không gặp người nào, cũng không có bởi vì đúng giờ tan tầm mà không đợi được thang máy.

Lại được hưởng thụ đặc quyền một lần nữa, La Thiển vô cùng vui vẻ.

“Có muốn ăn gì không?” Đường Diễn hỏi.

La Thiển nghĩ nghĩ, với kinh nghiệm nhiều năm làm việc của mình, quán hải sản, quán rượu, quán ăn khuya, tiệm com đều trải qua. Lúc còn trẻ từng làm phục vụ mấy năm ở một tiệm com Tây, ngoại trừ đồ ăn Trung Quốc cùng bit tết bỏ, cô chưa bao giờ ăn món ăn ngoại.

“Ăn ngon là được rồi, đồ Thái, đồ Nhật, đồ Pháp... Em đều chưa ăn bao giờ.” La Thiển nói.

Đường Diễn: “Vậy trước mang cô đi ăn đồ Thái nhé?” Tuy rằng không biết vì sao cô đều chưa ăn qua, nhưng nếu đã thế, vậy... cùng ăn hết đi!

La Thiển cho Đường Diễn một cái hôn gió. Kim chủ, em yêu anh lắm nha!

Đường Diễn cảm thấy buồn cười, tìm một nhà hàng Thái không tòi gần đây.

La Thiển giống như bà ngoại Lưu đến Đại Quan Viên*, nhìn ngó khắp nơi, đây cũng là lần đầu tiên Đường Diễn mang tình nhân đi ăn com, cho nên đối với phản ứng của La Thiển hắn không biết có đúng hay không, nhưng thật sự cảm thấy thú vị.

*Bà ngoại Lưu, hay còn gọi là già Lưu, là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cẩn. Trong lần thứ hai già Lưu vào phủ Vinh Quốc, Già mẫu dẫn già Lưu du ngoạn quanh Đại Quan Viên khiến bà lão nông thôn này thấy ngôi vườn còn đẹp hơn cả một bức tranh phong cảnh, bà được mở rộng tầm mắt.

Đây chỉ là một nhà hàng bình thường không được tính là cao sang, ăn xong Đường Diễn liền chở La Thiển về chung cư.

Đối với việc gần đây Đường Diễn thường xuyên tới, La Thiển cũng coi như là vui mừng, Đường Diễn hiện tại càng hay tới càng tốt, về sau đến lúc tách ra... Ha ha... Tiền sẽ càng nhiều nha!

***

Khi La Thiển lần nữa trở lại đoàn phim của Giang đạo diễn, Viên Khai Khải vừa hay cũng ở đó, nhưng người đại diện của hắn lại vô cùng khân trương, sợ La Thiển lại gần.

La Thiển cũng biết mình đã gây phiền phức cho Viên Khai Khải nên rất ngoan ngoãn ngồi ở một bên.

Người đại diện Viên Khai Khải là Tăng Tuấn thấy La Thiển không có ý định tới đây liền nhẹ nhàng thờ ra.

La Thiển nhìn Viên Khai Khải, Viên Khai Khải gật đầu cười với cô, La Thiển cũng gật đầu lại. Đến lúc ngồi vào chỗ La Thiển liền bảo Triệu Vũ Lâm qua bên kia nói lời cảm ơn một chút.

La Thiển biết chính mình đi qua sẽ gây phiền phức cho hắn, nhưng được người ta giúp mà không cảm ơn, La Thiển không chịu được.

Triệu Vũ Lâm qua bên kia cúi đầu cùng Tăng Tuấn nói chuyện, Viên Khai Khải ngẩng đầu nhìn Triệu Vũ Lâm một cái, sau đó lại cười.

La Thiển nhìn nụ cười kia liền hiểu, hắn đang nói: Không cần cảm ơn.

Triệu Vũ Lâm quay lại nói với La Thiển: “Con người Viên Khai Khải quả thật rất tốt, lúc em nói cảm ơn anh ấy còn ôn nhu đáp đáp là việc nên làm. Nhưng người đại diện của anh ấy hình như không mấy vui vẻ, chẳng nói câu gì cả.”

La Thiển gật đầu, nói: “Không sao, dù gì thì chuyện này cũng gây cho hắn không ít phiền toái. Người đại diện kia không vui vẻ là điều dễ hiểu, nhưng chúng ta nên cảm ơn thì vẫn phải cảm ơn, đây là chị thiếu hắn.”

La Thiển cảm thấy mình tuy chỉ là một người nông dân từ nông thôn ra, trình độ học không hết cao trung, chưa từng vào đại học, nhưng cô biết những việc như này dù khi người ta làm không mong báo đáp thì nói một tiếng cảm ơn là nguyên tắc cơ bản cần phải có!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Linh Nguyệt

Rất nhanh liền bắt đầu quay, nữ chính Hà Khả Hân vẫn còn cùng nữ phụ cãi nhau gay gắt, bất kể là trong phim hay ngoài đời.

Sau khi La Thiên quay xong vẫn như cũ lấy ghế ngồi cạnh đạo diễn Giang.

Đạo diễn Giang tò vè sợ hãi nhìn cô nói: "Cô không quay về à?"

La Thiên lúc đầu nói: "Tôi phải học diễn cho tốt!"

"Thật ra cô có học hay không cũng thế thôi!"

"..." La Thiên yên lặng nhìn chằm chằm đạo diễn Giang hai giây, mới nói: "Đạo diễn Giang, bùn loãng trát tường, rơi xuống vẫn lưu lại dấu vết mà?"

Giang đạo sờ sờ mũi nói: "Ồm, vậy cô ngồi bên kia đi."

La Thiên xách ghế lui về sau hai bước, vị trí này vừa hay có thể thấy hình ảnh máy quay trước mặt đạo diễn Giang. Cô vừa học cách diễn vừa học cách d chuyển vị trí.

Đạo diễn Giang quay phim rất nghiêm túc, La Thiên xem cũng rất nghiêm túc, không khí giữa hai người hoà thuận hơn không ít.

Nhưng khung cảnh hài hòa này rất nhanh đã bị phá hỏng, bởi bóng đèn dây tóc từ trên trời rơi xuống, xoạch một tiếng, rơi trước mặt La Thiên.

La Thiên không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trên người nhói lên đau đớn, đại não trống rỗng.

Khi cô nghiêm túc xem hình ảnh từ máy quay thì đột nhiên một bóng đen từ trên trời rơi xuống, sau đó chính là một tiếng vang lớn.

Không chỉ La Thiên, toàn bộ đoàn phim không mấy người biết đã xảy ra chuyện gì. Trong gian nghỉ ngơi Viên Khai Khai còn đang nằm trên ghế nghỉ, trợ lý giúp hắn điều chỉnh quạt điện.

Hai người nữ chính nữ phụ vẫn đang tranh cãi, đạo diễn còn cầm kịch bản vè mặt nghiêm túc, tất cả đều bình thường.

Tiếng động lớn khiến mọi người dừng động tác, vè mặt mơ màng nhìn bóng đèn điện lớn trước mặt La Thiên.

"Trời ơi, La Thiên, chị không sao chứ?" Triệu Vũ Lâm là người đầu tiên phản ứng, chạy lại.

Theo tiếng Triệu Vũ Lâm, toàn bộ đoàn phim mới ồn ào lên.

"Sao lại thế này?"

"Phi đèn*... Rơi xuống?"

*Phi đèn: một loại đèn chuyên dùng cho việc quay phim, có thể hiểu là đèn trần

Phi đèn có lá sắt bao quanh, từ nơi cao như vậy rơi xuống, nếu trực tiếp rơi trên đầu La Thiên, La Thiên có thể vui vè xuyên lằn nữa.

Những diễn viên ở đó đều vè mặt hoảng sợ nhìn La Thiên, Triệu Vũ Lâm còn đi vòng quanh La Thiên kiểm tra, đạo diễn Giang trực tiếp nổi giận mắg: "Là tên mẹ nào cố định đèn? Muốn mưu sát à? Là ài?"

Người phụ trách cùng phó đạo diễn nhất thời cãi cọ ồn ào.

Chỉ có La Thiên vẫn nhìn đèn kia, nếu không phải đạo diễn Giang bảo cô ngồi lùi về sau hai bước, chỉ sợ đèn này sẽ trực tiếp rơi trúng đầu cô.

La Thiên sờ sờ đầu mình, nói với Triệu Vũ Lâm: "Không biết là đầu chị cứng hay là sắt cứng nhĩ?"

Triệu Vũ Lâm: "... Chị vui là được.

Đạo diễn Giang: "..."

Viên Khai Khai từ xa đi tới vừa hay nghe được những lời này, không tự chủ được nắm chặt tay che miệng cười, sau đó ho khan một tiếng, trong giọng vẫn nhuốm ý cười nói: "Dù đầu cô có cứng cũng không đầu được lực đèn cùng tốc độ từ trên cao rơi xuống đâu!"

La Thiên trừng lớn hai mắt: "Tốc độ?" Cô học không hết cao trung, dù cho vật lý sơ trung vật lý có dạy cô cũng không nghiêm túc học, huống chi còn qua nhiều năm như vậy.

"Tốc độ à!" La Thiên cảm thán một tiếng, che dấu sự không hiểu biết của mình.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Viên Khai Khai cảm thấy La Thiên không giống trước, trước kia nếu xảy ra chuyện như vậy cô nhất định sẽ ồn ào một phen, dù cho không phải La Thiên, việc này xảy ra trên người bất cứ ai đều cũng sẽ náo loạn.

Nếu việc này xảy ra với hắn, Khai Khai cảm thấy Tăng Tuấn nhất định sẽ huỷ luôn đoàn phim này.

Mà La Thiên tránh được một kiếp lại không hề náo loạn, cô hiện tại hai chân nhũn ra nhìn đạo diễn Giang.

Đạo diễn Giang: "???"

"Đạo diễn Giang, nếu lúc đó tôi tiến lên hai bước hay ông lùi về trái hai bước thì sao nhỉ?" La Thiển nhìn đạo diễn Giang không có phản ứng nhắc nhở một tiếng.

Đạo diễn Giang: "....." Cúi đầu nhìn phi đèn vỡ nát bên chân, lúc này mới phản ứng, đèn rơi trước mặt La Thiển, cũng rơi ngay cạnh mình, không chỉ La Thiển tránh được một kiếp, mình cũng vậy.

Có khác chăng là chỗ ngồi của La Thiển, nếu không phải cô di chuyển vị trí thì sợ là đoàn phim của ông đã xảy ra án mạng rồi.

Cho nên, cảm giác của ông khác với cảm giác của người thật sự tránh được một kiếp cam là La Thiển. Tro mắt nhìn nơi mình vừa ngồi tự nhiên rơi xuống một vũ khí có tính sát thương như vậy, đối là ai cũng đều bị dọa cho choáng váng.

"Khụ, cô đi nghỉ ngơi trước đi! Việc này tôi nhất định sẽ điều tra rõ." Đạo diễn Giang ho hai tiếng nói.

La Thiển được Triệu Vũ Lâm dìu, bị thương rồi đi. Cô chỉ muốn học hỏi thêm kỹ năng diễn thôi mà? Đây là lấy mạng đi học chứ còn gì!

La Thiển một giờ chiều về đến nhà, hai giờ Đường Diễn liền tới.

"Anh không đi làm à?" La Thiển còn ngây ngốc hỏi.

Đường Diễn quả thật bị cô chọc cười, nhưng nghĩ tới cô hôm nay trải qua đại nạn không chết, hoà hoãn hỏi: "Sao lại thế này?"

Nói đến việc này, tuy La Thiển bị thương nhưng chỉ là vết thương rất nhỏ, nhỏ đến nỗi có thể xem nhẹ. Chỉ là bị thủy tinh lúc đèn rơi cắt tới rồi, chảy một hai giọt máu mà thôi.

La Thiển nghe Đường Diễn hỏi lập tức hưng phấn, người sau khi thoát nguy hiểm trong gang tấc sẽ cảm thấy đó là chuyện đáng tự hào.

Khác với ánh mắt tuyệt vọng khi La Thiển nhiễm bệnh đối mặt với cái chết, hai mắt cô đột nhiên sáng lên, giọng cũng hưng phấn cao lên hai độ: "Để em nói cho anh biết, em nói cho anh, cực kỳ nguy hiểm."

Sau đó, La Thiển liền vô cùng hưng phấn đem toàn bộ chuyện kể lại cho hắn.

Đường Diễn: "..."

"Anh có cảm thấy giống như số phận không?" La Thiển nhìn hắn hỏi.

Đường Diễn xoa xoa trán nói: "Xác định là ngoài ý muốn sao?" Đây mới là điều Đường Diễn quan tâm, dù sao cũng liên quan đến tính mạng.

La Thiển về mặt nghi hoặc, sau đó hỏi: "Không phải ngoài ý muốn thì còn có thể là cái gì?"

"Tính cách cô như vậy mà không ai muốn đem cô đi chôn à?" Đường Diễn tiếp tục nói.

Mặt La Thiển lập tức đầy ủy khuất: "Em dù không tốt cũng sẽ không đến mức khiến người ta muốn giết nha! Cũng không phải là phim truyền hình, giết người sẽ ngồi tù đấy."

Đường Diễn: "... Ừ, nói có lý.

La Thiển vô tâm vô phế* cười nói: "Hơn nữa, nếu thật vậy thì cũng trùng hợp quá đi? Em là nhất thời quyết định ngồi ở chỗ đó, chính em còn không biết mình muốn ở lại thì người khác làm sao biết được? Em ngồi chỗ nào, ai đoán được? Căn bản không có khả năng tính trước thời gian tạo cái bẫy này! Cứ coi như em có thói quen ngồi chỗ đó đi thì chẳng lẽ người không lo lắng, không rơi trúng em mà tôi trúng đạo diễn à?"

*Vô tâm vô phế: Không tìm không phải, có thể là chỉ người vô tâm hoặc người có suy nghĩ đơn giản

La Thiển lại cười, nhớ lại biểu cảm của đạo diễn Giang lúc đó, lại tiếp tục cười!

Đường Diễn: "... " Thật muốn bóp chết cô ta, sao có thể vô tâm vô phế như thế này. Dù cho ngoài ý muốn thì người ta cũng phải hoảng sợ ít nhất hai ngày, cô thì hay rồi, mới hai giờ đã ha ha cười.

"À, anh nói xem, ông ấy có phải bồi thường tiền cho em không?" La Thiển đột nhiên lại hỏi Đường Diễn.

Đường Diễn: "Cô thiếu tiền như vậy sao?"

La Thiển lập tức ngây người, nói thiếu thì hình như không đúng với Đường tổng, nói không thiếu lại không đúng sự thật, bởi vì cô thực sự thiếu tiền.

"Không thiếu thì không được lấy sao!" Mặt La Thiển đảo một vòng, nói.

Đường Diễn bất lực: "Giang Hoa chỉ cần không ngốc thì nhất định sẽ bồi thường cho cô. Không nhất định là bồi thường bằng tiền, nhưng chắc chắn tốt cho cô. Cô không được đi đòi đâu đấy!" Đường Diễn thật sự lo lắng người phụ nữ ngốc này sẽ chạy đi tìm người ta đòi tiền, như vậy thì mặt mũi hắn biết dẽ đi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển gật gật đầu, nằm trên giường vui vẻ nói: “Đúng rồi, buổi chiều anh không tới công ty sao?”

“Tôi là ông chủ!” Đường Diễn nhấn mạnh hai chữ "ông chủ".

La Thiển gật đầu: “Thật ra thì Đường tổng, anh thật tốt, em bị thương anh liền tới.” Lúc này La Thiển mới nhớ ra mình phải lấy lòng kim chủ.

Đường Diễn vừa lòng gật đầu, nói: “Có nghỉ ngơi một chút đi! Tôi vào phòng sách.”

La Thiển gật đầu, Đường Diễn tới phòng sách làm việc, cô đi ngủ trưa. Triệu Vũ Lâm có tới một lần, nghe Đường tổng nói La Thiển đang ngủ, liền đem tủ lạnh nhà La Thiển lấp đầy, để lại chút giấy tờ sau đó mới nhẹ nhàng rời đi.

La Thiển ngủ mê man tới tận chiều. Vừa mở mắt liền phát hiện Đường Diễn đang ngủ ở bên cạnh, chắc là sau khi làm việc thì vào đây nghỉ ngơi.

La Thiển nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng, nghĩ Đường Diễn vậy mà không rời đi, có lẽ đêm nay hắn sẽ ở lại.

Cô mở tủ lạnh tìm chút nguyên liệu rồi bắt đầu nấu.

Đường Diễn bị hương đồ ăn đánh thức, hắn ra khỏi phòng thì vừa lúc La Thiển bày xong món ăn lên bàn.

Chỉ cần Đường Diễn tới, La Thiển nhất định sẽ làm cho hắn một bàn đồ ngọt.

Hôm nay trước mặt Đường Diễn là thịt kho tàu, màu sắc xinh đẹp, ăn vào miệng ngoài giòn trong mềm, hương vị chua ngọt ngon miệng. La Thiển làm thịt kho tàu không tồi, Đường Diễn không phải là lần đầu tiên ăn, hắn phải xã giao, từng ăn rất nhiều món ngon.

Rất ít người đặt món chua ngọt trước mặt hắn, ngẫu nhiên có một hai lần, Đường Diễn vô cùng quý trọng nhưng chỉ ăn một miếng.

Thịt kho tàu của La Thiển ngon hơn ở bên ngoài, Đường Diễn thực thích, nghĩ khi nào lại kêu người phụ nữ gốc này làm một lần nữa.

Đang nghĩ như vậy, chuông điện thoại vang lên.

“Đường tổng?” Đầu bên kia là tiếng của thư ký Kiều.

“Ừ?” Đường Diễn tuy đáp cho có lệ, nhưng rõ ràng ngữ khí không tồi.

“Đường tổng đang ăn cơm sao?”

“Có vấn đề gì?” Đường Diễn nói.

Thư ký Kiều khẽ cười rồi nói: “Không có gì, chỉ là người thiết kế nhỏ lần trước được anh giúp đỡ hôm nay tặng điểm tâm cho anh. Tôi nghĩ lát nữa anh sẽ về công ty nên giữ lại.”

Đường Diễn từ chối nói: “Không cần, các cô chia nhau ăn đi!” Nói xong Đường Diễn liền cúp điện thoại.

La Thiển giương mắt nhìn Đường Diễn hỏi: “Thư ký Kiều à?”

“Ừ!” Đường Diễn cúi đầu chuyên tâm ăn cơm, La Thiển cũng không nói, hai người đều nghiêm túc làm no bụng mình.

La Thiển không biết, lần dây dưa đầu tiên của Đường Diễn và nữ chính Lâm Phi đã bị cô chặt đứt.

Đương nhiên La Thiển không biết nữ chính tặng đồ cũng không nghĩ tới. Bởi vì La Thiển nhớ rất rõ, Đường Diễn và Lâm Phi một năm sau mới gặp nhau.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Nhưng, Đường Diễn thích Lâm Phi thật ra trừ bỏ bởi vì trời xui đất khiến còn là vì mắt Lâm Phi cùng mối tình đầu của hắn rất giống nhau. Một năm này, Đường Diễn có ấn tượng tốt với Lâm Phi, Lâm Phi cũng có ấn tượng tốt với Đường Diễn.

Đường Diễn trong ấn tượng của Lâm Phi là một người cương trực công chính, thâm minh đại nghĩa, việc hắn cho Lâm Phi một cơ hội chứng minh đã khiến cô ghi nhớ trong lòng.

Mà Đường Diễn nhận thức Lâm Phi là vì ấn tượng bởi hộp cơm. Hắn thấy đây là một cô gái tâm tư đơn thuần, tay nghề tốt, biết lễ nghĩa báo ơn.

Nhưng hiện tại... Đường tổng một lòng một dạ muốn chiến đấu với thịt kho tàu này đương nhiên sẽ không nghĩ vậy, Lâm Phi trong trí nhớ của hắn chỉ là một người thiết kế nhỏ đưa cơm để bày tỏ lòng biết ơn với hắn thôi.

Còn La Thiển lúc này vẫn đang ngây ngốc chờ nữ chính Lâm Phi lên sân khấu, vui vẻ xoát độ hảo cảm với Đường Diễn, nghĩ đến tương lai cho dù mua nhà không phải ở trung tâm thành phố mà chỉ là ở vùng ngoại ô thì cũng có thể sung sướng hưởng thụ cuộc sống của một Bao Tử Bà!

“À, đúng rồi, Triệu Vũ Lâm để văn kiện trên bàn cho cô.” Đường Diễn ăn xong mới nhớ tới túi văn kiện buổi chiều Triệu Vũ Lâm đặt ở bàn trà trong phòng khách.

La Thiển ừ một tiếng rồi đi qua lấy túi văn kiện, ở trước mặt Đường Diễn mở ra.

Kế hoạch quay Thời Gian Vui Vẻ.

“Kịch bản?” La Thiển sững sốt, Thời Gian Vui Vẻ có kịch bản?

Đường Diễn vuốt tay lấy qua nhìn một lượt rồi nói: “Không phải kịch bản, khi mở hộp có nhấc qua, tuy muốn quay lại phản ứng chân thật của mọi người nhưng dù sao cũng phải chiếu trên TV nên vẫn e ngại riêng tư của khách mời. Thời Gian Vui Vẻ có mấy hạng mục hơi quá phạm, gửi cái này để xem xem mọi người có thể tiếp thu hay không.”

La Thiển lấy lại túi, mở ra, lấy văn kiện bên trong nhìn nhìn, tuy là kế hoạch nhưng cũng không có chi tiết tường tận. Chủ yếu chỉ ra mấy cái hoạt động chính, La Thiển đọc xong mới hiểu rõ tại sao lại phải báo trước.

“Bất heo?” La Thiển sững sốt, cô cảm thấy nhất định có người không thể tiếp thu nổi cái này! Nếu là ở hiện trường quay, thật sự sẽ có nghệ sĩ bãi công.

Đường Diễn "khụ" một tiếng, hắn biết cái này nhưng lại không quá kỳ càn, ti mỉ.

Đường Diễn cười nói: “Cô có thể tiếp thu không?”

La Thiên cũng cười, nói: “Có thể!” Đơn giản, cô không phải chưa làm qua, lúc còn sống ở trong thôn vì kiếm tiền nên ngẫu nhiên sẽ đi giúp việc cho nhà người ta. Bắt heo thối mà, cả thôn không biết có bao nhiêu người từng làm qua, La Thiên cũng không ngoại lệ.

Đường Diễn có chút ngoài ý muốn: “Cô có thể?” Hắn vẫn nhớ La Thiên đã từng khó chịu, tuy rằng không phải nhằm vào hắn nhưng sắc mặt khi đó thật sự không quá vui vẻ.

La Thiên gật đầu nói: “Em từ nông thôn lớn lên mà, có cái gì không thể?”

Đường Diễn lúc này mới nhớ ra La Thiên quả thật lớn lên ở nông thôn tới, chỉ là cô nguy trang cho mình quá tốt.

“Lại nói...” La Thiên vuốt vuốt mái tóc dài của mình nói: “Hai ngày nữa là em đóng máy phim của đạo diễn Giang rồi. Lúc quay "Thời Gian Vui Vẻ" lại là vào giữa mùa hè, anh nói xem em có nên cắt tóc không?”

Đường Diễn sững sốt, trong đầu hiện lên hình ảnh cùng La Thiên triển miên ngày ngày đêm đêm, mái tóc đen của cô xoả tán loạn trên tấm lưng trắng nõn, đen trắng đối lập như vậy thường làm hắn mất không chế.

“Đừng cắt.” Đường Diễn lập tức bật thốt lên.

La Thiên hơi ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn hắn, Đường Diễn chỉ có thể "khụ" một tiếng che dấu mình vừa rồi thất thố.

Sau đó, hắn mới cười nói: “Mặt cô lớn như vậy còn muốn cắt tóc ngắn? Không hợp.”

La Thiên cứng mình, quay đầu nhìn hình ảnh phản quang của mình trên quầy pha lê trong phòng bếp, nhìn trên dưới trái phải hai lượt.

Đầu lớn?

Không phải chứ?

Nguyên chủ tuy không phải quá xinh đẹp nhưng tuyệt đối là mỹ nữ Giang Nam điển hình. Nguyên chủ là người phía nam, khí chất trời sinh mang cảm giác uyển chuyển, ví dụ như mặt trứng ngỗng*, mày lá liễu.

*Mặt trứng ngỗng: mặt hình bầu dục như trứng ngỗng

Mặt sườn xám cùng một chiếc ó nhỏ, chỉ cần như vậy là có thể khiến người ta trấn nhỏ Giang Nam như ẩn như hiện sau La Thiên.

Mỹ nữ như vậy mà anh nói là mặt to?

La Thiên lại lần nữa hoài nghi nhìn về phía Đường Diễn, không phục nói: “Một chút cũng không lớn.”

“Không liên quan tới việc mặt có dạng gì, cô không thích hợp.” Đường Diễn nghiêm túc nhìn La Thiên nói, quả thật mặt La Thiên không lớn, một bàn tay của Đường Diễn là có thể che lại. Ngũ quan cũng tinh xảo, có thể coi là đẹp. Chỉ cần yên tĩnh một chút... Nhưng tính tình của cô, bất kể là tính ngạo nghễ khiến người ta chán ghét trước đây hay là vẻ ngây ngốc như hiện giờ đều phá hủ nét đẹp này.

“Vậy thì không cắt!” La Thiên nghĩ rồi nói, dù sao thì nếu cắt cô cũng rất luyến tiếc. Nói gì thì nói, đời trước đầu cô trọc, không hề có tóc! Lúc đó cô chỉ nghĩ nếu sau này sức khỏe tốt hơn nhất định phải nuôi một đầu tóc dài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Linh Nguyệt

Không biết có phải do sự kiện cắt tóc hôm nay không mà buổi tối Đường Diễn vô cùng nhiệt tình khiến La Thiên cảm thấy rất vô tội.

Khi La Thiên lần nữa trở lại đoàn phim thì đã sắp đến lúc cô đóng máy. Cảnh hôm nay vừa ngắn vừa đơn giản, chính là chết một cách vô cùng sung sướng, hoàn toàn không hề có loại yêu cầu cao độ như ánh mắt trống rỗng hay hơi thở tuyệt vọng gì đó!

Sau khi La Thiên nhắm mắt, liền đóng máy.

Viên Khai Khải ôm thì thế tiểu sư muội, đem kỹ thuật diễn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, kim nén không cho nước mắt vì đau khổ mà rơi xuống.

La Thiên nhắm mắt nên không nhìn thấy gì, nhưng giọng của Viên Khai Khải thực sự rất có sức cuốn hút!

Khi đạo diễn Giang vừa kêu “cắt”, đoàn phim liền hoan hô một tiếng, sau đó La Thiên thân là diễn viên tuyến mười tám lại được cảm thụ một phen cảm giác khi đóng máy của nghệ sĩ lớn.

Diễn viên nhỏ giống như La Thiên khi đóng máy chẳng qua cũng chỉ là đoàn phim hoan hô một chút, chúc mừng một chút.

Nhưng khi La Thiên đóng máy lại nhận được bó hoa, thu được bánh kem, còn có lời chúc mừng của nhân viên đoàn phim.

Đây không phải là công lao của Đường Diễn, thuần túy là muốn bồi thường cho việc La Thiên thiếu chút nữa chết ở đoàn phim, đạo diễn Giang thật lòng nhiệt tình tiễn La Thiên đi.

Trước kia cô làm trời làm đất ở đoàn phim, đạo diễn Giang đạo cũng không hề kinh sợ như vậy, nhưng so với sợ hãi như bây giờ, đạo diễn Giang thật sự cảm thấy còn không bằng làm một La Thiên khiến người người chán ghét trước kia!

Cô không ngoan ngoãn thì chúng tôi chán ghét cô. Hiện tại cô ngoan ngoãn, nhưng không có việc gì liên nguy hiểm đến tính mạng thì cũng quá khảo nghiệm trái tim của những người ở đây!

La Thiển nhận hoa tươi, liên tục nói cảm ơn nhưng trong lòng lại nghĩ không thể nào, đạo diễn Giang đây là chuẩn bị lấy hai bó hoa lừa tôi cho qua chuyện?

Thật ra ý của đạo diễn Giang chính là, La Thiển đi theo Đường tổng thì còn thiếu tiền sao? Khẳng định không! Vậy chúng ta sẽ ở mặt tình thần cổ vũ cho cô, vì thế, Giang đạo diễn tổ chức cho La Thiển một tiệc đồng mây lớn, hơn nữa còn hứa nếu sau này có vai diễn thích hợp nhất định sẽ liên lạc La Thiển. Đối với nghệ sĩ mà nói, vai diễn mà đạo diễn Giang hứa hẹn mới đáng quý.

La Thiển cũng chỉ có thể làm bộ dáng vô cùng vui vẻ mà nói: “Cảm ơn! Cảm ơn! Đạo diễn Giang, thật sự cảm ơn ông!”

La Thiển giả dối lôi kéo tay đạo diễn Giang lay nhẹ hai cái, về mặt “vui mừng”.

Đạo diễn Giang: “...” Sao lại không cảm nhận được chút thành ý gì thế này? Đạo diễn Giang không giống như Đường Diễn, bắt được đúng "kênh" của La Thiển.

Tuy là một đạo diễn có danh tiếng nhưng ông vẫn như cũ không cảm thấy được rốt cuộc La Thiển không có thành ý ở điểm nào, chỉ có thể cùng La Thiển nói giong hai câu, việc này liền xem như qua đi.

Sau khi Đường Diễn biết việc này cũng không nói gì thêm, hẳn biết La Thiển vẫn luôn muốn nổi tiếng, mà lời hứa cấp tài nguyên tốt này của đạo diễn Giang chính là điều La Thiển muốn nhất.

Đương nhiên không có ai nghĩ đến, La Thiển chuẩn bị một năm sau rời khỏi giới giải trí. Tài nguyên không có ý nghĩa gì cả!

La Thiển rất thức thời, giống như Trần Trùng nói, nếu không có Đường Diễn làm chỗ dựa, chưa kể những người nguyên chủ từng đắc tội, chỉ riêng năng lực thôi thì cô không thể không nổi được!

Trước khiến người bắt nạt mình thương tích đầy mình, sau đó mang theo tiền chạy, quá hoàn hảo!

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Thời gian sau đó có lẽ Đường Diễn bận công việc, không tới đây, nhưng Triệu Vũ Lâm lại chạy tới.

“Thời Gian Vui Vẻ hiện tại tạm định là ba nam năm nữ, không rõ là người nào nhưng khẳng định đều là một đại bài*, cho nên đến lúc đó chúng ta nên tận lực tránh có xung đột với người ta.” Tuy rằng gần đây La Thiển thay đổi không nhỏ nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn sợ cô thói cũ này lắm.

*Đại bài: Nghệ sĩ nổi tiếng

La Thiển gật đầu, Triệu Vũ Lâm giới thiệu đơn giản lịch trình đoàn phim gửi qua cho cô rồi nói: “Đại khái ở là mình ba tháng tám sẽ chính thức quay, địa điểm là ở nông thôn, hiện tại em chỉ biết là ở thành phố Nam Đan, chúng ta đến đó. Trước khi xuất phát sẽ có máy quay tới ghi hình lúc sáng sớm rời giường xuất phát nhưng không cho chúng ta biết thời gian chính xác.”

La Thiển gật đầu, đây là lần đầu tiên cô tham gia gameshow, có chút không quen.

Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: “Chị không cần quá khẩn trương, đây không phải phát sóng trực tiếp, nếu có vấn đề thì có thể xin cắt cảnh.”

La Thiển thờ phào, nhẹ nhõm gật đầu, dáng vẻ của cô thật sự không hề văn nhả, có thể cắt đi cũng tốt.

Triệu Vũ Lâm mua hai vé máy bay ngày mừng hai tháng tám, muốn đến trước một ngày để có thể nghỉ ngơi một chút, ngày hôm sau trực tiếp bắt đầu quay cũng tốt. Thời Gian Vui Vẻ chỉ quay một lần nên cuối tháng tám là có thể kết thúc.

***

Ngày mừng một tháng tám, La Thiển bắt đầu thu dọn hành lý.

Triệu Vũ Lâm giúp cô đem đồ vật không cần thiết lấy ra tới, vừa lấy vừa nói: “Mấy đồ không cần dùng mà chiếm vị trí thì chị không nên mang theo, bất kể là chương trình gì cũng nên hạn chế mang đồ ăn. Nhưng chị có thể mang theo đồ ăn vặt để ăn trên đường đi...”

Triệu Vũ Lâm rất có kinh nghiệm, lời nhai nói không ít.

La Thiển dứt khoát buông tay để Triệu Vũ Lâm sắp xếp lại, còn mình cầm điện thoại qua một bên chơi, đúng lúc ấy, màn hình hiện lên tin nhắn nhắc nhở.

“Ngân hàng Trung Quốc xin thông báo: tài khoản có đuôi 7279 vào lúc 10:06 ngày một tháng tám đã chuyển vào tài khoản của quý khách 20 vạn, hiện tại quý khách có 236164.7* trong tài khoản.”

*Mình không rõ lắm các đơn vị tiền bên Trung, 236164.7 chắc khoảng hơn 23 vạn

La Thiển sùng sốt, “A!” một tiếng.

Triệu Vũ Lâm hỏi: “Chị làm sao vậy?”

La Thiển nói: “Nhận được tiền.” Cô nhất thời vẫn chưa phản ứng lại, tiền này là từ đâu ra.

Triệu Vũ Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Đúng rồi, hôm nay đã mừng một, hẳn là thư ký Kiều chuyển tới. Mỗi tháng không phải đều chuyển vào ngày hôm nay sao?” Có cái gì mà giật mình?

Oa, 20 vạn! Một tháng liền có 20 vạn, La Thiển sờ sờ đi động một lát mới chợt nhớ: “Đây là tiền lương tháng trước hay là tháng này của chị?”

Tiền lương?

Triệu Vũ Lâm gật gù khóe miệng, vô cùng bội phục mạch não của La Thiển, nhưng vẫn có trách nhiệm đáp: “Tháng này ạ, mỗi tháng đều là đưa tiền trước, đại khái là nhắc nhở chị hầu hạ tốt Đường tổng!”

La Thiên gật gật đầu nói: “Cách này thực sự có hiệu quả.” Thấy tiền đầu tháng thì cả tháng đều có động lực nha! Đường tổng vừa đẹp vừa có tiền, còn hào phóng như vậy, tiền lương nhiều như thế, quá tốt quá tốt!

Triệu Vũ Lâm cũng rất hâm mộ việc một tháng có 20 vạn, tuy cô sẽ không...*, nhưng nếu giống như Đường tổng thì có thể suy xét nha! Dù sao thì Đường tổng như vậy, cũng không biết nên nói là bị ngủ hay là ngủ người ta.

*Chỗ này bản convert để trống, có lẽ ám chỉ việc bồi ngủ

Một tháng 20 vạn, một năm 240 vạn. La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm đồng thời ngẩng đầu suy nghĩ, hai năm liền có 480 vạn, cảm giác cuộc đời không còn gì hối tiếc nữa rồi.

Triệu Vũ Lâm khụ một tiếng, hoàn hồn, tiếp tục nói: “Chị Thiên, chị xem thử còn cái gì muốn mang theo không?”

La Thiên choáng váng lắc đầu.

Buổi tối, Đường Diễn tới, La Thiên thể hiện mười tám võ nghệ của bản thân.

Hai chữ "Đường tổng" từ miệng cô nói ra, khác hoàn toàn âm điệu bình thường.

Đường Diễn: "..."

***

Ngày hôm sau, khi tổ đạo diễn tới gõ cửa, La Thiên đang say giấc, Đường Diễn vốn chất lượng giấc ngủ không tốt, thật vất vả mới ngủ được chưa bao lâu đã bị đánh thức, vô cùng khó chịu mặc áo ngủ "về tiền" La Thiên mua cho hẳn đi mở cửa.

"Đường Đường Đường Đường... Đường tổng" Thanh âm phò đạo diễn Hường Kiến Hoa lấp bắp mãi mới nói nên lời.

Đường Diễn nhìn hấn, không quen.

Lại nhìn đội quay phim phía sau, hỏi: "Quay sao?"

"Vâng!" Hường Kiến Hoa lên tiếng.

Đường Diễn nói: "Vào đi!"

Một đám người xám xịt đi vào, bởi vì những người khác địa vị quá cao, không nghĩ sớm như vậy đi quay bọn họ nên mới chọn bắt đầu từ La Thiên, không nghĩ tới lại gặp ngay Boss lớn của công ty sản xuất ra Thời Gian Vui Vẻ, trong lòng ngay lập tức lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn tới phòng bếp lấy đồ uống cho những người này, thấy trong tủ lạnh vẫn còn ít điểm tâm ngọt chưa ăn hết, hầu kết hơi động, về mặt vô cùng trấn định.

Đường Diễn lấy hồng trà La Thiên mua, loại bình một lít.

"Phía dưới bàn trà chắc là có ly, các người tự mình lấy." Đường Diễn chỉ chỉ dưới bàn trà, sau đó nói: "Tôi đi vào gọi cô ấy."

"Được."

Đường Diễn xoay người vào phòng ngủ, sau đó hoài nghi quay đầu nhìn máy quay phim phía sau, nói: "Đừng quay."

Khi mở hộp có nói muốn quay hình ảnh chân thực, đánh thức nghệ sĩ là phần rất quan trọng, nhưng Đường Diễn không muốn tiết lộ thông tin cá nhân, hơn nữa còn cả thân thể trần trụi của La Thiên.

"Sẽ không." Hường Kiến Hoa bảo đảm nói.

Đường Diễn lúc này mới mở cửa đi vào, còn đóng cửa lại!

Mấy người trong phòng khách nhìn nhau, thợ quay xinh được chỉ định đi theo La Thiên - Ô Đình nói: "Trước tắt máy nhé?"

Hường Kiến Hoa gật đầu: "Dù sao đoạn này cũng phải cắt, cứ tắt đi! Mọi người cứ uống nước, uống xong tôi mang những người còn lại đi quay một người khác gần đây, Ô Đình cậu ở lại theo La Thiên!"

Ô Đình gật đầu, những người khác liền mở nắp hồng trà, một người rót một ly.

Một lát sau, La Thiên mặc xong quần áo bước ra. Cô không tỉ mỉ trang điểm, bên ngoài có một đám người đang đợi như vậy, cô cũng không muốn để mọi người phải chờ lâu hơn.

Cho nên khi La Thiên bước ra trên mặt chỉ bôi kem nền đơn giản, trên đầu còn có hai nhúm tóc xù lên*, vốn La Thiên đã tốn không ít thời gian mà vẫn không áp xuống được, cuối cùng đành từ bỏ.

*Gốc là "ngốc mao", mình đoán là chỉ tóc trên đầu dựng lên nên để tạm, bạn nào biết thì giúp mình nhé

Nhưng Đường Diễn lại rất thích, khi La Thiển sửa sang lại mình Đường Diễn cũng đã chuẩn bị xong.

La Thiển vừa mở cửa, ánh mắt năm người bên ngoài đều chuyển qua đây.

La Thiển giống như bị cố định vào một chỗ, cứng ngắc mà mở miệng chào hỏi: “À... Mọi người vất vả rồi!” Mới năm giờ sáng đã tới đây, bọn họ hẳn phải chuẩn bị từ rất sớm! La Thiển chỉ có thể nói như vậy.

“Không vất vả, không vất vả.” Hường Kiến Hoa xua xua tay nói.

La Thiển nhìn máy quay phim đặt ở trên sofa hỏi: “Không quay sao?”

Hường Kiến Hoa sững sốt: “Quay?”

La Thiển ngây người, không quay thì các người tới đây làm gì?

Đường Diễn cố nén cười nói: “Quay đi! Không có việc gì cả, đến lúc đó che mặt tôi là được.”

La Thiển lúc này mới phản ứng lại, nhìn Đường Diễn sau đó cười nói: “Che bằng hình Doraemon nhé.”

Đường Diễn giật giật khoe miệng nói với Hường Kiến Hoa: “Đừng nghe cô ấy.”

Hường Kiến Hoa giờ tay thế thót: “Sao có thể chứ! Chúng tôi sẽ làm mờ đi.”

La Thiển vốn dĩ là nói đùa, trong phút chốc mọi người đều nhẹ nhõm hơn không ít.

Ở Đình lại không máy quay khắp nơi, trước kia khi La Thiển còn làm người phục vụ thì ở trong một phòng thuê khá cũ, cho nên cô sẽ dọn dẹp phòng ở gọn gàng ngăn nắp, ít nhất không để cho phòng vốn đã cũ nát càng thêm lộn xộn.

Dần dần đường thành thói quen, nơi ở hiện tại không mời giúp việc mà công tác của La Thiển cũng không vội nên cô vẫn như cũ tự mình dọn dẹp.

Ở Đình không có vào phòng ngủ, phần lớn vì đó là nơi Đường Diễn ngủ, là không gian riêng tư. Khi Ở Đình tới gần đó, ánh mắt Đường Diễn liền nhìn chằm chằm hẳn. Điều này làm cho Ở Đình có áp lực như núi, đành từ bỏ ý định quay phòng ngủ.

La Thiển bên kia mặc tạp dề, mở tủ lạnh trong phòng bếp xem xét.

Thức ăn trong tủ lạnh không nhiều lắm, bởi vì hai ngày nay sẽ phải rời đi nên Triệu Vũ Lâm không mua thêm để tránh hư hỏng.

“Đường... Đường, bữa sáng ăn đơn giản chút nhé!” La Thiển nuốt xuống hai chữ “Đường tổng”, nhất thời đặt biệt danh cho hắn, Đường tổng? Đường Đường? Đường Đường? Được nha, Đường tổng thích ăn ngọt như vậy còn không phải là Đường Đường sao! Ha ha ha...

La Thiển vừa cười vừa lấy một hộp trứng gà ra khỏi tủ lạnh. Đường Diễn đã quen cô ngẫu nhiên sẽ phát bệnh thần kinh, nói: “Tùy.”

La Thiển quay đầu hỏi mấy người Hường Kiến Hoa: “Mọi người chắc cũng chưa ăn nhỉ! Tôi làm luôn nhé?”

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

“Không cần không cần!” Hường Kiến Hoa lắc đầu, quay xong đoạn này, bọn họ chạy tới địa điểm tiếp sẽ có người đi mua bữa sáng.

La Thiển vừa lấy trứng gà vừa nói: “Không sao đâu, dù sao làm hai người cũng là làm, bảy người cũng là làm. Không khác biệt!”

Hôm nay La Thiển làm bữa sáng kiểu Tây nhưng không phải sữa bò bánh mì. La Thiển chiên cho mỗi người một quả trứng, hai miếng thịt xông khói, một lát chân giò hun khói, thuận tiện còn đặt lên trên nửa quả cà chua xắt lát. Toàn bộ bày biện xinh đẹp, tuy không nhiều lắm nhưng nhìn rất muốn ăn.

Hơn nữa từ học theo ký ức của nguyên chủ, La Thiển làm một ít sandwich, thêm một ly sữa chua, ở giữa đặt hai quả blueberry trang trí.

Đem bữa sáng bày lên bàn, còn có mứt trái cây, nước ép quýt, sữa bò, phong ngừa mọi người ăn không đủ no muốn dùng thêm hay người không uống quen sữa chua có thể đổi thành nước quýt hoặc sữa bò.

Trên bàn phút chốc đặt đầy đồ ăn, vừa phong phú lại vừa đẹp mắt, Ở Đình nhìn không được quay lại hai lần.

“Cô ở đây ăn với Đường tổng đi! Chúng tôi ăn ở ngoài kia là được rồi.” Hường Kiến Hoa chỉ chỉ phòng khách.

La Thiển nhìn nhìn rồi hỏi: “Như vậy có bất tiện không?” Dù sao cũng chẳng phải chỗ để ăn cơm, ngồi ở đó ăn nhất định không thoải mái.

Hường Kiến Hoa xua xua tay nói: “Không đâu, không đâu, chúng tôi quen rồi. Vốn đang chuẩn bị ăn ở trên xe mà cô đã làm bữa sáng cho chúng tôi, như vậy là tốt lắm rồi. Hơn nữa, cô cùng Đường tổng ăn ở đây, chúng tôi vừa lúc quay thêm chút hình ảnh.”

La Thiển gật đầu, Ở Đình liền vừa ăn vừa đem máy quay nhắm ngay bàn ăn, sau đó nghiêm túc thưởng thức, tay nghề La Thiển quả thật không tồi!

“Một lát nữa anh sẽ tới công ty sao?” La Thiển vừa uống sữa chua vừa hỏi.

Đường Diễn gật gù gật đầu, La Thiển làm xong bữa sáng cũng đã hơn sáu giờ, ăn xong chắc vừa hay đến bảy giờ, đến công ty tuy rằng hơi sớm nhưng cũng không sao cả.

“Ồm, một lát em sẽ xuất phát, tháng này chắc đều sẽ không ở nhà.”

Đường Diễn nhúm mày: “Ồ giữa không phải có mấy ngày nghỉ ngơi sao?”

“Có, nghỉ ngơi ngày, nhưng nếu về rồi lại tới thì phiền phức quá.” La Thiển không giống những nghệ sĩ khác, cho dù chỉ có một chút thời gian nghỉ cũng muốn suốt đêm chạy tới nơi khác quay show.

Có tình lực như vậy, La Thiển nguyện ý đem thời gian này dùng để ngủ ở khách sạn.

Đường Diễn không nói gì, sau khi ăn xong, La Thiển tiễn hân ra cửa.

La Thiển lại đi đem hành lý rời ra, còn có một cái ba lô không lớn, làm bộ dáng muốn xuất phát, ghi hình buổi sáng liền kết thúc.

Nhìn đồng hồ mới hơn bảy giờ, Hường Kiến Hoa liền nói: “Tôi đi trước, Ô Đình sẽ đi theo cô.” Thành phố này còn có hai người phải đi phỏng vấn, hân liền rời đi trước.

Sau khi La Thiển đem người tiễn đi, Ô Đình đóng máy quay, nói: “Người đại diện của cô đâu?”

“Tôi đã gọi rồi, cô ấy rất nhanh sẽ tới.” La Thiển nói rồi trở về dọn dẹp bàn ăn, xong xuôi mới khoác ba lô, đẩy rương hành lý ra cửa.

Triệu Vũ Lâm mở cửa xe ô tô chờ ở dưới, ba người vội vàng vàng chạy đến sân bay.

Có lẽ là khác chuyến nên khi lên máy bay La Thiển này không nhìn thấy người tham gia show nhưng lại thấy Lâm Phi. Vừa hay, Lâm Phi đang ngồi ngay sau La Thiển.

“Lâm Phi, nghe nói mấy hôm trước khi cô đưa com lên cấp trên rất vui vẻ. Tôi đã nói tay nghề cô tốt mà, cô xem, lần này đi công tác liền có tên của cô.”

La Thiển sùng sốt, đưa com? Đưa đến chỗ Đường Diễn? Bọn họ sớm như vậy đã gặp nhau sao? Không thể nào?

La Thiển xác định mình cũng không có thay đổi cái gì mà?

“Đâu có? Tổng tài đại nhân đã giúp tôi, tôi cũng chỉ có thể dùng cách này báo đáp, nghe nói dạ dày anh ấy không tốt, hy vọng như vậy có thể giúp anh ấy!” Giọng Lâm Phi nhu hòa êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Linh Nguyệt

CMN, hai người này thông đồng từ khi nào?

La Thiển nhanh chóng gửi tin nhắn cho Đường Diễn trước khi máy bay cất cánh, cô không biết có phải cốt truyện đã thay đổi hay không: “Đường tổng! Sắp tới em không ở đó thì bữa sáng của anh làm sao bây giờ? Buổi sáng uống cà phê không tốt cho dạ dày đâu.”

Khi Đường Diễn nhận được tin nhắn thì biểu cảm sinh động hơn không ít, rốt cuộc còn biết quan tâm tôi, coi như có lương tâm!

Cho nên La Thiển nhận lại tin nhắn của Đường Diễn tiên sinh ngạo kiêu: “Không cần cô lo lắng, tôi tự có thể giải quyết.”

Há? Giải quyết như thế nào? La Thiển nghĩ.

“Vậy sao! Để thư ký Kiều mua bữa sáng cho anh đi!”

“Nhà tôi có người làm nấu com.”

“Ồ!”

Sau đó... Liền không có sau đó, Đường Diễn cau mày cảm di động, thế là xong rồi? Mới vừa phát tiền lương cho cô mà cô đã vô trách nhiệm như vậy rồi, hơn nữa tháng này đều không ở đây, vẫn được lấy tiền lương của tôi mà còn không biết đường nói hai câu dễ nghe.

Đường Diễn hoàn toàn không có chú ý mạch não mình như thế nào chuyển tới mặt này, nhưng với La Thiển một chút cũng không hề nhiệt tình nhắn ại, hân cảm thấy mình quá mệt.

La Thiển quay đầu nhìn Lâm Phi ở phía sau, Lâm Phi lớn lên so với La Thiển thì hơi nhu nhược một chút, cũng là gương mặt của con gái phía nam, nếu nhất định phải nói, chắc sẽ là cảm giác giống như Lâm Đại Ngọc*!

*Lâm Đại Ngọc: nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cẩn

“Chào cô!” Chú ý tới ánh mắt của La Thiển, Lâm Phi nhìn qua chào hỏi, sau đó hơi sùng sốt một chút, đột nhiên nói: “A! Cô là Đường tổng...”

“Bạn gái!” La Thiển nhanh nhẩu tiếp lời, dù sao thì cũng không thể nói là tình nhân mà. Tuy không sai, nhưng vẫn cảm thấy hơi quái quái.

Nét mặt Lâm Phi cứng đờ, cười cười, không nói tiếp.

La Thiển nhú mày, đây là biểu cảm gì thế?

Cô gái bên cạnh Lâm Phi cười nhìn La Thiển, nói: “Tôi không hề nghe nói Đường tổng có bạn gái mà!” Nhưng Đường tổng có tình nhân là việc mọi người đều biết, La Thiển ở công ty bọn họ khá nổi danh, dù sao cũng là người trước kia không biết xấu hổ một ngày tới ba lần, bị đuổi ra mà vẫn còn tới.

“Vì sao lại phải nói với các người?” La Thiển nghi hoặc, ông chủ vì sao lại phải thông báo cho nhân viên?

Cô gái bên cạnh Lâm Phi sùng sốt, sắc mặt trắng xanh luân phiên thay đổi, tự nhiên cảm thấy La Thiển nói rất có đạo lý.

La Thiển quay người lại, đeo bị mắt, lúc thấy Lâm Phi thật ra cô không có cảm giác gì, nhưng ký ức của nguyên chủ lại hiện lên, Lâm Phi vốn không xấu, đúng vậy, cô cái gì cũng không có làm

Người đánh gãy hai chân nguyên chủ là người yêu thầm cô ấy, cũng là nam phụ của quyển sách này Phùng Nhất Khê, khiến những năm tháng sau này của nguyên chủ đều sống dựa vào xe lăn, mỗi khi thời tiết chuyển xấu thì khớp xương lại đau nhức như tra tấn thần kinh nguyên chủ.

Tuy tiểu thuyết không viết rõ ràng chi tiết sự việc nhưng trong ký ức của nguyên chủ lại có, khi sắp bị đánh gãy hai chân, vốn chỉ cần một câu nói của Lâm Phi có thể ngăn cản chuyện này xảy ra, mà nữ chính lại không nói.

Đây vốn không phải trách nhiệm hay nghĩa vụ của cô ấy, nguyên chủ từng hại cô, cô có thể không cần thánh mẫu như vậy. Nhưng La Thiên lại cảm thấy, có thể là Lâm Phi cho phép Phùng Nhất Khê làm như vậy vì trong nội tâm Lâm Phi cũng hy vọng chuyện này xảy ra.

La Thiên cảm thấy, nguyên chủ đã làm sai quá nhiều chuyện, sau khi Lâm Phi và Đường Diễn ở bên nhau, Đường Diễn vì muốn Lâm Phi hết giận mà chặt đứt mọi công việc của nguyên chủ.

Đối với nguyên chủ mà nói, không có công tác, chỉ có thể ở bên ngoài lẩn lộn tìm cách sống, trừng phạt như vậy đã đủ rồi. Không đến mức, không đến mức muốn chặt đứt hai chân nguyên chủ.

Đại khái là ký ức này tự nhiên xuất hiện khiến La Thiên có chút khó chịu, nằm ở đó không nói gì. Tuy chỉ là ký ức nhưng cái loại cảm giác khó chịu, đau nhức này lại khiến La Thiên cảm thấy mình cũng từng trải qua bởi vậy làm cho tâm trạng cô lập tức chịu ảnh hưởng.

Đây không phải lần đầu tiên cô thấy Lâm Phi, lần trước thấy cũng không có tình huống thế này, La Thiên đoán, có lẽ là bởi... Lâm Phi đã bắt đầu có ý với Đường Diễn!

“Chị Thiên, tới rồi!” Triệu Vũ Lâm lay người La Thiên.

La Thiên đứng dậy, Triệu Vũ Lâm giúp cô lấy hành lý, Ở Đình bắt đầu điều chỉnh máy quay, chắc là muốn quay hình ảnh La Thiên đến sân bay.

Cô gái đi theo cạnh Lâm Phi nhìn La Thiên diễn xuất, khó chịu nói: “Chẳng lẽ không thể tự duỗi tay lấy hành lý sao?”

La Thiên quay đầu nhìn cô ấy, vẻ mặt vô tội nói: “Không thể!”

“...” Nếu La Thiên nói cái khác, cô còn có thể đáp hai câu, đa số mọi người gặp tình huống này đều sẽ nói không phải, cô thật sự không biết nên nói lại như thế nào, chẳng lẽ nói người ta không được đi học sao?

Cứ như vậy chia tay trong tâm trạng không vui, La Thiên mới chậm rãi khôi phục tâm trạng, sau đó nghĩ lại mới sợ hãi vỗ vỗ ngực: “Cảm xúc của nguyên chủ cũng thật mãnh liệt, nhưng mà cũng có thể lý giải là được.”

Sau khi tới khách sạn cô cũng gặp những người khác, không biết người tới sẽ là ai.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Triệu Vũ Lâm đã giúp La Thiên sửa soạn, sau đó mang theo La Thiên ngồi xe đến địa điểm quay.

La Thiên là người đến sớm nhất, Triệu Vũ Lâm nghĩ cô là người mới, không nên đến sau cái vị tiền bối. La Thiên gần đây cũng rất nghe lời, cô liền mang La Thiên đến sớm một chút.

“Bên kia là Thời Chấn, tổng đạo diễn của Thời Gian Vui Vẻ. Phó đạo diễn Hường Kiến Hoa, chắc chị đã gặp qua rồi...” Triệu Vũ Lâm vừa đi vừa giới thiệu cho La Thiên, sau đó mang theo La Thiên đi lên chào hỏi.

Thời Chấn thấy La Thiên cũng không có biểu hiện quá vui vẻ, chỉ gật đầu nói: “Tới rồi sao? Trước cứ qua bên kia ngồi đi, những người khác chắc sẽ tới nhanh thôi.”

La Thiên gật đầu nhưng Hường Kiến Hoa lại hoà nhã nhìn cô hỏi: “Cô đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì cầm cái này ăn đi! Bánh mì đoàn phim thật ra ăn không ngon đâu.”

Thời Chấn lườm hần một cái, hần cũng không để ý tới, La Thiên nhận lấy bánh mì, mỉm cười nói: “Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí! Coi như là đáp lễ lần trước ăn sáng ở nhà cô đi!” Hường Kiến Hoa nói.

La Thiên cười cười, giữ lại cho mình một cái, đưa cho Triệu Vũ Lâm một cái, mỗi người cầm một cái bánh mì ngồi trong góc ăn, ngay lập tức La Thiên cảm thấy mình thật thê lương.

“Cần gì phải lấy lòng cô ta?” Thời Chấn nhìn Hường Kiến Hoa nói.

Hường Kiến Hoa cười cười: “Cũng không hẳn là thế, tính tình cô ấy thật ra khá tốt, không giống như lời đồn đãi đâu. Lại nói, anh cần gì phải thế? Đường tổng nhét người vào, anh cứ nhận là được, dù sao cũng không phải chỉ có cô ấy là được nhét vào.”

Thời Chấn thờ dài, bất kể là tác phẩm cũng đều sẽ có người như vậy, nhưng hần lại không có cách nào khác.

Hường Kiến Hoa vỗ vỗ vai Thời Chấn, Thời Chấn chính là quá cứng nhắc, nếu không thành tựu của hần sẽ không chỉ có như vậy.

Hường Kiến Hoa và Thời Chấn vừa lúc lại trái ngược, hần khéo đưa đẩy, cũng biết thỏa hiệp, đem hai người sắp xếp cùng nhau, không biết là cố ý hay là vô tình.

“Cỏ La Xuân không tới sao?” Thời Chấn hỏi, hần tới đây làm đạo diễn cũng là do giám chế Cỏ La Xuân giới thiệu.

Hường Kiến Hoa lắc đầu nói: “Ai biết, dù sao hần cũng chỉ có cái danh thôi.”

Khi La Thiên và Triệu Vũ Lâm ở bên này ăn thì máy quay được đặt lên giá bắt đầu ghi hình, Hường Kiến Hoa còn tốt bụng quay lại hình ảnh La Thiên ăn bánh mì.

Đây xem như là chính thức bắt đầu rồi?

La Thiên sững sờ, nhìn Triệu Vũ Lâm hỏi: “Không cần chờ những người khác tới sao?”

Triệu Vũ Lâm nhò giọng nói bên tai cô: “Chương trình này không có kịch bản, chủ yếu là muốn quay phản ứng lúc xuất hiện của mọi người. Dù sao cũng không thể tới rồi lại quay lại mà, cho nên đây là đang chuẩn bị, bọn họ bắt đầu quay chứng tỏ có người tới rồi.”

La Thiên ngơ ngẩn mà nhìn Triệu Vũ Lâm, rất muốn hỏi, vậy chúng ta tới đây sớm như vậy làm gì?

Đương nhiên là Triệu Vũ Lâm đã hoàn thành vai trò của một người đại diện nên muốn giúp La Thiển trở thành một người mới khiêm tốn.

Nhưng La Thiển vẫn còn nghĩ mình chỉ là người làm công kiếm tiền nhân vật, kiếm đủ rồi thì sẽ mua phòng.

“Đến rồi!” Triệu Vũ Lâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Edit: Linh Nguyệt

Vùng nông thôn này đường rất hẹp, là Thời Chấn cố ý chọn, xe không thể tiến vào.

Cho nên La Thiển nghe được tiếng động truyền đến dưới triền núi. Sau đó, cô nhìn thấy một người phụ nữ kéo hai vali hành lý đi đến, trên lưng còn đeo một cái balo, đó là còn chưa tính túi xách trên tay.

La Thiển - người chỉ có một vali hành lý và một balo nhỏ: “...”

“Đây là nữ diễn viên được chào đón nhất năm nay Mễ Tuyết Phi!” Thời Chấn khi quay hình cô ấy, nói một câu vào microphone. Nhân viên ở hiện trường rất phối hợp mà vỗ tay, bầu không khí nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt.

La Thiển: “...” Cảm giác chịu đối xử khác nhau, ủy khuất quá.

La Thiển nghĩ đến phần hậu kỳ còn có thể chen thêm bong bóng phần hồng cùng các loại màu sắc sắc sỡ.

Mễ Tuyết Phi từ xa nhìn qua bên này, cổ hết sức mỉm cười.

Triệu Vũ Lâm lại không có nghĩ nhiều như vậy, nhỏ giọng nói bên tai La Thiển: “Mễ Tuyết Phi hiện giờ là tiểu hoa đán trong nước.” Vừa nói vừa vờn ngón tay cái, “Quan trọng nhất là cô ấy rất lợi hại, sau năm 25 tuổi mới bắt đầu có danh tiếng. Hiện giờ đã 27 tuổi, năm nay mới chân chính nổi tiếng, danh hiện đệ nhất lưu lượng năm nay hoàn toàn xứng đáng. Mọi được cô ấy thì ratings sẽ có bảo đảm, thù lao đóng phim hiện giờ của người ta hoàn toàn không thua kém gì ảnh hậu.”

La Thiển bội phục mà gật đầu, đạo diễn Thời Chấn bên kia quan tâm hỏi: “Hành lý của Tuyết Phi có về không ít nhì!”

Mễ Tuyết Phi đem hành lý sắp xếp tốt, đứng trước máy nói: “Phụ nữ chính là như vậy, lúc ra khỏi cửa thời điểm chỉ hận không thể dọn hết qua đây.”

Đạo diễn lại cùng Mễ Tuyết Phi nói hai câu, sau đó lại có tiếng người tới.

La Thiển cúi dài cổ, Triệu Vũ Lâm giật mình hô một tiếng: “Là Tiêu Vĩnh Thanh.”

La Thiển kỳ quái nhìn Triệu Vũ Lâm, hỏi: “Rất lợi hại sao?” La Thiển không có hiểu biết gì về giới giải trí ở thế giới này, nguyên chủ cũng không có toàn diện, tuy rằng nhận biết được nhưng không rõ ràng như Triệu Vũ Lâm.

“Đương nhiên là lợi hại!” Triệu Vũ Lâm nói: “Này nhé! Người mới vừa đến là nữ chính đình nhất, mấy năm trước cũng được coi là đệ nhất lưu lượng. Hiện tại đổi thành vừa đóng phim vừa mở phòng làm việc, phim truyền hình tham gia diễn đều đạt doanh thu cao nhất năm, danh tiếng cũng không tồi, đầu tư mấy bộ phim cũng đều kiếm lời cả!”

La Thiển gật đầu, Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: “Còn có... Cô ta trước kia cũng là tình nhân của Đường tổng.”

La Thiển mắt mở to nhìn Triệu Vũ Lâm: “Cô ấy cũng vậy?”

Triệu Vũ Lâm thấy La Thiển không ghen, nhẹ nhàng thờ ra tiếp tục nói: “Cũng mấy năm trước rồi! Lúc đi theo Đường tổng cô ta có thể xem là tiểu hoa đán, địa vị cũng tầm như Lâm Giai Thần hiện giờ. Không tính là cao nhưng cũng không tính là vô hình, sau đó được Đường tổng trực tiếp nâng lên. Tự người ta cũng có kỹ thuật diễn, có tài nguyên, chủ yếu là... vô cùng khéo léo đưa đẩy, dù sao sau khi rời khỏi Đường tổng thì những cái Đường tổng để lại cũng đủ giúp cô ta đi đến địa vị hiện giờ.”

La Thiển nhìn nhìn Tiêu Vĩnh Thanh, trong nháy mắt có cảm giác không so sánh sẽ không đau thương. Tiêu Vĩnh Thanh đi theo Đường tổng leo lên được vị trí này mà mình lại chỉ nghĩ đi làm Bao Tô Bà. La Thiển ủy khuất về hình xoắn ốc trên mặt đất nhưng năng lực cô như thế, cũng không có cách nào khác.

Tiêu Vĩnh Thanh giống như Mễ Tuyết Phi, được đoàn phim nhiệt liệt hoan nghênh, có lẽ là vô tình, cô liếc mắt nhìn La Thiển ở bên kia một cái.

La Thiển trộm thấy được, nhỏ giọng nói với Triệu Vũ Lâm: “Vừa rồi cô ấy nhìn chị.”

Triệu Vũ Lâm lại không nhìn về phía Tiêu Vĩnh Thanh, chỉ cúi đầu nói: “Đương nhiên rồi, đừng nhìn cô ta lúc Đường tổng muốn kết thúc ra đi dứt khoát thế nào, đó là vì cô ấy thông minh. Trên thực tế, đi theo Đường tổng rất tốt, ra khỏi cửa có mặt mũi, ngày thường còn có thể cung cấp trợ giúp, cô ta có thích Đường tổng hay không em không biết, nhưng nghe nói vẫn luôn muốn liên hệ với Đường tổng.”

La Thiển sững sờ: “Sao em biết?”

Triệu Vũ Lâm cười xấu xa, nói: “Lúc chị đi vào tìm Đường tổng không phải em đều ở phòng thư ký chờ sao? Khi nói chuyện phiếm có nhắc qua, các cô ấy tuy nói không biết Tiêu Vĩnh Thanh có thích Đường tổng không nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra cô ta có ý với Đường tổng.”

La Thiển bĩu môi, đó là cô ấy không biết Đường Diễn nhấn tâm như thế nào, tuy nguyên chủ đối với Lâm Phi không tốt nhưng đối với Đường Diễn lại thực sự tận tâm tận lực, đương nhiên, việc hấn báo thù cho vợ hấn thì La Thiển không có lời gì để nói.

Nhưng hấn quá độc ác. Nếu Phùng Nhất Khê đánh gãy hai chân nguyên chủ về thể xác thì Đường Diễn ép nguyên chủ không thể có công việc, chỉ có thể bày quán vỉa hè, nhặt rác, làm

người dọn vệ sinh... lại đánh gãy hai chân nguyên chủ về tinh thần.

Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? Trả thù hần? La Thiên nghĩ thôi cũng thấy run, nếu trả thù những người này rồi bị trả thù lại thì hậu quả không dám tả, cô vẫn nên ngoan ngoãn chờ cốt truyện qua xong, sau đó sống yên bình đến hết cuộc đời!

“Đi chào hỏi thôi.” Triệu Vũ Lâm đẩy đẩy cô.

La Thiên bình tĩnh lại, đứng dậy đi chỗ hai người kia tươi cười nói: “Xin chào, tôi là người mới La Thiên.” Tưởng phải nói tôi thích các cô chứ!

Đây đều là hai người nổi tiếng, nếu nói thích cả hai thì cũng quá già đời rồi! Nói thích một người thì lại đắc tội người kia nên La Thiên ăn nói vụng về thừ thừ mà ngậm miệng.

Mễ Tuyết Phi cười, bắt tay La Thiên nói: “Chào cô, sau này xin chiếu cố nhiều hơn.”

Tiêu Vinh Thanh lại tương đối rụt rè, chỉ hơi hơi mỉm cười, bắt tay La Thiên rồi nói: “Mong chiếu cố nhiều hơn!”

Không biết những người khác khi nào đến, mọi người trước cứ từng người nghỉ ngơi, người đại diện của Mễ Tuyết Phi và Tiêu Vinh Thanh đã trộm đến chỗ máy quay không quay đến chờ hai người.

Chờ hai người đi qua thì ghế nằm đã chuẩn bị tốt, có người cầm quạt điện, có người bê nước khoáng, người đại diện cầm văn kiện nói bên tai hai người.

La Thiên: “...”

La Thiên yên lặng trở về cạnh Triệu Vũ Lâm, ngồi xổm xuống, sau đó hỏi: “Vũ Lâm, sao chị không có ghế nằm?”

Triệu Vũ Lâm xấu hổ cười: “Em không khiêng được!” Triệu Vũ Lâm mang theo không ít hành lý đi lên, thật sự là không có sức lực khiêng thêm ghế nằm.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên yên lặng nhìn đoàn đội năm, sáu người bên kia, nói với Triệu Vũ Lâm: “Em nói xem, người với người sao lại khác biệt đến vậy?”

“Nếu không... em đi mượn ghế cho chị nhé?” Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiên xua xua tay, ngoại trừ Thời Chấn đang ngồi, những người khác đều đang đứng, một ghế nhỏ cũng không thấy, vẫn là không nên đi thì hơn, đỡ mất mặt.

La Thiên đặt vali nằm ngang, cùng Triệu Vũ Lâm ngồi lên trên. Thời tiết nóng, Triệu Vũ Lâm đưa hai người mỗi người một chai trà lạnh.

Rất nhanh, chỗ sườn núi lại truyền đến tiếng động.

Triệu Vũ Lâm nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Là Mạnh Giang.”

Người này La Thiên biết, là ảnh đế mấy năm, vẻ ngoài kiên cường, không quá đẹp nhưng kỹ thuật diễn lại vô cùng tốt, bị mai một đến năm gần 30 tuổi mới được đạo diễn đào ra, mấy năm nay ở mạng điện ảnh đều lấy được thành tích vô cùng tốt.

Ba người lại ngoan ngoãn đi lên chào hỏi đại tiện bối, Mạnh Giang trước kia tuy không nổi nhưng vẫn luôn ở giới giải trí, cho nên bối phận của hắn cũng hơn hẳn ba người ở đây.

Mạnh Giang tới không bao lâu, lại có một nam minh tinh đến, người này La Thiên cũng biết.

Tề Văn Hàm, giống Tiêu Vinh Thanh, đã vài lần đoạt được giải thưởng, lớn lên cũng đẹp. Hắn không nhận phim thần tượng, đối với việc nhận kịch bản khá kỹ tính, cũng chậm rãi chuyển hình, năm nay mới ra bộ điện ảnh đầu, nhưng cũng không kiếm được nhiều. Trong giới giải trí xem như đi đến đâu chắc đến đấy, từ quần chúng đến vai phụ, đến vai chính phim thần tượng rồi bây giờ là vai phụ phim điện ảnh. Rất rõ ràng, tiếp theo phần lớn thời gian của hắn sẽ dành để tiến vào mảng điện ảnh.

La Thiên mới ngồi xuống không bao lâu, chỉ có thể lại đứng dậy cùng hắn chào hỏi. Những người khác đều là những người có địa vị, có người tới chào hỏi hắn, có người được hắn chào hỏi, La Thiên cũng không thêm đề ý, chào hỏi lại đi trở về.

“Vũ Lâm, còn mấy người nữa thế?” Thời tiết càng ngày càng nóng, La Thiên chịu không nổi dùng tay làm quạt hỏi.

“Còn ba người nữa, chắc sẽ nhanh thôi.” Triệu Vũ Lâm nói.

Đúng như Triệu Vũ Lâm nói, rất nhanh lại có thêm một nam minh tinh xuất hiện. La Thiên nhìn mà sững sốt, Lâu Tùng Nguyên? Người này tuy cô không quen biết, nhưng nơi nơi đều có quảng cáo của hắn.

Triệu Vũ Lâm giải thích: “Giống Mễ Tuyết Phi, cũng là đệ nhất lưu lượng. Lớn lên... là gương mặt mà thiếu nữ thích nhất, ngoại trừ ca hát cũng chẳng có sở trường gì đặc biệt. Nhưng hần cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nhận quảng cáo thôi cũng nhận đến mỏi tay, lưu lượng so với Mễ Tuyết Phi còn muốn cao hơn. Thủ lao của hắn nếu đóng phim, chỉ sợ cũng chẳng kém Mạnh Giang là bao!”

La Thiên gật đầu, Lâu Tùng Nguyên được nhiệt liệt hoan nghênh, vừa an vị thì lại có người mới đến đến.

Triệu Vũ Lâm nhìn người mới xuất hiện người nói: “Người này chắc em không cần giới thiệu chị cũng biết. Du Mạn, hiện tại không phát triển trong nước, đã bảy, tám năm trong nước không có tác phẩm của cô ấy. Nhưng ở nước ngoài lại khá nổi, thậm chí nhất định có mặt. Hiện tại xem tin tức cũng có thể thấy, không ngờ lại có thể mời cô ấy đến.”

La Thiên bội phục nhìn Triệu Vũ Lâm: “Em hiểu biết nhiều thật đấy!” Triệu Vũ Lâm cười.

Mọi người trong đoàn ngạc nhiên, vui mừng, chào hỏi... đều thể hiện bộ dáng sùng bái khi nhìn thấy thần tượng. La Thiên nhìn, sau đó bị Triệu Vũ Lâm đẩy tới gia nhập.

Chờ bảy người chuẩn bị tốt đứng ở một bên, Thời Chấn mới phát hiện còn có người chưa tới. Hắn nhìn đồng hồ, nói với Hường Kiến Hoa: “Sao còn có người không tới?” Khẩu khí rất không tốt.

Hường Kiến Hoa nhìn tư liệu, thờ dãi nói: “Là người của Tạ tổng.”

“Tôi đã nói không cần nhét người rồi mà, không cần. Lại mới ngày đầu tiên, là đại minh tinh à?” Thời Chấn tức giận nhìn máy quay.

Hướng Kiến Hoa thở dài nói: “Dù sao cũng là người của Tạ tổng, không có cách nào khác. Chờ một chút đi!”

Thời Chấn tức giận, bởi vậy ánh mắt nhìn La Thiển càng khó chịu.

La Thiển vô tội nói với Triệu Vũ Lâm: “Vì sao người khác đến trễ hẳn lại nhìn chị không vừa mắt? Chị cũng có đến trễ đâu.”

Triệu Vũ Lâm kéo kéo tay cô: “Bởi vì chỉ có chị cùng người đó là do người khác nhét vào.”

La Thiển tiếp tục nói: “Vậy cũng không thể giận chó đánh mèo chị chứ!”

“Không sao cả, chị là người của Đường tổng, nhà đầu tư lớn nhất ở đây, hẳn không dám làm gì chị đâu.”

La Thiển sững sốt, nhỏ giọng hỏi: “Chị lợi hại như vậy sao?”

Triệu Vũ Lâm cũng sững sốt, lập tức nói: “Em không phải đang khen chị!” Em là muốn chị đừng lúng túng, nhưng chị ngàn vạn đừng gây chuyện nha!

Cuối cùng một giờ sau, đúng mười một giờ, truyền đến tiếng đẩy hành lý.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng tới.

Chỉ có Thời Chấn sắc mặt đã đen như đáy nồi.

Người tới là một nữ sinh trẻ tuổi, mặc váy ngắn thể thao, mang theo mũ vận động mũ, cả người dưới ánh mặt trời có vẻ rất có sức sống.

Cô ấy đẩy một vali hành lý màu hồng phấn chạy vội đến, vừa đến liền ngượng ngùng cười nói: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi bị tắc đường.”

Thời Chấn còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể hậm hừ nói: “Giờ thông báo quả thật dễ tắc đường.” Cho nên, cô không thể tới trước sao?

Nữ sinh thấy phía sau là một đám tiền bối, che miệng hét chói tai chạy, sau đó chào hỏi một lượt, nói người này là thần tượng của mình, người kia cũng là thần tượng của mình. Lúc thấy Du Mạn còn vui mừng nói, “Tôi từ nhỏ là xem anh trên TV mà lớn lên.”

Du Mạn: “...”

La Thiển ở một bên nhìn đến trợn mắt há mồm, ngơ ngác hỏi: “Có phải chị không hợp cách không?” So với người ta thì cô hình như quá lãnh đạm rồi?

Triệu Vũ Lâm che mặt nói: “Không không không, chị như vậy là tốt rồi, ngàn vạn đừng học cô ấy.” Chị không phát hiện mặt các tiền bối kia đều đen rồi sao? Không chỉ tới muộn mà còn đắc tội hết mọi người, giá trị thù hận lúc này chắc tăng cao lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển gật gật đầu, hỏi: “Ai thế? Chị không quen.”

Triệu Vũ Lâm quả nhiên hiểu biết, chỉ cần là giới giải trí này, cô đều biết: “Nguy Khả Tĩnh, cũng coi như là một người mới. Tốt nghiệp học viện điện ảnh liền tham diễn một phim chiếu mạng, hiện tại đi theo tổng tài Tạ Phú - Viêm Hoành. Trong Thời Gian Vui Vẻ hẳn là nhà đầu tư lớn thứ hai nên Viêm Hoành là đệ nhị đại nhà đầu tư, cho nên Nguy Khả Tĩnh xem như là đi cửa sau tiến vào.”

La Thiển tiếp tục gật đầu nói: “Người trẻ tuổi thật có sức sống!”

Người cuối cùng đến là đông đủ, tám người xếp thành một hàng, Nguy Khả Tĩnh và La Thiển đứng đầu hai bên. Xem ra Nguy Khả Tĩnh đã bị người đại diện của mình nói một hồi rồi.

“Hoan nghênh mọi người tới Kiều Nham Hương, đây là thôn mẫu mực của thành phố Nam Đan, trải qua mấy năm nỗ lực đã trở thành một thôn sạch đẹp, văn minh. Gần đây du lịch thành phố Nam Đan phát triển cũng góp phần giúp Kiều Nham Hương phát triển hơn.”

“Mấy năm nay, người tới Kiều Nham Hương du lịch nối liền không dứt. Kiều Nham Hương có khách sạn Phạm Gia, hiện giờ vợ chồng hai người rời nhà đi du lịch, khách sạn lại không có người trông hộ. Cho nên, hai người đã viết thư cho đoàn phim chúng ta, hy vọng có thể giúp họ quản lý khách sạn. Hiện giờ, nhiệm vụ của mọi người chính là trước khi vợ chồng Phạm gia trở về, phải làm tốt nhiệm vụ.”

Đạo diễn vừa nói xong liền có người đem nhiệm vụ phát cho tám vị nghệ sĩ.

La Thiển mở ra nhìn, người có tuổi lớn nhất, địa vị lớn nhất Du Mạn lên tiếng: “Xin giúp đỡ chăm sóc tốt vườn rau, vườn trái cây và gia súc, xin quản lý khách sạn Phạm Gia.”

Đạo diễn cười ha hả nói: “Nhiệm vụ của mọi người giống như trên giấy ghi, sẽ có người dạy mọi người nên làm như thế nào. Bây giờ chúng ta tới khách sạn Phạm Gia, phòng của mọi người đã chuẩn bị xong rồi.”

Đương nhiên, không cho phép hỗ trợ vận chuyển hành lý nên những nữ minh tinh mang theo nhiều hành lý nháy mắt ai oán kêu than.

Nguy Khả Tĩnh đẩy hành lý tới cạnh La Thiển, mở miệng hỏi: “Cô cũng là người mới sao?”

La Thiển lắc đầu nói: “Cũng không hẳn!”

“Hả, vậy sao tôi lại không biết cô nhỉ?” Nguy Khả Tĩnh hỏi.

La Thiên giật giật khoe miệng, người này thật sự lắm chuyện, nhưng ngại vì có máy quay, La Thiên chỉ có thể mỉm cười nói: “Không sao, tôi cũng không biết cô!”

“Không giống nhau! Tôi là người mới nhưng sau khi tôi nổi tiếng thì sẽ biết tôi thôi.” Khi Ngụy Khả Tĩnh nói những lời này vô cùng kiêu ngạo, rõ ràng cảm thấy việc mình nổi tiếng là rất dễ dàng.

La Thiên cười nói: “VẬY chờ sau khi cô nổi tiếng rồi hãy nói! Tôi đi trước đây!”

Hành lý La Thiên là ít nhất, gương mẫu làm đầu tàu chạy đến đằng trước. Ba vị nam minh tinh hành lý cũng không nhiều lắm, nhưng không thể bỏ lại mấy nữ minh tinh kia cho nên giúp họ mang hành lý, cuối cùng vẫn là La Thiên đến sớm nhất.

Khách sạn Phạm Gia là một Nông Gia Nhạc*, lưng dựa núi, đằng trước có vườn trái cây và đồng ruộng, bên phải là nơi nuôi heo, bởi vì thối cho nên cách sân khá xa.

*Nông gia nhạc (农家乐): nơi mọi người từ các thành phố trở về với thiên nhiên để có được sự thư giãn và thể chất và tinh thần. (Đây là khi mình tra từ gốc tìm được nhưng theo mình nghĩ thì có lẽ nông gia nhạc là cụm từ chỉ nơi gần gũi với thiên nhiên)

Gà nuôi thả ở vườn trái cây, đồng ruộng trồng không ít rau xanh. Sân rất lớn, có ba toà nhà, đối diện cổng chính là khách sạn. Cửa lớn bên trái là phòng bếp, bên trong bày không ít bàn ghế. Cửa lớn bên phải có người của đài truyền hình, nhìn thấy La Thiên đến đầu tiên liền chỉ rõ phương hướng cho cô, nhà nhỏ bên phải là ký túc xá của công nhân.

Vì hiệu quả tiết mục, người ở khách sạn người đều bị thanh không, La Thiên cười hỏi người nọ: “Không cần thi đấu gì đó để tranh phòng à?”

Người kia cười đáp: “Là phòng tập thể, mọi người đi vào thì trực tiếp chọn giường ngủ. Có lẽ phải ngủ lại rất lâu đây! Cho nên chọn cho tốt!”

La Thiên nói cảm ơn rồi nhanh chóng mang hành lý đi vào, theo sau là thợ quay phim Ổ Đình. Trong phòng không có lắp máy quay, điều này lúc sáng đã nói qua, nếu có cái gì muốn quay thì thợ quay phim sẽ trực tiếp tiến vào.

La Thiên vào trong liền phát hiện phòng là dành cho bốn người, có lẽ là vì nhân viên đài truyền hình kê thêm một giường, cho nên có chút không hoà hợp.

La Thiên chọn giường có vị trí cách cửa sổ không quá xa, như vậy vừa hít thở không khí mới mẻ lại không cần vì người khác ra ra vào vào mà ảnh hưởng đến giấc ngủ. Giường dài khoảng 1m2 được sắp xếp gọn gàng, đồ dùng trên giường vừa nhìn liền biết là mới, hẳn là đài truyền hình sắp xếp. Trái phải mỗi giường đều có một ngăn tủ khoảng 80cm cùng một cái bàn ở đầu giường.

“Oa! Hoàn cảnh không tồi!” Quả thật không tồi, đối trước khi La Thiên còn làm phục vụ ở nhà hàng hải sản ký túc xá là loại giường hai tầng, sắt đều đã rỉ, lúc chuyển mình khi ngủ đều có tiếng cọt két. Trong phòng ngoại trừ giường sắt, đừng nói ngăn tủ, ngay cả một cái bàn cũng không có.

Đối lập hoàn toàn với ký túc xá hiện tại, tuy rằng ở nông thôn nhưng một phòng bốn người không tính là nhiều, giường làm bằng gỗ, còn có bàn có tủ quần áo. Lúc còn làm người phục vụ thời gian thường thiếu thốn nên hiện tại La Thiên cảm thấy có mấy thứ này đã hoàn toàn đủ rồi.

La Thiên vô cùng thỏa mãn, vẻ mặt vui sướng, lập tức mở ra hành lý đem quần áo đặt vào trong ngăn tủ. Đồ trang điểm và mỹ phẩm dưỡng da đặt trên bàn ở đầu giường, đồ điện đặt trong ngăn kéo nhỏ.

*Convert là "nạp điện tuyến", mình đoán là máy sấy tóc hoặc sạc điện thoại nên để luôn là "đồ điện"

Người quay phim vẫn còn đi theo phòng vấn, hỏi La Thiên: “Đồ của cô ít quá!”

“Có thể sinh hoạt là được rồi!” La Thiên tùy tiện đáp lại.

Đồ của cô ít, không cần sắp xếp nhiều, đem vali đẩy xuống dưới gầm giường liền xong, toàn bộ quá trình còn chưa đến mười phút. Ổ Đình nhìn đến tròn tròn mắt, La Thiên xếp xong liền nằm trên giường, hẳn cô nên quay tiếp không?

Không bao lâu sau những người khác cũng tới, Du Mạn tuy rằng địa vị lớn nhất, nhưng là rõ ràng rất có kinh nghiệm. Đồ của cô ấy mang không nhiều lắm, chỉ có hai vali, hơn nữa mọi người đều nhường cô ấy, cho nên cô ấy là người thứ hai đến.

Du Mạn chọn ở giường gần cửa sổ giống La Thiên, nhưng giường đó cũng khá gần cửa ra vào, người ra ra vào vào dễ dàng đi ngang qua nơi này. Vị trí của La Thiên lại gần cửa sau một chút, cửa sau là ban công cùng nơi giặt quần áo, ít người qua lại.

Ba giường còn lại nằm ở đối diện, bởi vì có ba cái cho nên khác hoàn toàn chỗ hai giường bên này của La Thiên. Bên kia đầu giường chỉ có thể dựa tường, chẳng những không có cửa sổ mà còn gần cửa, có vẻ có chút lộn.

Ba người còn lại sau khi đến sắc mặt có chút không tốt, ánh mắt nhìn La Thiên đều là, người này sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Ngụy Khả Tĩnh là người cuối cùng đến, chỉ còn lại giường duy nhất lại ở góc tường, gần cửa ra vào, không có cửa sổ, có vẻ rất áp lực. Cô ta nhìn giường ngủ của mình rồi lại nhìn La Thiên.

Sau đó cười chạy đến trước giường cô hỏi: “Chị, em có thể đổi giường với chị không?”

La Thiên nhìn giường ngủ của cô ta, cười đáp: “Không thể!”

Lời này vừa nói ra trực tiếp khiến Du Mạn ở giường bên cạnh cười thành tiếng.

Ngụy Khả Tĩnh liếc mắt nhìn Du Mạn một cái, lại quay đầu cùng La Thiên nói: “Hô hấp của em không tốt lắm, ở bên kia không thở nổi.”

La Thiên cũng liếc mắt nhìn Ngụy Khả Tĩnh, cười nói: “Nếu tôi đến bên kia thì có khả năng sẽ bị suyễn, việc này cũng thật khó nói.”

Ngụy Khả Tĩnh ghen lời, có chút tức giận hỏi: “Có phải chị thấy tôi không danh tiếng cho nên khinh thường?”

La Thiên giật mình nhìn cô ta hỏi hồi: “Vậy có phải cô thấy tôi không nổi tiếng cho nên tóm lấy tôi đòi đổi giường?” Cũng không phải chỉ có nơi này của tôi có cửa sổ.

Ngụy Khả Tĩnh nhìn thoáng qua Du Mạn rồi hậm hực thu hồi ánh mắt, lườm La Thiên một cái rồi nói: “Keo kiệt.”

La Thiên nhìn theo bóng dáng cô ta: “Tôi đây keo kiệt đây.”

Du Mạn đã nghi ngại đủ cũng bị La Thiên chọc cười, hỏi cô: “Nếu tôi muốn đổi với cô thì cô có đổi không?”

“Không đổi.” La Thiên đáp.

Du Mạn nhướn mày: “Vì sao?”

La Thiên cũng nhướn mày: “Vì cái gì lại muốn đổi?”

Du Mạn cười nói: “May quá, tôi không có tự làm mình mất mặt.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Du Mạn vừa nói ra lời này thì những người khác liền không còn gì để nói. Người ta địa vị cao như vậy còn ngại, bọn họ chẳng lẽ còn nghĩ muốn đổi giường?

Giường Mỹ Tuyết Phi không gần cửa sổ cũng không gần cửa ra vào nhưng lại có ánh sáng. Du Mạn đã nói vậy cô tự nhiên cũng sẽ không “tự làm mình mất mặt” mà đi đổi giường.

Giường của Tiểu Vinh Thanh gần cửa sau, nhưng tạm chấp nhận được, mà cô ta cũng chỉ có thể tập quen vị trí này.

La Thiên có chút khó hiểu, bắt đầu quay rồi, vội vàng như vậy, một ngày có thể ngủ bao lâu mà còn muốn đổi giường? Một đám mặt buồn bực, Du Mạn lại không sao cả, nhưng đầu vậy cô cũng không nghĩ vô cớ đi nhường giường. Cô tin tưởng, giới giải trí cũng giống như người phục vụ trong ngành sản xuất, cô nhường một lần, người ta sẽ được một tác lại muốn tiến một thước, dù sao cô cũng ăn qua loại này rồi.

Sự việc đổi giường rất chân thật bị người quay phim từ các góc độ khác nhau ghi lại, La Thiên nhìn lướt qua Ô Đình đã tắt máy quay vẫn đứng ở chỗ cũ, suy nghĩ tại sao đã đến giờ nghỉ ngơi mà tên này vẫn không đi?

Hắn không nghỉ, nghĩa là công việc chưa kết thúc.

La Thiên nghĩ nghĩ, đứng dậy xò gậy ra ngoài. Thời Chấn cùng những người khác quả nhiên đều đang ngồi ở chính viện uống trà nói chuyện phiếm.

Thấy La Thiên ra ngoài, Ô Đình nhanh chóng mở máy quay chạy theo, La Thiên đi thẳng đến trước mặt Thời Chấn hỏi: “Com trưa của chúng ta giải quyết như thế nào vậy?”

Thời Chấn sững sốt, không nghĩ tới La Thiên lại là người thứ nhất thắc mắc, hỏi: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

La Thiên cười cười nói: “Tôi chỉ hỏi một chút thôi mà!” Cũng sắp đến thời gian ăn trưa, thực sự cô có chút đói bụng rồi.

Thời Chấn cười nói: “Ha, một tháng này các người chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, những cái khác chúng tôi đều sẽ không nhúng tay quản. Com trưa cô có thể tự đến phòng bếp nhìn xem.”

La Thiên xoay xoay chạy tới phòng bếp nhìn, ngoại trừ túi gạo, cái gì cũng không có.

La Thiên tròn tròn mắt!

“Đạo diễn, chúng ta buổi chiều ăn cơm tè sao?” La Thiên từ phòng bếp thò đầu ra hỏi.

Thời Chấn cười nói: “Là các người, không phải chúng ta!”

CMN, La Thiên thiếu chút nữa chửi tục nhưng chú ý tới máy quay bên cạnh, cuối cùng vẫn đem lời nói nuốt vào đi.

La Thiên quanh phòng bếp, tưởng tượng thấy cảnh tượng đoàn phim dọn không cho bọn họ, lắc đầu. Sau đó lại xoay xoay tới ký túc xá, Thời Chấn nhìn cô đi dứt khoát, có chút không hiểu cô làm cái gì, liền hỏi: “Cô không nấu cơm sao?”

“Chỉ có gạo trắng thì nấu kiểu gì? Com khô chan nước tương à?” La Thiên hỏi.

“Vậy cô định làm gì?” Thời Chấn hỏi.

La Thiên lè lưỡi: “Không nói cho ông.”

La Thiên trở về ký túc xá nữa, không lòng vòng mà dứt khoát nói: “Nên làm com trưa rồi.”

Ký túc xá rất yên tĩnh, lúc La Thiên nói chỉ có Du Mạn giật giật mí mắt, hỏi: “Com trưa gì cơ?”

“Đoàn phim không cấp com hộp, về sau một ngày ba bữa đều do chúng ta tự giải quyết.”

Du Mạn tròn mắt, nhìn nàng hỏi: “Sao cô biết?”

“Tôi đi ra ngoài hỏi đạo diễn! Hắn nói mặc kệ chúng ta sống chết.” La Thiên nói.

Trên đầu Ô Đình chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, đạo diễn vốn không phải nói như vậy có được không. Đến lúc đó phát sóng, hắn có thể tưởng tượng ra lúc La Thiên nói những lời này nhất định sẽ xuất hiện đủ loại màu hiệu ứng, còn có hình ảnh đạo diễn khóc lớn.

Du Mạn nghĩ nghĩ nói: “Tôi không biết có chuyện đó!”

La Thiên nhìn những người khác rồi chậm rãi đứng lên: “Dù sao trước hết cứ đi đến phòng bếp nghĩ biện pháp rồi nói sau! Tôi đi ký túc xá nam nói với bọn họ.”

Du Mạn chỉ có thể nói: “Đi thôi!”

Ngụy Khả Tinh lập tức lên tiếng: “Tôi hôm nay không thoải mái!”

La Thiên không thèm nhìn cô ta, nói: “Vậy cô chắc không cần ăn uống.”

Nguy Khả Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Linh Nguyệt

Đoàn người cuối cùng vẫn tập hợp lại trong phòng bếp, nhìn phòng bếp trống rỗng, biểu cảm trên mặt mỗi người đều là sống không còn gì lý do tiếc.

Mạnh Giang là đại ca, người cũng ngay thẳng, há hốc mồm hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Mọi người cùng nhau lắc đầu, La Thiên quả thực hết chỗ nói, những người này cũng không phải ngay từ đầu chính là công chúa vương tử, chẳng lẽ ở nhà chưa từng làm qua việc nhà sao?

Tề Văn Hàm có thể một đường đi lên, người cũng không ngu ngốc, hỏi đạo diễn bên ngoài: “Đây là đã bắt đầu kịch bản sao?”

Tiêu thị tươi Lâu Tùng Nguyên kêu rên một tiếng: “Không thể nào! Không cho nghỉ ngơi một chút sao? Cho dù là ngủ trưa cũng được mà!”

Nhất thời, mọi người đều uể oải.

Du Mạn dạo qua một vòng rồi qua đây nói: “Tôi phát hiện ngay cả củi lửa cũng không có.” Càng không cần nói đến bình gas linh tinh, nói cách khác, nếu bọn họ muốn nấu cơm thì phải có củi lửa. Bằng không, ngay cả cơm chan nước tương cũng không có mà ăn.

Lâu Tùng Nguyên chạy đi tìm đạo diễn: “Đạo diễn, đây là muốn chúng tôi đói chết à?”

Thời Chấn cười nói: “Từ lúc mọi người tiến vào sân đã bắt đầu trở thành nhân viên khách sạn Phạm Gia rồi. Toàn bộ nơi này mọi người có thể tùy ý dùng, nhưng chúng ta không thể nhúng tay.”

Tiêu Vinh Thanh cùng Tề Văn Hàm cũng cùng nhau đi tới, hai người nhìn nhau một cái, Tiêu Vinh Thanh mở miệng hỏi: “Thịt đâu? Chúng tôi cũng phải có tiền mua thịt chứ?”

Thời Chấn tiếp tục ném xuống một quả bom: “Chờ mị người bắt đầu buôn bán sẽ kiếm được tiền.”

Nói cách khác, bọn họ muốn có tiền, đầu tiên phải buôn bán. Mà muốn buôn bán, bọn họ phải có đồ ăn, mà muốn có đồ ăn, bọn họ phải có tiền.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn đạo diễn, đây không phải muốn chính chết bọn họ sao?

“Đứng rồi, khách sạn Phạm Gia ngày mai sẽ bắt đầu chính thức hoạt động, hiện giờ đang nghỉ hè, khách tới không ít. Làm cho tốt nhé!” Thời Chấn tiếp tục nói, sau đó nhận được ánh mắt khinh bỉ của tập thể nhân viên.

“Nấu cơm trước đã!” La Thiên đã đói bụng, những người này chỉ biết há hốc mồm, cô chỉ có thể lên tiếng phá vỡ yên lặng.

“Nấu như thế nào?” Nguy Khả Tinh tức giận nói: “Cái gì cũng không có.”

La Thiên chỉ ngoài sân nói: “Có gà có trái cây, có vườn rau, sau núi đầy củi, các người còn muốn có cái gì?”

Ánh mắt mọi người sáng lên, La Thiên buồn cười nói: “Phân công làm việc một chút, tuy rằng khó khăn nhưng tóm lại có thể ăn cơm.”

Mọi người một lần nữa trở lại phòng bếp thương lượng, ngược lại Thời Chấn ở chính viện có chút ngoài ý muốn nói: “Không nghĩ tới La Thiên lại là người dẫn đầu.”

Hương Kiến Hoa cười nói: “Tôi nói rồi, con người cô ấy không tồi.”

Thời Chấn cười nhạo: “Ai mà biết được? Cái gọi là lòng người ông biết không?”

Hương Kiến Hoa vẫn cười nhưng không nói lời nào, nếu không phải không có kịch bản, thì dù cô ấy có đầu óc cũng không tới lượt được quyết định.

Một lát sau mọi người từ phòng bếp đi ra, rõ ràng đã phân công rõ ràng, trong sân ngoại trừ phòng ngủ cùng phòng tắm thì đều có máy quay. Thời Chấn rất nhanh từ hình ảnh trong máy quay biết được, bữa trưa này không có vấn đề.

Nam lên núi nhặt củi, nữ xuống vườn tìm đồ ăn, nhanh chóng bận rộn chuẩn bị nấu cơm.

Bữa cơm khá đơn giản, canh trứng và rau xanh xào, mấy người vây quanh là ăn xong. Sau đó nghỉ trưa một chút, đã có kinh nghiệm nên buổi tối giải quyết cơm chiều rất nhanh.

La Thiên không suy nghĩ nhiều, cũng không muốn đắc tội ai, đương nhiên, cô càng không muốn nén giận. Dù sao cô cũng không chuẩn bị lăn lộn ở giới giải trí, một năm sau, ai quen ai nữa? Dựa vào cái gì mà hiện tại phải hầu hạ người ta, tính tình tốt thì còn được, tính tình không tốt, ai cũng không phải bần đất dễ nấn.

Nhân sinh bình đẳng, mọi người đều là người. La Thiên biết, trên thế giới việc bất công xảy ra quá nhiều, việc yêu cầu thỏa hiệp cũng không ít.

Đặc biệt là có liên quan đến ích lợi, ở cùng nơi làm việc, tóm lại là có quá nhiều điều bất đắc dĩ.

Nhưng La Thiên cảm thấy, cô không phải người ở giới giải trí, ích lợi của cô chỉ ở chỗ Đường Diễn bên kia. Cho nên, cô cũng không chọn ở tiết mục làm thấp, ở chỗ này cô sẽ nhận định mọi người đều bình đẳng.

Nếu người tốt, ta về sau tự nhiên sẽ theo bối phận kính người. Nếu người không tốt, ngại quá, mọi người đều là người, ai cũng không cao quý hơn ai.

La Thiến có suy nghĩ như vậy bởi vì cô cảm thấy tổ hợp này người nhiều sự rất nhiều. Sau lại nghĩ có lẽ là bởi họ đều đã ở trên đỉnh kim tự tháp quá lâu nên không quen dùng hình thức bình thường ở cùng với những người bình thường.

“La Thiến, có nước nóng chưa?” Mễ Tuyết Phi đứng ở phòng bếp cửa hỏi.

Đây là một Nông Gia Nhạc, thuần thiên nhiên. Nơi này không phải không có nước nóng, cũng không phải không có phòng tắm nước nóng, nhưng đoàn phim vì gia tăng tính thú vị của show nên chỉ cho bọn họ đủ nước để rửa mặt.

Muốn đun nước, mọi người đều chỉ có thể để La Thiến làm, bởi vì họ đều không biết cách dùng bếp nhóm lửa. La Thiến cảm thấy cũng được!

Vậy nên, hai nồi sắt lớn đựng đầy nước bắt đầu đun. Giữa hè, cho dù đã chạng vạng nhưng thời tiết vẫn nóng bức như cũ. Chỉ có ký túc xá có điều hòa, còn phòng bếp chỉ có quạt điện, thổi tới cũng không hề cảm thấy mát mẻ.

Nhưng La Thiến không phải không ăn được khổ, việc nhỏ cô cũng không muốn sợ đo, dù sao nếu cô không đun thì bọn họ sẽ không thể tắm sao? Buổi chiều cũng là cô nhóm lửa, kỳ thật nhóm lửa khá đơn giản, nhưng nóng, mọi người đều không muốn học. La Thiến cũng không ép, trước cứ như vậy đã!

Ghi hình mà, quá đáng quá cũng không tốt.

Du Mạn cùng Tiêu Vinh Thanh đã dùng một thùng nước ấm rồi, nước không nhiều lắm, không phải tự mình đun nên cũng ngại muốn nhiều, hơn nữa đang hè nóng nực, một thùng cũng đủ rồi.

Các quý ông còn chưa tới, họ theo nguyên tắc ưu tiên phụ nữ nên đã chạy tới sau núi nhặt củi trước, ngày mai phải khai trương rồi, không chuẩn bị chút củi thì thức ăn của khách phải làm sao bây giờ?

Nhóm nữ nghệ sĩ tắm rửa dựa theo địa vị, Tiêu Vinh Thanh là người thứ hai, Mễ Tuyết Phi thấy cô ấy tắm xong liền bê thùng lại muốn lấy nước.

La Thiến đang chơi đầu địa chủ*, trán đều là mồ hôi, cô dùng đầu chỉ chỉ trong nồi nói: “Cô lấy đi! Dùng để tắm rửa chứ không uống, không cần sôi đâu.”

*Đầu địa chủ: chơi bài (mình không tìm được định nghĩa chính xác về trò này)

Mễ Tuyết Phi mở nắp nồi, nhiệt khí lập tức trào ra, cô a một tiếng, nói: “La Thiến, cô giúp tôi đi! Tôi sợ nóng!”

CMN, thế người khác không sợ à?

La Thiến thờ dài, chỉ có thể tự mình an ủi, cái nồi này nóng, người ta chính là tiêu "công chúa"*, không thể bị bỏng được. Cô lấy quá gáo múc giúp Mễ Tuyết Phi một xô nước rồi nói: “Được rồi, cô đi nhớ phải cẩn thận, đừng để nước bắn ra ngoài.” La Thiến nhắc nhở.

*Nguyên CV, không phải tui đối đầu □

Mễ Tuyết Phi sừng sốt, giống như không nghĩ tới điểm này, cười cười: “Thế cô giúp tôi đi?”

La Thiến gõ bộ bếp: “Vậy cô nhóm lửa nhé?”

“Không có việc gì, gần như vậy, không sao đâu.”

“Đúng rồi! Gần như vậy, cô cẩn thận một chút là được thôi.” La Thiến nói, ngồi trở lại tiếp tục chơi đầu địa chủ.

Mễ Tuyết Phi hơi hé môi nhưng không nói cái gì, xách nước đi.

Ngay cả một lời cảm ơn cũng không nói! La Thiến nhìn bóng dáng cô ta, sau đó cúi đầu tiếp tục chơi.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Mễ Tuyết Phi đi không bao lâu, Ngụy Khả Tĩnh liền tới, nói: “La Thiến, lát nữa tôi muốn hai xô nước, tôi muốn gội đầu.”

“Bọn họ cũng đều gội đầu, một xô là đủ rồi.” La Thiến không ngẩng đầu đáp.

Ngụy Khả Tĩnh cầu xin: “Em dùng nhiều nước, hai thùng mới đủ.”

La Thiến nói: “Vậy cô tắm cuối cùng đi! Có khả năng có thể thừa hai thùng nước.”

“Hả! Sao lại như vậy?”

La Thiến vô tội nói: “Không có cách nào, hai thùng nước nếu để cô dùng hết, những người sau chỉ có thể chờ.”

“Cô tiếp tục đun không phải là được sao?”

La Thiến về mặt vô tội: “Tôi mệt rồi!”

Ngụy Khả Tĩnh: “...” Như vậy tốt lắm hả?

“Cô hoặc dùng một xô nước, hoặc tắm cuối cùng. Dù sao ai tắm trước ai tắm sau cũng giống nhau, nhưng không cần chậm trễ người sau tắm rửa. Mọi người hôm nay đều vội, đều mệt, tắm sạch sẽ đi ngủ sớm một chút.”

Đoàn phim cũng biết mọi người hôm nay rất vất vả, làm com trưa, còn ra ngoài làm việc, đều đã mệt mỏi. Cho nên, buổi tối không sắp xếp thêm hoạt động gì, không cung cấp nước nóng là muốn để mọi người trước làm quen một chút, tắm rửa xong mọi người đều muốn nghỉ ngơi, ngày mai tiếp tục quay.

“Cô, cô, sao cô khó nói chuyện thế hả?” Ngụy Khả Tĩnh có chút tức giận nói.

La Thiến không đáp lại, cô biết, một số mình tình lắm yêu cầu. Chỗ này tuy nơi nơi đều là máy quay, phía sau còn có quay phim đi theo, nhưng thật ra mọi người nói chút với đoàn phim là được.

Quay phản ứng chân thực thì không có vấn đề, quay quan hệ của nghệ sĩ bọn họ cũng có có thể, nhưng không thể quay hình ảnh không tốt cho bọn họ.

Cho nên, trong một ngày, nếu có nghệ sĩ không nhìn được thì cũng không lo lắng hình ảnh sẽ bị truyền ra, La Thiên đương nhiên nhìn ra được, Mễ Tuyết Phi cũng không khiếm tốn.

Thái độ của cô ta đối với Du Mạn và Tiểu Vinh Thanh khá tốt nhưng đối với cô có chút cao cao tại thượng, điểm này rất giống Lâm Giai Thần.

Mà Ngụy Khả Tĩnh trong mắt công chúng là thiếu nữ thích vận động, nhưng đây rõ ràng không phải sự thật.

Ngụy Khả Tĩnh nhìn La Thiên không phản ứng, tức giận nói: “Bộ dáng này của cô lẩn lộn ở giới giải trí như thế nào vậy?”

La Thiên chống cằm nói: “Cũng thế thôi.”

Ngụy Khả Tĩnh giận dữ lấy điện thoại gọi, một lúc sau, điện thoại kết nối, cô ta liền ồn ào: “Tạ tổng, ngài xong việc chưa ạ?”

Tạ Phú ở đầu bên kia không biết nói cái gì, Ngụy Khả Tĩnh cười đáp: “Em ở bên này cũng tạm thời kết thúc công việc rồi, nhưng ở nông thôn tắm rửa không tiện.”

La Thiên hai mắt mở to nhìn Ngụy Khả Tĩnh, cô nương này là ngu tới mức nào vậy? Tuy tổ tiết mục tổ sẽ cắt đoạn này nhưng đây không phải là làm lộ nhược điểm cho người ta biết sao? Nhưng mà... cũng đúng, Tạ Phú là nhà đầu tư! Đài truyền hình không ngốc, sẽ không đắc tội hần.

Cô còn đang nghĩ ngợi lung tung thì điện thoại vang lên, cúi đầu nhìn, Đường Diễn?

La Thiên nhận điện thoại: “Alo!”

“Là tôi.”

“Em biết mà! Sao vậy ạ?”

Đường Diễn nghẹn lời, lát sau mới nói: “Tôi muốn hỏi cô một chút, áo ngủ lần trước cô mua cho tôi, mua ở chỗ nào?”

La Thiên choáng váng: “Áo ngủ? A, ở trung tâm thương mại cạnh công ty anh đó! Làm sao vậy? Anh muốn mua à?” La Thiên nhất thời không rõ mục đích Đường Diễn gọi điện thoại.

“Không có việc gì.” Đường Diễn mở miệng, sau đó liền cúp máy.

La Thiên nhìn điện thoại bị cắt kết nối, thấp giọng nói: “Bệnh tâm thần à?”

Mà Đường Diễn bên này, đang đứng trước một cửa hàng một loạt áo ngủ ở cửa, bên cạnh là hàng chữ lớn: “Đại hạ giá, 50%!!!”

Đường Diễn: “...”

“Tiên sinh, anh muốn mua áo ngủ sao? Mau lại đây xem đi! Nhà của chúng tôi chuyên môn làm áo ngủ, cả cửa hàng đều bán áo ngủ. Giá gốc là 866 tệ, hiện tại giảm chỉ còn 433 tệ, mua hai bộ chỉ tốn 830 tệ. Vô cùng có lợi, anh có thể sờ thử, thoải mái thông khí, tuyệt đối dễ mặc.”

Đường Diễn yên lặng nhìn đồng áo ngủ, nghĩ đến hai bộ La Thiên mua cho hần đang để ở nhà, hỏi: “Sao lại giảm giá?”

Nhân viên tiêu thụ sững sốt, vì sao hả? Đương nhiên là chiến lược marketing rồi! Làm sao tôi biết được vì sao?

Nhưng cô vẫn chuyên nghiệp mỉm cười đáp: “Là hoạt động tránh lỗ vốn ạ.”

Đường Diễn nhìn chằm chằm đồng quần áo như nhìn kẻ thù, lát sau mới quay đầu nhìn mấy bộ áo ngủ khác. Cửa hàng có vài người đang thử áo ngủ, vừa thấy liền rất thoải mái xa hoa, Đường Diễn hỏi: “Cái kia bao nhiêu tiền?”

Nhân viên tiêu thụ thấy hần nhìn trúng chính là bộ đắt nhất trong tiệm, vui vẻ nói: “Bộ kia làm bằng tơ tằm, 3800 tệ. Anh có thể vào xem, tôi sẽ không nói nhiều, anh chỉ cần sờ hai cái là biết ngay.”

Đường Diễn càng lúc càng mệt tâm: “Bộ kia vẫn luôn treo ở đó sao?”

Nhân viên tiêu thụ sững sốt, lập tức cười nói: “Đúng vậy! Bộ này mùa hè đã ra rồi, từ tháng tư đã bắt đầu treo ở đó.”

Đường Diễn rất muốn tìm La Thiên nói chuyện, Đường Diễn tới đây chỉ có thể dùng đồ giảm giá 50% sao, lại còn giảm cả hai bộ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên cầm điện thoại nghiêng đầu tự hỏi: “Hần có phải muốn nói cái gì không nhỉ?”

Ngụy Khả Tĩnh nói chuyện điện thoại xong, đặc ý nhìn La Thiên lại phát hiện cô đang ngây ngốc cầm điện thoại, bực bội rời đi.

Ngụy Khả Tĩnh đi ra ngoài vừa hay gặp Du Mạn, Du Mạn nhìn cô ta một cái, khẽ cười, Ngụy Khả Tĩnh cũng ôn nhu chào hỏi.

“La Thiên.” Vào phòng bếp, Du Mạn mở miệng gọi La Thiên đang ngây ngốc.

La Thiên ngẩng đầu: “Chị Mạn.”

La Thiên rất thích Du Mạn, Du Mạn không hề dùng kỹ thuật diễn cao siêu, biểu hiện của chị ấy ra ngoài đều vô cùng chân thật, dù sao thì La Thiên vẫn thích người có tính cách tốt hơn. “Chị tắm xong rồi, để chị thay em!” Du Mạn đã 36 tuổi, khi đã tẩy trang, dù có bảo dưỡng như thế nào thì khóe mắt vẫn có nếp nhăn.

La Thiên xua xua tay nói: “Không cần đâu, chị mới vừa tắm mà đã qua đây nhóm lửa, lát nữa lại tắm thì sao? Chị cứ quay về ký túc xá nghỉ ngơi đi!”

Du Mạn nói hai lần La Thiên vẫn không đồng ý, Du Mạn đành thôi, nói với cô hai câu rồi rời đi.

Chờ Ngụy Khả Tĩnh mang nước đi, mấy người đàn ông liền trở lại.

Tề Văn Hàm sau khi trở về liền tắm bằng nước lạnh rồi tới phòng bếp, thấy La Thiên còn đang đun nước, cười nói: “Cô đi tắm đi! Tôi đun tiếp cho.”

La Thiên sùng sốt, hỏi: “Anh có thể làm được không?”

“Có cái gì không thể? Đốt lửa nhỏ thôi mà, không khí cũng dễ lưu thông. Thỉnh thoảng thêm củi vào là được, cũng không phải việc khó.” Tề Văn Hàm vừa nói vừa mở nắp nồi nhìn nhìn.

Nhìn hai nồi đầy nước, hắn liền nói: “Không sao đâu, tôi để ý lửa là tốt rồi. Đàn ông chúng tôi không cần dùng nước nóng, tắm nước lạnh cũng được. Hơn nữa đợi cô tắm xong, chỗ nước còn dư lại là đủ để nước ấm rồi, cô không cần quay lại đun tiếp đâu.”

La Thiên nghĩ thấy cũng đúng, liền đứng dậy đi múc nước.

“Anh cũng không cần thêm củi nữa đâu, đợi lát nữa thì dập đi, nước này không phải để uống mà để tắm rửa, nóng như vậy là được!”

Tề Văn Hàm gật gật đầu nói: “Cô vất vả rồi.”

La Thiên cười đáp lại: “Các anh cũng vậy.”

Khi La Thiên xách nước ra ngoài, Mạnh Giang và Lâu Tùng Nguyên đang ở cửa xěl lại cười, La Thiên tươi cười chào hỏi bọn họ, hai người cũng vui vẻ đáp lại.

Ngày đầu tiên cứ như vậy, yên bình qua đi.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã bị người của đoàn phim đánh thức. Rồi giường hướng ra ngoài xem, trời còn chưa sáng, mọi người kêu rên một tiếng muốn trở về nằm. Đương nhiên, đó là không có khả năng.

“Các vị tối hôm qua ngủ thế nào?” Thời Chấn ở phía sau máy quay cười tủm tỉm hỏi.

Nói thật ra thì vốn đã mệt còn lao động chân tay một ngày, tắm xong không cần đọc kịch bản chạy show, ngủ rất thoải mái.

“Hiện tại tuyên bố nhiệm vụ cho các vị, đúng chín giờ, khách sạn sẽ chính thức buôn bán. Khách rất nhanh sẽ tới, sau khi các vị ăn xong bữa sáng thì cho gà, cho heo ăn, tưới nước cho vườn rau, chuẩn bị com canh. Chi tiết cách làm sẽ có nhân viên khách sạn nói cho các vị. Hy vọng ngày mai mọi người có thể tự xử lý tốt.”

Đạo diễn nói xong, mọi người đều nhìn đồng hồ xem thời gian, mới năm giờ.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện ra, đây lúc năm giờ không quá sớm, bởi vì công việc họ cần chuẩn bị buổi sáng... quá, nhiều.

“Cho heo ăn?”

“Đúng vậy, trong thôn của chúng ta có một quán ăn. Mỗi buổi sáng hãy qua đó khiêng com thừa canh cận tối hôm qua, trước khi cửa hàng mở cửa phải mang trở về cho gà, heo.” Nhân viên già giải thích.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, nhóm nữ nghệ sĩ tự động lui về sau một bước, cuối cùng vẫn là Mạnh Giang tính tình thẳng thắn và Tề Văn Hàm tốt bụng đi xách thức ăn cho heo.

Chờ thùng com heo khiêng trở về, tất cả mọi người đều che miệng mũi lui về phía sau. Mạnh Giang cùng Tề Văn Hàm đã khiêng về, cho heo ăn đương nhiên sẽ không do hai người họ làm.

Bởi vậy, tất cả mọi người bắt đầu nhìn nhau, suy xét xem ai sẽ cho heo ăn.

Ngụy Khả Tĩnh nhắc tay nói: “Tranh chúng ta ngoài La Thiên thì không có ai lớn lên ở nông thôn cả, để cho cô ấy làm đi!”

Để tôi đi làm, cô còn muốn duy trì quan hệ của chúng ta không thể? La Thiên quả thực muốn hỏi cô ta không sợ lên TV bị mắg ả?

La Thiên cười nói: “Cho nên, về sau mỗi ngày đều là tôi cho ăn?”

Xung quanh lập tức yên tĩnh, hôm nay để cô đi thì ngày mai cũng nhất định bắt cô đi. Nếu nói từ nay về sau đều để La Thiên cho ăn, ai cũng ngại mở miệng!

La Thiên tiếp tục cười: “Về sau mỗi ngày đều là Giang ca và Văn Hàm ca đi xách com heo? Những việc này, hôm nay tôi có thể làm, ngày mai sẽ phải đổi người. Công việc, mọi người đều phải làm, bất luận là nhẹ nhàng hay khó khăn, nếu chỉ có một người làm thì quá mệt mỏi.”

Mạnh Giang và Tề Văn Hàm đương nhiên không muốn mỗi ngày buổi sáng đều đi xách mấy thứ này, liên quan đến lợi ích cá nhân họ nên sẽ cảm thấy La Thiên nói có đạo lý. Nhưng những người khác không hề có cảm giác như vậy.

Loại chuyện như xách com heo nếu không để đàn ông làm thì chẳng lẽ để phụ nữ như bọn tôi? Như vậy hợp lý không?

Chúng ta không phải muốn giúp đỡ nhau à? Bọn tôi không muốn làm việc này thì La Thiên cô phải làm chứ! Dù sao cô cũng là hậu bối, tôn trọng tiền bối như chúng tôi không phải là việc nên làm sao?

Bởi vậy, ánh mắt mọi người nhìn La Thiển đều có chút kỳ lạ.

La Thiển chớp chớp đôi mắt to, nhìn mọi người trước mặt.

Tiêu Vinh Thanh cười cười nói: “Tôi thật sự sẽ không cho heo ăn, xách com heo, phụ nữ chúng tôi cũng nâng không được!”

La Thiển tiếp tục chớp chớp mắt: “Vậy tôi chỉ việc cho heo ăn, không cần làm gì khác?”

Những người khác tiếp tục yên lặng, dùng ánh mắt sao cô có thể nói như vậy ánh mắt nhìn La Thiển.

La Thiển tiếp tục nói: “Cho nên, tôi và Giang ca, Văn Hàm ca, ba người chúng tôi buổi sáng không những phải cho heo ăn, chó gà ăn mà còn phải giúp các người xuống đất lấy thức ăn, lên núi nhặt củi. Mấy người nhất định sẽ nói mình không xuống bếp nhỉ? Cho nên chúng tôi lại phải tới tới phòng bếp nấu cơm, còn các người ra phía trước tiếp đãi khách?” La Thiển chủ yếu là bị những người này làm cho tức giận nên khẩu khí không hề tốt không tốt, có chút to, lấy địa vị của cô trong giới giải trí thì điều này là cảm ỳ.

Nói cách khác, việc này bắt kể ai đúng ai sai, biểu hiện của La Thiển đã là sai rồi.

Kỳ thật trong tiết mục mọi người đều muốn biểu hiện ưu điểm, nhưng Thời Gian Vui Vẻ lại không cho kịch bản. Mọi người đều nghĩ trái lương tâm, đều thật sự không muốn tiếp xúc với cuộc sống như thế. Đặc biệt là ở đoàn phim này, địa vị của mọi người đều khá cao, chỉ có hai người là vô danh.

Mọi người trong lúc không tự chủ đều đã xác định rõ vị trí của mỗi người.

Vốn dĩ chỉ là một việc không lớn, qua vài ba câu của La Thiển, mùi thuốc súng nhảy mắt dâng lên. Mỗi người bị nói đều tức giận không vui, người có địa vị lớn một chút lại cảm thấy La Thiển không hiểu chuyện, ngạo mạn. Địa vị không lớn, lưu lượng lớn lại cảm thấy La Thiển ngốc, một chút cũng không hiểu quy tắc trong giới giải trí.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Nhưng bất luận như thế nào, thân người mới, thân là người không danh tiếng, La Thiển không nên nói như vậy. Vì thế mọi người đều không vui vẻ, sắc mặt nhìn La Thiển cũng không tốt.

La Thiển cũng không vui, nếu là phân chia công việc, chưa nói tới mọi người, cho dù là sống một sống dơ, mọi người nói tốt một chút, phân công rõ, cô cũng sẽ nhận. Nhưng ngay cả thương lượng cũng không thương lượng, trực tiếp chỉ một người làm thay mọi người, La Thiển liền không vui, đây là đem tôi biến thành tên ngốc à?

“Đủ rồi!” Thời Chấn đột nhiên quát một tiếng, mọi người lập tức nhìn lại.

Hương Kiến Hoa tươi cười kéo Thời Chấn nói: “Mọi người đều bình tĩnh một chút, không cần không vui, việc cho heo ăn ngay từ đầu đã đặt ở trong kế hoạch gửi cho người đại diện của mọi người rồi. Tôi nhớ rõ người đại diện đáp lại đều là không có vấn đề, không bằng chúng ta lại thương lượng một chút?”

“Thương lượng cái gì? Không tới lúc thì không thể nói sao? Vì sao không nói lúc chưa bắt đầu quay? Nói trễ như vậy, tiếp the phải làm sao bây giờ?” Thời Chấn nhìn một đám người, sắc mặt không vui.

“Đạo diễn, chúng tôi chưa nói không cho ăn mà! Nhưng La Thiển nói có phải quá đáng rồi hay không? Đem chúng tôi thành cái gì?” Ngụy Khả Tình hai tay ôm ngực, không cười nói.

Thời Chấn đang định mở miệng nói chuyện, Mễ Tuyết Phi đã nói: “Tôi cảm thấy Khả Tình nói rất đúng, La Thiển chắc không muốn quay cho tốt đi! Nói cái gì cũng phải cãi lại hai câu.”

Tiêu Vinh Thanh cười cười: “Việc này là chúng tôi ngay từ đầu cũng không nên ép La Thiển làm, tại chúng tôi không tốt. Không bằng để tôi tới trước đi!”

Tiêu Vinh Thanh vừa nói như vậy, La Thiển ngược lại lại có vẻ keo kiệt vô lễ.

Du Mạn vỗ vỗ tay nói: “Được rồi được rồi, chúng ta một lần nữa sắp xếp lại một chút hảo. Mạnh Giang và Tiểu Tề đều xách com heo về đây rồi, việc còn lại cũng đơn giản mà tự chúng ta lại gây thành nội chiến.”

La Thiển nhìn họ tới một câu có một câu đem cô thành người không hiểu chuyện. Muốn làm người tốt, sau này chính mình sống một sống dơ cũng phải chịu, không làm người tốt chính là sống không tốt với bản thân.

La Thiển trong nhất thời không hiểu nổi giới giải trí rốt cuộc là cái dạng gì, nhưng cô biết, là không công bằng. Đúng rồi, đời trước lúc cô còn đi làm công, vốn dĩ đồ ăn trên bàn không phải cô làm rồi, cuối cùng giám đốc lại trừ tiền lương của cô.

Cô vẫn còn nhớ rõ câu nói mà vị giám đốc đó nói với cô: “La Thiển, ra ngoài xã hội mà còn muốn muốn công bằng? Đây chính là nguyên nhân cô bị trừ tiền lương.”

Xã hội này, vốn không có công bằng.

“La Thiển, nếu cô không muốn quay thì để tôi đổi người! Tôi biết cô là thông qua Đường thị tiến vào, nhưng ở đây tôi mới là đạo diễn, nếu cô còn lảm chuyện, tôi sẽ loại cô.” Thời Chấn vừa chỉ vào La Thiển nói, vừa chỉ vào máy quay.

La Thiển quay đầu nhìn hắn, định mở miệng lại thấy Triệu Vũ Lâm liếc mành khoa tay múa chân đặt hai cái ngón trỏ thành chữ X để ở trước miệng.

La Thiển ngậm miệng, cô còn có thể nói cái gì? Nàng không muốn nhiều sự, nhưng nếu cũng không nói thì phải làm sao bây giờ? Chẳng sợ đây là quay phim truyền hình, cô từ đầu đến cuối đều không nghĩ đây là show thực tế, bởi trước đây cô chỉ là một phục vụ nhỏ bé.

Lời nói của giám đốc lại một lần nữa vang lên trong đầu La Thiển, cô rất không cam lòng nói: “Vì sao chỉ nói tôi?” Là tại tôi không thông minh sao? Là tại tôi vô dụng không biết cách từ chối sao?

Thời Chấn sừng sốt, nhìn Mễ Tuyết Phi, Tiêu Vinh Thanh và Du Mạn, sao hắn có thể nói những người này chứ? Bọn họ không thiếu lịch trình, nếu hôm nay hắn nói, buổi chiều bọn họ liền có thể đóng gói hành lý rời đi.

Ngụy Khả Tình? Thời Chấn nhất thời quả thật không nghĩ tới, chỉ có La Thiển từ đầu tới cuối không ngừng nói.

“Bởi vì, chỉ có cô có nhiều sự nhất.” Thời Chấn nói.

La Thiển nhìn Thời Chấn, cúi đầu không nói. Du Mạn qua đây vỗ vỗ vai cô nói: “Được rồi được rồi chúng ta tiếp tục thôi!”

Cuối cùng, người đầu tiên cho heo ăn là Tiêu Vinh Thanh, người đầu tiên đi tưới nước vườn rau là Mễ Tuyết Phi, người đầu tiên lấy đồ Ngụy Khả Tinh. Người quét tước vệ sinh đầu tiên là Lâu Tùng Nguyên, người đầu tiên đi làm bữa sáng là Mạnh Giang, người đi nhóm lửa đầu tiên là Tề Văn Hàm

La Thiển nhìn bọn họ đột nhiên phân phối chuẩn xác, cần mẫn nghiêm túc làm việc, khác hoàn toàn bộ dáng không tình nguyện lúc đầu.

Cô rất mờ mịt, là mình làm sai sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Edit: Linh Nguyệt

Thời Gian Vui Vẻ giống như một loại trò chơi kinh doanh, ngay từ đầu đã thiếu tài nguyên, phần lớn chỉ có thể mở khách sạn. Đồ ăn cung cấp chỉ có rau xanh trứng gà, bởi vì là khách sạn mình tinh, khách cũng không có phàn nàn gì.

Nhưng lãi thu vào vẫn không nhiều lắm, tiền thu vào sẽ để tích lũy, bọn họ có thể từ từ đi mua ít thịt, hải sản và đồ dùng ở siêu thị trong thôn, cho khách có thêm nhiều lựa chọn hơn nữa. Tiền thu được không chỉ có phí ở mà còn có cả phí ăn cơm, tiền thu vào không ngừng tăng lên.

Từ từ bọn họ cũng học xong cách phục vụ, còn làm thêm đồ uống lạnh.

Tháng tám cứ như vậy qua đi, bọn họ làm ở khách sạn càng ngày càng quen tay.

Nhưng La Thiển vẫn cảm thấy không thoải mái, cô dường như đã đắc tội tất cả mọi người. Đương nhiên, Mạnh Giang và Tề Văn Hàm không nằm trong số đó, nhưng hai người bọn họ cũng không tham gia mấy cái tranh chấp của phụ nữ, Mạnh Giang hoặc Tề Văn Hàm chỉ cần hỗ trợ nói một câu, ngày mai họ nhất định sẽ lên hotsearch Weibo.

Nhóm nữ mình tinh thật ra không có ai cố ý nhắm vào cô, nhưng La Thiển vẫn có cảm giác giống như bị bài xích. Nhưng bài xích ở chỗ nào cô lại không thể nói ra, chị lớn như Du Mạn vẫn như cũ đối tốt với cô, Tiêu Vinh Thanh cũng đối xử với cô không tồi, Mễ Tuyết Phi vẫn khiêm tốn có lễ, Ngụy Khả Tinh cũng vẫn là thiếu nữ thích vận động.

Nhưng mọi người khi làm việc sẽ tránh xa cô, sau đó nghe Triệu Vũ Lâm nói, La Thiển mới biết được.

Triệu Vũ Lâm nói: “La Thiển, màn ảnh của chị đều bị đoạt.” Cô vẫn luôn cạnh ở đạo diễn, La Thiển lên màn ảnh cảm giác tồn tại quá yếu, cơ bản có thể xem nhẹ, đạo diễn lại không đề cập tới, La Thiển tham dự hay không tham dự có vẻ như đều giống nhau.

La Thiển: “...” Giới giải trí thật lợi hại, bắt nạt người lại khiến người ta không hay biết mình bị bắt nạt.

“Ài! Chị chính là quá kích động, một chút khổ cũng ăn không được. Những người này chắc đều nghĩ nếu chị đã không làm, vậy thì dứt khoát không cần làm nữa.” Triệu Vũ Lâm cũng buồn theo.

La Thiển nhỏ giọng nói: “Không có ai khác như vậy sao?”

Triệu Vũ Lâm cười khó coi: “Chỉ có đồ ngốc mới như vậy thôi!”

La Thiển phát sầu: “À, thế nếu chị một chút cũng không phản kháng thì sao?” La Thiển thật ra cũng không thể tưởng tượng được.

Triệu Vũ Lâm nghẹn lời, La Thiển tiếp tục hỏi: “Bọn họ sẽ thích chị sao?”

Nếu thích, tự nhiên sẽ không làm cô khó xử. Triệu Vũ Lâm biết điểm này, trong lớp học đều từng có một người như vậy, bị người bắt nạt, bị nhục mạ, lại không dám phản kháng. Tuy không phản kháng nhưng bắt nạt nhục mạ vẫn không hề giảm, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, dù thấy cô có thấy cũng coi như không phát hiện.

Mà một khi phản kháng, loại bắt nạt này cũng sẽ trầm trọng hơn.

“Chị cảm thấy, vì sao bọn họ không thích chị?” Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển cười cười nói: “Ngụy Khả Tinh khá đơn giản, cùng có kim chủ chống lưng, kim chủ của chị tốt hơn cô ta, cô ta đương nhiên không phục! Mễ Tuyết Phi thì có lẽ là lúc cô ta lấy nước đêm đó, cũng nhớ nhen thật. Tiêu Vinh Thanh thì chắc là vì Đường Diễn! Nếu đúng như em nói, cô ta còn thích Đường Diễn thì khẳng định sẽ không thích chị, từ lúc đầu đã chỉ cười tùm tùm với chị. Du Mạn? Chị cũng không biết chị ấy có thích chị không, chị cũng nhìn không ra được. Những người nam kia, đại khái là cảm thấy chị quá nhiều chuyện đi?”

La Thiển cũng chỉ có thể suy đoán, cô tiếp tục nói: “Đạo diễn Thời... có lẽ là vì ngay từ đầu đã có ấn tượng không tốt với Ngụy Khả Tinh rồi giận chó đánh mèo sang chị thôi. Lúc đầu chị hậm hực, sau đó mới có hai ngày chị đã gây chuyện thị phi cho nên hẳn càng thêm không vui, chị còn tranh luận với hắn, hắn tự nhiên sẽ chán ghét.”

Cuối cùng, La Thiển nhìn nơi xa chậm rãi nói: “Khi một người không thích một người dần dần sẽ như bệnh truyền nhiễm, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy chị không hiểu chuyện.”

Tuy rằng không mức nghiêm trọng như vậy, nhưng La Thiển rõ ràng cảm giác được mấy ngày nay, người không thích mình không ngừng tăng lên.

Ai, thật sâu! Nhưng mà... Không thích thì không thích! Có không thích thì chẳng phải sắp tới vẫn ở cùng nhau sao? Đợi qua 3 tuần, mọi người đều tách ra, trong giới giải trí người không thích La Thiển quá nhiều, thêm nữa cũng chẳng sao.

La Thiển chỉ có thể nghĩ như vậy, quay xong một tập, đoàn phim cho nghỉ ba ngày. La Thiển cùng Triệu Vũ Lâm trở lại thành phố Nam Đan ở trong khách sạn, muốn nghỉ ngơi ba ngày thật tốt.

Những người khác đều có lịch trình, ngay cả Ngụy Khả Tinh cũng vội vàng rời đi chạy show. La Thiển mấy ngày nay tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, thể lực cũng mệt mỏi.

Tuy rằng nói là bị cô lập nhưng La Thiển cũng không có không làm việc, chỉ những việc này không nhất định sẽ được chiếu lên. Cùng làm việc với người khác, máy quay cũng vẫn luôn dùng trên người người khác, dù có quay cô thì những tiền bối đó cũng sẽ bưng nỏ toàn bộ khí thế, cô giống như bị áp diễn*, áp đến trong suốt.

*Áp diễn: kỹ năng diễn xuất gây áp lực cho người diễn cùng

La Thiên tức giận vì vấn đề bất công, nhưng hiện giờ chỉ có thể như vậy, cô cũng chẳng thể làm khác. Dù sao thì quay xong cô cũng có 300 vạn, số tiền này cũng không phải là ít.

Nàng bắt quá là vì tiền tới, kết quả được không, liền như vậy đi!

Nghỉ ngơi hai ngày, ngày thứ ba, cô nhận được điện thoại của Đường Diễn.

“Bây giờ cô đang ở đâu?”

La Thiên ngoan ngoãn trả lời, thành phố Nam Đan có mấy khách sạn 5 sao, La Thiên ở lại khách sạn có giao thông thuận tiện nhất.

Sau khi Đường Diễn biết, trực tiếp cúp điện thoại.

Không lâu sau, chuông cửa phòng La Thiên vang lên.

La Thiên sững sốt: “Không thể nào?” Cô có chút hoài nghi mở cửa, quả nhiên thấy Đường Diễn đứng ở bên ngoài.

“Sao ánh lại tới đây?” La Thiên kinh ngạc.

Đường Diễn đẩy cửa ra, đi vào phòng, nhìn nhìn khắp nơi sau đó mở miệng hỏi: “Phòng này cô ở nếu tôi nhớ không nhầm thì là 1328 tệ một đêm?” Hắn đã cố ý hỏi qua ở dưới lầu.

La Thiên sững sốt, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Đường Diễn mặt không biểu cảm, trong lòng lại vô cùng không vui. Khách sạn cao cấp thì cô bỏ tiền ở được mà áo ngủ mua cho tôi lại không.

Nhìn sắc mặt Đường Diễn không quá tốt, La Thiên hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Đường Diễn hỏi cô: “Ai thuê phòng này cho cô?”

La Thiên cười nói: “Vũ Lâm ạ! Cô ấy nói có người chi trả.”

Đường Diễn sững sốt: “Ai trả?”

“Đường thị!” La Thiên tỏ vẻ đương nhiên nói.

Đường Diễn: “...” Tóm lại là tôi chẳng những phải dùng áo ngủ giảm giá mà cô ở khách sạn xa hoa mà tôi cũng phải trả tiền?

“Đúng rồi, sao anh lại ở đây?” La Thiên vẫn nhớ phải hỏi rõ.

Đường Diễn vô cùng khó chịu nhíu mày: “Tôi không thể tới à? Hạng mục tôi đầu tư ở bên này, nhiều tiền như vậy, tôi đến giám sát.” Đường Diễn đặc biệt nhấn mạnh “nhiều tiền như vậy”.

Nhưng hiển nhiên La Thiên không hề chú ý tới, hỏi tiếp: “Hạng mục gì ạ?”

Đường Diễn nằm thẳng lên giường: “Thời Gian Vui Vẻ.”

La Thiên: “...” Vậy là anh tôi giám sát tiện thể qua đây thăm cô? La Thiên có chút vui vẻ.

Cô cười cái gì? Nhìn tôi giống đang vui lắm sao? Đường Diễn vô cùng buồn bực.

“Đường tổng, chúng ta đi ăn cơm đi!” Hai ngày nay La Thiên vẫn còn buồn bực, Đường Diễn tới, tâm trạng cô lại tốt hơn không ít. Cô chưa từng nghĩ tới, Đường Diễn xuất hiện còn có thể mang đến loại hiệu quả như thế này.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Đường Diễn xuất hiện cũng nhắc nhở cô, tất cả đều là hư ảo, một năm sau là cô rời đi rồi, quản nhiều như vậy làm gì?

“Ăn cơm?” Đường Diễn sững sốt, hỏi: “Ăn cái gì?”

“Đường tổng, em mời anh ăn.” La Thiên vui vẻ nói.

Đường Diễn nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được, đi!”

Sau đó, Đường Diễn biến quảng cáo quán lẩu trước mắt, cố gắng áp xuống cảm giác xúc động muốn đánh người nói: “La Thiên, lần trước tôi mời cô đi ăn ở đâu?”

“Nhà hàng Thái Lan.” La Thiên nhấc tay đáp.

Vậy mà cô mời tôi ăn lẩu hả? Đường Diễn muốn mở miệng chất vấn nhưng cảm thấy nếu hỏi thì có vẻ bản thân rất hẹp hòi, cho nên chỉ bất mãn nhướng mày.

Đáng tiếc, La Thiên không bắt được sóng của hắn, tâm tình rộng mở thông suốt vui vẻ lôi kéo Đường Diễn đi vào ăn cơm.

Đường Diễn ngờ ngác mà nhìn cánh tay đang bị giữ chặt tay, muốn cự tuyệt cũng không kịp nữa rồi.

Đến tận lúc một nồi lẩu đầy màu sắc bày ra trước mặt, Đường Diễn vẫn ngây ngốc. La Thiên không ngại ngần, toàn bộ quá trình đều giúp hắn vô cùng chu đáo, thậm chí còn cười nói: “Ăn đi!”

Đường Diễn cầm lấy thìa ăn một miếng, sau đó hai mắt mở to, uống liền ba cốc nước khoáng.

“Ha ha ha ha... Anh không biết ăn cay sao?” La Thiên nhìn mặt Đường Diễn đỏ lên vì cay mà cười.

Từ trước đến nay cơm Đường Diễn ăn chủ yếu là cơm Tây thiên về thanh đạm, tuy lúc xã giao ăn rất nhiều đồ ăn Trung Quốc nhưng chủ yếu đều là mấy món cao cấp hoa lệ, có cay cũng chỉ là hơi hơi, dù sao thì lúc xã giao cũng đâu thể ăn một nồi lẩu cá?

“Ăn cái gì mà ăn? Đồi noi khác!” Đường Diễn bị cười nhạo bỏ đũa xuống, nói.

La Thiên mở miệng nhanh chóng đem mấy xâu thịt còn ở trong nồi ăn nốt rồi mới lau miệng nói: “Được.”

Đường Diễn tính tiền, kéo La Thiên ra cửa sau đó hỏi: “Ăn cái gì?”

La Thiên nói: “Đều được ạ.”

Đường Diễn liền nói: “Lần trước cô ăn đồ Thái rồi, lần này mang cô đi ăn đồ Nhật.”

La Thiên sững sốt, không ngờ Đường Diễn vẫn còn nhớ, vui vẻ gật đầu. Đồ ăn Nhật Bản phần lớn là đồ sống, La Thiên ăn không quen, nhưng cũng có không ít thức ăn chín, La Thiên đều ăn những món đó. Giá cả khá cao nhưng lại không cần trả tiền, La Thiên ăn mà không có một chút gánh nặng tâm lý nào. Đường Diễn thanh toán xong vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Lúc hai người trở về khách sạn đi một trung tâm thương mại, Đường Diễn nhìn thấy lại nhớ tới cửa hàng áo ngủ mà La Thiên mua cho hắn, vừa hay ở đây cũng có, hắn nhất thời liền đứng lại.

“Làm sao vậy?” La Thiên hỏi.

Đường Diễn nói: “Lúc tôi tới không mang theo áo ngủ.”

La Thiên sững sốt, hỏi: “Sau đó thì?”

Đường Diễn chỉ chỉ cửa hàng kia, mặt không biểu cảm quay đầu đối với La Thiên phun ra một chữ: “Mua.”

La Thiên cũng quay đầu nhìn về phía hắn chỉ, thấy đó là một cửa hàng chuyên bán áo ngủ cao cấp liền nói: “Anh chi ở lại có hai ngày, mua làm gì?”

Đường Diễn tỏ vẻ không thể tưởng tượng nhìn cô, đối với lời nói của La Thiên vô cùng mãnh liệt muốn khiển trách.

La Thiên hậm hực nghĩ, hắn có tiền, có mua hàng hiệu dù chỉ dùng một lần thì cũng là việc của hắn, không có gì vấn đề liên quan đến cô.

Cô chỉ có thể không cam tâm tình nguyện nói: “Vây em dẫn anh đi... Nhìn xem?”

Đường Diễn nâng nâng cằm hướng cửa hàng kia, ý tứ vô cùng rõ ràng.

La Thiên chỉ có thể đến đó, thấy nhân viên tiêu thụ nhiệt tình bước ra nghênh đón, cười hỏi: “Cửa hàng của các cô có giảm giá không?”

Đường Diễn ở phía sau lảo đảo một chút, nghiêng răng nói: “La, Thiên.”

“Giảm giá? Chúng tôi bên này không giảm giá, hoạt động của mỗi cửa hàng đều không giống nhau.” Nhân viên tiêu thụ cười nói.

La Thiên không hiểu nhìn Đường Diễn, vô tội nói: “Anh đem quần áo giá mấy trăm quần chỉ mặc một lần còn chưa tính, quần áo ở đây đều ít nhất phải hơn một ngàn, mặc một lần thì phí quá!”

Đường Diễn nhìn nàng không đáp, hắn còn có thể nói cái gì bây giờ? Chính hắn có thể mua nhưng hắn thật sự thật sự thật sự không cam lòng về cái áo ngủ giảm 50%, mua một tặng một kia.

La Thiên cần phải mua đồ giá gốc cho hắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Linh Nguyệt

"Cô còn muốn tiền lương của đoàn phim không?" Đường Diễn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

La Thiên mở to hai mắt: "Cái gì? Anh còn có thể không cho sao? Đã ký hợp đồng rồi!"

"Tôi có thể vi ước*." Đường Diễn nhàn nhạt nói.

*Vi ước: Làm trái điều đã giao hẹn

La Thiên sững sốt: "Vi ước? Anh không sợ phải bồi thường à?"

Đường Diễn nghĩ nghĩ rồi nói: "Đại khái khoảng 3000 vạn ha?" Hắn cũng không xác định rõ, tiền lương của La Thiên là 300 vạn, nếu vi ước thì chắc là phải bồi thường gấp 10 lần nhỉ?

La Thiên choáng váng, rất muốn sờ trán Đường Diễn hỏi: Anh có phải ám đầu hay không?

Nhưng cô vẫn nhịn xuống, ôn nhu cười nói: "Như vậy thì anh được cái gì chứ?"

"Tôi vui." Đường Diễn mặt lãnh đạm.

La Thiến: "... " Vấn đề là sau khi vì ước, dù được bồi thường thì công ty cũng có một chân, La Thiến nhận được không đến 300 vạn.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau 10 giây, La Thiến đột nhiên quay đầu cười vui vẻ hỏi người phục vụ: "A, bộ áo ngủ đắt nhất của hàng là bộ nào? Lấy tới cho tôi xem, tôi khá thích áo ngủ của cửa hàng, càng đắt càng tốt, như vậy mới hợp với người đàn ông của tôi!" Cô vừa nói vừa vỗ vỗ ngực Đường Diễn.

Đường Diễn nâng khoe miệng, đắc ý nghĩ: Đầu được với tôi chắc.

Nhưng hán hoàn toàn không chú ý tới bản thân làm tất cả rốt cuộc là vì cái gì?

Người phục vụ vui vẻ mừng chi vào một bộ rồi nói: "Chị nói cái này ạ? Áo ngủ tơ tằm giá 3800 tệ, cửa hàng chúng tôi đang có hoạt động, mua hai bộ chỉ cần 7000 tệ, hơn nữa chị cũng sẽ nhận được phiếu mua sắm giá 1000 tệ."

"Phiếu mua sắm? Chính là nếu cầm cái phiếu đó đi mua đồ vật thì không cần trả tiền?" La Thiến kinh hi hỏi.

"Đúng vậy! Đúng vậy! Mua ba bộ thì càng tiện nghi, được tặng phiếu mua sắm giá 2000 tệ! Hoạt động chỉ đến 15 tháng 8, qua ngày đó sẽ kết thúc!"

La Thiến có chút xao động, cô há mồm còn chưa nói lời gì, Đường Diễn đã ngắt lời: "Chỉ cần một bộ!"

Lại muốn mua cho tôi đồ giảm giá? Đường Diễn khó chịu nghĩ.

"Anh ngốc à? Mua hai bộ còn có phiếu giảm giá 1000 tệ đấy!" La Thiến trừng mắt nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn giật giật khoe miệng: "Mua một bộ."

Hán nhìn La Thiến không vui chu miệng, im lặng một chút rồi nói: "Phiếu mua sắm 1000 tệ tôi đổi thành tiền mặt cho cô không phải là được rồi sao?"

La Thiến sững sốt, cười nói: "Vậy sao anh không trực tiếp trả tiền mua đồ luôn?"

Đường Diễn quay đầu: "Không cần."

La Thiến cười: "Được rồi... Em mua áo ngủ cho anh, anh mua vòng cổ cho em đi!"

Khoẻ miệng Đường Diễn khẽ cong lên, nói: "Có thể!"

Nhân viên phục vụ bị mạnh mẽ ép ăn một miếng cầu lương*, run rẩy khoe miệng nói: "Tôi lấy cho một bộ mới, anh chị thanh toán bằng thẻ hay bằng tiền mặt ạ?"

*Cầu lương: thức ăn cho chó; FA bên Trung thường được gọi là cầu độc thân, những hành động tình cảm của cặp đôi nào đó thể hiện trước mặt những người độc thân, không có đôi có cặp và khiến họ nhiều lúc phải ghen tỵ với cặp đôi đó được gọi là "cầu lương"

La Thiến liền vui vẻ nhảy nhót đi theo nhân viên trả tiền, Đường Diễn ở phía sau nhìn cô, tâm trạng sung sướng.

Vì thế, hai người đều vô cùng thỏa mãn, Đường Diễn cầm áo ngủ tơ tằm 3800 tệ, La Thiến mang vòng cổ 13 vạn, hai người vui vẻ về tay khoác tay trở về khách sạn.

***

Qua một đêm ngọt ngào, tâm trạng của La Thiến đã trở lại, ngày hôm sau lúc bắt đầu làm việc tâm trạng vô cùng sung sướng.

"Thời đạo, xin chào!" La Thiến dưới sự thúc giục của Triệu Vũ Lâm, vẫn là người đến sớm nhất.

"Anh dẫn đường, xin chào!"

La Thiến thấy một người liền chào hỏi một người, vô cùng nhiệt tình.

Sau khi chào hỏi mọi người một vòng liền trở về ký túc xá nghỉ ngơi. La Thiến sờ sờ vòng cổ, ha ha ha... 13 vạn đó! Hắc hắc...

Du Mạn là người thứ hai đến, cô nhìn La Thiến nằm trên giường cười, cũng cười hỏi: "Gặp được chuyện tốt gì sao?"

La Thiến gật đầu nói: "Dạ." 3800 tệ đổi lấy 13 vạn tệ, đây đương nhiên là chuyện tốt!

Một lát sau Ngụy Khả Tĩnh đến, nhìn thấy La Thiến vuốt vòng cổ, cười nhạo nói: "Cái vòng này của cô chắc là hàng rẻ tiền mười mấy vạn hả?"

Nha! Nha đầu này nhãn lực không tồi! La Thiến trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt lại không để ý tới cô ta.

Ngụy Khả Tĩnh bĩu môi, cũng không để ý tới cô, quý nghèo.

Sau đó là Mễ Tuyết Phi, phát hiện La Thiến mang vòng cổ mới cũng cảm thấy buồn cười, chỉ vòng cổ mười mấy vạn thôi mà.

Sau đó là Tiêu Vinh Thanh, Tiêu Vinh Thanh lúc đến người có chút tiểu tụy, ngày hôm qua cô nhận được tin tức Đường Diễn tới thành phố Nam Đan. Nhưng cô gửi tin nhắn cho Đường Diễn hán lại không đáp lại, Tiêu Vinh Thanh liền đẩy nhanh công việc, đêm qua bay đến thành phố Nam Đan.

Người chưa thấy được, nghe nói đêm nay hán muốn đi, Tiêu Vinh Thanh day day trán, ánh mắt nhìn La Thiến càng thêm ý tứ.

Chờ mọi người tới đủ, đạo diễn lại bắt đầu nói qua về nội dung: "Cuối tuần trước, hai vợ chồng khách sạn Phạm Gia nhớ tới lúc bọn họ đi, không có để lại chi phí cho mọi người kinh doanh khách sạn cho nên đã nhờ người mang về một chút kinh phí."

Đạo diễn vừa nói xong liền có người đem một phong thư đưa cho Du Mạn. Du Mạn mở ra nhìn thử, có không ít tiền.

Những người khác hoan hô, mọi người đều vô cùng cao hứng. Thời Chấn cũng nói qua về nhiệm vụ mới. Có tiền, ông bà chủ hy vọng có thể kiếm được nhiều hơn bởi vậy đã yêu cầu bọn họ đến thành phố Nam Đan thu thập thông tin về những món ăn ngon nhưng giá rẻ.

Nếu mỗi một tập đều là kinh doanh khách sạn thì nhất định sẽ rất mệt mỏi, cho nên, tuần thứ hai đã có sự thay đổi.

Mọi người đều cảm thấy ra ngoài mua sắm so ở nông thôn hầu hạ gà vịt thoải mái hơn nhiều, đều vui vẻ mà kêu to.

Du Mạn hỏi: "Nếu chúng tôi đi ra ngoài thì khách sạn phải làm sao bây giờ?"

Thôi Chấn cười nói: "Vẫn còn các nhân viên khác mà, mọi người cứ yên tâm mua sắm."

Vì thế nhiệm vụ cứ như vậy được định ra. Xe của đoàn phim thuê đã tới, mọi người cùng lên xe, La Thiển lười biếng đi đến hàng ghế cuối rồi ngồi vào.

Những người khác đều ngồi phía trước, La Thiển một mình ở phía sau liền có vẻ có chút cô độc.

Xe khởi hành chưa nửa giờ, Wechat của La đã vang lên thông báo, lười ra nhìn, là Triệu Vũ Lâm!

"La Thiển, chị mau xem Weibo, đã xảy ra chuyện rồi!"

Còn có thể xảy ra chuyện gì? La Thiển tỏ vẻ hết chỗ nói.

Nhưng cô vẫn là mở Weibo, phát hiện bản thân cô... lên hotsearch rồi.

"Đỉnh cấp làm yêu thao tác"

"Kiêu ngạo và thành kiến - La Thiển"

"La Thiển là ai?"

...

Tiêu đề một cái so với một cái càng làm người nghe kinh sợ hơn, nhưng đều có liên quan tới cô.

La Thiển không hiểu ra sao, mình trước kia không nổi tiếng, sau đó đều ở đoàn phim Thời Gian Vui Vẻ, giống tiểu thư khuê các ngày xưa ngay cả cửa cũng chưa ra, sao lại có thể lên hotsearch?

La Thiển nhấn đọc hotsearch ở trên cùng đang nổi nhất, sau đó cô kinh ngạc mở to mắt, là... Trailer của Thời Gian Vui Vẻ?

Sao lại thế này? Trước đó đã nói lúc ra trailer đều đã báo trước để nghệ sĩ có thể vào share lại, vậy mà cô lại không biết gì cả?

Nhưng rất rõ ràng, trailer Thời Gian Vui Vẻ đã đăng lên rồi.

Qua chế tác hậu kỳ, hơn nữa còn có logo, vừa nhìn là biết không có khả năng là bên ngoài cắt nối biên tập, đây là đúng là trailer đoàn phim tung ra.

La Thiển đeo tai nghe, click mở video chậm rãi xem, không dài, đúng hai phút!

Ha ha...

Một việc tốt lại có thể cắt thành hư. Tuy hai ngày trước La Thiển nói không ít lời không dễ nghe nhưng nếu có tiền căn hậu quả thì mọi người đều có thể lý giải.

Ngay cả phim truyền hình nếu cắt ra thì sẽ không công bằng rõ ràng hướng cho là trailer báo trước? Chẳng những không có công bằng gì mà trong hai phút ngắn ngủn này còn có không ít đoạn La Thiển nhẹ nhàng trợn mắt chàm chọc người.

Trong trailer mỗi người đều có hình ảnh cho heo ăn, chỉ có La Thiển không có, kết hợp với lời trước đó La Thiển nói muốn mọi người công bằng cho heo ăn liền có vẻ rất chàm chọc.

Trailer này... Hoàn toàn là đem cô đẩy lên đầu ngọn sóng, là tin hắc trá hình.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"M* nó!" La Thiển ném di động khiến những người phía trước vốn đang mơ màng sắp ngủ giật nảy mình, quay đầu nhìn lại chỉ thấy La Thiển sắc mặt hoá đen.

Ngụy Khả Tình chế nhạo cười một tiếng, Mễ Tuyết Phi cũng cười, xem ra bây giờ cô ta mới nhìn thấy.

La Thiển liếc nhìn mọi người rồi cười lạnh một tiếng, nhấc điện thoại gửi tin nhắn cho Triệu Vũ Lâm: "Chúng ta trước đó có nhận được thông báo ra trailer không?"

Triệu Vũ Lâm trả lời trong giây lát: "Không có, tuyệt đối không. Trailer này đêm qua đã đăng lên rồi. Xin lỗi chị, tối hôm qua em sửa sang lại tư liệu nên không chú ý tới, sáng hôm nay mới thấy. Em đã liên lạc với bộ phận quan hệ xã hội của công ty rồi."

"Không báo cho chúng ta, vậy Weibo khác có share lại không?" La Thiển ý chỉ những người còn lại.

"Share, tất cả bọn họ đều share ngoại trừ chúng ta!!!" Khi Triệu Vũ Lâm nhận được tin tức này cũng rất tức giận, đây rõ ràng là ức hiếp người quá đáng!

"Đã biết!" La Thiển đáp lại một câu.

Triệu Vũ Lâm nhanh chóng nhấn lại: "La Thiển, chị muốn làm gì? Chị đừng làm bậy đấy!"

"Chị xằng bậy? Vũ Lâm, chị nhẫn nhịn như lời em nói, sau đó đâu? Chị cảm thấy chị trước kia so với bây giờ còn tốt hơn!"

Triệu Vũ Lâm: "... " Cô có dự cảm xấu.

Xe rất nhanh dừng lại, La Thiển mặt không biểu cảm khoác balo bước xuống.

Lúc đi ngang qua Mạnh Giang, Mạnh Giang giữ cô lại nói: "La Thiển!"

La Thiến ném tay hấn ra, Mạnh Giang nói: "Không cần đi gây sự." Hấn biết La Thiến giận cái gì, cũng biết hậu quả nếu cô nháo lên.

"Vậy tôi phải im lặng sao?" La Thiến liếc mắt nhìn Mạnh Giang một cái nói.

Du Mạn cũng nhắc nhở: "Việc bày đối với em không có chỗ tốt."

"Cho nên?" La Thiến hỏi lại: "Xấu nhất là cái gì?"

Du Mạn sùng sốt: "Xấu nhất là em sẽ phải rời khỏi đoàn."

La Thiến cười cười: "Vậy thì có sao đâu!"

Không có gì? Tất cả mọi người đều sùng sốt, như vậy mà còn nói là không có gì, không sao cả?

"Tôi không nghĩ được nhiều như các người, tôi biết tôi không đến được vị trí của các người, chỉ nghĩ muốn làm tốt bổn phận của mình. Trêu ai chọc ai? Đương nhiên tôi biết biết xã hội này không có công bằng, nhưng rõ ràng tôi có thể tự cho mình công bằng, sao lại phải im lặng chịu đựng?" La Thiến kéo ra cửa xe xuống xe.

"CMN, Thời Gian Vui Vẻ sao có thể mời loại người này?"

"Người phụ nữ này thật lắm chuyện."

"Cút ra khỏi giới giải trí đi, loại người này cũng có thể quay show sao?"

"Rõ ràng là đi cửa sau, ngay cả nhận thức còn không quen biết, tính tình cũng không nhỏ."

"Ha ha ha ha... Đồi giường thôi mà, xem cô ta kia."

"Cô ta là cái thá gì chứ, nhìn khẩu khí nói chuyện cùng Tuyết Tuyết, người không biết còn tưởng rằng cô ta mới đại bài đấy!"

"Lầu trên là Tuyết fan phải không? Mề Tuyết Phi mà tính là đại bài à?"

"Đúng vậy! Một cái giải thưởng cũng chưa có, chỉ là lưu lượng lớn thôi."

"Người này là La Thiến hả? CMN là ai thế?"

"Xem cô ta nói dễ nghe như vậy, kết quả lúc làm việc thời điểm lại không thấy đâu."

"Vừa rồi chỉ bảo cô ta cho heo ăn thôi mà đã nháo ầm lên, những người khác cũng đã làm rồi mà."

"Không ai phát hiện tất cả mọi người đều tránh xa cô ta sao?"

"Người không quen biết lớn lên rất đẹp kia là ai vậy?"

Những lời này miễn cưỡng còn có thể xem như là văn minh, nhưng La Thiến vẫn cảm thấy oan, những lời mắng chửi này, La Thiến càng xem càng không chịu được.

La Thiến nhìn những lời ác độc đó, ném điện thoại đi động xuống trước mặt Thời Chấn hỏi: "Đạo diễn đây là có ý gì?"

***

Cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ truyện dù truyện còn nhiều thiếu sót, yêu mọi người ♥

Đây là chương cuối khép lại năm nay, hẹn gặp lại mọi người trong thời gian sớm nhất. Chúc mọi người một năm mới sức khỏe dồi dào, an khang thịnh vượng, vạn sự như ý, luôn vui tươi và gặp nhiều may mắn.

Happy New Year ☐

P/s: Tết nhất ốm liệt giường thì phải làm sao ☐

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit: Linh Nguyệt

Thời Chấn lạnh lùng nhìn điện thoại trên mặt đất rồi ngẩng đầu nhìn La Thiến hỏi: "Cô có ý gì?"

"Lấy tôi ra làm mảnh kói? Trong hợp đồng hình như không có viết như vậy?"

Thời Chấn nhặt điện thoại lên, nói: "Đây chỉ là trailer, nếu không phải cô thì cũng sẽ là người khác, lúc phát sóng sẽ khác thôi mà."

La Thiến khẽ cười hỏi: "Vậy sao ông không lấy người khác đi, theo tôi thấy có người nói ra so với tôi càng có khả năng gây chú ý hơn."

"Cô có thể so với người khác sao?" Thời Chấn hỏi.

"Được, tôi không thể so. Vậy xin hỏi, về sau lúc phát sóng thì sao? Tôi tự nhận mình không sai, ông thật sự có thể đem tiền căn hậu quả chiếu rõ ràng sao? Coi như đến lúc đó xoay ngược lại đi, bọn họ có thể đồng ý không?" La Thiên hỏi.

Thời Chấn không nói lời nào, La Thiên tiếp tục nói: "Ông cho là tôi ngốc à? Nếu thật sự sau này ông sẽ tẩy trắng cho tôi thì sao lại phát trailer lại không báo tôi trước? Tôi không kịp thời share lại trailer, có khác gì nói với mọi người tính tình tôi có bao nhiêu ngạo mạn."

Hương Kiến Hoa ngăn người, về mặt không thể tưởng tượng nhìn Thời Chấn: "Ông phát trailer?" Hương Kiến Hoa hoàn toàn không hay biết gì, hiển nhiên còn chưa xem qua trailer.

Thời Chấn liếc nhìn Hương Kiến Hoa một cái rồi nói: "Phát trailer thì làm sao?"

Hương Kiến Hoa giận dữ nói: "Ông điên rồi à, muốn phát trailer cũng phải cho mọi người xem trước, thương lượng qua thấy không có vấn đề mới có thể phát. Nếu muốn tạo mảnh lời thì càng phải nói rõ ràng, thương lượng rõ ràng. Ông trực tiếp phát luôn? Còn không nói với người ta?"

Thời Chấn cười lạnh: "Một chương trình tốt chính là bị người như vậy làm hỏng. Tôi không tin không lấy lòng những người này, tôi làm không ra thứ tốt."

Hương Kiến Hoa tức quá mà cười: "Ông muốn đấu với nhà đầu tư?"

La Thiên cũng cười: "Thời đạo, tôi kêu ông một tiếng Thời đạo là vì ông đang là đạo diễn. Nếu ông đã thanh cao như vậy thì nhận chương trình này làm gì? Đứng ở nơi dơ bẩn như vậy làm việc thanh cao, lấy loại nhỏ bé này xả giận. Ông nói nhà đầu tư không tôn trọng ông, vậy ông có tôn trọng người khác không? Như nhau cả thôi!"

CMN, quả thực là bị kẻ ngu dốt chọc cho cười, loại tức này tôi chịu đủ rồi.

Triệu Vũ Lâm ở xe phía sau xe rớt cuộc cũn đến, chạy nhanh xuống xe kéo La Thiên nói: "Được rồi được rồi, chị đừng tức giận."

La Thiên ném tay Triệu Vũ Lâm ra, nói: "Chịu đựng như thế nào? Em xem chị nhịn một tuần nhưng kẻ ngu dốt này đã làm cái gì?"

Thời Chấn phản nộ quát: "Cô nói ai đây?"

La Thiên bị gân xanh trên đầu cùng đôi mắt đỏ sẫm của Thời Chấn dọa sợ, sau đó mới phát hiện mình đúng là không phải đối thủ của Thời Chấn, tức giận trong lòng đều bị dọa biến.

"Có tiếp tục quay hay không?" Thời Chấn lớn tiếng giận dữ hỏi.

La Thiên: "... " Tức giận đều bị dọa mất sạch.

"Không phải, Thời đạo. Đúng là La Thiên tính tình hơi nóng nhưng việc này ngài làm xác thật là không đúng, nói thế nào thì La Thiên tuy địa vị không cao nhưng cũng không đến nỗi vô hình." Triệu Vũ Lâm đem La Thiên kéo đến phía sau, trong lòng lại tức giận, La Thiên, chỉ có thể có chút tiền đồ không?

"Tôi biết phải làm như thế nào, chương trình này nổi tiếng đối với ai cũng đều có chỗ lợi." Thời Chấn thề son sắt.

Triệu Vũ Lâm dờ khóc dờ cười đáp: "La Thiên là hắc hồng, không phải hồng." (*)

*Ý chỉ La Thiên nổi tiếng theo hướng xấu

Hương Kiến Hoa chỉ có thể kéo Thời Chấn lại nói: "Việc này là chúng tôi sai, chúng tôi sẽ nghĩ cách sửa chữa. Hôm nay trước cứ bắt đầu quay đã! Máy quay chuẩn bị đi!" Hương Kiến Hoa vô vô tay để mọi người khởi động máy, sau đó nói với La Thiên: "Thực xin lỗi, cô quay trước nhé? Chuyện kia chúng ta buổi tối trở về thương lượng tiếp về việc xử lý như thế nào được không?"

La Thiên nhìn thoáng qua Thời Chấn đáp: "Cũng được... Mấy người muốn chịu trách nhiệm là được."

La Thiên lôi kéo Triệu Vũ Lâm chạy, nói: "Mẹ nó, rõ ràng là hấn sai mà còn hung dữ như vậy. Chị thiếu chút nữa cho rằng hấn muốn đánh chị đấy!"

La Thiên đòi trước lúc làm người phục vụ từng bị người ta đánh, rất sợ đàn ông động thủ, chỉ có thật sự động thủ mới biết được, phụ nữ cùng đàn ông thực lực cách nhau quá xa.

Mà đòi này nguyên chủ cũng bị bạo hành gia đình, những ký ức đó vẫn còn ở trong đầu La Thiên, cô rất sợ đàn ông động thủ, bởi vì... Đánh không lại!!!

Triệu Vũ Lâm bắt đầu dĩ nói: "Chị cùng đạo diễn giảng cơ như vậy, nói như vậy, về sau đừng nghĩ được Thời đạo tạo cơ hội cho."

La Thiên quay đầu lại nhìn đạo diễn cùng phó đạo diễn vẫn đang cãi nhau, muốn nhỏ một ngụm nước bọt nhưng vẫn nhịn xuống.

Cô quay đầu nói với Triệu Vũ Lâm: "Chị bắt hora với ông ta thế này mà em còn cảm thấy ông ta sẽ cho chị cơ hội à? Chính trực như vậy, kỹ thuật diễn của chị nhất định sẽ làm hấn chóng mặt, sẽ không để chị lên hình đâu? Nếu đã không có cơ hội thì việc gì phải nhịn. Còn không phải nói..."

La Thiên nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Ý chị là không phải chị không nhịn được mà là ông ta quá mức khinh người. Loại người này thì nhịn như thế nào được?" Lại nói, về sau tôi không ở trong giới giải trí, hấn có thể làm gì tôi?

Triệu Vũ Lâm thờ dài: "Nói thì nói thế nhưng giới giải trí chính là như vậy. Ai! Dù sao chuyện cũng đã xảy ra, đây cũng là em thất trách." Thật ra có rất nhiều minh tinh ở Weibo đều có đoàn đội quan hệ xã hội chuyên môn nhìn chăm chăm Đại bài* phát một cái Weibo cũng có một đội sửa lại còn Weibo không nổi tiếng đều sẽ tự mình quản cùng người đại diện.

*Đại bài: Người có địa vị cao

Weibo của La Thiên là cô cùng Triệu Vũ Lâm cùng nhau giám sát, nhưng lần này La Thiên nhờ trailer Thời Gian Vui Vẻ mà lên hotsearch gây ra nhiều sóng gió, theo lý mà nói như vậy cơ hội có thể nổi tiếng rất lớn, cho nên công ty chắc sẽ giúp cô quản.

Công ty có cái loại nghệ sĩ danh khí* không lớn cũng không nhỏ như này đều sẽ để một đội ngũ cùng một lúc quản vài cái Weibo. Weibo của La Thiên vốn dĩ cũng muốn có đoàn đội chuyên nghiệp như vậy quản, cho dù là cùng người khác dùng đoàn đội công cộng đoàn đội thì ít nhất có thể ở lúc xảy ra chuyện biết trước để ứng phó nhưng công ty không sắp xếp, chỉ có mình Triệu Vũ Lâm nên mới xảy ra sơ xuất.

*Danh khí: độ nổi tiếng

La Thiên xua xua tay nói: "Không đâu, việc nên xảy ra thì vẫn sẽ xảy ra, muốn ngăn cũng không ngăn được. Thời Chấn chỉ là nhìn chị không vừa mắt lại thấy tính tình chị tốt nên mới coi là quà hồng chọn mềm mà bóp thôi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiên cười cười: "Việc này là bọn họ không đúng, bọn họ vì ước, chỉ quay xong đi tìm Đường Diễn là được, bắt hán bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Hừ!"

"Đường tổng không phải đêm nay sẽ bay sao? Chỉ quay xong liệu có kịp không?"

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

La Thiên vừa lấy điện thoại vừa nói: "Chỉ gửi tin nhắn cho hán." Sau đó liền nhủ mảy: "Điện thoại... hình như bị đập hỏng rồi?"

"A? Hỏng rồi? Vậy mau cầm đi sửa." Triệu Vũ Lâm lấy điện thoại của cô nhìn nhìn, La Thiên ở trên xe quăng một lần, sau đó trước mặt Thời Chấn lại ném thêm lần nữa.

Điện thoại quả thật không nhanh nhạy, đại bộ phận đều không dùng được. Triệu Vũ Lâm dùng sức vỗ hai cái, vậy mà điện thoại lại dùng được. Gọi thử thì lại không được, đây lúc được lúc không.

"Quay xong thì đi sửa vậy! Vừa lúc hôm nay ở thành phố Nam Đan, lúc trở về tìm cửa hàng di động cũng nhanh." La Thiên lấy lại điện thoại cất vào túi, không hề buồn bã.

Triệu Vũ Lâm gật gật đầu, hai người rất nhanh trở lại chỗ các nghệ sĩ khác. Những người khác thấy La Thiên lại đây chỉ cười cười không nói. La Thiên gật gật khoé miệng, miễn cưỡng cười một chút, cũng không nói gì.

Không khí nhất thời liền có chút xấu hổ, Ngụy Khả Tĩnh thấy La Thiên ăn một tự nhiên liền vui vẻ, cười hỏi La Thiên: "Ai nha, hùng hổ lắm mà, đi tìm đạo diễn đi. Chẳng phải cuối cùng cũng vẫn phải quay lại sao?"

La Thiên liếc mắt nhìn Ngụy Khả Tĩnh: "Chuyện của cô à, quản cái gì?"

"Cô... Cô chưa ăn đủ đau khổ đúng không?" Ngụy Khả Tĩnh tức giận, chuyện đã như vậy mà cô ta vẫn không thu liễm một chút.

La Thiên trừng mắt nhìn lại, nếu không phải bởi vì cô ta thì Thời Chấn cũng sẽ không chán ghét mình như vậy. Thời Chấn không thể động vào cô ta dù nhìn ra Ngụy Khả Tĩnh làm âm mưu nhưng trong lòng lại không cam lòng, cho nên lấy La Thiên để xả giận.

Tiếp tục quay, Ô Đình vẫn đi theo La Thiên, tiền đều ở chỗ Du Mạn. Tám người chia làm hai đội ngũ, Du Mạn đem tiền chia một nửa đưa cho Mạnh Giang, hai đội người liền phân công nhau hành động.

La Thiên đi theo đội nữ sinh. Cô cả ngày cũng không phát biểu ý kiến gì, chỉ yên lặng đi theo sau. Máy người Ngụy Khả Tĩnh mua đồ cũng không giao cho La Thiên, đem La Thiên cô lập hoàn toàn.

Chờ mọi vật đều chỉnh tề, La Thiên nói với Du Mạn mình muốn đến cửa hàng di động sửa điện thoại xong liền rời đi.

Ông chủ cửa hàng di động nói điện thoại bị La Thiên ném nên có chút không nhạy, chỗ hán cũng không có loại điện thoại như thế này. La Thiên đi hai cửa hàng đều không sửa được, đành từ bỏ ý nghĩ, trở về tìm Triệu Vũ Lâm để cô ấy nghĩ cách gửi ra ngoài sửa.

Thành phố Nam Đan tuy không lớn nhưng vì là điểm du lịch nên dân cư cực kỳ phức tạp. Quán cơm tẻ khách* đã trở thành một hiện tượng nghiêm trọng, thường xuyên phát sinh án không lớn không nhỏ.

*Quán cơm tẻ khách mình đoán có thể là chủ "chặt chém" khách hàng hoặc là giết khách cướp tiền nhưng không chắc nên cứ để như vậy

La Thiên không nghĩ tới sẽ để Triệu Vũ Lâm tới gặp mình vì cô ấy vội vã liên hệ làm việc với bộ phận quan hệ xã hội của công ty nên cô không gọi trước, tự mình tới. Hơn nữa, ở trung tâm thành phố tìm cửa hàng di động nhất định sẽ không cách đoàn phim quá xa. Không ngờ chỉ một chút như vậy đã có người theo dõi.

La Thiên cảm giác phía sau có người đi theo mình, muốn nhanh chóng chạy về chỗ đoàn phim, người phía sau chắc cũng chỉ là thuận đường. Lúc cô đến chỗ đoàn phim liền nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng khiến mắt cô tối sầm chính là, xe vốn phải chờ La Thiên lại không có ai, không hề giống về đoàn phim đã tới.

La Thiên lập tức choáng váng, vội vã lấy điện thoại mới nhớ ra nó đã hỏng rồi, lúc túi mới phát hiện bởi vì phải quay show nên không hề mang tiền. La Thiên lập tức luống cuống, vừa chạy tới chỗ nhiều người vừa trộm nhìn người phía sau.

La Thiên thông qua một cái kính xe đỗ ở ven đường thấy được ba người đàn ông thân cường thể tráng, trong lòng càng thêm hoảng loạn, không ngừng len lỏi xuyên qua đám người.

Kim đồng hồ đã chỉ sáu giờ, La Thiên nhanh chóng chạy đến ven đường muốn bắt taxi, chờ đến chỗ khác sẽ trả tiền giống nhau.

Có lẽ hành động bắt xe của La Thiên kích thích đến ba người phía sau, ba người lập tức đi lên giữ chặt La Thiên.

"Các anh muốn làm gì? Buông tôi ra!" La Thiên thét chói tai cố tránh khỏi bọn họ.

"Nói cái gì thế em gái? Không phải chỉ cãi nhau hai đầu thôi mà, sai đã đòi về nhà rồi sao?" Một người đàn ông trong đó cười nói.

La Thiên mờ to hai mắt, kịch bản này quen quá, giống như kịch bản của bọn buồn người.

"Cái gì mà em gái, tôi không quen mấy người." La Thiên vừa nói vừa lùi về phía sau.

Hai người kia cười nói với đám người xung quanh: "Ngại quá, tình nhân cãi nhau, tình nhân cãi nhau thôi!"

Người xung quanh thiện ý cười vang, La Thiên thấy bọn họ vốn không hoài nghi, trong lòng từng trận lạnh buốt, làm đổ một sạp bán đồ ăn khuya ven đường rồi mới đẩy đám người ra chạy đi.

***

Mọi người ra ngoài nhớ mang khẩu trang và giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé, yêu mọi người ♥

Chương 32

Edit: Linh Nguyệt

Người đàn ông muốn đuổi theo lại bị người bán hàng kia ngăn lại: “A người anh em, bạn gái cậu làm đồ sạp hàng của tôi rồi, cậu định làm thế nào đây?”

Người kia tuy bị giữ lấy nhưng vẫn đưa mắt ra hiệu với hai người còn lại. Hai người gật đầu, đẩy đám người ra rồi đuổi theo, còn người bị giữ lấy lại cười tiếp tục nói chuyện với chủ quán: “Ngại quá, ngại quá, tính tình em ấy không tốt! Chủ quán nhìn xem nhiều hay ít, tôi bồi thường, tôi bồi thường.”

La Thiên cảm thấy may mắn vì hôm nay đi giày thể thao. Cô không dám quay đầu, liều mạng chạy. Bất kể là đời trước hay đời này cô đều biết, người mà bọn buôn người nhìn trúng phần lớn đều không thoát được.

Rất nhiều người không nghĩ tới bọn buôn người ở ngay bên cạnh mình, cũng nhiều người vì biết bọn buôn người là một đoàn thể mà không dám ra tay giúp đỡ.

La Thiên không dám ở đó chậm trễ, cô rất sợ mình cho dù là ở nơi nhiều người như vậy cũng sẽ bị lôi đi. Tuy cô không có học thức nhưng cũng biết một khi bị bọn buôn người bắt đi thì đều không thể trở lại.

La Thiên không phải người hay vận động nhưng ở giờ phút này, cô liều mạng chạy, vừa chạy vừa tìm đồn cảnh sát. Cô thậm chí còn không dám dừng lại hỏi đường vì sợ mình vừa dừng lại đã bị kéo lên xe.

Hơn nữa đây là điểm du lịch, rất nhiều người trên đường đều là người nước ngoài, nhất định cũng giống La Thiên không biết đồn cảnh sát ở chỗ nào, La Thiên không dám đánh cược. Cô chỉ nghĩ phải chạy nhanh, cảnh nhanh càng tốt, tìm được đồn cảnh sát, bọn họ sẽ không dám đi vào bất năng.

Lúc này cô đã không thể nghĩ được gì khác, đầu óc trống rỗng chỉ biết chạy. Cô dường như cảm thấy được hai người phía sau cách mình không xa, đuổi tay là có thể bắt được cô.

Càng nghĩ La Thiên càng sợ, nước mắt chảy ra, vừa khóc vừa chạy, nhưng thế nào cũng không tìm được đồn cảnh sát. Lúc chạy qua một hẻm nhỏ, La Thiên trực tiếp trốn rồi đi vào, cô không chạy được nữa.

La Thiên thờ phỉ phò nhìn nhìn khắp nơi mới phát hiện hai người kia không đuổi kịp, nhưng cô vẫn không dám đi ra ngoài. Cô nhìn thấy một cái thùng rác, loại thùng rác to màu xanh lục ở ven đường.

Hai mắt La Thiên nhìn chăm chăm vào thùng rác, trong lòng rối loạn, nếu bị bắt thì chỉ có đường chết, đây chính là cơ hội. La Thiên nhặt một cái ga trải giường rách ở cạnh thùng rác khoác lên người sau đó trốn vào thùng rác, đem rác quanh thân bao phủ mình.

Cô không biết những người đó có tìm được mình hay không, không xác định được những tiếng động bên ngoài có phải bọn họ không.

Có mấy người tới tới lui lui nhưng La Thiên vẫn không dám ra, có lúc chỉ là người thường, La Thiên thậm chí có thể nghe thấy tiếng bọn họ ném rác. Nhưng cô vẫn không dám ra, cô sợ rằng mình vừa bước ra liền thấy ba người kia đứng trước mặt mình.

Trốn đến tám giờ, cô mới run rẩy mà lấy điện thoại. Hai giờ qua cô đã thử ba lần nhưng đều không thể kết nối, La Thiên không tìm được người cứu mình, không dám đi ra ngoài.

Đây là lần thứ tư La Thiên thử gọi điện thoại, trong đầu chỉ nghĩ tới Đường Diễn, chỉ có hắn mới có thể cứu cô, hắn lợi hại như thế, lại còn là nam chính.

Đều nói vai chính có vàng sáng của vai chính, nếu Đường Diễn tới thì cô nhất định sẽ không sao.

Điện thoại ở ánh mắt hi vọng của La Thiên mà kết nối được, truyền đến tiến đô, đô, đô.

Chỉ là những âm thanh bình thường như vậy mà nước mắt La Thiên lại không tự giác mà chảy ra, cô đem điện thoại đặt ở bên tai.

Điện thoại kết nối thành công, giọng nói dễ nghe của Đường Diễn vang lên, hắn nói: “La Thiên?”

La Thiên ô một tiếng muốn khóc nhưng kịp thời che miệng mình lại. Cô không dám đáp lời, chỉ thờ hỏn hỏn từng tiếng.

“La Thiên?” Giọng Đường Diễn có chút nóng nảy, “Sao lại không nói lời nào?”

La Thiên gắt gao che miệng, cô biết, một khi buông ra mình nhất định sẽ gào khóc. Nàng trộm mở nắp thùng rác, tám giờ, trời tối, xung quanh không có người.

La Thiên mới nhỏ giọng, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Cứu... cứu em.”

Đường Diễn giật mình hỏi: “Làm sao vậy? Cô đang ở đâu?”

“Em không biết, em... không rõ. Có người muốn, muốn bắt em, em trốn đi.” La Thiên nức nở khóc, ủy khuất không chịu được, quá đáng sợ.

“Biết mình đang ở chỗ nào không?”

“Thành phố Nam Đan.” La Thiên nói.

Đường Diễn ghen một chút, La Thiên nghe được hắn ở đầu đối diện khẽ thờ ra một hơi: “La Thiên, đem định vị WeChat gửi cho tôi.”

“WeChat?” La Thiên ngây ngốc hỏi lại, cô suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: “Hồng rồi, điện thoại hồng rồi. Chỉ có thể gọi điện thoại, ô ô ô... Liệu lát nữa nó có phải sẽ hồng luôn, không thể gọi?”

Có lẽ La Thiên trời sinh tự mang thể chất xui xẻo. Cô vừa dứt lời, điện thoại liền vang một tiếng rồi tự động ngắt kết nối. La Thiên lập tức bị dọa cho choáng váng, ngo ngác nhìn điện

thoại, che miệng liếc xung quanh một vòng, sau đó chậm rãi trốn lại vào trong thùng rác.

La Thiên không dám đi ra ngoài, cô cảm thấy những người đó vẫn đang ở gần đó hoặc là còn tránh ở nơi nào đó bên ngoài chờ cô đi ra tự chui đầu vô lưới. Cô còn lo lắng đến nỗi tắt chuông điện thoại, sợ điện thoại bỗng đột nhiên vang lên giữa đêm khuya, nếu như bị bọn họ nghe thấy liền xong rồi.

La Thiên trộm dựa vào thùng, trên đầu là túi rác rưởi màu đen, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc. Nhưng cô gắt gao ôm chặt chính mình, giống như làm vậy là có thể có thêm một chút dũng khí.

Cô phải đợi, đợi đến buổi sáng ngày mai người thu rác tới, sẽ ngồi trong xe bọn họ rời đi, sau đó tìm đồn cảnh sát. La Thiên nghĩ, như vậy là an toàn nhất!

Cứ mơ hồ như vậy, La Thiên ngủ quên.

La Thiên bị ánh sáng đột nhiên xuất hiện dọa tỉnh, kịp thời phản ứng lại, có người mở nắp thùng rác, cô nhanh chóng bịt miệng, mắt nhắm chặt lại! Quanh người cô khoác khăn trải giường, trên đầu đều là túi rác rưởi túi, bọn họ hẳn không biết mình ở sâu trong thùng.

La Thiên tự an ủi mình như vậy, cô nghe được bên ngoài có tiếng người chạy.

“Đường tổng, không tìm được.” Bên ngoài thùng truyền tới một giọng nam xa lạ.

Đường tổng?

La Thiên sững sờ, kích động muốn đứng dậy lại chỉ có thể giãy giụa từ trong thùng ngã ra.

Đường Diễn quả thật đang tìm La Thiên, hắn đang muốn dẫn người rồi đi liền thấy thùng rác vốn yên tĩnh ở ven tường đột nhiên động đậy. Sau đó một bóng đen bang một tiếng té ngã trên đất, La Thiên xuất hiện như bị vứt ra, mái tóc tán loạn, trên người lại khoác bao gì đó mà hắn không biết.

Đường Diễn sững sờ, thò ra một hoi, cục đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, hắn đi đến trước mặt La Thiên ngồi xổm xuống hỏi: “Sao lại trốn ở chỗ này?”

La Thiên nhìn Đường Diễn ba giây, sau khi xác định hắn thật sự là Đường Diễn mới mếu máo, gào một tiếng khóc lên.

Lúc cô nhào vào lòng Đường Diễn, hắn không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, thiếu chút nữa đẩy người ra nôn.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy bất đắc dĩ cùng may mắn, thờ dài kéo bao trên người cô xuống: “Đứng lên, hỏi quá.”

La Thiên khóc đến thấm, nghe Đường Diễn nói như vậy càng khóc thương tâm hơn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

“Được rồi, không khóc nữa.” Đường Diễn nói.

La Thiên lúc này mới buông Đường Diễn ra, vừa lau nước mắt vừa hỏi: “Sao bây giờ anh mới đến?”

Giọng Đường Diễn pha chút tức giận: “Hiện tại mới 11 giờ, lúc cô gọi điện cho tôi là 8 giờ. Tôi có thể trong ba giờ đồng hồ mà tìm được cô thì không tính là chậm.”

La Thiên gật gật đầu: “Tôi là tốt rồi, tôi là tốt rồi. Bọn họ thật là đáng sợ, muốn bắt em đi. Em đã nghĩ kỹ rồi, nếu bị bọn họ bắt được liền cắn lưỡi tự sát.”

Trong lòng Đường Diễn không thoải mái, tiếp tục hung dữ: “Nói linh tinh cái gì thế, cho dù bị bắt đi thì chỉ cần tồn tại, tôi nhất định sẽ tìm được cô.”

La Thiên lắc đầu: “Sẽ không tìm thấy đâu, bị bọn buôn người bán vào thâm sơn cùng cốc*, không tìm được.”

*Thâm sơn cùng cốc: nơi núi rừng xa xôi hẻo lánh

Đường Diễn sờ sờ đầu cô: “Có thể tìm được.” Có lẽ không muốn tiếp tục nói về đề tài này với La Thiên, hắn lôi kéo cô: “Đứng lên đi!”

Chân La Thiên đã mềm nhũn, Đường Diễn không có cách nào, chỉ có thể bế cô lên, nói: “Cô cũng thật là thôi!”

Tinh thần La Thiên dường như đã khôi phục, nghe Đường Diễn nói như vậy liền nghẹn lại.

Đường Diễn thấy La Thiên ăn mệt, cười nói: “Nhưng xét thấy cô đã thấm như vậy, không tính toán với cô.”

Khi đi ngang qua mấy người đàn ông đang chờ ở bên ngoài, La Thiên trộm nhìn thoáng qua, Đường Diễn nói với mấy người kia: “Cảm ơn mọi người, cảnh sát Mông, ngày mai tôi mời mọi người ăn cơm.”

Người được gọi là cảnh sát Mông kia xua xua tay nói: “Không cần, không cần, đây vốn là phận sự của chúng tôi. Tìm được người là tốt rồi, anh mau dẫn người trở về đi!”

Đường Diễn tiếp tục nói: “Hôm nay mọi người đã vất vả, ngày mai cứ định như vậy!” Hắn lại đẩy đẩy La Thiên: “Nói cảm ơn với cảnh sát Mông đi.”

La Thiên ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, cảnh sát Mông.”

Cảnh sát Mông gật gật đầu, nói: “Về sau không được đi loạn một mình ở bên ngoài, đặc biệt là buổi tối.”

La Thiên tuy gật gật đầu nhưng vẫn cảm thấy oan uổng, rõ ràng là cô đi vào ban ngày, không phải buổi tối.

Đường Diễn bế La Thiên vào trong xe, tài xế nhanh chóng mở cửa sổ thông khí, Đường Diễn cảm thấy mình cũng đã dính mùi hôi đành ngồi cùng La Thiên ở ghế sau.

“Tôi khách sạn gần nhất đi!” Đường Diễn nói với tài xế.

Tài xế vâng vâng dạ dạ, La Thiên bổ sung thêm một câu: “Tôi khách sạn nào tốt tốt chút nhé.”

Đường Diễn bật cười: “Việc này hình như không thể doạ cô sợ nhỉ?” Lúc này còn biết hổ hân.

La Thiến cúi đầu nói: “Em là sợ anh không quen ở khách sạn bình thường, em ở nhà trọ bình dân cũng được.”

Thấy La Thiến đã bị dọa sợ, Đường Diễn cũng không tiếp tục nói, đề tài xế lái xe rồi hỏi La Thiến: “Sao chỉ có một mình cô? Không phải là đi theo đoàn phim sao?”

Nhắc đến cái này, La Thiến càng úy khuất, cô nói: “Em cũng không biết, lúc em chạy đến chỗ đó thì đã không có ai rồi.”

Đường Diễn nhú mày: “Cái gì gọi là không có ai? Bọn họ không chờ cô à?”

La Thiến vẫn úy khuất: “Chờ đâu mà chờ, em rời đi sửa điện thoại không đến 30 phút, bọn họ sửa sang lại thiết bị cũng phải 30 phút mới xong, nhất định là sửa xong liền rời đi.”

La Thiến vô cùng tức giận, không khách khí mà cáo trạng cùng Đường Diễn.

Đường Diễn mặt không biểu cảm nhìn cô: “Cô đắc tội ai rồi?”

La Thiến tỏ vẻ không thể tin tưởng mở to mắt nhìn Đường Diễn: “Em... Em tuy rằng đắc tội với người ta, nhưng mà là, là bọn họ không đúng. Tên đạo diễn anh mời kia, một chút cũng không có phong thái của đạo diễn, khó chịu em ở cùng anh*.”

*Chỗ này là chỉ việc Thời Chấn khó chịu việc Đường Diễn bao nuôi La Thiến nhưng nếu để La Thiến tự nói "bao nuôi" thì mình cứ thấy sao sao ý, nếu mọi người có ý kiến thì comt nhé

“Cô nói việc trailer kia?”

La Thiến càng thêm khó tin, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Diễn: “Anh biết? Anh có phải cũng nghĩ giống ông ta không?”

Đường Diễn xoa trán, nói: “Tôi cũng mới biết không lâu, thư ký Kiều đâu phải mỗi ngày đều lên mạng. Lúc chiều cô ấy mới biết, tôi cũng là lúc chiều mới nhận được tin tức.”

“Việc này có thể trách em sao?” La Thiến lớn tiếng, “Tên đạo diễn thì có bệnh, lúc quay mọi người đều cô lập em...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Edit: Linh Nguyệt

"Vì sao lại cô lập cô?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến úy khuất đáp: "Bọn họ muốn bắt nạt em, em không cho bọn họ bắt nạt, bọn họ liền không vui vẻ."

Đường Diễn: "...". Rất ngắn gọn.

Nói đến đây thì xe vừa hay tới cửa khách sạn, vẫn là khách sạn năm sao mà La Thiến cùng Đường Diễn ở.

Buổi sáng Đường Diễn vừa giúp La Thiến trả phòng, buổi tối lại mang theo La Thiến tới thuê phòng.

Quầy bar thấy hai người đầy mùi hôi tiến vào, nếu không phải buổi sáng vừa gặp qua, vẫn ở phòng thượng đẳng thì người phục vụ quả thực muốn đuổi hai người đi. Ngay cả bảo vệ ở cửa cũng là vì thấy cách ăn mặc cùng khí chất của Đường Diễn không dám ngăn cản, bằng không hai người đầy mùi hôi đã trực tiếp bị ném văng ra.

Hai người thuê phòng, tắm rửa sạch sẽ. Lúc Đường Diễn gọi tiếp tân dưới tầng nhờ họ đi mua hai bộ quần áo, La Thiến còn bắt nạt: "Để bọn họ đem quần áo đi giặt là được rồi."

Đường Diễn trừng mắt nhìn cô: "Cô có thể mặc được nhưng tôi thì không."

La Thiến thức thời ngậm miệng, bởi vì quá muộn, không còn cửa hàng nào mở, Đường Diễn cũng chẳng làm khó, chỉ bảo bọn họ sáng hôm sau mang quần áo lên.

"Được rồi, nói một chút đi! Sao lại thế này?" Đường Diễn đưa quần áo bản cho nhân viên vệ sinh rồi khoanh tay ngồi trên giường nhìn La Thiến hỏi.

La Thiến sẩy khô tóc, cũng dựa vào giường nói: "Chính là... Buổi sáng có cãi nhau với Thời đạo..."

Sau đó La Thiến liền đem toàn bộ đầu đũa sự việc kể cho Đường Diễn, Đường Diễn nghe xong im lặng trong chốc lát rồi nói: "Cô cứ ngủ đi! Ngày mai không cần phải đến đoàn phim, đợi tới tới đó rồi tính."

La Thiến chớp chớp mắt nói: "Anh tới?"

Đường Diễn khẽ cười, gật đầu.

Hắn biết hôm nay La Thiến bị dọa sợ, buổi tối chỉ ôm cô ngủ. Hai người cái gì cũng không có làm, cứ ôm nhau ngủ như vậy.

Đường Diễn bị tiếng gục cửa đánh thức, hắn vừa xoa tóc rồi loạn sau khi ngủ vừa mở cửa, là thư ký Kiều mang theo quần áo đứng bên ngoài.

"Đường tổng, buổi sáng tốt lành!" Thư ký Kiều lên tiếng chào hỏi.

Đường Diễn nhàn nhạt nhìn cô một cái rồi lại nhìn túi quần áo trong tay cô.

Thư ký Kiều hiểu ý đáp: "Tôi ở dưới lầu gặp người phục vụ đưa quần áo, tôi đã trả tiền rồi, nhưng để cô ấy mang quần áo về. Đồ cô ấy mua khá bình dân, tôi đã mua đồ khác cho anh và La tiểu thư."

Đường Diễn gật đầu, nhận quần áo nói: "Cô xuống dưới đợi trước, lát nữa cùng tôi cùng đi Kiều Nham Hương."

"Được, Đường tổng." Thư ký Kiều gật đầu rồi đi.

Đường Diễn mang theo quần áo trở lại phòng liền thấy La Thiển đã ngồi dậy, nhưng vẫn trong trạng thái mơ màng. Ánh mắt còn mang theo hơi nước mờ mờ, tóc dài tán loạn, áo tắm trên người theo bà vai bóng loáng trượt xuống một chút.

Đường Diễn hít sâu một hơi, nhìn La Thiển nói: "Còn muốn ngủ thêm một lát không?"

La Thiển ngơ ngác nhìn Đường Diễn, trong chốc lát lại lắc đầu, Đường Diễn ném túi quần áo cho cô: "Vậy thay quần áo đi! Hôm nay cô trước tiên không cần ra ngoài, ngoan ngoãn ở lại khách sạn. Tầng hai bên kia có tiệc đứng, nếu cô đói thì đến đó mà ăn miễn phí. Sau khách sạn có bể bơi, tầng một có quán cà phê, tóm lại, cô làm gì cũng được, nhưng hôm nay tạm thời không cần ra khỏi khách sạn."

Những người đó hẳn là còn ở gần đây, mục tiêu còn ở, bọn họ nếu lại thấy La Thiển vẫn có khả năng mang cô đi, Đường Diễn không yên tâm để cô ra ngoài.

La Thiển gật gật đầu, nhìn nhìn túi quần áo, thật đẹp.

Đường Diễn tiếp tục nói: "Tôi đi đoàn phim nhìn xem, cô tự chăm sóc mình cho tốt. Trong túi còn có điện thoại mới, cô lấy mà dùng. Điện thoại cũ đã hỏng, tôi ném rồi, lúc xảy ra chuyện mà tìm người lại tìm không thấy thì phải làm sao? Nếu hôm qua cô ở cửa hàng đi động trực tiếp đổi cái mới thì đã không phiền phức như vậy!"

Ngày hôm qua sau khi nhận được điện thoại của La Thiển, Đường Diễn lập tức ngây người, hẳn đã ở trên máy bay, may mà còn chưa cất cánh, trực tiếp từ đầu chờ khoang thượng vọt xuống.

Sau đó gọi điện thoại cho thư ký Kiều bí thư để người ở công ty định vị vị trí của La Thiển. Ai mà ngờ lại nhận được tin không định vị được điện thoại của La Thiển, Đường Diễn không có cách nào khác, chỉ có thể gọi cho thị trưởng thành phố Nam Đan nhờ cục cảnh sát toàn lực phối hợp, thông qua cameras mới tìm được nơi cuối cùng La Thiển biến mất.

Nếu không phải trước đó hẳn vừa cùng thị trưởng thành phố Nam Đan ăn cơm thì Đường Diễn không nhất định có thể tìm được La Thiển nhanh như vậy.

Đường Diễn giáo huấn, La Thiển biết điều nhận sai, thái độ vô cùng đẹp, cô chỉ là cảm thấy điện thoại kia sửa lại một chút là dùng được, không cần phải đổi cái mới thôi mà.

Truyện được đăng tại [wattpad @dvlazp](#)

Đường Diễn nói xong, bữa sáng thư ký Kiều gọi giúp hẳn đã được đưa lên. La Thiển rửa mặt thay quần áo xong liền cùng Đường Diễn ăn sáng.

Lúc đó La Thiển mới có tinh thần hỏi: "Hôm nay anh tới đoàn phim sao?" Mắt to vô tội chớp chớp thể hiện mình vô cùng thuần lương dụng tâm.

Đường Diễn giương mắt nhìn cô: "Làm sao?"

"Đi làm gì thế?" La Thiển tiếp tục chớp chớp mắt, lông mi cong dài chọc cho lòng Đường Diễn ngứa ngáy.

"Cô muốn tôi đi còn gì?" Đường Diễn buông đầu hỏi.

La Thiển lắc đầu, nghiêm túc nói: "Em có muốn đâu?"

Thấy La Thiển rất có tinh thần, Đường Diễn quả thật là hết chỗ nói, công năng tự chữa trị của La Thiển mạnh hơn hẳn tưởng. Hẳn sợ người phụ nữ ngốc này tâm lòng lớn, sẻo vừa lạnh đã quên đau, lại dạn dò thêm một lần: "Trước khi tôi trở về đừng rời khỏi khách sạn, biết không?"

La Thiển xua xua tay nói: "Không rời không rời, em không dám đâu." Sau đó lại nhỏ giọng nói tiếp: "Ai mà biết những người đó có còn tránh ở bên ngoài hay không!"

Đường Diễn lười nhìn cô, những người đó sao mà biết được cô ở chỗ đây, nhưng cũng lười giải thích, có thể dọa cô sợ cũng hảo. Cho nên Đường Diễn chỉ nói: "Đúng vậy! Phương tiện giải trí ở khách sạn rất nhiều, chúng ta ở là phòng cao cấp nhất, mấy chỗ đó đều miễn phí, cô có thể đi nhìn xem."

Mắt La Thiển lấp lánh tỏa sáng, miễn phí à? Cô vô cùng thích miễn phí, vì thế dùng sức gật đầu, còn bảo đảm nói: "Em nhất định ở khách sạn chờ anh."

"Ừ, buổi tối mời cảnh sát Mông cùng đồng đội ăn cơm, chính là những cảnh sát đã cứu cô đó. Chiều tôi sẽ về, lúc ấy cô nhớ phòng chờ tôi."

La Thiển lại dùng sức gật đầu, không hề phản bác. Đối với một La Thiển ngoan ngoãn như vậy, Đường Diễn rất vừa lòng, vì thế tiếp tục ăn cơm.

***

Ở một đầu khác, sau khi Du Mạn biết La Thiển đi sửa điện thoại vẫn luôn đứng cạnh xe chờ cô.

Mọi người sửa sang toàn bộ xong liền bắt đầu gọi Du Mạn lên xe.

"Mạn tỷ nhanh lên, phải xuất phát rồi."

Du Mạn có chút do dự: "La Thiển còn chưa về."

Bởi vì Du Mạn không đi nên những người khác đều dừng lại, hôm nay Thời Chấn cùng La Thiển này sinh xung đột, hiện giờ bởi vì La Thiển làm cả đoàn chậm lại càng thêm không vui.

Tiêu Vinh Thanh nhíu mày nói: "Chúng ta đi trước đi! Lát nữa cô ta sẽ tự e trở về, hiện giờ giao thông thuận tiện như vậy, không thể chỉ bởi vì một người mà bắt mọi người đều chờ!"

Du Mạn nhìn nhìn trong xe, không có người phản đối, muốn gọi báo cho La Thiển một tiếng mới phát hiện mình không biết số điện thoại của La Thiển. Cô muốn đi hỏi lại nghe Ngụy Khả Tình nói: "Mạn tỷ, có khi cô ta đã về trước rồi cũng nên."

Du Mạn nhìn, Ngụy Khả Tình tiếp tục nói: "Cửa hàng đi động gần đây nhất cách 200m, chưa tới 15 phút đi bộ. Nếu sửa điện thoại tốn thời gian thì cô ta nhất định sẽ qua nói với chúng ta một tiếng, giờ có lẽ đã tự gọi xe đi trước rồi?"

Mễ Tuyết Phi cũng tiếp lời: "Có khả năng như vậy đấy! Hôm nay xảy ra chuyện, cả ngày cô ta đều không cùng chúng ta nói chuyện."

Du Mạn nghĩ, nếu La Thiển chưa về thì cũng có thể gọi xe để trở về, bên trực tiếp lên xe cùng mọi người rồi đi.

Lúc tới Kiều Nham Hương, đương nhiên không thấy La Thiển. Triệu Vũ Lâm đi theo xe khác trở về, có thấy đoàn xe rời đi nhưng không hề nghĩ tới bọn họ sẽ bỏ La Thiển lại.

Cho tới khi đến nơi mới biết La Thiển không lên xe, cô lập tức choáng váng.

Nhanh chóng gọi điện thoại cho La Thiển, có chuông nhưng không ai nghe. Triệu Vũ Lâm đoán điện thoại của cô chắc vẫn chưa sửa xong, yên tâm hơn chút ít.

Đến chín giờ, La Thiển vẫn chưa trở về, Triệu Vũ Lâm sốt ruột chạy đi tìm Thời Chấn, Thời Chấn không kiên nhẫn nói: "Người đã lớn như vậy, không ở đó quá lâu đâu."

Triệu Vũ Lâm biết không thể nhờ Thời Chấn giúp bèn chạy đi tìm Hường Kiến Hoa, lúc này Hường Kiến Hoa mới biết được La Thiển chưa trở về. Hắn nhanh chóng cùng Triệu Vũ Lâm chạy tới ký túc xá của nhóm nữ hỏi thăm, kết quả không những không hỏi ra cái gì, ngược lại còn làm mấy người không vui, cảm thấy Triệu Vũ Lâm làm quá lên.

Hường Kiến Hoa làm người cẩn thận, hắn sắp xếp xe cho Triệu Vũ Lâm đi thành phố Nam Đan, còn mình thì gọi điện cho Cổ La Xuân nói rõ tình huống hai ngày này.

Một đêm qua đi, Triệu Vũ Lâm không trở lại, La Thiển cũng không về.

Thời Chấn không kiên nhẫn, kêu người phụ trách đi liên hệ La Thiển, nhưng điện thoại vẫn như cũ không có người nhận.

Trong lòng Thời Chấn không khỏi cảm thấy kỳ quái, hắn có dự cảm không ổn. Hường Kiến Hoa một đêm không thấy La Thiển trở về, cũng không thấy Triệu Vũ Lâm trở lại, trong lòng càng thêm không yên tâm, gọi cho Cổ La Xuân tới đây một chuyến.

Đường Diễn đến Kiều Nham Hương vừa hay chín giờ, nhận được tin nhắn của Triệu Vũ Lâm. Câu chữ Triệu Vũ Lâm vô cùng cẩn thận, rất sợ chọc Đường Diễn không vui nhưng vẫn sơ lược lại việc La Thiển mất tích, hi vọng hắn có thể hỗ trợ tìm thử.

Chờ cô thông báo tìm kiếm thì thi thể cô ta cũng lạnh rồi. Đường Diễn nhủ mảy nghĩ, nhưng vẫn gửi địa chỉ cho Triệu Vũ Lâm, sau đó thoát khỏi giao diện.

Xe dừng ở cửa sân, thư ký Kiều xuống trước mở cửa cho hắn, Đường Diễn khi thể hăm hở bước xuống.

Hắn nhìn nhìn sân rồi đi vào bên trong, thư ký Kiều theo sau.

Mọi người trong viện đã rời giường, lúc này đều ở trong sân, đang hưởng lượng việc quaychụp. Bởi vì La Thiển không trở về nhưng vẫn phải tiếp tục quay gì đó, cái cọ đến ồn ào.

Đường Diễn không chút để ý nơi này có đại minh tinh hay siêu sao nào, bản thân hắn đứng ở nơi đó thì khả năng tồn tại không thua kém những người này.

Rốt cuộc, những người này cũng đã lẫn lộn trong giới giải trí, từ vị trí thấp bò lên, miễn cưỡng được tính vào tầng lớp thượng lưu.

Nhưng Đường Diễn không phải, cha mẹ hắn vốn là liên hôn thương chính, cả hai bên đều là gia tộc lớn, bên nội có lịch sử trăm năm, bên ngoại cũng là thương nhân từ dân quốc. Hai nhà đều thâm sâu, Đường Diễn là quý tộc hàng thật giá thật.

"Ai là đạo diễn?" Ánh mắt Đường Diễn quét một vòng, hỏi.

Thời Chấn nhủ mảy, từ phía sau máy quay đứng lên: "Anh là à?"

Đường Diễn nhàn nhạt nhìn hắn, quay đầu liếc nhìn thư ký Kiều một cái, thư ký Kiều tươi cười tiến lên: "Đây là tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, anh cứ gọi anh ấy Đường tổng là được. Chúng ta vào phòng trước, Đường tổng có một số việc muốn thương lượng cùng mọi người."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Linh Nguyệt

Tiêu Vĩnh Thanh lúc nhìn thấy Đường Diễn kích động không thôi nhưng vẫn nhịn xuống không tiến lên.

Hường Kiến Hoa thấy Đường Diễn thì trực tiếp choáng váng, nghe xong lời thư ký Kiều nói liền biết hắn là vì La Thiển tới.

Hắn cười tiến lên nói: “Ồ bên này, mời!” Vô luận chuyện gì, tới trước trong phòng lại nói.

Hường Kiến Hoa tùy tiện tìm một phòng làm việc, Đường Diễn cùng thư ký Kiều đi vào trước, sau đó là Thời Chấn, cuối cùng Hường Kiến Hoa cũng đi theo vào rồi lập tức đóng cửa, ngăn người bên ngoài lại.

Đường Diễn trực tiếp đi đến một bàn làm việc ngồi xuống, thư ký Kiều đứng phía sau hắn. Thời Chấn cùng Hường Kiến Hoa ngồi trước mặt Đường Diễn, Thời Chấn mở miệng: “Không biết Đường tổng tới là có chuyện gì?”

Đường Diễn gõ gõ mặt bàn nói: “Đoàn phim nội bộ lục đục ông biết không?”

Thời Chấn tùy ý nói: “Chỉ là câu kinh chút thôi.”

“Vì sao?” Đường Diễn biết rõ cố hỏi.

Thời Chấn ngại, không muốn đem chuyện ngu xuẩn mình làm nói ra, nhưng nghĩ tới Đường Diễn là kim chủ của La Thiển kim chủ, Đường Diễn khẳng định đã biết, còn là do La Thiển cáo trạng.

Xét theo một góc độ nào đó, Thời Chấn nói không sai La Thiển quả thật cáo trạng, nhưng Đường Diễn biết không phải bởi La Thiển cáo trạng mà là do thư ký Kiều báo cáo.

“Sao không trả lời?” Đường Diễn híp mắt nhìn hần.

Thời Chấn cười nhạo: “Đường tổng muốn nói gì thì cứ nói đi! Là nha đầu kia tìm người nói rõ lý lẽ hả? Khó trách chúng tôi tìm một đêm cũng không thấy.”

Hương Kiến Hoa biết bối cảnh Đường Diễn không đơn giản, tính tình hần cũng không tốt, nhìn đến tên Thời Chấn này đúng là cởn dao thịt*, lúc này còn dám khiêu khích Đường tổng, bèn kéo áo hần.

*“Cởn dao thịt” là chỉ loại thịt chém không đứt, nấu không chín, miếng thịt dính gân nhai không nát; dùng để hình dung người dù người khác có la hét gào thét thế nào cũng không thêm quan tâm.

(NGUỒN: tuduong98.wordpress.com)

Đường Diễn dựa vào ghế nhìn Thời Chấn trong chốc lát mới nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Ông tìm cả đêm? Vậy ông tìm như thế nào?”

Thời Chấn lập tức nheo lại, người lớn như vậy cá nhân, không ai thấy sẽ không tìm được.

Đường Diễn vuốt tay nhận tờ giấy A4 thư ký Kiều đưa lên, ném trước mặt Thời Chấn: “Nếu hôm qua tôi không ở Nam Đan thì ông cả đời cũng không tìm thấy cô ấy.”

Hương Kiến Hoa lấy tờ giấy xem. Chắc là hình ảnh in ra từ trên máy tính, có chút mờ mờ không nhìn rõ nhưng vẫn có thể thấy người trong đó là La Thiển, cô bị một đám người vây ở giữa, có một người lôi cô muốn kéo đi.

Hương Kiến Hoa: “...” Hần đem giấy đưa cho Thời Chấn.

Thời Chấn tiếp nhận, vừa nhìn liền ngây dại.

Đường Diễn gõ gõ mặt bàn, giọng hần vẫn nhàn nhạt như cũ: “Nếu cô ấy đã xảy ra chuyện thì ông làm gì bây giờ? Ông mang theo một đám người đi ra ngoài quay chụp, sau đó ném một mình cô ấy ở trong một thành phố xa lạ.”

Thời Chấn không quá tin tưởng, nói: “Đã xảy ra chuyện gì?” Người lớn như thế lại còn có điện thoại.

Đường Diễn tiếp tục nói: “Mỗi năm ở Trung Quốc mất tích khoảng 30 vạn người, trong đó nữ giới chiếm 30%. Tất cả đều là người trưởng thành, lúc bọn họ mất tích tuổi cũng xấp xỉ La Thiển. Ông không phải người giám hộ của cô ấy nhưng ông lại là đạo diễn đoàn phim này, người do ông mang ra ngoài thì phải đảm bảo họ an toàn trở về. Việc này bất luận ở nơi nào, du lịch, công ty, trường học... thậm chí cả đoàn phim cũng đều có quy định này. Một khi cô ấy xảy ra chuyện, chính là trách nhiệm của đoàn phim.”

Thời Chấn không phục, ném tờ giấy xuống đất: “Đường tổng đây là xả giận hộ người nhì!”

Đường Diễn lại ném tập văn kiện thư ký Kiều chuẩn bị lên bàn, tiếp tục nói: “Đây là điều thứ nhất tôi muốn nói với ông. Tôi thân là nhà đầu tư lớn nhất của《Thời Gian Vui Vẻ》đồng thời là người lên kế hoạch, một khi xảy ra chuyện thì Đường thị cũng không thoát được quan hệ. Xả giận sao?”

Đường Diễn chưa từng thấy qua người nào ngu xuẩn như vậy, mặc kệ Thời Chấn nói tiếp: “Xả giận thay hay không thì để lát nữa, giờ chúng ta nói việc công trước đã.”

Ngón tay Đường Diễn gõ gõ vào túi văn kiện hỏi: “Tôi nghe nói ông rất bất mãn với việc tôi để La Thiển vào đoàn?”

Thời Chấn sững sốt, Hương Kiến Hoa lập tức cười xua tay: “Không có, chúng ta vô cùng hoan nghênh La tiểu thư.”

Đường Diễn gật đầu, quay sang nhìn Thời Chấn: “Tôi không biết ông hài lòng hay không hài lòng, tôi không quan tâm. 《Thời Gian Vui Vẻ》là kế hoạch của công ty tôi, đầu tư của《Thời Gian Vui Vẻ》có 80% là tiền tôi bỏ ra. Nói cách khác, tiền lương của ông, của khách mời và nhân viên, phương tiện di chuyển, tiêu dùng, thậm chí cả xã giao quan hệ, chế tác hậu kỳ hay tuyên truyền, cơ bản đều là tôi trả tiền.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Hương Kiến Hoa gật đầu, đây cũng là nguyên nhân hần thấy Đường Diễn liền nói lắp, bởi vì hạng mục này cơ bản là của Đường Diễn, là kế hoạch nội bộ của công ty hần, chỉ để người ta đầu tư 20%, thậm chí 20% vốn đầu tư này cũng chỉ có ít người của giới giải trí, phần nhiều đều ở trong thương nghiệp.

Thời Chấn khẽ nhấp miệng. Người hơn 40 tuổi như hần mà đáng vẻ không chịu thua vẫn như cũ bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, Hương Kiến Hoa quả thực muốn ấn đầu hần xuống xin lỗi Đường Diễn.

Truyện được đăng tại [wattpad @dw1azp](https://www.wattpad.com/u/dw1azp)

“Thời Chấn đúng không?” Đường Diễn từ túi hồ sơ lấy ra tư liệu của Thời Chấn: “Tôi từng nghe Cố La Xuân nói qua về ông, tôi biết ông không thích nhà đầu tư. Quả thật ông đã quay chụp rất nhiều tiết mục tốt, cũng quay qua rất nhiều xem tiết mục miễn cưỡng có thể coi là tạm ổn.”

Thời Chấn trừng mắt nhìn Đường Diễn, cười lạnh: “Miễn cưỡng tạm ổn? Đó là vì cái gì? Còn không phải là do nhà đầu tư các người vẫn luôn khoa tay múa chân, nhét vào người một chút kỹ thuật diễn cũng không có, tính tình lại không nhỏ.”

Đường Diễn ném tư liệu xuống, dựa vào ghế nhàn nhạt nghe Thời Chấn oán giận xong mới hỏi: “Liên quan tới tôi không?”

Thời Chấn sững sốt, giống như không nghĩ tới Đường Diễn sẽ nói như vậy. Ánh mắt Đường Diễn vừa lãnh đạm lại lạnh nhạt, nhìn Thời Chấn như đang nhìn một con kiến.

Những lời này không khác gì một bạt tai hung hăng tát lên mặt Thời Chấn, mà mỗi câu sau của hần đều là một bạt tai.

“Ông không thích nhà đầu tư? Vậy ông cứ không thích đi! Không liên quan tới tôi. Tôi không hiểu việc trong giới giải trí mấy người, tôi không phải người làm nghệ thuật, tôi là thương nhân. Mỗi một hạng mục tôi đầu tư đều là vì tiền lời, trừ phi đầu tư công ích, bằng không tôi mặc kệ thành phẩm là tốt hay xấu, là được khen hay bị chê, tôi chỉ cần có thể kiếm tiền trở về là được.”

Thời Chấn giận không chỗ xả, tiền tiền tiền, suốt ngày chỉ có tiền tiền tiền.

Nhìn Thời Chấn giận đến đỏ mặt, Đường Diễn hỏi: “Nếu ông chỉ nghĩ muốn quay một tác phẩm vì nghệ thuật hoặc không muốn người khác nhúng tay vào thì ông có thể không cần tôi đầu tư.”

Lúc Đường Diễn nói những lời này vô cùng bình tĩnh, không hề phập phồng. Mấy ngày nay cho tới giờ, hi vọng ái ó của hần đều bị La Thiển nắm đi, lúc đối đãi với những người khác, hần vẫn như cũ là Đường tổng.

Thời Chấn lại cứng đờ, hần không thể tưởng tượng được ngẩng đầu nhìn Đường Diễn, không cần đầu tư?

“Ông có thể không cần tôi đầu tư, chỉ cần tôi không đầu tư thì tự nhiên không có tư cách nói bất cứ điều gì, thậm chí không có tư cách khoa chân múa tay với ông. Hoặc ông tự nghĩ cách, hoặc là tìm người khác đầu tư. Tóm lại, tôi không có tư cách, tự nhiên sẽ ngậm miệng.” Đường Diễn nói.

Thời Chấn lại ngây dại, một tiết mục không có khả năng không có đầu tư. Hần biết, hần vẫn luôn biết, hần chỉ là bị áp lực lâu quá thôi.

Biểu cảm lạnh nhạt của Đường Diễn khiến Thời Chấn càng nhìn càng thấy như đang bị cười nhạo, hần cúi đầu.

Đường Diễn hỏi: “Sao ông không từ chối?” Hần nhìn Thời Chấn vẫn luôn im lặng mới cất giọng mang theo chút cười nhạo nói: “Bởi vì ông không có cách nào từ chối? Một khi nhà đầu tư rút khỏi thì chương trình của ông không hoàn thành được?”

Thời Chấn vẫn như cũ cúi đầu. Giờ khắc này hần bị lời nói của Đường Diễn tay nắm tay mười đánh cho không ít cái tát, cuối cùng bị câu hỏi này làm cho tỉnh ngộ.

“Tôi mặc kệ 20 năm qua ông giấy giụa như thế nào, cùng người khác xung đột nhiều hay ít, bị chèn ép như thế nào mới biến thành như bây giờ. Cuộc sống của ông tôi không có hứng thú đi gánh vác! Tôi chỉ nói cho ông biết, hạng mục này là của tôi, là hạng mục của công ty tôi, là công ty tôi trả tiền. Tôi là tổng giám đốc công ty ấy, tôi muốn nhét người của tôi vào đây cũng không hề cảm thấy áy náy. Đối với tôi mà nói, tất cả đều là... lẽ đương nhiên.”

“Ông còn ở hạng mục này, còn lãnh tiền lương tôi phát thì không có tư cách với ý của tôi có nửa điểm bất mãn. Đối cách nói khác, Thời Chấn, nếu không phải Cổ La Xuân ở hội nghị giới thiệu ông thì tôi cũng sẽ không dùng ông. Ông và La Thiên, là giống nhau. Hai người, đều do nhà đầu tư nhét vào.”

Những lời này so với việc đánh hần thì càng đau hơn, Đường Diễn nói thẳng địa vị hiện tại của Thời Chấn cũng là đi cửa sau, hoàn toàn đem phá vỡ tín ngưỡng lâu nay của Thời Chấn.

Đúng vậy! Đây không phải quay phim truyền hình, nơi này không cần kỹ thuật diễn, nếu là ở tổ phim truyền hình, tài năng của hần ít nhất còn có thể có giá trị hơn La Thiên. Nhưng mà, đây chỉ là một gameshow, nơi này không cần kỹ thuật diễn, không cần kỹ thuật diễn. Như vậy, hần cũng không khác gì so với La Thiên. Tất cả bất mãn của hần, đều có vẻ buồn cười.

Hần từ sau khi tốt nghiệp ở trường bắt đầu sự nghiệp, quay qua mấy phim văn nghệ không có tính thương nghiệp nhưng danh tiếng lại tốt, chỉ có không kiếm được tiền mà thôi. Thân là đạo diễn, không thể cả đời không kiếm tiền, hần cuối cùng cũng phải đi trên con đường quay chụp thương nghiệp. Nhà đầu tư thích nhất người, bọn họ nhét người không có kỹ thuật diễn, một người cũng có thể hủy hết tất cả.

Tác phẩm của hần danh tiếng càng ngày càng kém, uất ức trong lòng cũng tích lũy càng nhiều. Cuối cùng, hần đắc tội rất nhiều người. Người nguyên ý tìm hần quay càng lúc càng ít, hần cũng càng ngày càng yên lặng, càng ngày càng cực đoan.

Cổ La Xuân lúc 6 giờ sáng nhận được tin đoàn phim xảy ra chuyện liền chạy tới. Hần gõ cửa, là Hướng Kiến Hoa mở. Hần thấy Thời đạo đang nản lòng, thờ dài nói: “Đường tổng.”

Đường Diễn gật đầu với hần, sau đó đứng dậy nói với Thời Chấn: “Về sau ông đối với La Thiên vẫn nên khách khí một chút. Tính tình cô ấy không tồi, cũng rất ít gây họa, nhưng đây không phải là lý do để ông có thể bắt nạt cô ấy. Ông phải nhớ kỹ, cô ấy là tôi mang tới, đặc tội cô ấy chính là đặc tội tôi. Nếu có lần sau thì chờ ông sẽ là quyết định trừng phạt của công ty. Đây mới là chân chính... xã gạn cho cô ấy.”

Đường Diễn nói xong liền vòng qua bàn làm việc đi ra ngoài, đến trước mặt Cổ La Xuân hần mới nói: “Khuyến như Thời đạo của các người đi, nếu không tiết mục này sớm muộn gì cũng vì hần mà hỏng.”

Đường Diễn rất ít khi nói nhiều như vậy. Tuy rằng trước đó đã nói với Thời Chấn đây là việc công, nhưng những lời này Đường Diễn có thể tìm người tới nói thay, dù sao thì 《Thời Gian Vui Vẻ》không phải hạng mục chủ của công ty hần, nhưng hần vẫn tới. Thật ra hần biết rõ, nói đến cùng, từ đầu tới đuôi đều vì giúp người phụ nữ gốc kia xả giận mà thôi.

Đường Diễn thờ dài nghĩ, không biết người phụ nữ gốc kia có cảm kích hần hay không?

Lúc không có cô, chất lượng giấc ngủ của hần lại không tốt, buổi sáng đều uống cà phê đắng, thật sự... Một chút cũng không dễ uống.

Còn La Thiên? Cô còn đang bận ngồi ở quầy cà phê đọc truyện cười, cười mãi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Edit: Linh Nguyệt

Cổ La Xuân vào trong phòng vỗ vỗ bả vai Thời Chấn: "Thời đạo, ông không sao chứ?"

Cổ La Xuân là kỳ tích trong giới giải trí, hần ở trong nước vừa mới nổi tiếng đã già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, trực tiếp ra nước ngoài phát triển. Lúc ấy có bao nhiêu người xem trọng? Họ đều cho rằng hần rồi đi là sẽ thất bại, nhưng hần lại thành công.

Hần ở nước ngoài chiếm hữu một vị trí nhỏ, danh tiếng cũng càng ngày càng vang dội, mấy năm nay mới từ nước ngoài trở về. Hần là một trong những cổ đông của Đường thị, tuy không lớn nhưng ở bộ phận và giải trí của Đường thị vẫn có quyền lên tiếng.

Mỗi năm từ tiền kiếm được từ Đường thị so với việc hần lăn lộn trong giới giải trí nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, hần chính thức lui khỏi giới giải trí.《Thời Gian Vui Vẻ》là do hần đề nghị, lúc ấy đạo diễn đầu tiên hần nghĩ đến chính là Thời Chấn. Ở thời điểm khó khăn nhất Thời Chấn vẫn dùng hần, nhờ vậy mới có hần sau này.

Cho nên hần cất lực để từ dùng Thời Chấn vì muốn báo đáp ơn năm đó của Thời Chấn. Hần cũng tin tưởng năng lực và phẩm chất của Thời Chấn, nhưng 20 năm đã qua, bản tâm của Thời Chấn có lẽ không thay đổi thì cũng bị cái giới giải trí này làm tổn thương rồi.

Hiện giờ địa vị của Cổ La Xuân đã không giống ngày xưa, đây cũng là nguyên nhân hần làm người giám chế, nhưng chẳng qua chỉ là một mảnh lời.

"Là tôi vô dụng." Thời Chấn trong nháy mắt như già hơn rất nhiều.

"Ông rất có năng lực." Cô La Xuân nói.

"Lâu vậy mà vẫn như cũ không thể thích ứng xã hội này, chính là thất bại." Thời Chấn đáp.

Cô La Xuân yên lặng trong chốc lát rồi nói: "Tiếp tục đi!"

***

"Đường tổng!!!" Đường Diển vừa bước từ trong phòng ra, Tiêu Vinh Thanh vội vàng tiến lên gọi.

Đường Diển liếc qua, ánh mắt vô cùng xa lạ. Thư ký Kiều vẫn còn nhớ Tiêu Vinh Thanh, bèn nói nhỏ bên tai hần hai câu.

Đường Diển nhìn ánh mắt Tiêu Vinh Thanh đánh giá, Tiêu Vinh Thanh cố áp xuống cảm giác không cam lòng, cười đi tới: "Đường tổng, anh không nhớ em sao?"

Đường Diển nhủ mảy nhưng vẫn không nói gì, hần quả thật không nhớ rõ. Tình nhân trước kia của Đường Diển, thời gian quan hệ dài nhất không đến một năm, ngắn nhất thì một tháng đã kết thúc.

Nhưng bất kể là một năm hay một tháng thì Đường Diển cũng không phải ngày ngày đều đi tìm bọn họ. Tần suất hần gặp La Thiển trước kia cũng vậy, ngắn thì một tháng, dài thì ba tháng không thấy mặt.

Ở cùng La Thiển đã gần một năm, ngoại trừ hai tháng gần đây thì trước đó số lần Đường Diển gặp cô chưa đến sáu. Hần sẽ không nhớ kỹ khuôn mặt của những người này. Mọi người đều là vì ích lợi mà lui tới, khi tách ra Đường Diển sẽ ném người đó ra sau đầu, dù sao vốn dĩ khi gặp mặt hần cũng không phải nhìn gương mặt của bọn họ mà là từ trên người bọn họ nhìn bóng dáng kia mà thôi.

Không có được đáp án từ Đường Diển, Tiêu Vinh Thanh cũng không xấu hổ, tiếp tục nói: "Đường tổng phải đi sao?"

Đường Diển rút cuộc cũng gật đầu, sau đó xoay người tiếp tục đi.

"Đường tổng." Thấy Đường Diển không chút lưu tình rồi đi, Tiêu Vinh Thanh lại gọi.

Đường Diển dừng lại, không phải bởi vì Tiêu Vinh Thanh gọi hần, mà vì muốn nói: "La Thiển ngày mai sẽ trở về, nói với đạo diễn một câu. Cô ấy là tôi đưa vào, cho nên... Đừng bắt nạt cô ấy."

Người phụ nữ ngốc kia bị bắt nạt một tuần mà vẫn không tìm hần oán giận, Đường Diển cảm thấy nếu hần không nói thì cô nhất định vẫn sẽ bị bắt nạt.

Thật ra khi La Thiển nhớ đến một tuần là nghĩ tới oán giận, nhưng sau đó ngẫm lại, những người này ngoại trừ công kích tinh thần thì còn gì nữa? Chỉ cần không công kích thân thể, cô sẽ cảm thấy không có việc gì, dù sao về sau tách ra cũng không lui tới. Cô không ở trong giới giải trí nên cũng không gây thêm phiền phức cho Đường Diển.

Những lời này của Đường Diển trực tiếp làm họ ngậy người, hần thấy bọn họ không có phản ứng, nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu: "Tôi mặc kệ các người là ai!"

Những người này đối với Đường Diển mà nói thì không có ý nghĩa, hần không quen biết bọn họ. Đối với Đường Diển, những người này này một tháng tới đều là ở đây làm công cho hần. Chờ hoàn thành công việc, muốn phân công tư cấp những người này không liên quan tới hần. Làm công cho hần thì sao có thể bắt nạt người phụ nữ của hần?

Lúc này La Thiển đang làm gì? Cô vẫn như cũ ở quán cà phê xem truyện tranh, sau đó... Ha ha ha ha ha ha...

Bên này Đường Diển vừa rời đi, Ngụy Khả Tình đang bị dọa liên nhận được điện thoại của kim chủ, còn chưa kịp làm nũng đã nghe thấy giọng nói giận dữ của kim chủ: "Cô đã làm cái gì? Cô đắc tội với ai hả? Cô có biết(Thời Gian Vui Vẻ) là ai đầu tư không? Cô biết tôi bồi bao nhiêu rượu mới có thể tham gia đầu tư cái này không? Vậy mà cô dám đi đắc tội với người của Đường tổng? Cô con m* nó bị ngốc sao?"

Ngụy Khả Tình bị mắng, ngơ ngác nhìn Đường Diển lên xe, nhìn thư ký Kiều đóng cửa ngồi vào ghế phụ. Cô hiểu rồi, thì ra giữa kim chủ và kim chủ cũng có sự khác nhau..

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lúc Triệu Vũ Lâm tìm được khách sạn, gõ cửa phòng không có ai đáp lại. Cuối cùng thử gọi điện thoại mới phát hiện có thể kết nối được.

Khi cô ở quán cà phê nhìn thấy đáng vẻ cười thành góc của La Thiển, đầu không hiểu sao lại thấy đau.

"A! Vũ Lâm, bên này bên này, chị gọi tiramisu* cho em rồi, có muốn đọc truyện tranh không? Quán cà phê này có rất nhiều rất có sách, cũng có rất nhiều truyện tranh. Ha ha ha ha..."

*Tiramisu là một loại bánh ngọt trắng miệng vị cà phê rất nổi tiếng của nước Ý, gồm các lớp bánh quy Savoiardi, nhúng cà phê xen kẽ với hỗn hợp trứng, đường, phô mai mascarpone đánh bông, thêm một ít bột cacao. Công thức bánh này được biến tấu thành nhiều món bánh và món tráng miệng khác nhau. (Theo Wikipedia)

Triệu Vũ Lâm: "Chị vẫn ổn chứ? Sao chị lại không nhận điện thoại? Chưa sửa được à?"

La Thiển vừa cười vừa nói: "Thành phố này nhỏ quá mà điện thoại của chị là định chế lại hông ở bên trong nên không sửa được. Không biết có phải do dây anten không mà chị không nhận được điện thoại của mọi người cũng không gọi được cho ai. Buổi sáng Đường tổng cho chị điện thoại mới, chị lắp sim vào mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhớ."

"Vậy tới hôm qua chị ở cùng Đường tổng?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển lắc đầu, sau đó nhìn trái nhìn phải mới thò qua nhò giọng nói: "Tối hôm qua chị gặp phải bọn buôn người, ai ôi, chị nói cho m biết, vô cùng đáng sợ, thiếu chút nữa chị không về được rồi."

Triệu Vũ Lâm trong lòng sợ hãi: "Vậy chị có làm sao không?"

La Thiển xua xua tay: "Nếu chị làm sao thì có thể ngồi ở chỗ này à? Ăn cơm trưa không? Chúng ta đi ăn cơm trưa trước, vừa ăn vừa nói!"

Triệu Vũ Lâm: "... " Chị gái, lòng chị lớn nhĩ?

Nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn không quấy rầy tâm trạng tốt của cô, cùng cô đi ăn cơm trưa.

La Thiển có thuê phòng trọn gói, ăn cơm không cần tiền, còn Triệu Vũ Lâm thì không! Một tháng tiền lương của cô không đến 8000 tệ, tiêu dùng lại lớn, hại cô ở khách năm sao ăn tiệc

đứng cũng thấy ngại.

"Chúng ta ra bên ngoài ăn đi!"

La Thiên hoảng sợ xua xua tay: "Không được không được, Đường tổng bảo chị không cần đi ra ngoài." Cô nhỏ giọng nói tiếp: "Nếu những người đó còn ở bên ngoài thì làm sao bây giờ?"

Triệu Vũ Lâm: "...". Đối với việc La Thiên biết sợ, cô cảm thấy thật vui mừng.

La Thiên thờ dãi nói: "Đường tổng cũng ở đây, không có việc gì, cứ ăn đi! Hắn trả tiền."

Triệu Vũ Lâm sung sướng tiếp nhận đề nghị này, hai người tìm một vị trí gần cửa sổ, tiệc đứng ở khách sạn cao cấp còn xa hoa hơn so với nhà ăn bên ngoài. Ở đây cái gì cần có đều có, từ trước khi dùng cơm đến sau khi ăn xong, từ trái cây đồ ngọt đến com Tây com Trung Quốc, tóm lại bạn nghĩ cái gì thì đều có cái đó.

Hai người gọi bát tét bò và đồ uống, lấy trái cây, sau đó La Thiên bắt đầu kể lại chuyện mình đã trải qua.

La Thiên nói xong vừa đúng lúc Đường Diễn trở lại. Ở cùng La Thiên một tháng, Đường Diễn phát hiện mình hiểu cô không ít, hắn nhìn thời gian liền trực tiếp đi tới nhà ăn.

Quả nhiên ở chỗ gần cửa sổ thấy La Thiên, cô thấy hắn còn vui vẻ vẫy vẫy tay.

Đường Diễn qua đây, La Thiên liền nói: "Đường tổng, anh với thư ký Kiều trả tiền trước mới có thể tới ăn, em đã dùng thẻ phòng trả rồi. Vừa nãy Vũ Lâm cũng phải trả tiền, anh mau đi đi!"

Đường Diễn: "Một thẻ có thể miễn phí hai người ăn."

La Thiên mở to mắt nhìn hắn: "Vì sao?"

"Bởi vì chúng ta là hai người một phòng, cớ bị ngược à?" Đặt hai người chung một phòng, lúc xuống dưới chẳng lẽ một người miễn phí một người tiền trả?

La Thiên không thừa nhận mình không nghĩ tới, cô đem thẻ phòng đưa cho Đường Diễn rồi nói: "Em đương nhiên biết, em chỉ là đem cái miễn phí ấy để dành cho anh thôi."

Đường Diễn: "..."

Hắn thờ dãi lấy ra thẻ phòng đi trả tiền, để thư ký Kiều ở lại ăn com trước.

Thư ký Kiều nhìn Đường tổng ngoan ngoãn đi trả tiền, đối với La Thiên lại tôn trọng thêm một phần.

"Thư ký Kiều, đi xa gần hộ tôi sao?" La Thiên thấy Đường Diễn đi rồi mới nhỏ giọng hỏi.

Thư ký Kiều muốn cười to nhưng phải nhịn xuống, rụt rè cười mím nói: "Đúng vậy."

"Thật là đi xa gần cho tôi?" La Thiên không thể tưởng tượng được, trước kia Đường Diễn chỉ phụ trách cung cấp đồ vật rồi để cô tự giải quyết, giờ lại tự thân vận động phục vụ luôn? La Thiên cảm thấy Đường Diễn càng ngày càng tốt.

Đương nhiên, Đường Diễn nếu biết La Thiên nghĩ như vậy thì hắn nhất định sẽ cho La Thiên biết cái gì gọi là thế giới rộng lớn!

"Đúng vậy!" Thư ký Kiều tiếp tục cười đáp.

La Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không thể tin tưởng mà: "Tốt quá! Tôi nói nhé, hôm qua tôi thực sự muốn đánh tên đạo diễn kia một trận."

Triệu Vũ Lâm lãnh đạm nói tiếp: "Sau đó mới nhớ ra mình đánh không lại?"

La Thiên gật đầu: "Đương nhiên đánh không lại!" Cô cảm thấy phụ nữ đánh không lại đàn ông thì có cái gì mất mặt, đây không phải là rất bình thường sao?

"Thật ra nếu cô đánh thì Thời đạo cũng không nhất định sẽ đánh trả lại." Đường Diễn vừa hay trở về, nghe được lời này của La Thiên thuận tiện đáp luôn.

"Vì sao?" La Thiên hỏi.

"Đàn ông có tố chất hoặc thân sĩ phong độ đều sẽ không ra tay đánh phụ nữ." Đường Diễn chưa bao giờ như thế cả.

La Thiên vốn không tin lắm, lúc cô còn làm phục vụ, người đánh nằng chính là đàn ông. Nguyên chủ bị bạo hành gia đình, đánh cô ấy cũng là đàn ông.

Nhưng nghe Đường Diễn nói như vậy, La Thiên lại nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh có đánh phụ nữ không?"

Đường Diễn: "...". Sao lại cảm thấy trả lời thế nào cũng đều là bẫy.

Thấy Đường Diễn im lặng, La Thiên ngạc nhiên: "Anh đánh phụ nữ sao?"

Đường Diễn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: "Không, đánh!!!"

La Thiên thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, lỡ như chúng ta đánh nhau thì ít nhất thế lực có thể ngang nhau." Đàn ông không đánh trả thì còn công bằng với phụ nữ.

Đường Diễn nhướng mày nhìn cô: "Cô còn nghĩ muốn đánh nhau với tôi?"

"Không bao giờ!" La Thiên về mặt bình tĩnh xua tay, cô chỉ lo trước khỏi hoạ thôi.

"Ăn của cô đi." Đường Diễn nói.

La Thiên vâng một tiếng, cúi đầu ăn.

"Hình như là Đường tổng?" Đồng nghiệp Lâm Phi hỏi.

Lâm Phi nhìn theo, liếc mắt một cái liền thấy Đường Diễn, cũng thấy thư ký Kiều ngồi đối diện hắn. Cô đang muốn qua đó thì thấy La Thiên đang ngồi cạnh Đường Diễn, thấy Đường Diễn nói chuyện với La Thiên, lộ ra một mặt mỉm cười cô chưa từng gặp qua.

La Thiên cũng cười, khoa tay múa chân thủ thế với hắn, bị Đường Diễn bắt lấy, La Thiên liền rút về tay tiếp tục ăn.

Đường Diễn bắt đắc dĩ lắc đầu, Lâm Phi lập tức ngậy cả người, đây là... Thì ra cô không hề hiểu hắn.

Cô từng nghe qua danh của Đường tổng, cũng từng chứng kiến qua, hắn vĩnh viễn đều lãnh đạm, toàn thân trên dưới nơi nơi đều lộ ra khí chất lãnh đạm. Nhưng hoá ra, hắn không phải như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit: Linh Nguyệt

Đồng nghiệp của Lâm Phi tên Hứa Trân, vào công ty sớm hơn Lâm Phi hai năm.

“Chúng ta qua đó chào hỏi đi?” Hứa Trân mở miệng hỏi.

Diện mạo Hứa Trân tuy bình thường nhưng năng lực không tồi, tính cách cũng khá ổn, đã có bạn trai, ở công ty thì nhân duyên rất tốt, sau khi Lâm Phi vào công ty thì nhanh chóng cùng Lâm Phi trở thành bạn tốt, cho nên lần đi công tác này của Lâm Phi, Hứa Trân xuất không ít lực.

Lâm Phi gật gật đầu nói: “Đương nhiên.”

Sau đó hai người hướng tới bàn ăn gần cửa sổ, đến trước mặt Đường Diễn.

Lâm Phi ôn nhu mở miệng: “Đường tổng, xin chào.”

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn Lâm Phi, lập tức ngậy người, bởi đôi mắt của Lâm Phi quá giống người kia.

La Thiên nghe được giọng nói liền ngẩng đầu nhìn, lập tức cũng bị dọa sợ.

Trời ơi, không phải một năm sau mới gặp nhau lần đầu sao? Đây là sao?

La Thiên đương nhiên không nghĩ đến lần gặp lần đầu tiên này là bởi vì mình, nếu không phải bởi vì cô, lúc này Đường Diễn sẽ không tới Nam Đan.

Đường Diễn không tới Nam Đan thì tự nhiên sẽ không chạm mặt với Lâm Phi đang đi công tác.

Xem Đường Diễn vẻ mặt ngậy người, trong lòng Lâm Phi có chút mừng thầm, mỉm cười nói: “Đường tổng, tôi là Lâm Phi của bộ phận thiết kế, cũng may nhờ có anh mà tôi mới không bị tiền bối Lưu đánh cắp bản thiết kế.”

La Thiên chớp chớp mắt, không ngừng chuyển động hết nhìn Đường Diễn lại nhìn Lâm Phi, đáng vẻ vô cùng gian xảo.

Đường Diễn không cần thận quét mắt qua nhìn thấy, dường như tâm tình rất tốt, cười vỗ nhẹ đầu cô nói: “Nhìn cái gì đấy?”

La Thiên sờ sờ đầu nói: “Không không không.”

Bởi vì Đường Diễn không trả lời nên Lâm Phi có chút xấu hổ, thư ký Kiều nhìn Lâm Phi một cái rồi nói: “Đường tổng, đây là người mới vào năm nay, tháng trước bộ phận thiết kế có xảy ra việc sao chép bản kế hoạch.”

Đường Diễn dường như có chút ấn tượng, gật đầu.

Thư ký Kiều tiếp tục nói: “Đây là vị người mới kia.”

Đường Diễn lên tiếng hỏi: “Sao hai người lại ở chỗ này?”

Lâm Phi nhanh chóng đáp: “Chúng tôi tự bỏ ra.” Các cô tuy cũng ở khách sạn này nhưng là phòng bình thường, giả cả thuộc phạm vi có thể chi trả được.

Đường Diễn gật đầu, không khí nhất thời rơi vào yên lặng, hắn không có ý tứ muốn tiếp tục nói chuyện.

Suy nghĩ của La Thiên đều loạn cả lên, Lâm Phi lên sân khấu trước thời gian là có biến rồi! Cô hiện tại toàn thân trên dưới chỉ có 20 vạn, đừng nói mua nhà, ngay cả đi mua chung cư cũng không đủ.

Lâm Phi lại xấu hổ, cô đối với Đường Diễn hảo cảm là sau khi được Đường Diễn ra tay giúp đỡ. Đường Diễn vốn là người tuân thủ, lịch sự, lại có năng lực, đối với việc lần đó ra tay tương trợ, cơ bản chính là phù hợp với tiêu chuẩn ước mơ của Lâm Phi đối với một nửa kia.

Đương nhiên, đây cũng là ước mơ về nửa kia của phần lớn phụ nữ.

Thư ký Kiều chỉ có thể tiếp lời: “Hai người đi ăn cơm đi!”

Lâm Phi gật đầu, cùng Hứa Trân hai người rời đi, ngồi xuống một cái bàn cách đó không xa.

La Thiên nhìn theo bóng dáng Lâm Phi rồi quay đầu hỏi Đường Diễn: “Lớn lên đẹp không?” Thật ra, Lâm Phi lớn lên không bằng La Thiên, La Thiên là đẹp, Lâm Phi chỉ là thanh tú.

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái, vừa cúi đầu ăn vừa thuận miệng hỏi: “Ghen à?”

La Thiển sùng sốt, lập tức xua tay nói: “Không phải, em không ghen.”

Có rất nhiều điều trong tiểu thuyết La Thiển không nhớ rõ, dù sao đó cũng là tiểu thuyết từ nhiều năm trước. Nhưng cô nhớ bên trong có một câu hình dung Đường Diễn, đại ý là hán không thích phụ nữ của mình ghen tuông bởi như vậy rất phiền phức, đương nhiên ngoại trừ chân mệnh thiên nữ, cũng chính là nữ chính.

Mà đối với những tình nhân từng ghen, Đường Diễn trước nay đều ngay lập tức cùng ngày đó thanh toán “tiền lương” cho họ, sau đó phân chia giới hạn.

Việc này không thể trách La Thiển nhớ rõ bởi chủ yếu đây là suy nghĩ của cô. Nhưng giả thiết này không hợp lý. Bất kể thích không thích, đàn ông đối với việc phụ nữ không ghen đều sẽ khó chịu, đây có thể coi như là một loại dục vọng chiếm hữu của đàn ông nhỉ?

Đường Diễn dừng động tác trong tay, nhìn La Thiển hỏi: “Không ghen?”

La Thiển cho rằng Đường Diễn đang cảnh cáo mình, chỉ trời thể thốt: “Không ghen, anh nhìn ánh mắt hồn nhiên của em mà xem.”

Triệu Vũ Lâm: “...”

Thư ký Kiều: “...”

Giọng Đường Diễn lạnh hơn: “Thật không?”

Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiển thật sự vô cùng ngốc, cô thay La Thiển nói: “Sao lại có thể không ghen chứ! Chị ấy ngại thừa nhận thôi ạ.”

La Thiển ai oán nhìn Triệu Vũ Lâm, sau đó nói với Đường Diễn: “Anh đừng nghe cô ấy, em không phải loại này phụ nữ hay ghen. Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không ghen.”

Đường Diễn vô ý thức vuốt dao nĩa trong tay, nhàn nhạt đáp: “Vậy sao!”

La Thiển dùng sức gặt đầu, sau đó cô thấy Đường Diễn ngồi thẳng lưng nhìn mình hai giây rồi xoay bả vai mình ngược lại.

Cô còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy cổ nhẹ hơn, sau đó mới phản ứng, vòng cổ hôm trước mới mua - vòng cổ 13 vạn!!!

Cô hoảng sợ quay đầu lại nhìn Đường Diễn, chỉ thấy hán nhàn nhạt liếc nhìn mình một cái rồi ngay trước mặt cô ném vòng cổ vào túi áo tây trang của hán.

La Thiển: “...”

“Có việc gì sao?” Ánh mắt Đường Diễn vô cùng đậm đặc.

La Thiển lại nhìn thoáng qua túi áo hán, yếu ớt nói: “Đó là của em.”

“Hiện tại không phải.”

“Anh tặng cho em mà.” La Thiển nói.

“Vậy giờ tôi lấy lại.” Đường Diễn tiếp.

“Anh đòi ý?” La Thiển trừng lớn hai mắt, đáng vẻ không thể tin tưởng nhìn Đường Diễn.

“Đúng vậy.” Đường Diễn vẫn bình tĩnh như cũ.

La Thiển: “...”

Bởi vì lập tức tổn thất 13 vạn, lòng La Thiển lập tức rơi xuống vực sâu, vô cùng ai oán liếc Đường Diễn một cái, sau đó... tiếp tục ăn cơm.

Thư ký Kiều đối với hành động ấu trĩ của tổng tài nhà mình tỏ vẻ cặn lõi, nhưng cô vẫn đứng lúc lên tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ: “Đúng rồi, La tiểu thư, sáng ngày mai cô nhớ quay lại Kiều Nham Hương tiếp tục ghi hình.”

“Ừ.” La Thiển hữu khí vô lực trả lời.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Buổi tối, Đường Diễn vẫn như cũ lạnh tựa băng sương dẫn dắt La Thiển tham gia tiệc rượu cảm ơn.

Ngày kế, sau khi đưa La Thiển tới Kiều Nham Hương, Đường Diễn liền cùng thư ký Kiều chạy về công ty.

Lúc La Thiển tiến vào tiểu viện, cái thứ nhất nhìn chính là Thời đạo. Thời Chấn thấy La Thiển, không tươi cười đón chào mà vẫn sụ mặt như, nhưng La Thiển lại cảm giác được địch ý của Thời Chấn đối với mình đã giảm bớt.

Cô chào hỏi, Thời Chấn cũng không làm lơ mà gật gật đầu nói: “Nhanh đi chuẩn bị một chút, lập tức bắt đầu quay.”

La Thiển thụ sùng nhược kinh* trở về ký túc xá, ai nha, bị giáo huấn một trận quả nhiên khác hẳn.

*Thụ sùng nhược kinh: được cưng chiều mà sợ hãi

Không chỉ Thời Chấn, La Thiển còn cảm giác cả nhân viên đoàn phim lúc nhìn mình cũng mang theo chút cung kính.

Mọi người đều ở trong ký túc xá, Tiêu Vĩnh Thanh thoạt nhìn có chút tiểu tụy, Ngụy Khả Tĩnh thấy La Thiển liền nhanh quay đầu, giống như không dám đối diện với La Thiển.

Mễ Tuyết Phi không khác gì, Du Mạn vẫn như cũ một bộ dáng chị lớn, bước qua xin lỗi La Thiển: “Ngày đó không chờ em về, thật sự xin lỗi.” Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết là đã xảy ra chuyện.

La Thiên lắc đầu nói: “Không liên quan tới chị đâu mà.”

Chuyện này khiến La Thiên đối với đoàn phim này không hài lòng, cũng khiến cô không thích nó, mọi người đều là hợp tác nhất thời mà thôi.

Ôm tâm tình như vậy, mọi người đều yên yên ổn ổn thu xong tiết mục, bình đạm không gọn sóng. Ở đây không có người quấy rối gây chuyện, La Thiên không nhằm vào ai, biểu hiện tuy không tính là xuất sắc nhưng cũng không quá kém, dù sao cô cũng xuất thân từ nông thôn, rất nhiều chuyện đều sở trường của cô.

Có lẽ là hiệu ứng của Đường Diễn quá mãnh liệt, La Thiên tuy không nhiều nhưng nghe Triệu Vũ Lâm nói lại, cô vẫn xuất hiện không ít trên màn ảnh, tuy rằng thường thường biến mất nhưng cũng có thể tính là ổn.

Thu xong cảnh cuối, Thời Chấn thông báo được nghỉ ba ngày chờ chỉ thị tiếp.

La Thiên trở về khách sạn Nam Đan, vẫn là ở phòng cũ, chỉ là không có Đường Diễn.

Ngày nghỉ hôm sau, lúc xuống ăn trưa, La Thiên lại gặp Lâm Phi trong thang máy, việc Lâm Phi vẫn còn ở đây khiến cô có chút giật mình.

“Chào cô!” Lâm Phi cất tiếng chào.

La Thiên gật đầu đáp lại: “Chào cô.”

“Cô cùng Đường tổng cảm tình thật tốt.”

Sắc mặt La Thiên lập tức cứng đờ, nói vậy thì trả lời như thế nào? Cô cũng không muốn chọc vào Lâm Phi, dựa theo cốt truyện, một năm sau Lâm Phi sẽ gặp Đường Diễn, hai người đạt thành khế ước tình nhân.

Mà chính cô cũng ở một năm sau bị Đường Diễn vứt bỏ, nhưng nguyên chủ không cam lòng, làm không ít chuyện ngu xuẩn tìm đường chết. Những việc này khiến Đường Diễn tạo đà kích cho nguyên chủ, Phùng Nhất Khê lại trả thù nguyên chủ, thậm chí còn không sao lại gặp được "ánh trăng sáng"*, bị khinh nhục.

Cho nên, La Thiên rất coi trọng tuyến phát triển tình cảm của Đường Diễn và Lâm Phi. Một khi hai người này có cái manh mối, cô nhất định phải toàn thân rút lui, bằng không chuyện xảy ra kế tiếp cô không thể gánh vác.

Cho nên, nếu trả lời là tình cảm tốt thì có phải có chút... mạo hiểm không?

La Thiên xua xua tay nói: “Không đâu, Đường tổng tốt như vậy, sau này sẽ gặp được người càng tốt hơn.”

Lâm Phi chỉ là cười cười, cô không biết Đường tổng cuối cùng sẽ gặp được ai, cũng không biết hẳn có cùng La Thiên đi đến cuối cùng hay không nhưng cô ngày đó liền thấy rõ, Đường tổng đề ý La Thiên.

Việc này quả thực không thể tưởng tượng. Tuy cô là tân nhân nhưng việc về La Thiên cô biết không ít.

Một cái bình hoa chỉ có vẻ ngoài, vô tài vô đức, thậm chí ích kỷ tham lam, còn vọng tưởng ngông cuồng. Cô ấy đã từng đến công ty tìm Đường Diễn, mỗi một lần đều bị bảo an đuổi ra, đều là tâm điểm tiêu khiển của cả công ty.

Thậm chí có người còn dùng điện thoại quay lại hình ảnh ấy, Lâm Phi từng nhìn qua, vô cùng chật vật. Đường tổng chưa bao giờ cho nhân tình của mình đến công ty, những người khác chạm qua vách tường một lần, sẽ không đến nữa.

Nhưng La Thiên thì khác, cô cho rằng có lòng chân thành thì nhất định sắt đá cũng mòn. Lúc nhân rồi một ngày có thể tới hai ba lần, dù cho cô khi nào tới, một ngày tới bao nhiêu lần, Đường tổng vốn không hề không biết.

Người khác thậm chí còn không thông báo cho hẳn vì chỉ thị của Đường tổng hạ lúc cô ấy tới lần đầu. La Thiên mỗi một lần tin tức thậm chí không truyền đến tầng hai.

Nhưng hiện tại, tất cả đều thay đổi, La Thiên đã có thể ở trong văn phòng của Đường tổng qua lại tự nhiên, ngồi ăn cạnh Đường tổng, được Đường tổng đòi lại công đạo, thậm chí ánh mắt Đường tổng nhìn cô còn hàm chứa sự bất đắc dĩ.

La Thiên thấy Lâm Phi ngây người cũng không tiếp tục nói chuyện, cô không muốn có liên quan tới nữ chính hay là "ánh trăng sáng".

Chủ yếu là bất kể nữ chính hay là "ánh trăng sáng", mỗi người nhất định đều có năng lực phi phạm, vì cạnh bọn họ đều có nam phụ tàn nhẫn độc ác.

La Thiên thờ dài, chịu không nổi chịu không nổi!

Thang máy thực mau đến tầng hai, La Thiên gật gật đầu với Lâm Phi rồi rời đi.

Mà lúc này công ty Đường thị.

“Xuất ngoại?” Phương án kế hoạch cuối cùng của《Thời Gian Vui Vẻ》nhất thời thay đổi, tất cả mọi người đều giật mình nhìn Đường Diễn.

Lần này mở họp, một là xác định tình huống của đạo diễn Thời Chấn, trừ bớt tiền lương đồng thời giao quyền chỉ đạo cho Hường Kiến Hoa..

Một cái khác là Đường Diễn đối với phương án kết thúc của《Thời Gian Vui Vẻ》đột nhiên đưa ra ý kiến khác, vô cùng bình tĩnh gật đầu: “Ừ, lần ghi hình cuối cùng sẽ xuất ngoại!”

Cô La Xuân kỳ quái: “Kịp sao?” Êm đẹp vốn là định ở đi điểm du lịch, sao đột nhiên lại thay đổi?

Đường Diễn gật đầu: “Mọi người chỉ cần một tuần là đủ rồi, ghi hình ở nước ngoài hai ba ngày là được.”

Cô La Xuân chỉ có thể gật đầu. Anh là lão đại, anh nguyện ý tốn thêm tiền thì chúng tôi cũng không có cách nào khác, tuy không biết nguyên nhân anh làm như vậy.

Chờ Đường Diễn trở tăng cao nhất, thư ký Kiều lập tức tới gõ cửa nói: “Đường tổng, tư liệu đi công tác cuối tuần của anh đã chuẩn bị tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn làm như vậy không phải là ý nghĩ đột phát, hẳn là muốn mang La Thiên xuất ngoại đi chơi.

Lúc Thời Chấn nhận được tin tức này liền cảm thấy choáng váng, hộ chiếu của bọn họ đều đã được đưa đi thị thực*. Đường Diễn ra tay vô cùng nhanh gọn, hộ chiếu đã được thị thực.

*Thị thực (hay thị thực xuất nhập cảnh, tên cũ: chiếu khán, tiếng Anh: visa) là một bằng chứng hợp pháp xác nhận rằng một người nào đó được phép nhập cảnh hoặc xuất cảnh ở quốc gia cấp thị thực. Sự cho phép này có thể bằng một văn bản nhưng phổ biến là bằng một con dấu xác nhận dành cho đường đơn vào trong hộ chiếu của đường đơn. (Wikipedia)

Lúc La Thiên nhận được tin tức cũng không dám tin tưởng, cô lập tức gọi điện cho Đường Diễn: “Em kể cho anh một chuyện nhé, đoàn phim muốn xuất ngoại tiếp tục ghi hình!”

Đường Diễn nhấp miệng, giọng nói mang chút ý cười hỏi: “Vui lắm à?”

“Đương nhiên, em chưa ra nước ngoài bao giờ cả!” La Thiên vui vẻ nói: “Anh biết không? Em muốn đi nước Mỹ cực kỳ luôn!”

Đường Diễn tiếp tục nói: “Ồ, thế khi nào xuất phát?”

La Thiên nói: “Mấy ngày nữa, vé máy bay đã đặt rồi, ha ha ha ha... Cái này bọn em sẽ không bị từ chối đâu, qua mấy ngày nữa là em xuất ngoại rồi!”

Giọng Đường Diễn nhàn nhạt từ kia đầu truyền đến: “Vui như vậy, vé máy bay ngày 23 à?”

Cảm xúc La Thiên đang hưng phấn đến tột cùng, không nghĩ nhiều lập tức tiếp tục nói: “Đúng vậy đúng vậy! Sao mà anh biết được?”

“Bối vì vé máy bay là tôi báo đặt.” Giọng Đường Diễn vẫn nhàn nhạt như cũ.

Sự vui vẻ của La Thiên tức khắc bị dọa bay: “Anh đặt?”

“Đúng vậy! Vừa hay, tôi cũng ngày đó ngồi máy bay đi công tác.”

Cuối cùng La Thiên cũng biết có điểm không thích hợp, hỏi: “Sao lại trùng hợp thế?”

Đường Diễn nhàn nhạt nói: “Cô đoán xem?”

La Thiên nhỏ giọng hỏi: “Này, chắc không phải là vì anh muốn cùng em đi du lịch đấy chứ?”

Thật ra Đường Diễn chỉ không muốn một mình đến Mỹ công tác thôi, tuy rằng trước kia cũng thường xuyên đi một mình nhưng lần này hẳn lại cảm thấy hoàn toàn có thể mang La Thiên theo.

Nghĩ thế hẳn liền trực tiếp mở miệng nói: “Đúng vậy!” Vốn muốn cho người phụ nữ này vui vẻ hai ngày.

“Gạt người!” Miệng La Thiên tuy rằng nói vậy nhưng vẫn như cũ hưng phấn, cô cười vui vẻ: “Nhất định là kết quả mà công ty thảo luận, nhưng dù sao em cũng muốn xuất ngoại, đi cùng anh cũng tốt. Bọn em trở về sửa sang lại hành lý, hai ngày sau liền xuất phát, em đi mua ít đồ vật mang theo đây.” La Thiên nói xong, không đợi Đường Diễn đáp lại đã cúp máy.

Đường Diễn sững sờ nhìn điện thoại bị cúp một hồi, đây là lần đầu tiên hẳn bị La Thiên cúp điện thoại, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu thờ dãi: “Vật nhỏ vô lương tâm!”

La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm sửa sang hành lý xong xuôi, lúc xuống thang máy lại gặp Lâm Phi và Hứa Trần cũng đang kéo hành lý.

La Thiên: “...” Cô cũng nữ chính có duyên với nhau nhỉ?

Lâm Phi nhìn hành lý của La Thiên, cười nói: “Cô quay xong rồi?”

La Thiên lắc đầu nói: “Chưa, đoàn phim chúng tôi muốn xuất ngoại ghi hình.” Ngờ kìa kia muốn bao nhiêu kiểu ngạo liền có bấy nhiêu kiểu ngạo.

Bất kể là La Thiên hay là nguyên chủ đều chưa từng xuất ngoại. Đồi trước La Thiên ngày đêm kiếm tiền dưỡng lão, chưa hề ra nước ngoài, huống chi nghe nói xuất ngoại tốn phí vô cùng.

La Thiên sẽ không tốn hơn mấy ngàn vào việc như đánh cược thế này. Dù cô có đi thì cũng chỉ có thể ăn xin ở nước ngoài, cô không đủ tiền duy trì để đi du lịch ngoại quốc.

Nguyên chủ lúc còn có tiền đều đem đi mua quần áo, mua trang sức điều vô dương oai. Cô ấy không nghĩ tới việc mình sẽ bị vứt bỏ, cô cho rằng mình vẫn sẽ luôn có tiền như vậy.

Thẳng đến bị vứt bỏ, nguyên chủ không còn tiền để sinh sống, chỉ có những quần áo, trang sức xa xỉ và số tiết kiệm trống rỗng. Khi đó tự nhiên cũng không có năng lực xuất ngoại, cho nên trong trí nhớ của La Thiên không có hình ảnh xuất ngoại du lịch.

La Thiên nghĩ, đây đều là việc kẻ có tiền sẽ làm. Cô cũng nghĩ tới, chờ mình trở thành Bao Tô Bà là sẽ có tiền đi du lịch.

Nhưng kinh hi tới quá đột ngột, loại người như La Thiên không khoe ra hai ba phần sẽ cảm thấy khó chịu, cho nên cô vui vẻ nói chuyện này với nữ chính.

Sau đó, nữ chính hỏi: “Cô đi nước nào?”

La Thiên cười tủm tỉm đáp: “Nước Mỹ đó!”

Nữ chính a một tiếng: “VẬY sao!”

Hứa Trân lại nhìn La Thiên cười nhạo: “Không có kiến thức.”

Biểu tình vui vẻ của La Thiên phai nhạt không chút, Hứa Trân tiếp tục nói: “Nước Mỹ chúng tôi đều đã đi không biết bao nhiêu lần.” Bọn họ học thiết kế, muốn thiết kế tốt thì phải có tư liệu, ở nước ngoài học thêm kinh nghiệm là điều kiện vô cùng có lợi.

Hứa Trân nhờ có kinh nghiệm từng công tác ở nước ngoài mới có thể tiến vào Đường thị, sau đó cũng đi Mỹ công tác một lần, đối với cô mà nói, xuất ngoại là vô cùng bình thường. Mà Lâm Phi cũng vậy, điều kiện gia đình cô không tính là quá kém cỏi, thời đại học cũng từng làm sinh viên trao đổi với Mỹ, kiến thức về thiết kế của cô cơ bản là học ở nước ngoài.

Đối với bọn họ, hành vi của La Thiên thật giống người mới từ quê lên.

La Thiên a một tiếng, nhưng không thấy hổ thẹn, chỉ nhàn nhạt nói: “Lần đầu tiên tôi đi, hưng phấn là chuyện bình thường.”

“Hừ, cho nên mới nói là đồ nhà quê.” Hứa Trân nói, Lâm Phi lại trầm mặc, cô không làm người xấu nhưng cũng sẽ không đi ngăn cản.

Thang máy dừng lại ở tầng một, La Thiên liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: “Đồ nhà quê thì đồ nhà quê! Dù sao tôi có Đường tổng đi cùng, sẽ không quá khác người, tôi cũng không lo lắng.” La Thiên nói xong liền ngẩng cao đầu rời đi.

Hứa Trân biểu cảm không thể tin tưởng nhìn theo, cô ta đi cùng Đường tổng?

Lâm Phi càng ngây dại hơn, bọn họ... cùng đi sao?

La Thiên nổi giận dưng dưng lời kéo hành lý, vừa đi vừa nói với Triệu Vũ Lâm: “Em nói xem người kia có phải có bệnh không? Già rồi nên thích gây sự à? Gây sự với chị có kiếm được tiền không?” Tựa như chơi dăm nắm, dùng đầu phá vỡ gạch là có thể nhảy ra đồng vàng. La Thiên cảm thấy mình chính là cái gạch kia.

“Có hay không thì em không biết, nhưng sau đó chắc tâm tình sẽ thấy thoải mái.” Triệu Vũ Lâm kéo cô đi chậm lại, nói.

“Có chỗ tốt cho cô ta à?” La Thiên đem hành lý nhét vào cốp xe, kéo cửa xe ngồi vào với Triệu Vũ Lâm.

Triệu Vũ Lâm đáp: “Không có chỗ tốt gì, khi một người nhìn một người không vừa mắt thì dù người ta chỉ hắt xì một cái cũng có thể khiến người kia vui sướng khi người gặp họa nửa ngày.”

La Thiên nghĩ nghĩ, sau đó phát hiện, lúc mình chán ghét một người... hình như cũng giống vậy.

Nhưng La Thiên nghĩ, trước nay cô đều không đi khiêu khích người khác, nguyên nhân vì cảm thấy nếu khiêu khích người khác thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

“Cô ta thấy chị liền khiêu khích, không sợ chị nói cho Đường tổng à?”

Triệu Vũ Lâm nói: “Có lẽ cô ấy cảm thấy Đường tổng sẽ không tin vào mấy lời gièm pha người khác.”

La Thiên hít sâu một hơi, không tin tưởng mà lấy điện thoại gọi cho Đường Diễn, hần thê mà lại nhận. La Thiên hỏi: “Đường tổng, anh cảm thấy người mách leo là người thế nào?”

“Vô dụng! Làm sao?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên cười nói: “Không có gì ạ! Em đang trên đường tới đi sân bay, tối gặp nhé! Bye bye!”

Triệu Vũ Lâm: “...”

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

La Thiên im lặng trong chốc lát rồi nói: “Báo cáo và cáo trạng vẫn là có chút khác nhau, chúng ta không cần quấy rầy Đường tổng.” Cáo trạng nữ chính? Không muốn sống nữa à?

Buổi tối lúc Đường Diễn trở lại chung cư của La Thiên, cô làm một phần thịt kho nước tương dầm*, món này Đường Diễn chưa có ăn qua.

*Convert: "Hắc dầm cô lão thịt"

Còn có một chén canh cá cay làm món chính. Lúc Đường Diễn tới La Thiên cơ bản không bao giờ làm món chính là món cay cho nên hôm nay hần nghiệm tức suy nghĩ xem có phải mình đã chọn cô không vui hay không. Đường Diễn không ăn cay được, bởi vậy chỉ có thể com trắng với thịt kho, sau đó nhìn La Thiên ăn hết món cá, ăn đến miếng bóng nẩy.

Nhưng cũng vì thế La Thiên vô hình gây tội với ai kia, kết quả buổi tối liền bị Đường Diễn đề nặng giáo huấn một hồi.

Ngày hôm sau, lúc La Thiển thấy Triệu Vũ Lâm tới còn nói: “Làm người không thể không có điểm máu chốt, em có biết không! Phong thủy thay phiên luân chuyển nhé.” Ai ôi, eo của tôi.

Triệu Vũ Lâm nhìn cô không hiểu gì, đưa hộ chiếu cho cô nói: “Ngày mai xuất phát, quần áo chị đã chuẩn bị tốt chưa?”

La Thiển lập tức lại hưng phấn: “Xong rồi xong rồi, mọi người là cùng nhau xuất phát à?”

“Đương nhiên, bắt đầu quay từ sân bay.” Triệu Vũ Lâm nói.

“Không quay từ nhà sao?”

Triệu Vũ Lâm cũng không hiểu, đáp: “Nghe nói là phở đạo diễn không cho tới, hẳn nói từ sân bay xuất phát là hoàn toàn ok.”

Hoàn toàn không có nghĩ lý do thực sự, là Hường Kiến Hoa không hy vọng khi mở cửa liền thấy đại Boss.

La Thiển cũng không để ý, cầm hộ chiếu nhìn giấy thông hành bên trong, sờ vô cùng cẩn thận.

Đường Diễn đã rời giường, dựa vào ngạch cửa nhìn La Thiển, khoe miệng lúc này không tự chủ khẽ cong lên. Lúc trước nghe La Thiển nói các món ăn nước ngoài đều chưa ăn qua hẳn liền nghĩ tới, có phải cô cũng chưa bao giờ ra nước ngoài không.

Ngày xuất phát, La Thiển dù có đi trước thời gian cũng bởi vì kẹt xe mà thành người tới trễ nhất.

Lúc cô đến sân bay, mọi hưng phấn đều bị tiếng hét đình tại như ốc bao phủ.

Nhìn biển người tấp nập bên ngoài sân bay, La Thiển tròn tròn mắt, Triệu Vũ Lâm nhất thời cũng há hốc mồm. Lúc này La Thiển mới chân chính cảm nhận được khí thế của《Thời Gian Vui Vẻ》khi mời mình tinh, lưu lượng hạng nhất.

《Thời Gian Vui Vẻ》là đại bài, từ đoàn đội là có thể nhìn ra, mỗi người tùy tiện kéo ra ngoài đóng phim đều là mấy ngàn vạn thù lao.

Ở《Thời Gian Vui Vẻ》hai tuần trải qua những ngày nhàn nhã khiến cảm giác của La Thiển đối với mấy người kia lệch đi rất nhiều.

Khung cảnh hiện giờ mới làm La Thiển ý thức được, mình cùng những người này có bao nhiêu khác biệt, là khác nhau như trời với đất!

“A a a a a!!!”

“Lâu Tùng Nguyên, Lâu Tùng Nguyên, Lâu Tùng Nguyên!”

“Tề Văn Hàm, Văn Hàm, em yêu anh, em muốn sinh khi con cho anh!!!”

“Mễ Tuyết Phi, a a a a, là Mễ Tuyết Phi thật kìa!”

“Tôi chết cũng nhắm mắt rồi.”

...

Đám người trước mắt như núi như biển nhưng bảo an sân bay vẫn làm tốt nhiệm vụ. Bất kể những người này có như thế nào thì họ đều dành được cho một con đường cho khách di chuyển.

La Thiển cùng Triệu Vũ Lâm dưới sự bảo hộ của bảo an tiến vào sân bay.

Không biết là ai hô lên một câu: “Mau xem, là Đại Vương Bất Yêu.”

La Thiển: “...”

La Thiển ở trên mạng có một biệt danh mà ánh sáng bắn ra bốn phía - “Đại Vương Bất Yêu”.

Có ý gì sao? Bất yêu = làm yêu, làm yêu lão đại, làm yêu Đại vương, chính là Đại Vương Bất Yêu.

*"Yêu" này có lẽ là yêu sách

La Thiển vốn không nghĩ tới mình có thể có fans, cũng không nghĩ tới mình có nhiều hắc fan như vậy.

Không biết là ai mang cà chua, ném cô. Ở đây một biển người, không thể nào biết được.

La Thiển bị ném trúng đầu, nhất thời không kịp phản ứng lại.

Triệu Vũ Lâm cũng bị dọa. Cô đoán được sẽ có fans, nhưng không nghĩ tới việc này có thể liên lụy đến La Thiển.

Dù sao thì trên mạng, việc về La Thiển đã ngừng nghỉ.

“Đi mau!” Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiển gạt đầu, fans phía sau có chút xôn xao, có người kêu lên: “Là cô bắt bạt Tuyết Phi.”

La Thiển cảm giác sau gáy đau xót, Triệu Vũ Lâm đẩy cô: “Không cần quay đầu lại, có phóng viên!” Quay đầu lại, bị chụp chính diện thì càng chết.

Ngay cả nếu có quay đầu lại thì có thể biết được là ai sao? Có thể đánh fans à?

“Ném hay, ném hay!”

“Làm tốt lắm”

“Fans ai ném đấy? Tôi làm chuyển làm fan người đó!”

“Ha ha ha ha ha...”

“Đại Vương Bất Yêu chạy rồi!”

La Thiến đến lúc chết cũng chưa từng chật vật như vậy, cô chưa làm việc gì có lỗi với những người này, bị bắt nạt còn bị cười nhạo.

Dù cô có lạc quan thì lúc này cũng đã đỏ hốc mắt, nhưng cô lại chỉ có thể bị Triệu Vũ Lâm đẩy thoát khỏi hiện trường này.

Người nổi tiếng có đôi khi rất bất đắc dĩ. Dưới loại tình huống này, nếu La Thiến dám quay đầu lại mắng một câu nhất định sẽ gây xôn xao, bị hắc đến che trời lấp đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Linh Nguyệt

Tại sảnh lớn sân bay quốc tế, fans đều bị ngăn ở bên ngoài, không ai có thể ném La Thiến.

Nhưng La Thiến vẫn rất úy kỵ, buổi sáng cô mới làm tóc, còn mặc quần áo mới Đường Diễn đưa tới, tất cả đều bị huỷ hoại.

Triệu Vũ Lâm vừa cầm khăn giấy lau cho cô vừa an ủi: “Có Đường tổng ở đây, đến lúc đó phát sóng chắc sẽ ổn thôi!” Nhưng muốn tẩy trắng, cũng không dễ dàng.

“Ném cũng ném rồi, đến lúc đó biết thì thế nào? Lại nói, chị không thuận theo Mễ Tuyết Phi là sự thật, lúc toàn bộ hành trình được chiếu thì fans của cô ta cũng chỉ cho rằng chị không thông cảm.” La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm yên tĩnh lau sạch cho cô rồi mới nhân nhạ nói: “Nếu chị có thể hồng* như cô ấy thì sẽ có fans vì chị mà nói chuyện.”

*Hồng: nổi tiếng

“Chị không có năng lực như cô ta, nhưng không bạo hồng thì phải chịu bị bắt nạt à?” La Thiến tức giận nói.

“Đúng.” Triệu Vũ Lâm đáp lại một chữ. Nghề nào cũng vậy, đặc biệt trong giới giải trí, người không nổi tiếng chịu ức hiếp không phải rất bình thường sao?

La Thiến tức mà không nói được lời nào, nhưng bởi vì để kịp thời gian, chỉ có thể cùng Triệu Vũ Lâm đi gửi hành lý trước, sau đó tới cửa soát vé khoang doanh nhân. Cuối cùng, nhờ người dẫn tới chỗ đoàn phim.

La Thiến là người tới trễ nhất, mọi người đã ở bên trong, lúc thấy La Thiến đều thấy kinh ngạc.

Mạnh Giang tính cách ngay thẳng, trực tiếp mở miệng: “Cô làm sao vậy?”

La Thiến lắc đầu, Tề Văn Hàm ôn hòa hỏi: “Muốn tắm rửa một chút hay không?”

La Thiến tiếp tục lắc đầu: “Phải đăng ký, khá mất thời gian.” Cô vì kẹt xe nên đến muộn, lúc đổi xong vé máy bay thì đã sắp đăng ký.

Du Mạn lúi kếu cô ngồi xuống pha: “Fans bên ngoài làm sao?”

Thời Chấn cũng nhìn lại đây, nếu là fans làm thì việc này cùng hắn không thoát được quan hệ. Bởi vậy, Thời Chấn thỉnh thoảng liếc nhìn phía bên này.

Nhóm người họ không phải mỗi người đều là khoang doanh nhân, đoàn phim chỉ cung cấp vé cho khoang doanh nhân, nếu muốn ngồi khoang hạng nhất thì phải tự trả tiền. La Thiến sẽ không lãng phí như vậy, nếu là bình thường cô sẽ chọn khoang phổ thông, giờ có khoang doanh nhân là cô đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Cô vừa ngồi xuống không bao lâu, tiếp viên đã thúc giục đi đăng ký, La Thiến chỉ có thể đứng dậy theo bọn họ ra ngoài. Lúc ngang qua Thời Chấn, hắn mở miệng hỏi: “Cô không sao chứ?”

La Thiến rất muốn mắng hai câu, nhưng vẫn nhịn xuống: “Không có việc gì.”

Thời Chấn gật đầu, thật ra hắn có thể làm được như vậy đã là không dễ, hắn quá ngoan cố, hắn hận giới giải trí này. Nhưng khi chân chính quyền thế xuất hiện, hắn phát hiện bản thân bất lực, bị mắng một trận, không phải mắng tính hắn mà là mắng hắn đến mức không còn lời nào để nói.

Bởi vì không còn lời nào để nói hắn mới phát hiện hắn chỉ biết oán trời trách đất, so với người khác, thậm chí cả La Thiến, hắn càng kém hơn.

Hắn cho rằng cách sống của hắn sai, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục cứng ngắc trôi qua cuộc sống này, hắn không nói được lời xin lỗi, đành hỏi một câu hỏi thăm đơn giản “Không có việc gì chứ?”.

Khoang doanh nhân vẫn rất rộng, Lâu Tùng Nguyên, Du Mạn, Tiêu Vinh Thanh, Mễ Tuyết Phi đều không ở khoang doanh nhân, bọn họ tự trả tiền đi khoang hạng nhất. La Thiến không biết những người khác nghĩ gì, nhưng cô vẫn rất vừa lòng.

“La tiểu thư phải không?” Một tiếp viên hàng không xinh đẹp mặc đồng phục khéo léo nhỏ nhắn cúi người hỏi La Thiến.

La Thiến quay đầu nhìn. Đầu tóc cô vẫn dính ít cả chưa rửa sạch, trên quần áo còn có chút dầu vết.

“Đúng vậy.” La Thiến nói, đã lên máy bay nên tâm trạng cô cũng tốt, cho dù chật vật thì cô vẫn rất vui vẻ.

Tiếp viên hàng không bởi vì cô chật vật mà có biểu hiện coi khinh, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Có người mời cô lên tới khoang hạng nhất, xin theo tôi.”

La Thiển sững sốt, ngậy người hỏi: “Tôi lên khoang hạng nhất?”

Tiếp viên hàng không mỉm cười đáp: “Đúng vậy.”

La Thiển quay đầu hỏi Triệu Vũ Lâm: “Em nói xem có phải Mễ Tuyết Phi không?” Cô khẳng định người ném cà chua là fans Mễ Tuyết Phi, tuy cô cũng cùng Ngụy Khả Tĩnh không hợp, nhưng fans của Ngụy Khả Tĩnh cũng như cô, đều ít đến đáng thương.

Ngụy Khả Tĩnh so với cô còn kém nổi hơn, đương nhiên không có khả năng là fans Ngụy Khả Tĩnh. La Thiển trong lúc quay chụp cùng Tiêu Vĩnh Thanh và Du Mạn không có xung đột, cùng những nam minh tinh lại càng không, cho nên chỉ có thể là do fans Mễ Tuyết Phi làm.

Nghĩ như vậy nên khi có người mua vé khoang hạng nhất cho mình, phản ứng đầu tiên của La Thiển là Mễ Tuyết Phi muốn lập công chuộc tội.

“Đến ngay đến ngay.” Suy nghĩ một lát, La Thiển lập tức đuổi theo tiếp viên hàng không.

La Thiển đối với việc vứt bỏ Triệu Vũ Lâm không có một chút áy náy, có cơ hội thể nghiệm khoang hạng nhất thì có sao mà không làm?

La Thiển lập tức đem cốp xách đi theo tiếp viên hàng không. Ngụy Khả Tĩnh hâm mộ theo, Mạnh Giang cùng Tề Văn Hàm không có phản ứng gì, lúc La Thiển đi ngang qua còn cười gật gật đầu.

Tiếp viên hàng không mang theo La Thiển tới khoang hạng nhất. Khoang hạng nhất khác với khoang doanh nhân, khoang doanh nhân chỉ rộng hơn khoang phổ thông một chút nhưng không gian ở khoang hạng nhất so với khoang doanh nhân còn muốn lớn hơn. La Thiển thấy có người có thể nằm xuống, có người xem văn kiện, khoang hạng nhất so khoang doanh nhân xa hoa hơn không biết bao nhiêu lần.

Liếc mắt nhìn lại cũng chỉ có tám chỗ ngồi, người trong đoàn phim đã chiếm đến bốn. Lúc La Thiển tới bốn người kia đều kinh ngạc nhìn cô.

La Thiển nhất thời liền có chút nghi hoặc, biểu cảm của Mễ Tuyết Phi hình như không giống cô nghĩ, linh quang đột nhiên hiện ra. Khoan khoan! Hình như cô đã cái gì rồi thì phải?

Sau đó, cô liền thấy tiếp viên hàng không dẫn mình đến một chỗ trống, mà ngồi đối diện ngồi cô... kim chủ đại nhân!

Nhìn biểu tình của La Thiển, Đường Diễm hơi nhướng mày: “Cô quên rồi?”

La Thiển lập tức mặt không biểu cảm lắc đầu, cô không để mình lộ ra điều gì, ngoài miệng nói: “Không có khả năng.”

Đường Diễm cũng không truy cứu, hần nhìn bộ dạng của La Thiển rồi nhún mày hỏi: “Làm sao vậy?”

La Thiển lập tức ừm khuất: “Fans ném.”

“Dùng cái gì?”

“Cà chua.” La Thiển nói.

Đường Diễm ngẩn người: “Fans ra cửa còn mang trái cây?”

La Thiển cũng choáng váng, cô không biết mà! Đồi trước đồi này đều không có fans, cô thật sự không biết fans theo đuổi mình tinh ra cửa mang theo cái gì.

Đường Diễm thấy cô không nói lời nào, hỏi: “Chắc không phải cố ý mang đến ném cô chứ?”

La Thiển nhìn hần một cái, xoay người cất hành lý rồi ngồi vào chỗ, cô một chút cũng không muốn nói chuyện phiếm với kim chủ đại nhân.

Đường Diễm cong môi cười: “Lát nữa sau khi máy bay bay lên, cô có thể kéo màn đổi quần áo.”

La Thiển ai oán nhìn hần: “Cứ như vậy mà thay á?”

Đường Diễm không đáp, dù sao hần cũng không ngại.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Tiêu Vĩnh Thanh ở phía sau nhìn hai người nói chuyện, trong lòng đau như bị dao cắt, hần khác hoàn toàn với Đường tổng trước mặt cô.

Chờ máy bay thông báo cất cánh, La Thiển đã ngoan ngoãn ngồi yên. Lúc cất cánh La Thiển không thấy quen, có chút ủa tai*.

*Ủ tai/đau tai, barotrauma (hay còn gọi là Airplane Ears) là hiện tượng thay đổi áp suất khí đột ngột làm ảnh hưởng đến tai người. Triệu chứng này thường hay xuất hiện khi máy bay hạ cánh và làm cho tai hành khách bị ù trong một khoảng thời gian dài hay ngắn tùy theo thể trạng của từng người. Nó có thể gây đau nhẹ hoặc rất đau, cộng thêm hiện tượng giảm thính lực tạm thời vô cùng khó chịu, kéo dài khoảng 20 ~ 30 phút sau khi máy bay hạ cánh và sau đó tự hết.

Cho đến khi máy bay bay lên trời, chìm vào tầng mây, thành phố nhỏ đến mức chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhìn đến cuối.

La Thiển vui vẻ quay đầu nói với Đường Diễm: “Anh mau nhìn xem, mau nhìn xem, xuất phát rồi.” Ngay lập tức sẽ đến một quốc gia mới.

Đường Diễm rất nể tình quay đầu nhìn cô.

La Thiển ghé vào cửa sổ, mở to mắt nhìn những đám mây bên ngoài, lần đầu tiên nhìn mây từ trên máy bay cảm thấy vô cùng khác lạ.

Đường Diễm trong lòng cảm thấy thú vị, chăm chú nhìn cô. Hần biết cô hiện tại đang rất vui vẻ nhưng rất nhanh sau đó sẽ khác.

Quả nhiên 15 phút sau, La Thiển đã nhìn chán. Trên bầu trời ngoại trừ mây vẫn là mây, một mảnh trắng xóa, nhìn 15 phút liền thấy không có gì đẹp.

La Thiển lại có tâm tư đi nhìn Đường Diễm bên kia, hần đã kéo bàn xem văn kiện, trên bàn đặt một ly nước trong.

Mắt La Thiển xoay chuyển, gọi tiếp viên hàng không nói muốn uống một ly nước lạnh và ăn đồ ăn tinh xảo ở khoang hạng nhất. Không giống bên ngoài, đồ uống đều dùng ly dùng một lần, La Thiển nhận được đồ uống lạnh đựng trong một ly thủy tinh xinh đẹp.

Từ dưới lên trên có ba tầng mây sắc, rìa ly được điểm xuyên bằng một lát chanh, ống hút theo đá lạnh dựa vào ly, cong thành một hình dáng xinh đẹp.

La Thiển cầm đồ uống đi đến cạnh Đường Diễn, mỗi một khoang hạng nhất đều có vách ngăn, chỉ có khi người đối diện muốn thăm dò mới có thể nhìn thấy một chút. La Thiển vừa uống đồ uống vừa cúi đầu hỏi Đường Diễn: “Anh có khát không?”

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn cô.

La Thiển cười: “Cho anh uống nè.” Rồi đem đồ uống đưa cho hắn.

Đường Diễn không động đậy, vẫn như cũ nhìn hắn, nếu không phải có chút hiểu biết về Đường Diễn, La Thiển chỉ sợ đã sớm bại trận.

La Thiển thấp giọng nói: “Miễn phí mà, sao có thể chỉ uống nước lọc đun sôi để nguội chứ?”

Đường Diễn cười, người phụ nữ này lấy cớ không tòi, sau đó hé miệng ngậm lấy ống hút, uống một ngụm. La Thiển ngồi cạnh bồi hắn, chỗ này rất lớn, cô có chỗ ngồi, vừa mình một ngụm hắn một ngụm, vừa nghịch điện thoại, ngẫu nhiên mở miệng nói một hai câu quấy rầy Đường Diễn.

Bốn tiếng đồng hồ sau, La Thiển không còn tinh lực, ngoan ngoãn kêu tiếp viên hàng không đến thu cái ly, ăn trưa rồi học theo Đường Diễn đem ghế dựa kéo thành một giường nhỏ, bắt đầu ngủ.

Hành trình bay tốn mười mấy tiếng, lúc La Thiển tỉnh lại thì máy bay cũng sắp tới nơi.

Thời điểm hạ cánh, La Thiển ngoan ngoãn mà đứng cạnh Đường Diễn, hai người sống vai ra khỏi sân bay. Đường Diễn không mang hành lý, hành lý của La Thiển thì có Triệu Vũ Lâm hỗ trợ.

Nơi quốc gia xa lạ này không có người nhận ra bọn họ nên cũng không có đưa tiễn long trọng như ở sân bay thủ đô kia.

Hiện giờ ở Mỹ vẫn là ban ngày, La Thiển có chút không kịp thích ứng về giờ giấc. Lúc Thời Chấn thấy Đường Diễn sắc mặt không quá tốt nhưng chắc hắn đã tự thuyết phục chính mình phải thích ứng cái xã hội này, cái giới giải trí này.

Hắn đối Đường Diễn nói: “Đường tổng, xin chào.”

“Ừ.” Đường Diễn đáp.

La Thiển đứng giữa muốn quan sát hai người nhưng hứng thú lại bị đất nước xa lạ này kéo lấy, những người tóc vàng mắt xanh, sân bay hoàn toàn xa lạ, ngôn ngữ không hề quen thuộc.

“Đường tổng.” Tiêu Vĩnh Thanh cũng ra tới, thấy Đường Diễn liền đi lên chào hỏi.

Đường Diễn nhìn cô một cái, gật gật đầu.

“Đường tổng đang chờ xe tới đón sao?” Tiêu Vĩnh Thanh hỏi.

Đường Diễn gật đầu, Tiêu Vĩnh Thanh muốn nói thêm cái gì lại bị người đại diện giữ chặt ngăn lại.

Những người khác rất nhanh tụ lại đây, Hường Kiến Hoa lúc thấy Đường Diễn vô cùng nhiệt tình: “Đường tổng, xin chào, xin chào!”

Đường Diễn gật đầu, hắn đối với Hường Kiến Hoa vẫn có chút ấn tượng.

Chờ Triệu Vũ Lâm bước ra, La Thiển lấy được hành lý, mọi người cơ bản cũng đông đủ, bắt đầu xếp hàng đi ra ngoài. Bên ngoài có không ít người tới đón, cũng có người tới đón tiếp đoàn phim, lúc thấy Đường Diễn còn kinh ngạc một chút, lập tức chào hỏi: “Đường tổng, xin chào.”

Đường Diễn gật đầu, tới đón Đường Diễn là một người khác, mặc tây trang sang quý, hắn thấy Đường Diễn chạy tới giúp La Thiển đẩy hành lý: “Đường tổng, xe đã chờ ở bên ngoài.”

Đường Diễn gật đầu, hắn kéo La Thiển qua nói một chút với Hường Kiến Hoa rồi rời đi trước. Hôm nay không ghi hình, vốn cũng chính là tự do hành động, hắn không có ý kiến.

Chỉ có Tiêu Vĩnh Thanh đo hốc mắt nhìn hai người rời đi, vốn tưởng rằng hắn vẫn luôn là đáng về lãnh đạm kia, kết quả thì ra cũng sẽ có lúc nùng tình mặt ý*. Cô không phục, cô kém La Thiển ở chỗ nào?

*Nùng tình mặt ý: tình ý đậm đà

Nếu La Thiển có thể nghe được, có lẽ sẽ ngây ngốc trả lời: “Tuổi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn mang theo La Thiển tới khách sạn do nhân viên bên này của hắn đặt.

Thật ra công ty Đường Diên ở nước ngoài không có danh tiếng, nhưng công ty của mẹ hắn lại là công ty quốc tế lớn thuộc top 500 thế giới.

Đường Diên tuy có công ty của mình nhưng vẫn là người thừa kế trên pháp luật công ty của mẹ cho nên hắn là đồng thời giám thị hai công ty. Hiện giờ, công ty của mẹ hắn vẫn do bà tự quản lý, Đường Diên chủ yếu là phát triển công ty của mình, một năm chỉ cần tới đây vài lần để thích ứng.

Lần này Đường Diên tới đây vì công ty của mẹ hắn có hội nghị cổ đông thường niên, hắn ở công ty có cổ phần nhất định nên phải tới.

Cũng không phải việc gì lớn, chỉ là theo lệ đến tham dự thôi nên Đường Diên mới nghĩ có thể mang La Thiên đến đây chơi, khách sạn là khách sạn lớn nhất trung tâm thành phố.

Xếp xong hành lý, Đường Diên nhìn La Thiên còn chạy nhảy khắp phòng ngó nghiêng, cô nàng thông qua cửa sổ sát đất nhìn thế giới xa lạ bên ngoài, tay đặt lên kính, mở to mắt nhìn.

“Nhìn cái gì đấy?” Đường Diên bước tới, từ phía sau ôm lấy cô.

Đường Diên rất ít khi cùng người thân cận như vậy. Từ này hai tháng trước sau khi La Thiên trở nên ngoan ngoãn, Đường Diên rất vừa lòng nhất cử nhất động của cô, trong lúc lơ đãng cũng bắt đầu thân cận.

Hắn không nghĩ hành động này đại biểu cho cái gì, nhưng hắn thân là thiên chi kiều tử*, sẽ không để bản thân chịu ủy khuất.

*Thiên chi kiều tử: Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.

(Theo minnasakai.wordpress.com)

Hắn muốn thân cận ai, hắn liền thân cận, giống như hắn muốn thế thân liền tìm thế thân, hắn muốn đòi người thì liền đòi.

La Thiên nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: “Em đang nhìn thành phố này, thật đẹp!”

Đường Diên nhìn theo tầm mắt La Thiên, khẽ gật đầu nhưng thật ra hắn không cảm thấy như vậy. Thành phố này là thành phố phát triển nhất thế giới, nó chen chúc, âm ỉ, bực bội, áp lực.

Người trong thành phố này, mỗi ngày đều vội vội vàng vàng quay cuồng với công việc không thể hưởng thụ cuộc sống. Đường Diên chẳng những cảm thấy nó không xinh đẹp mà hắn thậm chí còn không thích thành phố này.

“Anh xem, ở trong thành phố như vậy, anh muốn mua gì cũng được, dẫn đầu trào lưu. Tùy tiện làm công việc cũng có thể có lương cao, là nơi rất nhiều người tha thiết ước mơ.” La Thiên nhìn phía dưới rồi nói, giọng càng ngày càng nhỏ.

Đường Diên nghe thấy, hắn không hiểu, nhưng La Thiên thích là được.

“Đi nghỉ ngơi đi! Thích ứng mấy giờ trước, giữa trưa tôi mang cô đi ăn.”

La Thiên gật đầu.

Giữa trưa, Đường Diên mang cô đi ăn thức ăn bản địa đặc sắc, La Thiên cảm thấy khá ngon. Đường Diên cũng vậy, lúc trở về còn chờ La Thiên đến siêu thị mua không ít đồ.

Buổi tối, La Thiên vẫn tự mình xuống bếp nấu ăn cho Đường Diên, hắn đã quen với tay nghề của La Thiên, quen ăn đồ Trung, quen mỗi một bữa có một cây củ cải đường.

Ngày hôm sau bắt đầu quay, Hường Kiến Hoa tự mình tới đón La Thiên, người quay phim vẫn là Ô Đình.

“Hôm nay ngày kết thúc nhiệm vụ, không có nhiệm vụ gì. Chủ yếu chính là quay mọi người đi chơi, cho nên chỉ cần chơi là được.”

Vừa nói như vậy La Thiên liền vui vẻ, cô lấy một ba lô nhỏ, mặc áo thun quần jean. Đường Diên như cũ mặc tây trang. La Thiên nhìn không ra tay tây trang của hắn có gì khác nhau, dù sao dưới góc nhìn của cô thì chỉ có màu sắc khác nhau.

“Anh cũng đi?” La Thiên thấy Đường Diên đi theo mình ra cửa thì kỳ quái hỏi.

Hường Kiến Hoa cười nói: “Như vậy càng tốt, chúng ta che mosaic* cho Đường tổng là được.”

*Mosaic: Hiệu ứng làm mờ

Đường Diên tán thưởng nhìn hắn một cái, La Thiên cũng gật gật đầu, cô không muốn lấy thân phận người độc thân lẫn lộn trong giới giải trí, tùy ý thôi.

La Thiên chuẩn bị tốt, vừa mang theo Đường Diên ra cửa, vừa quay đầu lại cười nói: “Sáng sớm ăn bánh mì vòng* đi!”

*Bánh mì vòng: nguyên convert là Bách Cát, tiếng Anh gọi là bagel. Bánh mì vòng thường được nhào nặn bằng tay làm thành hình dạng một chiếc nhẫn từ bột lúa mì men, có kích cỡ bằng bàn tay, được luộc trong một thời gian ngắn trong nước và nướng. Kết quả là một chất liệu bên trong dày đặc, nhai nhả, nhặt nhẻo với bề ngoài màu nâu và đôi khi nhân dẻo. Bánh mì vòng thường có hạt nướng trên lớp vỏ bên ngoài, với những hạt cà phê truyền thống là hạt hồi hoặc hạt vừng. Một số bánh mì vòng có thể có muối rắc trên bề mặt của chúng, và có các loại bột khác nhau, chẳng hạn như ngũ cốc nguyên hạt hoặc lúa mạch đen. (Wikipedia)

Đường Diên gật đầu, La Thiên nói tiếp: “Em chưa ăn bánh mì vòng bao giờ, lên mạng tra thử thì từ nơi này xuất phát, chúng ta đến phố 80 thành Broadway. Bên kia có bánh bách cáit ăn rất ngon, ăn xong có thể đi dạo luôn.”

Đường Diên tiếp tục gật đầu, hắn sớm đã quen thuộc nơi này, tuy không có có ý đi chơi đùa nhưng cũng từng đi dạo qua thành phố này.

La Thiên thì ngược lại, trừ bỏ bản đồ trong tay cái gì cũng đều không có. Đường Diễm đi theo La Thiên lạc đường một giờ đồng hồ, không nhận được hỏi: “Cô rốt cuộc là muốn tới cửa hàng nào?”

La Thiên: “...”

Cuối cùng bọn họ không đi Broadway mà đến chỗ khác ăn.

La Thiên ăn xong bánh bách cát tinh thần càng phấn chấn, cô nói với Đường Diễm: “Em nghe nói New York có rất nhiều viện bảo tàng.”

Đường Diễm nhìn cô: “Cô mới tốt nghiệp cao trung* đấy!” Đường Diễm không cảm thấy một người chưa từng học đại học sẽ có hứng thú đi thăm viện bảo tàng.

*Cao trung = THPT

La Thiên không để ý đến hần, tiếp tục nói: “Chúng ta có thể chọn bảo tàng Mỹ thuật Metropolitan*.”

*Metropolitan Museum of Art (viết tắt là the Met) là một trong những viện bảo tàng mỹ thuật lớn nhất của Hoa Kỳ, đặt tại trung tâm Thành phố New York. Viện bảo tàng này được thành lập năm 1870 và mở cửa đón khách năm 1872. Trong viện bảo tàng có các bộ sưu tập rất quý hiếm về nghệ thuật Ai Cập cổ đại và phương Đông cổ, nghệ thuật châu Âu gồm các kiệt tác của Titian, Georges de La Tour, Rembrandt, Monet, Van Gogh... và những báu vật khác thuộc Hy Lạp cổ đại, La Mã, nghệ thuật Hồi giáo Trung cổ, đặc biệt là hội họa châu Âu thế kỷ 20. (Wikipedia)

“Nó hôm nay đóng cửa.” Đường Diễm thờ dãi.

La Thiên gạt mình: “Vi sao?”

“Ngày nghỉ cố định trong tuần.” Đường Diễm giải thích.

La Thiên vẫn không nhụt chí, nói cho Đường Diễm, bọn họ có thể đi bảo tàng lịch sử tự nhiên.

Sau đó Đường Diễm đi theo La Thiên lại lạc đường một giờ, Đường Diễm hỏi: “Có phải nên ăn cơm trưa trước không?”

La Thiên: “...”

La Thiên lần đầu tiên biết được, cho dù có bản đồ cũng không nhất định có thể dựa theo đó mà tham quan.

“Ăn cái gì?” Đường Diễm không tức giận vì từ sáng đến giờ đều cùng La Thiên lạc đường, La Thiên tuy lạc đường nhưng vẫn nói nhiều, mà Đường Diễm đối với cái gọi là điểm du lịch này không có hứng thú. Hần cảm thấy đi theo phía sau cô, nghe cô luôn miệng nói chuyện cũng khá tốt.

La Thiên nhìn lướt qua bản đồ nói: “Pizza.”

Đường Diễm bật cười sờ đầu cô, nói: “Tôi mang cô đi!”

Đường Diễm dẫn đường, không bao lâu liền cửa hàng pizza có lịch sử lâu đời, La Thiên ăn thấy không tồi, ăn nhiều hơn. Sau đó có chút mệt nhọc, Đường Diễm dẫn cô đi xe buýt tận tình du lãm thành phố này.

Không cần đi bộ, La Thiên lại vui vẻ. Cô ngồi cạnh Đường Diễm, chốc chốc thì quay đầu cười sáng lạn nhìn hần, lúc thì chỉ vào một ít đồ vật bình thường hỏi Đường Diễm, cùng hần thảo luận.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Đường Diễm cũng không thấy phiền, vốn dĩ cũng là mang cô đi chơi, cho nên khi cô hỏi, Đường Diễm đều tận lực trả lời.

Ở Đình nhìn hai người hồ động, khoe miệng mang theo ý cười, có lẽ chính bọn họ cũng không phát hiện, thông qua máy quay, La Thiên rạng rỡ xinh đẹp như ánh mặt trời, Đường Diễm ôn nhu soái khí. Giữa hai người có một loại không khí không nói nên lời, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

Buổi chiều, Đường Diễm giúp La Thiên dò bản đồ tham quan hết, La Thiên mới cảm thấy mý mẫn, cùng Hướng Kiến Hoa xua xua tay hẹn gặp lại rồi theo Đường Diễm trở về.

Một hôm nằm trên giường, La Thiên vẫn còn đang cười, cô nhìn Đường Diễm nói: “Hôm nay thật sự chơi vui quá.”

Đường Diễm chỉ nhàn nhạt nhìn cô, xác định cô thật sự thực vui vẻ mới xoay người đi rửa mặt. Ở bên ngoài chơi một ngày, rất mệt, cả người đều là mồ hôi.

La Thiên thấy Đường Diễm đi vào phòng tắm, bên ngoài nói vọng vào: “Đường tổng, ngày mai có sắp xếp gì không?”

Đường Diễm “Có.” một tiếng. La Thiên nhìn nhìn tây trang hần ném xuống đất, đột nhiên linh quang chợt lóe, lén lút đi qua nhặt lên, vuốt tay sờ bên trong.

Sờ xong áo, cô lại đi tìm quần, trong túi vẫn như cũ không có cái gì.

Đường Diễm buộc khăn tắm đứng phía sau nhìn cô dáo dác lăm lăm la lăm lét.

“Cô đang làm gì đấy?”

Lông toàn thân La Thiên bị dọa mà dựng đứng, cô quay đầu lại xem Đường Diễm, yếu ớt nói: “Sờ quần áo anh.”

“Sờ vui không?” Đường Diễm mặt không biểu cảm.

La Thiên gạt đầu, khoe miệng Đường Diễm cong lên: “Đi tắm đi.”

La Thiên vâng một tiếng, tìm áo tắm đi vào. Chờ cô tắm xong, Đường Diễm đang dựa vào đầu giường đọc sách, La Thiên cũng ngồi vào mép giường sấy tóc.

“Buông tay.” Đường Diễm dựa vào lưng La Thiên.

La Thiên theo phản xạ buông tay, Đường Diễm đeo vòng cho cô.

La Thiến cúi tay sờ thử, vui vẻ quay đầu nhìn Đường Diễn: “Anh trả lại cho em à!”

Đường Diễn nhún mào: “Là đưa cô một lần nữa.”

La Thiến ôm hân nói: “Cảm ơn anh!” Mười ba vạn đã trở lại, về sau không đủ tiền mua phòng, cô sẽ nó đi bán.

Tâm tình tốt, La Thiến vừa sấy tóc vừa ngâm nga, điện thoại báo Wechat có tin nhắn, La Thiến vừa sấy cúi đầu xem.

Ảnh đại diện là một chân dung trống, ghi chú là “Tuấn”, nội dung: “Chị, chị không sao chứ? Trên Weibo đều nháo hết lên rồi.”

La Thiến sùng sốt, ký ức lại hiện ra. La Tuấn, em trai ruột của nguyên chủ, cũng con trai độc nhất của La gia, hai người tình cảm không tồi, từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau. Hiện giờ La Tuấn mười chín tuổi, năm nay vừa mới tốt nghiệp cao trung.

La Thiến chưa từng có anh chị em, ngay cả ký ức lúc cha mẹ còn sống cũng quên mất.. Tuy có sống cùng ông bà nhưng rốt cuộc cũng không giống lúc sống cùng cha mẹ hay anh chị em.

La Thiến nhìn tin nhắn ngay người trong chớp mắt rồi mới đáp: “Không có việc gì.”

La Tuấn rất nhanh trả lời: “Lần trước em thấy trên Weibo đều bôi đen chị, em còn tưởng là chương trình sắp xếp.”

La Thiến an ủi: “Ừ, là chương trình sắp xếp!”

La Tuấn tựa hồ rất bất mãn: “Chương trình của chị cũng quá không đáng tin cậy, tuy là vì hấp dẫn người xem nhưng hôm nay đều là công kích.”

“Những cái đó là fans người khác.”

La Tuấn lại nhai nói không ít, báo La Thiến làm vậy không đáng, cũng lo lắng La Thiến ở trong giới giải trí có hại.

Cuối cùng an ủi: “Chị, nếu chị không muốn ở giới giải trí thì cứ trở về.”

La Thiến mỉm cười nhìn điện thoại, nhẹ nhàng trả lời: “Giới giải trí khá tốt, chờ chị kiếm đủ tiền sẽ trở về.”

Đường Diễn nhìn La Thiến tươi cười, đó là loại vui mừng ôn nhu hân chưa từng thấy qua. Hân nhún mào, tựa hồ lơ đãng liếc mắt nhìn điện thoại trong tay La Thiến, hỏi: “Nhắn tin với ai?”

La Thiến cũng không dấu diếm, cười nói: “Em trai em.”

Đường Diễn nghĩ nghĩ, tư liệu của La Thiến một năm trước thư ký Kiều có đưa tới, hân chỉ nhìn lướt qua, La Thiến quả thật có một em trai, còn có một chị gái.

“Đi ngủ sớm một chút!” Đường Diễn nói.

La Thiến gật đầu, lần đầu tiên cô công tác ở bên ngoài mà có người quan tâm, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, lần đầu tiên cảm giác được có người thân, tâm trạng cô không tồi, ngủ cũng an ổn.

Ngược lại là Đường Diễn nhìn tư thế ngủ của cô, nghĩ tới lời thư ký Kiều: “La Thiến cùng chị gái đều là vừa tốt nghiệp liền ra đi làm, chủ yếu vì trong nhà chỉ có một đứa con trai, hai người phải kiếm tiền cho hân học tập. Vậy nên tôi nghĩ, nếu nói chuyện tiền nong với La thì sẽ thành công.”

Đường Diễn còn nhớ rõ mình đáp lại một câu: “Cô đi nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Edit: Linh Nguyệt

Ngày hôm sau là ghi hình tập thể, dựa vào gợi ý của đạo diễn tìm các bảo bối được đặt ở nơi bí ẩn trong thành phố.

La Thiến nhất gan, cố gắng không đứng gần chỗ hêm nhỏ vắng người, khi còn trong nước cô đã nghe nói ở nước ngoài còn hỗn loạn hơn. Trên người cảnh sát có súng, nếu họ cảm thấy có uy hiếp thì có thể trực tiếp nổ súng, La Thiến một lần gặp phải bọn buôn người, đương nhiên không muốn mạo hiểm.

Huống chi, La Thiến phát hiện, không có Đường Diễn đi cùng, cô ở quốc gia này nói chuyện cũng là một vấn đề, huống chi là tìm hộp.

Cho nên, cho đến khi trở lại xe cô chỉ tìm được ba cái hộp.

Những người khác có nhiều hơn mười cái, La Thiến cũng không thấy tiếc, ôm ba cái hộp ngồi dựa vào cửa sổ nghịch điện thoại.

Ngụy Khả Tinh là người cuối cùng trở về, hơn nữa còn là chạy vội, bởi cô ta mang theo một đám người xa lạ.

Đám người này lại đây huyền thuyên bắt đầu lôi kéo Ngụy Khả Tinh nói chuyện. Ngụy Khả Tinh tuy là sinh viên học viện điện ảnh nhưng trình độ tiếng Anh không tốt hơn La Thiến là bao.

Cho nên, toàn bộ quá trình La Thiến đều về mặt mơ hồ, nhưng điểm này không làm cô mất hứng thú ghé vào cửa sổ xem bát quái bên ngoài.

Thời Chấn thân là đạo diễn, đương nhiên không có khả năng né tránh, chỉ có thể đi xuống cùng người ta giao thiệp. La Thiến không biết bọn họ nói gì nhưng lại nhìn ra được không khí

như đang đánh trận, Thôi Chấn đen mặt tiến vào.

“Có ai trên người mang theo tiền mặt không?”

Du Mạn hỏi: “Làm sao vậy?”

Thôi Chấn sầm mặt liếc nhìn Ngụy Khả Tĩnh rồi nói: “Cô ta lúc tìm đồ ở bên ngoài cùng người trong tiệm xảy ra xung đột, sau đó làm đổ tác phẩm nghệ thuật của nhà người ta.”

Du Mạn nhú mày, tác phẩm nghệ thuật bình thường ở cửa hàng đều không quá quý giá.

Mạnh Giang cũng biết điều này, hỏi: “Hắn muốn bao nhiêu?”

“50 vạn tiền Mỹ.” Thôi Chấn nói.

Du Mạn khiếp sợ: “Sao hắn không đi cướp luôn đi?”

Lâu Tùng Nguyên phi thường ngạc nhiên mà nói tiếp: “Đây không phải là đang cướp sao?” Mọi người lập tức trừng mắt, hắn liền cầm miệng.

“Ai ra cửa mang nhiều tiền mặt như vậy chứ?” Tiêu Vinh Thanh nhú mày.

Mễ Tuyết Phi cũng nói: “Đúng!” Trong thẻ của bọn họ không có nhiều tiền tiết kiệm như vậy.

Nơi này có lẽ ngoại trừ Lâu Tùng Nguyên và Du Mạn, những người khác trong thẻ đều có không bao nhiêu tiền. Tiêu Vinh Thanh bởi vì phải mở phòng làm việc, yêu cầu vốn, tiền đều ở trong công ty. Thẻ của Mễ Tuyết Phi cũng không có nhiều tiền bởi vì còn ở trong công ty, phần lớn kiếm được đều vào túi công ty.

Tiền mình có cũng phải tiêu vào nhiều thứ, trong thẻ cùng lắm chỉ còn khoảng mấy chục vạn. Ngụy Khả Tĩnh càng không cần phải nói, cô ta vốn dĩ chính là do kim chủ bao dưỡng. Hơn nữa nếu có biện pháp, Thôi Chấn sẽ không đi lên tìm bọn họ.

Mạnh Giang mới hồng không lâu, tiền lương đóng phim điện ảnh lại không cao, mới vừa nổi, rất nhiều cái đều cần đến tiền, đương nhiên cũng không có quá nhiều tiền tiết kiệm. Tề Văn Hàm thật ra có tiền, nhưng từ sau khi chuyển sang mảng điện ảnh, tự hắn cũng đầu tư một ít, tiền tiết kiệm thì chỉ để ở thẻ trong nước, thẻ mang theo có ít tiền đủ để tiêu linh tinh.

Du Mạn cùng Lâu Tùng Nguyên tự nhiên cũng là nguyên nhân giống nhau. Du Mạn nổi tiếng, khẳng định là có tiền, nhưng cô cũng chỉ mang theo đủ xài. Lâu Tùng Nguyên thu nhập lớn, ngoại trừ Du Mạn hẳn có thể là người có tiền nhất, nhưng hắn cũng không mang theo bên mình đi khắp nơi.

Hiện tại ra ngoài đều mang thẻ, người cầm tiền mặt theo rất ít. Ngày hôm qua lại tự do hành động, mọi người kỳ thật đều mua không ít đồ, lúc này trong thẻ không còn nhiều tiền.

Ngụy Khả Tĩnh đáng thương nói: “Mọi người làm ơn, sau khi trở về tôi sẽ trả tiền.” Phải bỏ ra 300 vạn, lòng Ngụy Khả Tĩnh cũng nhỏ máu rồi. May mà kim chủ rất hào phóng, cô ta đi theo kim chủ này một hai năm, 300 vạn tuy vẫn xoay sở được nhưng hiện tại lập tức muốn lấy lại lấy không ra.

Tuy bất mãn nhưng những người này không trả tiền sẽ không cho họ rời đi, cái mặt này không muốn ăn cũng phải ăn, chỉ có thể chấp vả tính tính, gom được 200 vạn.

Thôi Chấn lại xuống xe thảo luận với người nợ, người nợ không đồng ý, túm chặt tay Thôi Chấn. Hướng Kiến Hoa nhanh chóng chạy đến hoà giải, cũng không biết nói gì mà sau đó quay lại báo: “Bọn họ không đồng ý, nói là có thể thiếu 40 vạn, không thể ít hơn.”

40 vạn Mỹ kim, gần 70 vạn nhân dân tệ.

Không có người chú ý tới La Thiến, Tiêu Vinh Thanh tựa như đột nhiên phát hiện: “La Thiến, cô có không?”

La Thiến sững sờ, nói: “Tôi chỉ có 20 vạn.”

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người nhìn La Thiến đều có ý vị không rõ.

La Thiến không kịp phản ứng, vẫn là Triệu Vũ Lâm ở một bên nói: “La Thiến quả thật chỉ có 20 vạn trong thẻ.”

La Thiến thế mới biết những người này không tin cô, đang muốn mở miệng nói, Tiêu Vinh Thanh lại ngắt lời: “Tôi gọi điện thoại để người trong nước chuyển tiền qua đây!”

Những người khác cũng sực nhớ ra, La Thiến lại bị ném sang một bên.

Chờ tiền tới, những người đó đồng ý, giải quyết xong mọi chuyện, mọi người mới xuất phát.

Ngụy Khả Tĩnh sợ hãi, không ngừng nói cảm ơn mọi người, cũng bảo đảm khi trở về lập tức sẽ trả tiền. Sau đó ngồi xuống hàng ghế cuối cùng với La Thiến: “Còn có người không muốn cho mượn cơ?”

Cô ta không tin La Thiến. Ngay cả cô ta trong thẻ ít nhất cũng có mấy trăm vạn, chỉ là bởi vì người đại diện đi theo cô ta cùng nhau xuất ngoại, trong nước không có người gửi tiền cho cô ta.

Muốn gửi tiền qua ngân hàng cũng có giới hạn, cho nên 40 vạn Mỹ kim này cũng mọi người cùng nhau giao.

La Thiến nhú mày không vui: “Trong thẻ tôi vốn dĩ cũng chỉ có 20 vạn, 20 vạn thì làm sao? Không có tiền chính là không có tiền, lừa cô làm gì?”

Ngụy Khả Tĩnh cắn môi nhỏ giọng nói: “Có phải bởi vì trước đó tôi nhầm vào cô không?”

“Cô không tin thì kệ cô, sao tôi giải thích với cô trong thẻ tôi có bao nhiêu tiền chứ? Không phải tôi không cho cô mượn mà là các người không cần, còn muốn trách tôi thiếu tiền à?” La Thiến cảm thấy thực sự không thể nói lý.

“Cô đi theo Đường tổng sao có thể chỉ có 20 vạn?” Ngụy Khả Tĩnh hỏi.

Hướng Kiến Hoa lập tức ngắt lời: “Được rồi được rồi, cô còn ngại mình gây chuyện chưa đủ sao? Có phải muốn Tạ tổng tự mình tìm cô mới được?”

Ngụy Khả Tĩnh nháy mắt liền yên tĩnh, Tạ tổng hiện giờ đối với cô ta không được như xưa, nếu biết cô ta cùng La Thiến không hợp, hẳn có thể lột da cô ta.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

La Thiến ngăn người, cũng không nói gì. Cô không biết đi theo kim chủ thì nên có bao nhiêu tiền nhưng cô cảm thấy 20 vạn đã là không ít. Cô không thích bọn họ nhưng gặp phải chuyện thế này này, cô cũng sẽ cho vay, chỉ là, cô thật sự chỉ có 20 vạn!

Buổi tối lúc trở lại khách sạn, La Thiến có chút rầu rĩ không vui, nhưng cô không có ý định tìm Đường Diễn đòi tăng lương. Cô chỉ cảm thấy mình vào đoàn phim này giống như không quá thuận. La Thiến có chút hoài nghi, có phải do mình đã đoạt vị trí của Lâm Giai Thần cho nên phải chịu trừng phạt không.

Ngày ghi hình cuối cùng, La Thiến hơi thất thần, nhưng sau hôm nay là mọi người sẽ tách ra, lúc quay phim ai nấy đều có chút thương cảm nên tình huống của La Thiến liền không có vẻ đột ngột.

Đường Diễn mở hội nghị hai ngày, vốn định ở lại thêm hai ngày nữa nhưng cuối cùng hắn vẫn đặt vé máy bay cùng La Thiến bay về nước.

Loại người như La Thiến... không tìm không phải, cho nên thương cảm của cô vĩnh viễn chỉ có thể có hai ngày.

Hai ngày trước, cô tâm sự với Triệu Vũ Lâm “Vũ Lâm, em nói xem phải vì chị đoạt vị trí của Lâm Giai Thần nên mới không thuận lợi ở đoàn phim như vậy không?”

Triệu Vũ Lâm lập tức an ủi: “Không có khả năng, vị trí kia vốn dĩ chính là của chị, đoạt là đoạt thế nào?”

La Thiến dùng ánh mắt quái dị nhìn cô nói: “Em không hiểu, đây là có nguyên nhân.” Trong trí nhớ, vị trí này bốn là của riêng Lâm Giai Thần, vì cô xuyên đến nên đã thay đổi mọi chuyện.

Triệu Vũ Lâm bối vì La Thiến miên man suy nghĩ mà buồn rầu thật lâu...

Nhưng hai ngày sau, lúc cô đi tìm La Thiến, La Thiến là cái dạng này...

“Vũ Lâm, lại đây chị bảo, cái tiết mục này có ý tứ quá. Ha ha ha ha ha...”

Triệu Vũ Lâm buồn rầu hai ngày phát hiện, La Thiến vốn không hề buồn, La Thiến dùng hai ngày này một gameshow, ừ, là gameshow vô cùng nổi vào năm ngoài.

Lúc ấy Triệu Vũ Lâm chỉ muốn mở đầu cô ra nhìn xem trong đó rốt cuộc có cái gì?

Công việc của La Thiến kết thúc, trong thẻ nháy mắt có hơn 100 vạn.

Lúc Triệu Vũ Lâm tìm cô lần nữa, cô đang cầm thẻ đứng tại chỗ xoay vòng vòng, vừa xoay vừa nói: “Một tháng quả thực chính là năm kiếm tiền!” Trước kia một tháng cô chỉ kiếm được 2500 tệ hiện tại một tháng có thể kiếm được 1000000 (100 vạn).

Nhìn xem phía sau nhiều hơn bao nhiêu số không kia? Cô cảm thấy một tháng này tuy chịu chiều ủy khuất, nhưng nếu có thể kiếm tiền thì chịu chút ủy khuất có tính là gì?

Lúc cô còn làm người phục vụ, ủy khuất lớn hơn cũng đều chịu qua rồi.

Triệu Vũ Lâm vì cô lạc quan mà thấy vui mừng, đồng thời thông báo mới của 《Thời Gian Vui Vẻ》phát ra cũng không nhằm vào La Thiến như trước nữa.

Hai ngày cuối tháng tám, La Thiến nhận được điện thoại của mẹ La.

“Thiến Thiến, học phía của Tiểu Tuấn, Diễm Diễm nói năm nay nó không có tiền.” Giọng mẹ La tràn ngập tang thương.

La Thiến lại nhận được ký ức mới, nhà họ La ở một nông thôn cực hẻo lánh, có tổng cộng năm người.

Ba La, mẹ La, La Diễm, La Thiến và em trai nhỏ nhất La Tuấn, nhà họ La rất nghèo, La phụ La mẫu đều là nông dân, trồng trọt ở trong thôn.

Năm La Diễm mười tuổi thì La Tuấn được sinh ra. Lúc La Tuấn lên sáu tuổi, bởi vì muốn để La Tuấn học tiểu học, trong nhà liền để La Diễm đang học sơ trung tạm nghỉ học, dù sao cũng đủ chín năm giáo dục bắt buộc rồi.

Khi đó La Thiến vừa mới tốt nghiệp tiểu học, cho nên chờ đến khi La Tuấn học sơ trung, La Thiến đã miễn cưỡng tốt nghiệp cao trung. Nhưng là trong nhà đủ điều kiện để La Thiến vào đại học, La Thiến đành tạm nghỉ, ra ngoài làm công, bắt đầu kiếm tiền để em trai đọc sách.

Nhà họ La tuy là tình huống như vậy nhưng tình cảm trong nhà không hề kém. Khi La Diễm tạm nghỉ học đã hiểu chuyện, nàng không muốn để ba mẹ quá mệt mỏi, cho nên, tạm nghỉ học là cô tự mình nói ra.

Bởi vì La Diễm tạm nghỉ học, nhiều hơn một người kiếm tiền, cho nên La Thiến mới có thể đọc được cao trung. Nhưng học phí đại học quá cao, La Diễm lại kết hôn lúc đó, La Thiến đành nghỉ học.

Sau khi nghỉ học, La Thiến bắt đầu cùng ba mẹ kiếm tiền nuôi em trai ăn học, La Diễm gả cho một nhà trong thôn, chồng là con một, ba mẹ chồng quân nghiêm, La Diễm khó lòng giúp đỡ.

La Tuấn lên cao tam đã cùng trong nhà thương lượng, sau khi tốt nghiệp cao trung sẽ cùng La Thiến đi làm công. Học phí đại học quá cao, tình huống nhà họ La không thể đáp ứng.

Cho nên, khi thư ký Kiều tìm tới, La Thiến không chút do dự đáp ứng. Vì bản thân, cũng là vì gia đình. La Thiến bắt đầu gửi tiền về nhà, cô không dám gửi quá nhiều, nhưng đã cam đoan, học phí của La Tuấn tuyệt đối không có vấn đề.

Bởi vì những lời này của La Thiến, năm nay La Tuấn tham gia thi đại học, đỗ Kinh Đại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

THÔNG BÁO: Do tuần tới mình bắt đầu đi học lại nên lịch đăng truyện sẽ đổi lại thành chế độ 'TỰ' DO không cố định 3-5-7 như trước nữa, nhưng mình hứa sẽ cố gắng đăng ít nhất 2 chương/tuần (Thông báo sẽ xoá khi mình đăng chương 42)

~~~~

Edit: Linh Nguyệt

Đầu tháng bảy, cha mẹ La bắt đầu chờ La Thiển gửi học phí về. Nhưng mãi cho đến lúc khai giảng, La Thiển cũng không có tin tức.

La Tuấn ngại không muốn đòi tiền chị, sau nhớ lại từ lúc mình còn nhỏ đã thấy chị gái sinh hoạt không tốt, hẳn liền muốn.

Nhìn ánh mắt kỳ vọng của con trai, mẹ La chỉ có thể gọi điện thoại cho La Thiển.

La Thiển đại khái hiểu được ý tứ của mẹ La, nói: “Mẹ bảo Tiểu Tuấn qua đây đi! Tiền con đã chuẩn bị tốt, con mới tham gia một gameshow, kiếm được khá nhiều tiền. Lát nữa con sẽ chuyển khoản cho ba mẹ một ít, Tiểu Tuấn cái gì cũng không cần mang, lúc em ấy qua đây con dẫn em đi đăng ký mua đồ.”

Mẹ La nghe xong mừng không kể xiết, luôn miệng nói: “Được được.”

La Thiển cúp điện thoại, gửi vào thẻ mẹ La 20 vạn. Mẹ La sau khi nhận được kinh ngạc gọi lại cho La Thiển, La Thiển an ủi một hồi, mẹ La mới nhận tin La Thiển thực sự kiếm được tiền.

Buổi tối khi Đường Diển tới, La Thiển đem chuyện này kể cho hắn: “Em trai em hai ngày sẽ tới đây.”

“La Tuấn?” Đường Diển hỏi.

La Thiển gật đầu: “Em ấy thi đỗ Kinh Đại.”

Đường Diển nhướn mày: “Đại học kinh đô?”

La Thiển sững sốt một chút, lắc lắc đầu: “Không phải.” Đó là đại học tốt nhất cả nước tốt nhất, La Tuấn chỉ thi đậu một đại học bình thường tên là Kinh Đại.

Đường Diển không có ý kiến, La Thiển vui vẻ nói: “Cho nên mấy ngày nữa anh đừng tới đây! Nếu không em trai em gặp phải sẽ thấy kỳ quái.”

Đường Diển: “...” Loại sinh vật mang tên 'em trai' này không cần có được không?

Đường Diển là loại đàn ông sẽ nghe theo sao? Rõ ràng là không, hắn còn không thèm nói với La Thiển hắn sẽ nghe theo.

Hai ngày sau, La Tuấn tới, La Thiển đã dọn sẵn phòng, La Tuấn chỉ cần mang theo hành lý vào ở.

“Sao vali lớn thế này? Không phải chị đã nói không cần mang quá nhiều đồ sao?” La Thiển nhìn La Tuấn mang hai vali liền mở miệng nói.

La Tuấn lớn lên giống La Thiển, rất soái khí, là loại tiểu sinh sữa bò*. La Thiển đã làm xong cơm chiều, La Tuấn từ lúc tiến vào tiểu khu này đã bắt đầu giặt mình, hiện giờ nhìn chung cư của chị gái càng bị dọa cho choáng váng.

**Tiểu sinh sữa bò: chắc là trắng như sữa bò ☐*

La Tuấn thành thật, nói không nhiều lắm, nhưng thấy chị gái thì rất vui vẻ.

Hai người ngồi xuống ăn cơm, còn chưa được hai miếng thì chuông cửa đã vang lên. La Thiển nhú mày, hai ngày nay đã để nói trước với Triệu Vũ Lâm muốn tạm nghỉ, cũng đã nói cùng Đường tổng, lúc này còn ai tới nữa?

Cửa vừa mở ra, bên ngoài là một phụ nữ mặt đầy nếp nhăn, cạnh đó là một cô gái. Cô gái lớn lên không tồi, xem như thanh tú, nhưng da lại đen, tóc cũng không mượt mà.

Thấy La Thiển mở cửa, người phụ nữ lập tức cười nói: “Thiến Thiển à! Tìm được con rồi.”

La Thiển sững sốt, chần chờ mở miệng: “Bác gái?”

“Đúng, là bác! Bác hỏi mẹ con địa chỉ của con mà nói không chịu nói, con nói xem, bác là bác con, đến thăm con không phải rất bình thường sao?”

La Tuấn nghe được giọng liền chạy ra, thấy người ở cửa, nhú mày nói: “Bác đi theo con tới?”

Người phụ nữ kia có chút không vui: “Con còn nói, đã bảo chờ chúng ta còn chạy cái gì?”

Người này tên La Phượng Lan, gả cho anh trai của ba La phụ, là đầu trưởng trong nhà, bụng lại tranh đua, sinh hẳn năm đứa con trai, đến cuối mới có một đứa con gái là La Giai Giai.

Bởi vì là con gái duy nhất nên La Giai Giai rất được nuông chiều, từ nhỏ vô pháp vô thiên*, đi học lại có năm anh trai giúp đỡ, chưa từng phải phiền nào có tạm nghỉ học phiền nào.

**Vô pháp vô thiên: không có đạo lý*

Nhà ba La và anh trai tình cảm không tốt, mẹ La sinh hai con gái cách nhau sáu năm. La Phượng Lan liền mỗi ngày ở trước mặt bà nội La nói mẹ La không thể sinh. Trong nông thôn trọng nam khinh nữ, không sinh được con trai, bà nội La nhất quyết muốn cho ba La bỏ mẹ La.

Ba mẹ La ở cùng nhau từ lúc còn trẻ, ngay cả giấy kết hôn cũng không có, ly hôn càng dễ hơn. Bà nội La nghĩ cách để ba La cưới người khác, nhưng ba La cảm thấy anh cả đã có con trai nối dõi tông đường, hẳn cùng mẹ La cũng không có vấn đề gì về tình cảm, mẹ La ôn nhu nhàn thực, trong nhà ngoài ngõ đều lo liệu đầy đủ, nhất quyết không đồng ý bỏ mẹ La.

Bởi vì chuyện này, lúc bà nội La chia nhà chỉ cho ba La một ít ruộng, nhà ở vẫn là do dùng của hồi môn của mẹ La mua.

Còn bà nội La thì sống cùng con trai cả, không lâu sau thì bất công, nghĩ đến sau này đều là con trai cả cho mình đường lão liền bắt ba mẹ La mỗi năm giao một chút tiền lại đây, La

Phượng Lan mở miệng là thu vào gần một nửa tiền của nhà họ La một năm.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Đương nhiên, cuối cùng thành cãi nhau, cãi thế nào La Thiên không biết, dù sao việc này cũng không thành, nhưng mỗi năm vẫn phải đưa cho bác cả một ít tiền, ngày tháng của nhà họ La trôi qua không quá tốt.

Hiện giờ, năm đưa con trai của bác cả La đều ra ngoài làm công, nhà bác cả La đổi thành gạch mái, nhà họ La vẫn như cũ là phòng đã năm mươi năm trước.

La Thiên đối với việc La Phượng Lan đột nhiên đến thăm có chút không vui: “Bác tới đây làm gì?”

La Phượng Lan không hề ngại ngùng, đẩy La Thiên kéo theo La Giai Giai đi vào, khắp nơi nhìn xem, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi: “Ai ôi, trời ạ! Con ở nơi tốt thế này cơ à? Nhìn sơ pha này xem, là bằng da, da thật sao?”

La Giai Giai không kiên nhẫn liếc mẹ mình một cái, lúc nhìn thấy đồ ăn trong phòng bếp sắc mặt mới tốt lên đôi chút: “Mẹ, con sắp chết đói rồi, nhanh ăn cơm thôi.”

La Phượng Lan lập tức gạt đầu: “Đừng đúng đúng, ăn cơm ăn cơm. Ai nha, Thiên Thiên, con nấu nhiều như vậy sao? Lợi hại quá.”

La Thiên nhìn La Tuấn một cái, vẻ mặt La Tuấn cũng không vui, chỉ có thể ngồi xuống ăn cơm trước. La Phượng Lan vừa ăn vừa phun nước miếng nói: “Bác nghe nói con kiếm được nhiều tiền lắm hả?”

La Thiên lập tức hiểu, tỏ vẻ không sao cả đáp: “Không nhiều lắm đâu ạ.”

“Ai da, lại còn giấu, mẹ con đã tìm người xây nhà rồi, nếu con không kiếm ra tiền thì mẹ con có thể xây nhà sao? Em trai con có thể tới đây học à?” La Phượng Lan dùng chiếc đũa gõ bát nói.

La Thiên không vui: “Kiếm nhiều hay ít thì liên quan gì đến bác?”

La Phượng Lan lập tức cười nói: “Không liên quan không liên quan, bác đây này không phải là tìm con vay tiền sao!”

“Con không có tiền, nhóm Đường ca có khả năng như vậy, nhà cũng xây xong rồi, vay tiền con làm gì?” La Thiên mở miệng từ chối.

La Phượng Lan cũng biết La Thiên không dễ nói chuyện. Trong nhà ba La mẹ La đều là người thành thật, nuôi dạy con gái lớn La Diễm tương đối an tĩnh, đột nhiên tới một La Thiên thường thường có thể cùng bọn họ đại chiến ba trăm hiệp.

La Thiên cũng là bị hoàn cảnh ép buộc, một nhà đều thành thật, họ hàng thân thích lại không an phận, La Thiên tự nhiên phải táo bạo, không biết xấu hổ không cần da mặt mới có thể giúp nhà cô không đến mức quá khổ sở.

“Bọn Đường ca của con có thể kiếm bao nhiêu chứ? Giai Giai thi đỗ đại học Kinh Đô, học phí một kỳ đã là 12000 tệ, mỗi tháng còn cần phí sinh hoạt. Bà nội đi theo chúng ta, chúng ta cung cấp nuôi dưỡng bà, không giống mấy người, cái gì cũng mặc kệ.”

Con mẹ nó, quá không biết xấu hổ rồi, bản thân bà nội cô cũng có nhiều tiền riêng đấy! Phần lớn tài sản cũng chia cho bác cả chú út, của ba La phụ cơ bản chẳng khác nào không phân, miếng đất kỉ kỷ thật là trong thôn cấp cho ba La. Hiện tại mỗi năm ba La phụ nộp 5000 tệ, một bà già có thể ăn hết không?

La Tuấn cũng không vui nói: “Chị gái của con không có tiền, đều cho con đi học rồi.”

La Phượng Lan cười nói: “Con còn học hành gì nữa? Chị gái kiếm được tiền, mẹ cũng xây được nhà mới, con trở về là có thể lấy một người vợ tốt rồi. Không giống Giai Giai, hiện tại con gái không có tri thức thì không gả cho mỗi tốt nào được.”

Nói cứ như con trai không cần học là có thể cưới được vợ tốt nhỉ, La Thiên đột nhiên ném đũa, mắt lạnh lùng nhìn La Phượng Lan: “Con nói thẳng, không có tiền! Bác định làm sao?”

La Thiên sẽ không vay tiền đưa La Phượng Lan. La Diễm là người quê, lúc La Thiên còn chưa hiểu chuyện, La Diễm có một lần bị thương cần tiền đi bệnh viện, ba La vay tiền anh cả và em út đều bị đuổi về, La Diễm không được trị liệu, cái chân kia liền vĩnh viễn tàn tật.

Đây cũng là nguyên nhân La Diễm chỉ có thể gả chồng ở trong thôn. Người quê, ở bên ngoài sẽ bị khinh thường, gả đến nơi khác, mẹ La không yên tâm.

Không khí đang khẩn trương tự nhiên lại có tiếng động, có người mở cửa.

La Thiên lập tức mở to hai mắt nhìn, vì sao có người có thể mở cửa nhà cô?

Sau đó, cô thấy Đường Diễm một tay cầm tây trang, mặc somi trắng cả vạt đen cùng màu đen quần tây, vừa lấy dép vừa nhìn sang bên này.

“Đường... Diễm.” La Thiên yên lặng mà đem hai chữ “Đường tông” nuốt vào trong bụng, mở miệng gọi.

Đường Diễm ừ một tiếng, đem tây trang và công văn đặt lên sô pha, đi dép đến bàn ăn, nhìn bốn người trước mắt hỏi: “Không phải nói chỉ có em trai tới sao?”

La Thiên choáng váng, nhìn La Tuấn cũng đang ngây ngốc nói: “Em... cũng không biết.”

La Phượng Lan trực tiếp nhìn đến ngây người. Đường Diễm quá đẹp, cũng quá có khí thế, vừa thấy liền biết không phải là người cùng giai cấp với bọn họ.

La Giai Giai ngại ngùng, La Phượng Lan lập tức đứng dậy nói: “Chào cháu! Bác là bác gái của Thiên Thiên.”

“Bác gái?” Đường Diễm hỏi lại.

La Phượng Lan cho rằng Đường Diễm đang chào hỏi mình, lập tức cười gạt đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy! Bác là bác gái của Thiên Thiên, đây là con gái bác, em họ Thiên Thiên, Giai Giai, mau chào hỏi đi.”

La Phượng Lan kéo kéo La Giai Giai, La Tuấn đã vì sự vô si của bà ta mà cảm thấy xấu hổ, hần ngắt lời nói: “Chào anh, em là La Tuấn. Anh là?”

Đường Diễm nhàn nhạt nhìn La Thiên một cái, sau đó dưới ánh mắt thấp thòm bất an của cô đáp: “Tôi là bạn trai Thiên Thiên!”

La Thiến thở ra một hơi, cảm kích nhìn hân.

Đường Diễn hơi nhường mảy, La Thiến lập tức cười lấy lòng.

La Giai Giai cũng đứng lên nói: “Chào anh.”

La Giai Giai lúc này không còn khí thế đương nhiên như lúc mới vừa vào cửa, La Giai Giai lúc này mới giống một người khách.

Đường Diễn gật đầu, La Thiến hỏi hân: “Anh ăn gì chưa?”

Đường Diễn nhủ mảy gật đầu, La Thiến nhìn hân gật đầu liền biết hân chỉ là ghét bỏ cùng bọn họ ăn cơm, kỳ thật vẫn chưa ăn.

La Thiến liền nói: “Lát em nấu bữa khuya cho anh nhé.”

Đường Diễn vỗ vỗ đầu cô: “Ừ, mọi người cứ ngồi, tôi vào phòng.” Đường Diễn cầm lấy áo vest cùng tập công văn vào phòng ngủ.

La Tuấn vẫn còn ngốc, hỏi La Thiến: “Chị, bạn trai chị à?”

La Thiến miễn cưỡng gật gật đầu, giọng La Phụng Lan cũng nhỏ hơn không ít, nhưng vẫn không thể tin tưởng nói: “Số con cũng thật tốt! Đây vừa thấy liền biết chính là đàn ông tốt, Thiến Thiến mau giới thiệu cho chúng ta một người đi.”

La Thiến nhìn La Phụng Lan đầy vẻ xem thường nói: “Bác gái suy nghĩ nhiều quá, người bên cạnh anh ấy chừng mắt người như em họ đây.”

La Giai Giai đột nhiên đứng lên: “La Thiến, cô có ý tứ gì? Tôi là sinh viên đấy, cô thì sao?”

La Thiến dựa lưng vào ghế, một bộ "lợn chết không sợ nước sôi" nói: “Tôi chính là học sinh cao trung đấy, làm sao? Người ta thích tôi như vậy nha!”

La Giai Giai: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Linh Nguyệt

“Chị, là anh rê theo đuổi chị à?” La Tuấn không thể tưởng tượng được mà hỏi, tuy rằng hân cảm thấy chị gái mình rất xinh đẹp, nhưng... chị ấy mới chỉ tốt nghiệp cao trung, hơn nữa vẫn còn là người nông thôn.

La Thiến: “...” Tiểu tử này thiếu đánh rồi!

Tuy rằng bị chính em trai mình làm cho ghen hờn nhưng La Thiến vẫn vô cùng bình tĩnh: “Đương nhiên.” Vốn dĩ chính là thư ký Kiều tới tìm cô, ai theo đuổi trước nói cách khác còn không phải là ai mở đầu trước sao?

La Tuấn kinh ngạc nhìn chị gái: “Chị, chị thật lợi hại.”

La Thiến kiêu ngạo ngẩng cao đầu, lỗ mũi đối với diện với La Phụng Lan, hai mắt như có phóng xạ: Con gái bà có thể chứ? Con gái bà có thể không? Con gái bà có thể không?

Lúc này cô hoàn toàn không nghĩ tới một năm sau, cô độc thân một mình sẽ bị cười nhạo như thế nào. Dù sao đó cũng là việc một năm sau!

La Phụng Lan giật giật khoe miệng, lời kéo La Giai Giai ngồi xuống, vừa ăn vừa nói: “Giai Giai không sợ! Con xem La Thiến mới tốt nghiệp cao trung mà đã có thể tìm được bạn trai như vậy, chờ con vào đại học nhất định có thể tìm được người lợi hại hơn bạn trai nó. Con xinh đẹp như vậy, tha hồ tùy tiện chọn lựa.”

Sắc mặt La Giai Giai lúc này mới tốt hơn, đáp: “Mẹ nói cái gì đấy! Bạn trai cô ta nhìn cũng chỉ đẹp thôi, không khoe cũng chỉ là dạng mới tốt nghiệp cao trung thôi.”

Dù sao hiện tại, sinh viên nhiều như chó, tiền sĩ nơi nơi đều có. Cho dù bọn họ ở nông thôn, học sinh cao trung cũng đã không đáng giá tiền. Đàn ông vừa đẹp vừa học cao trung cũng là gấu thêu hoa rồi.

“Đường Diễn nhà tôi mới không chỉ tốt nghiệp cao trung, hân học cả đại học cơ.”

“Đại học gì?” La Giai Giai hỏi.

La Thiến sững sốt, sao tôi biết được? Cô nói: “Đợi chút, tôi đi hỏi.”

La Thiến thật sự bỏ đũa, xoạch xoạch chạy tới hỏi Đường Diễn: “Đại học anh học tên là gì thế?”

“Harvard.” Đường Diễn ngồi trên giường, lật xem mấy tờ giấy A4 trong tay, đầu không thèm ngẩng thuận miệng đáp lại.

La Thiến: “???”

Tuy rằng cô nghe không hiểu, nhưng vẫn chạy ra nói với La Giai Giai: “Ở nước ngoài, nước Mỹ, đại học tốt nhất.”

La Giai Giai cười nhạo: “Haffèr*?”

*La Giai Giai không biết phát âm từ Harvard nên đọc thành Haffèr

La Thiên không biết đại học Harvard, cô quay đầu hỏi La Tuấn: “Harvard tốt lắm sao?”

La Tuấn gật đầu, La Thiên nhìn La Giai Giai nói: “Đúng vậy!” Dù sao Đường Diễn có tiền, hẳn biết nói tiếng Anh, mẹ hẳn lại ở Mỹ, nhất định là học nơi tốt nhất.

La Giai Giai liền yên tâm nói với mẹ: “Chị họ gat người, chúng ta không cần nói nữa.”

La Phụng Lan cũng mặc kệ cái gì thật cái gì giả, bà chỉ biết Đường Diễn vừa nhìn chính là kẻ có tiền, liền cùng La Giai Giai nói: “Con về sau cũng phải tìm người như vậy, vừa đẹp vừa có tiền.”

La Giai Giai kiêu ngạo ngẩng đầu, đó là đương nhiên. Cô ta phải tìm loại cao phú soái, đối với cô ta ôn nhu săn sóc, thâm tình không hồi hạn.

Kỳ thật chỗ kiêu ngạo ngẩng đầu này, La Thiên cùng La Giai Giai quả thật không hổ là chị em họ, tuy rằng mục đích hai người theo đuổi là khác nhau.

“Thiên Thiên, hiện tại con có bạn trai có tiền như vậy, mượn hẳn mấy vạn cấp bá mẫu khẳng định không có vấn đề đi!”

La Thiên xua tay: “Không có tiền không có tiền. Tiền của hắn là tiền của hắn, không phải của con. Tiền của con chỉ đủ cho em trai con đi học, bác có năm đứa con trai, lợi hại như vậy, nhất định lo được học phí của em họ.”

La Phụng Lan cười nói: “Sao có thể chứ! Học phí đại học tốn kém lắm, 12000 tệ đấy, rồi các chi phí phụ khác nữa, mỗi tháng còn phải cho Giai Giai phí sinh hoạt. Tiền nhiều như vậy, đừng nói bác có năm đứa con trai, dù có mười đứa thì cũng không nuôi được một sinh viên.”

La Thiên tự nhiên đáp lại: “Năm đứa con trai của bác còn không nuôi được Giai Giai, con chỉ có một mình nuôi Tiểu Tuấn nhất định càng không dễ dàng! Hơn nữa bác còn tự mình đưa Giai Giai tới đây, thoát nhìn không giống không có tiền nha! Không giống Tiểu Tuấn nhà con, ba mẹ con còn không đủ tiền mua vé cho em ấy tới, phải là bác cho con mượn tiền mới đúng.”

La Phụng Lan nói: “Mày lừa bác à? Mày ở tiểu khu như thế này, có bạn trai vậy, mẹ mày cũng xây nhà mới rồi. Mày nói mày không có tiền thì ai tin! Đi mượn trước cho bác một vạn đi.”

“Tôi nói bác nghe không hiểu à? Không có tiền chính là không có tiền.” La Thiên không vui nói.

“Mày nhẫn tâm để em họ mày không được đi học sao?” La Phụng Lan xụ mặt nói.

La Thiên mặt không biểu cảm: “Lúc chị tôi bị thương, vay tiền các người thì các người nhẫn tâm đuổi đánh, vì sao tôi lại phải không đành lòng?”

Nói đến việc này, mặt La Phụng Lan có chút ngưng ngững. Khi đó ba La tìm đến nhà La Phụng Lan, bác cả La muốn cho mượn nhưng bà ta lại lấy cái chết ra đe dọa nhất quyết không cho mượn. Từ sau chuyện này ba La không bao giờ cùng hướng với bọn họ nữa. Ngoại trừ mỗi năm cấp phí đường lão và chào hỏi bà nội La, ba La không hề nói chuyện cùng bọn họ.

La Giai Giai biết rõ học phí của mình, chỉ là La Phụng Lan thấy nhà họ muốn xây nhà mới nghĩ đến bên này vay tiền. Cho nên La Giai Giai không hề lo lắng La Thiên không cho mượn, cô ta thấy bộ dáng La Thiên liền không vui lôi kéo La Phụng Lan nói: “Mẹ, đừng mượn cô ta nữa. Có gì đặc biệt hơn người chứ?”

La Phụng Lan biết không mượn được cũng không nói việc này nữa: “Qua hai ngày nữa là khai giảng, bác và Giai Giai ở chỗ này hai ngày.”

Khẩu khí như lẽ đương nhiên, nhưng La Thiên lại không ăn bộ này: “Không được! Chung cư lớn như vậy chỉ còn một phòng của Tiểu Tuấn thôi! Không có phòng.”

La Phụng Lan không vui: “Vay lấy giường nệm để trên đất cho chúng ta là được, dù sao cũng đang giữa hè.”

“Nhà tôi không có giường đệm thừa, các người đi ra ngoài tìm khách sạn đi! Một đêm chỉ có 1200 tệ thôi.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

La Phụng Lan lòng đau như nhò máu, chính là một đêm 1200 tệ nên bà ta mới tức đấy!

La Thiên lộn chết không sợ nước sôi, sau khi đuổi mẹ con La Phụng Lan liền dẫn La Tuấn tới phòng dành cho khách sắp xếp lại đồ đạc, phòng cho khách cũng có phòng tắm và nhà vệ sinh riêng.

La Thiên dẫn cậu tham quan một chút phòng cho khách, nói với cậu xuống bếp có rất nhiều đồ ăn, La Tuấn đi theo La Thiên làm quen dần. Đã biết đại khái, La Thiên còn dẫn cậu tới thư phòng chỉ máy tính nói: “Buổi tối nếu nhàm chán thì em có thể qua đây lên mạng.”

La Tuấn vui vẻ gật đầu, sau đó nói: “Đúng rồi, chị xem Weibo chưa?”

“Weibo?” La Thiên hôm nay vì hoàn cảnh La Tuấn tới, cả ngày đều dùng để mua đồ ăn, nấu cơm, làm vệ sinh, chờ đợi, thật đúng là không chú ý.

Triệu Vũ Lâm thật ra có gọi điện thoại, cho cô, cô chỉ nói không rảnh xong liền cúp.

La Tuấn cười nói: “Người lấy cà chua ném chị gấp báo ứng.”

La Thiên sùng sốt: “Báo ứng gì?”

La Tuấn cười nói: “Chị xem một chút đi, buổi chiều lúc trên xe tới đây em đã nhìn thấy. Sự việc không lớn lắm, lên hotsearch cũng không lâu, rất nhanh liền hạ nhiệt. Nhưng hiện tại hẳn lại bị kéo lên top hot search, hơn nữa là bởi vì chuyện khác.”

La Thiên mở điện thoại nhìn, La Tuấn ở cạnh kể lại cho cô trận chiến không tiếng gió lúc sáng.

Trước khi La Thiên tới Mỹ, ở sân bay bị người ta ném cà chua, việc này vốn dĩ đã qua. Ai biết được sáng nay video người kia lấy cà chua ném La Thiên lại bị người ta tìm ra.

Vốn dĩ ngày đó có nhiều người nổi tiếng, các fans đều tụ tập lại một chỗ, hiện trường cãi cọ ồn ào, còn có cả điện thoại, máy ảnh các thứ...

Cơ bản là mỗi người tay cầm một cái camera, có người còn chuyên nghiệp mang cả máy quay phim, tóm lại hiện trường đều ghi hình lại. Người kia lấy cà chua ném La Thiên, người bên cạnh hẳn đương nhiên phát hiện, cho nên video La Thiên bị ném không chỉ có một cái.

Video này ngay từ đầu là ở trong fanclub phát tán ra, sau đó không biết như thế nào lại lan tới Weibo.

Dù như vậy, vốn cũng không tính cái gì, nhưng sự việc lại cứ thế trở thành không thể văn hồi, video này lập tức bị các loại chuyển phát, bình luận tìm tòi. Đến giữa trưa đã lên hot search, sau đó tốc độ lan truyền chậm lại, sau đó nữa là đại chiến bình luận.

Ngay từ đầu mọi người còn đang nói ném hạo, Đại Vương Bất Yêu bên cút ra giới giải trí gì đó... La Tuấn cũng tham dự đi vào, cùng bọn họ đại chiến hiệp, nhưng sức chiến đấu của cậu quá yếu.

Đúng lúc La Tuấn đang nổi giận lôi đình thì đột nhiên xuất hiện một đám người qua đường, dù sao thì bọn họ nói bọn họ là người qua đường.

Sau đó bắt đầu phê phán trên phương diện đạo đức, rõ như ban ngày, không oán không thù lại ném cho người ta một đầu đinh đầy cà chua, thế mà lại được trăm trở khen ngợi? Quả thực là thói đời, đạo đức bại hoại.

Người khác đáp, La Thiên là Đại Vương Bất Yêu đấy!

Người ta đáp lại, thế thì làm sao? Ai trong cuộc sống mà chả có lúc như vậy? Nói nữa, vô lý vô cớ dùng một cái gọi người ta là "bất yêu", ai biết tình huống thật là cái gì không?

Ồ đây có ai không yêu sách cơ chứ?

Dù sao các người như vậy chính là bắt nạt người ta blah blah, hai bên cãi nhau. Đang hăng say, số lượng người qua đường lại tăng lên, bọn họ mặc kệ trailer gì đó, chỉ xem video, đám fans này cũng quá phận quá rồi!

Việc này đến nước này, nhiệt độ video đột nhiên giảm, hot search cũng bị kéo xuống, video bị xóa.

Vốn tưởng rằng thế là xong, kết quả vừa rồi La Tuấn đi WC xong, phát hiện lại có tình huống mới. Nam sinh ném La Thiên ở trên mạng bị lôi ra ánh sáng.

Thì ra hần vốn là fan Mễ Tuyết Phi, hơn nữa còn là fan trung thành, mỗi ngày đều chiến đấu ở tuyến đầu fans Mễ Tuyết Phi.

Hần từng mắng qua rất nhiều nghệ sĩ, từng đại chiến với fans rất nhiều người, nơi nơi còn đăng ngôn luận giả. Vài lần đến sân bay tiếp ứng cho thần tượng đều từng có hành vi khiêu khích, thậm chí còn nảy sinh xung đột với nhân viên ssan bay, chửi mắng vũ nhục bảo an.

Tóm lại các loại hành động cực phẩm bị tuôn ra, nhất thời hần bị bêu danh lòi lên no.1 hot search, thậm chí ngay cả hình tượng của Mễ Tuyết Phi cũng bị ảnh hưởng.

Mọi người đều cười: “Nói người ta là Đại Vương Bất Yêu, chính mình cũng có kém chút nào đâu.”

“Từ fans có thể thấy được thần tượng.”

“Ảnh tượng với Mễ Tuyết Phi biến thành đen rồi.”

Nhất thời, Weibo lại náo nhiệt lên, La Thiên xem đến ngây người. Cô vốn tưởng là do bộ phận quan hệ xã hội của công ty giúp mình, nhưng nếu vậy thì công ty định đối nghịch với Mễ Tuyết Phi? Công ty sẽ không làm vậy, cũng không cách nào làm vậy.

Đây là... Đường Diễn?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Linh Nguyệt

“Chị, báo được thù rồi nhé.” La Tuấn hưng phấn nói.

La Thiên cười cười nói: “Ừ, dù sao làm mình tỉnh chính là như vậy, hắc thì cứ hắc đi! Chờ về sau chị kiểm đủ tiền sẽ rời khỏi đó, nhưng có thể tẩy trắng đương nhiên vẫn tốt hơn.”

“Nhất định tẩy trắng rồi!” La Tuấn nói: “Mỗi ngày bị người ta mắng cũng đâu thể thoải mái được, đúng rồi, cái video kia em có tải về, chị có muốn xem không?”

La Thiên gật gù đầu, cô quả thật muốn nhìn xem tên gia hỏa ra đường còn mang theo cà chua kia mặt mũi như thế nào.

La Tuấn đưa điện thoại ra, là loại 333 tệ một cái, tuy vẫn dùng được nhưng công ty sản xuất ra nó lại không chuyên về sản xuất điện thoại mà là làm máy tính.

Bởi vì smart phone đột nhiên bùng nổ, công ty này cũng tham dự một chút, thanh thế đủ lớn, thanh danh cũng đủ vang. Đáng tiếc, mới làm nhóm đầu tiên đã nếm ngay mùi vị thảm bại, hoàn toàn không tranh được với các hãng khác, vì vậy liền bán điện thoại với giá thấp vừa đưa tặng để tăng tiêu thụ.

Cái điện thoại này là năm trước La Tuấn dùng tiền lương làm thêm của mình mua, tuy có thể lên Weibo nhưng rất khó nhìn, càng miễn bàn đến việc xem video.

Thế nhớ chỉ có 2G, là La Tuấn chính mình mua tap, cho nên vẫn có thể tải được cái video kia.

Lúc đó La Tuấn download video vì muốn nhớ kỷ người này, nghĩ đến nếu có lúc nào gặp phải nhất định sẽ đánh một trận. Không nghĩ tới, hần còn chưa kịp báo thù, người này đã gặp báo ứng.

Nhất thời cả thể xác và tinh thần của La Tuấn đều sáng khoái, La Thiên nhìn điện thoại hần rồi nói: “Chị có một cái điện thoại cũ mới sửa xong hôm qua, em lấy mà dùng. Dùng vẫn tốt lắm!”

La Thiên nói xong liền muốn về phòng lấy, lại bị Đường Diễn đang đứng ở cửa dọa sợ, "a" lên một tiếng.

Tâm trạng Đường Diễn có chút cân bằng, đồ La Thiên mua cho hắn tuy mà hàng giảm giá nhưng ít nhất vẫn hoàn toàn mới. Điện thoại La Thiên cho La Tuấn là hàng second hand nhé!

Nghĩ như vậy, hắn đối với La Thiên cũng ôn hoà hơn rất nhiều.

Đường Diễn nhìn La Tuấn, nói: “Đừng nghe chị gái cậu, ngày mai chúng ta tới cửa hàng mua cái mới, cái điện thoại kia của chị cậu sợ lúc xảy ra chuyện lại không dùng được.”

“Em mang đi sửa rồi mà.” La Thiên nói: “Em cũng đã dùng thử, không khác gì cái mới luôn.”

Đường Diễn nhìn La Thiên cười đầy chế nhạo rồi quay sang nói với La Tuấn: “Cũ chính là cũ, ngày mai tôi mua cho cậu cái mới.”

La Thiên còn muốn nói tiếp, đột nhiên sừng sốt hỏi: “Anh mua hả?”

Đường Diễn cũng sừng sốt, La Thiên lập tức cười vỗ vỗ La Tuấn: “Ngày mai cùng anh ấy đi mua đi.”

Đường Diễn: “...” Ý gì đấy?

La Thiên có tiền, thật ra cũng có thể đi mua, nhưng không phải điện thoại vẫn dùng tốt sao, cô cảm thấy không cần thiết phải mua mới.

Chủ yếu là, La Thiên chỉ còn chưa tới trăm vạn, về sau mua phòng ở nhất định không đủ. Nghe La Phụng Lan nói muốn xây nhà thì ít nhất cũng phải tốn hai mươi vạn, mẹ La đã quyết xây nhà trước, còn trang trí thì để sau!

La Thiên nghĩ, còn không bằng gửi tiền để xây trước, trang hoàng thì để sau từ từ làm làm. Cô bên này lại chậm rãi kiểm tiền, như vậy một trăm vạn cũng thật sự không nhiều lắm. Tiền vẫn phải tiết kiệm nha, hắc hắc hắc... Đi mua cái mới, cái cũ kia có thể gửi về nhà, vừa hay La Diễm cũng không có điện thoại dùng, đưa cho chị ấy là được.

La Thiên càng nghĩ càng thấy có đạo lý, nói với Đường Diễn: “Cảm ơn cảm ơn, chúng ta ngày mai mấy giờ đi thế?” Sợ Đường Diễn hối hận, La Thiên định đoạt thời gian.

La Tuấn: “...” Hắn rất muốn tóm chị gái mình nói nếu anh rể không muốn thì thôi, nhưng anh rể ở chỗ này, hắn lại không muốn chị gái mất mặt.

Đường Diễn: “Xem tâm trạng.”

Xem tâm trạng? Nói thẳng là muốn được hầu hạ tốt chứ gì, La Thiên lập tức đứng dậy nói: “Em đi nấu bữa khuya.” May mắn hôm nay vừa mua điểm tâm ngọt mới bỏ vào tủ lạnh.

La Thiên hôm nay đã làm một bữa tiệc lớn, trong tủ lạnh không còn nhiều thức ăn. Cô thu dọn bàn rồi La Tuấn và Đường Diễn ngồi ở đó nhìn, chủ yếu là La Tuấn vẫn chưa hiểu về trường mới, muốn hỏi nên Đường Diễn tự nhận là cái gì cũng biết đến giúp hắn phân tích một chút, sau đó hai người liền dứt khoát ngồi ở phòng bếp xem La Thiên làm bữa khuya, đồng thời thảo luận xem vị trí trường học của La Tuấn ở đâu? Đến đó như thế nào?

La Thiên mở tủ lạnh mới phát hiện không có thức ăn gì, phần lớn đều đã nấu rồi, chỉ tìm được ít đậu hũ, trứng gà, một ít thịt heo, vài cọng rau hẹ, mấy tép tỏi non, cà rốt linh tinh. Đồ khô thì có nấm hương, mộc nhĩ và mực!

Mấy thứ này, hình như có thể làm mì nhĩ?

La Thiên nhìn nhìn Đường Diễn, hỏi: “Anh ăn mì nhĩ?”

“Ừ!” Đường Diễn gật đầu.

“Ăn cay một chút, có thể chứ?”

Đường Diễn sừng sốt, nghi ngờ nhìn La Thiên: “Cô xác định là chỉ cay một ít?”

La Thiên thề thốt: “Nhất định, ngày mai anh đưa em trai em đi mua điện thoại, em nhất định chỉ làm cay một chút xiu thôi!”

Đường Diễn nhếch khoé miệng: “Vậy chính là nói sau khi tôi mua điện thoại cô sẽ làm món rất cay sao?”

La Thiên: “...”

“Sao không trả lời?” Đường Diễn nhướn mày.

“Em muốn nói... Anh không cần nghĩ em gian trá như vậy.”

Đường Diễn tỏ vẻ không có ý kiến, dù sao hắn vẫn nhớ rõ! La Thiên mua cho hắn hai bộ đồ ngủ giảm giá, hắn lớn như vậy, chưa từng có ai mua đồ giảm giá cho hắn. Người hắn kết giao càng không cần phải nói, họ chỉ hận không thể đem những thứ tốt nhất chuyển đến... Chỉ có La Thiên, khiến hắn phải lau mắt mà nhìn. Hắn cảm thấy La Thiên hoàn toàn có thể làm ra việc hắn nói, khẳng định có thể!

La Thiên không phải giỏi làm mỳ vì là người phía nam, rất ít khi làm mỳ thủ công, cơ bản đều lên phố mua, nhưng cô lại từng nói chuyện với đầu bếp ở phương bắc nên vẫn biết cách làm.

Mà bên kia Đường Diễn cảm thư thông báo trúng tuyển mới phát hiện hắn đánh giá mình quá cao, trường học của La Tuấn hắn chưa từng nghe qua. Đại học kinh đô và đại học Kinh Đô, chỉ kém một chữ* nhưng lại khác nhau ngàn dặm.

*Đại học kinh đô, tiếng Trung là 京都大学 còn đại học tên Kinh Đô là 京都の大学

Đường Diễn dùng điện thoại tìm kiếm trường học này mới phát hiện nó nằm ở một địa phương hẻo lánh, đi xe từ chỗ La Thiên tới đó mất gần hai giờ đồng hồ.

Đường Diễn: “...” Một chút cũng không tiện!

Đường Diễn liếc nhìn La Tuấn một cái hỏi: “Sao lại báo danh ở cái trường học như thế này?”

La Tuấn ngăn người đáp lại: “Điểm của em đỗ trường này à!”

La Thiên thực sự thấy có chút ghê gớm: “Hệ thống dạy học chỗ bọn em không thể so với bên này, có thể đồ đại học đã là rất lợi hại rồi.”

Những lời này của La Thiến không hề khoa trương. Trong trí nhớ của cô, nguyên chủ học hết cao trung vẫn tham gia thi đại học nhưng chỉ đạt gần 400 điểm, trượt.

Trong ấn tượng của La Thiến, thôn của nguyên chủ ngay cả sân thể dục cũng không có, sơ trung là khu nhà duy nhất ở trên, lời nói của thầy cô khi đó La Thiến nhớ rất rõ.

Thầy cô nói, thi lên cao trung vô cùng dễ dàng, nhưng nỗ lực hơn thi vào trường cao trung ở trên huyện tương đương với việc bước một chân vào đại học.

Sau khi La Thiến lên cao trung mới hiểu được ý của những lời này, liễu mạng học, thi tổng kết thuộc top 20, đó là lần duy nhất La Thiến lọt vào top 50, hình như đạt khoảng 400 điểm.

Bạn học sơ trung của La Thiến thi cao trung ở huyện ba, cao hơn cô gần 200 điểm, đại khái là 570 gì đó, kết quả chỉ thuộc top 200.

Lúc La Thiến nghe được tin, lập tức ý thức được hệ thống dạy học có thể ảnh hưởng trực tiếp tới học sinh.

Cho nên, La Thiến từ rất sớm đã khuyên La Tuấn nhất định phải báo danh ở trường cao trung trong huyện, La Tuấn miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Nhưng hắn lại không theo kịp cường độ của trường học, La Thiến cũng không biết như vậy có đúng hay không, dù sao thì lúc thi đại học La Tuấn được gần 500 điểm, miễn cưỡng được lên thành phố học đại học.

Đại học phân số nhằm vào huyện bọn họ, trúng tuyển sẽ dễ dàng, vậy nên điểm La Tuấn có thể báo vào đại học Kinh Đô cùng vài trường khác thôi.

Mấy chuyện này Đường Diễn không rõ, nghe La Thiến nói La Tuấn chỉ có thể báo danh trường đại học này cũng chẳng hỏi tường tận nữa.

La Thiến bên này cũng không giải thích quá nhiều, chỉ chuyện tâm làm bữa trưa.

“Thịt tái nè.” La Thiến bưng lên, cười nói: “Mau thử xem.”

Sau đó lại bưng một bát cho La Tuấn, buổi tối hắn không ăn nhiều, La Thiến làm thêm một phần cho hắn.

Hai người đàn ông ngồi ở bàn ăn đến vui vẻ, Đường Diễn vẫn vừa lòng vì mỳ quả thật không có cay lắm, vẫn ở phạm vi hắn có thể tiếp thu phạm vi, khẩu vị cũng tốt.

Ăn xong, La Thiến lại bê cho mỗi người một phần pudding Nhật Bản, nói: “Hai người ăn thử đi. Hai ngày nay em mới phát hiện pudding kiểu Nhật này ăn ngon lắm, mềm hơn, mùi hương cũng đậm hơn.”

La Tuấn cũng thích đồ ngọt, bởi vì nghèo cho nên thích. Trong nhà rất ít khi có đồ ngọt, từ nhỏ đều chỉ nhìn người khác ăn, bởi vậy mới có khát vọng với đồ ngọt.

Cho dù hiện tại, trong nhà đã có đường trắng, ra ngoài có thể mua đường, nhưng La Tuấn vẫn như cũ thích đồ ngọt.

Đường Diễn nhìn La Tuấn ăn đến vui vẻ, không khách khí mà dúi vào miệng.

“Ngon quá!” La Tuấn cảm thấy tại nơi này của chị quả thật là thiên đường, trong phòng có điều hòa, đi WC không cần phải ra khỏi phòng, trong tủ lạnh còn có kem.

Dù có bắt hắn ngủ trên ghế sofa trong phòng khách hắn vẫn thấy tốt! La Tuấn hí hí mắt hường thụ.

Ngày hôm sau, Đường Diễn quả nhiên thực hiện lời hứa mang hai người đi mua điện thoại, cửa hàng điện thoại ở đây rất nhiều, nhiều hơn hẳn trong huyện, La Tuấn nhìn đến càng hoa cả mắt.

Cửa hàng sáng ngời, điện thoại vừa nhiều vừa đẹp, ngay cả nhân viên bán hàng cũng rất tốt.

“Ngài xem, đây là loại mới nhất, 5.8 tác Anh, độ phân giải màn hình 2436x1125, dung lượng nội tồn 3GN, còn có 256GB, camera sau có 1200 vạn giống tổ, phía trước có 700 vạn giống tổ, dung lượng pin cũng rất lớn. CPU là 6 hạch, giá cả cũng hợp lý.” Nhân viên vừa mở miệng đã trực tiếp giới thiệu điện thoại có giá hơi cao.

La Thiến và La Tuấn lại nhìn chằm chằm những điện thoại có giá thấp mà nhân viên không giới thiệu.

Đại khái do mình mua nhưng vẫn là tiền của người khác, hai người đều cảm thấy điện thoại dù dùng là được, vậy nên vừa vào đã tiến đến xem điện thoại dùng tốt mà giá rẻ.

Nhân viên quả thật có con mắt tinh tường, vừa thấy Đường Diễn liền biết là người có tiền nên trực tiếp giới thiệu cho hắn loại cao cấp.

La Thiến La Tuấn hai người cùng nhau quay đầu nhìn chằm chằm điện thoại nhân viên giới thiệu, Đường Diễn vốn dĩ không có mục tiêu, nhân viên giới thiệu cái nào thì hắn nhìn cái đấy, kết quả bị ánh mắt của hai chị em nhà kia chọc cười.

Quả là chị em, không chỉ lớn lên giống nhau mà từng động tác từng ánh mắt đều như đúc, khiến người ta mềm lòng đưa hai người tất cả những thứ hai người muốn.

Đường Diễn cô dễ bản thân không cười thành tiếng, nói: “Lấy ra nhìn thử xem.”

Nhân viên lập tức vui vẻ xoay người đi lấy điện thoại. Bày ở quầy đều là hàng mẫu, nhân viên đi lấy hàng dùng thử.

Đường Diễn đưa cho La Tuấn rồi nói: “Thử dùng xem.”

Lòng bàn tay La Tuấn đỏ mồ hôi, vừa lau lau xoa xoa lên quần áo vừa nói: “Có đắt quá hay không ạ?”

La Thiến lập tức nói tiếp: “Tiểu tử thôi, Đường tổng thích đồ đắt tiền đấy, em mà không mua chính là khinh thường hắn!” Hắn chỉ mua một bộ áo ngủ mà tốn 3800 tệ đấy.

Nếu biết La Thiến nghĩ cái gì, Đường Diễn nhất định ngăn người. Thì ra người nhớ kỹ không chỉ có hắn mà còn có La Thiến!

La Tuấn tự nhiên sẽ không thật sự, Đường Diễn cũng trừu khố miệng nói: “Đừng nghe chị cậu, dùng điện thoại vẫn nên chọn cái tốt mà dùng, thuận tay là được.”

La Tuấn nhìn La Thiến, thấy La Thiến gật đầu mới cảm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit: Linh Nguyệt

La Tuấn dùng rất vừa lòng, nhưng Đường Diễn lại do dự có nên mua hay không.

Điện thoại của Đường Diễn là định chế, trước đó đưa điện thoại cho La Thiển tuy đưa rất tùy ý, nhưng cũng là đồ định chế.

Đường Diễn không nhất định phải dùng điện thoại định chế nhưng thân phận hắn bày ra ở đó, khả năng gặp phải nguy hiểm cũng cao hơn người khác. Đường Diễn dùng điện thoại định chế không phải vì cao cấp, chủ yếu là vì suy xét an toàn.

Ở bên trong có hệ thống định vị lại không thấm nước, đều là để phòng ngừa vạn nhất.

Ví như việc của La Thiển, sẽ không vì đập có hai lần mà bị hư hỏng, đương nhiên sẽ không không thể liên lạc.

Cho nên Đường Diễn suy xét chính là, cái điện thoại này... Ném xong có bị hỏng không?

Tiêu thụ viên nhìn ra Đường Diễn do dự, hơi mất hứng hỏi: “Các người rốt cuộc có muốn mua hay không?”

“Mua!” La Thiển cao giọng trở lại.

Đường Diễn: “...” Yên lặng mà quay đầu nhìn La Thiển nói: “Là tôi trả tiền?”

La Thiển nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy.”

Đường Diễn thờ dãi quay đầu nói với nhân viên: “Lấy cái mới đi.” Sau đó để La Tuấn trả điện thoại, trực tiếp mua.

Có điện thoại mới, La Tuấn rất vui, nhưng cũng rất ngại. Toàn bộ quá trình đều đỏ mặt, Đường Diễn liền dùng ánh mắt không rõ ý vị nhìn La Thiển, nhìn người ta đi, nhìn người ta đi, rồi lại nhìn cô thử xem!

La Thiển hoàn toàn không hiểu được ánh mắt ghét bỏ của Đường Diễn: “Cảm ơn! Em mời anh ăn cơm nhé!”

Thời điểm Đường Diễn ngồi vào quán ăn vặt thì đã không còn ôm bất cứ hy vọng gì đối với La Thiển rồi.

“Ông chủ, cho ba chén sữa đậu nành, ba cái bánh quẩy, ba cái trứng luộc nước trà*, hai cái bánh rau, hai cái bánh bao thịt, hai cái bánh rán.” La Thiển hiền thực lưu loát gọi món.

*Trứng luộc nước trà: món ăn nổi tiếng đặc trưng của Trung Quốc. Theo quan niệm của người Trung Quốc, thường thức món trứng ngâm trà vào dịp tết Nguyên Đán sẽ mang đến may mắn và thịnh vượng cho mỗi gia đình. Vì thế vào dịp tết, gia đình nào cũng có món này. Người ta tin tưởng và đề cao giá trị tinh thần của món trứng trà, làm cho món ăn này trở nên phổ biến trong cuộc sống thường ngày.

Sau đó quay đầu nói với hai người Đường Diễn và La Tuấn: “Sữa đậu nành ở đây uống rất ngon, thơm mùi đậu, tuyệt đối là vừa mới làm. Bánh quẩy cùng trứng luộc nước trà ăn cũng ngon, em thường xuyên tới nơi này ăn. Đường tổng, anh đừng nhìn mấy quán ở ven đường rẻ tiền mà không bước vào, anh không biết mình đã bỏ lỡ bao nhiêu mỹ vị đâu.”

Đường Diễn nhàn nhạt nói: “Cô biết không? Ăn nhiều bánh quẩy khi về già dễ bị alzheimer*!”

*Bệnh Alzheimer (Alzheimer's disease hay AD) hay đơn giản là Alzheimer là một chứng mất trí phổ biến nhất. Vào năm 1906, lần đầu tiên bác sĩ tâm thần và thần kinh học người Đức Alois Alzheimer đã chỉ ra căn bệnh này không thể chữa được, mang tính thoái hóa và gây tử vong. Căn bệnh này được đặt theo tên ông. Trong thế kỷ 20, từ "bệnh Alzheimer" thường chỉ dùng để định bệnh cho những người mất trí tuổi 45 đến 65 ("lần trước khi già", "lần sớm"). Những người lớn tuổi hơn mà bị mất trí được coi như là chuyện thông thường, do tuổi cao làm "não bộ tê cứng". (Theo Wikipedia)

La Thiển không chút để ý nói: “Sạch sẽ thì ăn không bị bệnh. Người già bị alzheimer cũng không phải do họ ăn bánh quẩy nha!”

Đường Diễn: “...”

La Thiển nhìn Đường Diễn, cảm thấy chính mình quá tùy ý, thật cẩn thận nói: “Yên tâm, anh chỉ ăn một cái không chết được đâu.”

Đường Diễn trừng mắt nhìn cô: “Nói vô nghĩa! Có phải ăn hạc đỉnh hồng* đâu.”

*Hạc đỉnh hồng: Theo nhiều sử liệu từ thời nhà Tống, được biết Hạc Đỉnh Hồng thực chất chính là hồng tì thạch, một loại đá có chứa chất kịch độc. Về sau, do nguồn gốc của loại đá này hay được tìm thấy ở khu vực Tín Châu (nay thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) nên được sách "Khai Bảo bản thảo" gọi lại thành tín thạch (thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit. Độc tố này sau khi đi vào cơ thể sẽ khiến cho protein trong cơ thể biến chất, mất đi hoạt tính, gây tắc nghẽn đường cung cấp dưỡng khí cho các tế bào, khiến người nhiễm độc mau chóng rơi vào trạng thái tử vong. Chất độc này có cơ chế hoạt động và cách phát huy tác dụng khá giống với chất độc Hidro Xyanua.

La Thiển: “...”

La Tuấn ở một bên cười, cảm thấy chị gái và anh rể ở chung thật không tồi, con người anh rể cũng không tồi, liền có chút vui vẻ. Ít nhất là những tháng ngày sau này có thể bảo đảm, không giống một nhà chị cả gả bay chó sữa, nhiều việc nhiều chuyện.

“Cười cái gì? Ăn của em đi!” La Thiển bị giáo huấn, xoay người giáo huấn em trai mình.

Đường Diễn liếc cô một cái, tiền đồ!

Ăn xong bữa sáng, Đường Diễn liền đi làm. La Thiển mang theo La Tuấn gọi xe về nhà, Đường Diễn dùng một chút nói: “Buổi chiều mang cơm tới.”

La Thiển mờ to mắt, Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi biết hai ngày nay cô xin nghỉ, không có việc gì làm thì mang La Tuấn đi dạo, không cần nhốt mình ở trong nhà.”

La Thiên đang định đi yên lặng nhìn theo đuôi xe Đường Diễn, mang La Tuấn về nhà nấu cơm.

La Thiên vốn dĩ muốn đưa La Tuấn tới trường học, không nghĩ tới ngày đó Đường Diễn vừa lúc nghỉ ngơi, theo La Thiên cùng đi.

Xe của Đường Diễn không tính là quá đẹp, là loại phổ biến mọi người hay dùng. Đối với hần mà nói, hoàn toàn không cần phải nhờ xe để nâng cấp mặt mũi, ra ngoài mà cứ bị vây xem chỉ trở hần thấy rất phiền phức.

Nhưng đối với La Tuấn, đây đã là siêu xe. Hần nhỏ giọng nói cùng La Thiên: “Chị, có phải anh rề rất có tiền hay không?”

La Thiên gật đầu, La Tuấn càng thêm cẩn thận: “Vậy người nhà anh ấy có đồng ý cho hai người ở bên nhau không?”

La Thiên ngẩng đầu tự hỏi một chút, ừmmm... Lúc Đường Diễn và nữ chính ở bên nhau có bị người trong nhà quấy nhiễu sao? Hình như có nhĩ? Dù sao đây cũng là tình tiết nhất định phải có mà!

Người nhà hần hình như là thích "ánh trắng sáng"?

La Thiên không quá chắc chắn nên nói với La Tuấn bằng giọng rất khẳng định: “Không ảnh hưởng!” Vì thực tế là gia đình hần có không chấp nhận cô hay không đồng ý cuộc hôn nhân của cô với Đường Diễn hay không, không biết trước được.

La Thiên cười cười, lại nói, việc này người nên phiền não phải là Lâm Phi chứ, liên quan gì tới cô? Ha ha ha... La Thiên vô cùng vui vẻ khi thấy người gặp họa.

Đường Diễn thật ra cũng nghe được một chút, cho nên hần thấy toàn bộ quá trình là: La Tuấn hỏi cô có sợ Đường gia phản đối hay không? La Thiên sau khi nghe xong thì cả thể xác và tinh thần đều phát ra ánh sáng hạnh phúc!

Đường Diễn: “???” Hần vĩnh viễn theo không theo kịp được sóng não của La Thiên.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Trường học có một cử một đàn chị chuyên chào đón họ, dẫn La Tuấn tới chỗ báo danh.

Học phí của La Tuấn không đắt như La Giai Giai, chỉ có 7800 tệ, chỗ ở 1200 tệ, tiền điện nước tự chi trả. Phí sách là 820 tệ, thẻ ăn bây còn được giảm giá 5%.

Tính tổng tất cả các khoản cũng trên dưới một vạn, La Thiên thanh toán xong, Đường Diễn mới hỏi: “Ký túc xá thì sao?”

Người nọ sừng sốt, nói: "Vâng, nhưng bây giờ ký túc xá là ký túc xá bốn người, đầy đủ, không chật chội. Giường nằm ở trên cùng, phía dưới là tủ và bàn ghế, đều rất tốt và tiện nghi. Có cả ký túc xá dành cho hai người, 4800 tệ một học kỳ, nhưng sống ở đó toàn là những kẻ có tiền, điều hòa hoạt động 24/24, hóa đơn tiền điện chia ra vô cùng đoạ người."

Đường Diễn cảm thấy, đều tốn tiền thì sao không ở nơi tốt hơn mà phải chen chúc cùng ba người khác? Hai người ở cùng nhau nhất định sẽ có tranh chấp, huống chi là bốn người.

“Kê có tiền đó! Có dễ ở chung không?” La Thiên nhỏ giọng hỏi hần.

Đường Diễn tò vè cạn lời nhưng vẫn nói: “Cô suy nghĩ nhiều quá, trường học như vậy có tiền hay không có tiền khác nhau chỗ nào. Vùng khi ho cò gáy ra thể này, người có tiền không nhất định sẽ không dễ ở chung. Ở gian bốn người, xác suất gặp phải người không dễ ở chung cũng không thấp. La Tuấn tính tình tốt, vận khí tốt, có thể sẽ gặp phải bạn cùng phòng tốt. Lại nói, dù cho không tốt thì đôi một gian khác là được.”

La Thiên hai mắt sáng lấp lánh nhìn hần: “Em thấy anh nói rất có lý!”

La Tuấn lại cảm thấy không cần thiết: “Đắt quá, rước kia em ở cao trung còn ở phòng mười người cơ. Một gian bốn người đã rất tuyệt rồi!”

Mắt Đường Diễn hơi hơi mờ to nhìn hần, mười người một gian? Còn có ký túc xá như vậy sao? Đó là nơi cho người ở à?

Sự thật chứng minh, có phòng như vậy, hơn nữa còn có người ở.

Nhưng Đường Diễn vẫn rất cường ngạnh đòi ký túc xá cho La Tuấn, thẳng thừng thanh toán phí ký túc xá một năm cho hần.

La Tuấn đỏ mặt, nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn anh rề!”

Đường Diễn vừa lòng, giúp La Thiên đưa La Tuấn tới ký túc xá, một người khác cùng phòng còn chưa tới.

La Thiên hôm qua đã dẫn La Tuấn đi làm trưng thê ngân hàng, bên trong có một vạn, La Thiên không dám một lần gửi quá nhiều, sợ hần tiêu xài phung phí, cho quá ít lại sợ hần cho rằng mình không có tiền, chỉ ăn mần thầu với nước đun sôi để nguội, thẻ này là để cho hần ăn uống sinh hoạt.

Bởi vì không có chuyện gì nên Đường Diễn cùng La Thiên đi về trước.

Ấn tượng của Đường Diễn với La Tuấn khá tốt nên trên đường trở về thuận miệng nói: “La Tuấn thực ngoan.”

La Thiên gật đầu nói: “Vâng, đúng vậy.”

La Thiên ngày mai mới hết ngày nghỉ, hôm nay liền đi theo Đường Diễn tới công ty.

Đường Diễn làm việc, La Thiên rảnh rỗi không có việc gì làm, xuống lầu đi dạo.

Sau đó, cô như ý nguyện đi tới bộ phận làm việc của Lâm Phi. La Thiên đứng bên ngoài quan sát, Lâm Phi vẫn như cũ là một Lâm Phi tính tình tốt, những tiền bối ở trong văn phòng đều có thể tùy ý sai sử Lâm Phi làm việc.

Lâm Phi lớn lên vốn ngoan ngoãn, thoáng bị người bắt nạt một chút liền có vẻ nhu nhược đáng thương.

La Thiên quan sát quá nhập tâm, không chú ý tới bên cạnh từ khi nào đã có thêm một người. Chờ đến lúc cô phát hiện, người nọ cũng đúng lúc quay sang nhìn cô.

Bởi vậy hai người vừa vận đối diện nhau, La Thiên hoảng sợ mở to mắt, môi run rẩy không nói nên lời.

Phùng Nhất Khê!

Phùng Nhất Khê mang dáng vẻ thư sinh mặt trắng, là nam phụ ôn nhu trong tiểu thuyết. Một đôi mắt ôn nhu đầy ý thơ khác hoàn toàn với Đường Diễn.

Một lạnh một nóng, tự nhiên mọi người đều sẽ thích Phùng Nhất Khê, nhưng cảm giác của La Thiên đối với hắn lại là vô cùng sợ hãi, cho nên hiện tại cô thấy hắn liền ngây dại, bị dọa đến ngây dại.

Đau!

La Thiên cảm thấy chân mình đau nhói, Phùng Nhất Khê chính là người ngồi ở chỗ kia tận mắt nhìn thấy hai chân nguyên chủ sống sờ sờ bị đánh gãy!

Nhưng hiện tại, Phùng Nhất Khê lại không hiểu gì nhìn biểu cảm của La Thiên, ôn hòa mờ mờ: “Cô biết tôi sao?”

La Thiên ôm miệng phòng việc vì quá hoảng sợ mà kêu thành tiếng, nhưng vẫn lập tức dùng sức lặc đầu, không quen biết, không quen biết, không quen biết!

Phùng Nhất Khê ôn hòa cười: “Đã biết, đừng lặc nữa, ngất xỉu đấy.”

“Không ngất không ngất!” La Thiên xua tay, rất sợ vị Boss hai này sẽ khó chịu mà tát cô, cô nhớ Đường Diễn!!! Nội tâm La Thiên khóc thút thít.

Phùng Nhất Khê cười, nói: “Được được được, không ngất không ngất.” Động tác cô lớn như vậy, Phùng Nhất Khê lo lắng cô không chú ý, sẽ bị té ngã.

“Tôi đi trước!” La Thiên chỉ chỉ hành lang, một bộ dáng gấp không chờ nổi phải rời khỏi.

Phùng Nhất Khê nhìn cô, khoanh tay trước ngực, nhướn mày hỏi: “Tôi cảm thấy cô rất sợ tôi.”

La Thiên sợ hãi: “Không có không có.”

“Cô khẩn trương như vậy làm gì?”

La Thiên nhấp miệng, liếc hắn một cái không đáp. Phùng Nhất Khê cũng không nói lời nào, hắn muốn nhìn xem cô có thể nói ra cái gì.

Sau đó La Thiên nhỏ giọng trả lời: “Anh lớn lên đẹp?”

Phùng Nhất Khê: “...” Thế cái mặt kia là có ý tứ gì?

“La Thiên!” Giọng Đường Diễn xuất hiện đúng lúc cứu La Thiên.

La Thiên hai mắt lấp lánh ánh lệ nhìn về phía Đường Diễn... Chứa chứa thế!!!

Đường Diễn nhíu mày đi tới, nhìn La Thiên đang úy khuất một cái, lại nhìn về phía Phùng Nhất Khê, nói: “Phùng tổng.”

“Đường tổng.”

Sau đó, La Thiên liền thấy hai đại nam thần nắm tay. Cô đứng ở một bên, từ nội tâm đến toàn thân đều tản ra ý tứ: Chúng ta đi thôi! Chúng ta đi thôi! Chúng ta mau đi thôi!

“Phùng tổng sao lại ở chỗ này mà không đi lên?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên nháy mắt biến thành: Các người đi mau! Các người đi mau! Các người đi mau!

Oán khí mãnh liệt đến nỗi không chỉ Đường Diễn và Phùng Nhất Khê mà thậm chí là cả thư ký Kiều mới bước vào cũng có thể cảm thấy rõ ràng.

Thư ký Kiều: “Đường tổng, phòng khách đã chuẩn bị tốt.”

Đường Diễn: “Chúng ta đi lên?”

Phùng Nhất Khê: “...” Hắn quay đầu nhìn La Thiên, chỉ thấy hai mắt cô đều là ý: Đi đi! Đi đi! Đi đi!

Phùng Nhất Khê yên lặng đáp: “Đi!”

Sau đó, ba người dưới ánh mắt như laser của La Thiên rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Edit: Linh Nguyệt

Tới phòng khách, Đường Diễn cùng Phùng Nhất Khê hàn huyên hết nửa giờ.

Phùng Nhất Khê sản xuất điện thoại, xem như là lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

"Phùng tổng tự mình đến đây mà không báo trước, tôi cũng không thể đi xuống nghênh đón." Đường Diễn ngồi ở một bên, nhìn Phùng Nhất Khê nói.

Phùng Nhất Khê hơi hơi mỉm cười: "Sao dám để Đường tổng tự mình đi xuống chứ, tôi là mang theo thành ý tới. Vì đơn hàng này, tôi tự mình đến mới có thể thể hiện sự tôn trọng của chúng tôi."

"Không biết Phùng tổng đây là vị?" Đường Diễn cũng không nói tiếp, chỉ hỏi trước ý đồ đến của Phùng Nhất Khê.

Phùng Nhất Khê tuổi còn trẻ đã có thể chiếm hữu một vị trí không nhỏ trong nước, bản thân nhất định không phải nhân vật đơn giản.

"Công ty tôi mới sản xuất ra một loại điện thoại mới, chưa từng xuất hiện trên thị trường. Qua hai ngày nữa, đoàn đội công ty tôi sẽ mang tới để Đường tổng xem thử."

Đường Diễn nhìn hần, Phùng Nhất Khê mới tiếp tục nói: "Loại điện thoại này tôi muốn thêm một chức năng mới, nghe nói công ty Đường tổng gần đây mới vừa nghiên cứu phát minh ra chức năng nhận diện khuôn mặt?"

Đường Diễn nhàn nhạt trả lời: "Tuy rằng là sản phẩm mới của công ty, nhưng bên tôi không có kế hoạch sẽ dùng chức năng này trên điện thoại."

"Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển, điện thoại thông minh có ở khắp mọi nơi. Đường tổng trong ngành này coi trọng không ít người, nhưng tôi tin rằng Đường tổng sẽ hài lòng với mức giá mà chúng tôi đưa ra." Phùng Nhất Khê cười vô cùng tự tin.

Đường Diễn không từ chối ngay lập tức, chỉ nói: "Đợi hai ngày nữa Phùng tổng đưa mẫu điện thoại tới, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp!"

Phùng Nhất Khê rất vừa lòng, lần này hần tới vốn chính là để tranh thủ một cơ hội như vậy, Đường Diễn không phải người có thể dễ dàng gặp được. Hần và mình không giống nhau, mình chỉ là tên tiểu tử nghèo một đường bò lên, gặp qua không ít thì nhiều những việc hỗn loạn.

Nhưng Đường Diễn thì khác, phía sau hần có người. Cha và anh trai, người làm chính trị, người làm quân sự, mẹ còn là nữ chủ tịch của một công ty kinh doanh quốc tế, Đường Diễn không cần phải đi trên con đường đẫm máu như mình.

Dẫu vậy cũng không thể phủ nhận được năng lực của Đường Diễn. Tuy là phú nhị đại nhưng nếu không có thực lực thì Đường Diễn cũng không thể đi đến địa vị hiện giờ. Vậy nên bình thường muốn gặp Đường Diễn thực sự không dễ dàng, Phùng Nhất Khê tự mình tới, chỉ vì muốn có một quá trình bàn bạc như vậy.

Hai người trao đổi xem như là vui vẻ, chờ Phùng Nhất Khê đứng dậy rồi đi, Đường Diễn tự mình tiến hần đến thang máy, thư ký Kiều đưa Phùng Nhất Khê rời đi.

Đường Diễn trở về liền thấy La Thiển lấp ló ở cửa thò đầu ra thăm dò.

Đường Diễn: "Làm gì đấy?"

La Thiển nhìn quanh một vòng rồi mới hỏi: "Hần đi chưa?"

Đường Diễn nhướn mày: "Cô rất sợ hần nhì?"

"Nhìn sợ chứ sao!" La Thiển cũng không thể nói đây là phản ứng bản năng của thân thể.

Đường Diễn vô cùng hoài nghi về những lời này của La Thiển. Phùng Nhất Khê không hề cường ngạnh, cả người từ trên xuống dưới giống như là thư sinh mặt trắng, học giả thời cổ đại, quanh thân đều là khí chất ôn hòa.

So với Phùng Nhất Khê, Đường Diễn cảm thấy mình còn đáng sợ hơn.

"Đáng sợ chỗ nào?"

La Thiển tròn mắt lại chuyển, nói: "Hần luôn luôn mỉm cười."

Đường Diễn: "... Cho nên?"

"Anh không cảm thấy người luôn mỉm cười thì lúc tức giận lên là người đáng sợ nhất sao?" Lúc La Thiển bị đánh gãy hai chân, Phùng Nhất Khê chính là ngồi ở chỗ đó, mỉm cười.

La Thiển vừa chuyển tròn mắt, Đường Diễn liền đau đầu, cũng không còn hứng thú quan tâm rồi cuộc La Thiển đang che giấu cái gì nữa.

"Mang cô đi ăn cơm nhé?" Đường Diễn hỏi, dù sao mạch não La Thiển từ trước đến nay đều rất kỳ quái, Đường Diễn không muốn truy cứu, đành dời lực chú ý của cô sang chủ đề khác.

La Thiển cười, nói: "Được đó! Đi ăn đồ Pháp đi."

Đường Diễn: "... Từng ăn qua rồi đó."

Hần không muốn giữa trưa đi ăn đồ Pháp nhưng hiếm lắm mới có một lần La Thiển chủ động đặt món, Đường Diễn không đành lòng để cô mất hứng thú.

Hai người lái xe ra khỏi bãi đỗ, vừa hay gặp phải xe Phùng Nhất Khê đang dừng ở ven đường. La Thiển duỗi đầu ra xem, thấy Lâm Phi ngã ở trước xe Phùng Nhất Khê, vẫn kiên bay đầy đất.

"Là Phùng tổng." La Thiển chỉ chỉ ngoài cửa sổ, nói.

Đường Diễn nhìn thoáng qua, gật đầu rồi tiếp tục lái xe rời đi. La Thiển vẫn còn ở ngoài đầu lại xem, vừa nhìn vừa nói: "Hần đỡ Lâm Phi."

Đường Diễn sừng sốt, hỏi: "Cô biết cô ấy sao?"

La Thiển gật đầu, Đường Diễn càng ngạc nhiên: "Quen như thế nào?"

"Em có duyên với cô ấy lắm, ngồi cùng máy bay đi công tác, ở cùng khách sạn, lại ngồi cùng máy bay trở về." Về sau còn có cùng một người bạn trai.

Đường Diễn thông qua kính chiếu hậu nhìn thoáng qua tình hình phía sau nói: "Trùng hợp thật."

"Là trùng hợp ngẫu nhiên." La Thiển đáp.

Quen biết La Thiển, lớn lên lại giống cô, một cái là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng nhiều cái như vậy, thật sự là trùng hợp sao? Ánh mắt Đường Diễn có chút ý vị không rõ.

La Thiên không hề biết, chỉ một câu nói vô ý của mình liền biến Lâm Phi từ một bạch liên hoa* trở thành một lục trà kỹ nữ* đi.

*Bạch Liên hoa: các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ, lúc nào cũng cho là mình vô tội.

*Lục trà kỹ nữ = lục trà biếu = trà xanh = green tea Green Tea Bitch' (lục trà biếu) chỉ có một, là loại nữ nhân giả bộ trong sáng mà đi quyến rũ đàn ông của người khác. Loại người như thế chỉ có phụ nữ với nhau nhìn ra được, mà đàn ông thì không nhìn ra được.

(Theo dippykun.wordpress)

La Thiên cùng Đường Diễn tới nhà hàng Pháp ở gần đó, lúc Phùng Nhất Khê mang theo Lâm Phi tới, bốn người đều ngơ ngác.

"Đường tổng," Lâm Phi thấy Đường Diễn liền vui vẻ, lập tức chào hỏi.

Đường Diễn gật đầu, Lâm Phi lại nhìn La Thiên, nhàn nhạt mở miệng: "La tiểu thư."

La Thiên chú ý tới thái độ của Lâm Phi, sững sờ. Lâm Phi hình như có... địch ý nhàn nhạt với cô?

Phùng Nhất Khê nhướn mày nhìn Lâm Phi, giống như không nghĩ tới thái độ của Lâm Phi đối với La Thiên sẽ là thái độ này.

La Thiên nhất thời bị dọa sợ. Lúc Lâm Phi có thái độ tốt với La Thiên đã không thể có được kết cục tốt, giờ còn có địch ý nhàn nhạt, về sau còn có thể có những ngày tháng sống yên ổn không?

Lâm Phi đương nhiên cũng chú ý tới mình đã thất thố, lập tức cười ngại ngùng xin lỗi: "Ngại quá, hôm nay tâm tình có chút không tốt."

La Thiên gật gật đầu, Phùng Nhất Khê liền mang theo Lâm Phi đến bàn khác.

Mà bên này, Đường Diễn nhìn La Thiên thất thần, hỏi: "Cô làm sao vậy?"

La Thiên nhỏ giọng hỏi: "Anh có cảm thấy Lâm Phi không thích em không?"

Đường Diễn cười: "Cô cảm thấy có bao nhiêu người thích cô?"

La Thiên không phục: "Thì vẫn có, nhưng em cũng đâu có làm gì, sao cô ấy lại chán ghét em?"

Đường Diễn dùng ngón trỏ chỉ chỉ đầu cô, nhàn nhạt mở miệng: "Ăn đi! Bất kể cô ta có thích cô hay không thì cũng không liên quan tới cô. Cô cứ tự quản bản thân mình cho tốt, chuyện khác đã có tôi lo."

Có những lời này của Đường Diễn, La Thiên yên tâm hơn hẳn, lại vui vẻ nói: "Việc trên mạng có phải cũng là anh giúp em không? Vũ Lâm nói không phải công ty em làm."

"Phải thì sao? Mà không phải thì sao?"

La Thiên vừa ăn vừa nói: "Không phải thì chứng minh em vận khí tốt! Phải thì... em sẽ ở trong lòng cảm kích anh." La Thiên dừng một chút, sau đó nghiêm túc nói câu cuối cùng.

Đường Diễn: "...? Đòi mua ít lễ vật để cảm tạ rất khó sao?"

La Thiên nhìn hần hỏi: "Thế rốt cuộc có phải hay không?"

Đường Diễn: "Ừ!" Trong lòng cảm kích thì trong lòng cảm kích, hần cũng không muốn làm anh hùng vô danh.

La Thiên cười tí mắt, nhìn Đường Diễn nói: "Cảm ơn anh!"

Đường Diễn cũng cười. Thật ra việc này đối với hần mà nói thì không khó, chỉ là hơi phiền, nhưng... cô vui thì tốt.

Ngày ba mươi tháng chín,《Thời Gian Vui Vẻ》chính thức phát sóng. Có Đường Diễn ở phía sau tọa trấn 《Thời Gian Vui Vẻ》không bị người nào đó hắc, tuy rằng việc điều chỉnh tập rất có ý tứ, rất hấp dẫn nhưng căn cứ theo tình huống phát ra, có người tốt, có người không tốt.

Ngụy Khả Tĩnh là người thứ nhất lên Weibo, có cái ngoại hiệu rất êm tai: "Tiểu công chúa".

Ngụy Khả Tĩnh lấy sức của một người gánh nổi toàn bộ độ hot của tập một 《Thời Gian Vui Vẻ》, nhất thời trên mạng tiếng mắng chửi khắp nơi, có người mắng tự nhiên có người bắt đầu nói những người khác.

"Những người trước đó mắng La Thiên yêu sách, hiện tại bị vả mặt rồi nhé!!!"

"Bây giờ có bao nhiêu mắng Ngụy Khả Tĩnh đã từng mắng La Yêu Vương? Giờ lên tay tôi tới nhìn xem!"

"Tôi đây, còn không phải do "tiểu công chúa" sao?"

"La Thiên quả thật EQ thấp, hơn nữa bối phận nhỏ nhất mà vừa đến liền chiếm vị trí tốt nhất."

"Ai u lầu trên khiến tôi cười chết!"

"Cũng không phải kính già yêu trẻ, chẳng lẽ mấy nữ minh tinh khác cao quý hơn sao?"

"Nhưng mà tôi thích cái tính tình ngay thẳng này của cô ấy!"

"Ha ha ha ha ha ha... Nói câu suyên, nhìn những người nâng đỡ Ngụy Khả Tĩnh kia, mặt đẹp lắm."

"Mẽ Tuyết Phi cũng thật cao quý, nước muốn người ta đun, còn muốn người ta đưa qua cho."

"Trên lầu là anti phải không, Tuyết Phi nhà tôi chỉ nói đùa thôi, rõ ràng là La Yêu Vương không biết hài hước."

...

Khác với Ngụy Khả Tĩnh, Mễ Tuyết Phi có lượng fans lớn, hơn nữa còn là nhất tỷ của công ty, có toàn bộ công ty làm hậu phương duy trì.

Cho nên, tình huống của Mễ Tuyết Phi giống như một tia sáng leo lắt trong bóng đêm, còn có thể đảo lại nói là La Thiển EQ thấp, không biết tôn trọng tiền bối.

Những cái này La Thiển cũng không để ý, hư danh thôi mà, chờ nhiệt độ của 《Thời Gian Vui Vẻ》qua đi, chưa đến một tháng, sẽ không còn ai biết La Thiển là ai nữa.

《Thời Gian Vui Vẻ》bùng nổ, tuy rằng chỉ có một tập, nhưng vẫn lên hot search với tốc độ chóng mặt. Các minh tinh sinh hoạt ở nông thôn, phối hợp nhau cùng nấu cơm, cùng làm việc, làm nông, cùng người dân trong thôn dưới gốc đại thụ nói chuyện phiếm.

Chuyện sinh hoạt nhỏ nhặt đơn giản như vậy, lại bởi vì họ là minh tinh, cho nên người xem người thấy mùi ngon, top search ngoại trừ 《Thời Gian Vui Vẻ》thì đều là tên những người nổi tiếng khác.

La Thiển thân là nhân vật nhỏ bị hắt lúc trước, giờ qua hậu kỳ mà được tẩy trắng, rất vui vẻ mà cộ nhiệt độ, thu được không ít thông cáo.

Cho nên ngày hôm sau, lúc La Thiển đi công ty nhận được một đồng ánh mắt hâm mộ ghen tị, đặc biệt là những người đẹp hơn La Thiển, có năng lực hơn La Thiển, biết ứng xử hơn La Thiển.

Quả thực là nghiêng răng nghiêng lợi, hận mình không thể đổi vị trí với La Thiển.

La Thiển ở công ty không thể không chạm mặt Trần Trùng, nhưng lúc thấy Trần Trùng thời điểm, La Thiển vẫn rất hoà nhã chào hỏi. Dù sao cô ta càng khó chịu, La Thiển càng thấy vui!

Trần Trùng biết La Thiển bắt đầu nổi, tâm trạng tự nhiên sẽ không vui vẻ. Ở dưới trường cô ta nổi và không ở dưới trước cô ta nổi, là khác nhau. Hướng chỉ quan hệ của hai người vốn không tính là tốt, tình huống như vậy, đổi thành ai cũng sẽ không vui vẻ.

Đương nhiên, La Thiển không thể nói là bạo hồng, nhưng độ nổi tiếng thì vẫn có. Minh tinh quan trọng nhất là cái gì?

Mức độ nổi tiếng!

Có mức độ nổi tiếng, là có thể có nhiều thông cáo hơn, nhiều lưu lượng hơn, sau đó mới có cơ hội bạo hồng!

La Thiển mới chỉ bước được một bước nhỏ trên con đường này, nhưng chính một bước nhỏ như vậy đã là cơ hội mà rất nhiều người không có.

"Chị Trần! Chị đi đâu vậy?" La Thiển cười hỏi.

Trần Trùng nhíu mày đáp: "Dẫn người ra ngoài phòng vấn."

"Ồ, vậy chị đi đi!" La Thiển cười xua tay.

Vì đã từ chối hết nên cuối tháng tám Lâm Giai Thần không có lịch trình gì, vô cùng nhàn rỗi, chỉ có thể nhận một ít quảng cáo nhỏ. Một tháng không có hoạt động, đối với Lâm Giai Thần là đã kích rất lớn, một tháng nhàn rỗi này, đối fans mà nói lại không phải là một tháng.

Một tháng này cô ta không có thông cáo tương đương với việc mấy tháng tiếp theo rất khó xuất hiện trước mặt fans, may mà trước đó cô ta vừa mới quay xong một bộ phim mới không đến mức ở tầm nhìn của quần chúng. Tất cả, Lâm Giai Thần đều quy tội lên La Thiển.

Cho nên, Lâm Giai Thần lúc từ thang máy ra gặp thấy La Thiển, phản ứng đầu tiên không phải chào hỏi hay mắng hai câu, mà là đuổi chân gạt chân La Thiển khi cô tiến vào thang máy.

Cái thể chất xui xẻo này La Thiển rất dễ thấy được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển không quá thích đi giày cao gót, đời trước cô là người phục vụ, có ai gặp qua người phục vụ đi giày cao gót làm việc sao?

Giày cao gót so với giày đế bằng càng dễ phát sinh việc ngoài ý muốn, đặc biệt người phục vụ phải thường xuyên bưng bê thức ăn, mang giày cao gót đi làm không khác gì mưu sát. Bình thường các tiệm cơm đều sẽ không cho phép nhân viên đi giày cao gót, La Thiển làm người phục vụ nhiều năm như vậy, đương nhiên cơ bản là sẽ không đi.

Trước đó cô ở trong nông thôn cũng không đi, một là không có tiền, mặc quần áo nhà quê mà phối với giày cao gót cũng không ra gì. Sau đó đi ra ngoài làm công, cơ hội đi không nhiều, ngẫu nhiên có lúc nghỉ ngơi thì lại bởi vì nhiều năm không mặc giày cao gót nên cho dù có đi, chân cũng không thoải mái. Bởi vậy, La Thiển không thích đi giày cao gót.

Sau khi xuyên vào thân thể nguyên chủ đã chịu ảnh hưởng của thân thể này, ngày thường lại bởi vì yêu cầu mà thời gian La Thiển đi giày cao gót ngày một nhiều hơn.

Đi giày cao gót cũng có vẻ lên tinh thần cho nên La Thiển không ít lần mang giày cao gót. Nhưng tuy có nguyên chủ thêm vào, bản thân La Thiển vẫn thấy không quen, vậy nên ngày thường ở nhà hoặc ra cửa mua đồ ăn cô đều không đi giày cao gót.

Chín tháng, La Thiển bởi vì không có tiết mục gì, bị đen một đợt. Cho nên thông cáo của cô không nhiều lắm, đều khá đơn giản.

Thật vất vả công ty mới quyết định cho cô một ít tài nguyên tốt, cô cùng Triệu Vũ Lâm hai người vui rạo rức mà tới.

Kết quả bị một cái gạt chân này Lâm Giai Thần trực tiếp đưa vào bệnh viện, không chỉ cô mà cả Lâm Giai Thần cũng bị dọa sợ.

Cô chỉ muốn cho La Thiến té ngã. Người khác khi bị vương đầu sẽ trực tiếp ngã trên mặt đất nhưng La Thiến thì không, cô trực tiếp bay lên tới đâm vào tường thang máy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Sau đó khi La Thiến suy xét lại nguyên nhân liền vô cùng chắc chắn nói với Đường Diễn: "Nhất định là vì giày cao gót."

Tóm lại, lúc Đường Diễn nhận được điện thoại, Triệu Vũ Lâm nói: "Chị La Thiến đâm vào tường, ngất đi rồi."

Đường Diễn nhất thời không kịp phản ứng xem đã xảy ra sự tình gì, còn hỏi lại: "Đâm tường?"

"Đúng vậy! Gọi mãi đều không tỉnh!"

Đường Diễn mặt không biểu cảm hỏi: "Cô ấy đang êm đẹp mà đâm tường làm gì?" Nói là nói như vậy, hần bảo Triệu Vũ Lâm gọi xe cứu thương, sau đó mang theo thư ký Kiều đi thăm cái người mà cứ hai, ba ngày là lại xảy ra chuyện.

La Thiến thật ra không có chuyện gì lớn, vốn chỉ bị đẩy nhẹ, lúc đâm vào tường lực đạo cũng đã giảm rất nhiều, huống chi vách tường thang máy không giống với bên ngoài, đều là cục đá, ít ra vẫn có chút giảm xóc.

Khi Đường Diễn đến, La Thiến trên người một cái băng gạc cũng không có, chỉ là trán lại có thrm một cụt u tròn tròn, còn rất đáng yêu.

Đường Diễn quả thật không còn lời nào để nói, nhưng vẫn hỏi: "Nghe nói cô bị người ta gạt chân liền bay lên? Cô làm bằng giấy à?"

La Thiến tỏ vẻ không thể tưởng tượng nhìn hần, lên án nói: "Em đã như vậy mà anh còn có tâm tình nói giỡn?"

Đường Diễn khinh bỉ: "Cô cũng giỏi gây chuyện quá nhỉ? Trước thì rơi xuống hồ, sau lại bị ném cà chua, lần này lại gặp chuyện như vậy. Nếu không phải thật là ngoài ý muốn, tôi vô cùng hoài nghi cô rốt cuộc đã chọc ai, hai ba ngày đều muốn mạng cô."

Thư ký Kiều từ bên ngoài vào, nói với Đường Diễn: "Bác sĩ nói không có trở ngại gì, tùy thời có thể xuất viện."

Cho nên, La Thiến vào bệnh viện còn chưa đến nửa giờ, giường chưa nằm ấm đã bị Đường Diễn đóng gói xách về nhà.

Bên này Đường Diễn mới đưa cô về đến nhà, vừa nằm xuống chưa ấm chỗ, La Tuấn đã trở lại.

"Chị, chị sao rồi?" La Tuấn nhận được tin của La Thiến liền trở về. Hần cuối tuần sẽ đến nhà La Thiến, La Thiến cho rằng mình sẽ phải nằm viện thật lâu nên mới gọi cho La Tuấn để hần không cần tới.

Kết quả La Tuấn không yên tâm, chạy tới bệnh viện, vừa đến bệnh viện liền nhận được điện thoại của La Thiến báo đã về nhà, La Tuấn lại lạch bạch chạy tới.

La Thiến nhìn vẻ mặt lo lắng của La Tuấn, quay sang nói với Đường Diễn: "Anh nhìn thấy chưa, đây mới thái độ nên có của một người đến thăm người bệnh."

Đường Diễn để thư ký Kiều trở về, bảo Triệu Vũ Lâm đi mua cơm, lúc này đang ngồi ở ghế sofa trong phòng ngủ nhìn laptop. Nghe được lời của La Thiến, đầu cũng không thèm ngẩng đầu lên nói: "Đợi qua một thời gian, Tiểu Tuấn đại khái cũng sẽ thế thôi."

Thật ra đối với việc La Thiến bị thương, Đường Diễn vẫn có chút hoảng, nhưng nhiều hơn là tức giận, cô không thể tự bảo vệ mình một chút sao?

Đường Diễn tức giận thì tức giận, vẫn bảo thư ký Kiều đi xem lại camera, rất nhanh liền gửi video cho hần.

Đường Diễn nhìn trong chốc lát rồi để thư ký Kiều đi xử lý một chút. Ngay đêm đó, tin tức này rất nhanh đã lên hotsearch, vượt qua cả《Thời Gian Vui Vẻ》.

Fans của Lâm Giai Thần không tin, nói La Thiến gây chuyện trước.

Nhóm người qua đường xem xong liền thấy, trong thời gian ngắn như vậy, La Thiến cũng không kịp gây chuyện đâu nhỉ?

Hai bên tranh luận không thôi, đấu thành một trận, ngược lại kéo nhiệt độ của La Thiến tăng lên.

Nhiệt độ của La Thiến còn tăng, Lâm Giai Thần đương nhiên cũng thế. Nhưng thanh danh này, ai muốn? Dù đoán được là Đường Diễn đẩy lên hot search cũng chỉ có thể cắn răng cam chịu.

Vì ảnh hưởng của việc này, ngày hôm sau Triệu Vũ Lâm liền nhận được không ít thông cáo, cô lập tức gọi điện thoại cho La Thiến cùng nhau phân tích tình huống.

Triệu Vũ Lâm rất nghiêm túc nói chuyện với La Thiến! Tôi hơn mười thông cáo, chị nghe em nói này, có blah blah..., sau đó em cảm thấy cái thông cáo này blah blah..., cái thông cáo kia em suy xét thì blah blah..

Triệu Vũ Lâm dù tư cách làm người đại diện. Cô hy vọng La Thiến sẽ tốt, cho nên đối với thông cáo vô cùng chọn lọc. Một người đại diện tốt đều hy vọng nghệ sĩ của mình có thể đi lên lộ tuyến cao cấp, một ít thông cáo không chính hiệu có thể không nhận liền không nhận.

Vậy nên, cô dùng nửa giờ để phân tích cho La Thiến chỗ tốt chỗ xấu của thông cáo này thông cáo kia, hoàn cảnh trước mắt và sức ảnh hưởng.

Cuối cùng, Triệu Vũ Lâm tổng kết: "La Thiến, chị cảm thấy thế nào? Cái thông cáo nào tốt?"

Câu trả lời của Thiến không khác nào quăng Triệu Vũ Lâm một cái tát, cô hỏi: "Cái nào tiền lương cao?"

Triệu Vũ Lâm: "... Em tốn công nói nửa giờ để chị nghĩ đến cái này à?

"Không phải! La Thiến, chuyện này quan trọng lắm sao? Chị không nên suy xét tiền lương cao hay thấp mà là nên suy xét đến tương lai!"

La Thiến bĩu môi, tôi suy xét chính là tương lai đây! Tôi chỉ có thời gian một năm, không đúng, hiện tại còn chưa đến một năm, chỉ còn tầm khoảng mười tháng. Mười tháng sau có đánh chết cô thì cô cũng sẽ không ngốc nghếch ở cạnh nam chính, nữ chính và "ánh trăng sáng" kia đâu, không khác gì đi tìm chết, cho nên trong thời gian gần một năm này cô nhất thiết phải kiếm thật nhiều tiền! Suy xét tiền lương không phải là điều cơ bản nhất sao?

"Làm mình mình không phải vì kiếm tiền sao?" La Thiến mạnh miệng đáp lại.

Triệu Vũ Lâm nhất thời nghẹn lời, nói đến cùng, bản chất những lời này của La Thiển không sai, nhưng mà người ta là danh lợi song thu, không phải chỉ có kiếm tiền.

Triệu Vũ Lâm đổi phương hướng, nói: "Chỉ chọn thông cáo không tốt, về sau sẽ định hình, chỉ có thể nhận loại quảng cáo như thế."

La Thiển cười to: "Vậy loại quảng cáo này có phải kiếm được rất nhiều tiền không?"

Triệu Vũ Lâm: "Có thể coi là như vậy! La Thiển, chị nghĩ kỹ đi! Ví dụ như chị nhận quảng cáo khoai chiên kia thì về sau cũng chỉ có thể nhận loại quảng cáo như vậy, mì ăn liền, kẹo sữa, đồng hồ cao cấp, tạp chí, trang phục xa hoa hay mỹ thực người ta đều sẽ không dùng chị."

La Thiển nghĩ nghĩ rồi nói: "Nghĩa là nếu chị tới siêu thị mua đồ ăn vặt, đi qua một loạt đều là chị không?"

Triệu Vũ Lâm ừ một tiếng, La Thiển cười to nói: "Quá đồ sộ a!"

Triệu Vũ Lâm: "... " Đường tổng có ở đó không? Em muốn nói chuyện với Đường tổng.

"Ai da Vũ Lâm, em không cảm thấy như vậy rất có ý tứ sao?" La Thiển thấy lên được quảng cáo này đã rất ghê gớm rồi! Về sau người nhà cô ra ngoài mua đồ ăn vặt, trên bao bì đều là ảnh chụp cô, lỗ mũi bọn họ khẳng định có thể hướng lên trời. Ở nông thôn không nhìn quan tâm cao cấp hay không cao cấp, dù sao bọn họ biết con gái mình chụp quảng cáo là được.

Triệu Vũ Lâm: "... " Không cảm thấy.

Triệu Vũ Lâm vẫn không từ bỏ, cô cảm thấy mình nên đánh vào suy nghĩ của La Thiển, vì thế lại thay đổi phương hướng nói: "La Thiển, chị biết cá nhỏ câu cá lớn* không?"

*Hán tự: 小鱼钓大鱼, mình search gg thì nó toàn ra 大魚吃小魚=cá lớn nuốt cá bé, nhưng xét theo hoàn cảnh thì mình đoán chắc nó cũng giống việc lấy lùi làm tiền

La Thiển: "???"

Triệu Vũ Lâm nói: "Chính là, chị có thể chọn một cái thông cáo tốt nhưng tiền lương ít trước, chờ lúc chị hồng lên sẽ có sản phẩm chân chính cao cấp tìm chị làm quảng cáo, cho dù là đồ ăn thì tiền lương cũng sẽ cao hơn rất nhiều so với mấy cái thông cáo này."

La Thiển kinh sợ, Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: "Hơn nữa quảng cáo cao cấp còn có thể lên TV, so với việc có mặt ở siêu thị còn hoành tráng hơn."

La Thiển: "!!!!"

Cô đương nhiên biết quảng cáo trên truyền hình! Cô nghĩ nghĩ nhưng vẫn cảm thấy thời gian ngắn như vậy, không đủ để mình phát triển đến cảnh tượng kia. Dù sao, hiện tại quảng cáo trên truyền hình đều là những minh tinh nổi tiếng.

Ngay cả Lâm Giai Thần hiện tại còn chưa nhận quay chụp quảng cáo nhiều, Lâm Giai Thần không phải không có quảng cáo mà là Trần Trùng muốn cho Lâm Giai Thần đi theo con đường cao cấp. Hiện giờ quảng cáo tìm tới Trần Trùng tạm thời không thấy cái phù hợp, cô ta cũng không nghĩ đem vị trí của Lâm Giai Thần định hình quá sớm, không bằng trước cứ quay phim cho tốt, đem đường đi ổn, tự nhiên sẽ quảng cáo tốt tìm tới.

Triệu Vũ Lâm biết La Thiển không có khả năng đi đến vị trí cao như vậy, cho nên cô chỉ cần La Thiển ở tầm giữa giữa, không quá chìm không quá nổi là được. Trong số các quảng cáo lần này tìm tới có hai cái không tồi, tuy rằng chi phí hơi thấp nhưng có triển vọng.

La Thiển trầm ngâm rất lâu mới nói với Triệu Vũ Lâm "Em từ từ, chị đi hỏi một chút!"

La Thiển có thể hỏi ai? Đương nhiên là Đường Diễn!

Nguyên chủ có thể đắc tội ai liền đắc tội, chính cô sau khi tới cũng vô duyên vô cớ gian đắc tội một đám đại lão ở 《Thời Gian Vui Vẻ》. La Thiển ở giới giải trí này quen biết thân chỉ có Triệu Vũ Lâm, tuy quan hệ cùng Viên Khai Khai không tồi, nhưng hai người từng có scandal, nhất định không thể liên hệ!

Cho nên, La Thiển vô cùng đáng thương phát hiện mình chỉ có Đường Diễn, may mà Đường Diễn gần đây đối với cô rất tốt, La Thiển không còn quá lo lắng.

Đường Diễn thoạt nhìn giống người rảnh rỗi sao? Đương nhiên không phải, may mà gần đến quốc khánh* phần lớn bộ phận trong công ty đều đã nghỉ, Đường Diễn mới có thời gian nhàn nhã một lát.

*Quốc khánh Trung Quốc là ngày 1/10

Khi La Thiển gọi điện thoại tới, Đường Diễn thực nghi hoặc.

Nếu là trước kia La Thiển gọi điện thoại tới, Đường Diễn đều sẽ không nhận, bởi nội dung vĩnh viễn đều là: "Đường tổng, buổi tối anh có tới không? Gần đây em bị xyz khi dễ, anh mau đến báo thù cho người ta!"

Sau khi La Thiển đến, cô không thích gọi điện thoại nữa mà trực tiếp đưa com hộp. Vậy nên liền biến thành nếu La Thiển gọi điện thoại tới thì tám chín phần đều là có việc muốn nhờ hoặc đã xảy ra chuyện. Lần gần đây nhất là gặp bọn buồn người.

Cho nên, đối với điện thoại của La Thiển, Đường Diễn đều không rõ mục đích gọi.

Đường Diễn vừa nhận điện thoại, La Thiển liền nói: "Đường tổng, anh cảm thấy em nên nhận quảng cáo kiếm được tiền hay nhận quảng cáo không kiếm được tiền thì tốt hơn?"

Đường Diễn: "... " Vấn đề quý gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Edit: Linh Nguyệt

Triệu Vũ Lâm nếu biết La Thiển hỏi như vậy, tuyệt đối sẽ phun máu cao ba thước.

Hiển nhiên, Đường Diễn đã có chút hiểu biết với La Thiển, hần hỏi: "Cái gì gọi là không kiếm được tiền?"

La Thiển nghĩ nghĩ nói: "Tức là không kiếm được tiền nhưng kiếm được danh đó!"

Đường Diễn cười lạnh: "Lúc cô hỏi tôi nhất định đã trả lời là muốn kiếm tiền nhĩ?" Bằng không, người bình thường sẽ hỏi như vậy sao?

La Thiển ách một tiếng nói: "Có... vấn đề gì ạ?" Kiếm tiền thì làm sao? Ai mà không nghĩ muốn kiếm tiền chứ? Đường Diễn anh mở công ty chẳng lẽ không phải để kiếm tiền sao? Mục đích như nhau mà còn ở đó khinh thường người ta. Cô không phải không muốn danh lợi song thu, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, dù là tay gấu cũng không thể bắt được cá!

Trong lòng La Thiển, vĩnh viễn luôn có một câu như vậy, sang năm tôi đi rồi, còn ai biết La Thiển là ai nữa?

Giới giải trí này, dù là minh tinh nổi tiếng mà mấy tháng không có tin tức, nhân khí đều sẽ đi xuống. Huống chi minh tinh như cô, đừng nói mấy tháng, có mà chưa đến mấy ngày đã không ai nhớ rồi.

La Thiển hiểu rõ, danh tiếng hiện tại kiếm được, về sau đều là hư vô. Chỉ có tiền là thật sự, có tiền là cô có thể mua nhà! Có nhà, mục tiêu lớn nhất của cuộc đời cô đã thành hiện thực rồi.

Chỉ cần cô cố gắng chịu đựng hoàn thành mục tiêu lớn nhất ấy, cuộc đời... liền hoàn mỹ!!! La Thiển hít mắt hưởng thụ cảnh tượng tương lai tốt đẹp này.

Đường Diễn xoa xoa trán, hỏi: "Cái kia... Quảng cáo không kiếm được tiền là quảng cáo gì? Kiếm tiền là quảng cáo gì?"

La Thiển nói: "Kiếm được tiền là quảng cáo bánh mì, không kiếm được tiền là... Vũ Lâm nói là tạp chí tiếng Anh gì gì ấy, nghe nói là tạp chí mới mở, chưa có danh khí, cho nên tìm em chụp bìa." Nhưng ít tiền quá.

Đường Diễn: "Cô, trình độ tiếng Anh như thế nào vậy?"

La Thiển: "Anh không biết đối với người không học tiếng Anh thì tiếng Anh chính là tra tấn sao?"

Đời trước La Thiển đời trước chỉ tốt nghiệp sơ tam, nguyên chủ tốt nghiệp cao trung nhưng trình độ tiếng Anh của nguyên chủ cũng chẳng tốt hơn La Thiển là bao. Thành tích thi đại học môn tiếng Anh của nguyên chủ là 34 điểm, hơn nữa không hề mơ hồ, nguyên chủ nghiêm túc đem bài thi tiếng Anh nghiêm túc làm từ đầu tới đuôi.

Cơ bản là mỗi một đề đều chuẩn xác khoanh sai đáp án, nhưng là mới vừa thi xong nguyên chủ liền quên! Nguyên chủ tính toán đầu ra đấy, lần này thi đại học mỗi một đề tiếng Anh đều nghiêm túc tự hỏi tự điền đáp án, cho rằng mình ít nhất có thể được 80 điểm.

"Thế tên tiếng Trung của nó chắc có biết chứ?" Đường Diễn không muốn đối co với cô về vấn đề tiếng Anh.

"Biết, Vũ Lâm nói là công ty truyền thông Thịnh Tấn."

Đường Diễn ghen hợm, công ty này rất lớn, căn bản là sẽ không thể nào đặt La Thiển vào mắt. Nếu không phải hần xác định mình không chào hỏi qua Thịnh Tấn thì nhất định hần sẽ hoài nghi là mình giúp La Thiển tìm tài nguyên.

Nhưng nghe La Thiển nói xong, Đường Diễn cũng đã hiểu. Đây không phải là tạp chí thời trang nổi tiếng của Thịnh Tấn mà là tạp chí mới Thịnh Tấn chuẩn bị làm.

Thịnh Tấn lấy tạp chí loại này là chủ đánh vào công ty truyền thông, tuy rằng có chủ đánh mấy quyền tạp chí, nhưng sẽ không cắn chặt vào mấy quyền này. Một công ty muốn phát triển, nếu không có hạng mục mới thì cũng tự nhiên muốn ra tạp chí mới.

Thịnh Tấn không phải lần đầu tiên ra tạp chí mới nhưng không phải mỗi lần đều sẽ thành công, nói cách khác, xác suất thành công thấp.

Hiện tại là thời đại trí năng, tạp chí có đủ loại, một cái mới bắt đầu thường thường rất khó phát triển mạnh. Thịnh Tấn phát hành tạp chí mới, số lần ngã xuống không ít, mời đại bài* cũng không thể cứu vớt.

*Đại bài: Minh tinh đã nổi danh lâu năm (?)

Đối với những đại bài, những tạp chí mới như vậy chẳng có ích gì cả. La Thiển thì khác, cô là người mới. Tạp chí thất bại không có ảnh hưởng tới cô, nhưng nếu thành công sẽ lại một bản đáp tốt. Đối với người mới mà nói, tiền chẳng tính là cái gì, cơ hội này mới là quan trọng.

"Anh cảm thấy cái nào tốt hơn?" La Thiển tiếp tục hỏi.

Đường Diễn nói: "Nói thật, cô nhận chụp tạp chí đi!" Cái loại quảng cáo bánh mì chưa từng nghe qua kia, Đường Diễn cảm thấy không cần đề ý, hơn nữa hần không muốn về sau ra khỏi cửa uống rượu xã giao với người ta thì người ta lại chỉ vào mặt người phụ nữ trên vỏ bánh mì bảo, nghe nói đây là tình nhân của anh?

Đường Diễn nghĩ thôi cũng đã thấy nát mặt, cho nên hần không chút do dự khuyên La Thiển bỏ qua cái quảng cáo kia.

Chờ hần cúp điện thoại, thư ký Kiều mới tiến vào hỏi: "Đường tổng, anh làm sao vậy?"

Đường Diễn xoa xoa trán nói với thư ký Kiều nói: "Tôi cảm thấy mình hiện tại rất giống một người đại diện."

Thư ký Kiều: "???"

"Cảm thấy công việc của bọn họ cũng rất mệt." Đường Diễn nhìn trời.

Thư ký Kiều: "???"

La Thiển gọi lại cho Triệu Vũ Lâm: "Đường tổng nói, quảng cáo bánh mì khá tốt."

Triệu Vũ Lâm sẽ tin lời này của La Thiến sao? Không thể nào.

Triệu Vũ Lâm không hề nghi ngờ phẩm vị của Đường Diễn, bình tĩnh hỏi lại: "Đường tổng bảo chị nhận cái nào?"

"..."

La Thiến: "Tạp chí."

Triệu Vũ Lâm: "Ngày mai tới công ty ký!" rồi lưu loát cúp điện thoại.

La Thiến: "..." Cảm giác làm nghệ sĩ mà không có quyền lựa chọn.

Quốc khánh, La Tuấn ở lại nhà La Thiến, chứng kiến toàn bộ quá trình chị gái mình lựa hai người kia như thế nào, sau đó bị hai người họ lựa đối lại như thế nào.

"Chị, em cũng cảm thấy chụp bìa tạp chí khá tốt." La Tuấn ở một bên nói.

La Thiến gật đầu nói: "Chị biết, cái này chính là vận khí." La Thiến không giải thích nhiều, La Tuấn liền lên mạng chơi.

"Đúng rồi, La Phụng Lan không tìm em chứ?" La Thiến mở miệng hỏi.

La Tuấn lắc đầu nói: "Không có, hình như bác ấy trở về rồi."

Về rồi? Về rồi cô càng yên tâm, La Thiến tưởng.

Ngày hôm sau, La Thiến đội mũ tới công ty vì cục u trên đầu vẫn còn hơi hồng hồng.

Cô cùng Triệu Vũ Lâm hẹn người của Thịnh Tấn để trao đổi, phí thông cáo vẫn như cũ không cao, bên họ cũng chỉ thử dùng La Thiến, từ lúc bắt đầu đã không nghĩ sẽ lãng phí quá nhiều tiền. Triệu Vũ Lâm chủ yếu thương lượng phần hậu kỳ chỉnh sửa và phông án sau này, nếu tạp chí tiếp tục làm, La Thiến ít nhất phải được lên mấy trang bìa.

Cũng chính là, nếu tạp chí này thành công, La Thiến ít nhất có thể trở lên bìa lại vài lần, tăng danh khí. Đương nhiên không phải là liên tục lên để nhàm mắt người đọc, nhưng nếu tạp chí phát hỏa, có thể kéo La Thiến lên theo.

Triệu Vũ Lâm trưởng thành thật nhanh, thoát cái đã có thể một mình đảm đương việc của một người đại diện. La Thiến chỉ cần ngồi ở cạnh xem cô nói, toàn bộ hành trình đều an an tĩnh tĩnh.

Chờ hai bên đàm phán rõ ràng, từng người đều vừa lòng, bắt tay hẹn gặp lại, La Thiến cùng Triệu Vũ Lâm tự mình tiễn người xuống lầu.

Tiến xong, Triệu Vũ Lâm lại nói đến chuyện khác: "Ài! Cái tạp chí này thật sự khó mà nói được, thành công hay thất bại đều chiếm một nửa, không nhất định là cơ hội, nhưng nhất định sẽ không gây ảnh hưởng xấu tới chị. Lại nói, hôm nay Lâm Giai Thần cũng ở đây đàm phán hợp đồng mới."

La Thiến "ò" một tiếng, sờ sờ trán hỏi: "Hợp đồng gì?"

"Điện thoại." Triệu Vũ Lâm nói.

"Oa, không tồi nha! Quảng cáo điện thoại không dễ lấy đâu!" Dù La Thiến không hiểu gì cũng biết quảng cáo hãng điện thoại lớn không dễ tranh thủ.

Triệu Vũ Lâm gật đầu: "Cho nên vẫn chưa đàm phán xong! Chủ yếu là công ty vẫn còn mấy cái nhất ca nhất tỵ muốn tranh thủ, Lâm Giai Thần chỉ tạm coi là đủ thôi."

La Thiến mãi cùng Triệu Vũ Lâm nói chuyện phiếm nên không chú ý xung quanh, đụng phải người ta, mất đà ngồi dưới đất.

"Xin lỗi, cô không sao chứ?"

Nghe được giọng nói này, cả người La Thiến trực tiếp cứng đờ, máy móc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Phùng Nhất Khê cũng đang sừng sốt.

"Là cô!" Phùng Nhất Khê hơi hơi mỉm cười.

La Thiến ngay cả lỗ chân lông cũng cảm thấy sợ hãi, nếu không phải cô là người thì Phùng Nhất Khê tuyệt đối tin lòng La Thiến nhất định sẽ xù hết lên.

La Thiến lắc đầu, muốn nói gì đó, Phùng Nhất Khê lại vươn tay đỡ cô đứng lên.

La Thiến sợ hãi là do bản năng, không phải cảm xúc trong lòng. Cô nỗ lực điều chỉnh một chút, cuối cùng có thể an ổn nói chuyện với Phùng Nhất Khê: "Phùng tổng, xin chào."

Phùng Nhất Khê gật gù đầu, hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

La Thiến đáp: "Tôi là nghệ sĩ của công ty này."

Phùng Nhất Khê sừng sốt: "Công ty này?"

La Thiến gật đầu, Phùng Nhất Khê liền cười: "Cũng thật trùng hợp."

La Thiến liền hỏi hần: "Anh tới đây làm gì?"

Phùng Nhất Khê có chút ngoài ý muốn. La Thiến rất sợ hần, hần có thể cảm nhận được. Vậy nên hần không nghĩ cô sẽ hỏi mình.

Nhưng Phùng Nhất Khê cảm thấy không có cái gì cần phải dấu diếm, đáp: "Tôi muốn tìm người phát ngôn cho loạt điện thoại mới, giám đốc công ty đồng ý tiến cử cho tôi mấy nghệ sĩ, tôi đến xem xem có thích hợp hay không."

La Thiến cái hiểu cái không gật gù đầu, hỏi: "Vậy khẳng định anh muốn tìm nghệ sĩ nổi tiếng, chắc tôi không được rồi."

Phùng Nhất Khê buồn cười nói: "Dù tôi muốn dùng cô thì cổ đông cũng sẽ không đồng ý." Đây không phải nói giỡn, số tiền công ty quăng vào để quảng cáo không phải là số lượng

nhỏ, không có đủ danh khí là không thể tuyên truyền hiệu quả. Cho dù là bạn bè, Phùng Nhất Khê cũng không dám tùy tiện dùng, nếu không hấn đã chẳng phải tự mình đến đây.

La Thiến gật đầu, không cảm thấy có cái gì không đúng, cũng chẳng nghĩ nhiều.

Phùng Nhất Khê thấy La Thiến rất thú vị, tùy ý mở miệng hỏi: "Thế cô có muốn giới thiệu ai không?"

La Thiến thật vất vả mới chiến thắng được nỗi sợ hãi thì Phùng Nhất Khê lại đột nhiên lên tiếng, may mà đã gặp không ít, thân thể cũng chậm rãi thích ứng được.

La Thiến xoay người nhìn Phùng Nhất Khê, suy nghĩ một phút đồng hồ rồi mới nói: "Tiến cử thì không có, nhưng có lời khuyên."

"Ồ? Cô nói thử xem."

La Thiến chớp chớp mắt: "Tôi cảm thấy Lâm Giai Thần không tốt, anh có thể không cần dùng cô ấy."

Phùng Nhất Khê cười gật đầu: "Được, tôi sẽ suy xét những người khác." Sau đó, Phùng Nhất Khê tạm biệt La Thiến, mang theo những người khác bước vào thang máy đi, giám đốc đã tới đón tiếp Phùng Nhất Khê.

La Thiến tại chỗ ngậy người có hai giây, mới xoay người hỏi Triệu Vũ Lâm: "Tavừa rồi giống như hỏ Lâm Giai Thần một phen?"

Triệu Vũ Lâm toàn bộ hành trình vẩy xem cái này quá trình, phi thường khẳng định gật đầu: "Người hỏ."

"Chao ôi!" La Thiến vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nói: "Chị đào hỏ thành công rồi? Ai ôi, đầu của ta, ta đã báo được thù cho mi rồi."

Triệu Vũ Lâm hỏi: "Hắn thật sự sẽ không dùng Lâm Giai Thần sao?"

La Thiến cười: "Những người đó đều là nói chuyện giữ lời, không nói đùa. Vốn vị trí của Lâm Giai Thần đã khó cạnh tranh với nhóm nhất ca nhất tỷ, có lời này của Phùng Nhất Khê, chuyện của Lâm Giai Thần là vắn đã đóng thuyền, không thể thành."

Triệu Vũ Lâm cười nói: "VẬy chị thật tuyệt." Lâm Giai Thần khiến La Thiến phải vào bệnh viện nhưng không hề nói một lời xin lỗi, La Thiến làm vậy cũng coi như tự mình giúp mình báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Edit: Linh Nguyệt

La Thiến xử lý xong việc của tạp chí, hôm nay không có công việc gì, vẩy vẩy tay chào Triệu Vũ Lâm, quyết định về trước.

Triệu Vũ Lâm không giống La Thiến, lúc cô nhàn rỗi sẽ đi tìm tài nguyên chấp nối. Hôm nay ký xong với tạp chí liền phải tra một số phương diện khác, cho nên vội vàng chào La Thiến rồi lên lầu.

La Thiến hỏ Lâm Giai Thần một phen, tâm tình tốt, đi đường nhẹ nhàng như đi trên gió, một đường đi tới cửa lại nhìn thấy Lâm Phi, dọa cô hoảng sợ không ít.

"Chào cô." Lâm Phi đã chào hỏi, La Thiến chỉ có thể đáp lại.

"Cô quen Phùng đại ca sao?" Lâm Phi tiếp tục hỏi.

La Thiến lắc đầu, Lâm Phi hình như không tin, nhưng tính cách lại không tính mạnh mẽ, không dám ép sát quá mức. Nhịn đến đỏ cả mặt mới mở miệng hỏi: "Nếu đã không quen biết, vì sao Phùng đại ca lại nguyện ý giúp cô?"

La Thiến sững sốt, Lâm Phi đây là thích Phùng Nhất Khê? Không thể nào?

"Thật sự không quen biết, tôi ngày đó hấn tới công ty mới gặp lần đầu tiên." La Thiến cũng không nghĩ muốn gây hiểu lầm, giải thích.

Lâm Phi nửa tin nửa ngờ nhìn cô, La Thiến buồn cười nói: "Kỳ thật, dù tôi có quen hấn cũng chẳng sao cả!"

"Nhưng cô đã có Đường tổng rồi." Lâm Phi nói.

"Vậy thì không thể làm bạn bè sao?" La Thiến kỳ quái.

Lâm Phi nhìn La Thiến một hồi lâu mới nói: "Cô không thể một chân đạp hai thuyền."

La Thiến nhú mày: "Cô nói thật là kỳ lạ, tôi có làm cái gì đâu? Tôi còn không thể nói chuyện với người ta? Nói chuyện cùng chính là câu dẫn à?"

Lâm Phi nhìn khuôn mặt của La Thiến, trong lòng nghĩ, vì cô xinh đẹp đó!

La Thiến nhìn Lâm Phi đầy hoài nghi: "Tôi còn có việc, đi trước!"

Hai người không tính là có giao tình nhiều, La Thiến cũng không muốn cùng cô ấy nói này nói nọ, xoay người muốn chạy.

Lâm Phi nhú mày nhìn La Thiến, cô không thể tưởng tượng được, rõ ràng người trong công ty nói La Thiến chỉ là một cái bình hoa. Đường thích cô ấy, ngay cả Phùng đại ca cũng xem trọng mà liếc mắt một cái. Như vậy... Không phải rất kỳ quái sao?

Số lần La Thiến chạm mặt Lâm Phi không ít, nhưng chân chính giao lưu cũng không nhiều. Bao gồm cả lần này, hai người chỉ đối thoại đơn giản liền tách ra, cho nên La Thiến đương

nhiền không biết, hai lần đối thoại này, đối với cô và đối với Lâm Phi, đại biểu cho cái gì? Sau này khi La Thiến đã biết, cũng chỉ cảm khái một tiếng, loại đồ vật gọi là vòng sáng nữ chính này, quá con mẹ nó yếu ớt!!!

Lúc La Thiến về đến nhà, La Tuấn đã nấu cơm xong, Đường Diễn cũng đã tới. Thời điểm Quốc khánh, không phải toàn bộ nhân viên công ty Đường Diễn đều nghỉ, vẫn có mấy bộ phận khẩn cấp hoặc tất yếu còn đi làm, những người khác đều nghỉ ngơi, việc Đường Diễn của không nhiều lắm, thời gian nghỉ ngơi khá nhiều.

Buổi chiều, Phùng Nhất Khê mang theo sản phẩm đi tìm Đường Diễn, không tìm được.

Phùng Nhất Khê còn hỏi thư ký Kiều: "Đường tổng đi đâu rồi?"

"Nghỉ Quốc khánh!"

Phùng Nhất Khê liền cười: "Cô không cần nghỉ sao?"

Ánh mắt thư ký Kiều lập tức lạnh băng vô tình: "Tặng ca."

Phùng Nhất Khê nhin cười, oán niệm của thư ký Kiều quá lớn, hẳn chỉ có thể nói: "Tặng ca ngày Quốc khánh, tiền lương nhất định rất cao!"

Thư ký Kiều lạnh lùng đáp: "Không muốn!" Cô chỉ muốn nghỉ, đã lâu cô không được nghỉ rồi.

Đương nhiên, quá trình này Đường Diễn không hề hay biết. Hôm nay hẳn cố ý tới đây là vì có việc muốn nói với La Thiến.

"Bọn buồn người?" La Thiến kinh ngạc mà ngắc đầu.

Đường Diễn gật đầu, nói: "Cảnh sát Móng đã bắt được người, yêu cầu cô chỉ ra và xác nhận lại một chút."

La Thiến không ngờ được sẽ có thể bắt được người, cô vốn tưởng việc này là bất khả thi. La Thiến kinh hi nói: "Được! Đương nhiên đi, có thể bắt được người, đối xã hội mà nói là một chuyện rất tốt!"

La Thiến tuy không suy nghĩ hay tình cảm của bậc anh hùng hi đó nhưng loại như bọn buồn người này vẫn khiến người ta lo sợ. Nếu có thể trừng trị họ theo pháp luật, La Thiến rất vui lòng trợ giúp một tay.

"Chúng ta chỉ cần chỉ ra và xác nhận? Có thể bị nhận ra không? Chẳng phải nói bọn buồn người đều là một tập đoàn sao?"

Đường Diễn gõ đầu cô, bắt đầu đi giải thích: "Lúc cô chỉ ra và xác nhận sẽ cách họ một tấm kính một chiều, chỉ có cô có thể nhìn thấy bọn họ, còn bọn họ không nhìn thấy cô. Lại nói, tuy rằng là một tập đoàn lớn, nhưng có thể bắt được một người tính một người đi! Nhỏ cô tận gốc cũng đâu có dễ."

La Thiến cười, rung đùi đắc ý nghĩ tưởng, đúng vậy! Năng lực lớn mới làm được việc lớn, mình chỉ chỉ ra và xác nhận, cũng coi như làm một chuyện tốt.

"Tiểu Tuấn muốn đi không? Đi du lịch, thành phố Nam Đan là một điểm du lịch." La Thiến xoay người hỏi La Tuấn.

La Tuấn lắc đầu, hẳn không nên đi làm bóng đèn, hơn nữa hẳn cũng nhìn ra, lần này mấy người kia bị bắt rõ ràng là do anh rě xuất lực. Bằng không người ta sao lại không liên hệ với chị mình mà trực tiếp báo cho anh rě?

Đường Diễn quả thật dùng tiền xuất lực, hẳn tự nhiên sẽ không thừa nhận đây là vì La Thiến, cho nên hẳn cảm thấy đây là vì... công hiến cho xã hội chủ nghĩa.

Đúng, giữ gìn xã hội, mỗi người đều có trách nhiệm!

Quốc khánh đến, thành phố Nam Đan tấp nập biển người, Đường Diễn mang theo La Thiến đến Nam Đan. La Tuấn cuối cùng vẫn không đi, người của cục cảnh sát không nhiều lắm, bọn buồn người bắt được chẳng qua chỉ là một ít lâu la, sau khi La Thiến chỉ ra và xác nhận thì trình tự cơ bản đã xong, có thể đặt hình phạt.

Đây chỉ là nốt nhạc đệm nhỏ khi hai người tới Nam Đan, vốn định ở Nam Đan du ngoạn một chút, cuối cùng lại bị một cuộc gọi của La gia phá vỡ.

Người gọi đến là mẹ La, trong giọng nói còn có chút mệt mỏi.

"Thiên Thiên, Quốc khánh con có được nghỉ không?" Minh tính không có ngày nghỉ, quốc khánh cũng vậy, chỉ là La Thiến vừa hay dịp quốc khánh không có thông cáo, cho nên nếu cô muốn rồi đi thì chỉ cần báo một tiếng cho Triệu Vũ Lâm là được.

"Làm sao vậy ạ?"

"Bà nội con sinh bệnh phải nằm viện, con trở về nhìn xem đi!" Mẹ La nói.

La Thiến yên lặng trong chốc lát rồi nói: "Con biết rồi."

Truyện được đăng tại [wattpad](#) @dvlazp

La Thiến không thích người bà nội này, thấy tiền liền sáng mắt, lòng tham ích kỷ, da mặt dày như cái mo. Thật ra bất kể là ai, tính cách và tâm tính đều là do đường dục mà thành, phần lớn mọi người đều tuân hoàn theo những lời "hân chi sơ, tính bản thiện".

**Nhân chi sơ, tính bản thiện: là đạo lý mở đầu trong quyển Tam Tự Kinh của Trung Quốc, câu này có ý nghĩa là Con người sinh ra bản tính ban đầu vốn thiện và tốt lành, khi lớn lên, do ảnh hưởng của đời sống xã hội mà tính tình trở nên thay đổi, tính ác có thể phát sinh, do đó cần phải luôn được giáo dục, giữ gìn và rèn luyện cho đời sống lành mạnh thì tính lành mới giữ được và phát triển, để tính dữ không có điều kiện nảy sinh.*

Nhưng trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn người, mỗi người đều có nhân cách của mình, tâm tính của mình, cuộc sống của mình, lựa chọn của mình, đường về của mình, cùng với kết quả cuối cùng khác nhau.

Nguyên chủ trời sinh không phải là một người không biết xấu hổ như vậy, cuộc sống của cô giống như cuộc sống của một người nông dân bình thường, cha anh tuân nhưng thành thật, mẹ mỷ lệ nhưng nhu nhược. Một cái tổ hợp như vậy, lại phải chịu đày nghiến của bà nội La, ở dưới thời đại vô cùng coi trọng hiếu đạo, hơn nữa sinh hoạt không dễ, mới tạo nên nguyên chủ.

Cuộc sống của ba mẹ La là có thể tưởng tượng được, sinh con gái lớn quá thành thật, từ sau khi chân bị tật thì càng thêm tự ti hướng nội. Chính trong hoàn cảnh như vậy, nguyên chủ

sinh ra.

Không tranh thì phải đối bụng, trong nhà không ai dùng được, nhưng thân thích lại quá không thể không lo lắng. Nguyên chủ còn nhỏ tuổi kỳ thật có thể làm cái gì?

Ngoại trừ khóc, nguyên chủ cái gì cũng không thể làm, sẽ ở lúc bà nội La tới muốn đồ vật sẽ khóc lớn nói đã đối bụng, khi bác gái La tới vay tiền la lớn khóc lóc lẫn lộn. Lớn hơn một chút, nguyên chủ trưởng thành hơn, sẽ đứng ở cửa cãi nhau với bác gái La, sẽ ngồi đối diện đi La há mồm chằm chọc.

Chờ nguyên chủ lớn hơn chút nữa, ba La mẹ La càng không lay chuyển được, tính cách nguyên chủ bởi vậy mà hình thành.

Nguyên chủ tới công ty Đường Diễn bị ném ra vài lần, lần sau vẫn sẽ tới, người khác mắng nguyên chủ không biết xấu hổ, nguyên chủ lại cảm thấy sĩ diện không đem lại được thứ mình muốn. Nhưng trong lòng lại thực hâm mộ những người không giống mình đó, cao quý ưu nhã, vì vậy liều mạng học theo bọn họ.

Nhưng tóm lại, kiêu ngạo và khả năng dễ đắc tội người ta đều đã khắc vào tính cách của nguyên chủ.

Cho nên, nhớ tới những chuyện đó của nguyên chủ, La Thiên liên không thích nhà họ La kia. Nhưng bà nội sinh bệnh nằm viện, lại không thể không quay về. Cho nên, La Thiên lại gọi điện thoại kể sơ qua về tình huống cho La Tuấn.

Đường Diễn không đi cùng, thân phận của hắn đến không tính là bạn trai chính thức, có chút danh không chính ngôn không thuận, hơn nữa mang theo Đường Diễn về cũng không biết nói sao với ba mẹ La.

Cho nên, La Thiên một mình mang theo La Tuấn trở về.

Quê của nguyên chủ ở thôn Cam Lâm huyện Long Nam, sau khi cải cách Trung Quốc mở ra, phát triển tương đối ổn định.

Vùng này khí hậu còn gầy, phát triển lại chậm, người trẻ tuổi trong thôn chỉ có thể đi ra ngoài lang bạt. Đến khoảng ba mươi năm trở lại đây, thôn Cam Lâm mới bắt đầu phát triển nhanh chóng. Không ít người ở bên ngoài kiếm lời bắt đầu gửi tiền về, chính phủ cũng bắt đầu coi trọng phát triển nông thôn, thôn Cam Lâm mới chậm rãi có đường xi măng, có nhà mới, thậm chí là các loại phương tiện giải trí.

La Thiên hiện giờ tuy dặn lòng để dành tiền mua nhà nhưng sinh hoạt ngày thường vẫn không quá bạc đãi bản thân mình. Cô không lãng phí, nhưng vẫn thuê xe từ trấn trở về, từ đó về nhà mất ít nhất nửa giờ.

Mẹ La mẫu thấy La Thiên trở về, khoe miệng khê nhếch lên, rất muốn nói đi xe ô tô chỉ cần năm đồng tiền, con ngồi xe ô tô sẽ mất ít nhất hẳn mười đồng đấy!

"Mẹ." Thấy mẹ La, La Thiên lập tức cất tiếng gọi, La Tuấn cũng xuống xe, nhìn về phía đó.

Trong lòng mẹ La bách chuyển thiên hồi nhưng nghe được con gái kêu to vẫn cười ra mặt đáp lại: "Đây! Đây!"

Mẹ La mang theo hai người về nhà, bởi vì biết hôm nay con trai con gái sẽ về nên đã làm một bữa tiệc lớn.

La Thiên trở về liền phát hiện tình huống trong nhà cùng trong trí nhớ có chút không giống nhau, bên ngoài có một phòng làm tạm bằng lá sắt, đồ vật cũ trong nhà cũng ít đi khá nhiều. Thật giống như... dọn sạch?

Ba La từ phòng bước ra, thấy La Thiên và La Tuấn thì cười vui vẻ: "Đã về rồi sao? Nhanh, nhanh, ăn cơm đi."

Thấy biểu tình của ba La, La Thiên liền biết tình huống của bà nội không quá nghiêm trọng.

La Thiên hỏi: "Sao trong nhà lại thiếu nhiều đồ như vậy ạ?"

Mẹ La cười nói: "Qua mấy ngày nữa sẽ dọn hết đi, chúng ta dựng tạm trước mấy tấm sắt. Trời đang dần mát mẻ, đến lúc ấy mẹ và ba con dọn qua đó, nhà có thể phá đi xây lại."

Ba mẹ La vẫn ở nhà làm bằng đá, hiện giờ trong thôn khắp nơi đều xây nhà gạch, chỉ có một ít người già còn ở nhà đá. Với độ tuổi của ba mẹ La, nhà đá đã gắn bó với họ rất lâu rồi.

La Thiên gật đầu nói: "Đến lúc đó con sẽ đưa thêm một ít tiền, chúng ta cùng nhau trang hoàng lại!" La Thiên nói rất bình đạm. Đã xuyên vào thân thể này, cô nên gánh vác nghĩa vụ và trách nhiệm của nguyên chủ.

"Không cần, con cứ giữ lại tiền. Ba con tìm người quen, tiền lần trước con gửi đủ để chúng ta xây một đồng nhà. Sau này con về, chị con về, hay là Tiểu Tuấn muốn lấy vợ đều dễ nói chuyện. Tiền này, là mẹ vô dụng, để con phải bỏ ra." Nói tới đây, mẹ La thở dài, ba La càng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên cười nói: "Mẹ nói cái gì đấy? Con cũng là một thành viên trong nhà, chẳng lẽ về sau con muốn về, Tiểu Tuấn còn có thể không cho con về sao? Hiện tại con có năng lực, con có thể, tiền sửa sang lại nhà cửa con còn lấy ra được."

Ba La lắc đầu nói: "Con cứ giữ lại đi, hai mươi vạn này ba đã thương lượng tốt với bọn họ, đủ để xây nhà rồi. Chúng ta tạm thời không cần trang hoàng, đến lúc đó ba tự mua sơn về sơn là được, sơn vài tầng lên, ở tự nhiên cũng sẽ thoải mái thôi. Chờ sau này Tiểu Tuấn lấy vợ, chúng ta lại trang hoàng lại, hiện giờ mà trang hoàng thì đến lúc đó chắc cũng không còn tốt nữa!" Ba La nở nụ cười hiền hậu.

La Thiên cũng cười cười, ba La từng ở trong công đội trang hoàng cho nên có quan hệ, xây nhà có thể được giá ưu đãi, trang hoàng cũng vậy. Chỉ là chờ về sau trang hoàng cũng sẽ không đắt hơn, La Thiên cảm thấy hoàn toàn ở phạm vi cô có thể gánh vác được.

Ba La lại nghĩ, La Thiên đã lo cho học phí của Tiểu Tuấn, mình không thể lại dùng tiền của con gái. Mấy năm nay mình nỗ lực một phen, mấy vạn vẫn là không có vấn đề. Đến lúc đó tự

mình đi xem, đem nhà ở trang hoàng lên chút, việc này ba La đã thương lượng tốt với mẹ La.

"Đúng rồi, bà nội thế nào ạ?" La Thiến đang ăn cơm đột nhiên nhớ ra hỏi đến, tay nghề mẹ La không tồi, buổi tối nấu cơm có cá có thịt có canh, vô cùng phong phú.

La phụ thờ dài, nói: "Bà nội con không có trở ngại gì, chỉ là la hét muốn con trở về nhìn xem, nói không trở lại là không hiểu thuận. Hiện tại còn nằm ở bệnh viện nằm, bác gái con đang trông."

La Thiến sùng sốt, hỏi: "Bác gái?" La Phụng Lan?

Ba La gật đầu nói: "Bác gái con lần này sau khi từ thành phố về không biết đã nói gì với bà nội con mà mấy hôm trước bà nội con chạy tới nhà chúng ta vay tiền. Chúng ta không đồng ý, bà nội con liền đi mình đi tìm, thấy được thẻ ngân hàng của mẹ con, bị mẹ con cướp về, không cẩn thận ngã xuống đất. Sau đó liền không đứng dậy, ba và mẹ con chỉ có thể đưa bà đến bệnh viện. Bác sĩ nói không có việc gì nhưng bà nội con lại không chịu xuất viện. Bệnh viện thiếu giường, vốn dĩ muốn cưỡng chế bắt bà con xuất viện, bà liền ở bệnh viện nháo lên, bệnh viện không có cách nào, đành mặc kệ bà."

La Tuấn cười cười: "Phí nằm viện ai trả ạ?"

Ba La xấu hổ cười: "Bà nói là chúng ta đẩy ngã, bắt chúng ta trả." Một ngày tốn mấy trăm không công, ba La lòng đau như cắt.

La Thiến nhướn mày: "Ồ phòng bệnh thế nào ạ?" Bệnh viện huyện Long Nam vẫn chưa xây mới, hiện tại một phòng có bảy, tám người bệnh, hoàn cảnh vừa dơ vừa loạn, trừ khi sinh bệnh chứ không một ai nguyện ý ở lại nơi đó.

Mẹ La tức giận nói: "Phòng bệnh một người, một ngày tốn 230 tệ." Mẹ La mỗi khi nói đến cái này liền thấy giận.

La Thiến đã hiểu đại khái toàn bộ câu chuyện là như thế nào. Cũng khó trách phải gọi La Thiến trở về, loại tình huống này đối với ba mẹ La đều chỉ có hại. Người La gia cũng chỉ kiêng kị La Thiến, La Thiến ngẩng đầu nhìn trời, ăn cơm thôi! Ăn xong rồi ngày mai đi xử lý.

Mẹ La là người không có chủ ý, ăn không ít mệt nhưng vẫn cho bọn họ trưởng thành một cách toàn diện nhất, tuy bởi vì điều kiện mà không thể cho bọn họ cái tốt nhất.

Ăn cơm xong, La Thiến đến trước phòng lá sắt nhìn nhìn, sau đó nhớ kỹ phải trang bị điều hòa. Thời tiết tháng mười vẫn chưa chuyển lạnh, ở nơi này không khác gì bếp lò. Mùa đông phía nam, thời tiết lạnh và khô, La Thiến chuẩn bị mua một cái điều hòa công suất lớn đặt ở trong phòng s sắt. La Thiến đã bước vào thử, cho dù có điều hòa vẫn sẽ oi bức.

La Thiến nghĩ hai ngày này ở nhà sẽ gọi người tới làm tạm một tầng tường cách nhiệt bên ngoài mấy tấm sắt, mua điều hòa, chú ý phong kín một chút. La Thiến nhìn một vòng bao quát, nghĩ kỹ rồi muốn giao một ít phí trang hoàng phòng lá sắt.

Ba mẹ La lại không nghĩ tới cái này, bọn họ cái khổ gì mà chưa có ăn qua? Ba La ở thời tiết 38,9 độ vẫn làm ruộng, vẫn ở công trường dọn gạch, ở tại phòng lá sắt oi bức này cũng không cảm thấy khó khăn.

Buổi tối, mẹ La mẫu dọn dẹp xong xuôi lên lời kéo La Thiến đồng dài lắng nghe nói một đồng chuyện, hỏi La Thiến mấy năm nay sống thế nào. Cô chỉ nói chuyện tốt, không kể chuyện xấu.

Mẹ La yên tâm hơn một ít, nghe La Thiến nói gần đây số tiền kia đều kiếm được từ một lần tham gia show thực tế, cười tít cả mắt.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"Vây là tốt rồi, mấy năm nay con đột nhiên chậm rãi nổi tiếng, mẹ và ba con đều vui vẻ. Con không cần giống chúng ta, mỗi ngày bận rộn kiếm sống khổ cực. Mẹ và ba đều không có bản lĩnh, trước kia cũng đã nhìn qua cái kia. Chúng ta xem không hiểu, nhưng thấy con chỉ ở bên trong làm chút việc nhà nông là có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, nghĩ con có thể như vậy, cũng là khổ tận cam lai*. Hiện tại mẹ không lo lắng nhiều nữa, con nguyện ý nuôi em ăn học, nó đi lại trong thành phố, cũng yên tâm hơn. Chỉ có Diễm Diễm, trong lòng mẹ ghen đến phát cuồng. Nhưng cuộc sống chính là như vậy, mẹ có ba đứa con, hai đứa có thể có tiền đồ, đã thực tốt rồi." Mẹ La nói xong, hai mắt cũng đỏ.

**Khổ tận cam lai: hết khổ cực nên giờ được sung sướng*

La Thiến liền biết có lẽ là La Diễm bên kia lại làm âm ỉ "Có phải nhà chồng chị lại nháo không?"

"Cũng không hẳn, cuộc sống là như vậy mà. Có lúc răng còn cắn phải lưỡi, qua đi sẽ tốt cả!" Mẹ La không nói quá nhiều, La Thiến hiện giờ trong thành phố, nghe bác gái nó nói là đã có nhà ở.

Mẹ La không thấy La Thiến nói qua, nhưng nghĩ một năm gần đây, La Thiến lên TV không ít, chắc cũng đủ tiền mua một căn hộ. Bà không biết giá nhà ở thành phố, cũng không biết nữ diễn viên n hào như cô có thể kiếm được bao nhiêu tiền, dù sao La Thiến lên TV đã rất ghê gớm rồi. Loại người này là kiếm một đồng tiền, ở thành phố có nhà cũng không hề kỳ quái.

Như vậy La Thiến là người có tiền đồ nhất trong nhà bọn họ, về sau phải gả cô cho người ở thành phố, sống trong thành phố. Ở nông thôn này quá hỗn loạn, việc ở đây không nhất thiết phải cho La Thiến biết, ngay cả La Tuấn đối với việc nhà chồng La Diễm cũng không biết quá kỹ càng tí m.

La Thiến không hỏi, trước giải quyết xong việc của bà nội rồi hẵng nói tiếp.

Ngày hôm sau, La Diễm tới, cô không thân với bà nội nên tới La gia bên này cùng đi chào hỏi. Mẹ La cũng không kêu cô đi trước, La Diễm chính là chờ em trai em gái trở về rồi cùng đi.

La Diễm rất xinh đẹp, La Thiến cùng La Diễm lớn lên có năm, sáu phần giống nhau, đều là mỹ nữ Giang Nam. Tính cách La Diễm nhu hòa, so với La Thiến càng thêm dịu dàng chọe người thương, chỉ là ăn mặc quá mức quê mùa, đi đường lại khập khiễng, nháy mắt liếm mắt không ít điểm

Nhưng La Diễm ngồi ở bên kia, chỉ mặc áo vài quần vài cũng vẫn giống như một bức họa, cho dù không phải mỹ nhân thời thượng thì cũng là vưu vật* nông thôn. La Diễm gả cho Vệ gia cùng thôn, Vệ gia là từ bên ngoài tới, định cư ở thôn Cam Lâm

**Vưu vật: Thứ hiếm lạ, rất quý; Chỉ người đàn bà đẹp ít thấy. (Thivien.net)*

Cha Vệ trước kia là công nhân viên chức, mẹ Vệ là giáo viên, bọn họ sinh con trai Vệ Quân là sinh viên, điển hình cho việc mẹ bảo gì con nghe nấy. Xã hội hiện giờ xã hội, phụ nữ gả đi ra ngoài không khó, ly dị cũng không khó, cho nên yêu cầu cũng nhiều.

Phần lớn phụ nữ đều không thích con trai quá dựa dẫm vào mẹ. Trong nhà Vệ Quân điều kiện không quá khổ, lại là con một, ánh mắt ba người Vệ gia đều có chút cao.

Cứ thế kéo dài tới khi Vệ Quân 29 tuổi. Ở trong thôn, 29 tuổi đã là lớn tuổi, Vệ Quân lại không có nghề nghiệp chính, chỉ làm công bên ngoài. Sau lại thích La Diễm, La Diễm tuy là

người què nhưng lại lớn lên đẹp, Vệ Quân vừa lòng, nhất mực muốn cưới, hôn sự này cứ như vậy thành.

Lúc La Thiến xuống dưới, La Diễm đang cho con trai Vệ Ngọc Đào ăn sáng, La Diễm thấy La Thiến liền cười nói: "Hôm nay không ngủ nướng à?"

La Thiến ngáp một cái rồi nói: "Em muốn xuất phát sớm một chút! Tiểu Đào Đào cũng tới rồi!"

Vệ Ngọc Đào lớn lên đáng yêu, trắng trẻo mập mạp, rất an tĩnh, La Thiến cũng thích, khi trở về có mua cho Vệ Ngọc Đào một người máy, liền lấy ra đưa cho hắn.

Vệ Ngọc Đào ngượng ngùng nói cảm ơn, La Tuấn rất nhanh cũng xuống.

Cà nhà ăn xong, La Thiến lên lầu thay một bộ quần áo xấu xí rồi gọi xe tới bệnh viện trên huyện bệnh viện.

Khi một nhà La Thiến đến, bà nội La đang ngồi ở trên giường ăn bữa sáng mà đầu cả La Phượng Lan mua ở bên ngoài.

Thấy một nhà La Thiến, bà nội La vô cùng không vui mà nói: "Hiện tại mới đến, có phải chờ tôi chết rồi mới về không?"

La Thiến nhàn nhả đáp: "Đây không phải là rất có tình thần sao?"

La Phượng Lan chớp chớp mắt nhìn bà nội La, bà nội La liền hỏi: "Nghe nói mày ở thành phố đã mua nhà ở?"

"Nghe ai nói? Đó là con thuê." La Thiến trả lời.

Bà nội La quát: "Thuê cái gì, bác gái mày đã hỏi qua, nhà kia là mày đứng tên. Còn muốn gạt ai? Nhà kia chắc tốn gần hai ngàn vạn?"

Ha ha, quý như vậy cơ à? Bản thân La Thiến cũng không biết căn hộ kia của mình trị giá bao nhiêu tiền, đột nhiên nghe thấy cũng bị dọa sợ luôn.

"Không biết! Con thuê mà, một tháng chỉ tốn 3200 tệ, giá nhà bao nhiêu làm sao con biết?" La Thiến nhất mực chối, bà nội La cũng không có biện pháp.

Liền hỏi: "Bác gái mày vay tiền sao mày không cho mượn?"

La Thiến buồn cười: "Không có tiền!"

Bà nội La quát to: "Mày một tháng ở nhà thuê 3200 tệ mà còn nói không có tiền?"

Ba La tức giận nói: "Mẹ, Thiến Thiến ở trong thành phố vốn không dễ dàng, chưa kể còn là anh cả, nhà con chết cũng không cho mượn."

"Mày nói cái gì? Tước kia không phải mày cùng anh cả mày lớn lên sao?" Bà nội La cực kỳ tức giận.

La Thiến cười lạnh: "Anh em thân thiết nhì! Lúc chị gái con bị thương bác cả còn có thể nhẫn tâm không cho vay tiền, bà nội dựa vào đây cho rằng nhà con sẽ cho vay?"

"Nha đầu kia không may mắn thôi, khi đó nhà ai cũng không dư dả, chả lẽ chỉ vì một đứa con gái như nó mà tốn hết sạch tiền của trong nhà?" Bà nội La trọng nam khinh nữ, vô cùng trọng nam khinh nữ.

La Thiến liền cười: "Ai ôi bà của con, bà đã không thích con gái thì còn vay tiền con làm cái gì? Đừng nói không có, dù con có thì thà ném xuống sông cũng sẽ không cho bác cả mượn. Nếu không, bọn con gái như chúng con có thể gây thất vọng như bà mong chứ?"

"Mày nói cái gì đây, tao là bà nội mày, nuôi lớn bọn mày rồi bọn mày lấy tiền đưa tao, đó là thiên kinh địa nghĩa*." Tư tưởng của bà nội La là tư tưởng của người đã từng bị áp bức, bị bạo hành, cuối cùng cũng học xong cách bạo hành người khác.

**Thiên kinh địa nghĩa: Đúng lý hợp tình*

"Thực xin lỗi, con là do ba mẹ con nuôi lớn, không liên quan tới bà nội. Chẳng phải lúc con còn chưa sinh ra thì đã phân nhà rồi sao?" La Thiến đáp.

Nguyên chủ không dễ bắt nạt, từ nhỏ liền thích đối nghịch với một nhà bác cả, bà nội La đánh nguyên chủ, ba La có thể bỏ mất tới liều mạng. Dần dà, hai nhà cãi nhau, La Thiến chiếm được lợi thế, bà nội La chỉ có thể tức giận mà không làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Edit: Linh Nguyệt

Bởi vì như vậy, bà nội La liền học cách nói chuyện với La Thiến, chiến đấu kịch liệt.

"Trả tiền thuốc men trước đi, bác sĩ tới giục rồi đấy." Bà nội La vẫy vẫy tay với La Thiến.

La Thiến quay đầu, nói: "Con lại không phải là con gái của bà, bà sinh bệnh nằm viện thì phải để con bà trả viện phí, liên quan gì đến con?"

"Vậy để ba mẹ mày đi thanh toán!" Bà nội La lạnh mặt nói.

"Tuy lúc chia nhà bà nội đã ở cùng bác cả, giờ bà sinh bệnh thì ba con cũng không thể không hiếu kính. Nhưng làm gì có đạo lý một mình ba con trả tiền như vậy chứ! Dựa theo giấy tờ, viện phí để bác cả tự trả trước, mỗi ngày chia viện phí làm ba phần, bác cả, ba con và chú út mỗi người một phần."

Bà nội La lúc ấy phân đến nhà La đại bá, chiếm mọi đồ vật, còn nói là để về sau dưỡng lão lúc cần xem bệnh uống thuốc đều không cần ba La gánh vác.

"Cái gì mà chia ra? Tao là ở nhà mày bị mẹ mày đẩy ngã." Bà nội La lớn tiếng nói.

Mẹ La nghe xong liền đỏ mặt, trong thế kia chính là hai mươi vạn La Thiên gửi về cùng tiền tiết kiệm trong nhà nên mẹ La mới liều mạng cướp về.

"Thì sao ạ?" La Thiên tỏ vẻ không sao cả nói, bà nội La lập tức ngậy người.

La Thiên nhìn bà nội La nói: "Bà ở nhà con xảy ra chuyện nằm viện, muốn nhà con trả tiền. Được! Lần này bà ở bệnh viện tốn bao nhiêu tiền, nhà con trả. Nhưng về sau nếu bà sinh bệnh, chỉ cần không phải sinh bệnh ở nhà con, nhà con một phần tiền cũng không đưa."

Dù sao La lão thái bà vốn dĩ không có việc gì, phí phòng cũng chỉ tốn 230 tệ, bà ấy không đau không bệnh, bác sĩ cũng không kê thuốc cho, La Thiên chờ xem bà ấy có thể ở lại tới khi nào.

Bà nội La lập tức choáng váng, bữa sáng vừa mới ăn bị La Thiên chọc cho tức đến nổi muốn phun ra ngoài. Bà nội La đã sống trong thôn vài chục chưa từng gặp người không biết xấu hổ như vậy lập tức liền cao giọng khóc lớn.

Bệnh viện trong huyện vốn dĩ không lớn, ở ngay cạnh đường cái, dễ gặp người. Một gào này của bà nội La khiến người trên dưới hai tầng đều chạy tới, họ muốn nhìn một chút, là họ nào thôn nào xảy ra chuyện.

"Tôi khổ quá mà! Tôi khổ quá mà!" Bà nội La bắt đầu dùng đại chiêu mình vẫn hay dùng, một khóc hai nháo ba thất cổ.

Từ cách đá lời kéo bốn đứa con gái, cách giúp đỡ ba đứa con trai tìm vợ, đến cách giúp con gái gã ra ngoài. Tuổi trẻ cần cô cần trầu chịu đựng, hiện tại con cái đều đã lớn, bà dựa vào đứa con cả, đứa thứ hai không những không hiếu thuận, bà còn nghĩ muốn từ hấn.

La Phụng Lan này giờ đứng một bên vừa nghe thấy liền muốn vỗ tay, còn không phải sao? La lão thái thái từ trước đến nay đều ở nhà bà ta, chú hai mỗi năm tuy giao chút tiền nhưng còn không phải là nhà bà ta hầu hạ sao?

Một nhà La gia trực tiếp choáng váng, ba La nhìn hai người, sắc mặt vì tức mà trắng bệch.

Cửa đám người vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, bà nội La vừa gào khóc vừa nói, La Thiên cứ đứng ở đó nhìn bà ấy khóc. Bà nội La còn đang khóc lóc, người đứng ở cửa còn chưa kịp mở miệng khuyên, La Thiên cũng khóc theo.

Mắt cô đầy lệ, vô cùng thâm tình nhìn bà nội La, giọng nói run rẩy tràn đầy chân thành.

"Bà nội, chúng con biết bà sống không quá tốt. Là do chúng con không có bản lĩnh, không nên trước lúc bà phân nhà khiến bà không thích ba con! Đất của ba con đều đã đưa cho bác cả, một phần tiền bà cũng không đưa cho ba con, ở trong thôn như vậy chính là chứng minh từ này về sau không cần ba con hiếu thuận. Nhưng con biết, đó là vì bà tức giận, bà vẫn cho ba con ít đất để mẹ con lấy của hồi môn của mình xây nhà trên đó."

"Bà lại nói muốn ba mẹ con mỗi năm hiếu kính bà, ba con là người hiếu thuận, lúc phân nhà lời bà nói chắc không phải là lời thật lòng. Ngày mùa đi làm nông rồi tới công trường, khi đó một năm cũng chỉ kiếm được mấy ngàn, ba con mỗi năm đều đã đưa bác cả một nửa. Bà còn ngại không đủ, ba con lại một lòng muốn hiếu thuận, dùng cả của hồi môn của mẹ con. Còn có mấy đứa chúng con, ba con chỉ có thể bắt hiếu đem một nửa tiền lương để lại cho chúng con."

Bà nội La há mồm mắng: "Mày nói bậy."

La Thiên mờ to mắt tỏ vẻ không thể tưởng tượng được, giống như đã bị tổn thương, khóc càng thương tâm: "Bà nội, nếu bà có thể không thích nhưng sao bà có thể nói con nói bậy chứ? Mỗi lúc ba con đi đưa tiền, người trong thôn đều biết. Nếu không, nếu không... Nếu không chị con sao có thể bị thương? Đầu năm gửi tiền đi, chị bởi vì năm mới ham chơi bị ngã, lúc đó ba con đi vay tiền mà các người không cho mượn. Nếu không phải hàng năm hiếu kính bà, ba con sao đến cả tiền trị thương cho chị con cũng không có?"

"Con biết, đó là chuyện của quá khứ, bà chỉ hy vọng ba con và bác cả chú út thuận hoà. Con sẽ khuyên ba con, dù sao cũng là anh em ruột thịt, việc kia đã qua lâu như vậy rồi. Nhưng bà muốn chúng con đưa tiền trong nhà con thật sự không có. Rõ ràng bác cả chú ít đều có của cải, vì sao bà nằm viện lại chỉ có ba con trả tiền? Mấy ngày nay, ba con còn tìm con vay tiền, con làm gì có?"

La Thiên đi qua nắm lấy tay bà nội La, thâm tình nói: "Con biết bà cho rằng con lừa bà, con biết bà không hiểu. Phụng Bắc đầu giàu có gì, con ở tại tầng hầm tám mét vuông, mỗi ngày đều chỉ ăn mằn thầu dưa muối... Bà đừng nói con ở thành phố lắm tiền, con nơi đó đều là làm công cho người ta..."

La Tuấn rút cuộc hiểu rõ vì sao chị hai mình buổi sáng ra khỏi nhà lại muốn trang điểm, ăn mặc quê mùa như chị cả, tóc tai tán loạn, da biến thành màu vàng đất, còn mang theo một cái kính đen. Ủ, như vậy, ai mà biết chị ấy chính là La Thiên mới nói trên Weibo gần đây?

Bà nội La bị lời nói của La Thiên dọa cho sững sờ. Bà là cường công, nhưng La Thiên lại dùng trí, nhất thời người ở cửa đứng nghe đều lòng đầy cảm phẫn.

Nói nhiều như vậy xong La Thiên mới giả vờ phát hiện ngoài cửa có rất nhiều người đứng, nhanh chóng nói với mẹ La: "Mẹ, mau đóng cửa lại, việc nhà mình không cần nháo lên cho mọi người biết." Dù sao thì nháo đến như vậy, về sau bà nội còn ở đây được sao?

Mẹ La vội vã đóng cửa lại, La Thiên lau nước mắt nói với bà nội La: "Bà nội mỗi lần đều có thể khóc tình ý chân thành như vậy, con xin bội phục." Mỗi lần cô khóc đều dùng kỹ thuật diễn của mình.

Bà nội La nhìn cô rất lâu mới nói: "Mày trưởng thành rồi, cánh đã đủ cứng, tao không quản được nữa."

La Thiên ngồi xuống cạnh bà, nhẹ giọng nói: "Bà chưa từng có quản quá. Bà nội, làm người đều có ba phần máu mù ruột rà, bà một hai phải nháo đến mức muốn ba con đoạn tuyệt quan hệ nầu từ sao? Khi đó ở trong thôn ba con không dám ngăn đầu, bà thì sao?"

Ánh mắt bà nội La phức tạp liếc nhìn cô một cái, sau đó nói: "Được rồi, chúng ta không cãi nữa, nói chuyện nghiêm túc."

"Bà nói đi ạ!" Còn có nghe hay không là chuyện của cô, La Thiên cười cười, ba La mẹ La nhìn nhau không nói gì rồi ngồi xuống một bên cạnh La Diễm và La Tuấn.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

"Bác cả con cũng không phải muốn lấy tiền không trả mà là thật sự không có tiền. Con cũng biết đấy, nó có năm đứa con trai, thằng tư muốn lấy vợ trên thành phố, đừng nói ở trong thành phố, dù có ở trong thôn thì bác cả con cũng không thể ra sức. Trước đó nó cưới vợ cho ba đứa trước đã tốn hết tiền tiết kiệm rồi, vợ thằng tư ở trong thành phố yêu cầu càng cao hơn." Bà nội La chậm rãi nói, khác hoàn toàn bộ dáng như bà lão điên vừa này.

"Huống chi thằng năm còn chưa cưới vợ! Nó cũng đã 24 rồi, muốn lấy vợ đã mấy năm nay. Chỉ là vợ thằng tư ở trong thành phố, muốn cái gì sẽ có cái đó. Ta nghe bác gái con nói con

hiện tại phát đạt, lên được TV rồi ở nhà lớn. Hai ngày nay ta ở bệnh viện cũng nhìn thấy, nghe nói đó là tiết mục lớn, nhất định kiếm được rất nhiều tiền, bác cả con thật sự khó khăn."

La Thiến yên lặng nghe xong rồi nhàn nhạt đáp lại một câu: "Liên quan gì đến con?"

Bà nội La nhủ mảy: "Thân thích giúp đỡ cho nhau, chẳng lẽ về sau con sẽ không gặp khó khăn sao?"

La Thiến cười: "Nhà con gặp được khó khăn, bác cả cũng đây có giúp. Vừa rồi con nói đến việc của chị con không phải là nói giỡn, bắt đầu từ lúc bác gái không cho mượn tiền, nhà con cùng nhà bác cả đã không có khả năng giải hòa. Con chưa bao giờ nghe thấy chuyện anh họ muốn kết hôn mà em họ phải ra mặt."

La Thiến liếc La Phượng Lan một cái, tiếp tục nói: "Huống chi anh họ còn có bốn anh em, sao có thể đến phiên một đứa em họ như con đi quán."

"Đó là con không biết, bên thông gia kia muốn một căn nhà trong thành phố cùng một chiếc xe, không có mấy trăm vạn thì không lo liệu được. Dù bác con có nắm đứa con trai cũng không giúp được." Bà nội La.

"Mấy trăm vạn?" La Thiến giật mình mở to mắt, mắng: "Việc đó nên để ba mẹ hán nghĩ cách giải quyết, con sao có năng lực lớn như vậy? Tận mấy trăm vạn mà còn không biết xấu hổ mở miệng vay con? Nhà con hiện tại còn đang ở nhà đá kia kia!"

Mẹ nó, cô còn tưởng rằng muốn cô giúp đỡ cho vay mười mấy vạn, mấy trăm vạn? Đây là mặt dày như thế nào chứ?

Bà nội La tức giận nói: "Tao biết mình tính chúng mày đều có tiền, mày tham gia một tiết mục không khéo là kiếm được mấy ngàn vạn. Mày đi ngân ấy năm, trong tay nhất định có ít nhất mấy ngàn vạn. Mấy trăm vạn đối với mày mà nói chỉ là số lẻ, nếu không thì mày ở đâu? Đứng rồi, mày còn có bạn trai cơ mà, mày không có thì đi mượn nó là có rồi?"

Ba La mẹ La mở to mắt, Thiến Thiến yêu đương?

"Ai ôi bà nội ơi, bà nội mà không biết ngược mồm! Mấy trăm vạn mà bà bảo là số lẻ? Bà cho rằng tiền là từ trên trời rơi xuống à? Đây là bác gái kể cho bà nhĩ, quá kém hiểu biết! Lên TV liền được mấy ngàn vạn, con cười chết. Làm mình tính cũng là làm công, rất nhiều người ra ngoài chạy một ngày chỉ kiếm được có 200 tệ. Không biết thì phải hỏi, không cần bác gái nói cái gì bà liền tin cái đó, việc này nói ra quả thật khiến người ta cười đến rụng răng."

La Thiến vừa nói xong, bà nội La liền có chút dao động. Nếu La Thiến thật sự có nhiều tiền như vậy thì thằng hai đã sớm đổi nhà mới, sao phải chờ đến bây giờ?

"Vay lấy tiền xây nhà kia cho chúng ta mượn trước đi." La Phượng Lan rốt cuộc không nhịn được mà mở miệng.

Bà nội La cũng nhìn về phía La Thiến, La Thiến cười: "Được, được, hôm nay đã nói vậy rồi. Mấy người biết rõ chúng tôi sẽ không cho mượn thì còn kêu chúng tôi đến đây làm gì! Bà nội cứ tiếp tục ở đây, dù sao cuối cùng nhiều ít thế nào ba con cũng chỉ trả một phần ba. Mấy chuyện khác cũng đừng nói nữa, tình cảm của chúng ta không tốt lắm đâu. Cũng đừng nói về sau xảy ra chuyện gì thì đừng tìm các người, chúng tôi có đi tìm cũng sẽ vô dụng thôi, cho nên về sau sẽ không tìm."

La Thiến nói xong liền nháy nháy mắt với nhóm mẹ La, La Diễm nhanh chóng buông lễ vật, mang theo La Tuấn và Vệ Ngọc Đào đi ra ngoài trước. Ba La đi qua nhìn bà nội La nói: "Về sau tiền đường lão mỗi năm, nhiều ít thế nào con đều sẽ gửi mẹ. Mẹ có chuyện cứ đến tìm con, nhưng việc của nhà anh cả thì đừng tìm. Việc của thằng út con cũng mặc kệ, con không bản lĩnh, khiến con cái phải chịu ủy khuất, mẹ hán là hiểu."

Bà nội La tức đến đau gan, nhưng La Thiến là tâm phúc của người La gia. Cô nói đi, mọi người đều đi, bà nội La ngoại trừ tức giận thì cũng không có cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51

Edit: Linh Nguyệt

Ra khỏi bệnh viện, La Thiến thở dài một hơi nói với ba mình: "Sức chiến đấu của bà nội giảm xuống rồi!"

Nếu là trước kia, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Hôm nay tự nhiên lại có thể bình tĩnh cùng cô nói này nói nọ, quả thực giống như bà lão bảy mươi đã hồ đồ nhiều năm đột nhiên thanh tỉnh lại.

"Nghe nói là tiền trên người bà đã lấy ra hết rồi." La Diễm nói, việc này La Diễm cũng là nghe cha mẹ chồng trong nhà nói.

La Thiến sùng sốt, bà nội La có không ít tiền đường lão, nếu không với cái phẩm tính của La Phượng Lan sao có thể nguyện ý để một nhà mình phụng dưỡng một lão bà, không có đủ lợi ích là tuyệt đối không có khả năng.

La Tuấn cũng từng nghe ba mẹ mình nói qua, tiếp lời: "Tiền tiết kiệm của bà nội khi đó có rất nhiều, mấy năm nay tiền bị giảm giá trị, phần nhiều tiền tiết kiệm đều không đáng giá nữa. Huống chi, nhà bác cả nhiều con trai, mấy năm trước làm công đều có gửi tiền về, nhưng tới lúc kết hôn sinh con lại tốn kém không ít. Tiền tiết kiệm của bà đều bị bác gái mượn hết, nghe nói hiện tại trên người bà không có tiền."

La Thiến cúi xuống đất nghĩ nghĩ, không có tiền nên bán khoản. Đây là một vấn đề hiện thực, nếu hoàn toàn không màng đến tình mẫu tử ruột thịt, có lẽ có một ngày bà sẽ tới cầu ba La.

"Hai ngày nay hai đứa mau trở về đi! Kỳ nghỉ quốc khánh cũng sắp qua rồi." Mẹ La nói: "Trong thôn vẫn chưa biết con trở về, mẹ chưa nói. Chúng ta đều có quan hệ với từng nhà trong thôn, làm nhà mới vốn dĩ đã hút mất, con lại vừa mới lên TV, trong thôn hiện tại đều nói con có tiền. Đến lúc đó không phải ba đại cô thì chính là tám đại bà, đều muốn tới cửa vay tiền."

Điều này La Thiến cũng hiểu, thôn bọn họ không lớn, mỗi nhà mỗi hộ đều có quan hệ họ hàng, hưởng lên trên mấy thế hệ, có khả năng là có cùng tổ tiên luôn! Người ta tiền đồ kiếm được một đồng tiền lớn thì luôn có người tới cửa vay tiền, muốn không cho mượn cũng không thể nào nói nổi, cho mượn, chẳng lẽ cho mượn cái này lại không cho mượn cái kia?

Trước tiên đưa La Diễm về Vệ gia, sau đó mới trở về La gia. Trưa hôm đó La Thiến liền tìm người tới chỉnh lại phòng lá sắt, đốc công nói một ngày không chuẩn bị tốt, La Thiến thêm WeChat của hán, đợi hán chuẩn bị cho tốt sau đó gửi giấy tờ cho cô, cô sẽ gửi tiền. Đốc công cũng là người cùng quê, La Thiến không sợ bị lừa, loại quan hệ ngang đầu không thấy cúi đầu thấy này đều sẽ chỉ lấy thêm chút phí thôi.

Sau đó ăn cơm xong, cô cùng La Tuấn đi xem điều hòa, phòng là sắt không lớn, phải chọn loại vừa phù hợp vừa mát mẻ. Chính là loại để trên mặt đất, La Thiên cảm thấy ở mấy phạm vi linh tinh đều chấp nhận được, liền chọn cái này.

La Thiên phải đi trong ngày, người ở thôn vẫn phát hiện La Thiên đã trở lại. Nhưng không có tới vay tiền, chỉ là vây xem một chút, bà nội La bên kia cũng xuất viện hôm nay, La Thiên thấy nhà không còn việc gì nữa, cùng La Tuấn thu dọn một chút, trưa hôm đó liền rời đi.

Trở lại chung cư, La Thiên cùng La Tuấn thu dọn một chút rồi đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau La Thiên mới khôi phục tinh thần, ngày cuối cùng của kỳ nghỉ quốc khánh, La Tuấn trở về trường học. La Thiên muốn đi Đường thị chào hỏi Đường tổng đang vất vả tăng ca, Đường tổng rất vừa lòng.

“Bà nội có thể nào?” Đường tổng vốn rất dễ nói chuyện bởi vì La Thiên hôm nay không mang theo điểm tâm ngọt nên Đường tổng có chút không thỏa mãn.

La Thiên gật gật khoe miệng nói: “Có thể coi như là khỏe mạnh.”

Đường tổng đối với ân oán gì đó của La gia không quá rõ ràng, chỉ nói: “Vây là tốt rồi.”

La Thiên gật đầu, hai người liền một người làm việc, một người nghịch điện thoại. La Thiên thích ở văn phòng nghỉ ngơi của Đường Diễn chơi điện thoại, nơi đó có rất nhiều điểm tâm La Thiên thích. La Thiên cũng là về sau mới biết được Đường Diễn có phòng nghỉ ở đây. Đường Diễn cũng không cấm cô, cô nếu không trở về thì sẽ chạy đi vào đó ngủ trưa.

La Thiên thấy cùng kim chủ đại nhân bồi dưỡng tình cảm, đối với mình là có trăm lợi không một hại, cho nên, cô lúc thời gian nhàn rỗi đều tới thường xuyên, chậm nhưng cũng tùy ý không ít.

Cũng trong ngày nghỉ cuối này, 《Thời Gian Vui Vẻ》phát tập mới, lên hotsearch là điều không thể tránh khỏi. Trong tập này, cuộc sống sinh hoạt của mình tỉnh ở nông thôn hoạt càng thêm muôn màu muôn vẻ, mỗi người tự mình xuống bếp, cùng xuống ruộng lên núi đều tràn ngập tiếng cười, mọi người cũng hài hòa hơn rất nhiều. Không giống như tập đầu, từ đối giường đến nấu nước đều có không ít chuyện.

Bởi vậy, tập một giống như là để mọi người cọ xát với nhau, đến tập hai mới bắt đầu hài hòa hơn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên ở tập một làm thứ đầu, mỗi một tập sau đều tương đối an tĩnh, từ sau khi biết mình bị đè ép màn ảnh cô càng tùy ý. Quay chụp cũng rất ngốc, nhưng La Thiên cảm thấy không sao cả, tuy rằng đều làm mấy chuyện giống nhau, màn ảnh bị đoạt, nhưng tiền lương cứ y theo hợp đồng mà phát là được.

Với thể chất trời sinh thường gặp xui xẻo này La Thiên không nghĩ tới có thể hồng. Nhưng cũng có thể là vận xui đã dùng hết nên vận khí kéo đến thay thế.

Ngủ một giấc dậy, La Thiên đột nhiên nổi tiếng trên Weibo.

Việc này vẫn là Triệu Vũ Lâm nói cô biết.

La Thiên đang làm bữa sáng, Triệu Vũ Lâm liền gọi điện thoại tới ồn ào: “La Thiên, đã xảy ra chuyện.”

La Thiên ghét nhất là những lúc Triệu Vũ Lâm nói có chuyện, một khi cô ấy mở miệng, tám chín phần là chuyện không tốt.

“Làm sao vậy?” Sợ hãi nhìn tròng mình đang chiến, La Thiên tự xây dựng tâm lý thật vững cho bản thân.

Triệu Vũ Lâm cười to: “Chị hòa rồi! Tuy rằng chỉ là cái loại hòa nhỏ, nhưng lúc này chị phát hoá theo chính luôn.”

Vậy trước kia cô hòa đều không phải là chính phái à?

“Sao lại hoá? Chị đã làm cái gì?” La Thiên kỳ quái.

Triệu Vũ Lâm gửi link cho cô, nói liên tục: “Chị có thể tự mình đi xem, nhớ phải mở bình luận nhìn đấy.”

La Thiên nhấn vào, là ngày hôm qua tập ngày hôm qua《Thời Gian Vui Vẻ》phát. Hôm qua cô cũng xem thử, chỉ cảm thấy cuộc sống ở nông thôn rất không thú vị, cũng không biết người khác vì sao lại thích, nhưng thật ra phản ứng khác nhau của bọn họ càng hấp dẫn người. Chính mình ở bên trong cũng quả thật không có cảm tồn tại, La Thiên liền thấy bình thường.

La Thiên vừa ăn sáng, vừa mở điện thoại ra xem. Sau khi xem xong, La Thiên liền biết vì cái gì!

Hiện tại thâm mỹ của người xem quả thật khác lạ! La Thiên cảm khái.

Tổng kết lại là La Thiên dưới tình huống rõ ràng bị áp đến không có cảm giác tồn tại vì sao lại nổi? La Thiên cảm thấy, đại khái chính là vì biểu cảm của cô!

La Thiên: “...”

Khu bình luận đều là các fans la hét: “Manh manh manh manh manh*!”

**Manh=moe=Dễ thương*

“Quá soái soái quá!”

“A a a a a!!!”

Đều là điên cuồng hét chói tai như vậy, hoặc là xoát tên, còn lại chính là bình luận về La Thiên.

“Tôi bị cô ấy mạnh hoá rồi, ha ha ha ha ha ha... Vì sao khi tất cả mọi người bị cá trong nồi dọa sợ cách xa ra tận hai mét mà cô ấy lại làm một bộ mặt người chết* nhìn chăm chăm nồi?”

**Mặt người chết: mặt không biểu cảm*

“Ha ha ha ha ha ha... Tất cả mọi người lúc ăn cơm nói chuyện phiếm vui vẻ vô cùng, tôi muốn hỏi vì sao cô ấy lại như đi vào cõi thần tiên thế kia?”

“Đúng vậy, tôi còn thấy lúc mọi người rất nghiêm túc học việc, coi ád đúng ở nơi đó một bộ sống không còn gì luyến tiếc. Ha ha ha ha ha...”

Loại bình luận này không ngừng quét qua, tin báo Weibo về biểu cảm của La Thiển ùn ùn không dứt, đặc biệt là biểu cảm "sống không còn gì luyến tiếc" chiếm đầy các khu bình luận lớn.

Đài truyền hình lúc cất nôi biên tập không dám không cho La Thiển lên hình, nhưng biểu hiện của La Thiển lại thường thường, cho nên họ chỉ có thể thỉnh thoảng cho cô nhập kính. Phần lớn màn ảnh thú vị tự thể đều chỉ có thể đứng ở trên người người khác, La Thiển giống như u linh, lúc nào cũng đều có cô, nhưng lại không thấy rõ lắm.

Từ sau lần Đường Diễn tới, nhân viên cất nôi biên tập chỉ hận không thể không có thêm nhiều tư liệu sống tìm ra thân ảnh La Thiển nhưng không thể, chỉ có thể cứ như vậy.

Không nghĩ tới, cô lại có thể dưới tình huống như vậy mà phát hỏa, đây cũng là việc La Thiển không thể tưởng được! Đường nhiên, bao gồm cả Đường Diễn.

Khi thư ký Kiều tiến vào báo cho Đường Diễn, hần còn sững sốt hỏi: “Phát hỏa?”

Thư ký Kiều nói: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Đường Diễn ngây người, thật ra trước đó Cổ La Xuân có tới tìm hần, nói La Thiển biểu hiện thường thường, không nhất định có thể từ trong tiết mục này nổi lên. Cổ La Xuân cũng từ lần hần tự mình đến đoàn phim biết hần thực để ý La Thiển, cho nên mới cố ý tới nói một chút.

Đường Diễn lúc ấy không nói gì, thấy La Thiển nhận tiền lương nhận đến vô cùng vui vẻ cũng không có gì bất mãn. Đường Diễn thấy vậy chỉ nghĩ về sau yêu cầu kéo cô lên một phen. Không nghĩ tới, cô vẫn luôn không ở trạng thái vẫn còn rất tranh đua.

Thư ký Kiều đem gói biểu cảm trong điện thoại đưa cho hần nói: “Gói biểu cảm phát hỏa, nhân khí của cô ấy trong tiết mục cũng tăng.”

Sau khi Đường Diễn đuổi thư ký Kiều ra ngoài liền gọi điện thoại cho La Thiển.

La Thiển cũng vừa biết mình bạo hồng, thấy Đường Diễn gọi điện tới liền vui vẻ nhận: “Đường tổng!”

“Thư ký Kiều nói《Thời Gian Vui Vẻ》hiệu quả không tồi.”

La Thiển cười đắc ý: “Đúng vậy!”

Đường Diễn hỏi: “Vui vẻ sao?”

“Rất vui vẻ!” Giọng La Thiển cao hơn không ít.

Đường Diễn ở đầu kia khẽ cong cong môi nói: “Làm bữa trưa hợp lý một chút.” Sau đó liền cúp điện thoại.

La Thiển ngây người, đây là ý muốn cô đưa cơm trưa qua sao? Hợp lý, cái gì là hợp lý?

La Thiển nhìn điện xuất thần hai phút, linh quang chợt lóe, yên lặng gửi tin nhắn cho Đường Diễn: “Tiệm đồ ngọt dưới nhà em đóng cửa, anh để ý không?”

Đường Diễn đáp trở về: “Tùy.”

La Thiển thở ra một hơi, đây là ý muốn nói bữa trưa không có điểm tâm ngọt là không hợp lý.

La Thiển ngay lập tức làm cho Đường Diễn một bữa trưa chay mặn cân đối, sau đó tới phố mỹ thực ở tiểu khu đối diện tìm tiệm đồ ngọt.

Bên ngoài tiểu khu nhà La Thiển có một cái phố buôn bán, bên trong có một phố mỹ thực dài đến cả trăm mét. Từ cửa hàng nhỏ đến nhà hàng lớn đều có, đương nhiên gồm cả cửa hàng bánh kem.

La Thiển thường ở nhà nên hay đến đây, sớm đã hiểu rõ đường đi. La Thiển tới nơi này thẳng đến chỗ cửa hàng mình hay mua kia.

Phía trước cửa hàng rất lớn, còn phân làm hai tầng trên dưới, trên lầu là dành cho khách muốn ngồi lại, dưới lầu là nơi đặt các loại điểm tâm. La Thiển là khách quen ở quầy bánh kem, mỗi lần tới đều sẽ mua không ít.

Hôm nay vừa đến liền có người giới thiệu các loại bánh kem cho cô.

“Cái này là loại mới hôm nay vừa ra, khá được ưa chuộng.”

“Cái này là vị gì thế?” La Thiển hỏi.

“Bánh kem hồng nhật này là vị dâu tây, cái màu xanh lục này là vị matcha.” Nhân viên cửa hàng chăm chỉ giới thiệu.

La Thiển nhìn chăm chăm bánh vị matcha trong chốc lát, có chút không chế không được nước miếng, nói: “Cho tôi hai cái vị matcha.” Trong cửa hàng bánh kem này, bánh kem vị matcha là đắt nhất, nhưng một cái cũng chỉ hơn kém 40 tệ, giá cả tương đối bình dân.

La Thiển thanh toán xong liền vội vàng gọi xe tới chỗ Đường Diễn, cô nghĩ đây chính là bánh kem nha! Không nhanh lỡ cháy ra thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn đối với việc La Thiển tăng mức độ nổi tiếng cảm thấy mình có không ít công, vô cùng hài lòng mà quang minh chính đại yêu cầu La Thiển làm com, giúp thư ký Kiều buổi trưa không cần phải đi mua com, còn hẳn ở văn phòng như lão tăng ngồi chờ La Thiển đưa tới cửa.

La Thiển quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, mới mười một giờ đã dầm lên giày cao gót đế cao ba cm bước vào.

"Đường tổng, em mang com tới cho anh này." La Thiển vừa nói vừa giơ hộp com Doraemon lên cho Đường Diễn xem

Đường Diễn thấy hộp com hôm nay nhiều hơn hôm qua một tầng, rứt rề gật đầu.

La Thiển dọn bàn rồi gỡ hộp com, nhiều hơn một tầng nhưng không thấy bánh kem, là La Thiển vì cung cấp tài nguyên dinh dưỡng cho Đường tổng mà thêm com.

Đường Diễn yên lặng nhìn ba món nặn một món canh trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: Cô ấy làm như thế nào vậy?

Sau đó, La Thiển lại lấy ra một hộp bánh kem: "Hôm nay cửa hàng bánh ngọt em hay mua có thêm rất nhiều loại mới nhưng em chọn bánh kem, mùa hè ăn cái này cho mát."

Đường Diễn rất không khách khí mà lấy hộp bánh kem qua, sau đó mở ra nhìn nhìn, không hài lòng nói: "Vì sao lại là hai cái bánh kem giống nhau?"

La Thiển: "...". Bởi vì có một cái là của em

Đường Diễn cũng không truy cứu, để La Thiển đem hộp bánh kem hộp bỏ vào tủ lạnh trong phòng nghỉ. Bánh kem đó, nhất định phải ăn lạnh mới ngon. Nhưng Đường Diễn lại ghét bỏ cô tới chậm khiến bánh kem bớt lạnh.

La Thiển: "...". Cô cũng muốn nếm thử cái bánh vị matcha kia.

Vì thế, La Thiển rất không biết xấu hổ mở miệng hỏi: "Vị matcha có hơi đắng, anh có ăn được không?"

Đường Diễn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô nói: "Buổi sáng tôi toàn uống cà phê đắng đấy." Không thêm đường cũng chẳng sao.

La Thiển: "...". Anh vui vẻ là được.

Đương nhiên, đây chỉ là một nốt nhạc đệm. Đường Diễn ăn xong, La Thiển đi rửa hộp com, lúc trở lại thấy Đường Diễn đã một mình xử lý sạch sẽ hai cái bánh kem liền dùng biểu cảm sống không còn gì luyến tiếc nhìn hân.

"Cô đây là ánh mắt gì thế?" Đường Diễn cảm thấy bánh vị matcha này không tồi, trong ngọt có đắng, trong đắng có ngọt, rất có cảm giác.

La Thiển hỏi hân: "Gần đây bận lắm sao?"

Cô vốn muốn hỏi là ăn ngon có ngon không, nhưng lời đến cổ họng lại chuyển thành "gần đây bận lắm sao", cô quyết định lát nữa trở về sẽ tới cửa hàng bánh kem đó ăn thử một lần.

Đường Diễn: "...".

Đáng tiếc La Thiển cuối cùng cũng không được thỏa nguyện ăn thử bán kem vị matcha bởi lúc cô tới, bánh đã bán hết rồi. Nhưng La Thiển đối với bánh matcha có chấp niệm rất sâu, quyết định ngày hôm sau lại đi một lần.

Triệu Vũ Lâm đứng lúc này gõ cửa, nghe thấy La Thiển nói muốn đi ra ngoài mua bánh kem liền dùng loại ánh mắt vô cùng kinh sợ nhìn cô, nói: "Trời ạ, chị Thiển, chị không sợ béo sao?"

"Không sợ!" La Thiển về mặt vô tội đáp.

"Chị vẫn nên sợ chút đi!" Triệu Vũ Lâm ngăn cô lại: "Chị đừng quên tháng sau chị phải đi chụp hình tạp chí đấy."

"Sau đó?"

Triệu Vũ Lâm giơ hộp đồng nói: "Chị phải không chế thể trọng cũng là điều kiện ở trong hộp đồng."

La Thiển không thể tưởng tượng được: "Việc này mà cũng quản?" Cô lấy hộp đồng qua xem thử, ha ha, giới giải trí quả thật là một nơi kỳ quái.

"Hôm nay chúng ta tới công ty đi! Ngày hôm qua chị phát hoả, công ty quyết định sẽ lãng xê chị." Thế nên Triệu Vũ Lâm mới tới đây đón cô.

La Thiển chỉ có thể không tình không nguyện đi cùng Triệu Vũ Lâm.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

La Thiển đã vài ngày không công ty, lần trước tới đụng phải Trần Trùng, mọi người nước giếng không phạm nước sông, cũng không xung đột gì. Chỉ có Lâm Giai Thần quý ấu trĩ kia mới tự nhiên chơi trò gạt chân như mấy đứa học sinh tiểu học, hơn nữa còn không thẹn xin lỗi, nhưng La Thiển nhớ tới mình trước khi về quê cũng đã hố cô ta một phen, cho nên cảm thấy như vậy là hoà nhau.

Lâm Giai Thần lại không cảm thấy vậy, cô ta vừa nghe thấy tin La Thiển tới công ty liền trực tiếp vọt tới văn phòng của Triệu Vũ Lâm. La Thiển quả nhiên đang ngồi ở văn phòng của Triệu Vũ Lâm nghỉ ngơi, lúc này đang xem một tạp chí của Thịnh Tấn.

Thấy Lâm Giai Thần, La Thiển còn rất giật mình: "Cô, sao cô lại tới đây?"

Lâm Giai Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có phải cô ở trước mặt tổng giám đốc công ty Thịnh Tấn nói xấu tôi?"

La Thiển nghiêm túc suy nghĩ: "Không có!"

"Cô đừng giáo biện, chị Vương dưới lầu đã thấy, hôm tôi cùng bên Thịnh Tấn nói chuyện, Phùng tổng có gặp cô." Lâm Giai Thần nhớ tới liền thấy trong lòng như nhò máu, là Thịnh Tấn đó! Mấy năm nay chỉ là một công ty mới xuất hiện nhưng ở thị trường điện thoại lại cái sau vượt cái trước, lượng tiêu thụ năm nay xếp thứ ba! Thanh danh, cấp bậc đều từng bước thăng chức, đối với cô ta mà nói, tuyệt đối là cơ hội khó được.

"Hắn tới nói chuyện, tôi tan tằm trở về, còn không thể ngẫu nhiên gặp phải sao?" La Thiển cảm thấy cái suy nghĩ này của Lâm Giai Thần cùng Lâm Phi giống nhau y như đúc.

"Cô không nói cái gì mà hắn vừa lên tôi liền loại tôi ra?"

"Ha ha ha ha ha..." Trong lòng La Thiển vô cùng sáng khoái nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Thế cuối cùng hắn dùng ai?"

Lâm Giai Thần sững sốt, nói: "Liên Kỳ."

La Thiển cười càng thoải mái: "Cô có thể so với Liên ca sao? Nếu tôi là Phùng tổng thì cũng sẽ dùng Liên ca. Việc này có cái vấn đề gì đâu?" Ngày đó cho dù La Thiển không hổ Lâm Giai Thần thì khả năng Lâm Giai Thần lấy được hợp đồng này cũng không lớn, La Thiển chỉ là đem cái khả năng này hạ xuống thấp hơn nữa thôi.

"Dù cho khả năng không lớn thì tuyệt đối không thể lập tức bị loại, nhất định là cô đã nói gì đó?"

Phùng Nhất Khê đồng ý chẳng qua chỉ là một cái thuận nước giong thuyền, bởi Phùng Nhất Khê cũng không quen thuộc Lâm Giai Thần. Một mình mình hắn không quen có thể chứng minh được lưu lượng của người đó vốn không được Phùng Nhất Khê để mắt đến. La Thiển nói không cần, Phùng Nhất Khê đồng ý, cũng không chứng minh được hai người có quan hệ thân thiết. Phùng Nhất Khê thuận tủy nhìn mặt mũi Đường Diễn loại đi một người hắn không quá vừa lòng mà thôi.

La Thiển biết rõ, bởi vì lúc nói cô không cần dùng Lâm Giai Thần, Phùng Nhất Khê hơi mờ mịt nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

La Thiển liền nói: "Tôi thật sự không nói xấu cô, người của Phùng tổng cũng vốn không quen biết cô."

"Tôi không tin, cô đã nói gì với hắn?"

"Tôi nói gì sao phải kể cho cô?" La Thiển buồn cười.

"Cô không dám nói." Lâm Giai Thần dậm chân.

La Thiển tốt bụng đáp: "Nói với cô cũng chẳng sao cả, chính là Phùng tổng hỏi tôi có đề cử ai hay không, tôi nói không có." Tôi mới không nói cho cô biết là tôi bảo Phùng Nhất Khê dùng dùng Lâm Giai Thần cô đấy.

La Thiển chỉ nói một nửa, không tính là nói bậy! La Thiển không muốn nói, thuận tủy là vì muốn Lâm Giai Thần không quán lấy cô nữa, quá phiền.

Lâm Giai Thần nghi ngờ nhìn cô: "Thật sao?"

La Thiển vẩy vẩy tạp chí trên tay nói: "Cái quảng cáo này không liên quan tới tôi, ừa cô làm gì! Cô mau đi đi, tôi không muốn lát nữa chị Trần lại qua đây tìm tôi đâu."

Lâm Giai Thần không cam lòng cắn cắn môi, sau đó không tình nguyện bước ra ngoài, lúc tới cửa dường như còn quay đầu nhìn La Thiển.

La Thiển không tiếng động phát tay: "Đi đi!"

Lâm Giai Thần rất phối hợp mà rời đi, La Thiển tiếp tục xem tạp chí.

Lát sau, Triệu Vũ Lâm ra ngoài thương lượng với lãnh đạo trở lại, nhìn La Thiển hỏi: "Lâm Giai Thần vừa tới đây à?"

"Đi rồi." La Thiển ngẩng đầu hỏi: "Nói chuyện như thế nào?"

"Cũng không phải lãng xê trọng tâm, hiện tại chị chỉ là đơn thuần có một đợt lưu lượng chú ý, từ ngày hôm qua đến bây giờ đã lên tới 200 vạn rồi. Cho nên, ý của lãnh đạo là tự chụp ảnh hay là ra sân bay?" Triệu Vũ Lâm giải thích.

"Chụp ảnh đi!" La Thiển không chút ngại ngại đáp.

Triệu Vũ Lâm không nghi ngờ, nói làm liền làm, trưa hôm đó liền mang theo nhiếp ảnh gia tìm chỗ chụp ảnh.

Chờ chụp xong, Triệu Vũ Lâm trở về trước, hỏi La Thiển: "Hôm nay chị dứt khoát thế, sao lại chọn lộ thấu chiếu?"

La Thiển sửa sang lại túi xách, nói: "Bởi vì sân bay quá xa, phiền toái!"

Triệu Vũ Lâm: "..."

Ảnh chụp đã chụp, cho dù Triệu Vũ Lâm muốn đem cô ra sân bay cũng không có khả năng, chỉ có thể tẩm tặc cùng nhiếp ảnh gia trở về chỉnh sửa ảnh rồi giao cho đoàn đội xã giao bên kia đăng lên.

La Thiển không cảm thấy mình lưu lượng lớn, lộ mặt ở sân bay hay chụp ảnh thì đều có tác dụng như nhau, ngu gì mà không chọn cái nhẹ nhàng hơn?

Cho nên ngày hôm sau La Thiển nhận được điện thoại của Triệu Vũ Lâm nói: "La Thiển, ảnh đăng lên vượt quá ba vạn lượt share rồi." Ngay người ngay lập tức.

La Thiển: "...". Cái loại ảnh chụp ở ven đường mà được hắn ba vạn lượt share?

"Còn có, ngày hôm qua có phải chị đi ăn vùng bánh kem không?" Triệu Vũ Lâm nói xong tin tức tốt liền nhàn nhạt hỏi.

La Thiển lập tức phủ nhận: "Không có."

"Ha ha, chị nghĩ em sẽ tin chắc? Chị tự lên mạng xem đi." Triệu Vũ Lâm nói xong liền lưu loát mà cúp điện thoại.

La Thiển nhìn nhìn điện thoại, phát hiện Triệu Vũ Lâm càng ngày càng có khí thế.

Cô yên lặng lên mạng. Đường Diễn nằm bên cạnh cũng tỉnh. Tối hôm qua hắn uống rượu say, thư ký Kiều trực tiếp đưa hắn tới chỗ cô.

La Thiển mân mê nghịch điện thoại, hắn dựa vào đầu giường yên lặng nhìn cô.

Muốn biết xảy ra chuyện gì sao? Trực tiếp lên Weibo xem là được rồi.

La Thiến lên Weibo, sau đó thấy được mình đã lên hot search: La Thiến matcha

Bốn chữ đơn giản dấy lên trong lòng La Thiến một dự cảm bất thường.

Đường Diễn thấy sắc mặt của cô liền biết cô nhất định đã gặp chuyện gì đó, trực tiếp lấy điện thoại của cô, đọc.

Thật ra chuyện rất đơn giản, La Thiến bị chụp lén, có fans ở ven đường thấy La Thiến bước vào cửa hàng bánh kem, sau đó bám theo chụp ảnh.

Chỉ có mấy tấm ảnh mà đã quá ba vạn lượt share.

Một trong số đó là ảnh La Thiến ngồi xỏm trước quầy, nhìn bánh kem matcha chảy nước miếng.

Lúc đó là chạng vạng, hoàng hôn nhuộm hồng như đốt từng đốm lửa đỏ hồng, La Thiến mặc váy liền màu trắng ngồi xỏm trước quầy hàng bánh kem đã bán thưa thớt.

Chỉ còn một cái bánh kem matcha cô đơn ở nơi đó, ánh mắt La Thiến nghiêm túc mà bánh kem, mặt kính pha lê giống như đang ngăn cách đôi trẻ đang yêu nhau thắm thiết.

Còn có một ảnh khác, là La Thiến chỉ vào bánh kem matcha, ngẩng đầu nhìn nhân viên cửa hàng, lộ ra nụ cười vui vẻ sáng lạn, trong ánh mắt mang theo tia thỏa mãn.

Sau đó là hình ảnh La Thiến ngồi trên ghế cao ở cửa hàng, đặt bánh kem matcha trên mặt bàn dài, ngâm nĩa ở trong miệng, hưởng thụ mà híp híp mắt, ánh hoàng hôn tinh tế ôn nhu phủ lên người cô.

Ảnh cuối là ảnh La Thiến lười biếng duỗi eo, trên bàn chỉ còn cái đĩa trống rỗng.

Tổng cộng chỉ có bốn tấm ảnh nhưng mỗi một bức đều đẹp như họa, sức cuốn hút phi thường mạnh, khiến người nhìn vô cùng muốn nếm thử xem bánh kem matcha này có vị như thế nào.

Cộng thêm tàn lửa trước đó, La Thiến lập tức lên top 1 hotsearch.

La Thiến: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn nheo mắt nhìn cô, La Thiến ngây ngô cười.

Khu bình luận đều là nhan cầu*, La Thiến vốn đang nổi, được không ít người chú ý. Hiện giờ lại thêm một đám nhan cầu, bình luận nhất thời đều là tiếng hoan hô.

**Nhan cầu: Những người mê sắc đẹp*

"Đẹp tới tận chân trời!!!"

"Tôi rất muốn biết cái cửa hàng này ở chỗ nào?"

"Tôi cũng muốn ăn bánh kem."

"Mùa hè quả nhiên là nên ăn matcha."

"Bị hóp hờn rồi!"

"Đẹp quá đi mắt!"

...

Hầu hết đều là những bình luận như thế này, nếu không phải muốn người phàm ăn muốn ăn bánh kem thì chính là nhan cầu muốn ăn La Thiến.

Đường Diễn tiếp tục kéo xuống, kéo đến ảnh chụp mà công ty La Thiến lảng xê, lượng chuyển phát chỉ có 1200, ít đến đáng thương. Trong ảnh này La Thiến cũng mặc váy liền màu trắng giống lúc chụp ở tiệm kia, đương nhiên cũng rất xinh đẹp.

Nhưng mà giữa một rừng ảnh chụp nữ minh tinh nơi nơi đều có thì con số 1200 này là không ít, đoàn đội quan hệ xã hội cũng không đến mức quá khó xoay chuyển.

Mà những tấm ảnh chụp trộm La Thiến và những tấm ảnh chụp chính diện này, sự khác biệt lớn nhất có lẽ chính là độ chân thật và cảm xúc.

Đường Diễn cười: "Cô gần đây vận khí không tồi!"

La Thiến thật ra cũng phát hiện được, sao lại có cảm giác vận may ập đến, gần đây thật sự rất thuận buồm xuôi gió a a a a!!!

Như vậy có cái gì không tốt sao?

Không có không có không có!

La Thiến trong lòng hò hét, ôm chần cười.

Đường Diễn: "... " Về sau không nên khen người này.

Nhưng Đường Diễn cũng buồn cười khi biết oán niệm ngày đó của La Thiển, cô muốn ăn bánh kem? Đường Diễn nhìn ảnh chụp La Thiển trong ráng chiều đỏ kia, hần... cũng muốn ăn.

"Đường tổng, bữa sáng anh muốn ăn cái gì nài?" La Thiển tinh thần phấn chấn hỏi.

Đường Diễn mặt không biểu cảm: "Bánh kem matcha."

La Thiển: "... " Đây là lần đầu tiên Đường tổng tự mình nói muốn ăn đồ ngọt, cô phải cho hần mặt mũi.

La Thiển vô cùng nể tình, lập tức đứng dậy đánh răng rửa mặt, thay đồ rồi trực tiếp đến cửa hàng bánh kem kia.

Người phục vụ trong tiệm lúc thấy cô còn rất giật mình, La Thiển nói: "Tôi tới mua bánh kem."

Trên quầy hàng không bày bánh kem matcha La Thiển quen thuộc, có chút đáng tiếc, nhưng không nghĩ tới người phục vụ lại cười nói: "Cô chờ một lát!" Sau đó từ tủ lạnh ở phía sau lấy ra một hộp bánh kem matcha vuông vức, bên ngoài là phong cách kiểu Tây mà cửa hàng mời nhà thiết kế riêng về thiết kế, đơn giản mà thoải mái, đưa cho La Thiển.

Bên trong là hai cái bánh kem matcha, La Thiển yên lặng nhận lấy, đưa thẻ cho nhân viên.

Người phục vụ không nhận, nói: "Không cần, đây là ông chủ của chúng tôi cố ý dặn để lại cho cô."

La Thiển: "???" Còn có thể có chuyện tốt ăn mà không cần trả tiền này sao?

"Ngày hôm qua sau khi ảnh chụp cô ở chỗ này lan truyền khắp Weibo, sáng hôm nay tiệm đất khách vô cùng, cô không phát hiện không ít bán trong tiệm đều đã bán hết rồi sao? Vốn mọi người đều tới mua bánh kem matcha nhưng vì hết quá nhanh, mọi người liền mua các loại bánh khác. Ông chủ vô cùng biết ơn cô, hai cái này chúng tôi từ sáng sớm đã để dành lại cho cô." Người phục vụ giải thích.

La Thiển cúi đầu nhìn, quầy quả nhiên trống rỗng, chỗ bán bánh mì cũng ít hơn phân nửa.

Người phục vụ cười nói: "May mắn hôm nay đã nhập hàng sớm." Thật ra là do ông chủ nhìn thấy tình hình trên Weibo liền cố ý đưa hàng tới sớm, còn nhiều hơn một loạt bánh kem vị matcha.

La Thiển: "... "

Tuy không cảm thấy mình đã làm cái gì, nhưng được miễn phí hai cái bánh kem, La Thiển vẫn rất vui vẻ, thân thiện vẫy vẫy tay chào tạm biệt người phục vụ.

Người phục vụ lúc cô rời đi còn kêu: "Ông chủ dặn là về sau nếu cô tới sẽ được giảm giá 80%. Cô nhớ tới đây thường xuyên nhé!!!"

Nói là ăn bánh kem, nhưng La Thiển vẫn tiện đường mua thêm sữa đậu nành và bánh quẩy, bữa sáng ăn bánh kem? Quá xa xỉ, La Thiển không quen.

Đường Diễn tất nhiên là không có ý kiến. Hần chính là thích loại cảm giác này, ở cùng La Thiển ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành, nghỉ ngơi trong chốc lát rồi cùng cô ngồi ở ban công ăn bánh kem.

Bánh kem rất ngon, không khí rất trong lành, người bên cạnh... cũng rất tốt.

Sau đó hai người đều vô cùng vui vẻ mà đến muộn...

Lúc La Thiển nhận được cuộc gọi của Triệu Vũ Lâm còn có chút ngẩn người.

"Sao chị còn chưa tới công ty?" Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển kỳ quái: "Em có gọi chị đâu!"

Triệu Vũ Lâm: "... "

"Hôm nay nhân khí của chị tăng lên, có hợp đồng quảng cáo mới tìm tới, cũng không tệ lắm, chị đến nhìn một chút đi!"

"Ừ!"

Khi Đường Diễn cùng La Thiển ra khỏi cửa, còn hỏi cô: "Có biết là quảng cáo cái gì không?"

La Thiển vẻ mặt mờ mịt, Đường Diễn trào phúng nói: "Quá nửa là quảng cáo đồ ăn."

La Thiển hừ lạnh: "Chưa chắc nhé, em xinh đẹp như thế này, chắc chắn là quảng cáo quần áo."

Sau đó, La Thiển hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tới công ty, Triệu Vũ Lâm xuống đón cô, vừa nhìn thấy cô liền ha ha cười to.

"Chị biết không? Là xí nghiệp Hoàng Phong." Triệu Vũ Lâm vừa cười vừa nói.

La Thiển: "???"

"Một trong mười nhãn hiệu thực phẩm bán chạy nhất Trung Quốc!" Triệu Vũ Lâm nói.

La Thiển: "... "

"Chị làm sao thế?" Thấy sắc mặt La Thiển hơi kỳ lạ, Triệu Vũ Lâm hỏi.

La Thiển yếu ớt hỏi lại: "Là bởi vì ảnh chụp ngày hôm qua sao?"

Triệu Vũ Lâm gật gật đầu: "Không ngờ rằng chị chỉ ăn một cái bánh kem mà ăn ra được cả một cái hợp đồng quảng cáo, ha ha ha!"

La Thiến: "... " Bọn họ chỉ nhìn thấy mình ăn sao?

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiến nhận mệnh, bắt đầu hỏi về vấn đề khác: "Công ty lớn như vậy mà đến hôm qua thấy ảnh chụp mới tìm chị làm quảng cáo?"

Triệu Vũ Lâm tâm tình tốt, trong giọng giải thích còn mang theo ý cười: "Nhất định không phải là cái loại quảng cáo trên TV đâu, cái loại này không mời Lâu Tùng Nguyên kia thì hấp dẫn người ta như thế nào. Quảng cáo trên TV đều sẽ dùng hình ảnh lưu lượng, còn muốn chọn những tiền bối vừa có danh lại vừa có tiếng cơ."

"Thế tìm chị để?"

"Chị biết tuyên truyền trên Weibo không?"

"Biết!" Sáng nay cô vừa mới tuyên truyền hộ cửa hàng bánh kem kia xong, nhìn dáng vẻ của người phục vụ, còn cả giọng cảm kích kia nữa, xem như là tuyên truyền miễn phí cho họ!

"Xí nghiệp lớn như vậy sẽ có nhiều cách tuyên truyền, bọn họ vô cùng hài lòng với bộ ảnh rảnh chiều kia. Bọn họ muốn mở rộng tuyên truyền trên Weibo, không cần lưu lượng đại minh tinh gì đó, chỉ muốn cái loại cảm giác nhìn chị ăn mà cũng muốn ăn theo đó. Bọn họ muốn tuyên truyền đồ ăn mỹ vị, sau đó để ảnh chụp rồi video phát tán rộng rãi, còn muốn để mấy minh tinh có tiếng share lại." Triệu Vũ Lâm giải thích.

La Thiến: "Về sau chắc chị sẽ không chỉ nhận quảng cáo đấy chứ?" La Thiến đột nhiên cảm thấy mình lâm vào cảnh tượng chỉ có ăn, ăn và ăn.

Triệu Vũ Lâm yên lặng nhìn La Thiến trong chớp mắt mới mở miệng nói: "Phí quảng cáo phí đối phương nguyên ý trả 35 vạn, đây là đã chia lợi nhuận cho công ty."

La Thiến lập tức ngừng đầu, nói không chút do dự: "Nhận."

"Đương nhiên phải nhận." Triệu Vũ Lâm giải thích: "Cơ hội tốt như vậy, đến Lâm Giai Thần còn chưa có đâu! Công ty lớn như vậy, chụp xong nhất định chị sẽ được biết đến rộng rãi hơn. Đây vẫn chưa phải thù lao lớn nhất, cái lớn nhất là nếu ảnh chụp của chị có hiệu quả rõ ràng, rất có khả năng sẽ lấy được quảng cáo trên TV." Triệu Vũ Lâm tủm tỉm cười.

Dù sao thì đối với xí nghiệp mà nói, bán đồ ăn thì cần có cái để người ta vừa nhìn đã muốn ăn, bán ra hiệu quả. Mời đại minh tinh cũng chỉ là hy vọng dựa vào độ nổi tiếng của họ để thu hút khách hàng, nhưng nếu có người có thể đem hương vị truyền đạt tới mọi người thì không có gì tốt bằng. Không phát hiện hầu hết quảng cáo trên TV phần lớn đều là người mới sao?

La Thiến dưới sự dẫn dắt của Triệu Vũ Lâm, vài ngày sau gặp được Hoắc Vĩnh Phi - giám đốc phòng marketing.

"Hoắc giám đốc, xin chào!" La Thiến bị Triệu Vũ Lâm ngăn chặn vạ dồ, lúc nhìn thấy Hoắc Vĩnh Phi liền vô cùng nhiệt tình.

Hoắc Vĩnh Phi là đàn ông trung niên, thoát nhìn hào hoa phong nhã, cũng rất vừa lòng với La Thiến.

La Thiến không cần phải nói gì, toàn bộ quá trình chỉ có Triệu Vũ Lâm cùng Hoắc Vĩnh Phi trao đổi, La Thiến chỉ việc ngồi yên.

Toàn bộ quá trình cô đều nghe nhưng không hiểu hết, nhưng cái cuối cùng lại hiểu, quảng cáo này trị giá gần 100 vạn. Lấy vị trí của La Thiến mà nói, quả thực là trên trời rơi xuống một cái bánh có nhân, lại còn kiếm được tiền, nhận được quảng cáo tốt như vậy.

Đến Triệu Vũ Lâm cũng cảm khái vận khí của La Thiến, dùng một phút, không hiểu được liền phát hỏa.

Buổi tối La Thiến trở về, ngay lập tức gọi điện cho Đường Diễn.

"Đường tổng! Vừa rồi em vừa đi ra ngoài bàn hợp đồng giá 35 vạn đấy." Giọng nói vô cùng đắc ý. Đây là lần đầu tiên La Thiến dưới tình huống không cần tài nguyên của Đường Diễn mà có thể có tiền lương hơn mười vạn.

Đường Diễn: "... " Hình như cô mới vừa đem hợp đồng có mấy trăm triệu khoe với hân hỉ?

"Ha ha ha, có phải rất ghê gớm không?" La Thiến hỏi.

Đường Diễn: "Ừ..."

"Anh có biết là ai tìm em không?"

"Ai?"

"Hoàng Phong, Hoàng Phong đó, anh có biết Hoàng Phong không?" Giọng La Thiến cao hơn hai độ, thật ra cô không biết Hoàng Phong, nhưng thấy Triệu Vũ Lâm khen rất được nha!

"A, hình như là một công ty bán thực phẩm. Cho nên cô thực sự nhận được quảng cáo đồ ăn à?" Đường Diễn nhướn mày.

La Thiến: "... " Còn có thể vui về nói chuyện nữa không?

"Bảo cô ăn cái gì?" Đường Diễn hỏi.

La Thiến: "Trúng cuộn..."

Đường Diễn cười một tiếng đầy chế nhạo: "Nhớ ăn cho tốt! Chụp xong khoe họ sẽ tặng cô hai hộp đấy." Đường Diễn nói xong liền cúp điện thoại. Khoe mẽ? Còn phải xem người nghe cô khoe là ai nhé! Ngốc nghếch.

Thư ký Kiều đứng đối diện nhìn Đường Diễn hỏi: "Là La tiểu thư sao?"

Đường Diễn gật đầu, gấp hợp đồng lại đưa cho thư ký Kiều: "Cô sửa sang lại một chút rồi tan tầm đi! Hôm nay vất vả rồi!"

Thư ký Kiều thụ sủng nhược kinh* nhận lấy, sau đó nói: "Đúng rồi, Lâm Phi tặng com hộp cho anh."

**Thụ sủng nhược kinh: được chiều mà sinh ra lo sợ*

Mặt Đường Diễn đầy dấu chấm hỏi: "Ai đấy?"

Kiều bí thư: "Chính là nhân viên phòng thiết kế năm nay mới vào... Là người bị trộm bản thảo đó."

Đường Diễn suy nghĩ hai giây nói: "À..." Hình như có chút ấn tượng.

Thư ký Kiều rất muốn nói, Lâm Phi đã bốn lần tặng com rồi, anh có không ăn đồ người ta làm thì cũng nên nhớ kỹ người ta chứ?

Đường Diễn hiển nhiên không nghĩ như vậy, tôi không ăn đồ của cô ta thì việc gì phải nhớ kỹ?

"Mấy người các cô chia ra ăn đi!" Đường Diễn nhớ rõ thư ký Kiều nói này cô gái này muốn báo ơn nên thường tặng đồ cho hắn, nhưng Đường Diễn vẫn chưa từng ăn qua nên không có ấn tượng.

Thư ký Kiều nhìn Đường Diễn cảm áo khoác rồi đi, tự sửa sang lại chút việc vặt rồi cầm hộp com của Lâm Phi rồi khỏi văn phòng trống rỗng.

Hôm nay Đường Diễn lại không về nhà, hắn tan tầm liền trực tiếp đến nhà La Thiển. Dám đến trước mặt hắn khoe mẽ, thật muốn nhìn xem cô hiện tại vui vẻ thành cái dạng gì.

Lúc Đường Diễn mở cửa cho rằng sẽ thấy La Thiển đang vui mừng đứng tại chỗ xoay vòng vòng, nhưng sự thật hắn thấy lại là La Thiển đang ăn mì gói.

Miệng đang nhai mì, La Thiển thấy hắn liền miễn cưỡng nuốt xuống, nói: "Sao anh qua đây mà không báo trước một tiếng?"

"Sao lại ăn mì gói?" Đường Diễn hỏi.

La Thiển cười thần bí: "Muốn ăn trứng cuộn thành mỹ vị, không đơn giản là ăn ngon uống ngon là có thể. Em muốn đẩy món trứng cuộn lên, gần đây phải ăn nhiều một chút đồ ăn không quá ngon, như vậy mới có thể tạo thành một bức ảnh ăn trứng cuộn như ăn mỹ vị. Anh hiểu không?"

Đường Diễn đóng cửa, đứng trước mặt cô nói: "Hiểu, nhưng mà... Tôi thấy cô ăn mì gói... Giống như ăn rất hường thụ."

La Thiển: "... " Đứng, cô yêu mì gói, mì gói là mỹ thực bình dân của mọi nhà.

Đường Diễn: "Sao cô không ăn thử loại cải trắng nấu trong một thời gian đi, cái loại không có muối ấy."

La Thiển: "... "

La Thiển ngẩng đầu nhìn hắn, đối với câu nói tàn nhẫn này của hắn lộ ra cảm thù đến tận xương tủy, người này quả thật là ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit: Linh Nguyệt

“Ăn ngon lắm sao?” Đường Diễn hỏi.

La Thiển gật đầu, sau đó ngạc nhiên hỏi Đường Diễn: “Anh chưa ăn qua mì gói bao giờ à?”

Đường Diễn lắc đầu nói: “Từng ăn rồi.”

Lúc ở nước ngoài có những lúc không thể không ăn mì gói, tuy rằng những ngày tháng đó không nhiều lắm. Lúc về nước thì trong nhà luôn có người nấu com, ngày thường lại có thư ký mua com, thật ra hắn chưa từng ăn qua mì gói trong nước.

La Thiển dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, yếu ớt hỏi: “Cho anh một chén nhé?”

Đường Diễn trước nay không hay ăn mì gói, ăn không quen, hơn nữa hương vị mì nước ngoài cũng không khác gì lắm hương vị mì trong nước. Cho nên hắn rất tàn nhẫn từ chối La Thiển: “Không cần, cô ăn đi!”

Lúc trong lòng La Thiển đang vô cùng cảm động, Đường Diễn nói tiếp: “Ăn xong nhớ đi nấu com cho tôi.” Sau đó, dưới ánh mắt đầy oán niệm của La Thiển, bước vào phòng.

La Thiển: “...” Đã ăn xong bữa tối lại còn phải đi làm bữa tối?

Sau khi 《Thời Gian Vui Vẻ》đăng bài, độ hot của La Thiển cũng tăng theo.

Giống như trên mạng có cái từ gọi là xấu manh, có chút hoang dã hay người càng xấu càng hồng, La Thiển lại triển lãm cho mọi người thấy cái gì gọi là “bình tĩnh hồng”.

La Thiển ở tập một bởi vì bị xích nên khi có khi không xuất hiện trên màn hình, không cần quá quan tâm đến hình tượng. Chính là tiêu cực lẫn công*, ngồi chờ lãnh tiền lương.

**Lăn công: người lao động tới chỗ làm nhưng không làm việc hoặc làm cho có*

Nhưng từ tập hai trở đi lại khác. Bởi vì Đường Diễn đích thân tới nên người khác đối La Thiển vô cùng khách khí, cũng chú ý trong việc quay chụp cô.

Đặc biệt là Ngụy Khả Tĩnh bị kim chủ đại nhân của mình giáo huấn các loại, đối với La Thiển càng thêm kính nhi viễn chi*.

**Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường đứng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó. (Theo Wikipedia)*

Không có người áp diễn, La Thiên làm việc cũng nghiêm túc hơn, nhưng bởi vì những chuyện trước đó trong đoàn phim nên La Thiên rất ít khi phối hợp với người khác.

Đây cũng là lý do vì sao biểu hiện của La Thiên lại thường thường, không cùng người khác hồ động tự nhiên sẽ không có nhiều thời lượng.

Những minh tinh khác đều có kinh nghiệm, lúc cùng làm một điều cùng người bên cạnh nói một hai câu tượng trưng. Sau khi chỉnh sửa hậu kỳ là có thể sửa những hình ảnh này thành vô cùng sinh động, thú vị.

La Thiên không như vậy, tuy không thể nói rằng hoàn toàn không hồ động, nhưng La Thiên quả thật toàn bộ hành trình đều bình bình tĩnh tĩnh hoàn thành nhiệm vụ.

Hậu kỳ chỉnh sửa xong, phát sóng, sau đó La Thiên đột nhiên hồng, trở thành xu thế trên Weibo, biên tập viên lại cắt nối lại.

Cù người khác là hình ảnh thú vị sinh động, của La Thiên là thủ pháp bình tĩnh nhanh nhẹn, sắp xếp xen kẽ nhau, chọn nhạc phù hợp. Ngay lập tức, tính tiết vốn thú vị càng thêm thú vị hơn, người xem cười âm lên, đặc biệt là mặt mộc trong toàn bộ hành trình của La Thiên, đáng về bình tĩnh hoàn thành nhiệm vụ cũng khiến nhân khí của cô tăng thêm một đợt.

Đó như người ta nói, một khi vận may tới, muốn tránh cũng tránh không kịp, La Thiên gần đây chính là có loại cảm giác này.

Nhân khí của cô tăng lên, Hoàng Phong tự nhiên cũng cao hứng, đối với việc chỉ cần dùng gần trăm vạn mà ký được hợp đồng với cô cảm thấy rất vừa lòng.

Dù sao cũng được tinh là minh tinh có tiếng, lúc bạo hồng lên phí ký hợp đồng không phải mấy trăm vạn thì cũng là mấy nghìn vạn.

La Thiên không rõ lắm những việc này, cũng chẳng đi nghiên cứu sâu, cô tin Triệu Vũ Lâm hiểu được. La Thiên cũng tin có ấy có thể xử lý tốt, bản thân cũng không nghĩ muốn Triệu Vũ Lâm đối với mỗi một hợp đồng quảng cáo yêu cầu tăng cao tiền lương.

Giống như không nghĩ tới đi theo Đường Diễn, có hai mươi vạn là nhiều hay ít.

Cô cảm thấy mỗi một lần công tác đều nhận được rất nhiều tiền lương, cô thực vừa lòng.

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Quảng cáo cho Hoàng Phong bắt đầu sớm hơn tạp chí Thịnh Tấn, La Thiên cuối cùng cũng không nghe theo Đường Diễn nói, ăn cái trắng luộc trong nửa tháng.

Nhưng La Thiên trời sinh lại có thể chất tham ăn, nếu không sẽ không theo đầu bếp học nhiều món để nâng cao tay nghề như vậy.

Cô học nấu ăn chỉ đơn thuần là vì thích ăn, có thể coi như là tham ăn. Ở những năm tháng cuối cùng của đời trước, cô cả thân thể và tinh thần đều không có cảm giác với đồ ăn, ăn bao nhiêu cũng thấy vô vị khiến cô hiện tại càng thêm hưởng thụ việc được ăn ngon uống tốt.

Tuy rằng vẫn chưa đến nỗi thấy gì là ăn đấy nhưng La Thiên đối với đồ ăn ngon sẽ vô cùng hưởng thụ, hưởng thụ từ thể xác cho đến tinh thần. Đây cũng là lý do Đường Diễn vô cùng thích ăn cơm với La Thiên. Ăn cùng với cô, cảm giác thêm ăn tăng lên rất nhiều.

Đương nhiên, hiện tại Đường Diễn chỉ cần có La Thiên ăn cùng đều sẽ rất có cảm giác muốn ăn, La Thiên trời sinh có bộ mặt phù hợp để ăn!!!

Món ăn mới Hoàng Phong sản xuất là trứng cuộn. Trải qua tầng tầng sàng lọc, cuối cùng chọn được ba loại vị trứng, vị dâu tây và vị chocolate. Đây là mấy vị mà người dân bình thường nhất cũng có thể dễ dàng tiếp thu và hoan nghênh.

Trước khi bắt đầu quay đạo diễn đã tóm tắt qua kế hoạch cho La Thiên nói qua, rất đơn giản, chỉ cần cô ngồi ở trước bàn ăn này nhìn ba loại bánh kem, lộ ra biểu cảm hưởng thụ. Những chuyện còn lại, hậu kỳ đều sẽ lo liệu.

Ba cái bánh kem, quay chụp một ngày, La Thiên từ lúc bắt đầu đến lúc sau lộ ra không biết bao nhiêu biểu cảm hưởng thụ.

Cuối cùng đạo diễn nói vẫn cái lúc ban đầu cảm giác tốt, đại khái sẽ chọn mấy bản lúc ban đầu. La Thiên nghe xong thiếu chút nữa vác đao qua chém ông ta.

Đây là bắt nạt nhau à? Nếu lúc ban đầu tốt như thế sao còn bắt tôi quay đi quay lại mấy trăm lần há?

Đương nhiên, rốt cuộc đã ăn xong, quay xong, La Thiên vẫn rất vui vẻ, cô cảm thấy ăn như vậy một ngày mà chỉ được 35 vạn, rất không dễ dàng.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, làm minh tinh cũng không dễ dàng!

Vì hậu quả của chuyện này mà Đường Diễn liên tục ba ngày không được ăn bữa trưa tình yêu của La Thiên, càng không thể lấy có đòi đồ ngọt.

Lúc Đường Diễn hỏi La Thiên, cô điềm nhiên trả lời, nói mấy ngày nay muốn ăn cái trắng luộc để bình phục dạ dày đã ăn ngọt quá nhiều, giờ thấy đồ ngọt cũng không có hứng thú muốn ăn. Cho nên Đường Diễn liền nhận được ba hộp trứng cuộn với ba vị khác nhau mà Hoàng Phong vừa mới đưa ra thị trường, La Thiên rất hào phóng nói với hắn, đây là nhà đầu tư Phương tạ lễ, cô không lấy một cái, toàn bộ đều đưa cho hắn.

Đường Diễn: “...”

Không bao lâu sau, quảng cáo trứng cuộn được đăng tải lên Weibo, lượng tiêu thụ cứ thế tăng lên, La Thiên thêm được không ít nhiệt độ minh tinh.

Tháng mười một,《Thời Gian Vui Vẻ》cũng chiếu xong phần cuộc sống sinh hoạt ở nông thôn.

Một mình《Thời Gian Vui Vẻ》chiếm lĩnh toàn bộ mảng show thực tế nửa cuối năm nay, có đại minh tinh cùng đại lưu lượng kéo lên, muốn không nổi cũng khó. Với thời đại tiêu phí hiện giờ, nhất cử nhất động của minh tinh đều vô cùng thú vị.

Người trên Weibo có thể dễ dàng nhận thấy, bất cứ tin tức gì cũng ít nhiều liên quan đến minh tinh lưu lượng, từ việc bọn họ thay đổi kiểu tóc, mặc quần jean đến đi đường gặp một cái, đều có.

Tất cả đều có thể chiếm được không ít tài nguyên hotsearch,《Thời Gian Vui Vẻ》từ lúc lên ý tưởng đã chú định sẽ thành công. Đại lão địa vị tuy lớn nhưng lưu lượng lại không nhất định tốt hơn người trẻ tuổi, cho nên nhận lời tham gia chương trình này thật ra bản thân đều có ý muốn cọ lưu lượng.

Mà đại lưu lượng, tự nhiên cũng là vì dẫn lưu nên mới đặt bút ký, sao có thể không thấy một chút bọt nước nào chứ!

Hai tiểu trong suốt càng không cần phải nói, đương nhiên là vì dễ được càng nhiều người biết đến, La Thiên dưới tình huống như vậy, thành công thoát khỏi thân phận nghệ sĩ tuyến

mười tám, chính thức tiến vào hàng ngũ tiểu hồng, thông cáo và kịch bản cũng tùy theo mà kéo tới.

Nhưng La Thiên vận đồ khiến ánh mắt Triệu Vũ Lâm cao hơn không ít. Hiện tại kịch bản tới tay đều là phim chiếu mạng, chất lượng không quá tốt. Thông cáo cũng so le không đồng đều, Triệu Vũ Lâm chỉ có thể chọn lựa kỹ mấy cái đưa La Thiên xem thử.

Phi thông cáo không tính là quá cao, nhưng La Thiên cũng không thêm đề ý, vì công tác thật sự đều rất nhẹ nhàng.

Giữa tháng mười một, Thịnh Tấn thông báo cho La Thiên về cuộc họp.

Khi La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm tới công ty Thịnh Tấn thấy bên ngoài vây quanh không ít người. La Thiên vô cùng ngạc nhiên, tuy có nhân viên công tác mang theo La Thiên đi lối khác, nhưng nhất thời vẫn khiến cô có chút thụ sùng nhục kinh.

Không nghĩ tới, cô cũng có ngày không thể đăng hoàng từ cửa chính tiến vào.

Triệu Vũ Lâm vừa nhìn tư liệu trong tay tư liệu vừa nói: “Mục đích họ gọi chúng ta tới đây hôm nay chắc là có việc gì đó muốn thông báo, thuận tiện tiến hành thảo luận một chút cách định trang cùng dự đoán hiệu quả. Trước đó em có nhận được tin tức là một tháng trở lại đây tạp chí này gặp không ít chuyện. Hiện giờ xem ra hẳn đã giải quyết ổn thoả, còn có chính là... Tạp chí có những người khác gia nhập.”

La Thiên sững sốt, hỏi: “Ài?”

Triệu Vũ Lâm có chút sàu lo trả lời: “Lâu Tùng Nguyên!”

Nói đến cái này, La Thiên liền biết Triệu Vũ Lâm đang lo lắng cái gì. Nếu này tạp chí này có Lâu Tùng Nguyên, vị trí trang bìa của La Thiên sẽ có vấn đề. Nhưng hợp đồng đã ký, không phải nói sửa là có thể sửa được.

Chẳng qua họ mời Lâu Tùng Nguyên tới, chắc cũng không có khả năng vì đâu nhỉ?

Tuy cả hai đều tâm sự nặng nề nhưng trước đó chưa hề nhận được bất cứ tin tức gì chính xác, Triệu Vũ Lâm cảm thấy có lẽ tình huống cũng không khó khăn như vậy.

Trụ sở chính của công ty Thịnh Tấn trải dài từ tầng mười lăm đến tầng hai mươi mốt, lần này trao đổi ở văn phòng chỗ tầng mười sáu, bên ngoài cửa có dán tên tạp chí Hân Thượng.

La Thiên nhìn thoáng qua, quả thật rất đẹp. Cửa để mở, người ở bên trong không nhiều lắm, chỉ có Lâu Tùng Nguyên, người đại diện của hắn, cùng với một người đàn ông trung niên.

Lâu Tùng Nguyên nhìn thấy La Thiên liền cười chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

La Thiên sững sốt, thật ra ở trong《Thời Gian Vui Vẻ》cô không kết giao nhiều lắm cùng với nam minh tinh. Cộng thêm vài chuyện sau đó, La Thiên dứt khoát không muốn lui tới với bất cứ ai trong đoàn phim kia.

Cho nên, La Thiên không quá hiểu rõ Lâu Tùng Nguyên. Đây cũng là lần đầu tiên Lâu Tùng Nguyên tươi cười sáng lạn như vậy chào hỏi cô.

Người đàn ông trung niên kia đứng lên nói với La Thiên: “Chào cô, tôi là chủ biên kiêm giám đốc tạp chí, Khâu Dật Thành!”

La Thiên bắt tay hắn, nói: “Chào anh, Khâu tiên sinh, tôi là La Thiên.”

Sau khi gặp mặt chào hỏi giới thiệu xong xuôi, mấy người liền ngồi xuống nói qua một chút về biến động thay đổi của tạp chí.

Khâu Dật Thành giản lược hoá tình huống hiện tại: “Tạp chí này vốn là mô phỏng theo tạp chí thời trang trước đó của Thịnh Tấn, tôi đây là cuối tháng chín mới tiếp nhận tạp chí này. Tôi là du học sinh ở bên ngoài, hiểu rõ nếu cứ như vậy sẽ chỉ làm này tạp chí này thất bại nhanh hơn nên đã đề nghị với cao tầng của Thịnh Tấn để thay đổi phương hướng của tạp chí. Trong nước hiện tại không thiếu tạp chí thời trang, hiện tại muốn nổi tiếng thì không chỉ cần nội dung mà còn cần yếu tố thời thượng và phương thức quảng cáo đúng đắn.”

“Tôi chính là nghĩ như vậy, muốn đồng thời dung hợp cả hai yếu tố trong và ngoài nước, phương tiện quảng cáo cũng sẽ thay đổi để phù hợp với xu thế, đồng thời tạo ra các nội dung phối hợp, đầy giới, giá cả phải chăng. Vừa thời thượng vừa mở rộng quảng cáo, mong rằng không có vẻ quá đột ngột.”

“Một tháng, phòng marketing chúng tôi kéo thêm được mấy người khác cùng vạch ra kế hoạch sơ thảo của tạp chí, hiện tại đã xác định không có vấn đề. Sở dĩ tôi nói rõ nguyên nhân là vì muốn trao đổi một chút với mọi người. Ngoại trừ lên bìa, tôi mong các vị có thể suy xét một chút việc xuất hiện ở phần nội dung của tạp chí. Nói đơn giản chính là làm người mẫu một kỳ, nhưng có khả năng không thể gia tăng chi phí, không biết các vị có thể tiếp thu không?”

Khâu Dật Thành quay đầu nhìn La Thiên hỏi, La Thiên tự thấy không có vấn đề gì, Triệu Vũ Lâm cũng đồng ý. Khâu Dật Thành rất vui vẻ, giới thiệu Lâu Tùng Nguyên rồi nói: “Nếu đã vậy, tôi sẽ giới thiệu đơn giản một chút vị trí của hai người trong số ra kỳ này.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Edit: Linh Nguyệt

Khâu Dật Thành chỉ vào Lâu Tùng Nguyên nói: “Bởi vì là tạp chí mới, tôi đối nó cũng vô cùng kỳ vọng. Cho nên, tôi mời Lâu Tùng Nguyên tiên sinh chủ yếu là vì dẫn lưu, còn lại vẫn dựa theo hợp đồng, bìa tạp chí vẫn như cũ là La Thiên tiểu thư. Lâu Tùng Nguyên sẽ làm phó trang, sau đó qua chỉnh sửa hậu kỳ, bên ngoài ngoại trừ La Thiên sẽ có thêm Lâu Tùng Nguyên tiên sinh.”

La Thiên ngoài ý muốn nhìn Khâu Dật Thành, lấy địa vị của Lâu Tùng Nguyên, hắn sẽ đồng ý làm sách mới phó trang, lại còn thêm người mẫu mặt bằng sao?

Sau đó, Khâu Dật Thành lại nói thêm một vài điều, đều là thông báo đơn giản linh tinh, Triệu Vũ Lâm có thể tự thảo luận với bọn họ. Lâu Tùng Nguyên bên kia cũng thật yên tĩnh, nói cái gì đều không chen vào, giống như không hề quan tâm kết quả cuối cùng là gì.

Chờ đến khi Khâu Dật Thành mang theo hai người đại diện đi trên lầu tiến hành trao đổi cuối cùng. Lâu Tùng Nguyên mới nở nụ cười, nói với La Thiên: “Tập chí này có thể sẽ thành công, giữa một đồng tạp chí thời trang hỗn loạn như bây giờ, cái này rất mới mẻ.”

La Thiên hỏi: “Sao anh đến đây? Tôi nghe nói tạp chí này Thịnh Tấn vốn cũng không xem trọng, bởi vậy mới không đầu tư nhiều tiền vào. Lấy chi phí công ty cấp cho tạp chí này, hình như không mời nổi anh?”

Lâu Tùng Nguyên ha ha cười nói: “Tôi đâu cần tiền, tôi vì tình nghĩa thôi.”

La Thiên kinh ngạc: “Là sao?” Chẳng lẽ tạp chí thật có thể một bước lên trời?

Lâu Tùng Nguyên chỉ chỉ vị trí vừa rồi Khâu Dật Thành ngồi nói: “Chú út của tôi.”

“Hả?”

“Trước đó chú ấy làm tạp chí ở nước ngoài, đây là tạp chí đầu tiên chú ấy làm sau khi về nước sau. Doanh số tạp chí ở nước ngoài thực không tồi, mọi người cũng có thói quen xem tạp chí, chủ tôi làm ở bên kia trong thời gian khá dài. Lần này được Thịnh Tấn mời trở về, tuy rằng đề chủ làm, nhưng cấp dự toán quá thấp, hơn nữa hẳn muốn đem tạp chí làm tốt, cảm thấy chi có lưu lượng của cô là không đủ. Công ty lại không muốn đầu tư tiền, mới tìm tôi.”

La Thiên búng tỉnh đại ngộ, ngạc nhiên nói: “Nếu đã tìm anh tới, công ty bọn họ vẫn còn đồng ý để tôi làm bìa?”

Lâu Tùng Nguyên cười ngai ngùng: “Công ty thật ra có yêu cầu đối vị trí, chú út tôi cũng đồng ý, là tôi nói không cần.”

La Thiên càng ngạc nhiên: “Vi sao?”

Lâu Tùng Nguyên cười nói: “Bìa vốn dĩ là của cô, lại nói, tuy rằng tôi chụp nội trang, nhưng tôi tin vào lưu lượng của mình.”

La Thiên: “Anh tự tin thật đấy!” Không hổ là vua lưu lượng.

“Chúc mừng cô trong khoảng thời gian gần đây đã bạo hồng!” Lâu Tùng Nguyên lại cười nói tới việc gần đây.

La Thiên xua xua tay: “Đâu có đâu có.”

“Kỳ thật, tôi rất thích cô.” Lâu Tùng Nguyên dường như nhớ tới《Thời Gian Vui Vẻ》, trên mặt có nét cười điểm đậm.

La Thiên nhìn hắn, không biết nên đáp lại như thế nào, Lâu Tùng Nguyên tiếp tục nói: “Ngay từ đầu tôi cũng cảm thấy cô rất cứng đầu. Đừng nghĩ tôi và cô cùng tuổi, thời gian tôi ở trong giới giải trí tuyệt đối không hề ngắn hơn cô. Cha mẹ tôi đều là minh tinh, từ khi còn nhỏ đã chụp chút quảng cáo, mười lăm tuổi thì diễn một vài vai diễn nhỏ, đến năm hai mươi tuổi mới chính thức lấy thân phận ca sĩ xuất đạo*.”

*Xuất đạo = debut

Lâu Tùng Nguyên đưa tay gãi lên sau đầu, vắt chéo chân tiếp tục nói: “Tôi thấy cô đã lăn lộn trong giới giải trí mà vẫn như vậy, thấy rất ngạc nhiên, cũng cảm thấy cô rất ngốc. Quá thẳng thắn, không biết nhìn sắc mặt người ta, trong giới lại không có quan hệ. Dưới tình huống như vậy sẽ không có ai thay cô nói chuyện. Nơi này thực chất chính là dạy ích lợi, sống bằng lợi ích, muốn cho người khác xuất đầu cũng phải có đủ giao tQuang

“Cô không có giao tình với bất cứ ai trong đoàn phim, chính là hăng hái đơn độc chiến đấu. Khi đó liền cảm thấy cô chỉ muốn chơi cho xong, sau lại phát hiện, cô kỳ thật chỉ cần bản không thêm đề ý mấy cái này đó. Lại cảm thấy rất có ý tứ, sau đó nữa lại thấy cô khá tốt. Bởi vì cô rất an tĩnh quay xong《Thời Gian Vui Vẻ》.”

“Ngay từ đầu tôi cho rằng cô nhất định sẽ đi tìm... Đường tiên sinh tới, nhưng cô ngược lại lại an an tĩnh tĩnh quay xong. Khi đó tôi cảm thấy sẽ gặp khó khăn, rồi Đường tiên sinh tới. Mọi người trong đoàn phim cung cung kính kính, cô vẫn yên lặng xong, không hề làm thêm chuyện gì khác. Tôi mới bắt đầu cảm thấy, cô, có phải quá... rộng lượng hay không?”

Thần thái nói chuyện của Lâu Tùng Nguyên khác hoàn toàn với những gì La Thiên ở đoàn phim nhìn thấy. La Thiên biết, đây mới là nhân cách chân chính của Lâu Tùng Nguyên.

La Thiên cũng không có thâm cừu đại hận gì với Lâu Tùng Nguyên, nếu hắn muốn hàn huyên, La Thiên không ngại nói cùng: “Không phải rộng lượng, tôi vốn chẳng chịu thương tổn gì, không thích người ta thì không đề ý nữa là được, dù sao thì quay xong, lãnh tiền xong, sau này sẽ không lui tới nữa. Cứ vậy là được, có lẽ cả đời này đều sẽ không gặp lại, hà tất phải dày dũa?”

Đối với mấy người Ngụy Khả Tĩnh, cô không thích, đối với những việc gì mà không có giúp người một nhà cũng không chán ghét. Chỉ là bèo nước gặp nhau trong cuộc sống mà thôi, bọn họ làm mình không thoải mái, thì mình không quan tâm là được, như vậy họ cũng sẽ không thoải mái.

“Cho nên tôi rất thích người, tôi nhận làm phó trang tạp chí, có thể giúp cô tăng sóng lưu lượng.” Lâu Tùng Nguyên cười nói, hẳn vốn dĩ là vì hữu nghị nên mới tới, hẳn không muốn đối vị trí, ai cũng không thể ép buộc hắn.

La Thiên sùng sốt, sau đó đột nhiên búng tỉnh nói: “Thật sao?” Hiện tại lưu lượng đối với La Thiên mà nói, chính là đại diện cho tiền! Càng nhiều lưu lượng tương đương với việc càng có thêm nhiều tiền!

Bên ngoài truyền đến tiếng người, hẳn là chính là mấy người kia đã trở về, Lâu Tùng Nguyên đứng lên bắt tay La Thiên nói: “Sau này hợp tác vui vẻ!”

Đêm đó, Lâu Tùng Nguyên liền phát Weibo, tuyên truyền cho tạp chí mới. Nói là muốn đi chụp tạp chí mới, chỉ trong mấy giờ mà lượt share liền hơn mười vạn, bởi vì cái này, La Thiên không dám chuyển phát Weibo của hắn, cuối cùng lựa chọn ngoan ngoãn yên tĩnh làm một con chim cút.

La Thiên vốn dĩ là một mỹ nữ có dáng người bên ngoài không tồi, Triệu Vũ Lâm tìm cho cô rất nhiều ảnh bìa tạp chí cả trong lẫn ngoài nước để tham khảo, còn mời thầy đến dạy hai ngày.

Đến hôm bắt đầu chụp, nhờ có chỉ đạo viên với kinh nghiệm phong phú chỉ dẫn, La Thiên có thể tạm coi là thuận lợi hoàn thành. Người mẫu phần nội dung bên trong không có yêu cầu quay chụp nghiêm khắc như chụp bìa, La Thiên huấn luyện có kết quả, tuy rằng phải chụp lại vài lần, nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành trong mấy ngày.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lâu Tùng Nguyên càng không cần phải nói, hẳn vốn dĩ đã có kinh nghiệm ở phương diện này, hoàn thành sớm hơn La Thiên một ngày.

Tạp chí này có Lâu Tùng Nguyên gánh, ít nhất doanh số kỷ một là không có vấn đề. Trang bìa lại là La Thiên, đối với cô mà nói là trăm lợi không một hại. Còn được hung hăng cạo ké

lưu lượng của Lâu Tùng Nguyên, dù sao fans Lâu Tùng Nguyên muốn mua tạp chí, đầu tiên đều phải nhìn tới La Thiển trên trang bìa nha!

Đáng tiếc sự đời không được như mong muốn, tin tức La Thiển cùng Lâu Tùng Nguyên chụp ảnh bị rò rỉ lên mạng.

Nhân khí của Lâu Tùng Nguyên là cái dạng gì?

Hiện tại trong phạm vi cả nước hẳn tuyệt đối là no.1, không nói tới địa vị của hắn ở giới giải trí như thế nào, cũng không cần biết kỹ thuật diễn của hắn tốt hay không tốt, đơn thuần chính là, fans hắn đông nhất.

Bởi vì hắn còn trẻ, chưa đi đến được vị trí cao như vậy, kỹ thuật diễn cũng chưa rèn luyện được xuất sắc như người ta. Có lẽ có một ngày, hắn sẽ nháy mắt từ trên thiên đường ngã xuống, nhưng không thể phủ nhận, hắn hiện giờ ở giới giải trí là đỉnh lưu, đại lưu lượng.

Cho nên, khi trên mạng truyền ra hình ảnh hắn cùng La Thiển ngồi ở ven đường cùng nhau uống đồ uống lạnh, dùng loại ánh mắt như "anh/em hiểu mà" tươi cười nhìn nhau, weibo trong nháy mắt liền tê liệt.

Fans Lâu Tùng Nguyên một đêm điên cuồng, weibo La Thiển bị họ vây hãm không chút khe hở.

Triệu Vũ Lâm gọi điện báo cho La Thiển: “Chị ngàn vạn lần đừng ra khỏi cửa, tuyệt đối không được ra khỏi cửa. Bọn em bây giờ đang ở công ty Lâu Tùng Nguyên bàn bạc xem xem làm sáng tỏ bằng cách nào là tốt nhất.”

“Nói thẳng là đang chụp tạp chí không phải là xong sai? Vấn đề chính là chụp hình cho tạp chí.” La Thiển về mặt mơ màng, cô ăn ngay nói thật nhé!

“Cũng không phải một câu của chị liền giải quyết xong, cái này phải cùng công ty thương lượng thật kỹ, mọi người đồng thời phát weibo làm sáng tỏ cũng phải liên hệ bàn bạc trước, miễn cho nội dung thông báo không thống nhất. Hiện tại vẫn đang thảo luận, chắc buổi chiều sẽ phát thông báo thôi.”

“Vậy thì tốt!” Không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa, La Thiển từ tận đáy lòng cảm thấy mình vô tội. Cho nên, cô không hề cảm thấy việc này khó giải quyết.

Buổi chiều, Thịnh Tấn là bên thứ nhất phát thông báo làm sáng tỏ, nội dung rất đơn giản, giải thích rõ Lâu Tùng Nguyên cùng La Thiển đều là do bọn họ mời đến chụp hình tạp chí. Ảnh hai người ở cạnh đường uống đồ uống lạnh là bọn họ chụp, cũng không phải chỉ có hai người bọn họ ở đó. Đồng thời đăng thêm ảnh hai người phối hợp chụp ảnh, hiện trường bốn phía đều có nhân viên công tác.

Weibo Lâu Tùng Nguyên và La Thiển đồng thời chuyển phát lại, Lâu Tùng Nguyên làm sáng tỏ cũng rất đơn giản, đại khái nói đây là lần thứ hai hợp tác cùng La Thiển, cô là một người rất tốt. Hai người công tác ở chung không tồi, hy vọng về sau sẽ có thể tiếp tục hợp tác.

La Thiển bên này là Triệu Vũ Lâm biên tập rồi gửi đi, nói lần hợp tác Lâu Tùng Nguyên là vô cùng may mắn. Hơn nữa còn bày tỏ bản thân sẽ cùng Lâu Tùng Nguyên vì tạp chí mà nỗ lực, tiếp tục cố gắng để không phụ kỳ vọng của mọi người.

Ba thông báo đều rất chính thức, không có từ ngữ nào dư thừa, đáng tiếc... Fans không tin.

“Ha ha, Lâu Tùng Nguyên sẽ nhận loại tạp chí mà tên cũng chưa từng nghe qua này sao? Lúc đó tôi đã cảm thấy kỳ quái rồi, thì ra là bạn gái!”

“Đây là ở《Thời Gian Vui Vẻ》này sinh tình cảm sao?”

“Trong ảnh chụp rõ ràng rõ ràng chính là thâm tình nhìn nhau.”

“Hơn nữa Thịnh Tấn phát ảnh chụp, biểu cảm hai người nói chuyện cũng rất đáng nghi!”

“La Thiển dựa vào cái gì cùng với Nguyên ca? Không xứng!”

“Nhất định là La Thiển ôm đùi, Nguyên ca của tôi còn chướng mắt cô ta đấy!”

“Đáng tiếc Nguyên ca của mấy người lại nguyện ý vì chống lưng cho cô ấy mà nhận cái loại tạp chí này nha!”

“Còn không phải chỉ là yêu đương thôi sao? Mẹ nó, top 30 hotsearch Weibo đều là bọn họ bao thầu.”

“Nhìn ý bên phía La Thiển, đây là muốn tăng tiêu thụ!”

“Mợ, không thấy được fans Nguyên ca đau khổ như thế nào sao?”

“Mẹ nó, làm mình tỉnh còn không thể yêu đương à?”

“Người ta đều đã làm sáng tỏ rồi, khả năng cáo là căn bản chẳng có gì cả!”

“Đúng vậy! Tập đầu của《Thời Gian Vui Vẻ》không phải có xuất hiện một người đàn ông sao? La Thiển có bạn trai rồi.”

“Có thể so với Nguyên ca của tôi sao?”

La Thiển cho rằng chỉ cần trong ngày là có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện, nhưng đã đến buổi tối mà cư dân mạng vẫn còn đem cô và Lâu Tùng Nguyên buộc chặt lại với nhau.

La Thiển đối với Lâu Tùng Nguyên một chút cảm giác cũng không có, tuy rằng hai người cùng tuổi nhưng nhìn vào khí chất, La Thiển giống như chị gái của Lâu Tùng Nguyên. Bởi vì Lâu Tùng Nguyên là hoa mỹ nam, nhìn không đủ man, La Thiển cảm thấy cô thích loại hình như Đường tổng hơn, hai mươi tuổi có thể nhìn thành ba mươi tuổi.

May mà Đường tổng không biết ý nghĩ này của La Thiển, nếu không hẳn nhất định sẽ nghiêm túc nói chuyện với cô, tuy hắn chỉ còn cách mấy tháng nữa là tròn ba mươi tuổi nhưng tính tới hiện tại, hắn vẫn hai mươi chín tuổi nhé!

Buổi tối Đường tổng trở về, câu đầu tiên nói với La Thiển chính là hỏi: “Đồ uống uống ngon không?”

La Thiển: “...” Trong đầu có một loại ngựa chạy qua... thảo nê mã.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển ngẩng đầu nhìn hấn, tươi cười: “Ha ha...”

Đường Diễn ngồi xuống sô pha hỏi: “Cô có biết người đội nón xanh cho tôi sẽ có kết cục như thế nào không?”

La Thiển hoảng sợ: “Có người dám đội nón xanh cho anh? Ai đấy?” Không muốn sống như vậy.

Đường Diễn: “...” Đây là trọng điểm sao? Trọng điểm là ở chỗ tôi đang đe dọa cô đấy.

“Là ai thế?” La Thiển không sợ chết hỏi, dù sao thì phụ nữ trong người đều có máu tò mò, bát quái.

Đường Diễn nghiêng răng: “Không, có.”

Trên mặt La Thiển viết rõ hai chữ "không tin" nhìn hấn: “Ha... Em hiểu, em hiểu.”

Lúc ấy Đường Diễn vô cùng muốn cho bản thân mình một cái tát, cũng không hiểu vì sao lại thấy vô cùng khó chịu, vô cùng ngu ngốc. Nhất thời, trong lòng bật ra một câu: “Gần mực thì đen gần đèn thì rạng!”

Đúng vậy. Người xưa nói không sai bao giờ.

“Nói đi! Em nhất định sẽ giữ bí mật mà.” La Thiển ngồi gần lại một chút, "ánh trắng sáng"? Tiêu Vinh Thanh? Hay là người khác?

Đường Diễn cố gắng áp chế suy nghĩ ngu ngốc của mình về La Thiển, nói: “Tôi nhìn như người sẽ bị người khác cầm súng sao?”

La Thiển nhất thời dùng ánh mắt có chút một lời khó nói hết nhìn hấn, ngại ngần không dám nói với hấn, dựa theo kịch bản của tiểu thuyết, "ánh trắng sáng" từng yêu thầm, "tình yêu chân chính" cũng từng yêu thầm người khác, họ đều từng suy xét xem có nên theo đuổi hay không.

Gân xanh trên đầu Đường Diễn nổi lên, nguy hiểm nhìn cô hỏi: “Ánh mắt kia của cô là có ý gì?”

La Thiển im lặng trong chốc lát, sau đó đứng dậy đi vào bếp: “Đường tổng, buổi tối anh muốn ăn cái gì nào?”

Đường Diễn: “...” Cảm giác cô đang lảng sang chuyện khác, nếu không phải phụ nữ, hấn thật muốn đánh cô một trận.

Tâm mệt, uy tín của hấn trước mặt La Thiển hình như càng ngày càng thấp.

Nhưng mà, tuyến suy nghĩ của Đường tổng rất nhanh đã trùng với La Thiển: “Ăn mì!”

La Thiển từ trong phòng bếp cầm ra một túi đồ nói: “Cái này là ngày hôm em mua ở siêu thị đấy.”

“Ừ!”

“Sau đó, cũng là hôm qua em mới phát hiện, thì ra loại mì này cũng có nhiều giá khác nhau. Loại này đắt hơn, ăn xong thì buổi chiều vẫn còn sức. Hôm nay em liền mua loại khác, cho anh nếm thử.”

Đường Diễn đối với giá trị quan của La Thiển luôn vô cùng tò mò. Rốt cuộc cô có lòng tham hay không có lòng tham, Đường Diễn nhìn mãi vẫn không hiểu. Mang cô đi mua đồ, đắt cũng thích, rẻ cũng vui, cho cô tự mua thì lại thích đồ giảm giá nhưng vẫn muốn cái tốt nhất, Đường Diễn nhìn đến mơ hồ.

Hấn hỏi La Thiển: “Bao nhiêu tiền?”

La Thiển sững sốt, Đường Diễn tự nhiên lại hỏi cô một vấn đề như vậy? Nhưng cô cũng thích cùng hấn nói chuyện linh tinh, cho nên, thực vui vẻ mà trả lời: “Hai tệ năm một cân!”

Đường Diễn: “...”

Chịu đựng xúc động muốn học máu, Đường Diễn hỏi: “Sau đó?”

“Giảm còn hai tệ!” La Thiển trả lời, một chút cũng không đuối lý.

Đường Diễn cuối cùng cũng không thiết hỏi cô, thích giảm giá đến vậy sao?

La Thiển thật lòng không cảm thấy có lỗi với hấn, cô mua chỉ vì muốn ăn thôi mà, cũng không có nói bởi Đường Diễn mà phải mua cho hấn mì đắt nhất siêu thị.

Loại mì này, bản thân La Thiển vẫn thường ăn, làm kiểu máy móc cũng làm được thì tự nhiên sẽ không đáng giá tiền, nhưng La Thiển cảm thấy ăn ngon.

Trước khi biết giá, Đường Diễn cảm thấy ăn khá ngon. Sau khi biết giá, Đường Diễn vẫn cảm thấy ăn khá ngon, còn có chút rối bời.

Nhìn Đường Diễn ăn mì, La Thiển lại tiếp tục tác gấu: “Chủ hộ mà《Thời Gian Vui Vẻ》chọn có nói năm nay nhà họ muốn làm thịt heo tặng đoàn phim, đến lúc đó sẽ làm thịt khô gửi cho chúng ta. Đến lúc đó em sẽ làm com thịt khô com, a... Ăn rất ngon.” La Thiển nói xong, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Đường Diễn sững sốt: “Cô vẫn liên lạc với chủ hộ sao?” Vậy mà cùng đồng nghiệp thì...

“Ha ha ha... Đúng vậy! Sau khi bọn em ghi hình xong thì chủ hộ cũng trở lại, bà ấy nói em cho ăn rất chuyên nghiệp. Bọn em trò chuyện hàn huyên hai ngày, cô ấy nói coi em như người thân vậy, nói nếu về sau em tới nơi đó chơi thì sẽ được giảm 50%.”

Lại giảm giá...

“Nói đến giảm giá, cửa hàng bánh kem kia cũng giảm giá cho em 20%. Cũng ý tứ thật, nhưng chị gái chủ hộ cũng quá được, giảm hẳn 50%, như vậy chẳng phải là chi thu phí tổn thôi sao?”

“A! Cô cho heo ăn được sao?” Đường Diễn thờ dãi.

“Đương nhiên, khi còn nhỏ em đã làm rồi.”

Đường Diễn giờ mới nhớ tới xuất thân của cô: “Vậy cô từ nông thôn tới, khi còn nhỏ trong nhà cũng nuôi heo sao?”

“Không có!” Dù là nguyên chủ hay là chính cô đời trước đều không từng nuôi.

“Hả?” Đường Diễn như ngơ ngác.

La Thiên giải thích: “Là trước kia em giúp người trong thôn cho ăn, ba ngày được năm xu.”

Đường Diễn: “Năm xu thì làm được cái gì chứ!”

“Ấy, anh không biết rồi! Năm xu là rất lớn nhé! Một xu có thể mua được một túi nước ngọt hoặc hai viên đường, một bao que cay hoặc vài thứ khác, tóm lại năm xu có thể tiêu vài ngày đấy!” La Thiên cảm khái, khi còn nhỏ nhà cô rất nghèo, năm xu chính là tiền tiêu vặt trong một tuần.

Đường Diễn không muốn tiếp tục đề tài này, hẳn có chút không quen quá khứ như vậy, liền hỏi: “Khi nào làm com thịt khô?”

“Chắc khoảng tháng chạp! Khi đó chị ấy mới có thể giết heo làm thịt khô, hương vị loại này do nông thôn làm, hương vị ở siêu thị là không thể so sánh...”

La Thiên nói không ngừng, Đường Diễn yên lặng nghe, hẳn thật không thể tưởng tượng được cuộc sống của La Thiên khi còn nhỏ là cuộc sống như thế nào.

Khi còn nhỏ, trong nhà không bao giờ thiếu tiền, khi đó cả gia đình còn ở tại tứ hợp viện*. Hàng xóm xung quanh đều thuộc đơn vị quốc gia, bản thân Đường gia đã có nội tình, tuy không thể nói là nhà giàu số một cả nước, nhưng thật sự tiền tiêu không hết.

**Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, thông thường gồm có nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông - Tây và nhà đối diện với nhà chính, nhà bốn phía bao quanh sân vườn ở giữa, cho nên được gọi là Tứ hợp viện. “Tứ” chỉ số 4, “viện” là khoảng không gian như sân, vườn trong nhà. “Tứ hợp viện” chính là khoảng sân vườn được kết hợp lại từ 4 hướng đông, tây, nam, bắc. Đây chính là kiểu nhà truyền thống của những dân tộc Hán sống ở phía Bắc. Ngày nay chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nhiều thiết kế nhà tứ hợp viện tại các vùng nông thôn hay Bắc Kinh. Hình ảnh minh họa:*

Sau lại cùng mẹ Đường Diễn liên hôn, hai nhà hỗ trợ lẫn nhau, phát triển càng thêm mạnh. Từ lúc còn nhỏ, Đường Diễn đi học đã có xe chuyên dụng đón đưa. Không chỉ hần, không ít người bên cạnh hần đều như vậy. Hần chưa từng mặc quần áo bẩn, thậm chí cả đồ ăn vặt ở bên ngoài cũng chưa bao giờ ăn vì trong nhà bị luôn có đồ ăn vặt cao cấp cùng trái cây phong phú.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lớn hơn một chút, mẹ hần kế thừa công ty của ông ngoại, hần thường thường đến nước ngoài, lúc ở chỗ này lúc ở chỗ kia, thường xuyên đi chuyển từ trong nước ra ngoài nước rồi lại trở về nhưng thành tích học tập không hề đi xuống. Cho đến khi lên cao trung cùng một cô bé trong đại viện trộm ở bên nhau mới không hay đi ra ngoài, mãi cho đến lúc hai người chia tay.

Hắn trực tiếp rời đi khỏi nơi khiến hắn đau lòng này, ra nước ngoài, tới Mỹ học đại học, sau đó là về nước phát triển, rồi đến bây giờ.

“Đường tổng, ăn cái này không?”

Giọng La Thiên lời suy nghĩ của Đường Diễn trở về. Hắn quay đầu nhìn lại, cô đang ngồi xồm trước tủ lạnh, trong tay cầm một hộp macarons đủ loại kiểu dáng màu sắc, vô cùng xinh đẹp, yên tĩnh nằm ở bên trong, gương mặt tươi cười của cô cũng đặc biệt sáng lạn.

**Macaron: Một loại bánh ngọt của Pháp*

Đường Diễn đột nhiên cười, hình bóng trong đầu chậm rãi tan biến, hắn nói: “Mang lại đây đi!”

Ngày hôm sau, Triệu Vũ Lâm đang ngủ thì nhận được điện thoại của La Thiên, câu đầu tiên chính là: “Vũ Lâm, không tốt!!!”

Triệu Vũ Lâm hôm qua đến rạng sáng ba giờ mới ngủ. Vì chuyện của La Thiên, cả ba phía hiện giờ vẫn đang suy nghĩ biện pháp, cô vừa nghe nói hai chữ "không tốt" liền tưởng trên Weibo lại xảy ra chuyện, hoảng sợ ngồi bật dậy.

“Làm sao vậy làm sao vậy?”

“Đường tổng ngày hôm qua tự nhiên không dùng tiếp tục dùng tư thế lão hán đẩy xe, chị phải làm sao đây! Sợ muốn chết.” Loại việc này La Thiên vốn dĩ không có kinh nghiệm, kinh nghiệm hiện tại có được đều nhờ Đường Diễn, tư thế hắn dùng vẫn luôn như thế, đã thành thói quen của cô rồi. Giờ đột nhiên lại thay đổi, đã làm cái loại này việc xấu hổ này rồi mà tự nhiên còn nhìn trực tiếp, biến hóa này dọa cô sợ run cả người.

Triệu Vũ Lâm mất gần ba phút mới phản ứng lại đây La Thiên đang nói cái gì, khóc không ra nước mắt nói: “Chị gái của em, chị mới sáng sớm đã gọi điện cho em nói cái loại chuyện này, có thích hợp không?”

“Sao lại là sáng sớm? Đã mười giờ rồi!” La Thiên nói.

“Ngày hôm qua ba giờ em mới ngủ đấy!”

“Ngày hôm qua chị cũng ba giờ mới ngủ!” La Thiên tranh luận.

Có thể giống nhau sao? Trước ba giờ em đang làm việc, còn chị và Đường tổng thì ở trên giường nhé! A phi phi, vì sao cô phải làm rõ ràng loại chuyện này chứ? Cô còn là hoa cúc đại khuê nữ* a!

**Hoa cúc đại khuê nữ: thiếu nữ trong trắng có tiết tháo*

“Được rồi được rồi! Không quấy rầy em nữa, hôm nay chị có thể ra ngoài không?” La Thiên hỏi.

“Nếu chị không muốn sống thì cứ đi đi!” Triệu Vũ Lâm đáp.

“Ai da, bộ dáng của Lâu Tùng Nguyên này cũng thật yêu nghiệt! Nhìn fans xem này, vì hắn sống vì hắn chết.” La Thiên dùng giọng điệu vui vẻ khi thấy người gặp họa nói.

“Giờ mà chị còn có tâm tình vui sướng khi người khác gặp họa hả?” Vấn đề là chị cũng là vai chính đấy!

“Dù sao sớm muộn gì cũng có thể giải thích rõ ràng, không lẽ sự tình còn có thể biến thành đen hơn sao? Em ngủ tiếp đi! Chị cũng đi ngủ một lát. Trong tủ lạnh không còn đồ ăn, chị không ra ngoài được, em nhớ nghĩ biện pháp nhé!” La Thiên nói.

Điều này Triệu Vũ Lâm một chút cũng không dám không đồng ý. La Thiên vô cùng tuy hứng, cô sợ mình chỉ cần chậm một chút, La Thiên buổi chiều nhất định có thể đi giày đế thấp tự mình đến siêu thị. La Thiên từ sau lần té ngã kia liền bắt đầu không đi giày cao gót nữa.

“Dạ, để em cho người đưa qua, nếu chị có cái gì đặc biệt muốn mua thì gửi tin nhắn cho em, giờ em đi mua cho chị!” Triệu Vũ Lâm nhanh chóng nói, La Thiên ừ một tiếng.

Mấy ngày nay, vì để chứng minh Lâu Tùng Nguyên và La Thiên thật sự có quan hệ, mọi người lật tung mọi thứ lên để tìm dấu vết, đặc biệt là video《Thời Gian Vui Vẻ》phát bị họ xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Quả thật những người này đã tìm ra không ít hình ảnh chứng minh, ví dụ như La Thiên làm đồ ăn, Lâu Tùng Nguyên đều là người ăn nhiều nhất.

Ví dụ như, khi La Thiên cho heo ăn, Lâu Tùng Nguyên đều nguyện ý làm cùng cô.

Ví dụ như, lúc La Thiên ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn thì Lâu Tùng Nguyên đều sẽ ở nhà đun nước.

Tóm lại, hai người phối phối hợp hợp, hình ảnh đứng đắn sau khi bị YY* lâu như vậy, thế nhưng lại giống như có chút cảm giác?

**YY: tự sướng, tự ảo tưởng*

Thật ra nếu không phải La Thiến thì Lâu Tùng Nguyên cũng sẽ làm như vậy thôi, nhưng người làm vô tâm người xem có ý. Bọn họ chỉ nhìn thấy Lâu Tùng Nguyên đối xử với La Thiến đủ loại khác biệt, mà Lâu Tùng Nguyên lại không có cách nào để giải thích.

Khi La Thiến nấu ăn, hẳn ăn nhiều là bởi vì trong số bọn họ cô là người nấu ăn ngon nhất, có đồ ngon thì ngu gì không ăn?

Khi La Thiến cho heo ăn, hẳn vội vàng muốn làm cùng bởi vì chỉ có làm cùng La Thiến là nhẹ nhàng nhất, cơ bản chỉ cần một mình cô cũng làm xong, chỉ cần xuất chút lực xách đồ thôi.

Khi La Thiến ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn thì hẳn lại đun nước là bởi vì trong mấy nam mình tính, bối phận của hắn nhỏ nhất, La Thiến không đun, hắn chỉ có thể tích cực tự mình đi đun thôi!

Nhưng lại không thể ở trên Weibo giải thích, vì càng bôi càng đen!

Ngay khi Lâu Tùng Nguyên đang "phát điên" thì《Thời Gian Vui Vẻ》lại phát trailer.

Trong trailer mới nhất này, La Thiến ở nước ngoài cùng người đàn ông bị làm mờ có đủ loại tương tác, cư dân mạng bối rối bắt đầu nghi: Lẽ nào thật sự La Thiến người ta cùng Lâu Tùng Nguyên không có bất cứ quan hệ gì, mà người đàn ông bị làm mờ kia mới là chính chủ? Vừa nhìn là biết chính là người yêu, xem La Thiến cười có bao nhiêu chân thành kìa! Toàn bộ《Thời Gian Vui Vẻ》cũng chỉ có cái trailer này là La Thiến có biểu cảm phong phú nhất.

Mà lúc này ở Đường thị, thư ký Kiều gõ gõ cửa văn phòng của Đường Diễn.

“Đường tổng, đã phát trailer rồi.” Kiều bí thư tiến vào nói.

Đường Diễn ừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Edit: Linh Nguyệt

《Thời Gian Vui Vẻ》phát trailer tập cuối trước thời hạn. Tuy rằng ngày đầu tiên mọi người ở nước ngoài chính là đi chơi, nhưng sau khi biên tập lại, ngày đầu tiên thật ra được xếp ở cuối cùng.

Trailer trước đó đã là những ngày mạo hiểm ở nước ngoài, vốn dĩ phải đợi sau khi tập mạo hiểm phát sóng mới phát những ngày ở nước ngoài du lịch.

Hiện giờ lại phát trước thời hạn, đương nhiên là do Đường Diễn yêu cầu, hắn cảm thấy nếu không làm chút gì đó thì cho dù La Thiến trên thực tế là người của mình nhưng trên danh nghĩa sẽ là bạn gái người khác! Như vậy mặt mũi hắn sẽ như thế nào chứ? Hắn chính là người sĩ diện, làm bất cứ cái gì tự nhiên đều sẽ suy nghĩ tới mặt mũi của mình trước tiên.

Đừng tưởng hắn không phát hiện hai ngày nay ánh mắt thư ký Kiều nhìn hắn đã thay đổi nhé.

Kỳ thật thư ký Kiều vốn không nghĩ nhiều như vậy, cái gì mà ánh mắt thay đổi? Đều là Đường Diễn suy bụng ta ra bụng người, tự mình cảm thấy vậy thôi.

May mắn thay, sau khi việc này có một chút hiệu quả, La Thiến cùng Lâu Tùng Nguyên rèn sắt khi còn nóng giải thích một phen, Thịnh Tấn cũng thừa dịp này nhiệt độ đang nóng tuyên truyền một chút cho tạp chí mới, đồng thời giải thích nguyên nhân Lâu Tùng Nguyên và La Thiến cùng nhau quay chụp. Tạp chí này không chỉ nhấn vào phần trang phục mà cùng lúc còn giải thích sản phẩm, có các loại ảnh chụp của người mẫu, bọn họ cũng giải thích đã áp dụng phương pháp quay chụp ở nước ngoài, tăng mức độ sinh động của ảnh chụp.

Để mọi người từ ảnh thấy được nếu có thêm những yếu tố sắc màu này sẽ thay đổi cuộc sống của họ như thế nào.

Đồng thời còn phát ra hai, ba ảnh La Thiến mặc quần áo nhãn hiệu đi dạo trên phố, ảnh Lâu Tùng Nguyên dựa vào tường đầy soái khí, còn có ảnh hai người cùng nhau ngồi ở bàn uống đồ uống.

Tóm lại là đã cố định quan hệ của hai người chỉ dừng ở mức độ đồng nghiệp, nhiệt độ trên mạng cuối cùng cũng chậm rãi đi xuống, mọi người bắt đầu chú ý đến tạp chí.

“La Thiến mặc đồ này thực sự đẹp quá, muốn mua.”

“+1”

“+2”

“+10086”

“Nguyên ca soái đến chân trời, bộ quần áo này quá hợp!”

“Tôi mua tôi mua, tạp chí này tôi mua! Nhìn ảnh chụp đã biết là rất tuyệt.”

...

Fans qua đường cộng thêm thủy quân, cái loại hỗn hợp này cuối cùng thành công đem dư luận hấp dẫn kéo lại đây.

Buổi tối La Thiến còn gọi điện cho Triệu Vũ Lâm đặc ý nói: “Thấy chưa! Chị đã nói việc này sớm muộn gì cũng có thể làm sáng tỏ.”

“Không phải, chị Thiến, chị kêu Đường tổng hỗ trợ mà không nói trước với em!”

“Hả? Chị không có mà!” La Thiến nói.

Triệu Vũ Lâm cười cười rồi cúp điện thoại, La Thiển chưa nói, là do Đường tổng tự mình nhúng tay. Đường Diễn rất ít khi quản những việc này, Tiêu Vinh Thanh thực sự thông minh. Lúc cô ta đi theo Đường Diễn đã từ chối đề hân cung cấp tiền tài thù lao.

Bởi vì như vậy nên trong lúc Tiêu Vinh Thanh đi theo Đường Diễn, tài nguyên tốt ừn ừn kéo đến. Không cần tiền tài, Đường Diễn cũng không muốn mắc nợ, sẽ thoả mãn yêu cầu khác. Nói thật, tài nguyên của Tiêu Vinh Thanh nếu đổi thành tiền thì sẽ không chỉ đơn giản là hai mươi vạn mỗi tháng như vậy.

Đương nhiên, nhà ở của Tiêu Vinh Thanh trên danh nghĩa hiện tại cũng có cái do Đường Diễn cấp. Cho dù Tiêu Vinh Thanh thích Đường Diễn thì lúc Đường Diễn muốn tách ra, cô ta cũng không dám nháo.

Cô ta biết sẽ không có kết quả, sau khi nháo lên khéo lại càng khó khăn. Quả nhiên, sự dứt khoát lưu loát ấy đã đòi lại càng nhiều lợi ích ở phương diện khác.

Đó là do cô ta thông minh, thức thời khiến Đường Diễn vừa lòng, nhưng hần cũng không nhúng tay quá nhiều vào chuyện giữa những người này. Tình nhân của Đường Diễn cũng rất ít người gặp lại mà quá khó, thực sự nếu những người này cầu đến trước mặt hần, hần sẽ ra tay.

Nhưng ra tay hỗ trợ cũng là một loại triệt tiêu. Việc này Đường Diễn sẽ không quá tính toán, hần thích thế nào thì làm như thế, thư ký Kiều đi theo cạnh Đường Diễn mới là thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm. Tất cả mọi việc, thư ký Kiều đều tính đến rõ ràng, ngoại trừ thứ Đường Diễn tự động cho thì những cái khác đều qua tay thư ký Kiều.

La Thiển cũng vậy, không phải cô không nhận được tài nguyên là do không có Đường Diễn che chở. Đơn giản mà nói thì chính là, công việc của La Thiển nhẹ nhàng và tự do như vậy, chính là sự che chở lớn nhất Đường Diễn cho cô.

Người mới như La Thiển, hợp đồng khác nghiệt đến mức khó có thể tưởng tượng được. Một khi có chút danh khí, lượng công việc sẽ vô cùng nặng, một ngày hai tư giờ thì có thể phải làm việc hết hai mươi giờ.

Có kịch bản tìm tới còn được phép chọn nhận hay không nhận sao? Người mới lấy đầu ra nhiều quyền lợi như vậy? Công ty không quan tâm kịch bản tốt hay xấu, chỉ cần có thể kiếm ra tiền là được.

Cho nên La Thiển mới bước vào mà có thể làm việc một cách thoải mái như vậy, thậm chí có rất nhiều công ty còn không dám nhúng tay quá nhiều vào việc của cô.

Sau khi La Thiển bắt đầu hồng, công ty cũng cho Triệu Vũ Lâm hoàn toàn quyền lợi, có nhận kịch bản không, nhận kịch bản như thế nào, Triệu Vũ Lâm đều có thể toàn quyền làm chủ.

La Thiển chưa từng nghĩ đến việc này, nhưng Triệu Vũ Lâm vẫn luôn nhớ rõ. La Thiển ít khi tới công ty, cô lại thường tới, đã từng thấy qua người đại diện của người mới thân bắt do ký* như thế nào, cũng đã thấy không ít mình tính dưới cường độ công tác quá dày đặc mà tinh lực càng ngày càng yếu.

*Thân bắt do ký: phải làm những chuyện mà bản thân không hề muốn

La Thiển nhìn điện thoại bị cúp, về mặt mơ màng. Triệu Vũ Lâm đây là... không tin lời cô nói?

La Thiển cũng không thêm đề ý, ngược lại quay sang gọi cho Đường Diễn, điện thoại vừa được kết nối liền nói: “Đường tổng à! Cảm ơn anh! Em biết việc hôm nay nhất định là do anh ra tay hỗ trợ, ơn này ghi sâu trong tim không cách nào báo đáp được!”

Đường Diễn: “Mỗi một phần cảm kích của cô đều không đáng giá tiền!” Mỗi một lần hỏi báo hay là cảm động đến rơi nước mắt, một chút cũng không đáng giá!

La Thiển: “Nếu không... Em mời anh ăn cơm nhé?”

“Ăn cái gì?” Đường Diễn đã không còn ôm hy vọng gì đối với đáp án của cô nữa.

La Thiển hỏi: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Cô biết nhà hàng Michelin không?”

*Michelin/Michelin Star: là thước đo trong làng ẩm thực. Một sao Michelin có ý nghĩa rằng cơ sở ăn uống có chất lượng tốt, đáng để bạn dừng chân ghé lại. Hai sao Michelin đánh giá cơ sở ăn uống có chất lượng xuất sắc, đáng để bạn đi một quãng đường xa đến. Việc nhận ba sao hình bông hoa chứng tỏ cơ sở ăn uống có chất lượng vượt trội, đáng để bạn dành một chuyến đi đặc biệt và thưởng thức món ăn. (Theo zing.vn)

“Không!” La Thiển thật ra biết, nhưng nghe nói Michelin vô cùng vô cùng đắt, cô hỏi: “Anh có biết Toàn Tụ Đức* không?”

*Toàn Tụ Đức là nhà hàng lâu đời bậc nhất Trung Quốc nổi tiếng với món vịt quay Bắc Kinh, thành lập từ tận năm 1864 tại thủ đô nước này. Vào những năm 90, Toàn Tụ Đức bắt đầu thành lập hệ thống nhà hàng vịt quay Bắc Kinh nhượng quyền thương mại trên khắp Trung Quốc. Cố Thủ tướng Trung Quốc Chu Ân Lai từng giải thích ba chữ "Toàn Tụ Đức" là "Toàn mà không khuyết, Tụ mà không tán, Nhân đức trên hết", điều này cũng trở thành giá trị quan nòng cốt của Tập đoàn Toàn Tụ Đức. Cựu tổng thống Hoa Kỳ George Bush, cựu thủ tướng Đức Helmut Kohl và cựu Thủ tướng Anh Edward Heath đều từng dùng bữa ở đây. (Google)

Đường Diễn: “Biết!”

“Em mời anh ăn vịt quay! Nhà hàng này là cửa hiệu lâu đời, danh tiếng tốt, em còn chưa ăn qua bao giờ!”

“Ừ!”

Sau khi xác định buổi tối sẽ ăn vịt nướng, tâm tình La Thiển liền bay bay! Cô đã tính qua, lấy số tài sản trước mắt của cô cùng với tốc độ kiếm tiền, cô không có cách nào ở kinh đô mua một đồng lâu, cô đang suy xét là nên mua chung cư hay là đến thành phố khác mua.

Đầu tháng mười hai, tập phim du lịch ngoài trời của《Thời Gian Vui Vẻ》được chiếu. Khác với diễn biến hay quan hệ cạnh tranh ở các tập trước, những ngày tháng cuối hành trình này không khác gì du ngoạn tập thể.

Một tập này mỗi một người đều có kế hoạch du lịch của chính mình, tổ tiết mục không tham dự bất cứ cái gì, chỉ theo những người này đi chơi, ghi hình quay chụp. Có những hình ảnh thú vị, cũng có rất nhiều nơi nhàm chán, dựa vào hậu kỳ xen kẽ các loại, cắt nối biên tập, làm tăng thêm tư liệu sống, gia tăng tính thú vị.

Hành trình của La Thiển là được hoan nghênh nhất, bởi vì cô không phải đi một mình. Trong thế giới ngày nay, áp lực xã hội đã trở thành một vấn đề quan trọng. Có thể thấy sự ngọt ngào trong chương trình, ngay cả một người mới nổi tiếng như La Thiển cũng thu hút được không ít sự chú ý của người xem.

Huống chi, mọi người đối với sự cung chiêu vô hạn của Mr.Mosaic biểu hiện đủ các loại ghen ghét.

Đúng vậy, là ghen ghét.

Trên mạng đều là: “Anh nhìn Mr.Mosaic đi, rồi nhìn lại anh xem”

Cùng loại bạn gái thần kinh như La Thiên đi dạo phố, bạn gái một đường đi lạc, Mr.Mosaic nói cái gì nào?

Không nói gì cả! Người ta một đường đi theo nghe bạn gái khoác lác, yên tĩnh mà nghe. Hơn nữa còn là về mặt hạnh phúc nữa chứ!!!

Các bạn trai bị mắng rất muốn phản bác: “Về mặt hạnh phúc ở chỗ nào? Đều bị làm mờ rồi, thấy kiểu gì!!!”

Nhưng hiện tại, bạn gái nhà mình đang ở trong loại trạng thái u mê “bạn trai nhà người ta” này, nếu bọn họ dám phản bác một câu sẽ lập tức biến thành: Anh kém xa Mr.Mosaic.

Mr.Mosaic chẳng những toàn bộ hành trình đều đi cùng mà dưới tình huống bạn gái không tìm được đích đến còn có thể giải quyết vấn đề, thỏa mãn yêu cầu của bạn gái.

Quan trọng nhất chính là, mau nhìn xem, Mr.Mosaic buổi chiều mang bạn gái đi chơi ôn nhu như thế nào.

Hình ảnh hai người nói nói cười cười, mang bạn gái đi ngắm cảnh đẹp, ăn đồ ăn ngon...

Đó, chúng ta muốn chính là có một Mr.Mosaic như vậy làm bạn trai.

Đến tận lúc này, lời đồn còn sót lại của La Thiên và Lâu Tùng Nguyên, vốn đang lung lay sắp đổ cuối cùng cũng sụp đổ hoàn toàn.

Trên mạng có không ít lời chúc phúc và hâm mộ ghen ghét dành cho La Thiên và Mr.Mosaic, thậm chí có một cái tiết mục TV còn tìm đến tận chỗ Triệu Vũ Lâm hỏi xem có thể mời La Thiên cùng Mr.Mosaic đến tiết mục của họ không

La Thiên vừa lúc ở đó, nghe được những lời này, lập tức cười ha ha.

Triệu Vũ Lâm giật giật khoe miệng từ chối, đi hỏi Đường tổng việc này? Triệu Vũ Lâm có thể khẳng định mình sẽ bị Đường tổng ném từ tầng cao nhất xuống.

Đường Diễn một không cần danh khí, hai không cần tiền. Vì sao hẳn lại phải đi tham gia tiết mục gì đó?

《Thời Gian Vui Vẻ》còn có thể xem là sản phẩm của hắn, lên hình bị làm mờ là hắn yêu cầu đấy!

Buổi tối trở về, La Thiên liền cùng Đường Diễn nói chuyện này, toàn bộ quá trình vui vẻ không nhịn được.

“Ha ha... Thế này thì dù anh không có công ty cũng không sợ không có công việc, anh có thể đi làm mình tính.”

Đường Diễn giật giật khoe miệng hỏi cô: “Đang êm đẹp sao tôi lại không có công ty?” Nhà tôi còn hai cái đấy!

“Nếu không cần thận phá sản thì sao? Loại chuyện này ai cũng nói chắc được.”

Nếu không phải đã biết La Thiên vô tâm, Đường Diễn thật muốn nói, cô thử nói với người ta rằng công ty của họ sẽ phá sản đi? Chưa bị đánh là đã may mắn lắm rồi.

Kỳ thật, La Thiên cũng chỉ dám nói vậy ở trước mặt Đường Diễn. Đối thành người khác, cô quả thật không dám nói "nếu công ty của anh phá sản thì làm sao bây giờ".

Mà lúc này hai người vẫn không biết, tập《Thời Gian Vui Vẻ》này, không chỉ ảnh đến hai người bọn họ.

Lúc này, Lâm Phi đang ở nhà xem tiết mục, ghen tị dâng tràn.

Thì ra, Đường tổng ngày thường lạnh lùng như vậy nhưng đối với La Thiên hoàn toàn khác biệt. Đường tổng có một mặt ôn nhu như vậy, Lâm Phi vốn đã rõ, nhưng là trong lòng vẫn vô cùng không thoải mái.

Bất luận là ai, thấy người mình thích cùng người khác thân cận như vậy đều sẽ không thoải mái, Lâm Phi cũng là người, cũng là phụ nữ, đương nhiên sẽ không có gì khác biệt.

Mà một người phụ nữ khác ở nước ngoài khi thấy cảnh này cũng kinh sợ làm rơi cái ly nước, lúc ngồi xuống lấy ly, tay còn có chút run run.

Đường đại thiếu gia lúc nhìn thấy cái này, thiếu chút nữa phun ra ngụm trà vừa mới uống, người này nhìn thế nào cũng không giống em trai nhà mình!

Cái gọi là Mr.Mosaic, ở trước mặt người thân ruột thịt, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Ngay cả một người yêu thầm như Lâm Phi liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra hướng chỉ là người thân bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Nhóm bạn bè "heo chó" của Đường Diễn đương nhiên cũng trước nhận được tin tức, sau đó dùng đủ các loại phương thức nhòm kỹ《Thời Gian Vui Vẻ》khiến《Thời Gian Vui Vẻ》tăng thêm không ít ratings.

Nhà La Thiên đương nhiên cũng không ngoại lệ. Thì ra con gái nhà mình, thật sự yêu đương? Lời chị dâu cả nói... là nói thật?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Edit: Linh Nguyệt

Đường gia là một gia tộc lớn ở kinh đô, hiện giờ sớm đã dọn tới vùng biệt thự ở ngoại ô.

Lúc nhận được điện thoại của anh cả nhà mình, Đường Diễn đang chuẩn bị lái xe đến nhà La Thiên.

Anh cả của Đường Diễn tên Đường Hình, cùng Đường Diễn là anh em song sinh khác trứng. Việc này bất kể đối ba Đường hay mẹ Đường đều là một việc tốt rất đáng để chúc mừng.

Ba Đường là con một, mà mẹ Đường cũng là con gái duy nhất, sau khi liên hôn với ba Đường cũng đã hiểu là không có cách nào lưu lại một người thừa kế cho gia tộc.

Ai biết được bụng của mẹ Đường lại vô cùng tranh đua, một lần lập tức sinh được hai đứa con trai. Con trai lớn theo ba Đường kế thừa gia nghiệp, con trai út theo mẹ Đường kế thừa gia nghiệp, nhất thời hai nhà đều vui mừng.

Ba Đường và mẹ Đường không có tình cảm gì quá sâu sắc, hai người vốn chỉ vì lợi ích mà kết hôn. Những ngày sau đó tuy lâu nhưng không đủ để sinh tình, hai người lúc ấy cũng đã nói rõ nếu một trong hai có người mình thích, hai người liền ly hôn.

Ai ngờ hơn ba mươi năm qua đi, hai người ai cũng không ở bên ngoài tìm được bạn đời mình mong muốn. Hai người tuy rằng ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng miễn cưỡng cũng có chút giống người một nhà, ngày tháng vẫn luôn trôi qua như vậy.

Ba Đường là người lạnh nhạt, mẹ Đường là người quanh quẩn. Gien của hai người đều vô cùng cường đại, sinh hạ được song bào thai hoàn toàn di truyền từ gien cha mẹ, một nhà bốn người lúc ở cùng nhau, từ trước đến nay đều là bốn gương mặt không chút biểu cảm.

Sau khi hai anh em Đường gia lớn lên, mọi người có cuộc sống khác nhau, rất ít khi ở cùng một chỗ. Ngoại trừ mấy ngày lễ ngày tết thì nói thật, bốn người Đường gia ngay cả điện thoại cũng ít khi gọi cho nhau.

Lúc Đường Diễn về đến nhà, Đường Hình về mặt nghiêm túc ngồi ở sofa xem TV. Đường Diễn cởi áo khoác, người hầu trong nhà nhận lấy, treo ở một bên.

Đường Diễn giặt nhẹ cà vạt, đi đến cạnh anh trai Đường Hình nhà mình ngồi xuống, lúc này mới phát hiện TV đang phát chính là《Thời Gian Vui Vẻ》, đến đoạn Đường Diễn mang theo La Thiên ngồi ngắm cảnh giao thông công cộng.

Đường Hình nghiêm túc xem, sau đó lãnh đạm hỏi: “Người trong TV là chú à?”

Đường Diễn không tỏ ý kiến khế gặt đầu, Đường Hình "a" một tiếng nói: “Đã có người thì vì sao không đưa về nhà?”

Đường Diễn cũng mặt không biểu cảm mà nhìn TV, thuận miệng đáp: “Vẫn chưa có xác định.”

Đường Hình lờ mờ hần một cái nói: “Đã như vậy rồi mà còn chưa xác định?”

Hai người vốn chính là anh em, lại là song bào thai khác trứng, tuy rằng lớn lên không giống nhau nhưng lại vô cùng hiểu nhau, hơn nữa biểu cảm khí chất lại tương tự, kiểu như đem bảy phần xem như chín phần.

Đường Diễn gật đầu nói: “Xem lại đã.”

Đường Hình không nói gì nữa, hần báo Đường Diễn trở về vốn chính là vì đề hỏi hai câu này.

Hai người đang nói thì vợ Đường Hình bung một chén canh từ phòng bếp ra, thấy Đường Diễn liền phong tình vạn chủng* cười chào hỏi: “A Diễn đã về rồi?”

*Phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình, chỉ lo đăng làm một cái gì đó cũng lộ ra sự quyến rũ

Đường Diễn gật đầu, Đường Hình đứng dậy đi đến bàn ăn, Đường Diễn cũng đi theo. Vợ

Đường Hình tên Bạch Nhụy, khuôn mặt vô cùng yêu điểm, dáng người cũng pháp phòng quyến rũ, động tác càng là phong tình vạn chủng. Cô coi bỏ tạp dề, xoắn móng vĩnh ngồi xuống cạnh Đường Hình, mang theo một loại mê hoặc lòng người tươi cười nói: “Mau nếm thử đi, A Diễn đã rất lâu chưa có hưởng qua tay nghề của chị dâu rồi.”

Đường Diễn về mặt lạnh nhạt “vâng” một tiếng, sau đó cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Bạch Nhụy vui vẻ cười nhìn Đường Diễn, cho hần một cái nhìn đầy quyến rũ, rồi lại quay sang nói với ông xã Đường Hình của mình: “A Diễn hiếm khi trở về, hai người buổi tối từ từ tâm sự nhé.”

Đường Hình cứng đờ, sau đó làm như vô cảm nói: “Không cần, anh và nó không có chuyện gì để nói cả.”

Bạch Nhụy lại mỉa mai chớp chớp mắt phượng nói: Lần gặp mặt gần đây nhất của hai người là ở Tết Trung Thu đấy! Đã mấy tháng không gặp nhau rồi, hơn nữa không phải hôm qua anh nói hôm nay muốn cùng A Diễn tâm sự sao?”

Đường Hình vẫn như cũ lạnh mặt nói: “Vừa nói xong rồi.”

Bạch Nhụy sùng sốt, phong tình vạn chủng nói: “Vừa rồi anh chỉ nói cùng A Diễn có hai câu!”

Đường Hình liếc Đường Diễn một cái, sau đó nhìn Bạch Nhụy, trong mắt có chút bất đắc dĩ nói: “VẬY là đủ rồi.”

Khoẻ miệng đỏ tươi của Bạch Nhụy hơi hạ xuống nói: “Các anh nói chuyện phiếm cũng thật ngắn gọn.”

Đường Hình "ừ" một tiếng, gắp một miếng thịt cho Bạch Nhụy, hy vọng có thể lấp kín miệng của vợ mình.

Đường Diễn ở một bên xem chị dâu hần hằng ngày ghét bỏ anh trai hần, Đường Diễn lại không chán ghét Bạch Nhụy, hần cùng Bạch Nhụy từng là bạn học.

Vì Đường Diễn Đường Hình cùng tuổi, học cùng lớp cùng khối cũng là bình thường, Bạch Nhụy là bạn học của hai người, cùng Đường Hình đương nhiên cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Nhưng Bạch Nhụy không thuộc vòng tròn của bọn họ. Nhà Bạch Nhụy là nhà giàu mới nổi, không phải loại quá có tiền có thế, chỉ là từ gia đình bình thường nhảy đi làm thân với nhà khác, muốn cùng Đường gia kết giao thôi.

Cha Bạch là đầu bếp, sau khi mua vé số trúng thưởng liền đem đi mở tiệm cơm. Cửa hàng của chính mình đương nhiên sẽ càng tận tâm, trong tiệm có một cô gái làm công, lớn lên xinh đẹp, nhưng bởi vì tự mang phong tục khí chất, có không ít bạn trai thì họ đều chỉ là chơi qua đường.

Mẹ Bạch lớn lên vô cùng xinh đẹp, bị tổn thương vài lần liền có chút nội hướng tự bế. Sau khi làm ở tiệm com của cha Bạch, cuối cùng bị sự chân thành của cha Bạch làm cho cảm động, hai người thuận lý thành chương ở bên nhau, sinh được một nam một nữ.

Người con gái đó là Bạch Nhụy, sau khi sinh sinh thêm con trai, việc làm ăn của cha Bạch càng thêm tốt, liền mở thêm chi nhánh.

Có điều kiện, cha Bạch không bạc đãi con cái, đưa cả hai đứa đến trường học tốt nhất trong thành phố.

Đó cũng là trường học của anh em Đường gia. Bạch Nhụy không chỉ kế thừa được vẻ đẹp của mẹ Bạch mà còn nhận được cả khí chất quyền rũ trời sinh.

Cho nên, dù Bạch Nhụy không muốn nhìn người ta đầy mị nhãn, môi cong mông vênh thì cũng không tránh khỏi lơ đãng bộc lộ ra. Dẫu vậy, bản thân cô lại là cô gái vô cùng thuần lương.

Lúc tiểu học đặc tính của Bạch Nhụy còn chưa rõ ràng nhưng cũng đã biểu hiện sự khác biệt với những bé gái khác, cho nên thường bị bắt nạt. Sau khi lên sơ trung thì càng thêm trầm trọng, Đường Hình cũng là lúc đó bắt đầu bảo vệ Bạch Nhụy.

Từ đây liền không thể cứu vãn, lên cao trung hai người hăm sâu vào lưới tình, tốt nghiệp đại học xong Đường Hình đã vội vàng lôi kéo Bạch Nhụy đi lãnh chứng.

Hắn rất sợ bên này vứt cái mị nhãn, bên kia vứt cái mị nhãn, sau đó chạy theo người ta.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Đường Diễn ăn xong, nhìn anh mình lôi kéo chị dâu rồi đi, nhớ tới lúc anh hắn đem giấy hôn thú mang về, ba Đường mẹ Đường tức đến mức suýt nữa học máu, cảm thấy đầu có chút đau*.

*Gốc là Alexander, một chứng bệnh rối loạn thần kinh

Mối tình đầu của Đường Diễn tên Thẩm Bối Bối. Khi còn ở tư hợp viện, Thẩm Bối Bối sống cùng nhà hắn trong một cái sân.

Đường Diễn và Đường Hình cùng ở cao trung bắt đầu yêu đương, Đường Hình có thể nói là đã chịu đủ các loại quấy nhiễu ma quỷ của Đường gia, mà bản thân hắn lại được Đường gia nhất trí ủng hộ.

Bởi vì Đường Hình làm chính trị, Bạch Nhụy không những không giúp được gì mà khi cùng nhau ra cửa còn cảm thấy không hợp. Đường gia tự nhiên vô cùng không chào đón Bạch Nhụy, cũng vì thế mà đặc biệt chú ý tới bạn gái Đường Diễn, phát hiện Thẩm Bối Bối là con cháu thuộc dòng dõi thư hương thế gia, khí chất cao quý lãnh diễm, thanh lệ thoát tục.

So cùng Bạch Nhụy, Đường gia không có chút thiện cảm gì với Thẩm Bối Bối. Đáng tiếc, sau khi tốt nghiệp cao trung, Thẩm Bối Bối đi du học, Bạch Nhụy còn gả vào Đường gia, ba Đường mẹ Đường trong khoảng thời gian ấy đều mang biểu cảm sống không còn gì lý thú.

Đường Diễn đứng dậy rời khỏi bàn ăn, những cái khác người hầu sẽ tự thu dọn.

Đường Diễn kỳ thật rất muốn nói ba mẹ mình đừng tự mình đa tình quá. Dưới con mắt của hắn thì Bạch Nhụy không muốn gả nhưng anh hắn lại muốn cưới.

Đến nỗi việc Bạch Nhụy thường xuyên muốn ngủ riêng, Đường Diễn thật ra đã nghe anh mình nói qua. Tổng kết lại một câu thì chính là Bạch Nhụy ghét bỏ việc Đường Hình ở trên giường tương đối đánh người, ngẫu nhiên sẽ muốn ngủ một mình.

Vậy nên Đường Diễn thấy, chị dâu hắn vẫn rất thanh thuần. Đương nhiên, ba mẹ sớm cũng đã tiếp nhận đứa con dâu này rồi, hiện giờ chỉ chờ bụng Bạch Nhụy xảy ra động tĩnh thôi!

Vì thế, Đường Hình ở Đường Diễn trước mặt thường xuyên hút thuốc thờ dài nói: “Chị dâu chú tôi nay lại muốn phân phòng rồi.”

Đường Diễn hỏi vì sao, Đường Hình sâu kín trả lời: “Đại khái là đang chờ khi nào ly hôn ấy mà!”

Đường Diễn: “...”

Bạch Nhụy biết ba mẹ chồng nhà mình không thích mình, lại sợ về sau ly hôn sẽ xảy ra tranh chấp với Đường gia cho nên vẫn luôn không muốn có con. Đường Diễn từ trước đến nay lúc nói đến vấn đề này chỉ có vờ vờ vai anh mình coi như động viên.

Sau đó không thêm nhìn bóng dáng ưu thương của anh trai, dù sao thì loại chuyện này Đường Diễn muốn giúp cũng không thể giúp. Đương nhiên, hắn lúc này không hề nghĩ tới, có một ngày việc tương tự cũng sẽ phát sinh ở trên người mình.

Không quá hai ngày, Đường Diễn lại bị chính đám bạn tốt của mình gọi ra.

Đường Diễn thấy gần nửa năm vẫn luôn không liên lạc với đám ngu xuẩn này, liền đi ra ngoài.

Đám bạn của Đường Diễn đều là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, khi đó không phải cùng một cái sân thì chính là sân ở cách vách.

Hiện giờ, mọi người đều có sự nghiệp của riêng mình, những lúc có thể tụ tập cũng không nhiều.

Hôm nay có thể gom lại cũng là nhờ《Thời Gian Vui Vẻ》. Đường Diễn trước khi đi đã nghĩ tới là nguyên nhân này, lúc phát hiện quả thật đúng như vậy liền có chút hối hận.

“Ai ôi, Đường tổng tới rồi!” Hàn Văn Hiến ngồi ở một góc trong quán bar, liếc mắt một cái liền thấy Đường-một-chút-cũng-không-hợp-với-quán-bar- Diễn, lớn tiếng mà chào hỏi.

Ở nơi như thế này, dù có gào rách cổ cũng chưa chắc có người nghe được.

Đường Diễn không để ý đến hắn, đi thẳng qua ngồi xuống đối diện bọn họ, chân vắt chéo, tay ôm ngực nhìn ba người trước mặt hỏi: “Nói đi! Chuyện gì?”

Hàn Văn Hiến ha ha cười: “Còn có thể là chuyện gì nữa? Đương nhiên là chúc mừng Đường tổng của chúng ở trước mặt nhân dân cả nước chân chính thoát FA nha!”

Hàn Văn Hiến trong nhóm bọn họ chủ yếu là người điều tiết không khí, khéo đưa khéo đẩy. Vừa nghe nói Đường Diễn yêu đương đã gấp không chờ nổi đem người gọi ra.

Lúc này thấy Đường Diễn, đương nhiên bát quái hỏi: “Người phụ nữ kia là ai? Bạn gái cậu thật à?”

Đường Diễn nhìn về mặt bát quái hóng chuyện không khác gì La Thiển của Hàn Văn Hiến, trào phúng hỏi: “Cậu là phụ nữ à?”

Hàn Văn Hiến nghen: “Bát quái không phải là độc quyền của phụ nữ!”

Đường Diễn cười lạnh: “Cho nên cậu liền bát quái như vậy sao?”

Lữ Khai ngồi một bên nghe được liền cười, ôn hoà nói: “Việc này cũng không thật trách Văn Hiến bát quái được. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cậu đột nhiên để ý một người, chúng tớ đây không phải bát quái mà là đang quan tâm đến việc trọng đại của cuộc đời bạn thân, là cậu.”

“Không cần quan tâm” Đường Diễn xua tay.

Khổng Diệc Nhân không nhận được đáp án mong muốn liền hỏi: “Vậy cậu cùng Bối Bối thật sự kết thúc rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Edit: Linh Nguyệt

Những lời này, trực tiếp khiến sắc mặt Đường Diễn biến đen, đúng vậy, Đường Diễn hiểu được "bạn gái mối tình đầu", "ánh trăng sáng" mà La Thiển nói, là chỉ Thẩm Bối Bối.

Đường Diễn mặt lạnh nhìn Khổng Diệc Nhân một cái nói: “Liên quan gì tới cô ấy?”

Khổng Diệc Nhân vẫn chưa phát hiện có cái gì không đúng, cười nói: “Không phải cậu vẫn luôn đang đợi cô ấy sao?”

Hàn Văn Hiến và Lữ Khai, hai mắt đã nháy đến rút gân, Khổng Diệc Nhân cũng không nhìn bọn họ một cái. Nhất thời, hai người đều có chút thương cảm cho tên ngốc này.

Nghe Khổng Diệc Nhân nói xong, sắc mặt Đường Diễn càng đen: “Cậu nói tôi đang đợi cô ấy?”

Khổng Diệc Nhân gật đầu nói: “Đúng vậy! Chúng tôi đều cho rằng như vậy.”

Hàn Văn Hiến cúi đầu, Lữ Khai lập tức quay sang chỗ khác, đều không dám nhìn Đường Diễn.

Ánh mắt lạnh băng của Đường Diễn vèo vèo bắn về phía hai người, giọng nói lạnh đến cực độ: “Các người cũng cho rằng như vậy?”

Hàn Văn Hiến quay đầu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Nào có chuyện đấy? Không cần nghe lão Khổng nói bậy, tớ chưa bao giờ cảm thấy như thế cả.”

Khổng Diệc Nhân vô cùng không phối hợp đáp: “Ngày hôm qua cậu còn nói tới tôi Đường Diễn đây là quyết định chính thức cùng Thẩm Bối Bối tách ra!”

Hàn Văn Hiến xấu hổ cười lớn nói: “Đó là tôi nói đùa.”

“À, thì ra là cậu nói đùa!” Khổng Diệc Nhân đáp lại cộc lốc.

Hàn Văn Hiến rất muốn đê Khổng Diệc Nhân ra đánh một trận, nhóm bọn họ này người nào mà không phải là tình anh, sao có thể lòi ra một tên ngốc như vậy?

Đường Diễn lại lần nữa mở miệng, giọng nói lộ ra loại khí lạnh rét buốt như ngày đông khiến mấy người nghe được không khỏi run bần bật.

“Tôi không chờ Thẩm Bối Bối, cũng không cần ở trước mặt tôi nhắc đến Thẩm Bối Bối.”

Hàn Văn Hiến lập tức đáp: “Nhất định nhất định, ai nhắc đến là chó.”

Lữ Khai thiếu chút nữa không nhịn được cười ra, nhưng vác cổ nín lại lập tức phụ họa theo: “Đúng vậy, cũng không nhìn xem Đường tổng của chúng ta là người như thế nào.” Lớn già đầu rồi mà cứ còn cãi bướng, nói không chờ người ta mà sao tình nhân cứ tìm theo nguyên mẫu thế?

Thật ra cũng không phải bọn họ có ý đi quan sát này nọ, dù sao cũng là bạn thân nhiều năm, Thẩm Bối Bối vô thanh vô tức rời đi, để lại cho Đường Diễn thương tổn quá lớn. Mỗi lần Đường Diễn tìm phụ nữ, bọn họ đều sẽ đi hỏi thăm, sau đó lại nhìn nhìn, đều cảm thấy mấy người phụ nữ này đều có chút giống ai kia.

Dù sao thì Đường Diễn cùng Thẩm Bối Bối cũng là thanh mai trúc mã, bọn họ đương nhiên cũng là trúc mã của Thẩm Bối Bối, hình tượng của Thẩm Bối Bối đã ăn sâu bén rễ trong lòng bọn họ.

Ngay từ đầu, người thứ nhất Đường Diễn tìm chỉ có khí chất giống Thẩm Bối Bối, dần dần liền thay đổi thành người có tóc giống, nhóm bọn họ một ngày hai mươi tư giờ thật giống như không có việc gì để làm, chăm chú theo dõi người có tóc giống Thẩm Bối Bối.

Đường Diễn thật sự rất muốn hỏi bọn có phải hay không cũng cùng Thẩm Bối Bối nói chuyện yêu đương hay không mà rõ ràng như vậy?

Sau lại không dám tìm hiểu rõ, bắt đầu ở tìm kiếm, người thì tay giống, người thì có eo ong mật của cô như Tiêu Vĩnh Thanh, người lại có bóng lưng tương tự - La Thiển...

Đây cũng là điều Đường Diễn vừa lòng nhất ở La Thiển. Hắn chỉ cần nhìn bóng lưng La Thiển cũng có thể yên tĩnh nhìn hết một đêm. Nghĩ như vậy, Đường Diễn mới chợt nhận ra hắn đã rất lâu rồi chưa thông qua bóng lưng của La Thiển mà nhớ tới Thẩm Bối Bối.

Đương nhiên, cho dù Đường Diễn có cố giấu, nhóm người này cũng đều đã nhận định hắn đang tìm thế thân, đặc biệt bóng lưng của La Thiển, vô cùng rõ ràng.

Vậy nên lúc nghe được lời này của Lữ Khai, Đường Diễn liền có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi. Hắn rất buồn bực, nhưng chỉ có thể làm loại biểu cảm mặc kệ các người nói: “Còn muốn uống nữa không? Không uống thì tôi đi đấy.”

“Ấy ấy ấy, chúng ta khó khăn lắm mới tụ họp đầy đủ được, sao có thể không uống gì đã rồi! Nhất định là phải uống! Phục vụ, cho hai két bia.” Hàn Văn Hiến lớn tiếng nói.

Đường Diễn đã đứng lên chỉ có thể lại ngồi xuống, Hàn Văn Hiến làm mặt quỷ hỏi: “Cậu vợ và trò về tìm bạn gái à?”

Đường Diễn nhìn chăm chăm hán, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cầu độc thân.”

Hàn Văn Hiến lập tức bị Đường Diễn chọc cho tức đến choáng váng. Con mẹ nó, là ai, là tên nào đã dạy cho Đường tổng của bọn họ dùng loại từ ngữ tiên tiến như vậy?

Lữ Khải không nhịn được, lập tức phun ra một ngụm rượu, cười lớn nói: “Đường tổng, gần đây thay đổi không ít a! Bạn gái dạy sao?”

Ngay cả Không Diệc Nhân cũng cười lớn nói: “Lời này từ trong miệng Đường Diễn nói ra, sao lại thú vị hơn bình thường thế này nhỉ?”

Đường Diễn dùng ánh mắt nhìn ba người như nhìn ba tên thiếu năng, sau đó bị chuốc rượu đến bất tỉnh nhân sự.

Ba người kia liền nhanh chóng tìm tài xế, cùng nhau mang Đường Diễn thẳng đến nhà La Thiển.

Ha ha ha, mau lên, mau chạy nhanh đi xem người có khả năng trở thành chị dâu thôi!

Ba người đều mang tâm trạng kích động mang theo Đường Diễn về chung cư. Nói mang theo là bởi vì Đường Diễn khi uống say không giống như người bình thường uống say. Khi hán uống say, ngoại trừ bước chân có hơi lảo đảo, những cái khác không khác lúc bình thường là bao, thậm chí nếu nói năng cũng vẫn như bình thường.

Dù ngày hôm sau hán đều sẽ quên, nhưng nếu giờ hỏi hán thì hán vẫn có thể đáp lại ngon ơ.

Đường Diễn cũng thực ngoan, hán đi theo sau mấy người, một đường đi đến nhà La Thiển, còn đứng ở phía sau họ, mặt không biểu cảm nhìn ba người trước mặt.

Nếu không phải là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu biết nhau đã quá rõ, ba người quả thật không chịu được áp lực này.

“Ai đấy?” La Thiển cửa mở, về mặt mơ màng nhìn ba người trước mặt.

Sau đó cô liếc mắt nhìn thấy Đường Diễn, ngạc nhiên: “Đường tổng, sao muộn như vậy rồi mà anh còn qua đây?”

Ba người nghe cô gọi Đường tổng, trong lòng còn cười ha ha, cặp vợ chồng son cũng thật có tình thú!

Đường Diễn nghe được La Thiển gọi mình, lúc này mới đem tầm mắt từ trên ba tên gốc này thu về, quay sang nhìn La Thiển gần 10 giây mới đáp: “Ừ!”

La Thiển vừa thấy phản ứng này của hán liền nhủ mày nói: “Anh lại uống rượu rồi?”

Đường Diễn: “Ừ.”

La Thiển thờ dãi: “Uống say?”

Đường Diễn không vui, nhủ mày nói: “Không say, tôi nhìn giống đang say sao?”

“Không giống không giống!” La Thiển đôi giọng nói: “Được rồi, mau vào đi! Đó là bạn của anh sao?”

Đường Diễn hừ lạnh một tiếng nhìn ba người kia: “Không quen.”

Hàn Văn Hiến: “...”

Lữ Khải: “...”

Không Diệc Nhân: “...”

La Thiển: “...”

Sau đó, Đường Diễn vô cùng cao ngạo đẩy ba người ra, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào phòng của La Thiển.

Cô quay đầu lại nói: “Dép lê!”

Đường Diễn lại lục đục ngồi xổm xuống đi dép lê, La Thiển đã thành thói quen, Đường Diễn lúc uống say nhìn không khác gì lúc bình thường. Nhưng rốt cuộc vẫn khác, đầu óc đại khái là một mảnh trắng tinh, nếu như La Thiển không nói, hán sẽ không nhớ vào nhà phải đi dép lê, khi ngủ phải cởi bớt quần áo, thậm chí còn không phân biệt được cửa phòng nào với phòng nào.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

“Mấy người vào trong ngồi một chút đi! Tôi đi lấy chút nước mời các anh! Cảm ơn đã đưa Đường tổng lại đây, các anh vất vả rồi!” La Thiển giúp Đường Diễn đi dép lê xong liền quay đầu lại nói với ba người.

Nhất thời, độ hào cảm của ba người đối với La Thiển tăng lên không ít, sau đó vô cùng không khách khí bước vào nhà.

Đường Diễn thay dép lê tốc độ phi thường chậm, vừa mới cởi được một chiếc giày, ba tên kia đã vào nhà. Hán ngơ ngác nhìn một đống giày trên mặt đất, nhất thời có chút không kịp phản ứng, cho đến khi nghe được tiếng La Thiển giục hán tiếp tục thay dép lê, hán mới nghiêm túc cúi đầu tiếp tục cởi nốt chiếc giày còn lại.

Khi Đường Diễn vào nhà, ba người kia đều đã ngồi ngay ngắn, Đường Diễn tùy tiện ngồi xuống cạnh bọn họ.

La Thiển nhanh chóng đặt trước mặt bốn người mấy cốc nước chanh rồi nói: “Uống ít nước chanh đi! Cái này giúp giải rượu, ngày mai tỉnh lại đầu cũng sẽ không quá đau.”

Ba người cười cười nhận lấy, Hàn Văn Hiến còn hỏi: “À, cô quen Đường tổng bao lâu rồi?”

La Thiển nghĩ nghĩ rồi đáp: “Khoảng một năm rưỡi!”

Hàn Văn Hiến lại hỏi tiếp: “Khi nào thì mời chúng tôi uống rượu cưới thế?”

La Thiến ngượng ngùng cúi đầu: “Không biết!” Trong lòng lại nghĩ, ha ha, nửa năm nữa Đường tổng sẽ đá tôi, còn mời rượu cưới? Rượu ở tiệc chia tay đó, có muốn không?

Hàn Văn Hiến cười ha ha nói: “Chị dâu, chị đừng ngại, theo tôi thấy thì cái này cũng sắp rồi.”

La Thiến tiếp tục ngại ngùng hỏi: “Mấy người là bạn của Đường tổng?”

Ba người lúc này mới nhớ ra mình còn chưa có giới thiệu, một mạch giới thiệu qua, La Thiến liền có chút ấn tượng.

Mấy người này đối xử với Lâm Phi vẫn luôn không tồi, ba người cũng coi như xuất không ít lực trong chuyện tình cảm của Đường Diễn.

La Thiến thấy Đường Diễn nhìn chằm chằm vào ly nước, liền nói: “Đường tổng, mau uống đi!”

Đường Diễn bung lên uống hết, uống xong lập tức đứng lên, có chút bất ngờ.

La Thiến chỉ chỉ cửa WC nói: “Bên kia!”

Có một lần, Đường Diễn uống say buổi tối rồi giường, không tìm thấy WC, vẫn luôn đứng trước tủ quần áo phát ngốc, dọa La Thiến sợ muốn chết. Sau đó li dùng vài phút mới hiểu ngầm là Đường Diễn muốn tới WC, cũng là từ lúc đó cô liền biết khi Đường Diễn uống say, một chút khái niệm cơ bản cũng không có.

Ba người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn La Thiến tự nhiên như không. La Thiến lại ngại ngùng cười nói: “Đường tổng uống say khá nhiều lần, tôi liền có chút kinh nghiệm.”

“Ha ha ha, chị dâu thật hài hước. Cảm ơn cốc nước chanh của chị, chúng tôi đi trước.” Hàn Văn Hiến đáp.

Lữ Khải cũng ôn ôn hòa hòa nói: “Vây phiền cô chăm sóc Đường Diễn, chúng tôi đi trước.”

La Thiến gật gật đầu tiễn ba người ra tận cửa, ba người liền nói dưới lầu có tài xế, không cần La Thiến đưa đi xuống. La Thiến cũng có chút không yên tâm về Đường Diễn, không tiễn họ xuống dưới nữa.

Quay đầu nhìn lại, Đường Diễn đang đứng ở phía sau cô, La Thiến bị dọa nhảy ra sau một bước hỏi: “Anh làm cái gì đấy?”

“Không có, có làm gì đấy?” Đường Diễn vô cùng lạnh nhạt, hai mắt đều là bất mãn.

La Thiến đã thành quen, dù sao sáng mai hần cũng quên mất, liền nói: “Không có việc gì, đang nhìn cửa thần kỳ của Doraemon thôi.”

Vì thế Đường Diễn liền như suy tư gì mà nhìn chằm chằm cửa, La Thiến vừa thấy, cười rồi nói: “Đừng nhìn nữa, anh mau đi tắm rồi đi ngủ nhanh.”

Đường Diễn có chút không vui mà đi theo sau cô, nhìn cô thu dọn mấy ly núi trên bàn trong phòng khách, vô cùng ủy khuất nói: “Ba tên ngốc kia nói tôi còn nhớ bạn gái cũ, cô thấy tôi giống như vậy sao?”

La Thiến đáp cho có lệ: “Nhớ cũng được mà!”

“Nhưng tôi không có!”

“Nha, uống say rồi mà vẫn không thể nói thật?” La Thiến ngoài ý muốn liếc hần một cái nói: “Vây thì coi như không có! Không có thì anh tìm nhiều người giống cô ấy như vậy để làm gì?”

Đường Diễn liền yên tĩnh: “...”

La Thiến dọn dẹp xong xuôi, Đường Diễn lại tiếp tục xiêu xiêu vẹo vẹo đi theo sau cô nói: “Hiện tại không nhớ.”

“Không nhớ cũng tốt, “ánh trăng sáng” kia của anh cũng không phải là người tốt, sẽ có một ngày có một người ôn nhu lương thiện sánh bước cùng anh.” La Thiến đương nhiên là đang nói “tình yêu đích thực” Lâm Phi.

Nhưng Đường Diễn không biết! Hần hỏi La Thiến: “Sao cô biết?”

La Thiến đáp: “Em có năng lực tiên đoán được tương lai.”

Đường Diễn cười lạnh: “Cô cho rằng cô đang lừa ai đấy?”

La Thiến chỉ vào cửa phòng ngủ hỏi: “Nơi đó là nơi nào?”

Đường Diễn: “...”

Thấy Đường Diễn tự hỏi rất lâu, La Thiến nói: “WC.”

Đường Diễn liền đi qua đi mở cửa, sau đó lạnh lùng nhìn quanh phòng ngủ một lượt, không nói gì, phía sau vang tiếng cười của La Thiến: “Lừa anh làm gì? Ha ha ha, anh mau ngủ đi!”

Đường Diễn: “...”

La Thiến cảm thấy, cô cũng có thể bắt nạt hần những lúc thế này, cứ coi như đây là phúc lợi cho việc ngày thường bị hần áp bức đi! Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Linh Nguyệt

Ngày hôm sau khi Đường Diễn tỉnh lại, ký ức cuối cùng vẫn dừng ở lúc bị ba người kia điên cuồng kính rượu.

Sau đó ký ức trống rỗng, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới việc hắn nghiêm trọng hoài nghi mục đích ngày hôm qua ba tên kia chuốc rượu mình.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn, thấy mình đang mặc đồ ngủ giảm giá La Thiển mua, đầu nhất thời hơi ngốc một chút, chính là nghĩ nên bắt La Thiển mua áo ngủ mới.

Lắc lắc đầu, có chút choáng, Đường Diễn rời giường đi rửa mặt, mở cửa xong mới phát hiện La Thiển đang đeo tạp dề ở phòng bếp làm bữa sáng.

Bữa sáng La Thiển làm từ trước đến nay đều rất đơn giản, cháo gạo kê thêm chút đồ đơn giản ăn kèm. Có đôi khi cô sẽ trực tiếp ép sữa đậu nành, sau đó tự làm bánh quẩy hoặc bánh bao, việc này còn phải tùy thuộc vào tâm trạng của cô.

Nếu công việc nhẹ nhàng, mỗi tháng lại có tiền lãi cố định, cô sẽ đi ngủ sớm. Tuy rằng có lúc ngủ nướng nhưng cũng sẽ có vài lần dậy sớm như thế này, sáng sớm tâm trạng tốt, làm bữa sáng rất có tinh lực. Đường nhiên cũng có lúc La Thiển, khi đó cô sẽ không làm bữa sáng cho hắn. Cô đã không còn là người lúc nào cũng sẵn sàng nấu nướng cho hắn ăn.

Sau đó Đường Diễn đã đi theo La Thiển học hư rồi. La Thiển dậy trễ, Đường Diễn nếu không có việc gì thì sẽ không vội vàng đi làm. La Thiển hay nói hắn đây có một thi có hai, hoàn toàn là tự sa ngã.

Nhìn La Thiển bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt Đường Diễn liền không tự giác mà nhu hòa hơn rất nhiều. La Thiển hôm nay coi như có tinh thần, gần đây lại gặp nhiều chuyện tốt, nhân khí hiện giờ cao hơn không ít, tâm trạng La Thiển tự nhiên cũng tốt đến cực điểm.

Hôm nay chẳng những tự ép sữa đậu nành mà còn làm món ăn phiền toái như bánh bao súp* bốc hơi nghi ngút cùng bánh quẩy.

*Bánh bao súp/Bánh bao nước: một loại bánh bao nổi tiếng ở Thượng Hải

Chờ cô đem sữa đậu nành đặt bàn ăn mới phát hiện Đường Diễn đã từ phòng ngủ bước ra, cười chào hỏi: “Đường tổng, anh dậy rồi sao?”

Đường Diễn gạt đầu, hỏi cô: “Ngày hôm qua tôi tự tới đây sao?”

Chứng mất trí nhớ lại tái phát rồi. La Thiển cũng đã thấy nhiều, không trách gì đáp lại: “Không, bạn anh đưa anh lại đây.”

Đường Diễn nhíu mày: “Bọn họ có nói gì không?”

La Thiển lắc đầu nói: “Không có, là anh uống say, bọn họ không yên tâm nên đưa anh qua đây.”

La Thiển hơi tăng bốc mấy người kia lên một chút, hy vọng về sau này bọn họ đừng chính cô thâm quá.

Đường Diễn gạt đầu, hỏi: “Làm cái gì đây?”

La Thiển xoay người lấy đồ vật, trước thay Đường Diễn dọn xong chén đĩa, sau đó rót sữa đậu nành ra cốc, còn bỏ thêm chút đường.

Vừa làm vừa giới thiệu: “Bánh bao súp, da mỏng nhiều nước, do La Thiển em là thi tuyệt đối ngon. Còn có ít bánh ngọt, anh ném thử đi, mùi vị không thua bánh kem đâu. Đã có sữa đậu nành ắt không thể thiếu bánh quẩy, mấy cái khác là ít điểm tâm nhỏ. Em chuẩn bị để đến trưa ăn!”

Đường Diễn gạt đầu nói: “Ừ, nhớ đưa cho tôi một phần.”

La Thiển: “Dạ!”

Nhân khí của La Thiển tăng lên, Triệu Vũ Lâm lựa được không ít thông cáo đưa cho La Thiển. La Thiển lại chỉ chọn mấy show giải trí cùng mấy hợp đồng quảng cáo đơn giản, không hề có ý định nhận kịch bản phim truyền hình.

Triệu Vũ Lâm có chút tiếc nuối hỏi: “Sao chị không nhận đóng phim?”

“Đầu tiên, dựa theo số tiền kiếm được mà nói, nhận một bộ phim thời gian vừa dài lại vừa tốn tinh lực, cuối cùng tiền kiếm được còn không bằng tham gia show hay đóng quảng cáo!” La Thiển hiện giờ có muốn nhận cũng không nhận nổi vai chính. Phim có thể để La Thiển diễn vai chính hơn phân nửa không phải kịch bản tốt, kịch bản tốt cũng sẽ không tìm La Thiển diễn vai chính. Phí sản xuất phim truyền hình phần lớn đều sẽ phân cho những minh tinh đại bài, làm vai phụ không nhận được nhiều lắm, lại phải tốn không ít thời gian. Mà thời gian đó, đối với La Thiển mà nói là đủ để cô nhận thêm mấy show hoặc quảng cáo.

“Một lý do khác chính là, kỹ thuật diễn của chị, kịch bản có thể nhận không nhiều lắm. Chị lại không phải loại này minh tinh lưu lượng lớn, lấy kỹ thuật diễn này tìm không nổi kịch bản tốt. Cứ làm vậy trước đã!”

Còn một cái cuối cùng, La Thiển không dám nói, hiện giờ cốt truyện đã có chút loạn, nữ chính xuất hiện trước thời hạn. Dựa theo cốt truyện, nửa năm sau nữ chính mới xuất hiện, hiện giờ lại đột nhiên phát sinh tình huống như thế này, cô không rõ ràng lắm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Cho nên nhất định trong thời gian ngắn phải kiếm được thật nhiều tiền.

Triệu Vũ Lâm không nói gì nữa, cô không ép buộc được La Thiển, liền dựa theo ý của La Thiển nhận một ít thông cáo.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Tạp chí trước đó La Thiển chụp sẽ ra vào Giáng Sinh, tức là quý đầu tiên, cũng là số đặc biệt, hơn nữa có lưu lượng của Lâu Tùng Nguyên, nhân khí của La Thiển càng tăng cao.

Nhất thời, tạp chí chưa bán đã nổi. La Thiển cùng Mr.Mosaic hằng ngày cũng bị cư dân mạng thúc giục các loại muốn hai người xuất hiện, La Thiển đương nhiên không thêm để ý tới. Nhưng lượt follow trên Weibo của cô đã đột phá 500 vạn, cũng coi như là có tiến triển mới, được không ít hãng quảng cáo mời.

Đặc biệt tháng mười hai này ngay sau Giáng Sinh là Tết Nguyên Đán. Tháng này La Thiển nhận được không ít quảng cáo, tạp chí kia còn cùng Lâu Tùng Nguyên làm tuyên truyền.

Đêm Giáng Sinh, La Thiển còn chạy đi mua cho Đường Diễn một đồng hồ hết ba vạn tám ngàn, hại cô đau lòng không thôi.

La Thiển không biết giá trị, nhãn hiệu của các loại đồng hồ hay trình độ được hoan nghênh, cô chỉ biết lúc Thất Tịch tháng tám năm nay cùng Đường Diễn còn chưa thân, Đường Diễn cũng giống nhau cô, không chuẩn bị quà tặng Thất Tịch.

Nhưng hai ngày nay, ánh mắt Đường Diễn nhìn cô có chút không đúng, La Thiển cảm giác đại khái là liên quan tới đêm Giáng Sinh. Đã nhận của Đường Diễn không ít đồ rồi, cũng nên báo đáp lại một chút.

Vì thế, cô liền chạy tới trung tâm thương mại, cái hiểu cái không nghe nhân viên giới thiệu, từ mấy ngàn đến mấy chục vạn đều có. La Thiển chọn cái ba vạn tám*, nhân viên nói cái này rất nổi danh a! Sản phẩm ra đời những năm bốn mươi của thế kỷ hai mươi, đã từng thịnh hành toàn cầu đó! Kiểu dáng trang nhã, còn có viền kim cương nữa chứ, đường kính vừa vặn 30mm nha!

*Ba vạn tám = 38888 nhân dân tệ ~ 130 triệu VNĐ

Tóm lại là nhân viên nói một đồng lời La Thiển nghe không hiểu, nhưng cô nhìn bảng giá ba vạn tám này liền biết. Giá trị xa xỉ như vậy, nhất định không phải hàng rẻ tiền, nhất định chính là đồ tốt. Lấy cái này Đường tổng có muốn cũng không thể nói cái gì.

Còn đối với La Thiển, cô cảm thấy hiện giờ đã có điện thoại, đồng hồ không phải là đồ nhất định phải có nữa. Tốn nhiều tiền như vậy để mua một cái đồng hồ? Đồ không phải ăn no rừng mỡ sao? Hơn nữa, dù cho là mua đồng hồ đi, có cần thiết phải mua cái quý như vậy không?

Vậy nên La Thiển đối với việc mình nguyện ý tốn ba vạn tám đi mua một cái đồng-hồ-không-cần-thiết-hồ, vô cùng tin tưởng.

Đường Diễn hiện giờ ở bên này giải quyết xong hết thấy, lúc La Thiển về nhà thì hẳn đã trở lại. Thấy Đường Diễn, La Thiển vô cùng vui vẻ, lấy lễ vật ra, về mặt đặc ý nói: “Đường tổng, quà Giáng Sinh.”

Đường Diễn nhường mảy nhận lấy, thuận miệng hỏi một câu: “Cái gì thế?”

La Thiển: “Hàng hiệu!”

Đường Diễn nhận lấy, vừa mở ra liền thấy một cái đồng hồ màu đen đơn giản, nhìn qua có chút sang trọng. Nhưng bìa hộp lại ghi một cái tên hẳn không quen biết, hơi hoài nghi không biết có phải La Thiển mua trúng hàng nhái cao cấp không.

La Thiển hiếm mua đồ đắt, đặc ý đến không thể đặc ý hơn. Cô cười nói: “Em nói cho anh biết nhé. Nhãn hiệu này có từ lâu đời rồi, từ những năm bốn mươi của thế kỷ hai mươi cơ, đồ tốt. Em tốn không ít đâu, gần mười vạn đấy!”

Đường Diễn nhìn La Thiển, hỏi: “Cò lừa tôi à? Sao tôi nhìn thế nào cũng không thấy giống đồ mười vạn thế?” Cái loại này, Đường Diễn cảm thấy chỉ có trên dưới hai vạn là cùng.

Đồ gần mười vạn, cùng đồ giá một hai vạn, không hề giống nhau. Giống như mấy trăm vạn cùng mấy ngàn vạn, cũng không giống nhau. Hẳn cũng chưa từng nghe qua nhãn hiệu này, cứ cho nó nổi tiếng đi, nhìn cũng đẹp, nhưng không đến mức tinh xảo đến có thể trị giá mấy chục vạn.

La Thiển bất mãn nhìn hân: “Đây là quà Giáng Sinh, chủ yếu là ở tâm lòng. Tâm lòng đó, anh hiểu chưa?” Còn muốn đồ mười vạn, một nửa tiền lương của cô đấy! La Thiển hiện giờ đối với việc tương lai mình có thể mua một đồng nhà có chút lo lắng, phải nỗ lực kiếm tiền thôi. Mua một món đồ giá mấy chục vạn cho một người có thể sau này không gặp lại nữa? Không có đâu.

Đường Diễn cũng không hỏi tiếp, cất đồng hồ đi. La Thiển hai mắt đầy trông mong nhìn hân: “Em có quà không?”

Đường Diễn khẽ cười, gõ nhẹ vào đầu cô nói: “Còn biết đòi quà.”

Đường Diễn cũng không làm cô thất vọng, đưa cho La Thiển một cái hộp. Cô nhận rồi cười hỏi: “Cũng là đồng hồ à?”

Đường Diễn lắc đầu, La Thiển liền mở ra, là một cái điều trị*, có lẽ làm bằng ngọc, xanh biếc sáng trong. La Thiển không nhìn ra được ngọc tốt hay ngọc không tốt nhưng cô lại biết, ngọc rất quý. Vòng ngọc linh tinh gì đó trong tiệm trang sức, giá ít nhất cũng phải hơn mấy ngàn đấy! Huống chi là đồ Đường tổng đưa, nhất định chất lượng không tồi.

*Điều trị: Mặt dây chuyền

La Thiển cực kỳ vui vẻ, cô vẫn chưa có vòng cổ bằng ngọc, liền hỏi: “Quý lắm sao?”

Đường Diễn lắc đầu: “Là người khác tặng.” Đồ vật là người khác tặng, chỉ là Đường Diễn không lấy không. Hân nhất quyết muốn dùng tiền mua, người nọ chỉ đành bán rẻ cho hân.

La Thiển thật ra không quan trọng mấy cái này lắm, quà tặng mà, Đường Diễn cho thì có cứ nhận thôi, đều được. Lại nói, Đường Diễn từ trước đến nay mỗi khi ra tay tặng đồ đều không có cái nào rẻ, mà cái điều trị ngọc này quả thật rất đẹp. La Thiển không có ý định đem bán, cô muốn để lại làm đồ gia truyền, thật cẩn thận cất đi.

Hai người đều nhận được quà, vô cùng vui vẻ. Xong xuôi hết cả, Đường Diễn liền mang La Thiển đi chơi.

Đêm Giáng Sinh, trên đường đều là những người có đôi có cặp, La Thiển và Đường Diễn xuất hiện cũng không có vẻ gì là đột ngột. Khí chất Đường Diễn khiến không ít người đi đường quay đầu lại nhìn, La Thiển hiện giờ tuy có chút danh khí, nhưng không phải ai ai cũng biết, chỉ đeo khẩu trang.

Ven đường đủ các loại đèn màu và bảng hiệu, các cửa hàng dùng hết đủ mọi thủ đoạn để “câu” khách, La Thiển nhìn mà cười đến tít cả mắt, cảm thấy như đang nằm mơ. Đường Diễn mang theo cô cũng không cảm thấy nhàm chán, hai người đi một đoạn nhưng vẫn không tìm được nhà hàng để ăn tối.

Mỗi một cửa hàng đều đông kín khách, Đường Diễn đành mang La Thiển tới khách sạn đặt một phòng bao lớn, cuối cùng mới có thể yên ổn ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên La Thiển ăn cơm như thế này. Cả một phòng bao lớn mà chỉ có hai người, bên trong còn có bàn trà, có WC, có tủ quần áo, còn có cả các loại phương tiện giải trí như karaoke.. Lại chỉ phục vụ cho hai người, vô cùng mới lạ.

Ăn xong, Đường Diễn muốn đưa La Thiển đi xem phim nhưng phát hiện các rạp đều đã bán hết vé.

Hai người liền có chút mất hứng đi về nhà. La Thiển chưa bao giờ đi chơi lễ Giáng Sinh, không ngờ rằng lại náo nhiệt như vậy. Đường Diễn thì sau cao trung cũng không đón Giáng Sinh nữa, không nghĩ tới chỉ có mấy năm mà đã thay đổi nhiều như vậy.

Tuy rằng thế nhưng có La Thiển ở cạnh là được rồi, không chơi Giáng Sinh thì không chơi!

La Thiển mua một cái bánh kem Giáng Sinh cũng một ít đồ ăn vặt, hai người ở trong nhà xem TV ăn uống, cùng nhau làm tổ trên sofa, dùng chăn bao lấy hai người, ngược lại lại vô cùng hài hòa, thậm chí Đường Diễn còn cảm thấy được cảm giác ấm áp mà trước nay không cảm nhận được.

Cho dù hai người ở nhà làm ổ, đơn giản như vậy trải qua Giáng Sinh, nhưng dù là với La Thiển hay Đường Diễn, đều vô cùng vô cùng thỏa mãn.

Ngày thứ hai, La Thiến nhận được điện thoại của La Diễm.

La Thiến lần trước trở về liền đem điện thoại cũ của mình đưa cho La Diễm. La Diễm sau đó còn gửi cho La Thiến mấy video ngắn, là video nhà cô phá nhà xây lại.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên La Diễm gọi điện cho La Thiến.

“Chị, làm sao vậy ạ?” La Thiến gãi gãi đầu lên tiếng hỏi trước.

“Cái kia... Thiến Thiến à! Em có thể trở về một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Edit: Linh Nguyệt

"Làm sao vậy?" La Thiến kỳ quái.

La Diễm đáp ứng một hồi lâu mới nói: "Chị muốn ly hôn với anh rể em, đợi em trở về quyết định."

La Thiến: "..."

Đường Diễm cũng tỉnh lại, nhìn La Thiến về mặt ngốc ngốc cúp điện thoại, hỏi: "Làm sao vậy?"

La Thiến mơ màng quay đầu nhìn Đường Diễm nói: "Chị của em muốn ly hôn?"

"Không phải." Đường Diễm sững sốt xong mới nói: "Điện thoại có phải tôi nhận đâu, cô hỏi tôi thì tôi hỏi ai?"

La Thiến đối với nhà chồng của La Diễm là Vệ gia không biết nhiều, thông qua đôi ba câu của La Tuấn và bà mẹ La thì cũng chỉ đoán được Vệ gia chẳng phải nơi tốt lành gì. Nhưng, La Diễm chưa từng có ý định muốn ly hôn.

Vệ Ngọc Đào mới có ba tuổi, La Diễm dù có chịu khổ thế nào cũng chưa từng nói muốn ly hôn, vậy mà bây giờ...

La Thiến có chút nghi hoặc: "Hình như ý của chị em là muốn ly hôn đấy!" Cô quay đầu nhìn Đường Diễm nói: "Em phải trở về nhìn xem!"

La Thiến nói đi liền đi, ngay trong ngày lập tức chuẩn bị đồ. Đường Diễm nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi cũng đi."

Nhìn gương mặt vô cảm của Đường Diễm, La Thiến cạ lời: "Anh đi làm gì?"

Đường Diễm nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy lấy bản lĩnh của cô thì không thể giải quyết được việc này."

La Thiến thờ dãi nói: "Đường tổng, anh đừng nhìn em như vậy, việc này em thấy em rất thích hợp để xử lý, hơn anh là cái chắc."

La Thiến vừa lấy quần áo ở trong tủ, bởi vì đang là mùa đông, mới có hai bộ mà vali nhỏ đã đầy, vừa nói: "Chúng ta á! Là hai loại người, năng lực xử lý tình huống cũng khác nhau. Anh đọc hiểu văn kiện, ký được hợp đồng, em không làm được. Nhưng những việc trong thôn, Đường tổng, anh không nhất định có thể làm tốt đâu!"

Đường Diễm nghe xong liền thấy không thoải mái, cái gì gọi là hai loại người? Không đều là người sao? Hắn đáp: "Thế tôi lại càng muốn đi, tôi ngược lại muốn xem xem tôi cái gì không được?" Hợp đồng mấy trăm triệu tôi còn có thể giải quyết, về điểm này cô chỉ có phá là giới thôi. Đường Diễm lập tức từ tủ quần áo lấy ra hai bộ ném xuống trước mặt La Thiến.

La Thiến: "...". Dù sao trong nhà cũng đã biết mình yêu đương, yêu đương lại không nhất định cuối cùng sẽ phải ở bên nhau, đi thì đi!

Bởi vậy, hai người cùng mua vé máy bay về nhà La Thiến.

La Thiến trước khi trở về có gọi điện báo với mẹ La. Mẹ La biết La Thiến sẽ trở về, còn mang theo người bạn trai trên TV kia, nhất thời vô cùng vui mừng.

Khi La Thiến về đến nhà đã là chạng vạng, mẹ La đã chuẩn bị một bàn ăn vô cùng phong phú.

Nhà của La gia đã bị phá ra, đang xây móng. Mỗi ngày ba La cùng mẹ La đều giúp đỡ làm việc. Buổi tối thì ở phòng sắt lá ngoài kia, sau khi được La Thiến trang hoàng lại, mùa hè không còn quá nóng, mùa đông cũng không đến mức lọt gió.

Phòng lá sắt dùng một tấm vải ngăn thành phòng ngủ và phòng bếp. Vô cùng đơn giản, ở trước cửa đặt một bàn tròn lớn, bên trên bày hơn mười món ăn.

La Thiến buông hành lý, vào phòng liền thấy một bàn đồ ăn, ngạc nhiên nói: "Phong phú như vậy!"

Mẹ La cười nói: "Chị con trở về, đây đều là nó làm"

La Thiến sững sốt, quay đầu quả nhiên thấy La Diễm đang ở dọn dẹp ở phòng bếp, La Diễm ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt cô còn cười cười.

Nhìn bộ dáng của mẹ Lã không giống như đã biết chuyện, La Thiến nghĩ hẳn là La Diễm vẫn chưa nói với bà.

"Thiến Thiến, đây là..." Mẹ La xoa xoa tay, nhìn Đường Diễm ăn mặc chần chu hỏi.

La Thiến cười nói: "Đây là bạn trai con, Đường Diễm." Sau đó lại quay đầu nhìn Đường Diễm, giới thiệu ba mẹ La cùng La Diễm.

Khoé miệng Đường Diễm tuy cười nhưng trong có vẻ hơi cứng nhắc, chào hỏi xong xuôi mới phát hiện, lấy thân phận của hắn, hình như đây là đang ra mắt ba mẹ vợ sao?

Đường Diễm khí chất có thừa, bề ngoài tốt, ăn mặc cũng đẹp, mặt mày tuy hơi lãnh đạm nhưng không hề có ý khinh thường. Ba La mẹ La đều vô cùng vừa lòng, bọn họ biết, mỗi người đều có tính cách khác nhau, ví như con rể cả của La gia nhà họ là một người nội hướng, thành thật, an phận.

Bình thường lúc cùng La Diễm trở về cũng không nói lời nào, luôn yên yên tĩnh tĩnh ngồi ở một bên. Đường Diễm nhìn qua liền biết là người không hay cười, có thể như vậy hắn là đã cố gắng rồi.

La Thiển còn ngoài ý muốn nhìn Đường Diễm một cái. Oa, Đường tổng thật là lợi hại!

Đường Diễm chẳng những lợi hại, hắn còn mua không ít lễ vật để biếu tặng, cầm đầy hai tay đề. Nào là rượu Mao Đài* cho ba La, tổ yến cho mẹ La, còn có một bộ trang sức cho La Diễm. Mấy đồ Đường Diễm này cũng không phải hàng hiệu gì, đều là lúc sắp xuất phát mua ở sân bay, giá cả đối với hắn mà nói là quá bình dân, quá rẻ.

*Rượu Mao Đài: một nhãn hiệu rượu trắng của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuân Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu. Rượu Mao Đài là rượu chưng cất từ cao lương lên men. Rượu này có đặc trưng là trong vắt, không màu, có mùi thơm đặc trưng và có độ cồn cao (truyền thống là khoảng 65%, sản phẩm chủ đạo là loại Phi Thiên 53% độ cồn, song gần đây có nhiều loại Mao Đài chỉ từ 35 đến 47%). Rượu Mao Đài có lịch sử trên 300 năm, bắt đầu từ đầu đời Thanh. Danh tiếng của nó bắt đầu vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc khi Chu Ân Lai dùng nó để chiêu đãi các nguyên thủ quốc gia khác của thế giới. Tuy nhiên, rượu Mao Đài cũng bị coi là quá biếu xén tham nhũng. (Theo Wikipedia)

Ba La mẹ La nhận được lễ vật, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vô cùng vừa lòng.

Chờ lúc ngồi xuống, Đường Diễm mới nhường mầy nhìn La Thiển hỏi: "Thế nào?"

La Thiển nhìn bộ dáng khoe khoang của hắn, khịch lệ nói: "Đường tổng thật uy vũ."

Đường Diễm với đáp án này vô cùng vừa lòng, hắn còn mang theo không ít đặc sản kinh đô trở về, vịt quay đương nhiên không thể thiếu, cũng không uổng công hắn dừng lại mua.

Một bữa cơm này cả khách và chủ đều vui vẻ. Ba mẹ La không ngừng thúc giục La Thiển dẫn Đường Diễm đi dạo xung quanh.

La Thiển vốn định kéo La Diễm theo để hỏi chuyện nhưng mẹ La không đồng ý, La Thiển cũng không vội, dẫn Đường Diễm đi dạo một vòng trong thôn, nơi nơi nhìn nhìn.

Thôn Cam Lâm không lớn không nhỏ, từ đây lên trấn tuy tốn nửa giờ nhưng so sánh với các thôn khác thì đã được xem như là gần rồi. Dù sao hiện nay, phần lớn đều đã có xe máy chạy bằng điện, mọi người ra cửa trở về đều đạp xe, tiết kiệm được không ít thời gian.

Trong thôn vẫn còn một ít người làm ruộng, nhưng phần lớn đều đã dùng để xây nhà. Người giống ba La mẹ La không có việc gì sẽ xuống ruộng càng ngày càng ít, hầu hết tình nguyện đi ra ngoài làm công, trong thôn giờ phần lớn tuổi tác đều đã cao, con cái có thể kiếm tiền, dành thời gian hưởng thụ lúc tuổi già.

Giống như ba La mẹ La hiện giờ không nhiều lắm, chính là loại ngày thường có thể ăn đồ ăn cùng đậu phộng hay khoai lang, nếu thu được nhiều thêm sẽ đưa tới trấn bán. Nhưng bởi vì gần đây xây nhà, cho nên lúc ăn không hết đều tặng cho hàng xóm, để họ muốn ăn thì tự đến lấy.

La Phụng Lan đã từng đến một lần nhưng ba La không cho, bà ta cảm thấy thật mất mặt, liền không đi nữa.

La Thiển mang theo Đường Diễm đến ruộng nhà mình, vừa chỉ vừa nói: "Từ nơi này... Đến chỗ kia, đều là ruộng của nhà em."

Đường Diễm nhìn nhìn, cây trồng xanh mướt, trông rất đẹp mắt. Vừa đi tới liền gặp mấy bác gái đang gánh thùng nước, lúc nhìn thấy La Thiển còn cười nói: "Thiến Thiến đã về rồi sao? Ôi chao, ai đây? Lớn lên cũng lịch sự quá."

La Thiển cười cười chào lại nhưng không đáp, người nọ cũng không hỏi thêm, rồi đi.

Đường Diễm lạnh lùng nhìn cô: "Tôi khiến cô mất mặt à?" Còn không thêm giới thiệu tôi?

La Thiển xua xua tay nói: "Người trong thôn đều rất lăm chuyen, nếu em nói thì buổi tối bọn họ nhất định sẽ chạy tới vây xem anh."

Đường Diễm nửa tin nửa ngờ nhìn cô, La Thiển tiếp tục kéo hắn đi nhìn thêm không ít chỗ, ngay cả mấy quán bán đồ ăn vặt cũng không tha.

Khi La Thiển còn nhỏ, chỉ có ba bốn nhà trong thôn có có thể đồ ăn vặt. Sau đó giao thông phát triển, lái xe máy vài phút là có thể đến trấn trên, so với trước kia tiện lợi hơn rất nhiều, muốn mua lúc nào thì mua lúc đó.

Sau đó mấy quán bán đồ ăn vặt trong thôn càng ngày càng ít, hiện giờ chỉ còn một hai nhà, nhưng cũng chỉ có bọn trẻ con trên đường đi học ghé vào mua.

Đường Diễm đã từng sống ở nơi cũng quán ăn vặt, nhưng không giống như trong thôn của La Thiển. Cái quán đó khá lớn nhưng chỉ có một tủ kính cùng một quầy đông lạnh, trong tủ kính bày đầy đồ vật để bọn trẻ con đến mua có thể thoải mái lựa chọn, mà ông chủ cũng dễ tìm.

La Thiển mua một lọ thổi bong bóng giá hai tệ, vừa đi cùng Đường Diễm vừa thổi, sau đó còn quay đầu hỏi hắn: "Đẹp không?"

Đường Diễm nhìn đến sùng sốt, La Thiển quả thật xinh đẹp. Có lẽ cô không tìm không phải, nhưng cũng chính cái tâm thái ấy khiến cô mỗi khi cười đều tràn ngập thỏa mãn. Bong bóng làm từ nước và ít bột giặt quần áo, dưới ánh hoàng hôn mang theo một chút sắc hồng, theo gió bay đi.

"Đẹp." Đường Diễm nói.

Bong bóng đẹp, phong cảnh đẹp, người cũng đẹp.

La Thiển cười tít mắt, cô vừa chơi vừa mang theo Đường Diễm trở về.

Mẹ La đã thay hai người đặt khách sạn ở trấn trên. Nói là khách sạn chứ thực chất chỉ là một cái nhà nghỉ, một đêm tám mươi chín tệ. La Thiển từ trong nhà đi chỉ mang theo một bộ vỏ chăn cùng đồ dùng tắm rửa.

Cô tuy không hiểu rõ nhưng vẫn biết đôi chút tình hình ở trên trấn. Mấy cái khách sạn ở đây thường thường vắng khách, có đôi khi mười ngày nửa tháng cũng không có một người, khách sạn không nhất định sẽ đổi vỏ chăn định kỳ đâu!

La Thiển và Đường Diễm lúc ngày thường ra ngoài đều ở tại khách sạn cao cấp, mấy điều nhỏ nhặt này vốn không hề tồn tại. Còn nơi này thì...

Cho nên, La Thiên thuận tủy chính là vì Đường Diễn, mới mang chân mới trong nhà thei. Bằng không, cô sợ Đường Diễn đêm nay chỉ có thể đứng ngủ.

Tới khách sạn, Đường Diễn quả nhiên ghét bỏ nhìn quanh, phòng chỉ rộng có hai mươi mét vuông, một cái giường, rồi WC phòng tắm, chật cứng.

"Khách sạn bé thế này mà vẫn tồn tại sao?" Đường Diễn ngạc nhiên nhìn nhìn bốn phía.

La Thiên không buồn nói chuyện, im lặng trải giường chiếu, sau đó đẩy Đường Diễn vào phòng tắm nói: "Anh mau đi tắm rửa, ngày mai còn phải dậy sớm."

Đường Diễn lạnh lùng nhìn chăm chăm cô: "Cô thật sự càng ngày càng tùy tiện."

"Thế anh có tắm hay không?"

"..."

Đường Diễn: "Tắm."

Ngày hôm sau, khi hai người trở lại thôn, ba La mẹ La đã chuẩn bị xong bữa sáng. Lúc ăn mẹ La còn hỏi Đường Diễn một ít vấn đề, sau đó mới cùng ba La ra ngoài hỗ trợ làm việc.

La Thiên lúc này mới lôi kéo La Diễm hỏi đầu đuôi ngọn ngành. Chuyện thật ra cũng rất đơn giản, chính là Vệ Quân chồng La Diễm... ngoại tình.

Đêm Giáng Sinh, Vệ Quân nói có việc bận rồi ra ngoài. La Diễm vốn cũng không có nghi ngờ, Vệ Quân luôn rất thành thật lại an phận. La Diễm nghĩ cho dù toàn bộ đàn ông trên thế giới ngoại tình thì Vệ Quân cũng sẽ không.

La Diễm nhân dịp lễ này mang Đào Đào đi xem phim điện ảnh, lúc từ rạp chiếu phim bước ra lập tức liền thấy một bóng dáng quen thuộc. Khi ấy La Diễm vẫn chưa nghĩ đó là Vệ Quân, nhưng làm vợ chồng mấy năm, bóng dáng này khiến La Diễm nổi lên nghi ngờ.

Đi lên phía trước hai bước, liền phát hiện đúng thật là Vệ Quân. La Diễm sợ kinh người, không tiếp tục đi theo nữa.

Nhưng buổi tối trở về, liền đem việc này báo lên.

La Thiên nghe xong nhíu mày hỏi: "Chị suy xét kỹ chưa?"

La Diễm có chút do dự, cô kéo tay áo lên nói: "Đêm đó, lúc chị hỏi, hấn đã thừa nhận. Nhưng bọn chị có động tay." Trên cánh tay La Diễm có một vết bầm, từ tím dần biến thành màu đen, có thể thấy được người xuống tay dùng sức rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn không đi ra ngoài, vẫn luôn ngồi sau La Thiên nghịch điện thoại, lúc này mới liếc mắt nhìn một cái, lãnh đạm mở miệng nói: "Loại đàn ông vừa ngoại tình vừa sđánh phụ nữ, không ly hôn thì làm gì? Việc này có gì mà phải suy nghĩ?"

La Thiên trừng hấn: "Dù muốn ly hôn thì cũng không phải một hai câu là xong chuyện. Cái này liên quan tới cả của hồi môn với tiền sinh lễ đấy!"

Đường Diễn ngây người: "Sinh lễ? Bao nhiêu?"

La Thiên quay đầu nhìn La Diễm, La Diễm liền nói: "Lúc ấy nhà bọn họ đem đến nhà mình mười vạn tiền sinh lễ, chị mang theo năm vạn làm của hồi môn. Tất cả đều mang đến nhà bọn họ, mấy năm nay chỉ tiêu dùng mất một ít. Nhưng mười vạn đó chị vẫn luôn không động tới. Vì tiền lương của Vệ Quân đều giao cho mẹ hấn, chị sợ sau này Đào Đào đi học phải tiêu dùng nhiều, sợ mẹ hấn không đồng ý nên mười vạn này vẫn luôn không động tới."

Đường Diễn nhíu mày: "Có cái gì liên quan đâu? Họ muốn tiền thì cho bọn họ, chẳng lẽ còn phải vì chút tiền ấy mà cật hai người vào với nhau à?"

Đường Diễn tự thể nghiệm tỏ vẻ với La Thiên. Cô nhìn kĩ năng lực xử lý sự việc của tôi đi.

Đáng tiếc, La Thiên không có quan tâm đến điều đó, tỏ vẻ không còn lời gì để diễn tả nhìn Đường Diễn nói: "Dựa vào cái gì chứ?" Hiện tại mười vạn đối La Thiên mà nói quả thật không thiếu, "Người sai là Vệ Quân, là nhà bọn họ, tiền này không có khả năng còn đưa cho họ."

Đường Diễn nhíu mày, hấn không hiểu, vì cái gì? Đường nhiên là để sớm phân rõ ra chứ sao! Nhìn tay La Diễm kia kia, loại người như tên đó mà cũng được coi đàn ông à?

La Diễm tiếp tục nói: "Có tiền hay không em không quan tâm, nhưng em muốn chị giành được quyền nuôi Đào Đào, mà bọn họ nhất định không đồng ý. Cho nên, em không biết..."

Cùng Vệ Quân tranh giành quyền nuôi con, La Diễm không có ưu thế quá lớn. Vệ Quân ngoại tình không có nghĩa hấn không thể nuôi con. Cuối cùng con do ai nuôi thì chỉ có thể xem điều kiện của ai đối với đứa con có lợi hơn thôi.

"Cái gì mà con cái thế?" Bên này La Thiên còn chưa cùng La Diễm nói rõ ràng, mẹ La bên kia đã không yên tâm mấy người quay trở vào, vừa hay nghe được mấy lời này, nhất thời có chút ngây người.

La Diễm nhìn thấy mẹ, lập tức cũng dọa ngốc. La Thiên thở dài thẳng thắn nói với mẹ La việc La Diễm muốn ly hôn, việc này có thể giấu bao lâu chứ?

La mẫu nghe xong thiếu chút nữa ngất xiu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, lôi kéo tay La Diễm nói: "Diễm Diễm à! Nếu ly hôn thì sau này con phải làm sao? Con giờ đã hai chín

rồi, ly hôn xong sẽ ra sao đây? Điều kiện đã chúng ta không tốt, nếu con muốn tái hôn thì phải làm sao?"

Đường Diễm nghe xong liền sùng sốt không nhịn được mà nói: "Dì, La Diễm đã bị đánh." Giọng hắn nghe có vẻ rất buồn bực. Nếu hắn có em gái chị gái, ai dám đánh họ thì không lột da róc xương kẻ đó hẳn không mang họ Đường.

Tuy quan hệ của Đường Diễm không thuần khiết gì nhưng hắn tự nhận hai bên đều là cô tình tôi nguyện, theo nhu cầu mà chỉ nói chuyện lợi ích lợi không nói chuyện tình cảm thôi. Cho nên, hắn đối với loại đàn ông đã ngoại tình còn ra tay đánh vợ như Vệ Quân vẫn rất khinh bỉ.

Tái hôn thì sao? Tái hôn thì không thể tìm được người tốt à?

Đường Diễm không thể lý giải được suy nghĩ của mẹ La liền quay sang nhìn La Thiển, vẻ mặt đều là: "Nhanh, mau thuyết phục mẹ cô đi!"

Nhưng La Thiển không làm gì cả. Tâm tư của mẹ La, Đường Diễm không hiểu nhưng La Thiển lại hiểu.

Suy nghĩ của mẹ La cũng như hầu hết các bậc cha mẹ khác, muốn con nhường nhịn được bao nhiêu thì nhường nhịn bấy nhiêu, rất cảm tính nhưng cũng rất thiết thực.

Nông thôn và thành phố không giống nhau. Một khi La Diễm ly hôn, tin tức này đầu tiên sẽ không giấu được người trong thôn. Mà bọn họ sẽ không quan tâm lý do vì sao ly hôn mà chỉ đề ý có phải La Diễm có vấn đề gì hay không? Vì sao đã kết hôn năm năm lại đột nhiên muốn ly hôn?

Đồng thời ở trong thôn sẽ đồn đãi vớ vẩn, rồi các loại cười nhạo... Đặc biệt những người này đều là họ hàng. La Diễm càng không thể chống đỡ. Nói cách khác, sẽ bị nước miếng dìm cho chết đuối.

Hơn nữa sau khi ly hôn La Diễm nhất định sẽ phải tái hôn. Vệ Quân điều kiện trong nhà không tồi, người cũng thành thật, tìm ai tốt hơn hẳn được đây?

Cứ cho là ly hôn xong, La Diễm có được nuôi con hay không còn chưa chắc được, nếu thực sự giành được quyền nuôi con thì cộng thêm cái chân bị tật của La Diễm, có thể tìm được ai?

Tư tưởng mẹ La bảo thủ cũ kỹ, việc ly hôn đối với bà mà nói là việc lớn bằng trời.

"Đề Vệ Quân tới xin lỗi đi! Nếu hắn nhận sai, bảo đảm sau này không như thế nữa, con cũng đừng náo loạn." Mẹ La nhìn vết thương trên tay La Diễm, đau lòng không thôi.

Đường Diễm tới gần La Thiển hỏi: "Như vậy cũng đúng sao?"

La Thiển đáp: "Ha ha... Cái gì cũng đều có thể chấp và nhẫn nhịn được, riêng bạo lực gia đình thì tuyệt đối không." Hắn đã ngoại tình rồi, dù không ly hôn ai lo phận nấy thì còn được. Nhưng đây chính là bạo lực gia đình đấy! Có lần một thì sẽ có lần hai, đánh nhiều rồi sẽ thành nghiện.

"Vậy sao cô không nói gì đi?" Đường Diễm hỏi.

Nếu không phải vì biết đây là việc của La gia, hẳn quả thật sẽ không nhịn được bước lên nói hai câu.

La Thiển đáp: "Trước cứ để mẹ em nói xong đã. Không cho bà nói xong thì có nói gì bà cũng không nghe. Hơn nữa, ly hôn không phải việc người ngoài nói có thể xen vào. Nếu hiện tại La Diễm không thể quyết tâm mà em lại chủ ý thì sau này chị ấy sẽ oán trách em! Dù sao thì sau khi ly hôn, người ta có oán hận hay không phải xem người ta có hạnh phúc không. Nhưng ai có thể bảo đảm sau khi chị ấy ly hôn sẽ tốt hơn chứ?"

Đường Diễm nhìn cô, nhướn mày: "Cô nghĩ nhiều quá rồi." Đây cũng chẳng phải trong phim.

La Thiển cười: "Tính chất hai cái này không hề giống nhau. Nếu là chuyện của em, dù có lật trời lật đất, hậu quả cũng chỉ có mình em chịu. Nhưng đây là thay người khác quyết định việc lớn cả đời."

"Cô còn biết lật trời lật đất?"

"Cái gì gọi là lật trời lật đất, em chỉ lấy ví dụ thôi, ví dụ. Mà nói thật, em cũng cảm thấy em khá thẳng tính, nhưng bọn hắn cũng không thể như vậy chính em chứ, đúng không?"

Đường Diễm búng nhẹ vào trán cô nói: "Cô nói gì thì chính là cái đó!"

Chờ mẹ La nói xong, La Diễm quay đầu lại nhìn La Thiển, La Thiển liền hỏi cô: "Chị đã suy nghĩ kỹ chưa, chị muốn ly hôn không?"

La Diễm nhìn mẹ La, gật đầu.

La Thiển lại quay sang nói với mẹ La: "Mẹ, có lẽ mẹ nói đúng. Người ta nhất định sẽ nói này nói nọ, nhưng chẳng lẽ chúng ta phải vì để cho người khác ngấm miệng mà ép chị phải sống với loại người như vậy? Đúng, như vậy thì người ta sẽ không nói gì, không chê cười, nhưng chị sẽ khổ. Chẳng lẽ mẹ muốn vì tránh trở thành đề tài cho người ta bàn tán mà để chị ngấm đắng nuốt cay, như vậy càng tốt hơn sao?"

Mẹ La lập tức bị La Thiển nói cho sùng sốt, còn có thể nghĩ như vậy sao?

La Thiển kéo tay áo La Diễm tiếp tục nói: "Lại nói sau khi ly hôn thì tái hôn không thể tìm được ai? Chính là tùy tiện vợ đại cũng vợ được người tốt hơn tên Vệ Quân vừa ngoại tình vừa đánh vợ này!"

Mẹ La nhất thời bị nói cho á khẩu không trả lời được, nhìn La Thiển ngơ ngác hỏi một câu: "Con nói như vậy, nếu chị con ly hôn thì con sẽ gánh trách nhiệm sao? Đây không phải là việc nhỏ!"

La Thiển nhìn mẹ La nói: "Sao con phải gánh trách nhiệm? Việc này, ngay lúc này, ly hôn hay không, chị con phải tự suy xét rõ ràng. Nói như vậy, nếu chỉ không ly hôn sau này lại càng khó, có phải mẹ sẽ gánh trách nhiệm không?"

Mẹ La lại sùng sốt: "Con đừng ăn nói linh tinh."

Đường Diễm lập tức nói tiếp: "Dì, con cảm thấy Thiển Thiển nói rất đúng." Đường Diễm mặt không biểu cảm nhưng vẫn có thể nhìn ra hắn đang nói nghiêm túc. Con đây đang chống lưng cho Thiển Thiển nhà dì đấy!

Mẹ La thở dài: "Vậy để mẹ gọi điện cho Vệ gia trước đã?"

La Diễm vội vã nói: "Mẹ, đừng gọi. Mẹ hẳn hoàn toàn không cảm thấy con trai mình làm sai. Ngày hôm qua lúc con trở về, bà ta còn tìm con nói chuyện nói. Bà ta nói con trai bà ta ngoại tình không thể trách hẳn mà phải trách con hồ ly tinh kia. Có con mèo nào trên thế giới không ăn cá chứ? Mèo đều tham tanh, chỉ cần không có những con hồ ly tinh đó thì tốt rồi."

"Bà ta còn nói phụ nữ không thể nháo. Nếu con không làm âm lên thì con trai bà ta cũng sẽ không đánh con, bảo con đây là chuyện nhỏ mà náo thành chuyện lớn. Tóm lại, cái sai đều là do con. Con không muốn có quan hệ với bọn họ, cũng không muốn lại trở về đoạ. Con sẽ đón Đào Đào qua đây."

Mẹ La nén giận nói: "Sai không phải do con. Nhưng dù con muốn ly hôn thì mẹ cũng phải cùng bọn họ làm cho ra ngô ra khoai, ba mặt một lời nói rõ ràng."

Chờ mẹ La đi khỏi La Thiển mới chớp chớp mắt nhìn Đường Diễm. Đường Diễm nhìn mà muốn cười, cúi đầu nhìn cô. Cô chỉ chớp mắt thì ai mà hiểu được cô có ý tứ gì chứ?

Thấy Đường Diễm không phản ứng, La Thiển liền trực tiếp hỏi: "Anh đoán xem mẹ em có thể làm rõ ràng với bọn họ không?"

La Diễm cũng làm vẻ mặt ngốc quay đầu xem hai người. Đường Diễm nhướn mày nhìn cô.

La Thiển liền nói: "Anh đợi mà xem, nghe mấy câu kia của mẹ em là đoán được chuyện sau đó rồi. Lát mẹ em trở về, nhất định sẽ bị bên kia giáo dục một trận."

La Diễm nghĩ tới thân phận giáo viên của mẹ Vệ. Khi cô còn ở đó cũng không ít lần bị giáo huấn.

Quả nhiên, lát sau mẹ La trở về, vẻ mặt đen thui.

"Bà ta nói... Con cứ ở bên này rồi đến lúc trở về thì tình cảm vợ chồng nhất định sẽ nảy sinh vấn đề." Mẹ La nói.

Đường Diễm mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại giật mình, La Thiển nói rất đúng. Đối với suy nghĩ của mấy người này, hẳn quả nhiên thích ứng không được, thậm chí cũng không thể tưởng tượng rằng mình sẽ nghe được mấy lời này. Nếu là hẳn thì hẳn sẽ trực tiếp giải quyết bằng bạo lực nhưng xem ra La gia không thể làm như vậy.

La Thiển hỏi mẹ La: "Mẹ có nói với bà ta là chị con muốn ly hôn không?"

"Ngay từ đầu thì không có, mẹ gọi điện qua chỉ nói Vệ Quân đánh người là không đúng. Bà ta lại bảo là do Diễm Diễm vẫn luôn quấn lấy Vệ Quân đòi công đạo mới có thể bị đánh, người phụ nữ nào như vậy nhất định đều sẽ bị đánh, không phải do Vệ Quân sai. Mẹ tức quá, một hồi liền nói muốn ly hôn. Bà ta liền hoà giải, bảo cái gì mà nếu ly hôn với con trai bà ta thì cô thể tìm được ai tốt hơn chứ? Còn đoạ nói Diễm Diễm như bây giờ làm bộ làm tịch về nhà mẹ đẻ, về sau lại lúc quay về nhà chồng sao có thể sống tốt? Rồi cái gì mà nòi nào úp vung này!" Mẹ La kể lại đơn giản.

La Thiển đứng dậy, vén tay áo lên nói: "Đã xác định muốn ly hôn thì thì sợ cái gì? Còn nòi nào úp vung này? Chúng ta lập tức cho hẳn biết cái gì gọi là "bồi Liễu phu nhân hựu chiết bình"*. "

*Bồi liễu phu nhân hựu chiết bình: lấy ý từ câu nói của Gia Cát Lượng "Chu Lang diệu kế yên thiên hạ/ Đã mất phu nhân lại thiệt quân", nghĩa tương đương với câu "trộm gà không được lại mất nắm thóc". Chu Lang ở đây là Chu Du. Chuyện giữa hai người này khá dài, bạn nào có hứng thú thì lên gg nhé

Đường Diễm yên lặng ngồi nhìn, sau đó lãnh đạm hỏi: "Lạnh không?"

La Thiển run một trận, da gà đều nổi đầy tay: "Lạnh!"

Đường Diễm nhìn cánh tay trắng như củ sen của cô hỏi: "Muốn bỏ tay áo xuống không?"

La Thiển im lặng buông tay áo xuống rồi tiếp tục nói: "Vệ Quân như vậy vẫn giống như trong trí nhớ của em, lớn lên mà còn nghe lời mẹ răm rắp. Đã ba mươi tư tuổi rồi, tiền lương mỗi tháng vẫn giao cho mẹ, ngoại trừ đi làm thì mỗi ngày đều ru rú trong nhà. Hôn nữa, keo kiệt vô cùng, sau khi kết hôn với chị, bữa cơm đầu tiên mời nhà em chính là đồ ăn vặt ở Sa Huyện*."

*Sa Huyện/Huyện Sa là một huyện thuộc Phúc Kiến), vì sự đặc sắc của ẩm thực khu vực này nên đã thành một tên gọi chung.

Đường Diễm ngẩng đầu nghĩ nghĩ, hẳn biết đồ ăn vặt của Sa Huyện nhưng chưa từng ăn qua, cho nên hẳn quay đầu nhìn La Thiển.

La Thiển lập tức hiểu, nói với Đường Diễm: "Buổi chiều dẫn anh đi ăn." Sau đó lại quay đầu nhìn La Diễm nói: "Chị nói chuyện với Vệ Quân trước đi. Nếu thật sự đã quyết tâm muốn ly hôn thì chị đừng nghĩ nhiều nữa, một lòng một dạ muốn là được."

La Diễm gật đầu.

Còn một lòng một dạ của Đường Diễm hiện tại, chắc đều là đồ ăn vặt ở Sa Huyện nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển nói lời giữ lời, trưa hôm đó liền dẫn Đường Diễm đi ăn.

Đường Diễm trước nay chưa từng ăn qua đồ ăn vặt ở Sa Huyện nhưng trước kia khi ra ngoài cũng đã thấy qua cửa kính xe. Lần đầu tiên tiến vào này, hẳn có chút không thoải mái, may mà La Thiển dẫn hẳn đến một nơi rất sạch sẽ.

Đây cũng là cửa hàng nguyên chủ thường hay tới, La Thiển gọi hoành thánh, bánh kẹp thịt và mì xào*.

*Gốc là 黄金搭档, 扁肉, 拌面. Mình đã search qua nhưng không tìm được kỹ nên chỗ này có lẽ đã edit sai, bạn nào biết thì góp ý cho mình nhé

Đường Diễn cũng gọi theo La Thiên, cảm thấy mì xào ăn khá ngon, liền khen: "Hương vị không tồi."

La Thiên cười nói: "Dạ, chén này ba tệ!"

Đường Diễn: "... " Rẻ thật.

Đường Diễn đối với bánh kẹp thịt đánh giá: "Cũng được."

La Thiên cười nói: "Ba tệ."

Đường Diễn: "... "

Ăn xong, La Thiên gọi xe, cùng Đường Diễn trở về. Một nhà mẹ La đem đồ ăn còn dư lại ngày hôm qua làm bữa tối, La Thiên đơn giản nói sơ qua về tình huống hiện tại.

Sau đó, ngày hôm sau liền mang theo La Diễm trở về Vệ gia thu thập đồ đạc, mẹ Vệ ra mở cửa, thấy La Diễm đang định mắng hai câu thì chợt thấy đám Đường Diễn ở phía sau.

Nhất thời, mở miệng nhưng không biết nên nói gì.

Phải biết rằng ở trong lòng mẹ Vệ, không có người nào ưu tú hơn con trai của bà ta. Con trai bà ta từ nhỏ đã thành thật nghe lời, sáu tuổi đã biết giúp đỡ làm việc nhà như quét nhà, vứt rác... Sau khi lớn lên cũng tranh đua, thi đậu vào đại học trong thành phố.

Không giống các sinh viên khác tới trường rồi ăn chơi đua đòi tiêu tiền như nước, hẳn mỗi tháng tiền sinh hoạt đều sắp xếp hợp lý. Bất cứ hoạt động gì trong trường học đều cố gắng không tham gia, tiết kiệm tiền cho gia đình. Sau khi tốt nghiệp cũng nghe lời người trong nhà làm việc ở huyện, như vậy mỗi ngày đều có thể trở về.

Hắn cũng không hút thuốc uống rượu, còn không đánh bạc, nhìn khắp cái xã hội hiện nay xem xem có tìm được ai ưu tú như con trai bà ta không?

Mẹ Vệ luôn cảm thấy La Diễm có thể gả đến nhà bọn họ, quả thực chính là phúc ba đời.

Nhìn xem, phụ nữ không ngoan, không đánh không nghe lời. Hôm qua mới bị con của bà ta đánh, hôm nay còn không phải ngoan ngoãn chạy về sao?

Mẹ Vệ trước lúc mở cửa vẫn luôn nghĩ như vậy, cho đến khi cửa đã mở, thấy La Diễm và La Thiên đứng ngoài cửa vẫn cứ nghĩ như vậy.

Mẹ Vệ còn muốn mở miệng nói hai câu, nhưng khi thấy người đàn ông phía sau La Thiên liền gạt mình.

Có những lúc một người có ưu tú chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra được. Giống Đường Diễn, chỉ đứng ở đó cũng đã thu hút ánh nhìn.

Từ vẻ bề ngoài, khí độ, cách ăn mặc, đều chứng tỏ là người thuộc tầng lớp trên. Dù mẹ Vệ có thuyết phục bản thân bao lâu đi nữa cũng không thể nói được là con trai mình ưu tú hơn người đàn ông này.

Nếu như La Thiên biết được suy nghĩ này của bà ta thì nhất định sẽ cười nhạo không thôi. Muốn so sánh với Đường tông? Diễm rồi à?

Còn không nhìn xem Vệ Quân kia chỉ cao có 1m7, một kiểu tóc húi cua mãi vẫn không đổi, mặt tròn, ngũ quan không có bất cứ cái gì đặc sắc, áo phông mặc thì giá 30 tệ một cái, quần jean bình thường, chỉ được cái không hút thuốc, không uống rượu, không cờ bạc.

Hơn nữa, con mẹ nó một thằng bạn cũng không có, mỗi ngày ngoại trừ tám giờ ra ngoài đi làm, buổi chiều năm giờ về thì ngay cả cửa cũng không bước ra, mỗi ngày ngây ngốc ở trong nhà. Vì tiết kiệm mà ngay cả internet cũng không lắp, trong nhà chỉ có một cái máy tính kiểu cũ cài mấy trò chơi từ đời trước nào, có thời gian thì chơi. Mà đường như anh ta cũng rất thích chơi, có thể chơi cả một đêm không chán.

Lúc La Diễm kể với La Thiên mấy chuyện này, cô thực sự sinh ra cảm giác sợ hãi với Vệ gia. Thời đại này không có internet mà vẫn sống được sao?

La Diễm trước kia chịu đựng như thế nào, La Thiên quả thật không dám tưởng tượng. Phải biết rằng lúc cô còn làm người phục vụ cũng không có từ sáng đến tối khóa ở một chỗ. Khi nghỉ ngơi cô vẫn muốn đi ra ngoài đi dạo, có mua đồ hay không thì không nói, nhưng không đến mức mỗi ngày đem chính mình nhốt lại.

Người Vệ gia chính là sống như vậy, còn cảm thấy phụ nữ ra ngoài đều là yêu diễm dễ tiện. Ít nhất, dưới con mắt của bọn họ, La Thiên không khác gì cái xe buýt ở giới giải trí ai cũng có thể đi, cho nên họ rất sợ La Diễm cũng học theo La Thiên.

"Di Vệ ạ! Con đưa chị con tới đây thu dọn đồ đạc." La Thiên thấy mẹ Vệ vẫn luôn yên lặng liền tiến lên nói.

"Cái gì? Thu dọn cái gì? Có cái gì là của nó?" Mẹ Vệ tỏ vẻ không thể tưởng tượng, trong nhà này có thứ gì không phải là của Vệ gia bọn họ?

La Thiên che miệng cười cười: "À, chị của con khi gả sang đây mang theo không ít trang sức." La gia không có tiền, đám họ hàng ruột thịt kia cũng không thân thích gì nhưng vẫn muốn giữ thể diện ở thôn. Hai nhà bác cả và chú út, rồi cả bà nội La đều tặng ít trang sức, cho dù giá trị không cao. Vì mặt mũi, La gia còn có ý tự mình đi đánh một ít, giả dạng làm thân thích đưa, cuối cùng khiến La Diễm từ cổ tay đến ngón tay đều mang đầy vàng, cứ như vậy một đường gả đi.

Càng không cần phải nói đến điều hòa, máy giặt, tủ lạnh, hay các loại đệm chăn...

Mẹ Vệ cười lạnh: "Đó là của nhà chúng tao, lúc ấy chúng tao còn mang theo mười vạn tiền sinh lễ qua, có đồ nào của chị gái mày mà không phải lấy tiền đó của chúng tao đi mua? Cái dạng nghèo kiệt xác như nhà mày có thể mua nổi mấy thứ này sao?"

La Thiên khoanh tay đáp: "Nha, đây là không chịu nhận? Được, cứ coi như mười vạn kia đều dùng để mua đồ, đến lúc ra toà đừng nói đến khoản tiền này nữa nhé!"

Mẹ Vệ ghen, ba Vệ vừa hay từ trong phòng bước ra, thấy La Diễm liền tới tiếp: "Đã trở lại? Về rồi thì vào đi! Vợ chồng có chút mâu thuẫn nhỏ là bình thường."

Hôm nay Vệ Quân được nghỉ, đây cũng là lý do hôm nay La Thiên cố ý qua đây. Vệ Quân đang đứng ở cửa lạnh lùng nhìn bên này, La Thiên cười lạnh: "Quả nhiên, người tốt một khi biến xấu thì còn khôn nạn hơn người xấu rất nhiều."

Vệ Quân đi tới, nhìn La Thiên lạnh giọng nói: "Cô nói lại lần nữa thử xem?"

Đến lượt La Thiên ghen, Đường Diễn liền bước lên đứng cạnh La Thiên: "Nói lại lần nữa thì làm sao? Anh có giỏi thì động vào cô ấy thử xem!" Xem tôi có lột da anh không!

La Thiên nở nài nài nói: "Tôi báo trước với anh, bạn trai tôi biết võ đấy."

Đường Diễn: "... " Tuy rằng hần quả thật từng luyện võ vì ba Đường là quân nhân, hần không thể không biết chút võ phòng thân, nhưng việc này hần chưa từng nói qua với La Thiện. Cho nên La Thiện đây là chưa hỏi đã khoắc lác, Đường Diễn nhìn cô đây bất đắc dĩ.

Lúc này đến phiên Vệ Quân ngậy người. Người Vệ gia đều bắt nạt kẻ yếu, điểm này không ai rõ hơn La Diễm, hôm nay cô mang theo hai người tới chính là vì muốn mang Vệ Ngọc Đào đi.

Vệ Quân không dám làm gì La Thiện nhưng với La Diễm thì khác, hần cười lạnh nói: "Hừ, dẫn người tới chống lưng cho cô hả?"

"Chống lưng thì sao? Lúc anh đánh chị tôi còn không phải bởi vì đang ở Vệ gia sao, nếu là ở La gia tôi anh có dám đánh không?" Bàn năng của con người đều là khiếp mạnh ép yếu, chỉ là có một số người biểu hiện càng thêm rõ ràng đến mức nhuần nhuyễn khiến người ta chán ghét vô cùng.

Vệ gia chính là như vậy, bọn họ chẳng những đem cái này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn mà còn thể hiện cả trong sinh hoạt ngày thường.

Vệ Quân ngậm miệng, trừng mắt lườm La Thiện.

Mẹ Vệ chặn ở cửa nói: "Dù sao thì trong nhà này mấy người không thể mang đi bất cứ đồ gì, nếu không tôi sẽ la lên đấy."

Thật ra không cần mẹ Vệ kêu lên thì cũng đã có không ít người tụ tập lại đây, đứng bên ngoài bàn luận sôi nổi. Vệ gia vốn dĩ là từ nơi khác tới, mua nhà ở chỗ không được tốt lắm, cách cửa thôn khá xa. La gia đến trấn trên mất nửa giờ, nhà bọn họ phải đi hơn một giờ mới tới.

Vệ gia tuy gần núi nhưng mỗi hộ mỗi nhà ở thôn Cam Lâm đều ở gần nhau, bọn họ làm loạn trước cửa thể nào đã kéo không ít người tụ lại đây.

La Thiện liền nói: "Ai sợ, chúng tôi không sợ mất mặt."

Đây là lần đầu tiên Đường Diễn thấy được công lực của La Thiện. Hần đứng phía sau nhìn từ đầu đến cuối, thiếu chút nữa vỗ tay nói bội phục bội phục. Quả thật như La Thiện nói, trong thôn này đó mấy việc của ba bà tám cô này đó hần không thể xử lý tốt được. Chẳng lẽ vút tiền vào mặt bọn họ rồi ra về sao? Đúng như La Thiện nói, người ta đắc tội mình mà còn đưa tiền cho người ta, không phải là đầu óc có vấn đề sao...

May mà Đường Diễn cũng có năng lực. Năng lực của hần tuy không thể giải quyết hoàn toàn nhưng cũng có thể khiến mọi việc trở nên đơn giản hơn.

Mẹ Vệ đang đau đầu không biết nên giải tán những người này như thế nào thì một người phụ nữ vóc dáng thấp, mặt nhỏ nhưng mắt lại lớn, cao khoảng 1m5, mặc một chiếc váy hoa liền thân bước tới.

Nhất định không xinh đẹp như La Diễm nhưng cách ăn mặc lại thời thượng hơn La Diễm rất nhiều, cầm một cái túi xách nhỏ màu trắng, đứng ở sau đám người nhìn bọn họ.

Vệ Quân rất nhanh đã thấy người phụ nữ này, sừng sốt. Người phụ nữ kia nhìn thấy Vệ Quân lập tức tiến lên đẩy đám người ra gọi vào: "Vệ Quân, không phải nói hôm nay sẽ đi chơi sao?"

Vệ Quân giật mình hỏi: "Sao em lại tới đây?"

Người phụ nữ ngậy người: "Không phải là anh gọi em đến sao? Ai nha, nhà anh xảy ra chuyện gì đấy?"

La Thiện nhìn La Diễm một cái, thấy cô chỉ lạnh mặt chứ không có biểu hiện đau lòng muốn chết. La Thiện biết, lòng La Diễm đã lạnh rồi, nếu không phải vì con thì La Diễm đã ly hôn rồi.

Vệ Quân trước ngoại tình sau lại bạo lực gia đình khiến mọi chuyện tức nước vỡ bờ, khiến La Diễm hạ quyết tâm ly hôn.

Người phụ nữ này là cô nhò Đường Diễn dùng quan hệ tìm đến, nếu không lấy năng lực của La Thiện trong một đêm tìm được người là chuyện không thể nào.

La Thiện trả lời người phụ nữ kia: "Đang bàn chuyện ly hôn đấy! Cô chính là bạn gái của Vệ Quân à? Mau đi khuyên nhủ hần đi, bằng không cứ kéo dài như vậy thì không biết khi nào cô mới có thể chân chính là Vệ thiếu phu nhân."

Người phụ nữ vừa nghe xong liền cực kỳ vui vẻ: "Anh muốn ly hôn? Vậy thì nhanh nhanh lên, chần chừ gì nữa?"

Vệ Quân lập tức luống cuống, nhìn bố mẹ nhờ trợ giúp.

Mẹ Vệ đã giận lại càng giận hơn, vội lấy cái chổi ở cạnh cửa vừa mắng vừa lao lên muốn đánh người phụ nữ kia: "Cái con hồ ly tinh này, mày khiến nhà tao gà bay chó sủa mà còn dám vác mặt tới đây?"

Vệ Quân mở to mắt, mấy máy môi, tay hơi nâng lên, muốn bước tới nhưng không dám.

Người phụ nữ kia sợ hãi chạy trốn, vừa tránh vừa gào khóc: "Vệ Quân, mau tới cứu em, sao mẹ anh lại đánh em? Là anh muốn ở cùng em mà. Em đang mang thai, đừng đánh, đừng đánh nữa."

Mẹ Vệ lập tức ngậy người, Vệ Quân và ba Vệ cũng sừng sốt, Đường Diễn cảm thấy nơi này thật sự bản không chịu được, muốn lập tức kéo La Thiện rời đi, sợ cô nhìn nhiều thêm một cái sẽ làm bản mặt mình.

La Thiện hỏi mẹ Vệ: "A! Ngay cả con cũng có rồi, bà nhìn xem vậy phải làm sao bây giờ?"

Mẹ Vệ ngậy ngốc nói: "Kia, kia... Kia còn làm gì bây giờ nữa? Hồ ly tinh không thể vào cửa, nhưng đây là huyết mạch của Vệ gia. Cứ để cô ta sinh, đứa con thì để La Diễm nuôi!"

"Bà còn muốn chơi trò con vợ cả con vợ lẽ à? Còn muốn chị gái tôi nuôi con riêng của chồng?"

Mẹ Vệ nhìn La Thiện đầy nghi ngờ: "Đây không phải là bình thường sao? Nó gả vào Vệ gia thì sống là người Vệ gia, chết là quý Vệ gia. Con cái của Vệ gia đương nhiên cũng là của nó."

La Thiện cười lạnh: "Bác gái à, hiện giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, mau tỉnh lại đi! Triều Thanh sớm đã sụp đổ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Linh Nguyệt

Người phụ nữ kia nhìn nhỏ người nhưng lúc làm âm ỉ lên một chút cũng không nhỏ. Nhìn Vệ Quân kia xem, hẳn hiểu thuận sao? Nói là không có chủ ý thì đúng hơn.

Hắn từ nhỏ đều nghe theo lời mẹ Vệ mẫu trong rất nhiều chuyện khiến hắn đã không thể có chủ ý. mấy năm nay La Diễm gả vào, ngay từ đầu Vệ Quân còn nghe cô nói hai câu, tân hôn nhu tình mật ý, hai người cũng yên ổn trôi qua một đoạn thời gian, đáng tiếc, rất nhanh đã bị mẹ Vệ chằm ngòi ly gián.

Bạn gái mới của Vệ Quân cũng không phải là đèn cạn dầu, lời kéo Vệ Quân kể lể một hồi khiến hắn mềm lòng.

Khi cô ta cùng mẹ Vệ còn đang cãi nhau, Vệ Ngọc Đào bị đánh thức, tự mình chạy ra, vừa thấy La Diễm đã hưng phấn phi qua.

La Diễm ôm lấy con, La Thiên thấy hôm nay đồ gì cũng không thể mang đi, hơn nữa chủ yếu hôm nay là tới đón Vệ Ngọc Đào, đành ôm Vệ Ngọc Đào ra về. Mẹ Vệ vô tình quay qua thấy được, chửi to đuổi theo, La Thiên nhanh chóng nói với người phụ nữ kia: "Cô còn muốn làm mẹ kế à?"

Người phụ nữ kia nghe thế càng thêm lời kéo Vệ Quân không buông.

Việc không muốn để lộ ra nhất nay lại bị bàn dân thiên hạ biết cả, ba Vệ chịu không nổi, trực tiếp đi vào nhà.

Chờ trở lại phòng lá sắt, ba La mẹ La đang ngồi chờ bên ở bàn ăn, một người không ngừng thờ dài, một người không ngừng roi lệ.

La Diễm ôm Vệ Ngọc Đào liền cúi đầu trầm mặc, cái quá trình này là nhất định phải trải qua, chưa từng thấy nhà ai ly hôn còn đốt pháo ăn mừng vui vui về về cả.

Không lâu sau, La Thiên liền biết mang theo Đường Diễm tới là một quyết định đúng đắn. Giành được quyền nuôi Vệ Ngọc Đào không phải là việc mà giai cấp như La Thiên có thể giải quyết, nhưng Đường Diễm có thể. Vệ gia ở toà án phát hiện không thể đoạt quyền nuôi con sẽ phải chu cấp tiền nuôi dưỡng, liền thuê thêm luật sư, nhất quyết đòi giành được quyền nuôi con.

Nhất thời, việc ly hôn cùng La Diễm bị kéo dài ra. Mẹ Vệ vốn là muốn như vậy, kéo dài tới lúc La Diễm chịu không nổi, đem tiền sinh lễ đưa cho nhà bà ta. Nhưng con hồ ly tinh trong nhà kia lại không chịu. Cô ta sợ phát sinh biến cố, khóc nháo đòi Vệ Quân lập tức ly hôn.

Vậy nên việc ly hôn, chưa tới một ngày, thậm chí chỉ có nửa ngày đã giải quyết xong.

Mẹ Vệ không muốn cũng không đồng ý chu cấp phí dưỡng, còn đòi cả tiền sinh lễ. Tuy La Thiên không đồng ý nhưng cô không muốn kéo dài việc này đành đáp ứng một nửa dù ảo La Diễm mấy năm nay ở Vệ gia chỉ tiêu này đó cũng vượt qua mười vạn, họ cũng không cần chỗ tiền sinh lễ kia.

Mẹ Vệ tính toán một hồi, cũng đồng ý.

Cùng ngày La Diễm và Vệ Quân liền đi ly hôn, trên giấy ly hôn viết rõ ràng viết đã thanh toán xong toàn bộ, con thuộc về La Diễm, Vệ gia không cần chu cấp phí nuôi dưỡng, chỉ có quyền thăm hỏi.

Việc này giải quyết xong, La Thiên liền thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, hai ngày nay Triệu Vũ Lâm đã gọi điện thoại thúc giục vài lần rồi.

Ba La mẹ La đang bận việc xây nhà, La Diễm liền không đi theo La Thiên, tạm thời lưu lại ở nhà hỗ trợ.

Vừa lên máy bay, La Thiên đã ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại phát hiện Đường Diễm đã đắp chăn cho mình liền khẽ cười, ngẩng đầu hôn Đường Diễm rồi nói: "Cảm ơn anh."

Đường Diễm nhìn cô hai giây, sau đó lạnh lùng hôn một cái lên trán La Thiên, nói: "Ngủ tiếp đi!"

Hai người ít khi dịu dàng thăm thiết không đâu vô mồm, La Thiên duỗi eo lười nói: "Không mệt nữa, không ngủ!"

Đường Diễm cười cười, sau đó quay đầu nói với tiếp viên hàng không: "Chào cô, phiền cô lấy bữa trưa vừa rồi tới đây."

Tiếp viên hàng không gật đầu, đi lấy cơm.

La Thiên cười hai tiếng, dựa vào vai Đường Diễm nói: "Đường tổng, anh thật tốt, gần đây anh càng ngày càng tốt." Đường Diễm đã bắt đầu biết chiều cô người rồi!

Đường Diễm không đáp lại cô, nhận đồ ăn tiếp viên hàng không đưa tới, đầu cũng không quay lại hỏi La Thiên: "Ăn mì hay ăn cơm?"

"Cơm!" La Thiên sinh lực tràn trề trả lời.

Đường Diễm đem hộp cơm đặt trước mặt La Thiên, còn mình thì ăn mì.

Chờ hai người ăn uống no say, tiếp viên hàng không thu dọn xong, La Thiên lại bắt đầu vừa cười vừa nói chuyện phiếm với Đường Diễm.

Đường Diễm thực ra rất thích nói chuyện cùng La Thiên. Giọng cô vĩnh viễn tràn ngập vui vẻ đầy ý cười, dễ dàng lan truyền cho người khác.

Người xung quanh Đường Diễm đều là những người thành công trong xã hội, chính vì vậy mà họ đều biết nguy trang, quá mệt mỏi.

"La Thiên, có đôi khi tôi thật sự không hiểu được em, em nói xem sao em có thể sống vô tâm không phổi như vậy thế? Vui vui về về không phiền không sầu." Đường Diễm hiếm khi khen cô một phen. Hắn thật sự cảm thấy La Thiên rất lợi hại, năng lực tự chữa trị lại vô cùng mạnh, chuyện gì cũng đều hướng tới mặt tốt.

La Thiên sững sốt, hai tay chống cằm, cười nói: "Đường tổng, anh có biết em đem người không tìm không phổi chia làm mấy loại không?"

Đường Diễm nhướng mày, ý bảo La Thiên tiếp tục, La Thiên vẫn duy trì cái tư thế nghịch ngợm này nói: "Đối với La Thiên em mà nói, không tìm không phổi chia làm hai loại. Loại thứ

nhất, không tìm không phổi mà gia đình bạn bè hạnh phúc mỹ mãn, hoặc đã có người thay họ chống lại tất cả. Cái gì cũng không cần lo lắng, quan tâm, để ý, cho nên họ lớn lên có thể cứ như vậy lạc quan hướng về phía trước, không cần quan tâm bất cứ chuyện gì."

Nói tới đây, La Thiên quay đầu nhìn cửa sổ nhỏ nhỏ trên máy bay, dựa lưng vào ghế nhẹ giọng nói: "Loại thứ hai, là do cuộc sống khôn khổ gian nan, có khi phải nhận hết đủ loại bất nạt khinh thường, cũng có thể bị người ngờ lơ không ai thêm để ý tới, bất hạnh quá nhiều. Loại người này còn có thể vô tâm không phổi, chẳng qua là bởi muốn làm cuộc sống dễ chịu hơn một chút, không bằng nói là trặc trở một tầng một tầng mà để ở trên lưng, sợ rằng có một ngày sẽ sụp đổ."

Đường Diễn không thích biểu cảm hiện giờ của La Thiên, hấn đuổi tay nắm tay La Thiên đặt ở trên đùi, nắm thật chặt, hỏi: "Vậy em là loại thứ mấy?"

La Thiên không nói mình là loại nào, cười nói: "Đương nhiên hy vọng mình là loại thứ nhất rồi!"

Đường Diễn quay đầu bình tĩnh nhìn cô trong chốc lát rồi đột nhiên sờ sờ đầu cô nói: "Ừ!"

Sẽ.

La Thiên vừa xuống máy bay đã thấy Triệu Vũ Lâm chờ ở bên ngoài: "Cuối cùng chị cũng về rồi, tạp chí bán chạy cực kỳ luôn."

Triệu Vũ Lâm vô cùng vui vẻ, La Thiên thông qua tạp chí này, danh khí lại cao thêm một bậc. Triệu Vũ Lâm báo tin vui xong mới quay sang Đường Diễn: "Đường tổng, chào anh!"

Đường Diễn gật đầu, Triệu Vũ Lâm lập tức lại nói La Thiên: "Ngoại trừ tạp chí thì bộ phim võ hiệp của Giang đạo cũng đã định ngày phát sóng. Hai ngày nay chắc sẽ phát trailer!"

La Thiên gật đầu, Triệu Vũ Lâm tiếp tục nói: "Tiền của thông cáo trước cũng đã gửi tới, còn có một quảng cáo chocolate tìm tới."

"Chocolate?" La Thiên sững sốt, sau đó quay đầu lại nhìn Đường Diễn.

Đường Diễn không nói chuyện, từ sau《Thời Gian Vui Vẻ》hắn liền không cung cấp tài nguyên gì nữa. Dù sao thì hắn phần lớn là đầu tư, tự chế vốn khá ít, đầu tư thì cũng đều là vào đoàn phim, không có mấy loại quảng cáo như thế này.

Năm nay Đường Diễn lại không có hứng thú quay phim nên phần lớn là đầu tư vào phim truyền hình điện ảnh. La Thiên đương nhiên không suy xét gì nhiều, mà thời gian này tự cô lại có không ít thông cáo nên không cần nhờ tới Đường Diễn, hơn nữa Đường Diễn cấp tài nguyên tốt nhưng tiền lương không nhất định sẽ cao!

Đại chế tác càng thêm tốn thời gian, còn chocolate? Công ty ở Trung Quốc ở bán chocolate không nhiều, đều sẽ không tìm người đại diện mà không nổi danh, hầu hết đều là các minh tinh, có khi còn mời tận hai người, nhân khí vô cùng cao, vô cùng nổi.

Trọng điểm là trước đó loại quảng cáo này đều dành cho những cấp bậc như Lâu Tùng Nguyên. La Thiên như vậy, thật đúng là với không tới, phí quảng cáo cao tới mấy ngàn vạn, La Thiên không thể không suy nghĩ nhiều.

Đường tổng đây là phát hiện đã mấy tháng chưa cho cô tài nguyên nên tìm một cái?

La Thiên cười cười lui về đứng cạnh Đường Diễn ở phía sau: "Có phải anh giúp em không?"

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái, bình tĩnh quay đầu nhìn phía trước nói: "Cho em chút tiền lương mà thôi."

La Thiên liền cười chọc chọc vai hắn hai cái nói: "A nha, Đường tổng làm tốt lắm, cảm ơn anh!" La Thiên ngượng ngùng xoắn xít, ý tứ tứ giật nhẹ tay áo Đường Diễn.

Đường Diễn buồn cười, nhìn cô nói: "Cảm ơn không phải suông thì không cần đâu."

La Thiên lập tức nói tiếp: "Còn có sự chân thành của em."

Đường Diễn: "..."

Hai người cười đùa trong chốc lát rồi rời khỏi sân bay.

Fans ở phía sau chụp được bóng dáng La Thiên, lập tức đăng lên Weibo: "Hôm nay ở sân bay gặp phải Thiên Thiên! Không kịp chụp chính diện, nhưng hai người vô cùng ngọt ngào!!!!"

Lập tức có không ít người share lại rồi bình luận.

"Nhìn bóng dáng là biết hạnh phúc a! Thiên Thiên hạnh phúc quá!"

"A a a a! Bộ quần áo này của Thiên Thiên này cũng thật đẹp."

"Con mẹ nó, bộ này vô cùng đất, vô cùng đất."

"Lưng của Mr.Mosaic soái quá đi! Phải đối tốt với Thiên Thiên của bọn em nhé!"

...

Tóm lại là một mảnh khen ngợi các kiểu, tuy vẫn có hai ba câu chê bai nhưng nhìn chung đều là bình luận tốt.

Cuối tháng một, La Thiên cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Giang đạo: "La Thiên à! Official Weibo vừa mới phát trailer, cô share lại rồi đăng chút cảm nghĩ nhé!"

La Thiên cảm ơn nói: "Đã biết Giang đạo, cảm ơn ông! Còn cố ý gọi điện báo cho tôi."

Giang đạo thờ dài: "Tôi không phải là sợ cô quên mất sao."

La Thiên: "..."

Giang đạo đương nhiên không phải thật sự sợ La Thiên quên, hắn cũng biết lúc đó đã xảy ra khá nhiều chuyện. Tóm lại, La Thiên nhất định là đắc tội với người ta rồi, bằng không trailer êm đẹp sao lại bị cắt thành như vậy không nói, La Thiên còn không share?

Sau khi hắn biết Thời Chấn là đạo diễn liên hiệp đại khái sao lại thế này. Đến lúc hậu kỳ hắn vẫn còn rất thích La Thiên, làm người rất nỗ lực, ở đoàn phim cũng không đến nỗi đắc tội

với người ta.

Vốn là nghĩ như vậy, nhưng hẳn không đoán được đến đoàn phim mới nhất định sẽ xảy ra chuyện, dù sao thì người do nhà đầu tư nhét vào, chỉ cần yên tĩnh chút cũng đủ khiến đoàn phim vui vẻ không thôi.

Nhìn hẳn xem, đối với La Thiên đều không thèm để ý cô đến muộn hay không đến muộn, cũng không thèm ngóng trông lúc nào cô tới.

Cho nên cô chỉ cần hơi ngoan một chút, Giang đạo liền cảm thấy La Thiên tốt đến không chịu được.

"Gần đây tôi bắt đầu quay một bộ điện ảnh, tuy rằng là vai phụ, tiền không nhiều lắm, nhưng nhân vật rất tốt. Muốn đến nhìn thử hay không?" Giang đạo quả nhiên thực hiện lời hứa lúc ấy, tìm cho cô một vai diễn.

"Vai diễn đó như thế nào vậy?" La Thiên hỏi.

Giang đạo đơn giản nói qua một chút, là vai tiên nữ, quay không quá hai ngày liền xong, cũng không cần quá nhiều kỹ thuật diễn, tiên nữ này là một nhân vật cao lãnh, chỉ hạ phàm tới trợ giúp vai chính thăng cấp thôi.

La Thiên gần đây nhân khí càng lúc càng tăng, nếu cô chịu tới thì người ta nguyện ý trả hơn mười vạn, coi như là mua nhân khí của cô.

Nhân khí của La Thiên hiện giờ cũng số fan Weibo, đến lộ mặt chút trong phim điện ảnh mà đã có trên dưới mười vạn quả thật có chút rê.

Nhưng đối La Thiên mà nói, hai ngày mười vạn... Vô cùng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Edit: Linh Nguyệt

Vì thế không lâu sau, La Thiên liền nhận vai tiên nữ trong phim điện ảnh của Giang đạo cùng quảng cáo chocolate Tô Thuận. Bản thân Giang đạo tuy không phải đạo diễn điện ảnh lớn nhưng lại là một đạo diễn lưu lượng. Phim hẳn quay cơ bản đều nổi tiếng, tính đến nay mới chỉ quay có hai bộ điện ảnh nhưng cả hai, doanh thu phòng vé đều rất tốt.

Giang đạo mời La Thiên diễn phim điện ảnh này, bên trong có rất nhiều vai phụ đều là minh tinh lưu lượng cao, thậm chí có hai người fans trên mạng fans cao tới mấy ngàn vạn.

Họ giống như La Thiên, lên sân khấu số lần không tính là nhiều nhưng thù lao đóng phim cũng tới mấy chục vạn.

Đây thực chất chính là bộ điện ảnh bán cho fans, ít nhất thì nhìn đội hình hiện giờ cơ bản cũng đoán được nhất định sẽ nổi.

La Thiên lấy thẻ ngân hàng bắt đầu tính tiền, blah blah tính toán toán.

Từ chỗ Đường tổng nhận được 120 vạn tiền lương 《Thời Gian Vui Vẻ》100 vạn, tạp chí chỉ có 6 vạn, quảng cáo trứng cuộn khá hào phóng 35 vạn. Máy thống cáo lĩnh tinh vụn vật sau đó cộng thêm tuyên truyền Weibo, tổng là 200 vạn.

Tính đến bây giờ thì trong tay cô mới có 450 vạn, với giá nhà hiện giờ ở kinh đô, một cái chung cư cũng không mua được!

Aaaaa... Cái này có chút khó rồi! Cứ tiếp tục như vậy thì đừng nói hai tháng, có cho cô hai năm cũng không mua nổi!

La Thiên gục đầu xuống bàn, có khí mà không có sức nghĩ: Đường Diễn có thể ở trung tâm thành phố mua nhà, còn xây dựng được tập đoàn Đường thị thật quá lợi hại!!

Đường Diễn lúc trở về nhìn thấy đầu tiên chính là bộ dáng này của La Thiên kỳ quái hỏi: "Làm gì đấy?"

La Thiên yếu ớt ngồi thẳng dậy, nhìn Đường Diễn hỏi: "Đường tổng, anh nói xem ở kinh đô nhất chỗ nào rê nhất?"

Đường Diễn kỳ quái hỏi: "Em muốn mua nhà?"

"Là muốn đầu tư ạ!" La Thiên nói.

Đường Diễn dùng ánh mắt quái dị nhìn cô nói: "Chút tiền ấy của em cũng chỉ có thể mua được ở ngoại ô kinh đô thôi." Còn không thì khỏi nghĩ nhiều cho đỡ mệt.

La Thiên đảo mắt một vòng, nhìn Đường Diễn hỏi: "Nè, anh có chơi cổ phiếu không?"

Đường Diễn trong lòng muốn cười, trên mặt lại nghiêm trang nói: "Chơi chơi thôi."

"Oa!" La Thiên kinh ngạc cảm thán. Cô nghe nói mua cổ phiếu tuy vô cùng mệt nhưng kiếm được cũng vô cùng nhiều, bắt đầu lơ đãng hỏi: "Cảm giác thế nào ạ?"

Đường Diễn nghiêm trang: "Cũng được."

"Được là được như thế nào chứ?"

Đường Diễn rót cuộc cũng nở nụ cười, búng nhẹ vào trán cô nói: "Đương nhiên là kiếm lời."

"Oa! Thật lợi hại! Gần nhất anh có chơi nữa không?" La Thiên hỏi.

Đường Diễn nhướng mày nhìn cô: "Công ty của tôi đã lên sàn chứng khoán, niềm yết rồi."

"Công ty niêm yết cũng có thể mua mà!" La Thiên chạy lại ngồi cạnh hần hỏi: "Gần đây anh có xem trọng cái nào không?"

"Em muốn mua chứ gì? Thì mở tài khoản đi, từ từ mà xem, hơn nữa người mới cùng người lâu năm không giống nhau." Đường Diễn nói.

La Thiên sùng sốt, nghĩ nghĩ một hồi rồi đột nhiên cười nhìn Đường Diễn nói: "Anh giúp em mua đi! Em đưa tiền!"

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Diễn được phụ nữ nói đưa tiền cho mình, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười.

Nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của La Thiên, hần chung quy lại không nỡ cự tuyệt, đành nói: "Em đúng là hành tôi, một mồi tôi gánh còn lời thì em chịu."

"Oa!" La Thiên đứng lên, giơ tay hoan hô, nói to: "Đường tổng vạn tuế!"

Đường Diễn cứ như vậy ngồi ở đó nhìn cô ngớ ngẩn, cũng khá tốt. Điềm này, La Thiên cũng nghĩ như vậy, Đường tổng tốt quá đi!

Có những lời này của Đường Diễn, La Thiên liền không khách khí đem 400 vạn trong tài khoản chuyển cho hần, vừa chuyển vừa lẩm bẩm nói: "Nhiều tiền như vậy, có thể kiếm không ít đi?"

Đường Diễn tùy tiện gật đầu, thuận miệng hỏi: "Mặt phi thủy tôi cho em đâu?"

"Em cất đi rồi, để làm đồ gia truyền."

Đường Diễn liếc nhìn cô một cái: "Còn rất biết nhìn hàng!" Một cái đó cũng trị giá rất nhiều rất nhiều cái 400 vạn kia rồi.

Đường Diễn không nói thì La Thiên đương nhiên không biết. Nhưng nếu biết thì cô nhất định sẽ không đem nó làm đồ gia truyền mà coi thành tổ tông để cung phụng.

Hợp đồng của công ty chocolate Tô Thuần không quá khó khăn, rất nhanh đã ký xong, có lẽ là vì phía sau có Đường tổng đảm bảo. Lần này La Thiên quay chụp cùng một lưu lượng tiểu sinh, tuy rằng là tiểu sinh nhưng đã xuất đạo rất nhiều năm.

Trước đó vẫn luôn không hòa, mấy năm nay rốt cuộc mới bằng vai phụ một bộ cổ trang nhảy vượt qua vai chính, trực tiếp bạo hồng. Người này tính cách tốt, người cũng tốt, đối với mấy "truyền thuyết" về La Thiên trong giới giải trí cũng không thêm đề ý. Hần chỉ tin vào những gì tận mắt nhìn thấy được.

Tuy rằng chỉ là một cái quảng cáo, nhưng quay chụp lại tốn không ít thời gian.

Khoẻ hơn nữa là tên của người này cùng tên La Thiên còn có điểm giống, gọi là Lạc Thiên. Hai người vừa gặp đã giống như quen biết lâu năm, qua một buổi quay liền follow Weibo của nhau, thuận tiện cùng nhau tuyên truyền cho việc quảng cáo.

Có Lạc Thiên trợ giúp, La Thiên thu thêm được một đợt fans.

Nhất thời, lời đồn đãi ở giới giải trí bắt đầu nổi lên bốn phía, nói La Thiên đây là chuẩn bị lực lượng mới xuất hiện.

Ở thời đại hiện nay, lưu lượng chính là lẽ trời, người không kỹ thuật diễn mà vẫn nổi tiếng chỗ nào cũng có. Fans mắng thì cứ mắng, nhưng người ta chính là lưu lượng đã nhiều lại còn đại, nhà đầu tư đều nguyện ý dùng bọn họ.

Bởi vì, nếu dùng thì bảo đảm không thiệt thòi! Không cần? Vậy thì dùng người không danh khí mà kỹ thuật diễn tốt đi, thành công hay không còn phải xem may mắn thế nào. May mắn thì trên mạng nơi nơi nói chế tác có lương tâm, càng xảo càng nóng. Còn nếu không thì cũng lên top năm top ba hotsearch, diễn viên kỹ thuật diễn rất tuyệt a!

Nhưng không có ai xem thì làm sao bây giờ? Giống như câu nói kia, thị trường hiện giờ không phải người khác sai mà là chính chúng ta, chính lựa chọn của chúng ta. Thị trường nào chọn phương hướng ra sao, nhà đầu tư suy nghĩ vô cùng đơn giản nhé! Đường nhiên là hy vọng có thể kiếm càng nhiều tiền càng tốt rồi.

La Thiên đây muốn kỹ thuật diễn không có kỹ thuật diễn, muốn lưu lượng không có lưu lượng, được cái diện mạo xinh đẹp, ở giới giải trí cũng coi như có đáng vẽ của một cái bình hoa. Nhưng không biết như thế nào, cuối năm nay, nhân khí lại đột nhiên tăng, tháng sau cao hơn tháng trước.

Ngay cả một gameshow vốn dĩ hắc cô đến thương tích đầy mình mà cũng có thể xoay người như nông dân vùng lên, được khán giả khen ngợi. Hiện tại nói cô không kỹ thuật diễn? Người ta cũng đâu có đóng phim nữa! Nói không có lưu lượng? Sau này chậm rãi lên có. Nói diện mạo người ta? Có fans, diện mạo bình thường cũng sẽ được gọi là đáng yêu, như La Thiên đương nhiên trở thành thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần. Bình hoa? Nhân gia hiện tại có nhân khí, bình hoa hay không bình hoa cũng không quan trọng nữa rồi.

Trước Lễ Tình Nhân, quảng cáo của La Thiên và Lạc Thiên được phát, chiếm sóng các màn hình lớn, hiệu quả không tồi. La Thiên lập tức nhận vào gần 2000 vạn, số tiền này có được phần lớn là do người ta nhìn mặt mũi Đường Diễn, không đem phí quảng cáo giảm.

Khi quay chụp, lưu lượng La Thiên vốn không đạt được cái giá này. Nhưng hiệu quả rất tốt, nhà đầu tư rất vừa lòng, đối cái giá này cũng vô cùng vừa lòng.

Mà lúc này, La Thiên cũng vừa từ chỗ Đường Diễn biết được, hần giúp mình kiếm tiền!

Vậy nên La Thiên vừa nhận tiền xong liền mang theo com hộp cùng thẻ ngân hàng đến chỗ Đường Diễn. Ai ngờ vừa vào cửa liền thấy Lâm Phi đang nước mắt ngấn nước mắt dài đứng sát bàn làm việc của Đường Diễn.

La Thiên ngây người, ngượng ngùng hỏi: "Tôi ra ngoài trước, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé?"

Đường Diễn đen mặt: "Vào đi."

La Thiên rút cổ như chim cút, trốn đến một góc trong phòng khách, vô cùng muốn hạ thấp sự tồn tại của mình xuống, ảnh hưởng luôn được thì càng tốt!

Nhưng hiển nhiên không có khả năng đó, Lâm Phi biết La Thiên ở đây, không cách nào có thể nói tiếp được hay làm cái gì khác.

Đường Diễn lãnh đạm nhìn người phụ nữ trước mắt nói: "Không có việc gì thì cô ra ngoài đi!"

Lâm Phi nước mắt lưng tròng: "Đường tổng, xin anh, xin anh giúp tôi một lần!"

Đường Diễn chịu đựng khí giận đang muốn bùng phát, nói: "Tôi không phải nhà từ thiện. Muốn tôi giúp cô? Được, cho tôi một lý do."

Lâm Phi quay đầu lại nhìn La Thiên đang cố hết sức làm giảm sự tồn tại của bản thân, cắn cắn môi dưới, cuối cùng cũng không nói gì.

"Đi ra ngoài." Đường Diễn nói.

La Thiئن a một tiếng, gân xanh trên trán Đường Diễn giật giật: "Không phải bảo em."

Lâm Phi úy khuất nhìn hấn một cái, xoay người đi ra ngoài.

Con mẹ nó! Tình huống gì thế này? Thật đáng sợ! La Thiئن run bần bật, cảm giác cốt truyện không ổn rồi!

La Thiئن cũng không hỏi han suy đoán lung tung gì, nhanh chóng mang theo hộp cơm chạy lại, may mắn hôm nay vì lấy lòng hấn mà cô đã làm rất nhiều món ngon.

"Đừng giận đừng giận, chúng ta ăn chút gì đi!" La Thiئن đem đồ vật dọn ra một mạch như nước chảy mây trôi.

Đường Diễn không nói gì nhìn thức ăn trên bàn, ngẩng đầu nhìn lại thấy cô đang nở nụ cười lấy lòng, cuối cùng cũng không nhịn được, mỉm cười: "Tôi có giận em đâu, em sợ như thế làm gì?"

"Anh chưa từng nghe câu giận cá chém thớt sao?" La Thiئن nói.

Đường Diễn vô cùng chính khí nói: "Tôi không phải loại người như vậy."

Nếu giám đốc công ty Đường thị nghe thấy những lời này, nhất định sẽ rơi hai giọt nước mắt đầy ủy khuất, bọn họ có vô tội bị liên lụy cũng phải có thái độ bình thường. Đường tổng nhà bọn họ khi tâm tình không tốt thì chỉ cần liếc mắt đảo qua một vòng cũng có thể khiến bọn họ đông lạnh đến mức hoài nghi cuộc đời.

"Có chuyện gì vậy ạ?" La Thiئن cuối cùng vẫn không nhịn được tò mò hỏi.

"Vay tiền!" Đường Diễn không muốn nói quá nhiều nhưng cũng không giấu diếm, liền đơn giản nói hai chữ.

La Thiئن mờ to mắt, có cô có, vừa rồi có nói từ "vay tiền". Nhưng là... La Thiئن lú lười nhìn Đường Diễn một cái. Theo cốt truyện tiểu thuyết thì Đường tổng phải muốn chết muốn sống tự đem tiền cho người ta mượn, còn buộc người ta ký khế ước bán mình, thành tình nhân cho hấn cơ mà?

Sao lại đảo lộn tới mức Lâm Phi tự mình chạy đến vay tiền thế này?

La Thiئن lén liếc Đường Diễn một cái, lại liếc thêm cái nữa, nhìn đến mức Đường Diễn nổi trận lôi đình giận dữ hỏi: "Nhìn cái gì?"

La Thiئن cười ha ha: "Không có việc gì, không có việc gì, anh mau ăn đi!"

Đường Diễn rất muốn đánh người, cô cứ nhìn như vậy thì ai mà ăn nổi?

Đương nhiên, Đường Diễn vẫn rất nể tình tiếp tục ăn, La Thiئن ngồi ở bàn trà gặm hạt dẻ.

Đường Diễn không chịu nổi La Thiئن, không khác gì một con sóc, thỉnh thoảng lại cứ liếc liếc hấn khiến hấn không thể nuốt trôi, cuối cùng không nhịn được nữa trực tiếp nói với La Thiئن: "Đi ra ngoài tìm thư ký Kiều, bảo cô ta nửa giờ sau đến văn phòng tìm tôi."

"Dạ dạ dạ!" La Thiئن gật đầu như gãi tai, buông trong tay hạt dẻ, phui phui tay rồi đi ra ngoài.

Thư ký Kiều bên ngoài vừa nghe La Thiئن nói Đường Diễn muốn tìm mình liền thờ dãi: "Ài!"

"Làm sao vậy?"

Thư ký Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chắc là sẽ bị mắng rồi!"

"Vì sao?"

Thư ký Kiều cười khổ: "Không có lệnh của tôi thì sao Lâm Phi có thể bước vào văn phòng của Đường tổng chứ?"

La Thiئن cuối cùng cũng hiểu ra, thương hại nhìn thư ký Kiều nói: "Nếu muộn thêm hai ba tháng nữa mà cô đề cô ấy đi vào, Đường tổng nhất định sẽ không mắng cô, khéo còn tặng lương cô nữa!"

Thư ký Kiều rất ngạc nhiên hỏi: "Vì sao chứ?"

La Thiئن ngẩng đầu nhìn trần nhà, làm thành dáng vẻ của một lão bà từng trải nói: "Dù có đúng người thì cũng phải đúng thời gian mới gặp được!" Lâm Phi chính là quá sớm. Đợi mà xem, qua bốn tháng nữa Đường Diễn còn không phải tự mình dính lấy nữ chính sao?

Thư ký Kiều không hiểu lắm cái quan niệm này, chỉ có thể cố gắng lý giải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn không ở đây, nếu không hấn thật sự muốn mắng La Thiئن một trận, nói thế này là nói cái gì? Ha?

La Thiến truyền đạt xong lại đi trở về, vô cùng nịnh nọt nói với Đường Diễn: “Em báo thư ký Kiều.”

Đường Diễn gật đầu, nghiêm túc ăn bánh kem nhỏ của mình.

La Thiến hỏi: “Ăn ngon lắm sao?”

Đường Diễn gật đầu, La Thiến nói: “Em làm đấy!”

Đường Diễn ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Không tồi!”

Đường Diễn chính là diễn hình cho việc ăn đồ ngọt vào sẽ được bổ sung năng lượng, chờ khi thư ký Kiều tiến vào thì con giận của hắn cũng đã bay biến gần hết.

Chỉ nói một câu “Không có lần sau!” liền xong rồi.

Thư ký Kiều cung kính đích thân "phụng hiến" một tháng tiền lương của mình để tỏ lòng hối lỗi, sau đó đi ra ngoài.

Không có lần sau? La Thiến nghĩ, theo cốt truyện tiểu thuyết, thư ký Kiều còn giúp đỡ Lâm Phi vào văn phòng vài lần nữa cơ! Không có lần sau, cốt truyện sẽ phát triển như thế nào chứ?

Hoàn toàn không ngờ được rằng, cốt truyện đã bị chính mình phá hư. Có lần sau hay không thì không biết, nhưng thư ký Kiều sẽ không cấp cửa sau cho Lâm Phi nữa.

“Hôm nay em tới đây làm gì?”

La Thiến hai tay dâng tiền lương lên: “Lão đại, mong anh giúp đỡ!”

Hai mắt La Thiến tràn đầy chân thành, nỗ lực biểu đạt ra sự sùng bái của bản thân, Đường Diễn lại bị chọc cười, nhận lấy thẻ nói: “Biết tháng này có ngày gì quan trọng không?”

“Lễ Tinh Nhân!” La Thiến lập tức đáp lại, qua mấy ngày nữa chính là Lễ Tinh Nhân!

Đường Diễn đen mặt, La Thiến lại nói tiếp: “Tết Âm Lịch?” Qua mấy ngày nữa cũng là Tết Âm Lịch!

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cô: “Cút!”

La Thiến lạnh lệ chuồn mắt.

Trên đường trở về liền gọi điện cho Triệu Vũ Lâm: “Tháng này ngoại trừ Lễ Tinh Nhân và Tết Âm Lịch thì còn có ngày gì quan trọng nữa?”

Triệu Vũ Lâm sững sốt: “Sinh nhật chị?”

La Thiến chợt nhớ tới tháng này cũng là sinh nhật của nguyên chủ! Nhưng là sinh nhật cô thì Đường Diễn mặt đen cái gì?

Vì thế lại hỏi: “Có còn ngày nào khác hay không?”

Triệu Vũ Lâm liền hỏi: “Là sao ạ? Chị phải nói rõ ra chứ!”

La Thiến nhỏ giọng nói: “Liên quan tới Đường tổng cơ!”

Triệu Vũ Lâm lập tức đáp: “Sinh nhật của Đường tổng.”

“Sinh nhật của anh ấy cũng là vào tháng này?”

“Chị Thiến, năm ngoái chị còn chuẩn bị lễ vật cho Đường tổng đấy! Chị quên rồi à?” Triệu Vũ Lâm cạ lời, năm trước chị coi trọng lắm cơ mà!

“À!” La Thiến cuối cùng cũng nghĩ ra, cô và Đường Diễn chẳng những sinh cùng tháng mà còn chỉ cách nhau có một ngày thôi!

Sinh nhật La Thiến trùng với Lễ Tinh Nhân ngày 14 tháng 2, sinh nhật Đường Diễn sớm hơn cô một ngày.

Mục đích của Đường Diễn, rõ ràng là muốn quà sinh nhật đây mà!

La Thiến bần mĩ. Không có tiền à! La Thiến cô là ai cơ chứ? Đời trước nhìn thấy nhiều tiền nhất chính là gần 30 vạn tiết kiệm trong hai mươi năm, kết quả là ném hết vào bệnh viện.

Đời này thật ra tiền thấy được không ít, mỗi tháng đều đặn có hai mươi vạn chuyển tới thẻ. Hơn nữa còn được tự mình cảm nhận cảm giác một ngày kiếm được mười mấy vạn.

Kết quả vừa thấy giá cả ở kinh đô, mọi từ ngữ thô tục La Thiến đều muốn phun ra. Nếu không nhận cái quảng cáo chocolate kia thì đến tận lúc La Thiến lên trời rồi cũng không thể mua nổi nhà.

Sao mà chịu nổi? La Thiến mặt ừ mày ê, hiện tại khoảng cách tới ngày Đường Diễn ghét bỏ cô càng ngày càng gần, La Thiến cảm thấy mình phải tạo một đường lui an toàn.

Quà lần trước Đường Diễn tặng cô tuy chỉ nói là hơn 400 vạn một chút, nhưng La Thiến cảm thấy cái "một chút" kia của hắn nghĩa là rất rất nhiều.

Dù sao thì sớm muộn gì phải cùng Đường Diễn tách ra, vậy cứ tùy tiện mua đi! Mua cái bánh sinh nhật chắc cũng chẳng quá đáng đâu nhỉ? Người ta còn giúp cô kiếm tiền cơ mà! Nhưng hắn đối xử với nguyên chủ thật sự không tốt! Vừa chia tay không lâu đã chặn luôn đường sống của người ta.

Nếu lỡ ngày nào đó hắn ghét bỏ cô, chặn đường sống của cô thì sao?

Vì thế ngày hôm sau ở phòng hóa trang, La Thiến vô cùng thành tâm nói với Triệu Vũ Lâm: “Chúng ta mua tặng hắn cái bánh sinh nhật đi!”

Hôm nay là ngày La Thiến gia nhập đoàn phim của Giang đạo, chủ yếu là tới định trang. Gian phòng hóa trang chỉ có mình La Thiến dùng. Đơn giản là vì hiện giờ La Thiến cũng coi như là tiểu hoa đán tiêu lưu lượng tiểu hoa đán, sau lưng lại có kim chủ, Giang đạo cảm thấy nên sắp xếp cho cô một phòng đơn.

Triệu Vũ Lâm hài lòng nhìn bộ dáng tiên nữ phiêu phiêu của La Thiến nhưng vừa nghe được La Thiến nói liền sững sốt: “Bánh sinh nhật?”

La Thiến gật đầu, Triệu Vũ Lâm hỏi lại: “Chị nói tặng bánh sinh nhật làm quà cho Đường tổng?”

La Thiến gật đầu: “Lần trước chị mới vừa mua tặng hẳn cái đồng hồ ba vạn tám. Sớm biết cách sinh nhật hẳn gần như vậy, chị nhất định sẽ mua cái gì đó rẻ hơn.”

Triệu Vũ Lâm đỡ trán nói: “Chị Thiến thân yêu của em, một tháng chị nhận của người ta hai mươi vạn đấy!”

La Thiến bày ra bộ dáng đương nhiên: “Đó là tiền lương của chị. Em đã từng gặp qua công nhân nào nhận tiền lương của ông chủ còn phải quay đầu dùng tiền lương mua lễ vật tặng cho ông chủ à? Còn tặng liên tiếp trong thời gian ngắn nữa chứ?”

Triệu Vũ Lâm sùng sốt, hơi ngẫm nghĩ nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, liền nói: “Năm ngoái chị tặng Đường tổng một bộ tây trang đặt may hơn mười vạn, hơn nữa, cứ cho là chị nói đúng thì bánh kem cũng quá đơn giản rồi.”

La Thiến cười ha ha nói: “Chị nói giỡn thôi! Sao có thể chỉ đưa bánh kem chứ?”

Triệu Vũ Lâm thở ra một hơi hỏi: “Vậy chị còn chuẩn bị cái gì nữa?”

“Em nói chị nghèo như vậy, vừa mua bánh kem vừa mua quà tặng... Năm ngoái chị tặng hẳn một bộ tây trang đặt may sao? Thế thì năm nay tặng hẳn một cái cà vạt đặt may đi! Coi như thành một bộ.”

Triệu Vũ Lâm: “...”

Hai người nói chuyện không có ý giấu diếm, cho nên cũng không biết lúc này Đường Diễn và thư ký Kiều đang đứng ở cửa đã nghe rõ ràng toàn bộ câu chuyện.

Bởi vì ngày mai là sinh nhật của mình nên Đường Diễn cố ý tới đây xem La Thiến, tránh cho cô quên sinh nhật hẳn.

Không nghĩ tới "bà chúa keo kiệt" này tự nhiên lại vì tiết kiệm tiền mà chỉ chuẩn bị mua cà vạt cho hẳn? Chẳng lẽ không nhìn xem mấy ngày nay hẳn đã giúp cô kiếm lời bao nhiêu tiền à?

Nói nữa, hẳn đưa lễ vật một chút cũng không rẻ, cái rẻ nhất cũng đã hơn mười vạn cơ mà?

Cuối cùng đáp lễ lại lại là một cái đồng hồ chỉ có giá trị mười vạn? Đã thiếu thành ý còn tưởng là mình làm rất tốt?

Đường Diễn sờ sờ đồng hồ trên tay, vô cùng giận dữ. Đã vậy còn dám nói dối, mười vạn? Ngay cả năm vạn cũng không tới thì có! Hơn nữa cô Lễ Giáng Sinh mới chạy đi mua, ai mà biết được cái này có phải đồ giảm giá hay không..

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Đường Diễn lại gật gật dây đồng hồ, may mà đồng hồ tuy chỉ có ba vạn tám nhưng thật sự rất có chất lượng, ít nhất thì bị Đường Diễn đối xử như vậy cũng không có hỏng.

Thư ký Kiều đứng phía sau Đường Diễn, thật sự không biết nên phản ứng như thế nào, tức giận? Buồn cười nhiều hơn! Nhưng nhìn thấy sắc mặt đen như mực của Đường Diễn, cô chỉ có thể mạnh mẽ ép bản thân nghẹn lại. Thư ký Kiều rất muốn an ủi hẳn, ít nhất thì người đại diện của người ta vẫn khuyên hai ba câu, bằng không ngày mai anh có khả năng thực sự chỉ có mỗi bánh kem.

Đường Diễn xoay người rồi đi, thư ký Kiều đi sát theo phía sau, nghe thấy Đường Diễn nói: “Đem quà tặng ngày kia hủy bỏ đi, đưa cái bánh kem qua thôi.”

Bánh kem? Chỉ đưa mỗi bánh kem thôi á?

Thư ký Kiều: “...” Không phải, Đường tổng à, quà kia tôi đã mua rồi. Mấy trăm vạn đều đã thanh toán, anh nói hủy bỏ là hủy bỏ như thế nào?

Ngày hôm sau, La Thiến quả nhiên ở nhà chuẩn bị cho Đường Diễn một cái bánh kem lớn ba tầng.

Cái bánh kem này tốn của La Thiến 1500 tệ, giá gốc là 1888 tệ, ở cửa hàng được La Thiến vô tình quảng cáo giảm giá. Ông chủ ở đây quả nói được làm được, nói sẽ giảm giá cho La Thiến thì thật sự giảm cho cô, còn giảm hẳn 20%, chỉ thu số nguyên bỏ số lẻ không nói, còn giao tới tận cửa.

La Thiến đến lúc này mới nhớ tới, Đường Diễn sẽ ăn sinh nhật ở chỗ cô sao?

Cô liền gọi điện cho Đường Diễn hỏi, đáp lại chính là Đường Diễn nổi giận dưng dưng nói: “Tới, sao lại không tới? Cô cứ chờ đó!”

La Thiến cúp điện thoại, vẻ mặt buồn bực, giọng này là ý gì đây? Đây là bị khinh bỉ đến cỡ nào cơ chứ? Chuẩn bị đến chỗ cô xà hơi hả?

La Thiến nhanh chóng chạy vào phòng bếp làm đồ ăn, khoai tây trộn, trứng cá muối, thịt kho tàu, tôm chiên, gà hầm nấm, rau xào, thịt heo hầm miến, gà Cung Bảo, thịt xé vị gà, phật khiêu tường.

**Gà Cung Bảo (Kung Pao) là món ăn độc đáo đến từ Tứ Xuyên - Trung Quốc, vị cay nồng, thơm béo đặc trưng, nấu cùng ớt và lạc*

**Phật nhảy tường hay Phật khiêu tường là một loại xúp vị cá mập trong ẩm thực Phúc Kiến. Món ăn do vị bếp trưởng nổi tiếng đồng thời là chủ của nhà hàng Tự Xuân Viên ở Phúc Châu, Phúc Kiến là Trịnh Thuận Phát sáng chế. Trịnh Thuận Phát vốn là một đầu bếp trong phủ của một quan cấp cao ở địa phương. Kể từ khi món ăn được tạo ra vào thời Nhà Thanh (1644–1912), nó đã trở thành một cao lương mỹ vị của ẩm thực Trung Hoa bởi mùi vị đa dạng, sử dụng nhiều nguyên liệu cao cấp và đặc biệt là cách thức chế biến. Tên của món ăn ám chỉ đến khả năng các nhà sư trường chay ở chùa cũng phải nhảy qua tường tìm đến để ngả mận vì nó. Món xúp Phật nhảy tường chứa nhiều protein và canxi. (Theo wikipedia)*

Buddha Jumps Over The Wall, Xin Cuisine Chinese Restaurant

Mấy thứ này ngày hôm qua La Thiên đã chuẩn bị xong hết, đặc biệt là phật khiêu tường, tối hôm qua quay xong, vừa về đến nhà liền bắt đầu hầm.

Nhưng cô lại nghĩ tới với thân phận của Đường Diễn chắc đã ăn qua tay nghề chuyên môn cao cấp rồi, cũng không biết hần có vừa lòng hay không?

Đường Diễn mở cửa tiến vào, La Thiên đang đeo tạp dề xào nấu nẫu nẫu, thấy Đường Diễn liền mỉm cười sáng lạn nói: “Đường tổng, sinh nhật vui vẻ!”

Đường Diễn nhìn nụ cười này, bao nhiêu tức giận lập tức bay biến hết. La Thiên đang thu dọn ở nhà bếp, Đường Diễn nhìn lướt qua một bàn đồ ăn liền biết bữa này La Thiên tốn không ít tâm tư.

Trong phòng khách còn bày một cái bánh kem lớn cao ba tầng vô cùng xinh đẹp.

Khóe miệng Đường Diễn khẽ cong lên: “Bánh kem này có phải lớn quá hay không?”

La Thiên cười ha ha: “Bằng không sao thể hiện được thân phận của Đường tổng nhà chúng ta chứ? Chỉ mua cái một tầng thì quá mất mặt.”

Đường Diễn trong lòng hài lòng, cũng nhịn không được phun trào, cô còn biết sao? Cô còn biết sao?

Nhưng đến lúc ăn cơm, Đường Diễn vẫn cảm thấy mỹ mãn mà ngồi xuống bàn ăn trước, La Thiên hôm nay còn làm hai cây củ cải đường.

Đương nhiên, Đường tổng không phải người nhất định phải ăn củ cải đường, bởi vì La Thiên mỗi ngày không nhất định đều có thời gian rảnh đi đưa cơm cho hần. Nhưng mà nếu La Thiên có thời gian khăng định sẽ chuẩn bị một mâm củ cải đường, hôm nay có hai cái, cô thể thấy được cô vẫn khá coi trọng sinh nhật hần.

Đường Diễn tự an ủi bản thân mình một hồi, cuối cùng cũng yên tâm thoải mái ăn, còn cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người đều không ăn no, sau khi ăn xong, La Thiên còn ý tứ cắt hai miếng bánh kem nhỏ, một người một miếng, ngồi ở sofa vừa ăn vừa xem tiết mục, không khí cũng coi như ôn hòa hạnh phúc.

Đường Diễn thỏa mãn, nhìn La Thiên liền thuận mắt.

Kết quả câu tiếp theo của La Thiên câu chính là: “Em có quà sinh nhật tặng cho anh! Anh đợi một lát!” La Thiên chớp chớp mắt nhìn Đường Diễn rồi chạy vào phòng ngủ.

Đường Diễn lập tức lại đen mặt, thật sự tính ra thì Đường Diễn cũng không để ý La Thiên đưa lễ vật là quý hay là rẻ. Hần thân là tổng tài Đường thị, chẳng lẽ còn kém chút tiền ấy sao? Cái hần giận là giận La Thiên chỉ định mua cái củ cải mấy ngàn để ứng phó, như vậy có thể thấy được vị trí của hần ở trong lòng cô như thế nào!

Mất công hần thấy La Thiên mua cho mình một cái đồng hồ “có vẽ” tốt, bảo thư ký Kiều đi mua một cái đồng hồ hơn 300 vạn làm quà sinh nhật cho cô.

Nghĩ như vậy, lại thấy không vui rồi.

Nhưng La Thiên không hề hay biết, cô nâng niu ôm một cái hộp nhỏ bước tới, vừa thấy sắc mặt Đường Diễn trong lòng liền lộ bộ: Sao tên tổ tông này lại không vui? Bảo bảo khổ

trong lòng rồi nha!

La Thiئن đưa cái hộp tặng Đường Diئن, vốn dĩ tin tưởng tràn đầy liền có chút run sợ, có thể hãnsẽ không thích hay không?

Đường Diئن nhìn qua nhìn lại, cái hộp cả vạt này hình như có hơi nhỏ! Hấn híp híp mắt nhìn La Thiئن, cô nhóc này sẽ không vì tiết kiệm tiền mà đặt may cả vạt loại nhỏ cho hấn đấy chứ?

Mở lớp vỏ ngoài, bên trong là một cái hộp màu đỏ sang trọng. Nhìn logo trên mặt khiến Đường Diئن cảm thấy có chút quen mắt, nhất thời không kịp phản ứng lại.

Hấn mở ra hộp liền thấy, là một cái đồng hồ bạch kim, cùng một chiếc nhẫn thạch anh yên lặng không tiếng động nằm cạnh bên.

Đường Diئن chợt nhớ ra, logo trên hộp, là của một hãng đồng hồ trang sức Pháp nổi danh.

Vui mừng đến quá bất ngờ, hấn nhìn La Thiئن có chút choáng váng, cô lại cười ha hả.

Về mặt Đường Diئن cũng nhu hòa hơn không ít, kéo La Thiئن qua hôn hôn, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn em, tôi rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Edit: Linh Nguyệt

“Đương nhiên anh phải thích rồi! Cái này đắt lắm đấy!” La Thiئن nói, cô đổi quà tặng của mình rất có lòng tin.

Nhưng quả thật cô không cùng thể giới với Đường Diئن phát tay một cái là tặng cô một cái vòng cổ mười vạn, cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên cô mua một món đồ đắt như vậy.

“Sao em biết kích cỡ của tôi?” Đường Diئن hỏi.

La Thiئن nói: “Em tưởng tượng một chút, nhân viên trong tiệm cũng phân tích giúp nữa. Dù sao thì đầu thế không thích hợp liền cảm đi đổi chứ, vậy nên em đành tự ước lượng thôi.”

Đường Diئن thờ ra một hơi, nhìn La Thiئن nói: “Có tâm” Đường Diئن biết cái này không hề rẻ, có thể thấy được La Thiئن ngoài miệng nói một đằng trong lòng nghĩ một nẻo, vẫn chuẩn bị tốt quà sinh nhật cho hấn!

La Thiئن sờ sờ đầu, cười hắc hắc, nhìn Đường Diئن lấy nhẫn ra đeo lên ngón giữa bàn tay trái, vừa vặn như in.

Đường Diئن nhường mảy nhìn La Thiئن, La Thiئن lại tiếp tục cười ngây ngô, trong lòng nghĩ: Ha ha, lúc ấy là chọn theo kích cỡ ngón trỏ, dù sao thì hai cái ngón tay cũng không sai biệt lắm, không sai biệt lắm!

Ở nước ngoài có lưu truyền một cách nói như thế này: nhẫn mang trên tay trái ám chỉ thượng đế ban cho bạn sự may mắn. Mang ở ngón trỏ nghĩa là chưa lập gia đình, mang ở ngón áp út nghĩa là đã đính hôn hoặc đã kết hôn, ngón út nghĩa là đang độc thân, còn mang ở ngón giữa? Ý nghĩa chính là đang ở trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt.

Nói cách khác, Đường tổng gần như mỗi năm đều lẫn lộn ở nước ngoài đương nhiên biết đến cái này, nhưng La Thiئن thì không, thậm chí còn chưa từng nghe qua!

“Vừa vặn luôn nè!” La Thiئن nói.

Đường Diئن: “Ừ!”

Ngày hôm sau chính là Lễ Tình Nhân, vốn dĩ La Thiئن muốn cùng Lạc Thiئن đi tuyên truyền. Kết quả mới chạy xong một buổi sáng đã bị Đường Diئن gọi ra, mà công ty quảng cáo cũng rất khách khí đáp ứng.

“A! Cô cứ đi đi! Không có việc gì đâu, hôm nay Lạc Thiئن cũng chỉ đi buổi sáng thôi! Ha ha ha ha ha... Như thế là được rồi!”

Lạc Thiئن: “...” Là ai nói tuyên truyền thông cáo này phải mất mấy ngày thế?

Lúc đó La Thiئن còn nghĩ, oa, công ty quảng cáo này không tồi nha!

Cô vừa xuống lầu liền thấy xe Đường Diئن. Xe của hấn không phải cái loại xa hoa sáng mù mắt thiên hạ, rất bình thường dừng ở ven đường.

La Thiئن trực tiếp qua đường cái, lên xe, cười chào hỏi: “Đường tổng!”

Đường Diئن thường đeo đồng hồ ở tay phải, trước đó La Thiئن đã thấy lúc hấn duỗi tay lấy đồ gì đó hoặc lúc ký tên, đồng hồ sẽ vô tình lộ ra, vô tình liếc mắt liền nhìn thấy.

Người ta liền hỏi hấn: “Đường tổng, anh mới đổi đồng hồ sao?”

“Ban tặng” Đường Diئن đều cười bình đạm trả lời. Mỗi lúc này La Thiئن đều vô cùng hồ thẹn, cái đồng hồ kia còn chưa đến bốn vạn, người khác nhìn thấy không biết có phải sẽ cảm thấy Đường tổng mang đồng hồ rẻ tiền không?

La Thiئن hỏi hấn sao anh không đeo ở tay trái. Ánh mắt khinh bỉ lúc đó của Đường Diئن cho đến bây giờ La Thiئن vẫn còn nhớ rõ, hấn nói: “Căn cứ theo y học, đồng hồ đeo ở bên tay phải càng có lợi cho sức khỏe.”

La Thiئن không biết đồng hồ đeo ở tay trái hay đeo ở tay phải có liên quan gì tới sức khỏe, nhưng hình như cô đã từng nghe qua việc này, vậy nên cô cũng không hỏi, sợ lộ ra bản thân thiếu hiểu biết.

Dù sao thân là một người luôn hướng tới cái tốt đẹp, từ đó về sau La Thiئن lúc đeo đồng hồ luôn luôn đeo ở tay phải.

“Đi đâu vậy ạ?”

Đường Diễn nói: “Đến chỗ La Tuấn!”

La Tuấn ăn tết không có về nhà mà ở lại kinh đô làm việc, hẳn ở trung tâm thành phố làm phục vụ bán thời gian ở một quán cà phê. Tết nhất, đặc biệt là Lễ Tình Nhân, cửa hàng vô cùng đông khách.

Tiệm cà phê này là chi nhánh của một công ty nước ngoài. Bình thường một ngày chỉ được 150 tệ mà hôm nay tiền lương lại được gấp đôi thành 300 tệ cho nên La Tuấn không xin nghỉ.

Hưu Phong Nhân, bên trong trang trí thật sự thoải mái, trên tường treo một ít cảnh lá già, bàn ghế sắp xếp không theo quy tắc nào nhưng lại không hề có vẻ chen chúc. Đường Diễn mang cô tới đây chủ yếu để thăm La Tuấn. Gần đây La Thiển vô cùng bận rộn, ngay cả Đường thị cũng không tới. Chỗ La Tuấn làm việc La Thiển chưa từng ghé qua nhưng Đường Diễn đã tới hai lần.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

La Thiển nhìn nơi La Tuấn làm việc một vòng, rất vừa lòng, chỉ có điều bận quá, La Tuấn sáng nay biết bọn họ muốn tới đã để lại một bàn.

Hai người đi vào, Đường Diễn gọi cà phê cùng một ít điểm tâm ngọt, cùng La Thiển ngồi ở bên này vừa ăn uống vừa xem La Tuấn làm việc, thỉnh thoảng nói chuyện hai ba câu, cảm thấy nhàn nhã, lười nhác dưới ánh mặt trời, tham lam mong muốn ngày ngày đều có thể như thế.

“Khó trách nơi này làm ăn tốt như vậy.” La Thiển cùng Đường Diễn ngồi vị trí sát bên cửa sổ, nhìn ngán bên ngoài người đến người đi, đến nỗi mỗi một sợi tóc cũng cảm thấy thoải mái. “Những người có tiền đều nguyện ý tiêu tiền ở chỗ này, mỗi ngày đi làm mệt mỏi xong tốn chút thời gian ở chỗ này, thả lỏng tâm tình, cũng coi như có thêm động lực tiếp tục làm việc.”

Đường Diễn nhấp một ngụm cà phê nói: “Đúng vậy.”

La Thiển nhìn nơi náo nhiệt này, trong lòng mơ hồ có ý niệm, hay là mình cũng mở một cái đi?

Hai người ngồi ở đây đã hai tiếng, vẫn tập nập như cũ, nhưng đến giữa trưa thì không đông quá. Họ vào dịp Lễ Tình Nhân cũng làm hoạt động, cà phê mua một tặng một, giữa trưa tuy rất nhiều người không ngồi lại nhưng cũng đông gói mang đi không ít.

La Tuấn vẫn không có thời gian, hiện tại rảnh rồi một chút, tự tay làm tặng hai người sandwich.

Đường Diễn thanh toán xong, dặn La Tuấn chăm chỉ làm việc rồi mang La Thiển rời đi.

La Tuấn nhìn Đường Diễn lôi kéo chị gái nhà mình, mỉm cười.

Đơn giản ăn xong bữa trưa, Đường Diễn mang La Thiển đi xem phim.

Đường Diễn lúc này thông minh hơn, sớm đã nhờ thư ký Kiều mua giúp hai vé. Lễ Tình Nhân không ít phim được chiếu, chỗ bán vé bên người tập nập, không ít người còn không mua được vé.

Người bạn gái không khỏi oán giận: “Sớm đã bảo anh đặt trước trên mạng.”

“Trên mạng cũng không đặt được! Để anh chạy sang chỗ kia xem có ai nhường lại vé không nhé?”

Nghe hai người kia nói chuyện, Đường Diễn liền đắc ý nhìn La Thiển: “Ngày nghỉ người xem phim thật nhiều!”

La Thiển hiểu ý nói: “Đường tổng uy vũ.”

Đường Diễn biết La Thiển đây là khen cho có nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của hắn, hắn búng nhẹ vào trán La Thiển nói: “Được rồi, vào đi thôi!”

Xem xong phim bước ra ngoài, trời đã chuyển tối. La Thiển vô cùng vui vẻ, bởi vì cái này nhìn đi nhìn lại cũng đều giống như đang hẹn hò!

“Đường tổng, em cảm thấy mệt quá.” La Thiển vui vẻ mà nói.

Đường Diễn: “???”

“Lễ Tình Nhân và sinh nhật trùng một ngày, vốn dĩ có thể trải qua hai ngày như vậy!” La Thiển cảm thấy thật mệt.

Đường Diễn không nhịn được cười nói: “Ai bảo em chọn đúng hôm nay đòi ra ngoài chứ?”

Hai người đùa qua đùa lại, nhìn thời gian, Đường Diễn liền dẫn La Thiển đến bờ sông.

“Ngồi ở đây!” Đường Diễn lôi kéo La Thiển ngồi vào một tấm thảm trải trên đường dọc sát bờ sông.

Gần đây nơi này tràn lan nẩy tấm thảm như thế này, La Thiển chưa kịp phản ứng, muốn hỏi hai câu, liền thấy pháo hoa đầy trời ở phía đối diện.

Tiếng pháo nổ không dứt, một tiếng lại tiếp một tiếng, trên bầu trời đều là pháo hoa đủ loại màu sắc, chỉ trong phút chốc nhưng lại đẹp đến rung động lòng người. Màn pháo hoa của Đường Diễn kéo khá dài, trên bầu trời một chùm lại một chùm pháo hoa, trút xuống sông như thác nước, tất cả La Thiển chưa từng gặp qua.

“Đẹp không?” Đường Diễn hỏi.

La Thiển gật đầu, Đường Diễn liền nói: “Năm sau tôi dẫn em đi xem.”

La Thiển sững sờ, năm sau? Năm là đổi thành người khác rồi. Nghĩ đến đây, La Thiển không khỏi có chút chua xót.

Xem xong pháo hoa đã hơn bảy giờ, Đường Diễn lại dẫn La Thiển tới nhà hàng Pháp đã sớm đặt chỗ.

Ăn cơm Pháp phí thời gian, nhưng dù ở đây có là nơi đắt đỏ thì nó cũng vẫn đến từ một đất nước lãng mạn. Đồ ăn đều bày trí hoa lệ tinh xảo, vô cùng thích hợp với Lễ Tình Nhân, Đường Diễn đương nhiên sẽ chọn nó.

Ăn xong, La Thiên không biết mình đã ăn nhiều hay ít, nhưng tâm trạng lại minh mông.

“Còn gì nữa không ạ?” Hai mắt La Thiên lấp lánh hỏi, chỗ kia có người mới ăn được một nửa đã được tặng hoa hồng. Hơn nữa khi La Thiên xem tiểu thuyết xem TV đều có mấy tình tiết thế này, Đường Diễn nhất định làm được.

Kể tiếp còn có cái gì? Còn có cái gì?

Đường Diễn giật giật khoe miệng nói: “Không có!” Rồi kéo La Thiên về nhà.

“Không có? Hiện tại mới mười giờ mà!” La Thiên đáng tiếc nói.

“Em không mệt à?” Đường Diễn hỏi. Tuy rằng là người khác sắp xếp này nọ, hẳn không phải tự tay làm lấy nhưng chạy một ngày như vậy, hẳn cũng mệt rồi.

La Thiên lắc đầu, Đường Diễn không còn cách nào khác bèn nói: “Về nhà, tặng quà sinh nhật cho em.”

La Thiên gật gù đầu, hai người tắm rửa xong liền cùng nhau ngồi ở trên giường, Đường Diễn đem quà đưa cho cô.

Cũng là một cái hộp nhỏ, logo La Thiên không hề quen, nếu không cô chắc chắn sẽ biết đây là logo của hãng đồng hồ nổi tiếng toàn cầu.

Mở ra hộp mới thấy, bên trong là một cái đồng hồ vô cùng sang trọng, sành điệu. Dây đồng hồ cùng mặt đồng hồ đơn giản hào phóng. Kim giây kim phút vẫn cứ chạy đuổi nhau không ngơi nghỉ, đặt ở bên tai có thể nghe thấy âm thanh máy móc duyên dáng, vô cùng êm tai.

La Thiên đương nhiên không biết cái đồng hồ này ra đời nhân dịp hãng kỉ niệm 280 năm thành lập, dùng thời gian tám năm nghiên cứu phát minh để tham gia triển lãm đồng hồ mỏng nhất, khách đến mua cũng không được thử.

La Thiên nhìn không hiểu, cô chỉ cảm thấy rất đẹp: “Đây là?”

“Quà sinh nhật.”

La Thiên muốn đeo lên tay, nghĩ nghĩ thế nào mà cũng đeo lên cổ tay phải nhìn nhìn, sau đó vui vẻ nhào qua ôm cổ Đường Diễn cọ: “Cảm ơn Đường tổng!”

Đường Diễn đón được cô, trong giọng nói không tự giác được mà mang theo ý cười: “Ừ, tự thử nghiệm một chút đi.”

Sớm một chút kết thúc, đương nhiên là bởi vì hôm nay là Lễ Tình Nhân! Hẳn là phải có tiết mục cuối cùng chứ, không phải sao?

Hoàn mỹ một ngày? Một ngày hoàn mỹ a!

Thư ký Kiều thiếu chút nữa bị hành cho mệt chết. Đường tổng, nếu có sắp xếp việc gì anh có thể thông báo sớm hơn một chút không? Trước Lễ Tình Nhân mấy giờ mới gọi điện thông báo, dù có tiền có đôi khi cũng khó làm nhé!!!

Anh có biết tôi tốn bao nhiêu tiền mua lại vé phim từ tay người khác cho anh không? Anh có biết cái nhà hàng Pháp cao cấp kia tôi làm sao hẹn được không? Anh có biết tôi cả ngày đều ở bờ sông cùng người ta thực hành thí nghiệm làm pháo hoa không?

Dù tôi không có bạn trai thì anh cũng không thể để tôi trải qua một Lễ Tình Nhân như thế nào này chứ!!!

May mà mọi nhiệm vụ đều hoàn thành hoàn mỹ, liệu tôi có được tăng lương không?

Lâm Phi ở bờ sông thấy Đường Diễn cùng La Thiên, cho dù cô biết Đường Diễn đối xử với La Thiên vô cùng khác biệt, nhưng cô chưa từng nghĩ tới Đường Diễn sẽ cùng cô ấy trải qua Lễ Tình Nhân.

Dù sao thì cũng chưa có ai từng nghe nói qua Đường tổng cùng ai đó trải qua Lễ Tình Nhân. Đường tổng có tình nhân, nhưng vĩnh viễn chỉ có như vậy, hẹn hò? Chúc mừng? Chưa từng nghe nói qua.

Lễ Tình Nhân Đường tổng ở công ty tặng ca, Thất Tịch Đường tổng ở công ty tặng ca, đến cả Tết Âm Lịch Đường tổng cũng ở công ty tặng ca, hầu hết những ngày lễ đều là như vậy.

Mọi người đều biết Đường tổng là một người cuồng công việc, từ lúc làm tổng tài chưa bao giờ đến trễ. Nhưng sau khi hẳn ở cùng La Thiên đã thông thả chậm rãi hơn, trong lòng cô luôn có một cảm giác kỳ quái.

Cô thông qua thư ký Kiều đi tìm Đường tổng vay tiền, thật sự lúc đó luôn có một giọng nói ở sâu trong nội tâm, nói với cô rằng cô sẽ thành công. Giọng nói này mang đến cho cô một loại tự tin, cô tin tưởng sẽ thật sự như thế, nếu không tại sao cô phải mặt dày đi lên? Nhưng sự thật lại không phải như vậy!

Lúc đó cảm giác của cô chính là, cô đã làm sai chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: Linh Nguyệt

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy không có chỗ nào có vấn đề cả.

Cô cùng Đường tổng vốn không thân thiết gì, nếu Đường tổng đồng ý cho vay tiền mới là kỳ quái chứ?

Cô khi đó chắc là bị ma quỷ ám ảnh nên mới cảm thấy việc này có thể thành, thậm chí lúc Đường Diễn hỏi cô dựa vào cái gì đã thiếu chút nữa buột miệng thốt ra mình nguyện ý lấy thân báo đáp.

Nếu không phải lúc ấy La Thiên ở đó, cô thật sự không biết mình sẽ nói ra điều gì.

Cuối cùng, cô là xấu hổ và giận dữ, rời đi.

Đêm nay là Giao thừa nhưng cô một chút tâm tình cũng không có.

Lâm Phi thờ dài, trong nhà hiện tại cũng là loạn thành một đoàn.

Nhà Lâm Phi kinh doanh bất động sản, ba Lâm là người gốc kinh đô nhưng lại không làm việc ở kinh đô. Sự nghiệp của ba Lâm không tranh nổi với những cái "bát lớn" khác trong kinh đô nên đã chọn đến thành phố khác lập nghiệp.

Kinh tế ở Trung Quốc ngày càng phát triển, nhà ở tuyệt đối là con đường làm giàu nhanh nhất, ba Lâm cũng thông qua con đường này đi lên thành kẻ có tiền.

Mẹ Lâm là tiểu thư khuê các, tính cách mềm yếu, một thân thư hương chi khí, cùng ba Lâm cũng có thể xem như là ân ái.

Bởi vì sự nghiệp của ba Lâm ở nơi khác, hàng năm đều không ở nhà cho nên Lâm Phi do theo mẹ Lâm nuôi lớn.

Phải trải qua những tháng ngày không có ba, tính tình của mẹ lại ôn ôn hòa hòa, nuôi dạy Lâm Phi thành một tiểu thư khuê các không tranh không đoạt. Chính điều này đã khiến tính tình Lâm Phi trở nên mềm yếu, được cái đi theo mẹ Lâm học được một tay nấu nướng tốt.

Từ nhỏ đã chịu giáo dục cao cấp, thường xuất ngoại làm sinh viên trao đổi, trong nhà cũng thường đưa tiền sinh hoạt. Sau khi đi làm cũng không cần vì tiền mà phiền não, tuy rằng mọi người trong công ty đều sai sử cô nhưng cô tự nhận chức được mọi "người mới" đều như thế, cũng không giải thích dư thừa đòi công bằng gì đó.

Cứ như thế nỗ lực làm việc, cuộc sống đơn giản không sóng gió, ngoại trừ yêu thầm Đường tổng thì cô không có bất cứ cái gì không hài lòng.

Dù sao thì Đường tổng cùng cô chính là khác biệt một trời một vực, chỉ cần mấy cái biệt thự đứng tên hần kia cũng đã tương đương gần như toàn bộ gia sản của ba Lâm. Đối với Đường tổng mà nói, cô chẳng qua chỉ là một cây cỏ dại ven đường, diện mạo cũng chỉ tính là thanh tú, sao có thể khiến cho hần chú ý.

Lâm Phi tuy rằng không cam lòng nhưng lại không nghĩ hề tới tranh đoạt muốn được Đường Diễn yêu mến.

Cuối năm, hạng mục bất động sản ba cô đầu tư gần nhất đột nhiên xảy ra vấn đề, không đủ tiền để có thể quay vòng vốn.

Một khi quay vòng thất bại sẽ giống như ném đá xuống sông, hơn nữa trước đó để có vốn đầu tư ba cô đã vay mượn khắp nơi, nhà bọn họ sắp sửa nợ ngập đầu. Hiện giờ ông ấy cố gắng chèo chống, nơi nơi vay tiền, chạy tới ngân hàng khắp nơi xin vay vốn.

Việc lớn như vậy xảy ra, Lâm Phi biết nhưng lại giúp không được gì, vô cùng áy náy. Nhưng ngày hôm đó, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô cảm thấy mình có thể lên tâng cao nhất thứ chút vận may. Nếu thành công, nhà cô sẽ qua được ải này. Thất bại? Đây cũng là chuyện bình thường!

Ngày cuối cùng của năm cũ, Đường Diễn cùng La Thiên trải qua. Nhà Đường Diễn năm nay đều không ai trở về, hần liền dứt khoát đem mình nhét vào nhà La Thiên. La Tuấn tan ca sớm, giữa trưa liền tới đây.

La Thiên đau lòng ném đi toàn bộ thức ăn cùng bánh kem mừng sinh nhật Đường Diễn, lại lần nữa bắt đầu chuẩn bị com tắt niên.

Hôm qua cô đã gửi một số tiền cho La Diễm qua WeChat rồi dặn La Diễm phải chuẩn bị một bữa com tắt niên đầy đủ, cũng không biết La Diễm nhớ hay không.

La Tuấn cũng xắn tay vào bếp giúp chị chuẩn bị đồ ăn, Đường Diễn nằm ở trên sofa ngủ trưa.

Lúc chuẩn bị xong hết thì thời gian còn sớm, ba người liền chơi đầu địa chủ.

La Thiên thích chơi trò này nhưng kỹ thuật của cô không được tốt, bài đẹp cũng có thể đánh đến thua bết nhè.

Đi theo La Thiên hai lần làm nông dân, Đường Diễn liền vô cùng ghét bỏ: "Em đây tự hớ mình vẫn thấy không đủ, hớ luôn cả đồng đội."

La Thiên tỏ vẻ đúng lý hợp tình: "Em cũng đâu có nhìn thấy bài của anh, làm sao biết được anh có bài gì?"

"Đây không phải là cái cơ để lấp liếm cho sự ngốc nghếch của em" Đường Diễn phê bình cô.

La Thiên tức mà không làm gì được, hỏi hần: "Không phải anh là tổng tài à? Vì sao lại biết đánh địa chủ chứ? Làm tổng tài cũng cần phải chơi cái này sao?"

Đường Diễn bị cô chọc cười: "Có phải em xem quá nhiều phim truyền hình không?" Hần cũng có bạn có bè, bọn họ cũng sẽ tụ tập, ba người thì chơi đầu địa chủ, bốn người thì chơi mạt chược. Thậm chí là bóng bàn hay là bowling gì đó bọn họ cũng từng chơi qua. Đều đã trưởng thành cả, khi chơi đều cược tiền, bọn họ đều là những kẻ có tiền, đương nhiên sẽ không vì thắng chút tiền mà không thể tự thoát ra được, thuần túy chỉ là giải trí mà thôi.

Sau khi La Thiên thua 500 tệ liền nói: "Không chơi nữa không chơi nữa, hai người hợp lại bắt nạt em." Rồi đứng dậy đi nấu com.

Đường Diễn cùng La Tuấn chia nhau tiền nói: "Chị gái cậu có rất nhiều tiền, mới thua 500 tệ đã kêu rồi."

La Tuấn đương nhiên cười ha ha tiếp nhận, hần thắng nhiều hơn 400 tệ đấy! Bởi vì Đường Diễn phần lớn đều cùng La Thiên làm nông dân cho nên chỉ thắng một ít, nhưng cũng không thua nhiều như La Thiên.

Bởi vì La Thiên không chơi, Đường Diễn và La Tuấn liền cùng nhau ngồi trên sofa xem TV, La Tuấn sau khi đại học đã học được cách nghịch điện thoại, đã biết tải game xuống chơi.

Huống chi anh rề trương lai mua cho hần một chiếc điện thoại "xịn sò" như vậy nên thi thoảng cũng cùng bạn học đầu vài ba trận. Hiện giờ hai người đều rảnh, La Tuấn liền lôi kéo Đường Diễn cùng nhau chơi.

Ấn tượng của Đường Diễn đối với La Tuấn không tồi, lại đang nhàn rồi không có việc gì, liền tải game chơi xuống cùng La Tuấn. Lúc đầu Đường Diễn vẫn chưa thuần thục, chơi hai ván thua cả hai. La Thiên biết được thì liên tục cười lạnh: "Tổng tài thì thế nào? Còn không phải cũng sẽ thua sao?"

Kết quả sau khi Đường Diễn chơi quen tay, mang theo La Tuấn đại sát tứ phương.

La Thiên: "... " Cảm giác mặt có chút đau.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ba người ở cùng nhau ăn com tất niên, xem xuân văn*, thức đêm đón năm mới. La Thiên cùng La Tuấn một hồi lết về phòng. Đường Diễn lại rất có tinh thần, thành thạo đi theo sau La Thiên.

*Xuân văn: chương trình chào năm mới tương tự như Gặp nhau cuối năm

Một năm này, Đường Diễn cảm thấy rất không tồi.

La Thiên ở bên này không có ai để đi chúc tết, nhưng lại gửi tin nhắn chúc tết không ít người.

Từ mười hai giờ đêm La Thiên đã bắt đầu gửi tin nhắn tập thể, từ Giang đạo, Viên Khai Khai đến Du Mạn, Hường Kiến Hoa, sau đó là Lạc Thiên...

Trên Weibo đã có Triệu Vũ Lâm lo liệu, sớm đã đăng tin chúc mừng năm mới, fans đều nhất nhất nhảy ra chúc phúc.

Một năm vô cùng náo nhiệt qua đi, La Thiên lại bắt đầu chìm vào công việc mới.

Phùng Nhất Khê thân là tổng tài của một công ty mới đưa ra thị trường, năm mới đương nhiên vô cùng bận rộn. Dù cho công ty của hắn mấy năm gần đây chiếm lĩnh không ít thị trường nhưng hiện giờ điện thoại thông minh đổi mới cực nhanh, hơi chút lơ lửng đã có khả năng bị người ta vượt qua rồi.

Năm ngoái đã ra mắt sản phẩm mới, lúc cuối năm cũng đã bắt đầu niêm yết giá, các loại báo cáo nghiên cứu đều đã tiến hành.

Cùng lúc đó, các nhân viên cũng đang trong quá trình nghiên cứu phát minh ra sản phẩm mới, thường xuyên phải liên hệ với bên linh kiện, phần mềm.

Đừng nói là ăn tết, ngay cả com tất niên Phùng Nhất Khê cũng ăn ở công ty.

Thật vất vả hôm nay mới có chút thời gian rảnh, thư ký lại gõ cửa tiến vào nói: "Phùng tổng, bên ngoài có một vị tiểu thư họ Lâm muốn gặp anh."

Phùng Nhất Khê sững sờ, họ Lâm? Là Lâm Phi sao?

"Đề cô ấy vào đi!"

Lâm Phi hôm nay không mặc trang phục công sở, Phùng Nhất Khê cũng biết Đường thị bên kia hầu hết nhân viên đều đã nghỉ đông, chỉ có một số còn bận việc chưa giải quyết xong nên vẫn đi làm. Lâm Phi hẳn là không phải từ Đường thị qua đây, hắn thắc mắc hỏi: "Lâm Phi, mau ngồi xuống đi! Sao đột nhiên em lại tới đây?"

Lâm Phi cười cười nói: "Phùng đại ca." Lâm Phi cùng Phùng Nhất Khê không phải năm nay mới quen biết. Họ từng là bạn học cùng trường, lúc ở trường không quá thân thiết, chỉ biết là bạn cùng trường mà thôi.

Cho nên khi gặp lại, hai người vừa vui mừng vừa kinh ngạc. Phùng Nhất Khê lớn hơn Lâm Phi một tuổi, lúc đi học cũng không quá nghiêm túc, lên cao trung liền học khác trường với Lâm Phi.

"Lâm sao vậy?" Phùng Nhất Khê dẫn Lâm Phi tới phòng khách, vừa ngồi xuống liền rót cho cô một ly trà.

"..."

Lâm Phi yên lặng trong chốc lát mới từ trong túi xách phía sau lấy ra một phần văn kiện, đưa cho Phùng Nhất Khê. Phùng Nhất Khê duỗi tay tiếp nhận, Lâm Phi liền mở miệng nói: "Đây là một tư liệu của một địa ốc. Bên trong là vị trí, kế hoạch đầu tư và bản lợi nhuận đoán trước, vô cùng kỹ càng, tỉ mỉ. Máy loại nhà như này vô cùng phù hợp với túi tiền của người dân! Anh có thể xem kỹ, đầu tư cái này tuyệt đối không lỗ vốn."

Phùng Nhất Khê vừa xem vừa hỏi: "Vì sao đột nhiên lại cho anh xem cái này?"

Lâm Phi thành thật trả lời: "Bởi vì ba em đang đầu tư vào hạng mục này, nhưng vốn quay lại không đủ. Nếu không có nguồn tài chính mới tiến vào..."

Phùng Nhất Khê trầm mặc xem xong rồi đem tư liệu đưa trả cho Lâm Phi: "Anh đã xem qua, quả thật là một hạng mục tốt. Bỏ vốn đầu tư thì khả năng nhận lại lời lãi cũng rất lớn!"

Trên mặt Lâm Phi liền hiện lên biểu tình vui vẻ, Phùng Nhất Khê lại nói: "Nhưng mà cái hạng mục này, anh khó có thể 'huốt' nổi." Hạng mục quả thật không lớn, quăng vào đó mấy cái trăm triệu thì lợi nhuận thu lại nhất định sẽ lớn hơn gấp nhiều lần. Ba Lâm Phi đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy đầu tư một hạng mục lớn nhất, nơi nơi vay mượn tiền để thực hiện.

"Nếu chỉ lấy tiền của anh tới đầu tư, anh đương nhiên nguyện ý, nhưng hiện giờ vốn lưu động anh có thể chuyển qua vốn không thể 'huốt' trọn hạng mục này." Hắn nhìn Lâm Phi sắc mặt đã bắt đầu âm ỉm tiếp tục nói: "Tuy anh có thể điều động vốn của công ty nhưng số tiền lớn đầu tư như vậy, nhất định phải xem ý kiến của cổ đông. Họ sẽ không đồng ý, huống chi nếu đồng ý thì dự án tiếp theo của công ty anh sẽ không đủ vốn."

Lâm Phi miễn cưỡng cười cười: "Em hiểu, em hiểu mà! Em chỉ muốn tới thử vận may thôi."

"Kỳ thật, nếu có thể, sao em không đi tìm Đường tổng? Tài chính trên tay hắn khẳng định đủ để 'huốt' vào hạng mục này." Phùng Nhất Khê tò mò hỏi.

"Em đâu quen biết gì anh ấy." Lâm Phi nói.

"Mọi người đều là người làm ăn, có thể kiểm tra tiền thì tự nhiên sẽ đầu tư." Phùng Nhất Khê nói, hắn quả thực muốn cái hạng mục này, nhưng lực bất tòng tâm. Có thể kiểm tiền ai mà không muốn, hắn cũng vậy. Nhưng công ty hiện giờ mới xuất phát, còn đang trong giai đoạn phát triển, chưa đến lúc có khả năng đầu tư một hạng mục ngoài.

Lâm Phi cười khổ lắc đầu nói: "Em đã đi tìm rồi, Đường tổng không đồng ý."

Phùng Nhất Khê thờ dài, trầm tư trong chốc lát rồi hỏi: "Thế em đã thử tìm người trung gian chưa?"

"Người trung gian?" Lâm Phi về mặt nghi hoặc.

"Đúng vậy, Đường tổng không đầu tư cái này cũng dễ hiểu mà. Vài năm trở lại đây bất động sản đã bắt đầu có dấu hiệu đình trệ, em trực tiếp đi tìm hần, hần đương nhiên không thềm đề ý tới. Vậy nếu em tìm một người trung gian thì sao? Đề người đó khuyên hần hai ba câu, anh nghĩ sẽ có hiệu quả hơn." Phùng Nhất Khê gợi ý.

Lâm Phi hỏi: "Nhưng em phải tìm ai đây?"

Phùng Nhất Khê cười nói: "Không phải người đó em cũng quen sao? La tiểu thư chứ ai! Anh thấy quan hệ của cô ấy và Đường tổng không tệ, Đường tổng đối xử với cô ấy cũng không tồi, cô ấy thật ra chính là người thích hợp nhất ở lên tiếng khuyên nhủ hai câu."

Lâm Phi sùng sốt, nghĩ đến hình ảnh mấy ngày hôm trước, bóng dáng hai người ngồi ở bờ sông dưới pháo hoa rực rỡ. Trong lòng cô hơi đau xót, nhưng đã lập tức đem hình ảnh đẩy ra khỏi đầu, nhìn Phùng Nhất Khê cười nói: "Em đã biết, cảm ơn anh, em sẽ đi thử xem."

Phùng Nhất Khê cũng hơi mỉm cười: "Việc nhỏ thôi, anh đâu có giúp được nhiều." Phùng Nhất Khê cùng La Thiên tiếp xúc chẳng qua cũng là vì muốn hợp tác với Đường Diễn. Lần đó hần liếc mắt một cái liền nhìn ra Đường Diễn đối xử với La Thiên rất khác biệt. Thông qua La Thiên, không hần hoàn toàn không có cơ hội thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Linh Nguyệt

Cho nên khi La Thiên đến chỗ hẹn là mang về mặt ngốc nghếch không hiểu gì.

Lâm Phi ngồi ở đối diện ngại ngùng cười, La Thiên sùng sốt, nhủ mảy hỏi: "Không biết Lâm tiểu thư tìm tôi là có chuyện gì vậy? Chúng ta hình như cũng đâu thân thiết gì?"

Lâm Phi đưa một phần tài liệu đưa cho La Thiên, sau đó mở miệng nói: "Cô có thể xem qua trước đã."

La Thiên lấy ra, về cùng nghiêm túc bắt đầu đọc nhưng thật sự lại chẳng hiểu gì. Diện tích đất, diện tích kiến trúc thì cô còn biết đôi chút, đến lúc này thấy cái gì mà độ xanh hoá độ dung tích, thực sự giống như bắt người mù chữ đọc sách.

Nhưng cô vẫn "lăm lăm" gấp tư liệu rồi đẩy trở về hỏi: "Đây là có ý tứ gì?"

Lâm Phi liền phân tích nấy tư liệu này, sau đó mở miệng nói: "Đầu tư vào hạng mục này nhất định có thể kiếm được tiền."

La Thiên đại khái đã biết, đây là tình tiết ba Lâm Phi thiếu vốn đầu tư. Tình tiết này trong tiểu thuyết không giải thích nhiều lắm nhưng trong đầu La Thiên vẫn có một chút ký ức về việc này.

"Không phải, ý tôi là cô nói với tôi thì có ích gì?" Tuy rằng cô cũng muốn mua phòng, nhưng, một cái tiểu khu bà đây cũng không mua nổi!

"Cô có thể giúp tôi nói hai câu ở trước mặt Đường tổng không?" Lâm Phi khẩn cầu nói.

"Hả?" La Thiên nhất thời không kịp phản ứng lại, lát sau mới nói: "Cô đang đùa tôi phải không? Nhờ tôi nói với Đường tổng? Người cũng không phải không biết quan hệ của tôi và Đường tổng là loại quan hệ gì? Một hạng mục lớn như vậy mà bảo tôi đi nói? Tôi nói thì có ích lợi gì chứ? Thật ngại quá, tôi xin phép đi trước, cà phê coi như là tôi mời khách." La Thiên nói xong liền đứng dậy rồi đi.

Cô cảm thấy việc này, mình thật sự không giúp được gì. Mà cho dù thật sự có thể giúp thì cô cũng sẽ không giúp.

La Thiên không chán ghét Lâm Phi, cô cùng Lâm Phi không có liên quan gì. Đối với những người này cô đều có thái độ tránh được thì tránh, cô không muốn thám kích của nguyên chủ lại một lần phát sinh trên người cô.

Nhưng nếu cô ra tay giúp Lâm Phi, hôm nay vừa giúp, ngày mai hờn phách của nguyên chủ nhất định sẽ trở về tìm cách bóp chết cô. Phải biết rằng sự việc gây chán tuy Lâm Phi không phải nguyên nhân trực tiếp nhưng lại là nguyên nhân gián tiếp.

Phải chịu một cái bị kích lớn như vậy, người bị hại sẽ mặc kệ cái gì trực tiếp cái gì gián tiếp, trong lòng không oán không hận sao? Không trả thù Lâm Phi, đã là con đường duy nhất La Thiên có thể chọn để tự bảo vệ bản thân, bảo cô đi giúp đỡ đương nhiên là không thể.

Huống chi, cô thật sự không cảm thấy mình có thể giúp được cái gì?

Lâm Phi cuối cùng có giải quyết được chuyện này hay không La Thiên cũng không rõ ràng, chi biết ba mẹ Lâm Phi đã ly hôn. La Thiên nghĩ, chắc đây là biện pháp duy nhất để bảo vệ vợ con.

Lúc Lâm Phi lần nữa đi tìm thư ký Kiều, thư ký Kiều đương nhiên khuyên cô nên trở về, La Thiên vừa hay bắt gặp.

Trong tiểu thuyết thì lần đầu tiên Đường Diễn tìm Lâm Phi thì Lâm Phi vốn không đồng ý làm tình nhân. Cho đến khi ba Lâm Phi muốn tự sát, Lâm Phi mới lần nữa gặp thư ký Kiều nói đồng ý.

Đây là duyên phận lúc đầu của Lâm Phi và Đường Diễn, cũng là trở ngại lớn nhất của bọn họ.

La Thiên tính toán thời gian một chút, đã sắp tới lúc Đường Diễn nói chia tay rồi.

Cho nên từ khi bắt đầu tháng ba, sau khi quay xong bộ phim điện ảnh của Giang đạo, La Thiên chỉ nhận một ít thông cáo, sẵn sàng tùy thời chạy lấy người.

Tháng ba cũng là lúc bộ võ hiệp kia của Giang đạo phát sóng, La Thiên vốn nhân khí không tồi, bộ phim này ngoại trừ hai vai chính thì La Thiên cũng là nhân tố mang đến chú phim không ít lưu lượng, đương nhiên cũng hút thêm được không ít fans.

Tháng tư, cô tranh thủ trở về thôn Cam Lâm, nhà đã xây xong, cô lại để lại thêm một số tiền để trang hoàng quét tước. Nghe nói Vệ gia tìm tới vài lần muốn làm hoà, La Diễm vẫn kiên quyết không muốn quay lại, La Thiên liền quyết định để La Diễm tháng sau cùng Vệ Ngọc Đào tới kinh đô.

Nhà của La gia nhất thời rục rở hẳn lên, trở trở thành đối tượng hâm mộ của người dân từ đầu thôn đến cuối thôn.

Tháng năm, fans weibo của La Thiên chính thức đột phá ngàn vạn, đồng thời cũng lấy được tiền lời cổ phiếu. Đường Diễn quả nhiên rất lợi hại, phí đầu tư hơn 2000 vạn, qua tay hắn mà đã lãi được thêm gần một trăm triệu.

Thời tiết dần dần nóng lên, Đường Diễn cùng La Thiên hai người vẫn như cũ, hắn vẫn thường xuyên tới, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ trở về. La Thiên xoè ngón tay đếm ngày, trong tiểu thuyết cũng không viết chính xác là khi nào Đường Diễn coi trọng Lâm Phi.

Nhưng theo như La Thiên tính thì khoảng tháng sáu trở đi, thời gian chắc là không sai biệt lắm.

Đường Diễn đối với La Thiên rất tốt. Cô cảm thấy khoảng thời gian này cô cùng Đường Diễn thực sự giống như một đôi yêu nhau chân chính. Hình thức ở chung của bọn họ dường như không thay đổi gì nhiều nhưng cô thực sự cảm thấy Đường Diễn càng ngày càng tốt.

La Thiên biết ngày phải tách ra càng lúc càng gần, mỗi đêm liền nhìn Đường Diễn nhiều hơn một chút, cảm giác không nở cũng nhiều hơn một chút.

Kỳ thật, Đường Diễn chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng điển hình, bên ngoài thì độc mồm độc miệng nhưng trong lòng lại tốt vô cùng, vừa thấy nữ chính là đã thấy được tình yêu cả đời. Bọn họ chung quy đều là nam nữ chính trong quyển sách này, cốt truyện đã chính thức bắt đầu rồi, chuyện xưa thuộc về bọn họ cũng sắp chính thức triển khai.

Đường Diễn cũng phát hiện ra, La Thiên gần đây càng ngày càng ít nói.

Khi hắn hỏi thì cô chỉ trả lời là: “Thời tiết nóng, em khó chịu.”

Cô gần đây cũng không hay tới Đường thị nữa, nghe thư ký Kiều nói cô nhận không ít thông cáo, phát triển không tồi, đáng tiếc vẫn luôn không nhận phim truyền hình hoặc phim điện ảnh. Tài nguyên Đường thị đầu tư hầu hết đều thời gian quá dài, La Thiên cơ bản đều không nhận.

Thậm chí cả quý hai của《Thời Gian Vui Vẻ》, La Thiên cũng không nhận.

Đường Diễn trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, nhất định đã xảy ra vấn đề nhưng hắn lại không thể nói ra được là vấn đề ở chỗ nào.

Bởi vì tất cả đều đột nhiên xảy ra, hai ngày nay Đường Diễn liền nghĩ phải cùng La Thiên nghiêm chỉnh nói chuyện một phen. Hắn muốn biết suy nghĩ của cô, muốn biết cô đã gặp phải chuyện gì.

La Thiên quả thật là có chuyện phải suy nghĩ. Cô đã tính qua, tiền trong tay cô không đủ để vừa mua nhà ở kinh đô vừa trang trí lại. Hơn nữa, La Thiên vẫn luôn muốn mở một cửa hàng, mà cái chi phí mua địa điểm cũng không phải con số nhỏ, mà cô hiện tại không thể một lần tiêu sạch tiền được, nhất định phải giữ lại một ít.

La Thiên phát hiện nếu muốn thực hiện mấy cái mục tiêu này, ở kinh đô quả thực không thể thực hiện.

Chiều, La Thiên nhận được điện thoại của Đường Diễn, hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Tối nay tôi không tới.”

Đường Diễn nói như vậy, trong lòng La Thiên liền mơ hồ có dự cảm, chẳng lẽ cốt truyện cùng nữ chính bắt đầu rồi?

La Thiên sợ nhất cốt truyện đi đến đoạn giữa. Những gì nguyên chủ đã trải qua vẫn còn vẹn nguyên trước mắt cô, cô tuyệt đối không muốn lại dẫm lên con đường đó.

Cho nên một tuần sau đó Đường Diễn không tới, La Thiên cũng không bước vào Đường thị. Quốc tế thiếu nhi ngày mừng một tháng sáu, La Thiên vẫn như cũ nhận được hai mươi vạn thư ký Kiều gửi tới.

Đồng thời, La Diễm cùng Vệ Ngọc Đào cũng đã tới kinh đô, cô lại không lập tức phải làm việc nên đã dẫn Vệ Ngọc Đào đi chơi loanh quanh, thuận tiện xác định một chút xem bản thân có thích hợp ở lại nơi này hay không.

La Thiên tự đến sân bay đón hai mẹ con. Sau khi Vệ Ngọc Đào rời khỏi Vệ gia có nhắc đến Vệ gia hai lần, hiện giờ thì không còn nhắc nữa.

“Bên này!” La Thiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy La Diễm.

La Diễm vẫn ăn mặc quê mùa như cũ, lại bé theo con nhỏ, khác biệt hoàn toàn với đoàn người ở sân bay.

“Thiên Thiên.” La Diễm khẽ tươi cười, nhất thời liền có vẻ vô cùng xinh đẹp.

Người chung quanh đều không khỏi nhìn nhiều hơn hai cái, La Thiên vừa giúp cô đẩy hành lý vừa nói: “Đi thôi! Chúng ta ra bên ngoài gọi xe.”

La Thiên không biết lái xe, ba người trực tiếp gọi xe trở về, thời gian cô tới không lâu nên không bị fans nhận ra.

La Thiên đưa La Diễm về nhà mình, La Diễm kinh ngạc há hốc miệng: “Đây là nhà của em?”

La Thiên cười: “Vâng! Diện tích trong nhà tuy không lớn nhưng với mặt bằng chung của kinh đô thì cũng không tính là nhỏ.”

La Thiên dẫn La Diễm tới phòng dành cho khách, vốn là phòng dành cho La Tuấn. Nhưng sau khi La Tuấn chậm rãi thích ứng được với cuộc sống ở kinh đô, ngày nghỉ lại đều ở bên ngoài làm công nên rất ít trở lại đây.

La Thiên dọn sơ qua phòng cho khách, La Diễm tất nhiên không phản nản gì, Vệ Ngọc Đào lần đầu tiên tới đây, nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ.

“Dì, nơi này cao quá đi!” Vệ Ngọc Đào bỏ đến chỗ cửa sổ ngoài phòng khách, cửa kính dẫn ra ban công vẫn đóng cho nên Vệ Ngọc Đào không bỏ ra được, nhưng vẫn có thể liếc mắt nhìn náo nhiệt ở bên ngoài.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

La Thiên bước qua ôm hán lên, hôn hôn rồi nói: “Đào Đào có thích nơi này không?”

Vệ Ngọc Đào gật đầu.

Ngay trong ngày La Thiên liền mang La Diễm ra ngoài đi dạo, còn dẫn Vệ Ngọc Đào đến công viên gần đó chơi một lát.

Nghĩ tới hai người họ vừa xuống máy bay, có lẽ đã mệt nên một lát sau ba người liền trở về nghỉ ngơi.

Buổi tối, La Tuấn cũng tới đây, ba chị em đương nhiên náo nhiệt một phen.

Việc La Diễm cả ngày muốn hỏi cũng không dám hỏi, La Tuấn thuận miệng lên tiếng: “Sao lại không thấy anh rề vậy ạ?”

La Diễm cũng nhìn về phía La Thiên, La Thiên trừng La Tuấn một cái rồi nói: “Anh rề cái gì mà anh rề, còn chưa chắc đâu.”

La Tuấn giật mình: “Chưa chắc? Hai người chia tay?” Tháng trước vẫn còn tốt, dính nhau như keo son mà? Mới mấy ngày đã cãi nhau rồi sao?

“Hai đứa cãi nhau à?” La Diễm cũng mở miệng hỏi, tuy rằng cô chỉ gặp qua Đường Diễm một lần nhưng thật sự cảm thấy Đường Diễm rất ưu tú.

La Thiên thờ dãi nói: “Cũng không phải! Chỉ là có đôi khi chúng ta sẽ đột nhiên tìm được chân mệnh thiên nữ hoặc chân mệnh thiên tử của đời mình. Hai chúng em quá khác nhau, bọn họ nhà cao cửa rộng, vốn là chường mắt những người giống như em”

La Diễm nghĩ, có thể là đã bị gia đình cấm cản. La Tuấn vẫn luôn cảm thấy anh rề nhà mình nhìn không đơn giản, đương nhiên cũng nghĩ đến cái này.

Có đôi khi, nói ra chính là một lời thành sấm. Ngày hôm sau, La Thiên liền nhận được một cuộc điện thoại.

La Thiên đã từng tưởng tượng ra vô số cách bản thân bị Đường Diễm vứt bỏ. Ví dụ như là Đường Diễm trực tiếp gọi điện thoại, thậm chí Lâm Phi tự mình tới cửa, hay là trên đường thấy hai người show ân ái.

Hoặc chỉ ít cũng như trong tiểu thuyết, Đường Diễm sau khi bao Lâm Phi liền đề thư ký Kiều đi xử lý việc của nguyên chủ.

Nhưng La Thiên cảm thấy cô không giống nguyên chủ, Đường Diễm cũng sẽ không giống như trong tiểu thuyết. Cho nên khi bọn họ tách ra chắc cũng sẽ không giống nhau, thậm chí còn trịnh trọng hơn một chút.

Bất kể là loại nào, La Thiên cũng đều không nghĩ tới mẹ Đường sẽ tự tới gặp cô.

Mẹ Đường tên Hứa Y Nhàn, tuy năm nay đã hơn năm mươi tuổi nhưng về ngoài lại không khác gì bốn mươi, đoan trang hào phóng, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì. Dáng vẻ này thực sự vô cùng giống Đường Diễm.

“Cô là La Thiên phải không?” Mẹ Đường hỏi.

La Thiên lễ phép gật đầu: “Đúng vậy, thưa bác.”

Mẹ Đường lại hỏi: “Cô đang cùng Đường Diễm yêu nhau?”

La Thiên nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đành đáp lại: “Vẫn chưa chính thức xác định ạ!” Quan hệ của bọn họ thật ra vẫn chưa chính thức xác định, tình nhân hay tình lữ*, khác nhau chỉ một chữ mà khoảng cách lại như trời với đất.

**Tình lữ: người yêu*

Mẹ Đường ừ một tiếng, nói: “Đường Diễm sau khi tốt nghiệp cao trung liền có chút nổi loạn. Chuyện của nó tôi cũng biết, vốn chỉ nghĩ trưởng thành là sẽ ổn thôi.”

La Thiên yên lặng, lời này cô phải trả lời như thế nào?

Mẹ Đường tiếp tục hỏi: “Cô có biết Thảm Bối Bối không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên sùng sốt, Thảm Bối Bối?

“Nó đã trở lại.” Mẹ Đường nói.

La Thiên ngây ngốc a một tiếng, hỏi: “Sớm như vậy mà đã trở lại rồi?” Dựa theo cốt truyện tiểu thuyết, ít nhất phải hai năm nữa "ánh trăng sáng" mới trở về.

Mẹ Đường cười cười: “Đúng vậy, trở về trước. Đường Diễm tự mình đi đón nó!” Mẹ Đường thực sự không muốn trong nhà lại có thêm một đứa con dâu giống như Bạch Nhụy.

La Thiên ngơ ngác nhìn mẹ Đường trong chốc lát, đột nhiên trả lời: “Con, con hiểu, con hiểu bác có ý tứ gì.”

Lúc này ngược lại là mẹ Đường ngoài ý muốn nhìn cô một cái, hỏi lại: “Cô đã hiểu?”

“Hiểu ạ hiểu ạ!” La Thiên gật đầu, nằng hất sâu một hơi. La Thiên mày có thể mà!

Cô ngẩng đầu lộ ra một nụ cười sáng lạn hỏi mẹ Đường: “Đường tổng có biết bác tôi đây không ạ?”

“Biết!” Mẹ Đường ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng không khỏi nghĩ, cái này cứ xem như một lời nói dối có thiện ý đi?

Kỳ thật thì bất kể Đường Diễn có biết hay không, La Thiên đều đã hạ quyết tâm rồi. Cốt truyện thay đổi, hơn nữa Thẩm Bối Bối đã trở lại. Dù có dựa theo cốt truyện nữa không thì sự việc kế tiếp cô cũng không thể đoán trước được.

Huống chi Đường Diễn một tuần liền không hề tới, đây chính là bằng chứng xác thực nhất. Cô thậm chí có chút hoài nghi, “ánh trăng sáng” trở về trước thời gian, nhất định sẽ không để Lâm Phi có cơ hội.

Đường Diễn cần hai năm mới có thể yêu Lâm Phi, nhưng Thẩm Bối Bối lại đem thời gian mấy năm nay chém rớt.

“Còn có, tôi hy vọng cô có thể rời khỏi kinh đô.” Mẹ Đường bất ngờ nói với La Thiên.

La Thiên nhú mày: “Vì sao ạ?”

Mẹ Đường đứng dậy, trên cao nhìn xuống nhìn La Thiên: “Tôi không muốn nhìn thấy cô!”

Một câu vô cùng đơn giản như vậy, đại biểu cho cái gì?

Chính là ngày hôm sau La Thiên được tổng tài mà triệu kiến, nói với cô rằng cô bị giải ước.

Bởi vì La Thiên lúc ký hợp đồng tiến vào là hợp đồng dành cho người mới, tuy rằng điều kiện hà khắc nhưng La Thiên cũng không có tôn trọng mà nhất nhất thực hiện theo.

Sau khi nổi cô lại chỉ nhận một ít thông cáo, nói thật, công ty từ trên người La Thiên không chiếm được chút tiện nghi nào.

Tiền vi phạm hợp đồng công ty phải trả là 300 vạn, La Thiên nhận.

“Chị Thiên, đã xảy chuyện gì vậy? Có cần liên hệ một chút với Đường tổng không?” Triệu Vũ Lâm hỏi.

“Không cần, đây chính là ý của Đường tổng.” La Thiên biết việc này quá nửa là chủ ý của mẹ Đường, cũng khẳng định là ý của Đường gia.

“Hả? Vì sao chứ?” Sau khi La Thiên quyết định chỉ nhận thông cáo, công ty đã sắp xếp để Triệu Vũ Lâm dẫn dắt thêm người mới. Lúc Triệu Vũ Lâm nhàn rỗi sẽ đi theo người mới, nửa tháng nay cơ bản đều không quá đề ý tới chuyện của La Thiên và Đường Diễn.

Nhưng lần cuối cùng Triệu Vũ Lâm biết được thông tin của hai người thì quan hệ hai người vẫn rất tốt, sao lại đã nháo đến mức độ này?

“À, mối tình đầu của hần trở lại rồi.” La Thiên thuận miệng đáp.

“Vậy thì có chia tay thì cũng không đến mức này chứ?” Trong tình huống bình thường, chuyện chia tay đều sẽ do thư ký Kiều xử lý, phí chia tay đều vô cùng tốt cơ mà.

“Ai biết! Chắc là nhìn chị không vừa mắt!” La Thiên tỏ vẻ không sao cả mà nói. Như vậy cũng tốt, La Thiên có thể không cần lên lên tiếng huỷ hợp trước. Cô biết tiền vi phạm hợp đồng là trên dưới 400 vạn, ngay từ đầu đã chuẩn bị tốt chỗ tiền này, không nghĩ tới Đường gia làm như vậy, ngược lại còn giúp cô bỏ túi được thêm 300 vạn.

Giải trừ xong hợp đồng, La Thiên cùng Triệu Vũ Lâm hợp tác này đã gần một năm, không hẳn là vô cùng thành công nhưng cũng không xảy ra chuyện gì không thoải mái.

Nhờ La Thiên, Triệu Vũ Lâm chính thức bước vào hàng ngũ người đại diện, tự mình cũng có thể lấy tiền đền người.

“Chị Thiên, sau này chị có chuyện gì cần giúp đỡ có thể gọi điện cho em, em có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp.” Triệu Vũ Lâm nói, cô có thể đi lên hàng ngũ người đại diện công lao của La Thiên không hề nhỏ, hơn nữa Triệu Vũ Lâm cảm thấy La Thiên rất tốt, cô cũng hy vọng La Thiên sau này sẽ được yên ổn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên xua xua tay: “Nói sau đi! Mấy hôm nữa có khả năng chị phải rời đi rồi.”

Hai người ở trước cửa công ty nói hai câu liền tách ra. Tối, La Thiên lấy lại Weibo, nhưng không có lập tức đăng bài nói rõ muốn lui khỏi giới giải trí.

Cô đầu tiên là nói với La Tuấn: “Chị cùng chị cả có khả năng phải về thành phố An Võ, chiều nay chị gọi người tới thay khóa rồi. Chiếc chìa khóa này chị cho em, sau này em tốt nghiệp rồi có thể trực tiếp ở lại đây, không cần giao tiền thuê nhà, tự mình tìm công việc tốt mà làm. Học phí và phí sinh hoạt của em chị đều sẽ đúng giờ gửi vào thẻ, đi làm không cần quá tranh đua, chủ yếu là để tích lũy trưởng kinh nghiệm, tránh cho sau này ra ngoài xã hội lại không thích ứng được, nhưng trọng tâm vẫn phải đặt ở việc học.”

La Thiên thấy La Tuấn choáng váng, cười nói: “Làm sao? Chị không phải đang chỉ cho em việc sau này sao, chị cùng công ty đã huỷ hợp đồng rồi, sẽ rời khỏi kinh đô. Chị muốn tới thành phố An Võ gây dựng sự nghiệp, sau này nếu ở kinh đô không tìm thấy công việc tốt hay công việc muốn làm thì về An Võ tìm chị. An Võ tuy chỉ là thành phố tuyến hai nhưng mấy năm nay phát triển cũng không tồi. Còn có! Ở trường nhất định phải chăm chỉ học tập, nếu em có thể thi đậu nghiên cứu sinh tiến sĩ gì đó thì càng tốt.”

“Chị, chị thật muốn đi ạ?” La Tuấn nhất thời không tiếp thu kịp. Hần thi đại học ở kinh đô cũng là vì La Thiên đang ở đây. Chị em hai người ở gần nhau, có gì thì còn giúp đỡ được, hiện giờ ngược lại lại chỉ có hần ở đây.

La Thiên vỗ vỗ La Tuấn đầu nói: “Trên đời này không có bữa tiệc nào không tàn! Chăm chỉ đọc sách đi.”

“Nhưng mà... Cũng không cần đi gấp như vậy chứ?” La Tuấn nói.

La Thiên ngẩng đầu nhìn trời, thật ra cô cũng muốn từ từ một chút, nhưng ai biết mẹ nó sẽ xảy ra chuyện gì? Hiện tại không những không phải tình nhân mà thậm chí còn giống như kẻ thù truyền kiếp...

“Em phải biết rằng, tình yêu đích thực của anh rẽ em đã trở lại rồi. Chị ngại là vướng mắt anh ấy...” La Thiên vì để có tính thuyết phục lại nói thêm: “Chị nhìn cũng chẳng mất, cho nên rời đi sớm một chút!”

“Hắn quả nhiên dám ngoại tình!” La Tuấn đột nhiên đứng lên.

La Thiên đề hán ngồi xuống nói: “Không không không, chị cùng anh ấy đã kết hôn đâu, chỗ nào ngoại tình chứ?! Mới chỉ yêu đương thôi, hợp thì tới không hợp thì tan, hiện tại kết hôn ly hôn cũng chỉ tốn có mấy đồng tiền là giải quyết xong, nói gì đến yêu đương, đúng không?”

“Dù có như vậy thì cũng không thể bên này yêu một người, quay đầu lại có người khác! Coi chị là cái gì chứ?” La Tuấn cá giận.

Thế thân đó! La Thiên rất muốn đáp như vậy, nhưng vẫn đứng đắn ưu thương nói: “Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một "ánh trăng sáng" như thế, sau này em đừng nên có bộ dáng này!”

La Tuấn tuy rằng không phục, nhưng hai người đã chia tay trong hoà bình, hán chỉ có thể hỏi: “Lỡ sau này hán tìm tới thì sao?” Ở trong lòng hán, chị hán là cực kỳ tốt, người đàn ông kia sớm hay muộn cũng sẽ hối hận.

La Thiên sùng sốt, tìm tới?

“Không thể đâu, sao lại tìm tới chứ?” Nhưng cô ngẫm lại tình huống hiện tại, dạn dỏ nói: “Dù có tìm tới, cũng phải phân rõ giới hạn, có biết không?” Bằng không, ai biết được đám người kia sẽ làm ra cái gì? Mẹ Đường hôm qua nói mình phải rời đi, hôm nay tổng tài đã gọi cô giải trừ hợp đồng. Quyền thế to lớn là cái gì? Chính là như thế này đó!

La Tuấn nghĩ nghĩ, "anh rề hựt" máu lạnh như vậy, chắc sẽ không tìm tới đâu. Dù có tìm tới thì cũng không thể để hán cùng chị mình ở bên nhau. Đứng, phân rõ giới hạn.

“Chị, chị định khi nào thì đi?”

“À, ngày sáu tháng sáu sẽ đi!” La Thiên nói.

La Tuấn sùng sốt, hỏi: “Vì sao ạ?”

“Ha ha ha... Chị cả và Đào Đào đến đúng dịp Tết thiếu nhi, chúng ta ít nhất cũng phải để hai người chơi xong rồi mới đi có phải hay không?” La Thiên vẻ mặt vui vẻ rời đi.

La Tuấn lại lần nữa sùng sốt: Có phải chị mình đã khôi phục tinh thần không?

Có khôi phục hay không La Tuấn không biết, dù sao chị có thể không thêm đề ý tốt nhất.

Lúc La Diễm biết được việc này thì thật sự ngạc nhiên: “Sao lại nói rời đi liền rời đi? Em đã mua nhà ở đây rồi.”

“À, mua một căn thì có tính là gì ạ? Sau này em còn mua mấy căn nữa cơ! Đúng rồi, việc này chị đừng nói với nhà mình, nếu bà nội bên kia biết nhất định sẽ đến gây sự!”

La Diễm gât đầu: “Đương nhiên, chị nhất định sẽ không nói. Không phải, em nói mua mấy căn nữa là có ý tứ gì?”

La Thiên cậy việc La Diễm không biết gì về giới giải trí, bắt nạt cô nói: “Nửa năm nay không phải em đã nổi tiếng sao? Kiểm lời không ít nên em quyết định trở lại An Vô mua nhà rồi cho người ta thuê.”

An Vô thật ra chính là quê nhà của La Thiên, một thành phố tuyến hai. Mấy năm gần đây kinh tế phát triển vượt bậc, giá nhà cũng là nổi danh cao thuộc top đầu cả nước, giá nhà cao thì tiền thuê nhà đương nhiên không hề rẻ.

La Diễm nghe mấy lời này La Thiên vẫn cảm thấy không ổn, không khỏi lo lắng nói: “Sao đột nhiên lại muốn mua nhà, hiện giờ giá nhà ở An Vô hơn ba vạn một mét vuông, có nơi còn lên tận bốn vạn đấy!”

La Thiên cười nói: “Rẻ hơn ở kinh đô nhiều chị ạ! Hơn nữa em nghĩ kỹ rồi, em còn muốn mở một cửa hàng cơ, một quán cà phê. Chị sẽ làm trong tiệm, không cần đi ra ngoài tìm việc, Đào Đào trực tiếp đi học ở An Vô luôn, trở về giúp nó làm thủ tục chuyển trường!”

La Diễm nghe La Thiên vẽ ra khối bánh lớn béo bở này nhất thời bị dọa sợ, không rõ La Thiên là sau khi thất tình bị kích thích hay là thực sự nghĩ như vậy?

Bởi vì việc này, La Tuấn xin nghỉ ở trường học, ba chị em dẫn Vệ Ngọc Đào đi chơi một vòng quanh kinh đô, La Thiên ngoại trừ quần áo thì mua khá nhiều các đồ khác, La Tuấn cuối tuần lại đây thì cái gì cũng không thiếu.

Chuyện này, ba người đồng loạt không ai nói với trong nhạc, thậm chí bao giờ La Thiên rời đi cũng không có thông báo cho ba La mẹ La.

Trước khi lên máy bay, La Thiên gửi tin nhắn cho Triệu Vũ Lâm: “Tiếp theo phiên em rồi.”

Triệu Vũ Lâm sùng sốt, không kịp phản ứng lại đã thấy tin Weibo La Thiên vừa mới đăng: “Đã giải nghệ, xin đừng nhớ mong!”

Đừng nhớ mong cái em gái chị*! Không thể báo trước cho em một ngày à?

*Đây là một câu chửi tục

Trên mạng nhất thời nổi lên một trận phong ba bão táp, nhiệt độ hiện giờ của La Thiên là cái dạng gì chứ? Gần như là độ hồng của một nghệ sĩ tuyến ba đấy!

Hơn nữa, La Thiên không phải một trong một đêm nhảy lên tuyến ba, thời gian nổi tiếng của cô vô cùng từ từ, từng bước từng bước. Từ một người vô danh dần nổi lên từ《Thời Gian Vui Vẻ》rời tới ảnh chụp ở tiệm bánh, sau đó là chụp tạp chí, quay quảng cáo, công bố tạp hình phim điện ảnh mới khiến nhiệt độ của cô cao dần lên như leo từng bước từng bước trên bậc thang.

Có thể nói nếu cứ theo phương thức như vậy, ngày La Thiên chính thức bước vào con đường tiểu hoa đán đang hot không còn xa. Weibo thường xuyên đăng ảnh chụp, tham gia không ít show, hiện giờ vẫn có người spam lại quảng cáo chocolate ngắm nhìn mỹ nhan của cô.

Có lẽ chỉ cần tham gia một show bạo hòa hay quay một bộ phim truyền hình là La Thiên có thể bước lên tuyến một, tuyến hai chứ chẳng đùa.

Nói cách khác, nếu La Thiên chịu khó phấn đấu một chút thì năm nay hoàn toàn có thể trở thành năm của cô! Nhưng cô lại từ khi năm mới bắt đầu, chậm rãi chậm rãi biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, chỉ là nhiệt độ của cô là không giảm. Một câu đã giải nghệ này không chỉ khiến cho không fans hoang mang mà còn khiến cho người qua đường nghi hoặc.

Có nhiệt độ, tin tức đương nhiên sẽ có giá trị.

Ngày mùng sáu tháng sáu, một câu này của La Thiên lên hot search, độ nổi không khác gì mấy tin tức về Lâu Tùng Nguyên. La Thiên chiếm ba vị trí trên hot search, mỗi cái đều ở thứ

hạng cao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Edit: Linh Nguyệt

"Cô muốn giải nghệ?" Lâu Tùng Nguyên là người đầu tiên nhấn tin hỏi.

"A!" La Thiên đáp.

"A cái gì mà a? Cô thật sự muốn giải nghệ? Làm sao vậy?"

"Tôi muốn trở về mở cửa hàng."

"..."

"Vậy chúc cô làm ăn phát đạt..." Lâu Tùng Nguyên trong nháy mắt không biết nên đáp lại như thế nào, từ sau khi hai người hợp tác chụp tạp chí cũng coi như là đã kết giao, thành bạn bè.

"Cảm ơn!" La Thiên trả lời.

Lạc Thiên hay tin chậm hơn Lâu Tùng Nguyên một chút, nhấn tin tới: "Không thể nào! Em còn nghỉ lần sau chúng ta sẽ lại hợp tác cơ!"

"Đúng vậy đúng vậy!" La Thiên chèn thêm cái mặt cười.

"Thật sự rời khỏi?"

"Anh trai à, ngay cả thông báo cũng phát rồi!"

"Chị đang ở đâu? Chúng ta hẹn gặp nhau rồi đàm đạo chút." Lạc Thiên khá nhạy bén, trực giác mách bảo hần sự việc này không đơn giản. Hai người bình thường quan hệ tốt, nói chuyện với nhau khá nhiều, Lạc Thiên cũng sớm đã biết rằng tâm tư của La Thiên không đặt trong giới giải trí, nhưng hần chưa từng nghe La Thiên nói sẽ lập tức rời đi.

"Chị mới vừa lên hot search, nếu ra ngoài thì lại có một cái hot search nữa. Hơn nữa máy bay sắp cất cánh rồi! 886*!"

*886 = 拜拜啦 - bài bài là: Tạm biệt

"???"

"Chị đi đâu?" Lạc Thiên không kịp hỏi, La Thiên đã tắt máy.

Giang đạo cùng những người khác đều gửi lời hỏi thăm, nhưng La Thiên tạm thời không nhận được.

La Diễm nhìn La Thiên trả lời một loạt tin nhắn, hâm mộ nói: "Em quen không ít người lợi hại nha!"

La Thiên nói: "Vâng ạ! Năm ngoái sau khi quay xong《Thời Gian Vui Vẻ》em có kết giao thêm với không ít người. Người tốt thì quan hệ giữ mức tạm ổn. Người không tốt thì sau khi kết thúc công việc cũng không liên hệ nữa. Người tốt em đều sẽ add WeChat."

La Diễm tiếp tục hâm mộ nói: "Ai da! Thật ra em ở đây cũng không tồi, sinh hoạt thật tốt!"

La Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhân nhặt mở miệng: "Cũng tạm ổn ả!" Không giết người là không phạm pháp, đây đã trở thành "đạo lý" hiểu nhiên trong tiểu thuyết, nhất là tiểu thuyết mấy năm trước, đều là cái giọng này.

Còn có nam chính không gì không làm được, khiến La Thiên buồn bực nữa là ngay cả nam hai, nam ba, nam tư... Nói chung là một dàn nam phụ đều là cao thủ vô lâm!

"Em nói cái gì?" La Diễm nhất thời cảm thấy hình như mình đã nghe lầm cái gì đó?

"Em nói là dù có tốt đến đâu cũng phải có cách sống đúng đắn!" La Thiên nói.

"À à, đương nhiên đương nhiên!" La Diễm cười cười.

Sự việc đến nước này, Đường Diễm không có khả năng không biết. Cho dù tin tức bị giấu như thế nào thì trên mạng nháo thành như vậy, thư ký Kiều lúc biết tin liền ngơ luôn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

"Đường tổng?" Thư ký Kiều gõ cửa.

Nhưng người mở cửa lại là Thẩm Bối Bối, cô nhú mày nhìn thư ký Kiều nói: "Làm sao vậy?"

"A..." Nói như thế nào bây giờ? Thông minh như thư ký Kiều cũng có chút cứng họng, fù sao thì cô cũng không biết Thẩm Bối Bối có địa vị thế nào đối với Đường tổng.

Thẩm Bối Bối đương nhiên cũng biết, nói với thư ký Kiều: "Đường Diễm đang làm việc, có chuyện gì thì để lát nữa nói."

Thư ký Kiều chỉ có thể đổi thành câu nói khác: "Hội nghị buổi chiều sắp bắt đầu rồi."

Thẩm Bối Bối hoài nghi nhìn cô, Đường Diễn cũng nghe thấy, nói với Thẩm Bối Bối: "Tôi đi họp trước."

Chờ Đường Diễn bước ra, thừa dịp đang chờ thang máy, hần mở miệng hỏi thư ký Kiều: "Chuyện gì?"

Thư ký Kiều nhấp môi nói: "La Thiến giải nghệ rồi!"

"Giải nghệ?" Đường Diễn nhíu mày.

"Vâng, vừa mới thông báo trên Weibo." Thư ký Kiều nói.

Đường Diễn lạnh lùng nhìn cửa thang máy lúc này đã mở ra. La Thiến ở trước mặt hần vẫn luôn rất ngốc, chuyện lớn như vậy cô không có khả năng không thương lượng với hần, đặc biệt gần đây, Đường Diễn tự nhận là quan hệ với La Thiến đã gần hơn một bước.

Chỉ là, gần đây hần quả thật sơ sót. Đường Diễn nghĩ người cảm điện thoại, một tuần trước hần bởi vì việc riêng mà không liên hệ với cô. Lúc gọi cho La Thiến thì đều không kết nối được, ban đầu hần nghĩ La Thiến chắc đang giận dữ, hiện tại lại hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cô nhóc này đã... kéo hần vào blacklist đấy chứ?

Đường Diễn nghĩ như vậy cũng là có nguyên nhân. Sau khi hần phát hiện không thể gọi được cho cô đã thử gọi nhiều lúc khác nhau, đều không thể kết nối.

Hần nghĩ, liệu có phải do hần không liên hệ với cô, cho nên cô cố ý không tiếp điện thoại?

La Thiến, có phải đang tức giận hay không?

Đường Diễn như đi vào cõi mộng, thư ký Kiều ở phía sau nhìn, nhất thời cũng có chút không nói nên lời.

"Tháng này đã gửi tiền cho cô ấy chưa?" Đường Diễn biết tính nhân của mình mỗi tháng đều sẽ được thư ký Kiều gửi chút tiền coi như là đề tiêu vặt, nếu có người không cần khoản tiền này, thư ký Kiều sẽ dùng phương thức khác để thay thế.

"Đã gửi rồi ạ!" Thư ký Kiều nói.

Đã gửi rồi? Vậy sao cô vẫn không nhận điện thoại?

Kỳ thật việc này La Thiến không hề nghĩ tới, cô sớm đã quen với việc đều đặn cứ mừng một hàng tháng có một khoản tiền gửi tới, nhất thời không nghĩ tới đây là tiền lương của tháng sáu.

An Võ chỉ có một sân bay cách trung tâm thành phố một tiếng rưỡi đi xe.

La Thiến và La Diễm ba giờ chiều đến nơi, gọi đi từ sân bay đến trung tâm thành phố An Võ, lộ trình khá xa. Không giống ở kinh đô ngồi xe tính giờ, xe ở đây đều là xe thuê, La Thiến tuy tiết kiệm tiền nhưng những lúc cần thiết thì vẫn chấp nhận bỏ ra được.

Một chiếc xe tốn 260 tệ, đi được đến bất cứ đâu ở thành phố An Võ.

La Thiến vẫn chưa xác định được nơi đến nên đã chọn một khách sạn tốt mà giá cả không quá đắt đỏ ở tạm.

Ba người đặt một phòng tiêu chuẩn. La Thiến định là sẽ thuê nhà trước, những việc còn lại từ từ sắp xếp sau. La Diễm thấy La Thiến bận rộn như vậy, sắp xếp tốt cho Vệ Ngọc Đào ở nhà trẻ xong liền quay lại giúp La Thiến.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Đường Diễn vốn định tan tằm sớm một chút nhưng Thẩm Bối Bối lại hẹn bạn bè mở tiệc mừng, hần chỉ có thể cùng bọn họ chơi một đêm.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại đã gần mười hai giờ. Tối qua là thư ký Kiều tới đón hần, đưa hần trở về căn nhà ở trung tâm thành phố.

Nhà này hần ở đã gần hai tuần nhưng nó vẫn như cũ không chút hơi người.

Đường Diễn có chút không biết phải làm sao, cứ cảm thấy có một số việc đã không thể kiểm soát nữa. Hần gọi cho thư ký Kiều hỏi: "Hôm qua là tôi gọi điện báo cô tới sao?"

Thư ký Kiều đáp: "Đúng vậy, lúc đó anh hơi say, gọi điện báo tôi tới đón."

Đường Diễn ở một tiếng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Hôm nay tôi tạm thời sẽ không qua công ty, cô không cần nói với người khác."

Đường Diễn hoài nghi hành tung gần đây của mình vẫn luôn bị theo dõi. Nhân dịp thời gian hiện tại, hần dứt khoát đứng dậy rửa mặt thay quần áo, ra ngoài.

Hần trực tiếp lái xe đến tiểu khu của La Thiến. Căn hộ của cô ở tầng khá cao, lúc đó hần chỉ tùy ý mua, không những gần khu thương nghiệp mà từ cửa sổ nhìn ra còn thấy được cảnh phồn hoa đô thị.

Hần nhớ rõ lần đầu tiên gặp La Thiến, cô lúc ấy mới chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhỏ ở tuyến mười tám, thậm chí còn không được tính là vai diễn quần chúng. Bởi vì lớn lên đẹp nên ký được hợp đồng với công ty, theo một người đại diện mà trong tay người đó cũng có không ít người mới, khoảng mười đến hai mươi gì đó.

Việc này Đường Diễn đương nhiên là nghe thư ký Kiều nói. Chỉ là sau khi quan hệ với La Thiến gần hơn một bước, hần ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi tường lại những việc này.

Nhưng Đường Diễn thực sự cũng không thích La Thiến khi đó, hần chỉ nhưng nhớ bóng lưng kia. Bởi vì quá giống người nợ nên hần mới để thư ký Kiều chú ý tới cô.

Lúc ấy nhà này vẫn nhà mới, hần mang La Thiến tới đây ở. Nhà của bản thân hần bình thường sẽ không dẫn người trở về.

Đó là nơi hần nghỉ ngơi, phần lớn thời gian cũng đều là ngủ ở đó. Chỉ có những thời điểm yêu cầu hần mới đến chỗ La Thiến. Khi đó, nơi này đối với hần là vô cùng xa lạ.

Năm ngoái hần lại ở đó nhiều hơn, ngược lại là căn nhà của mình ban đầu lại ít khi trở về.

Nhất thời, trong lòng có chút cảm giác khó nói nên lời. Vị trí địa lý linh tinh đều giống nhau nhưng nhà này của cô không chỉ nhỏ mà trang hoàng còn không bằng bên kia của hân. Hai tuần nay bởi vì một chút việc không thể tới đây, nhưng trong lòng hân thực sự có chút nhớ cố.

Nghĩ đến đây, Đường Diễn vừa hay tới trước cửa căn hộ của La Thiển, hân thoáng liếc qua liền phát hiện khóa nhà đã thay đổi.

Đường Diễn lần đầu tiên gặp phải tình huống này, về mặt đại ra mà ấn chuông cửa.

Cửa vẫn luôn không mở, giống như bên trong không hề có người. Đường Diễn nhủ chặt mày cũng không che dấu được sự thật bản thân có chút hoảng hốt. Đúng lúc này, chủ nhà đối diện nhà La Thiển trở về.

Đường Diễn nhấp môi vài cái mới gian nan mở miệng gọi được người kia, hỏi: "Chào anh, chủ nhà này bây giờ không ở đây sao?"

Người nọ sững sốt, nhìn Đường Diễn nói: "Hân không hay tới đây, hôm qua lúc đi thời còn nói với tôi đôi ba câu, hân bình thường đều ở trường học, hân sẽ ít khi qua đây."

"Trường học?" Đường Diễn sững sốt, nói: "Cô ấy*... không phải học sinh!"

*Trong tiếng Trung chỉ có hai ngôi là "wo" và "ni" dùng ở mọi trường hợp chỉ cả nam lẫn nữ nên lúc này dù người kia dùng "hân" nhưng Đường Diễn vẫn nghĩ là "cô"

Người nọ lại sững sốt: "A?" Hân nghĩ nghĩ rồi nói: "À, anh đang nói chủ nhà trước sao? Hình như là một mình tinh đúng không? Ngày hôm qua vừa đẩy hành lý rồi đi rồi." Nói xong liền chỉ chỉ thang máy: "Đi cùng còn có một người phụ nữ cùng một đứa bé nữa! Lớn lên cũng khá xinh đẹp, chỉ là lúc đi đường chân lại khập khiễng."

Đường Diễn lúc này mới thật sự sững sốt, về mặt đại ra, đẩy hành lý? Đi đâu? Khập khiễng? Chắc là La Diễm tới, vì sao cô ấy tới mà La Thiển lại không nói gì cho hân biết? Hân có thể cùng cô đi đón người mà?

Đường Diễn từ tiểu khu đi ra, lại gọi điện cho thư ký Kiều nói buổi chiều hân cũng không tới. Thư ký Kiều dường như đã sớm đoán được, vâng một tiếng.

Đường Diễn là cùng La Thiển đưa La Tuấn đi, đương nhiên biết trường học của hân ở chỗ nào, một đường lái xe qua.

La Tuấn lúc này say sưa ghi chép. Hai ngày nay hân không tới tới, bỏ lỡ không ít chương trình học. May mà hân quan hệ không tồi, vừa mở miệng đã lập tức mượn được vở chép của bạn học. La Tuấn cũng suy xét vấn đề có nên thi lên thạc sĩ hay không, gần đây làm công kiếm được không ít tiền, đã có thể tự lo học phí kỳ sau của bản thân.

Sau khi thi lên thạc sĩ cũng hoàn toàn có thể vừa học vừa làm việc, không cần La Thiển gửi tiền. Nhưng trường học khác nhau dạy học kỹ thật lại giống nhau, mọi người sau khi tiến vào cũng đều lấy việc chơi làm chủ.

Hiện giờ hân học ngành thiết kế, thuận lợi tốt nghiệp được hay không cũng là một vấn đề chứ đừng nói đến việc thi lên thạc sĩ. Nhưng năm nay mới là năm nhất, La Tuấn vẫn có thể chậm rãi suy xét kỹ. Trẻ con nhà nghèo thường hiểu chuyện sớm, đặc biệt tình trạng gia đình La Tuấn càng không tốt, nuôi hân ăn học đã tốn kém không ít tiền của, cũng lúc là nỗ lực mấy năm của cả nhà.

"La Tuấn, có người tìm." Bạn học đứng ở cửa hô với vào.

La Tuấn ngẩng đầu, thấy ở cửa có không ít người vây xem, kỳ quái hỏi: "A, tới đây tới đây! Ai thế?"

"Nói là anh rể cậu!" Người nọ đứng ở cửa nói, nhất thời, ánh mắt của mọi người trong lớp đều nhìn về phía La Tuấn.

"A, thì ra là anh rể!" Có bạn học quan hệ cùng La Tuấn tương đối còn nhanh chóng chạy tới cửa, "Tôi đến nhìn thử xem!"

"Nói bậy gì đó? Tôi không có anh rể!" La Tuấn tức giận đứng dậy. Được lắm, hân thật đúng là dám đến!

Bạn học kia nhìn thấy người đứng ngoài cửa đứng liền ngây dại, còn quay đầu lại nói với La Tuấn: "Anh rể tốt như vậy mà cứ giấu. Vừa nhìn liền biết là người đứng đắn rồi!"

La Tuấn lão đảo, trừng mắt nhìn người nọ một cái: "Cái gì gọi là người đứng đắn! Tôi thấy hân rất không đứng đắn thì có."

Người nọ ha ha cười to, La Tuấn lại trừng mắt nhìn người nọ, đi ra ngoài.

Đường Diễn quả nhiên đứng ở hành lang, lúc này đang đưa lưng về phía phòng học, về mặt mê man nhìn ra bên ngoài. Hân nghe được tiếng La Tuấn tới gần liền quay lại, La Tuấn liếc nhìn xung quanh một cái rồi nói: "Qua bên này nói."

La Tuấn dẫn Đường Diễn tới một cái sân thể dục nhỏ, nơi này không có học sinh, còn có ghế dựa dưới bóng cây. La Tuấn mang theo Đường Diễn đến đó, về mặt lạnh nhạt hỏi: "Anh tới đây làm gì?" Sau đó nghĩ nghĩ, hiểu ra: "Có phải muốn đòi lại điện thoại hay không?" Nói xong liền vươn tay muốn lấy điện thoại trong túi quần đưa cho Đường Diễn.

Đường Diễn nhủ mày ngăn cản động tác của La Tuấn, hỏi: "Chị gái cậu đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Edit: Linh Nguyệt

"Ha!" La Tuấn về mặt không thể tưởng tượng được nhìn về phía Đường Diễn nói: "Quá không biết xấu hổ rồi, mới chia tay mấy ngày đã tìm tới đây rồi? Tôi nói cho anh biết, chị của tôi đã từ bỏ anh rồi, sẽ không quay lại đâu."

Đường Diễn về mặt lạnh nhạt nghe xong, sau đó hỏi: "Chia tay lúc nào?"

La Tuấn: "... " Loại vấn đề này vì sao đương sự lại đi hỏi hân?

“Sao tôi biết được? Tóm lại là chị của tôi nói anh đã tìm được tình yêu đích thực, không cần chị ấy nữa. Chị tôi mới sẽ không quẩn luyến anh, anh yên tâm.” La Tuấn giận dữ nói.

Đường Diễn vẫn như cũ vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng hai mắt rõ ràng lộ ra mờ mịt: “Tôi không có cùng cô ấy chia tay.”

La Tuấn mở to mắt, hần lớn lên vốn giống La Thiên, biểu tình này lại càng giống hơn. Hần lớn tiếng nói: “Anh còn dám muốn bắt cả hai tay? Hoá ra anh rở "hựt" của tôi lại là loại người này.”

“Anh rở "hựt"?” Đường Diễn sững sốt, sửa lại cho đúng nói: “Là anh rở tương lai!” Đường Diễn cảm thấy oan uổng cực kỳ, rõ ràng là không có chia tay mà! Vì sao chia tay mà hần lại không biết chứ?

La Tuấn: “...”

Hần lại nhìn Đường Diễn, nói: “Tôi không biết, cái kia... Dù sao thì chị tôi nói anh bên ngoài có người khác. Tôi tin chị mình, nếu anh đã có bạn gái mới rồi thì không cần lại đến tìm chị tôi nữa.”

Hần thấy Đường Diễn như vậy, cũng có chút khó xử, sau đó nói: “Cái kia, điện thoại này tôi trả cho anh, về sau chúng ta không cần gặp lại... A! Anh rở "hựt", điện thoại này!” La Tuấn ở phía sau đuổi theo nhưng Đường Diễn căn bản không để ý, trực tiếp rời đi.

La Tuấn: “Điện thoại... Còn muốn hay không hả?” La Tuấn kỳ quái mà nhìn bóng dáng hần. Đáng vẻ thất hồn lạc phách của anh rở "hựt" này, nhìn cũng rất đáng thương, không biết hai người có phải có hiểu lầm gì hay không, nhưng chị đã nói như vậy rồi mà...

La Tuấn nắm chặt tay, này phải tin tưởng chị này chứ!

Đường Diễn trở về công ty, phân phó thư ký Kiều đi điều tra hành trình của La Thiên, sau đó báo cô ấy gọi điện cho La Thiên.

La Thiên quả nhiên đã kéo Đường Diễn vào blacklist, thư ký Kiều gọi tới cô không chỉ lập tức nhận mà còn cười ha ha nói: “Tôi biết ngay cô sẽ gọi tới mà, có phải gửi tiền gửi thành quen rồi không? Tháng này cô vẫn gửi tiền cho tôi này!”

Thư ký Kiều: “...” Tâm tình có chút phức tạp.

Đường Diễn: “...” Thư ký Kiều lúc gọi có mở loa ngoài, cô nói gì hần cũng nghe thấy, có chút khó chịu, cô còn cười thành tiếng sao?

“Sáng nay tôi đã gửi trả lại cô rồi. Tôi chính là người có đạo đức nghề nghiệp, tháng trước đã tách ra rồi, tháng này tôi sẽ không nhận tiền! Chắc là tôi vừa mới gửi, ngân hàng chưa kịp báo cho cô, cô ráng chờ một chút ha! Chị, chờ em với! Tôi còn có việc, nói sau nhé!” La Thiên nói xong liền lưu loát cúp máy.

Kiều bí thư: “...” Một câu cũng không kịp nói.

Đường Diễn: “...” Cảm giác tâm trạng cô rất tốt.

Thông qua lời La Thiên nói, Đường Diễn ít nhiều đã hiểu rõ, nhưng hần vẫn quay đầu nhìn thư ký Kiều: “Tháng trước đã tách ra?”

Thư ký Kiều: “...” Cũng không trách người ta được, yêu đương mà, rõ ràng đây chính là ý muốn chia tay!

“Tôi không nghe thấy.” Thư ký Kiều nói.

Đường Diễn đồng tình gật đầu: “Tôi cũng vậy!”

Thư ký Kiều: “...”

Ngày hôm sau, Đường Diễn liền nhận được điện thoại của mẹ Đường muốn hần hôm nay về nhà một chuyến.

Đường Diễn liền cùng thư ký Kiều nói hôm nay không đi công ty, thư ký Kiều nhận lệnh liền lưu loát dời cuộc họp sau đó chuyển sang ngày khác.

Đường Diễn lẻ loi một mình về nhà, có chút ngoài ý khi thấy không chỉ mẹ Đường cùng cha Đường ở nhà mà ngay cả Đường Hình và Bạch Nhụy cũng ở đó.

Đường Hình quay đầu nhìn về phía Đường Diễn, tuy rằng mặt không biểu tình nhưng rốt cuộc vẫn là anh em song sinh, lại còn lớn lên cùng nhau, Đường Diễn vẫn hiểu được ánh mắt này của Đường Hình là ý tứ bị hần liên lụy.

Đường Diễn: “...”

“Đã trở lại? Ngồi đi!” Mẹ Đường nhìn Đường Diễn nói.

Đường Diễn đi qua ngồi xuống, hần vừa ngồi xuống, bà vai Bạch Nhụy liền bắt đầu run rẩy.

Đường Diễn: “...”

Nhà bọn họ rất ít cùng nhau ở một chỗ, lần đầu tiên cả nhà ở cùng nhau, Bạch Nhụy cũng là có cái phản ứng này. Lúc ấy hần còn tò mò lên đi hỏi Đường Hình: Anh, sao ở trên bàn cơm chị dâu vẫn luôn nhìn cười thế?

Đường Hình lúc đó vô cùng oán niệm, sâu kín nói: Chị dâu chú nói cảm thấy ở trên bàn cơm có bốn người đều là anh.

Sau thành thói quen, Bạch Nhụy cũng không cười nữa. Nay đột nhiên lại tẻ tẻ, Bạch Nhụy chắc là đã lâu không gặp, đột nhiên thấy liền bị điểm trúng huyết cười!

Nhưng Đường Diễn lại đột nhiên nghĩ, chị dâu Bạch Nhụy còn xem như rụt rè, biết trong nhà không thích mình liền cố gắng yên tĩnh. Về sau nếu La Thiên tới nhà hần, nhìn thấy một nhà bốn người bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Đường Diễn cũng có chút ủy khuất, nhà bọn họ bốn người từ nhỏ đều là một thân không biểu cảm. Ba mẹ đối với hai anh em đều là một biểu tình ngàn năm không đổi, dần dà hần cùng anh trai cũng biến thành như vậy. Bởi vì cái này mà ba mẹ hần bị ông bà hai nhà gọi tới hung hăng giáo huấn một trận. Nhưng tính tình hai anh em cũng đã dưỡng thành, không cảm thấy

trong nhà có cái gì không đúng.

“Sao không nói lời nào?” Sau khi đi giúp việc bụng đồ ăn lên, mẹ Đường nhìn Đường Diễn hỏi.

Đường Diễn hoàn hồn, nhìn mẹ Đường, mở miệng hỏi suy đoán của mình: “Mẹ đã gặp La Thiên?”

Mẹ Đường gạt đầu, Đường Diễn tiếp tục hỏi: “Mẹ bắt cô ấy rời đi?”

“Không có, là chính cô ta nói mình phải rời khỏi.” Mẹ Đường cảm thấy La Thiên thật thức thời, ít ra bà không cần mở miệng La Thiên đã tự đồng ý cùng Đường Diễn tách ra, nhanh đến nỗi tiền trong ví bị mang theo để “đảm phán” cũng không kịp lấy ra. Đương nhiên, tuy rằng muốn rời đi là bà yêu cầu, nhưng mẹ Đường cảm thấy đây vẫn có thể coi là một lời nói đối thiện ý.

Đường Diễn nhú mày: “Mẹ, chuyện này mẹ nhúng tay làm gì?”

Bà Đường yên tĩnh ăn cơm của bản thân, mẹ Đường lại nhú mày nói: “Làm sao? Tôi đi xem bạn gái của con trai mình cũng không được à?”

Đường Diễn nhìn bà một cái, nhàn nhạt nói: “Đó là vợ con.”

“Khụ khụ...” Bà Đường tựa hồ bị sặc, ho hai tiếng, lấy ly nước ở cạnh bên bình tĩnh uống.

Mẹ Đường nhìn ông một cái, sau đó quay đầu nhìn Đường Diễn: “Con còn chuẩn bị cưới cô ta?”

Đường Diễn mê man một chút, nói: “Con không biết.” Hắn chỉ vẫn chưa nghĩ tới sẽ tách ra, bọn họ cùng nhau trải qua một năm, còn nói năm sau sẽ tiếp tục như thế, ước định Lễ Tình Nhân lại đi xem pháo hoa, cùng cô mừng sinh nhật. Chính là...

Mẹ Đường hít sâu một hơi, sau đó nói: “Thế Bối Bối thì sao?”

“Bọn con đã chia tay rồi.” Đường Diễn không muốn nói đến chuyện Thẩm Bối Bối, việc hắn hiện giờ quan tâm chính là rốt cuộc mẹ hắn đã nói gì với La Thiên.

“Nó đã trở lại?” Mẹ Đường nói. Bà một chút cũng không muốn trong nhà lại có thêm một đứa con dâu như Bạch Nhụy! Nghĩ mà xem, một gia tộc lớn như nhà bọn họ mà dâu cả lại nhìn giống một người phụ nữ phong trần, cả người từ trên xuống dưới đều là dụ hoặc, cũng chỉ có con trai cả của bà là cảm thấy vợ hắn chỗ nào cũng đều đáng yêu.

Thật vất vả con trai út mới mang về một tiểu thư thuộc dòng dõi thư hương thế gia, bà cũng chồng còn bắt tay chúc mừng, ai ngờ đúng một cái, chúng nó lại chia tay.

Lúc ấy sau khi Đường Diễn trở về, thất hồn lạc phách ở lý trong phòng một tháng, sau đó liền thu dọn hành lý xuất ngoại. Bà Đường ngăn không ngăn được, cản không cản được, sau lại ngậm lại, dù sao hắn sớm muộn gì cũng sẽ phải kế thừa công ty, đi rèn luyện chút cũng tốt.

Đường Diễn rời đi như vậy, Thẩm Bối Bối liền trở thành điều cấm kỵ, trong nhà không ai dám hỏi lý do.

Hiện giờ Thẩm Bối Bối đã trở lại, bà Đường cũng nhìn ra con mình nhiều năm như vậy vẫn luôn không quên người ta. Nhưng nó đối với cô gái tên La Thiên đúng thật là quá mức phóng túng, mẹ Đường sợ hắn giống anh mình, không nói không rằng trực tiếp đem giấy hôn thú ném tới trước mặt bọn họ.

“Cô ấy trở về đâu có chuyện gì liên quan tới con? Cô ấy muốn đi thì đi, muốn về thì về, con còn phải chờ cô ấy sao?” Đường Diễn nhú mày.

Lời này Đường Diễn nói có chút trái lương tâm, Thẩm Bối Bối trở về không phải hoàn toàn không ảnh hưởng đến hắn. Nếu không có ảnh hưởng, hắn sẽ không ở suốt một tuần trốn tránh, ai cũng không gặp.

Hắn không nghĩ tới Thẩm Bối Bối sẽ trở về, thậm chí còn dám ở sân bay gọi hắn tới đón.

Ngày đó Đường Diễn lập tức luống cuống, gọi điện cho La Thiên cũng không thể nào nói nên lời. Thẩm Bối Bối chẳng những đã trở lại mà còn tới tìm hắn, khiến hắn vắng vẻ cô một tuần. Cuối cùng, hai người liền trở về quan hệ bạn bè, Thẩm Bối Bối thường thường lại tới công ty tìm hắn.

Một tuần đầu tiên kia, Đường Diễn điều chỉnh tâm thái của bản thân, người mình nhớ mấy năm người đột nhiên trở về, vô số thanh âm trong mộng đều đột nhiên quanh quẩn bên tai.

Đường Diễn lúc đó mỗi ngày như mộng du đến công ty, sau đó lại mộng du trở về nhà. Hắn mất một tuần để thiết lập lại trạng thái của bản thân, phát hiện kỳ thật Thẩm Bối Bối đã chỉ còn là Thẩm Bối Bối trong trí nhớ của hắn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Hắn gặp cô, nhìn cô, chỉ cảm thấy như bãi bể nương dâu. Hiện giờ cô đã không phải cô trong trí nhớ của hắn, hắn cũng không phải hắn trong trí nhớ của cô, bọn họ tách ra không phải một năm hai năm, mà là mười hai năm.

Cô đã không phải là một cô bé, hắn cũng đã không phải một cậu bé. Thanh xuân ngây ngô đã qua đi, hắn đã trải qua cảm giác đau đến chết lặng khi hai người tách ra, cô độc đi tha hương, to vương khắp chốn.

Hắn ngây ngốc đi tìm cô, cho dù chỉ là bóng dáng cô cũng cảm thấy thỏa mãn. Hắn ngây ngốc cho rằng, ngày cô trở về bản thân sẽ mừng rỡ như điên.

Nhưng khi ngày đó thực sự đến hắn mới phát hiện tất cả đã thay đổi, có tức giận, nhưng chỉ là trong phút chốc kích động nhất thời. Mọi người đều là người trưởng thành rồi, ngồi xuống nói chuyện rõ ràng là được.

Đường Diễn hỏi Thẩm Bối Bối vì sao đột nhiên rời đi. Thẩm Bối Bối không trả lời, Đường Diễn cũng không truy hỏi. Yêu đương là chuyện của hai người, cô lựa chọn rời đi, hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Thẩm Bối Bối hỏi hai người còn có thể làm bạn không, Đường Diễn gạt đầu.

Một tuần sau khi Thẩm Bối Bối trở về, bọn họ trở thành bạn bè. Sau đó Đường Diễn phát hiện hai tuần này, lúc hắn muốn tìm La Thiên thì một là cô, hai là mẹ hắn, sẽ gọi điện tìm hắn.

Hắn sớm nên phát hiện ra vấn đề này.

Mẹ Đường nhú mày nhìn Đường Diễn, trong lòng nhỏ máu, Đường gia đây là đã tạo cái nghiệp gì hả? Con dâu út lại là một nghệ sĩ. Lúc này bà thực sự không biết, rốt cuộc là con dâu cả có vấn đề lớn hơn hay là con dâu út có vấn đề lớn hơn nữa.

“Hai đứa khi nào mới chịu sinh con hả?” Mẹ Đường bị Đường Diễn làm cho tức nghẹn ở họng không nuốt xuống được liền quay sang trút vào Đường Hình.

Đường Hình u oán liếc Đường Diễn một cái nói: “Vẫn chưa có ạ!”

Mẹ Đường không vui vẻ nói: “Sao lại nhiều năm như vậy vẫn chưa có chứ? Đã đi bệnh viện kiểm tra chưa?”

Đường Hình như cù mặt không biểu cảm ngữ điệu bình tĩnh nói: “Muốn chọn ngày lành tháng tốt.”

Mẹ Đường: “...” Dù sao thì con trai cả vẫn luôn đều như vậy, mẹ Đường tự an ủi mình một chút, nhìn sang thấy ba Đường đã ăn uống no đủ, còn đang nhàn nhã dùng trà.

Nhất thời, tâm trạng mẹ Đường càng thêm buồn bực, nói đến cùng, vì sao ba Đường có thể thờ ơ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Edit: Linh Nguyệt

“Ông mau nói hai câu đi!” Mẹ Đường chuyển đổi trọng tâm sang ba Đường.

Ba Đường nhàn nhạt liếc nhìn bà một cái, sau đó ánh mắt rất có uy nghiêm đảo qua Đường Diễn và Đường Hình, mở miệng nói: “Hai đứa nhường mẹ chút đi!”

“Không, tôi không phải có ý này.” Mẹ Đường nói: “Đối với đứa con dâu mà thẳng út sắp mang về ông không có ý kiến gì sao?” Ví dụ như rất không vừa lòng chẳng hạn, vậy nói con ông hai ba câu gì đó đi!

Đường phụ tự hỏi trong chốc lát mới đáp: “Không phải là vẫn chưa kết hôn sao?”

Kết hôn thì đã không kịp rồi!!

Ba Đường tiếp tục nói: “Đường Diễn tính tình biết chừng mực, nó không nhất định liền sẽ chọn cô gái kia.”

Đường Diễn lạnh lùng cười: “Đúng vậy, chọn người không tốt hơn nữa ạ!”

Đường Hình nói tiếp: “Vây thật tốt quá.” Mẹ nó thế là không cần nhìn chằm chằm vợ hấn nữa, quá tốt!

Đường Diễn: “...”

Một nhà năm người ăn không quá thoải mái, đều là lung tung hai ba miếng rồi thôi. Bạch Nhụy vô cùng hiểu chuyện đứng dậy nói: “Mẹ, con đi thu dọn.”

Cô cười nói với mẹ Đường, vẻ mặt tươi cười lộ rõ, nhưng hai mắt lại giống như muốn câu hồn người.

Mẹ Đường yên lặng nuốt xuống ngụm máu, nói: “Để giúp việc dọn là được!”

Đường Hình kéo qua vợ mình nói: “Không có việc gì, chúng ta tới phòng khách.”

Lúc Thẩm Bối Bối tới, năm người đã yên vị tại phòng khách, mẹ Đường nhìn thấy Thẩm Bối Bối còn vô cùng u oán. Cô xem cô kìa, nếu như cô không rời đi thì chính là con dâu Đường gia thôi, nhìn ý của con trai tôi đây là không tính toán muốn nối lại tình xưa mà! Không hề giống những gì cô nói.

Thẩm Bối Bối dĩ nhiên không nhìn ra ý tứ trong ánh mắt mẹ Đường, dù sao thì dưới mắt nhìn của cô, mẹ Đường vẫn luôn là mặt không biểu cảm, đương nhiên, những người khác ở Đường gia cũng đều là mặt không biểu cảm.

“Bác gái.” Thẩm Bối Bối goin một tiếng, sau đó lần lượt chào hỏi những người khác.

Đường Diễn nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Thẩm Bối Bối cười: “Bác gái muốn em cùng bác đi dạo phố!”

Đường Diễn liếc nhìn mẹ Đường một cái, nói: “Mẹ cứ dạo đi! Con đi trước.”

“Đi đâu?” Mẹ Đường hỏi.

Đường Diễn sờ sờ cằm, nghĩ tới La Thiến, sau đó nói: “Con vừa mới qua sinh nhật, năm nay ba mươi.”

Mẹ Đường: “...” Ý gì đây? Ba mươi tuổi là không thể hỏi có phải hay không?

La Thiến quan sát mấy ngày, giả nhà ở An Võ hoàn toàn ở trong phạm vi La Thiến có thể tiếp thu.

Một căn hộ ở Ích Khu Hồng Quảng dao động khoảng trên dưới ba trăm vạn. Những nhà ở đây đều là second-hand, đã trang trí đầy đủ. La Thiến muốn mua nhà rồi cho thuê, không muốn phải tốn thêm một khoản để trang trí lại. Một căn có khoảng một trăm mét vuông, ba phòng một sảnh, phù hợp cho gia đình nhiều người.

Nhà dành cho người sống độc thân cũng có, khoảng một trăm vạn là có thể mua được, bài trí đơn giản, có một số nội thất còn gần như mới hoàn toàn.

La Thiên nhìn trúng chỗ này, là nơi mấy năm gần đây mới phát triển. Lúc La Thiên còn học tiểu học đã tới đó một lần, còn hoang vắng hơn cả ở huyện.

Nhưng mấy năm gần đây thành phố An Võ phát triển mạnh, thôn bọn họ còn phát triển hướng chỉ là nơi này. Nghe nói còn không ngừng mở rộng xây dựng thêm khu vực mới ở bên ngoài, không ngừng mở rộng phạm vi thành thị. Chỗ này cũng ở trong phạm vi thành phố, chưa phát triển nên lập tức liền được quy hoạch lại. Nếu biết trước, mua sớm nhà ở đây thì có lẽ đã rẻ hơn rất nhiều, La Thiên hiện giờ tốn ba trăm vạn để mua một căn nhà trong khi lúc đó chỉ cần bảy, tám mươi vạn là đã mua được rồi.

Hiện giờ, nơi đây đã một mảng phồn vinh, giao thông thuận lợi. Ga tàu cao tốc cũng vừa được xây dựng vào hai năm trước, gần đây đã có tàu điện ngầm đi ngang qua nơi này, từ tiểu khu này đi ra ngoài chỉ cần đi hai phút đã tới ga tàu điện ngầm.

Tàu điện ngầm xây ở chỗ này chủ yếu là theo lộ tuyến của Ích Khu Hồng Quảng và quảng trường. Có thể nói là mọi thứ đều thuận tiện, cửa chính là trạm giao thông công cộng trạm, qua hai bước là ga tàu điện ngầm, đằng trước là tiểu khu Ích Khu Hồng Quảng, trung tâm thương mại ở tầng một lại là một siêu thị. Lúc đi làm chỉ cần mười phút đã đến nhà ga, dù ngồi giao thông công cộng hay ngồi tàu điện ngầm cũng rất nhanh chóng.

Người bán nhà ở chỗ này không nhiều lắm, nhưng La Thiên vận khí thực sự tốt, vừa hay gặp phải người vốn cho người khác thuê nhà, bởi vì gần đây kinh tế đình trệ, đầu tư thất bại để rồi mang một thân nợ, bây giờ đang rao bán nhà.

Chỉ là mỗi một lần bán hẳn đều vô cùng sầu, chủ nợ một đám đuổi sát ở cửa, bán một căn cũng không giúp được gì nhiều. Những người đó như phát điên chiếm mấy căn hộ hẳn đã cho khách thuê, sợ hẳn không trả tiền.

Cảnh sát đã đến vài lần, bây giờ vẫn còn mấy căn bị chủ nợ chiếm, khách thuê chịu không nổi dọn đi rồi.

Thấy La Thiên một lần muốn mua nhiều căn hộ, người môi giới liền nghĩ tới người này đầu tiên. Người này lúc ấy đang cần tiền gấp, giá nhà tự nhiên rẻ hơn. Hắn còn làm đầu tư, ánh mắt đương nhiên không kém, nhìn ra được giá nhà An Võ đang có xu thế tăng lên, khi tiểu khu còn chưa xây đã một lần mua nhiều căn hộ.

La Thiên tìm luật sư có vấn, tiếp nhận trọn bộ quá trình. Cô không rõ mấy cái này, sợ mình bị người ta lừa cho nên tình nguyện tốn thêm chút. Bên người môi giới La Thiên cũng bỏ thêm chút tiền để hắn giúp đỡ.

Cho nên đối với La Thiên mà nói, xác thật là vận khí không tồi.

Trong tay người này có mấy chục căn hộ, luật sư cùng người môi giới đều giúp đỡ, từ hợp đồng đến hoàn cảnh môi trường, giá cho thuê... khuyến nghị La Thiên nên chọn chỗ nào là tốt nhất.

Tiểu khu này có hơn một trăm căn hộ, trong đó người bán có hơn mười căn, đều là ba phòng một sảnh. La Thiên lấy mười căn ở đây và sáu căn dành cho những người sống một mình ở tiểu khu khác, đều là lấy từ ông chủ này, tính giá ưu đãi, cộng thêm nhiều thủ tục rồi chuyển nhượng, La Thiên tốn gần 5000 vạn.

Nghe nói La Thiên còn muốn mở cửa hàng, người nợ còn vô cùng vui vẻ nói mình còn một cửa hàng ở quảng trường, rộng khoảng 200 mét vuông.

La Thiên đi theo người nợ nhìn thử, rất vừa lòng. Cửa hàng ở trung tâm thương mại có một cửa, bên ngoài mặt phố cũng có một cái. Như vậy bất kể là ở bên trong mua sắm hay là đi dạo phố bên ngoài, đi ngang qua nơi này đều có thể ghé vào.

Hơn nữa cửa hàng này vừa lúc cách gần tòa thị chính Ích Khu Hồng Quảng, vị trí địa lý có thể nói là phi thường tốt, chỉ là trong tiệm khá thâm đạm. Cửa hàng hiện tại là do chính chủ tự mình mở, nhưng bởi vì chủ nợ mỗi ngày đến náo loạn nên không có khách nào nguyện ý tới.

La Thiên tốn gần 2000 vạn để mua của hành này. Tính ra kể từ lúc đến đây mấy ngày nay, tiền trong tay cô đều lần lượt cấp nỏn ra đi, may mà số dư lại cũng đủ để trang trí lại cửa hàng cùng chi phí phát sinh, còn có thể thừa ra một chút.

La Thiên bận rộn hai tuần rồi cuộc cũng lo xong hết mọi thủ tục. Bởi vì sợ La Diễm truy cứu sao cô lại có nhiều tiền như vậy cho nên lần này xem nhà cùng sang tên La Thiên không để La Diễm đi theo, toàn bộ quá trình đều là tự mình làm, còn mời cả luật sư.

Chờ chuẩn bị xong La Thiên mới báo cho La Diễm nói cô đã mua mấy căn hộ mới cùng một cái cửa hàng. La Diễm cũng không hỏi kỹ, trong ấn tượng của cô thì mình tính đều là người kiếm được rất nhiều tiền. La Thiên mua cửa hàng và mấy căn hộ cô vẫn có thể tiếp thu được. La Thiên muốn mở cửa hàng, cô vừa lúc cũng có thể đi xem gần đó có nhà nào cho thuê hay không.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiên đương nhiên không để cho La Diễm đi thuê nhà, trừ bỏ mấy căn hộ dành cho một người, La Thiên có để lại một căn làm nhà cho mình cùng La Diễm, giúp La Diễm nhanh chóng tìm trường học cho Vệ Ngọc Đào trước. Sau khi mua cửa hàng, cô bắt đầu tìm đội thi công sửa sang lại.

Sự thay đổi này, tốn mấy một tuần.

Thư ký Kiều vốn cho rằng sẽ rất dễ dàng tìm được La Thiên nhưng ai mà ngờ được, sau khi La Thiên ra khỏi sân bay cô liền mất dấu. Cũng không nghe nói về quê nhà, tìm người đi hỏi thăm, ba mẹ cô đều là ngạc nhiên: “La Thiên? Không có trở về? Cô là ai thế?”

Thư ký Kiều thấy La Thiên không về nhà cũng ngây người, sau đó mới bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng vẫn phải vận dụng quan hệ mới có được chút tin tức, sau đó lần theo manh mối kia tìm được chỗ La Thiên mua nhà.

Vừa biết tin La Thiên một lần mua hơn mười căn hộ, cô liền choáng váng. Rồi cuộc La Thiên chi tiêu hai mươi vạn tiền tiêu vặt mỗi tháng kia kiểu gì mà mua được nhiều căn hộ như vậy?

Nhưng đã tìm được La Thiên, thư ký Kiều cũng chỉ có thể đi vào báo cáo với Đường Diễm: “La tiểu thư quả thật quay về quê nhà ở thành phố An Võ nhưng vẫn không hề tới huyện Long Nam. Hơn nữa, hai ngày nay cô ấy đã mua hơn mười căn hộ cùng với một cửa hàng.”

Đường Diễm sững sờ hỏi: “Cô ấy mua nhiều như vậy để làm gì?” Chính hắn cũng không có nhiều nhà như vậy đâu!

Thư ký Kiều dường như không quá chắc chắn, đáp lại: “Chắc là để cho thuê?”

Đường Diễm không hiểu lắm hỏi: “Cô ấy có tiền mà, còn phải dựa tiền cho thuê căn hộ để sống sao?”

Thư ký Kiều: “...” Cô cũng muốn nói vậy đó! Nếu cô có hơn mấy trăm triệu thì việc gì phải làm chuyện như vậy chứ, trực tiếp ăn nằm vui chơi đến hết đời luôn!

Nếu La Thiên nghe được những lời này chắc sẽ hộc máu mắt. Cho thuê nhà là vì lo cho tương lai sau này, mỗi tháng đều thu được một số tiền cố định, nhưng nếu cô có gần một trăm triệu gửi vào ngân hàng, tiền lãi sinh mỗi năm cũng đủ để cô sống thoải mái.

Đương nhiên, với mơ ước nhất định phải làm Bao Tô Bà của La Thiên, chắc vẫn sẽ đi mua nhà.

Dù sao thì dù có nhiều tiền như vậy nhưng La Thiên vẫn không yên tâm. So với tiền lãi không kỳ hạn thì cô vẫn thích thu tiền thuê nhà của người ta hơn.

Đường Diễm ngăn người, lại hỏi: “Thế cô ấy mua cửa hàng làm cái gì?”

“Nghe nói là muốn mở cửa hàng!” Thư ký Kiều nhanh chóng đáp lại.

Đường Diễm: “...” Cái này không phải là vô nghĩa sao?

“Cho tôi vị trí cụ thể đi!” Đường Diễm nhàn nhạt phân phó, thư ký Kiều gật đầu đi ra ngoài sắp xếp lại tư liệu.

La Thiên rất coi trọng cửa hàng. Cô sống ở tiểu khu phía sau, có cửa hàng nhiều người qua lại, đặc biệt là lúc đi làm tan tầm, dễ thu hút khách. Cửa hàng là của chính mình, tiền thuê không cần lo lắng, hưởng chi tiền thuê của mấy căn hộ ở tiểu khu kia một tháng cô có thể thu được trên dưới sáu vạn. Áp lực trong cửa hàng liền ít đi, chưa kể cô vẫn còn thừa khá nhiều tiền, trong thời gian ngắn cũng không cần lo lắng.

Chỉ là tìm công ty thiết kế cũng không dễ, thành phố An Võ quá nhỏ, rất nhiều công ty thiết kế nhân viên đều là người mới hoặc người có kinh nghiệm không đủ. Bản phác thảo đưa cho La Thiên xem đều không có được cảm giác cô mong muốn.

La Thiên nhất thời cũng có chút phiền não, ngày người ngồi ở tiệm hamburger ngay cạnh cửa hàng nhà mình.

Sau đó cô cảm thấy hình như mình nghĩ tới hoa mắt rồi, lại thấy được một thân ảnh... hình như rất giống Đường Diễm!

Nói thật, thời gian qua La Thiên rất nhớ hần, tuy rằng không đến mức tê tâm liệt phế nhưng rốt cuộc cũng ở cùng nhau một năm, mà Đường Diễm đối xử với cô cũng tốt. Ở hoàn cảnh ấy dù là con vật cũng có tình cảm, huống chi là con người. Cũng không biết có phải vì như vậy hay không mà cô nhìn một người liền cảm thấy rất giống Đường Diễm.

Lúc Đường Diễm xuống xe còn nghĩ chắc phải tới chung cư mới tìm được người, kết quả đột nhiên liền thấy cô ngồi sau tường kính thủy tinh trong tiệm hamburger.

Đường Diễm: “...” Hần yên lặng đến gần.

La Thiên thấy người nọ càng ngày càng gần càng ngày càng gần, càng lúc càng giống Đường Diễm, sau đó mới giật mình.

Mẹ nó, kia chẳng phải là Đường Diễm hàng thật giá thật sao?

Đường Diễm đi đến trước mặt cô, hai người cứ như vậy một tường kính nhìn đối phương. Mới có hơn một tháng không gặp mà lại giống như nhiều năm không thấy. Đường Diễm nhìn chăm chăm cô, La Thiên theo bản năng lộ ra một nụ cười lấy lòng.

Nhất thời, Đường Diễm lại có chút thương cảm ngày tháng thoi đưa, thời gian qua mau, nhưng bất kể cảnh đời đời đời như thế nào, hần đều muốn tìm La Thiên, cô giống như chưa bao giờ rời đi, phía sau cô vẫn là trăm hoa đua nở tràn đầy xuân sắc, mỹ lệ mà sáng lạn.

Đường Diễm khẽ nở nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễm ngồi đối diện La Thiên, vẻ mặt lạnh nhạt. Hai người đều nhìn đối phương. La Thiên vẫn là La Thiên, xinh đẹp rộng rãi, khẽ cười với hần.

Đường Diễm thấy La Thiên có chút gầy, không biết là bởi vì rời khỏi hần hay là do gần đây bận quá.

La Thiên thấy Đường Diễm không nói lời nào, chỉ nhìn mình, liền mở miệng hỏi: “Sao Đường tổng lại tới đây?”

Đường Diễm hoàn hồn, lạnh giọng hỏi: “Vi sao lại đột nhiên rời đi?”

La Thiên sững sốt: “Có đột nhiên rời đi đâu! Tôi bị huỷ hợp đồng mà.”

Đường Diễm hít sâu một hơi nói: “Chuyện khi nào? Vì sao tôi không biết? Hơn nữa cái gì gọi là bị huỷ? Em đi theo tôi lâu như vậy là bởi vì đó là công việc à?” Đường Diễm liền tiếp hỏi khiến La Thiên cảm thấy choáng váng.

La Thiên cảm thấy, bạn gái cũ đã trở lại, một tuần không liên lạc, mẫu thân đại nhân lại chạy tới tận nơi đuổi người... Hơn nữa bản thân vốn là thể thân, trong tiểu thuyết anh với bạn gái cũ cũng chẳng quá thâm tình còn gì nữa. Nhiều vấn đề như thế mà còn hỏi vì sao à?

Cô thờ dãi nói: “Đường tổng, dù có là như thế thật thì ngay từ đầu, chính là anh quy định như vậy mà!”

Đường Diễm nhượng mảy nói: “Nào có?” Rõ ràng là không thừa nhận, Đường Diễm cảm thấy mình oan muốn chết. Công việc? Là vì hần tặng cô mặt dây chuyền trị giá liên thành? Cái đó tuy rằng là hần tốn mấy ngàn vạn mua nhưng trên thực tế là người kia muốn lời kéo làm quen nên bán rẻ cho hần, giá trị thực sự của nó khẳng định không chỉ dừng lại ở đó.

Rõ ràng là anh tìm người thể thân mà hiện tại lại không chịu thừa nhận, thật quá đáng. La Thiên chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Không nói cái này nữa, lần này Đường tổng đến

đây không biết là có chuyện gì?”

Đường Diễn quay đầu nhìn ra ngoài nói: “Tôi tới tìm em”

La Thiên sùng sốt, ngáy giấc nhìn Đường Diễn, mở miệng hỏi: “Tìm tôi? Làm cái gì?”

“Mang em trở về!” Đường Diễn quay đầu lại nhìn La Thiên, từng câu từng chữ nói ra đều vô cùng nghiêm túc.

“Trở về?” La Thiên kỳ quái hỏi lại, sau đó lắc đầu: “Đường tổng, tôi không muốn trở về.”

“Mẹ tôi đã nói gì với em?” Đường Diễn hỏi. Hắn biết cô vốn dĩ không muốn rời khỏi kinh đô, cô ngồi máy bay bốn tiếng đồng hồ quay về quê nhà, là bởi vì mẹ hắn.

“Cũng chẳng nói cái gì cả, chỉ nói, Thẩm Bối Bối đã trở lại.”

Đường Diễn nhủ vậy, vì sao La Thiên lại biết Thẩm Bối Bối? Cho dù gần đây đã có lời đồn nói hắn đối với mối tình đầu quyến luyến không quên, nhưng kỳ thật không có người biết chính xác mối tình đầu của hắn là ai, nói cách khác, La Thiên không có khả năng biết việc này.

“Cô ấy trở về, liên quan gì đến em?” Đường Diễn không hề muốn nhắc tới Thẩm Bối Bối, dù sao thì hiện tại Thẩm Bối Bối và hắn đã không còn quan hệ.

La Thiên cười cười nhìn hắn, Đường Diễn không nhìn ra được nụ cười này của cô có phải thật lòng hay không, hắn nghe thấy La Thiên nói: “Anh yên tâm, tôi biết người này là ai cũng tốt. Con người tôi không thích li lợm la liếm. Anh thích Thẩm Bối Bối, vì Thẩm Bối Bối tìm tới tôi, tôi đều biết. Hiện giờ Thẩm Bối Bối đã trở lại, tôi cũng nên thức thời mà rời khỏi.” Nói xong còn chớp chớp mắt với Đường Diễn hỏi: “Thế nào? Tôi làm tình nhân vẫn là quá đủ tư cách đi?”

Đường Diễn: “...” Tức mà không biết nên đáp như thế nào. Lúc trước nói cô chỉ là tình nhân là hắn, cảnh cáo không được phép li lợm la liếm cũng là hắn. Nhưng mà, cô thật sự không li lợm la liếm sao?

La Thiên thành kính nhìn Đường Diễn nói: “Tôi thực sự thấy vui mừng thay anh! Anh xem, anh chung tình đợi người ta mười mấy năm trời rỗng rã, cuối cùng cũng đợi được. Sau anh cùng bạn gái phải sống hạnh phúc nhé, ha ha ha... Tôi sẽ chúc phúc cho anh.”

Đường Diễn: “...” Tức mà không xả ra được!

Hai người cứ như vậy “đấu mắt” nhìn nhau một hồi lâu. Cuối cùng Đường Diễn mới nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: “Phục vụ, gọi com”

La Thiên: “A...” Cô sùng sốt, lát sau mới mở miệng nói: “Đường tổng, cửa hàng hamburger đều tự đi tới quầy lấy.”

Đường Diễn lạnh lùng nhìn đội ngũ đang xếp hàng trước quầy hỏi: “Vì sao?” Tôi có thể không biết hà, tôi không chỉ biết mà còn biết rõ nữa kia.

La Thiên: “Cái này... chắc không có lý do đâu ha? Người ta đều như vậy!”

Đường Diễn lại quay đầu nhìn La Thiên, năng năng cảm nói: “Em đi lấy cho tôi một phần.”

La Thiên: “...” Chúng ta đang nói tới chuyện gì ấy nhỉ? Đường tổng, lạc đề rồi! Cảm giác đề tài đã bị chuyển dời đến lĩnh vực khác một cách không thể hiểu nổi..

“Nhanh lên, tôi đói bụng.” Đường Diễn lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô.

Nghe được khẩu khí mệnh lệnh trong giọng hắn, La Thiên nhận mệnh đứng lên nói: “Tôi đi lấy cho anh, anh muốn ăn hamburger gì?”

“Tùy tiện!” Đường Diễn biểu tình vô cùng lãnh.

La Thiên vừa gọi món vừa nói thầm, sao mọi chuyện lại không giống như trong cốt truyện? Rốt cuộc thì vì sao hắn lại tức giận chứ? Chẳng lẽ là bởi vì cô không quán lấy hắn làm hắn thấy mất mặt?

Nhưng đây không phải là tự tìm chết sao? Hơn nữa nếu cô ghen tị, quán lấy hắn, theo tiểu thuyết thì hắn hẳn nên cảm thấy càng phiền mới đúng chứ?

Cho nên, rốt cuộc hắn làm gì mà đột nhiên không vui về?

La Thiên không muốn suy nghĩ về vấn đề này, nhưng hắn không vui, cô cũng không vui. Cho nên khi lấy phần ăn hamburger và cà phê liền cảm nhận hơn chút đường.

Đem đồ đưa đến trước mặt Đường Diễn, hắn yên lặng nhìn cà phê đắng quen thuộc trước mặt, đối với hành vi biểu hiện ấu trĩ này của La Thiên cảm thấy không còn lời nào để nói.

“Ai da Đường tổng, anh uống chút cà phê để nâng cao tinh thần đi. Anh xem, tôi còn cố ý lấy nhiều đường cho anh này.” La Thiên vừa nói vừa đẩy chỗ đường nhiều gấp ba lần bình thường kia cho hắn.

Đường Diễn: “...”

Hắn chỉ có thể yên lặng cầm hamburger lên ăn, La Thiên nhìn nhìn rồi nở nụ cười. Đường tổng lúc ăn hamburger nhìn có vẻ tương đối bình dân cho dù lúc này vẫn mặc tây trang, đeo đồng hồ không nhìn ra trị giá bao nhiêu. Ha ha, đồng hồ thì cô vẫn nhìn ra được, bởi nó là do cô mua mà, đắt lắm đấy!

Đường Diễn thấy cô nhìn chằm chằm đồng hồ mình đang đeo, cũng đưa mắt nhìn tay phải của La Thiên. Cô vẫn còn mang đồng hồ hắn mua, tức giận trong lòng bất giác giảm xuống một chút.

“Đường tổng, tôi đặt khách sạn cho anh nhé!” Lúc Đường Diễn tới đây đã là buổi chiều, La Thiên nghĩ thay hắn đặt khách sạn trước, ngày mai liền đem hắn tiễn đi! Cô đã không muốn cùng những người này có bất cứ quan hệ gì.

Đường Diễn đạm mạc liếc nhìn cô một cái nói: “Không cần, tôi ở cùng em là được.”

“Hà?”

“Nhà em không phải là loại ba phòng một sảnh sao?”

La Thiên sùng sốt. Hiện giờ cô và La Diễm còn chưa vào sống ở căn hộ mới mua. Mười căn hộ lúc cô mua vốn đã có người thuê, căn hộ dành cho người sống một mình thì chỉ còn có

hai cái nhưng không đủ để cho ba người sống nên La Thiến đã thuê một căn hộ gần đây, vừa hay lúc nào cũng có thể theo dõi công trình đang tu sửa.

La Thiến muốn ở nhà của chính mình, đã chọn một căn mình thích, cũng cùng người thuê giải trừ hợp đồng, bọn họ cuối tháng sẽ dọn đi. La Thiến nghĩ đem căn hộ kia đơn giản sửa sang lại một chút, WC, bồn tắm, phòng bếp đều đổi mới. Mặt đồ vậy bị hư khác thì từ từ bổ sung sau, không phải tất cả đều phải sửa chữa, mọi thứ đều phải có trình tự.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Nhưng đồ gia dụng có thể sẽ đổi mới toàn bộ, hiện giờ cô có tiền, vẫn nên ở chỗ tốt tốt một chút, chỗ không cần thiết thì suy xét đã. Căn hộ cô chuẩn bị vào ở đồ gia dụng đều đã cũ, hơn nữa người khác dùng lâu rồi, có một số thì người thuê muốn mang đi. La Thiến liền dứt khoát tất cả đều đưa cho bọn họ, chuẩn bị mua đồ mới hoàn toàn, gần đây đều vội vàng chạy khắp nơi nhòm ngó.

Bởi vậy nên La Thiến mới thuê tạm một căn hộ ở gần đây, nhưng... Đường Diến làm sao mà biết được?

“Em có ý kiến?” Đường Diến thấy cô yên lặng, bắt đầu hỏi.

La Thiến: “Không phải, chính là nếu anh ở lại đây lỡ bạn gái anh nghi ngờ anh bắt cả hai tay thì làm sao bây giờ?”

“...”

Đường Diến: “Sau khi bị chia tay tôi vẫn còn độc thân.” Giọng hắn nghe ra rất là oán niệm.

La Thiến cười: “Có phải Thẩm Bối Bối còn đang suy xét hay không?”

“Không liên quan tới cô ấy.” Đường Diến không muốn cùng La Thiến giải thích, cô đã nhất định cho rằng hắn cùng Thẩm Bối Bối có quan hệ, bởi vì việc này mà bây giờ Đường Diến đối với mẹ Đường đã có chút oán trách.

Vốn dĩ đang yên đang lành, mẹ hắn lại đột nhiên tìm gặp người ta, còn “tẩy não” người ta nữa chứ. Vốn dĩ đã không thông minh, qua việc này IQ lại càng sụt giảm.

Cuối cùng, La Thiến vẫn phải mang hắn về nhà.

“Nói trước nhé, chị gái tôi cũng biết chúng ta đã chia tay, anh đến đó không được nói bậy!”

La Diễm mở cửa, thấy Đường Diến liền giật mình hỏi: “A... Cậu, sao cậu lại tới đây?”

“Em tới đón Thiến Thiến trở về.” Gọi Thiến Thiến vô cùng tự nhiên.

“Hả?” La Diễm sững sờ, nhà ở đây La Thiến cũng đã mua rồi, sao có thể trở về? Hơn nữa đã chia tay, nếu không phải đã dứt khoát sạch sẽ, La Thiến sao lại ở bên này mua nhà mà cửa hàng?

Lúc này IQ Đường Diến đột nhiên đình công không làm việc, khiến hắn đến tận sau này cũng không hiểu rõ vì sao mình lại làm ra chuyện như vậy.

Hắn đẩy ra La Thiến đi vào, lôi kéo tay La Diễm nói: “Bất kể là chia tay hay rời đi em đều ra người cuối cùng biết đến. Việc làm này của Thiến Thiến thật sự không hợp đạo lý.”

Không sai, Đường Diến đi cáo trạng.

La Diễm: “...” Không phải, đầu cô bây giờ có chút loạn.

La Thiến: “...” Anh con mẹ nó mới lên ba à?

Nói xong Đường Diến cũng sững sờ một chút, sau đó liền trừng mắt liếc La Thiến một cái.

La Thiến: “...” Liên quan gì tới tôi?

“Vậy... Vậy... Cậu cứ ở đây đi!” Đường Diến đã nói như vậy, La Diễm cũng có chút ngượng ngùng. Đây là ý gì chứ, hình như là em gái nhà mình vứt bỏ người ta.

La Diễm sớm đã nấu xong bữa tối, tay nghề của cô cũng không tệ lắm. Lúc còn ở Vệ gia việc nhà gì đó đều là cô làm, trù nghệ mấy năm nay luyện rèn được khá tốt.

La Diễm làm không ít món, cơm cũng nấu nhiều, cho nên thêm một Đường Diến không đến nỗi không đủ dùng.

Vệ Ngọc Đào ngồi trên sân nhà ở phòng khách chơi đồ chơi. Đồ chơi đều là do La Thiến mua, nhóc thấy có một người đàn ông cái xa lạ tiến vào còn rất nghiêm túc nhìn chằm chằm người ta.

Đường Diến thấy Vệ Ngọc Đào nhìn mình cũng nhìn lại. Trên mặt hắn không có quá nhiều biểu tình, cứ như vậy nhìn chằm chằm một đứa bé. Vệ Ngọc Đào cho rằng Đường Diến trừng mắt với nó, trực tiếp khóc.

La Diễm đi qua an ủi hai cái, lôi kéo Vệ Ngọc Đào bảo gọi chú, Vệ Ngọc Đào rất ngoan ngoãn gọi theo.

Đường Diến hơi thất thố, sau đó rút rè gật gật đầu.

Vệ Ngọc Đào liền nhếch miệng cười, hôm nay nhóc vừa mới cùng mẹ đi nhìn trường học mới. Nhóc ở chỗ này vô cùng vui vẻ, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ nhớ tới ba và ông bà nội.

Ăn cơm xong, La Diễm chuẩn bị một đĩa trái cây, rót trà cho Đường Diến, sau đó ngồi xuống đối diện hắn hỏi: “Việc này, tôi cũng là nghe Thiến Thiến nói. Nếu, cậu thật sự đã có người trong lòng, thì ai nói chia tay cũng không khác nhau lắm.”

Đường Diến lại lườm La Thiến một cái, chỉ thấy La Thiến đang vừa cắn hạt dưa vừa nhìn hai người.

Đường Diến vừa thấy cô đảo mắt liền đau đầu, không biết cô lại suy nghĩ cái khi gì.

Quả nhiên, La Thiến nói với chị mình: “Đúng vậy! Bạn gái hắn xinh đẹp lắm.”

Đường Diến cuối cùng cũng phun ra búng máu đang nghẹn ứ trong cổ họng từ lúc nãy. Xinh đẹp cái đầu em, người còn chưa gặp mà cũng dám to mồm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Edit: Linh Nguyệt

“Ách...” La Diễm đã có điểm ngọc, sau đó đứng dậy nói: “Hai người tự mình tâm sự đi!” Thích làm gì thì làm!

Cô nói xong liền ôm Vệ Ngọc Đào rồi đi, Đường Diễm lúc này mới nhìn La Thiên nói: “Em hình như là chưa từng gặp cô ấy mà?”

La Thiên gật đầu, không tiếp tục cười nữa, biểu tình cũng nghiêm túc hơn vài phần, nói: “Đường tổng, thật ra chúng ta từ lúc bắt đầu đã là không đúng rồi. Anh từ trên người tôi tìm kiếm bóng dáng cô ấy, tôi lại lấy tiền từ trên người anh. Chúng ta tuy rằng theo nhu cầu, nhưng không hề đúng đắn.”

Đường Diễm sững sốt, La Thiên tiếp tục nói: “Chúng ta sai ngay từ lúc khởi đầu. Nói có tình nghĩa thì thực sự rất khó tin tưởng, bóng dáng anh tìm hơn mười năm giờ đã trở lại, chân chính đứng trước mặt anh, sao anh không ở bên cô ấy?”

La Thiên cười cười: “Đây cũng không phải phim truyện, lâu ngày sinh tình? Nếu anh thật sự có thể quên cô ấy thì vì sao hơn mười năm qua lại luôn đi tìm người mang bóng dáng của cô ấy?”

Đường Diễm hơi hé miệng nhưng không nói được gì, hần cũng không biết. Ngay từ đầu, hần quả thật hoảng hốt nhưng hiện giờ đã hiểu rõ, bóng dáng của người đó và chính bản thân người đó, kỳ thật không liên quan.

La Thiên gãi gãi đầu, cười: “Tôi không hiểu thế giới của mấy người. Có thể là do hiện tại anh còn đang tức giận cho nên mới muốn chọc tức cô ấy. Nhưng tôi không muốn tham gia và chuyện của mấy người. Bây giờ anh khiến cô ấy tức giận, sau đó hai người sẽ lại hòa hảo. Chính là, có khả năng tôi sẽ bị làm khó dễ, mẹ anh không vui vẻ, bạn gái anh không vui vẻ, anh cũng có thể không vui vẻ.”

“Tôi biết có đôi khi nhỏ bé không phải có lỗi nhưng anh không thể không thừa nhận nó sẽ khiến cuộc sống của của những người nhỏ bé trở nên gian nan. Nếu hai người hòa hảo, anh thương yêu nuông chiều cô ấy, sau đó cô ấy nhớ tới tôi liền thấy không vui, bắt nạt tôi, chèn ép tôi, lúc đó anh sẽ làm gì? Che chở tôi, quan hệ giữa hai người liền căng thẳng. Không che chở tôi, tôi làm sao chịu nổi những điều oan uổng này? Tôi chỉ muốn sống thật tốt, càng tốt hơn nữa. Cho nên tôi không muốn đề ý chuyện của mấy người, càng không muốn tham gia. Nếu anh đã tìm về được người mình vẫn luôn tìm, tôi vô cùng nguyện ý rời khỏi, thậm chí... cả đời không gặp lại!”

Nhìn gương mặt tươi cười của La Thiên, đầu óc Đường Diễm trống rỗng, thật lâu sau mới nói được một câu: “Em không tin tôi?”

La Thiên lại cười, đáp: “Tin như thế nào?”

Toàn thân Đường Diễm cứng đờ, đột nhiên thấy thật hối hận. Lúc phát hiện tình cảm của mình đối với cô khác thường, hần có rất nhiều cơ hội để xoay chuyển mọi thứ. Nếu nhận ra sớm hơn một chút, đem quan hệ của hai người xử lý rõ ràng, liệu mọi thứ bây giờ có thể đã khác?

Đường Diễm đương nhiên không biết dù hần làm như vậy mọi chuyện cũng không thể đổi khác được. Nếu La Thiên không phải là người biết rõ cốt truyện, trước đó Đường Diễm khiến quan hệ giữa hai người trở nên quang minh chính đại, có lẽ mới có thể thay đổi mọi chuyện.

Nhưng La Thiên đối với Đường Diễm đã hình thành một tư tưởng nhất định qua cốt truyện và ký ức của nguyên chủ. Đường Diễm ở cùng Lâm Phi hai năm, đối Lâm Phi không thể nói là không sùng, tình cảm của hai người càng ngày càng gia tăng.

Khi Thẩm Bối Bối trở về, hành động của Đường Diễm khiến Lâm Phi bỏ đi, có thể thấy được ảnh hưởng của Thẩm Bối Bối đối với Đường Diễm dữ dội tới mức nào.

Huống chi, La Thiên không cho rằng mình sẽ có ánh sáng của nhân vật chính giống như Lâm Phi, Thẩm Bối Bối lại trở về trước hai năm. Ngay cả Lâm Phi còn hiểu lầm Đường Diễm huống chi là cô.

Lại nói, thân là nữ phụ, Thẩm Bối Bối là trở ngại lớn nhất giữa Lâm Phi và Đường Diễm, người như vậy đương nhiên không phải là người tốt. La Thiên tự nhận không dám đấu cùng người có quyền thế như vậy, đương nhiên sẽ có thể trốn bao xa liền trốn bấy xa.

Nhưng nếu Đường Diễm vẫn cứ đi theo cô, một mực không nhận rõ được lòng mình, về sau Thẩm Bối Bối biết nhất định sẽ ghi hận cô.

Về sau nam nữ chính tốt tốt đẹp đẹp, vui vui vẻ vẻ, ai mà biết được Thẩm Bối Bối có phắt rồi chạy đi ép người nhà La Thiên gả cô cho một tên cò bạc hay không?

Dù sao thì thế giới này cũng là một quyển tiểu thuyết, hơn nữa mấy năm trước lại lưu hành thể loại ngược thân ngược tâm nhân vật...

Nghĩ nghĩ, La Thiên bị dọa sợ mà đồ hồng hai mắt, sau đó vô cùng đáng thương nhìn Đường Diễm nói: “Hai người cãi nhau giận dữ như thế nào đều được, chỉ xin hãy buông tha tôi đi! Tôi có thể tượng tượng được viễn cảnh xui xẻo sau này rồi đây này!”

Đường Diễm: “...” Sao đang nói chuyện lại đã khóc rồi? Hần chỉ có thể mở miệng bảo đảm: “Sẽ không.”

“Nói thì dễ lắm, nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Không nói anh, dù chỉ là Thẩm Bối Bối xoa bóp ngón tay cũng đủ để tôi thăng thiên rồi. Sao tôi lại phải tham như vậy chứ?” Nếu không phải Thẩm Bối Bối trở về thì nam chính sẽ vì tỏ lòng trung thành mà đi “dắm” người phải sạch quan hệ sao?

“...”

Đường Diễm: “Em suy nghĩ nhiều quá rồi!”

“Tôi đang nghiêm túc đấy! Nếu không ngại anh vẫn là trở về đi, quá đáng sợ!” La Thiên ngắt lại, Thẩm Bối Bối kia lòng dạ hẹp hòi, khác hoàn toàn nữ chính bạch liên hoa nhu nhược Lâm Phi! Chỉ có khi bản thân bị bắt nạt mới vùng lên, mới khiến Phùng Nhất Khê ra tay... À! còn cả nam chính nữa!

Đường Diễm: “Em yên tâm đi! Có tôi ở đây, không ai có thể đụng vào một ngón tay của em!”

La Thiên diễn cũng diễn không nổi nữa, dùng ánh mắt không rõ ý vị nhìn Đường Diễn, tầm tắc hai tiếng: “Nói không tởi nha Đường tổng, Thẩm Bối Bối rốt cuộc làm cái gì mà anh tức giận thành như vậy?” Tiểu thuyết ấy mà, cô nữ phụ này vừa về là đã có không ít đàn ông trẻ già măng mọc quay quanh, Đường Diễn càng nỗ lực chấp vá quan hệ của hai người. Hiện tại nhìn Đường Diễn bình tĩnh như vậy, khẳng định là Thẩm Bối Bối đã làm việc gì đó đắc tội hần!

Đối với việc La Thiên lại tiến vào vũ trụ náo động của chính mình, Đường Diễn chỉ có thể yên lặng. Hần càng giải thích cô càng không tin khiến cho hần không biết phải dùng cách nào để giải thích cho cô hiểu. Bất kể hần nói cái gì La Thiên đều có thể tuôn ra một tràng lý luận, thật giống như tự đã thông hai mạch Nhâm Đốc*, tiến vào thế giới của chính mình.

*Khi đã thông hai mạch này khí huyết sẽ lưu thông, nói theo một cách võ hiệp thì đã thông hai mạch Nhâm Đốc khiến võ công có thể tăng lên vượt bậc.

Đường Diễn còn có thể thế nào nữa? Hần cảm thấy La Thiên vốn chính là người khó có thể nói cho cô hiểu rõ, nhưng cứ đi theo mạch nào của cô là được.

Cho nên, Đường Diễn đột nhiên hơi hơi mỉm cười: “Nếu em còn không ngoan, tôi sẽ gọi điện cho Thẩm Bối Bối.”

La Thiên: “...” Nháy mắt im lặng như thóc.

Đường Diễn: “...” Con mẹ nó, em còn sợ Thẩm Bối Bối hơn cả sợ tôi?

Nhìn dáng vẻ cô yên tĩnh trong nháy mắt, cũng lộ ra sự ngoan ngoãn quen thuộc kia, Đường Diễn không nhịn được mà thô tục một phen.

La Thiên: “Ha ha... Em đi dọn phòng cho anh nhé!”

“...”

Đường Diễn: “Đi thôi!”

La Thiên yên lặng đứng dậy, cô cùng La Diễm cũng vừa mới dọn vào, chỉ có hai phòng. Nói thế nào La Diễm cũng không chịu ở phòng ngủ chính, La Thiên đành ở đó. La Diễm chọn một gian phòng ngủ phụ, khăn trải giường đều mới tinh, nhưng lúc ấy chỉ mua đủ dùng nên nhất thời không có cái nào dự phòng.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

La Thiên lại yên lặng ra khỏi phòng, nói với La Diễm nói: “Em và Đường tổng đi mua ít đồ dùng, chị có muốn cùng đi không?”

La Diễm liếc nhìn Đường Diễn một cái nói: “Hai người cứ đi đi! Chị tắm cho Đào Đào đã, lát nữa sẽ tự dẫn hần đi ra ngoài.”

Nơi này qua cái đường cái chính là quảng trường, mỗi tối La Diễm đều sẽ dẫn Vệ Ngọc Đào đi chơi. Cô hiện tại đi theo La Thiên, bản thân lại có mấy vạn tiền tiết kiệm, La Thiên cũng có chuyện cho cô làm, mỗi tháng đưa cô năm nghìn tệ nói là tiền lương. Đối với La Diễm mà nói thì tiền lương như thế này đã rất cao rồi, La Thiên muốn cô chậm rãi học, về sau học càng nhiều, tiền lương càng cao.

La Thiên nói bao ăn bao ở, La Diễm hiện tại sinh hoạt nhẹ nhàng, thường xuyên dẫn Vệ Ngọc Đào đi công viên giải trí chơi. Cuộc sống nhẹ nhàng, người cũng rộng rãi hơn không ít, tư tưởng không chết cứng, đương nhiên cũng hy vọng La Thiên có thể tốt.

Kỳ thật cô vẫn khá vừa lòng Đường Diễn, nhưng gần đây La Thiên có thể lập tức không chút do dự mua nhà mua cửa hàng, tất nhiên đã hạ quyết tâm rất lớn. Cho nên cô nghĩ hai người nếu cuối cùng vẫn phải tách ra, thì chi bằng nên dứt khoát một chút.

La Thiên cũng chưa nói cái gì, xoay người về phòng lấy ví, Đường Diễn cũng đứng dậy đi theo La Thiên.

La Thiên liếc hần một cái. Đường Diễn lấy điện thoại ra làm bộ muốn gọi điện, La Thiên nháy mắt liền yên tĩnh.

Đường Diễn: “...” Hần yên lặng gửi tin nhắn cho anh trai: “Anh em cùng cảnh ngộ!”

Đường Hinh: “???”

Đường Diễn thậm chí còn muốn gửi tiền chi Thẩm Bối Bối coi như là phí cảm tạ quyền sử dụng tên của cô ấy.

Ích Khu Hồng Quảng rất lớn, chiếm hơn một trăm mẫu đất, kiến trúc cảnh quan kéo dài đến bờ sông, phát huy đầy đủ ưu thế tự nhiên. Ban đêm cảnh sắc vô cùng đẹp, bởi vì ngay sát bờ sông nên cho dù đây là thành phố lớn, chất lượng không khí cũng không tồi, gió từ sông thổi tới, mát lạnh.

La Thiên rời khỏi kinh đô không mang theo cái gì, quần áo, mũ, trang sức, đồ trang điểm... đều để lại. Bởi vì có quá nhiều, không thể mang đi hết, La Tuấn chỉ có thể từ từ gửi qua, quan niệm chi tiêu của La Thiên cũng chậm rãi thay đổi.

Nên hưởng thụ cô sẽ hưởng thụ, nhưng nếu thấy không cần thiết vẫn như cũ không tiêu phí. Ví dụ như quần áo, cô đã có một đồng hồ vừa đẹp vừa đắt, bốn mùa đều có, sẽ không mua thêm.

Mà đáng người La Thiên và La Diễm gần giống nhau, cô còn tặng La Diễm không ít. Đồ trang điểm đều dùng từ cái tủ trước kia, không bởi vì có tiền mà vứt đi mua mới hết.

Cho nên dưới góc nhìn của Đường Diễn, La Thiên vẫn là La Thiên, bao gồm cả bộ hiện giờ cô đang mặc, là đồ cô từng mặc khi bọn họ cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm.

La Thiên đi đằng trước, dáng người yếu điệu, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, vung vẩy theo từng bước chân, lúc sang trái lúc qua phải. Cô mang theo khẩu trang, tuy không thích đi giày cao gót nhưng đại khái vì phối hợp với đồ đang mặc nên đi một đôi không cao cho lắm, nhìn vẫn đẹp. Đường Diễn đi theo sau, ánh mắt xẹt qua một tia sáng, ý vị không rõ.

Đây là ở vùng phía nam, da La Thiên cũng không bởi vì trong khoảng thời gian này chạy khắp nơi mà đen đi, vẫn trắng nõn như cũ, nhìn dưới ánh đèn càng là đẹp mê người khiến Đường Diễn rất muốn vươn tay sờ hai hạ.

“Hầy!” Đường Diễn thờ dài. Hiện giờ hần cùng La Thiên đang trong tình huống như vậy, lý do nói không rõ, ai đúng ai sai chưa xác định được, thậm chí Đường Diễn còn cảm thấy không thể hiểu nổi. Hần cái gì cũng không có làm, chính La Thiên đã tự bỏ bỏ sự việc kế tiếp sẽ phát triển như thế nào, sau đó cùng hần lại không có tiếng nói chung, một mực dựa theo cốt truyện mình tự nghĩ ra thu thập tay nải rồi đi. ường Diễn cảm thấy, không có ai vô tội hơn hần.

Hiện tại mới hơn bảy giờ tối, có rất nhiều người ở trong trung tâm thương mại, không phải bạn bè người yêu thì chính là diu già dất trẻ, La Thiên và Đường Diễn xuất hiện cùng nhau cũng không có vẻ quá đột ngột.

Chỉ là tuần nam mỹ nữ vốn hấp dẫn không ít ánh mắt, tí lệ quay đầu liền cao hơn chút. Nhưng hiện giờ trong xã hội không thiếu người lớn lên đẹp, huống chi La Thiên còn mang khẩu trang, chỉ có thể đoán trước kia nhất định là một mỹ nữ, đáng người cũng tốt, thật sự không gây ra sự chú ý quá lớn.

Trước đó La Thiên đã từng tới đây mua sắm, lần này đương nhiên nhớ đường, tiến thẳng đến cửa hàng gia dụng. Lúc La Thiên tiến vào, người phục vụ vẫn còn nhớ vị "tiểu thư khẩu trang" này, cười nói: "Hoan nghênh quý khách."

La Thiên gật đầu nói: "Tôi muốn mua thêm ga trải giường, hai lần trước không tới, lấy hai bộ đó cho tôi đi!" La Thiên vốn dĩ muốn một lần mua nấy bộ, nhưng ngắm lại thấy nhiều quả thì không cầm nổi, quyết định mua trước hai bộ.

"À, cửa hàng có dịch vụ giao hàng tận nhà không? Nếu có thì tôi sẽ mua thêm hai bộ nữa!" La Thiên lập tức sửa miệng hỏi lại, dù sao thì Đường Diễn tới đây ngay cả cái túi xách cũng không có, nhất định phải đi mua thêm đồ cho hân.

Người phục vụ chỉ hỏi: "Địa chỉ của cô là?"

"Tiểu khu Quất Viên cách vách."

Người phục vụ cười nói: "Không có vấn đề, tôi lập tức sắp xếp người giao hàng cho cô."

La Thiên liền gọi điện cho La Diễm để cô chờ nhận xong đồ hăng ra ngoài, La Diễm đáp ứng. La Thiên thanh toán tiền, để lại số điện thoại của La Diễm xong liền rời đi.

Đường Diễn đi theo phía sau, cười nói: "Cũng thông minh đấy!" Biết dùng dịch vụ giao hàng tận nhà.

La Thiên ngẩng đầu, cười đáp lại: "Đương nhiên." Cô về sau chính muốn bà chủ nhỏ, bây giờ phải bàn bạc một số chỗ cung ứng, nếu cô còn không hiểu thì rất dễ bị chèn ép. Cho nên hiện tại tuy có chút luống cuống tay chân nhưng cũng không đến nỗi mất mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Edit: Linh Nguyệt

"Đi đâu đấy?" Đường Diễn đi theo phía sau cô không hề tỏ ra vội vã mà còn thành thoi hỏi.

"Dẫn anh đi mua áo ngủ." La Thiên sâu kín nói.

Đường Diễn: "Em trở về mà không mang theo đồ ngủ của tôi?"

La Thiên dùng một loại ánh mắt "đây không phải là vô nghĩa sao" nhìn Đường Diễn, sau đó nói: "Tôi đang tận lực lấy lòng anh đây!"

La Thiên cảm thấy Đường Diễn giúp cô đem tiền vốn tăng lên gần gấp bốn lần cũng không dễ dàng gì, mua áo ngủ cho hân coi như là quà cảm ơn đi.

La Thiên và La Diễm mua áo ngủ là mua ở một cửa hàng bình thường có giá cả ổn định, cô nghĩ nghĩ rồi quyết định không dẫn Đường Diễn tới đó, đi thẳng đến một cửa hàng chuyên bán quần áo cho nam giới. La Thiên cũng không biết đây có phải cửa hàng có nhãn hiệu hay không, liền hỏi Đường Diễn: "Cửa hàng này được không?"

Đường Diễn đầu hiểu mấy cái này, quần áo của hân là được đặt may riêng mà. Tuy rằng có đôi khi sẽ mua ở bên ngoài nhưng phần lớn cũng là để thư ký Kiều sắp xếp người đi.

"Cũng được!" Đường Diễn trợn mắt nói dối.

La Thiên cũng cảm thấy khá tốt: "Tôi cũng thấy vậy, cửa hàng mở ở chỗ này, bày trí lại thế kia, nhất định là có danh tiếng."

Hai người liền đi vào. Nhân viên vô cùng nhiệt tình, khoa tay múa chân giới thiệu cho Đường Diễn hai bộ. La Thiên sờ sờ, chất liệu không hề khác với đồ ngủ mà trước đó cô mua nhưng giá lại đắt hơn rất nhiều, tổng hết tận 1400 tệ.

Ra khỏi cửa hàng mà La Thiên vẫn còn lải nhải: "Không biết của nhãn hiệu quốc tế nào mà hơn bảy trăm tệ một bộ."

Đường Diễn: "... " Trong nháy mắt có cảm giác mình đang "ăn cơm mềm"*, liền nói: "Nhãn hiệu này tốt!"

* Ăn cơm mềm: người đàn ông ăn bím phụ nữ

Hân vừa dứt lời lập tức người đàn ông đứng gần đó quay qua nhìn hân rồi lại nhìn túi quần áo trong tay hân, tốt bụng nói: "Cửa hàng này là bán sỉ, bán đồ không chính hiệu. Ngay cạnh đó có một cửa hàng nhỏ hơn, giá cũng rẻ hơn mà còn là chính hãng."

Nói xong người nọ còn cười với hai người rồi nắm tay bạn gái rời đi.

Đường Diễn: "... "

La Thiên: "... "

Chờ người nọ đi xa, tài văn chương của La Thiên mới bùng nổ: "Tức chết tôi, chúng ta quay lại đó."

Đường Diễn không muốn mất mặt, sống chết mạnh mẽ kéo La Thiên rời đi, vừa đi vừa trấn an: "Dù sao cũng chỉ là đồ ngủ thôi mà, mặc vào hiệu quả đều giống nhau."

La Thiên không khỏi oán trách nói: "Anh còn nói anh biết, anh biết cửa hàng không chính hiệu như vậy sao?"

Giọng Đường Diễn bắt gặp nhỏ hơn: "Tôi nhìn lầm một cái chữ cái tiếng Anh."

La Thiên nửa tin nửa ngờ nhưng không truy cứu, dù sao thì người mặc cũng không phải cô.

Nhưng cục tức này cũng không dễ nuốt xuống, cô trút sang Đường Diễn, nói: “Mặc lên người đều nhau, chúng ta tới siêu thị mua quần lót là được rồi.”

Đường-chưa-bao-giờ-mặc-đồ-lót-mua-ô-siêu-thị-Diễn: “...”

Cuối cùng La Thiên vẫn có lương tâm cùng hấn tới cửa hàng chuyên bán, trong lòng còn nói thầm biết thế vừa nãy đã không ghét bỏ mà mua luôn ở cái cửa hàng kia, cũng là đồ si mà đỡ mệt hơn bao nhiêu lần.

Khoan... La Thiên sững sốt. Sao cô lại có thể có suy nghĩ này hả? Cô để ý quần lót của nam làm cái gì?

Đường Diễn: “???” Tuy rằng tới đây có mang theo thẻ nhưng hấn vẫn rất hưởng thụ cảm giác La Thiên bỏ tiền mua đồ cho hấn. Cho nên, toàn bộ hành trình Đường Diễn phụ trách xách đồ vật, nếu thấy thiếu cái gì, hấn sẽ nhắc nhở La Thiên. Ví dụ như: “Chưa mua dầu gội”

La Thiên dẫn hấn đi mua.

“Dao cạo râu.”

La Thiên mặc cho hấn chọn, Đường Diễn còn muốn dùng thử. Cái này rất quan trọng nhé, thoải mái hay không thoải mái sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của hấn lúc.

Cứ như vậy, Đường Diễn lát nhắc một chút lát nhắc một chút, La Thiên mới kịp thời phản ứng lại: “A, không đúng! Anh chỉ ở đây có một đêm, mua nhiều như vậy làm gì?”

Đường Diễn lộ ra một nụ cười rất có thâm ý, nhưng vẫn tiếp tục mua mua mua.

Ngày hôm sau, La Thiên thúc giục Đường Diễn nhanh chóng sửa soạn một chút rồi mau trở về, Đường Diễn lại ăn vạ ở sô pha không để ý đến cô, thậm chí còn mang gương mặt không biểu cảm đẩy La Thiên đang che trước TV ra chỗ khác.

La Thiên: “...”

La Diễm hoàn toàn làm lơ hai người, ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng.

La Thiên chỉ có thể ngồi cạnh hấn hỏi: “Anh không quay về hả? Công ty làm sao bây giờ?”

“Có thư ký Kiều mà! Hiện giờ đã là thời đại nào rồi, có cái gọi là điều hành từ xa nhé. Lúc nào yêu cầu tôi nhất định phải trở về thì tôi tự nhiên sẽ về.” Coi như đi công tác, Đường Diễn nghĩ.

La Thiên hít sâu một hơi, Đường Diễn tiếp tục hỏi: “Nghe nói em muốn tìm đội thiết kế hả?”

Bởi vì không ở quen phòng mới nên sáng nay hấn dậy sớm, La Diễm vừa hay cũng dậy sớm, hấn liền nhân cơ hội hỏi thăm chút tin tức gần đây của La Thiên.

La Thiên gật đầu, Đường Diễn hỏi: “Công ty thiết kế bài trí cho Đường thị cũng không tồi, có muốn tôi giới thiệu cho không?”

Ngay lập tức La Thiên đem việc thúc giục Đường Diễn rời đi quăng ra chỗ khác, gật đầu nói: “Được đó được đó! Tôi tìm mấy đội thiết kế rồi mà vẫn không làm ra được cảm giác ở cửa hàng La Tuấn làm việc kia mà chào giá còn đặc biệt cao như muốn róc thịt tôi ấy!”

Đường Diễn gật gù đầu, nói: “Tôi giới thiệu cho em!”

La Thiên vui vẻ đồng ý, Đường Diễn liếc nhìn cô một cái, trong lòng yên lặng vui mừng, dồi lực chú ý của cô sang chuyện khác: thành công.

La Thiên trước đem tin tức cho thuê căn hộ dành cho một người ở dán ra ngoài rồi liên lạc với một ít nhà môi giới còn La Diễm hôm nay sẽ cùng Vệ Ngọc Đào đi giám sát chất lượng mấy cửa hàng cà phê gần đó. Nhưng hai người đều là dân thường, tới tận lúc Đường Diễn trở về vẫn chưa có gì tiến triển.

La Thiên cũng biết mấy thứ này chỉ có thể chậm rãi học, dứt khoát mua mấy cuốn sách ở trên mạng sau đó cũng tới tiệm cà phê khác bên kia thăm dò tình hình đối thủ.

Đường Diễn thấy cô loạn thành một đoàn, hỏi: “Em như vậy là không được! Không có kế hoạch sao?”

La Thiên gãi gãi đầu: “Tôi không có kinh nghiệm mà! Tuy La Tuấn có biết một chút nhưng không có cách nào hoàn toàn chuẩn bị cho tốt!”

“Trước làm một bản kế hoạch đi đã! Cửa hàng của em có vị trí nằm ở đoạn đường hoàng kim, công ty thiết kế cứ chọn cái tôi giới thiệu cho em, họ sẽ chuẩn bị hết tất cả. Thiết bị cũng không đơn giản là máy pha cà phê gì đó, sô pha bàn ghế kệ tủ đề hàng em cũng phải chuẩn bị, tiệm cà phê còn cần này rất nhiều loại máy móc khác như máy pha trà, pha cà phê... Chắc em không định chỉ bán nguyên cà phê nên thiết bị nấu nướng, thiết bị chứa đựng, thiết bị rửa... đều phải có.”

“Rồi lấy cà phê, trà, trái cây, đồ ngọt ở đâu? Có muốn nhận người rồi để họ đi học cách chế tác cà phê hay mấy loại đồ uống khác trước hay không? Mấy cái đó đều phải chuẩn bị tốt mới mở cửa hàng được. Em bận rộn đến giờ, giấy phép buôn bán đã xin chưa? Tổng kinh phí cần dùng, phí tồn mỗi ngày, phí mua sắm, tiền lương trả cho nhân viên... Có muốn tìm người thay em tính không?”

Đường Diễn chưa nói hết toàn bộ, chỉ đơn giản hỏi hai câu đã khiến La Thiên choáng váng. Mấy vấn đề Đường Diễn nhắc tới cô sớm đã viết vào giấy, nhưng quả thật có mấy cái là cô không suy xét đến.

Tuy rằng hậu kỳ rồi sẽ phát hiện ra vấn đề, luống cuống tay chân, cuối cùng vẫn sẽ giải quyết được nhưng nếu tất cả đều chuẩn bị tốt thì khai trương sẽ càng thuận lợi hơn.

“Cần tôi giúp không?” Đường Diễn hỏi.

La Thiên gật đầu, Đường Diễn liền nói: “Trước hết lên mạng tìm một kế toán đi, để người đó dạy em mấy kiến thức cần thiết sau đó hỗ trợ em lo phần giấy phép kinh doanh. Chờ người đó lo xong thì tiệm của em chắc đã chuẩn bị xong hết rồi. Nhân viên cũng phải suy xét một chút, ít nhất trong một tháng trước khi khai trương phải tìm được nhân viên rồi để họ tham gia huấn luyện. Mặt khác tốt nhất nên tìm cái hiệu phương diện này, hoàn chỉnh quy hoạch một chút. Cái này tôi có thể giúp em nhìn xem”

La Thiên cười, nói với Đường Diễn: “Anh thật tốt, cảm ơn anh!”

Đường Diễn gật đầu, dù sao La Thiên cũng chỉ có lúc này mới nhớ rõ hấn tốt như thế nào.

Dần dà, Đường Diễn chính thức xâm nhập được vào cuộc sống mới của La Thiên, giúp đỡ cô đưa tiệm cà phê từng chút từng chút dần vào quỹ đạo.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Bên phía kinh đô...

Thẩm Bối Bối lại lần nữa tới Đường thị, là thư ký Kiều tiếp đón.

Nhìn văn phòng không một bóng người, Thẩm Bối Bối nhủ mảy: “Đường Diễn vẫn chưa trở về sao?”

“Đúng vậy, chỗ Đường tổng đi công tác khá xa, có lẽ sẽ đi một đoạn thời gian.” Thư ký Kiều nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh trả lời.

“Rốt cuộc là đi đâu?” Thẩm Bối Bối hỏi.

Thư ký Kiều chỉ đáp: “Đường tổng không nói cho tôi biết.” Những cái khác đều ngậm miệng không hé nửa lời.

Thẩm Bối Bối không có cách nào, sầm mặt đi xuống lầu. Cô có cảm giác Đường Diễn căn bản là đang trốn cô. Lý do cô rời bỏ Đường Diễn kỳ thật rất đơn giản, đơn giản đến mức quá phẫn.

Thẩm Bối Bối và Đường Diễn ở bên nhau từ cao trung, yêu nhau ba năm. Tuy rằng cô gia thế không bằng Đường Diễn, ba mẹ cô cũng rất vừa lòng Đường Diễn nhưng hai người lúc đó mới có mười mấy tuổi, vẫn là hai đứa nhỏ.

Lúc đầu chọn ở bên nhau, hai người đương nhiên đều nghiêm túc, ân ái một đoạn thời gian. Bạn bè Đường Diễn đều gọi cô một tiếng chị dâu, Đường Diễn cũng rất nghiêm túc coi cô trở thành người của hắn.

Lâu dần, dục vọng chiếm hữu của Đường Diễn ngày càng rõ ràng. Lúc đầu Thẩm Bối Bối còn vì điều đó mà kiêu ngạo nhưng sau đó dần dần lại cảm thấy bị trói buộc. Thứ nhất, ở cùng Đường Diễn ba năm, người trẻ tuổi suy xét sự việc không hề nghĩ quá xa, ở trong lòng bọn họ chỉ là có cảm tình và không có tình cảm, tình cảm tốt và tình cảm xấu. Khi ở bên nhau khi là mong muốn. Khi tách ra cũng là mong muốn.

Thẩm Bối Bối còn trẻ, cảm thấy Đường Diễn quá mức bá đạo, hai người cãi vã vài lần. Ngày rộng tháng dài, cảm tình ban đầu dần dần phai nhạt đi. Nghĩ đến sau này sẽ cứ như vậy ở cùng Đường Diễn cả đời, ngày ngày đối mặt với khuôn mặt không biểu cảm của hắn, cảm thấy cuộc sống như thế quá mức bình đạm.

Chút phản nghịch tuổi thiếu thời khiến cô không muốn bị nâng bị Đường Diễn trói buộc, muốn chia tay. Ba mẹ Thẩm gia nghe nói đương nhiên không đồng ý, Đường Diễn tuy rằng lạnh như băng nhưng họ vẫn có thể nhìn ra Đường Diễn đối xử với Thẩm Bối Bối rất tốt, gia thế của Đường Diễn cũng chủ định tiền đồ của hắn là không thể đóng đếm.

Trên đời không một ai là hoàn hảo. Tính cách của Đường Diễn đã quyết định tình cảm của hắn và Thẩm Bối Bối sẽ không có nhiều tình thú nhưng những khuyết điểm nhỏ nhặt này sớm đã được những ưu điểm của Đường Diễn bù đắp.

Thẩm gia càng không đồng ý, Thẩm Bối Bối càng nháo lớn. Sau đó dưới tình huống không nói với bất kỳ ai, thậm chí còn chưa cùng Đường Diễn nói lời chia tay đã ghi danh vào một trường đại học ở nước ngoài, không tiếng động rời đi. Ba mẹ Thẩm gia không phản ứng kịp, Đường Diễn đương nhiên càng không thể.

Nhà Thẩm Bối Bối không nghèo, trong tay Thẩm Bối Bối có tiền tiêu vặt, đủ để lo liệu. Thành tích của cô cũng tốt, đơn xin xuất ngoại du học nhanh chóng được phê duyệt. Con gái đã như vậy, Thẩm gia chỉ có thể chấp nhận.

Thẩm Bối Bối ở nước ngoài đương nhiên cũng có bạn trai. Quen mấy người liền phát hiện mình không nghiêm túc thích một ai cả.

Tới tới lui lui, không ai tốt Đường Diễn. Tuổi càng lớn mới nhận ra Đường Diễn từ gia thế đến tình cảm đều là người thích hợp nhất với mình.

Ngay từ đầu, Thẩm Bối Bối chỉ thấy nuôi tiếc mình trẻ tuổi không hiểu chuyện từ bỏ Đường Diễn chứ không lập tức muốn về nước. Dù sao thì lúc cô ra đi quyết tuyệt như thế, không nghĩ tới Đường Diễn còn đang đợi mình, hơn nữa chính cô vẫn chưa bỏ được cuộc sống sinh hoạt tự do tự tại này.

Cho đến tận khi thấy Đường Diễn và tiểu minh tinh kia ở cùng nhau, hơn nữa bạn bè còn nói cô tiểu minh tinh có bóng lưng rất giống cô, cô mới nghĩ đến nếu Đường Diễn có người khác, bản thân liền không còn cơ hội.

Mà Đường Diễn tìm người khác lại giống mình, cộng với hơi chút hiểu biết sau đó, Thẩm Bối Bối liền biết được tình nhân của Đường Diễn chỉ là thể thân cho mình.

Đường Diễn còn yêu cô, cái đáp án này tự nhiên được miêu tả đến sinh động. Vì thế cô chủ động liên hệ với mẹ Đường, cũng nói cho bà nghe tình huống của La Thiên, nói mình vẫn còn yêu Đường Diễn, Đường Diễn cũng yêu cô, bọn họ muốn một lần nữa bắt đầu. Cứ như vậy, cô lên máy bay quay trở lại. Lúc rời đi không ai biết, lúc trở về cũng không ai hay.

Tất cả đều đơn giản như vậy, cô từ bỏ dễ dàng, trở về dễ dàng, cho rằng bắt đầu lại cũng sẽ dễ dàng. Nhưng sự thật là thái độ của Đường Diễn, so với tưởng tượng của cô hoàn toàn khác nhau. Đến lúc này, cho dù trong lòng mơ hồ cảm thấy có vấn đề nhưng vẫn là không ngừng tự nhủ, Đường Diễn yêu mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Edit: Linh Nguyệt

Khi Thẩm Bối Bối đến sân bay, tâm trạng đặc ý gọi điện cho Đường Diễn.

Đường Diễn lúc đầu quả thật như Thẩm Bối Bối nghĩ, đầu trận tuyến đã rối loạn, Thẩm Bối Bối vì thế mà đặc ý vài ngày. Cho dù Đường Diễn không tới đón, không nhận điện thoại, cũng không chịu gặp, nhưng như vậy càng chứng minh Đường Diễn để ý cô.

Sau đó?

Sau đó con mẹ nó không biết sao lại như thế nữa. Từ tuần thứ hai trở đi, Đường Diễn liền như con ma men vừa tỉnh rượu, chịu gặp cô nhưng tâm trạng lại vô cùng bình tĩnh. Lúc này Thẩm Bối Bối mới luống cuống, đề nghị mẹ Đường giúp đỡ. Lần đầu tiên cô ý thức được, Đường Diễn có người khác, cho dù người đó có một chút giống mình thì cũng có thể không hoàn toàn là vậy.

Ngay từ đầu, sự hợp tác của cô cùng mẹ Đường rất tốt. Mẹ Đường mẫu có thủ đoạn củ riêng mình. Đường Diễn ban ngày làm việc, tối đến thì bị bà dùng đủ các loại lý do lôi kéo đi dự tiệc. Kế hoạch vừa mới bắt đầu, Đường Diễn quả thật không cách nào từ chối bà.

Nhưng tới tuần tiếp theo, mọi chuyện lại thay đổi. Đường Diễn rời đi, mà mẹ Đường...

Tính cách mẹ Đường như tường đầu thảo*, ngay từ đầu lúc cô liên hệ nhờ giúp đỡ, tuy rằng rất bất mãn mình năm đó không từ mà biệt, nhưng vẫn vì Đường Diễn mà tha thứ cho cô, còn phi thường phối hợp tự mình đuổi La Thiên đi, kêu Đường Diễn về nhà gặp cô.

*Tường đầu thảo: cỏ mọc đầu tường. Cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió => chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó

Nhưng ai ngờ được, giáo dục cũng của mẹ Đường cũng chỉ có hai câu kia, căn bản không chuẩn bị nhiều lực mạnh mẽ ép Đường Diễn. Sau khi Đường Diễn biểu đạt ý kiến bất mãn, bà cũng nói thăm hai câu.

Nhất thời, hình tượng cao lớn của mẹ Đường trong lòng Thẩm Bối Bối sụp đổ. Đây con mẹ nó vẫn là nữ tổng tài của công ty quốc tế sao? Người vô cùng trí tuệ, nhiều thủ đoạn đâu?

Mẹ Đường không phải là một người có chấp. Cái bà thực sự muốn chính là trải qua những ngày lạnh không cần đề ý tới Bạch Nhụy.

Tuy rằng bất mãn Bạch Nhụy nhưng từ sau khi đưa con cả cùng con dâu cả ở bên nhau, lâu dần bà cũng dần chấp nhận. Bằng không nếu bà làm ấm lên, sao Bạch Nhụy còn dám ở lại?

Nhưng nếu làm căng lên thì nhìn dáng vẻ sợ vợ của thằng nhóc kia, hẳn thực sự có thể cùng bà đoạn tuyệt quan hệ!

Cho nên, mẹ Đường vô cùng thông suốt. Ý con đã quyết, bà cũng chỉ có thể nhận mệnh. Ngẫu nhiên vẫn sẽ bất mãn nói hai câu, nhưng thực sự không nghĩ tới tách đôi duyên ương khổ mệnh này ra. Hơn nữa theo như bà thấy thì dù bà không động thủ thì thằng con này sống cũng không dễ dàng.

Lúc đó bà còn ha ha cười trộm, cứ thế này thì không quá hai ngày, chính bọn nó liền tự tách ra.

Bà một lòng ôm suy nghĩ như vậy, cuối cùng thì đã qua mười năm mà hai người kia vẫn còn tốt nhưng lại không sinh chịu sinh con. Lần này trái lại đổi thành mẹ Đường lo lắng, ly hôn không ly hôn, con thì không chịu sinh, đây là muốn thế nào?

Sau khi mẹ Đường mặt không biểu cảm từ bỏ chuyện của con trai cả thì một lòng một dạ mong đứa út có thể tìm một người hợp ý mình. Kết quả hẳn không làm bà thất vọng, thương một người liền thương suốt mười mấy năm. Lúc này, đừng nói là Thẩm Bối Bối không từ mà biệt, chỉ cần Thẩm Bối Bối không giết người phóng hỏa, chỉ cần nó trở về, mẹ Đường nhất định sẽ không phản đối.

Tuy nhiên trước khi Thẩm Bối Bối trở về, mẹ Đường vẫn hy vọng Đường Diễn có thể tìm một cô gái nhà gia đình đứng đắn làm con dâu Đường gia, có thể hành diện dẫn ra ngoài chứ không cần giống lần đầu tiên bà mang Bạch Nhụy ra ngoài, người ta còn tưởng là mang tình nhân nhà ai tới rồi ngăm mắt Bạch Nhụy một trận, nào là hồ ly tinh, tiểu thư, rồi thậm chí là âm phụ, còn lên lên lút lút đoán thân phận của Bạch Nhụy.

Vừa vặn để Bạch Nhụy nghe được, khóc thầm một hồi khiến mẹ Đường trở về bị con trai oán giận. Tuy rằng lúc đó cả hai mẹ con đều là mặt lạnh nhìn nhau nhưng trong lòng quả thật không dễ chịu, xoay người chỉ muốn lôi mấy người nói bậy kia đánh một trận. Mà bà quả thật đã làm như vậy. Đường nhiên không phải thật sự đánh, mà là chen ép trả thù ở trên thương trường.

Mẹ Đường mang theo ký ức đau thương này, nhất định muốn đứa con dâu có thể giữ thể diện cho bà. Thẩm Bối Bối từ trên trời giáng xuống, nó đã quay về, con trai bà không cần tìm thể thân nữa rồi!

Đáng tiếc, mẹ Đường bên này còn chưa chính thức bắt đầu xuống tay mà thằng con út đã oán giận bà. Mẹ Đường thực sự cảm thấy oan uổng!

Mấy thấy mẹ bắt nạt con bé tiểu minh tinh kia chỗ nào hả?

Ta... Ta mới nói một câu Thẩm Bối Bối đã trở lại thì người ta liền tự mình nói “tôi hiểu!” Làm sao ta biết nó hiểu cái gì cơ chứ? Người ta vốn muốn chia tay thì có!

Không hề phản nản hay nói một câu nào, ngay cả chi phiếu bà mang theo còn chưa kịp rút ra thì người ta chớp mắt đã đồng ý sâu đó rồi đi luôn rồi.

Mẹ Đường vô cùng hoài nghi, liệu có phải con trai mình không tốt, không giữ được người liền quay sang đổ lỗi cho bà hay không? Bởi vì bà có thể đàm phán thành công một cách đơn giản như vậy sao? Bất luận thế nào thì mẹ Đường vẫn nhìn ra được con mình đã động tâm, cho nên bà đành mặc kệ nó luôn!

Người Đường gia tuy rằng lúc nào cũng là mặt không biểu cảm nhưng trong lòng kỳ thực rất dễ bị lung lay. Tiền đề của mọi việc mẹ Đường làm chính là không thương tổn đến tình cảm mẹ con. Đồ ngốc mới nhàn rỗi không có việc gì làm mà cùng con trai trở mặt thành thù!

Thẩm Bối Bối không tìm được Đường Diễn đương nhiên sẽ chạy tới Đường gia, hiện giờ mọi người đã không còn ở chung tại tư hợp viện, từng người đều tự mua nhà riêng. Thẩm Bối Bối tới một chuyến cũng không dễ dàng, mẹ Đường cho cô tiến vào.

Thẩm Bối Bối thử hỏi: “Bác gái, bác có biết Đường đại ca đi đâu không? Con đến công ty tìm anh ấy nhưng không thấy.”

Mrj Đường sâu kín liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt đáp: “Tùe sau mười tám tuổi nó đã không nói với ta nó đi đâu rồi.” Huống chi hiện giờ đã ba mươi, còn là một con cầu độc thân nữa chứ.

Thẩm Bối Bối do dự hỏi: “Bác xem, có phải anh ấy đi tìm tiểu minh tinh kia hay không?”

Mẹ Đường nhún mày, ánh mắt lạnh băng liếc cô một cái, nói: “Bất kể nó đi đâu làm gì, cô cũng không nên vượt quá giới hạn.” Lời này ý cảnh cáo thực rõ ràng, đừng đại mà làm bất cứ chuyện gì gây hại cho con tôi.

Mẹ Đường không ngốc, từ sau chuyện kia bà đã không thích Thẩm Bối Bối, huống chi hiện giờ nhìn đứa con kia đã tránh con bé này rồi, bà tự nhiên cũng sẽ không suy xét Thẩm Bối Bối. Bà cũng biết Thẩm Bối Bối còn muốn dây dưa, tất nhiên bà không muốn Thẩm Bối Bối nhúng tay vào chuyện của con bà.

Thẩm Bối Bối ghen, không thể tưởng tượng nghĩ, tiểu minh tinh kia có cái gì tốt? Không biết đã bôi ngu bao nhiêu người rồi! Nghe nói còn là một nha đầu ở nông thôn.

Tóm lại Thảm Bối Bối không rõ mọi chuyện, thậm chí còn không thèm nghĩ tới số bạn trai của mình mấy năm nay ở nước ngoài chỉ hai bàn tay đã không đếm nổi.

La Thiên gần đây có Đường Diễn hỗ trợ giống như có thần trợ! Cửa hàng chậm rãi bước quỹ đạo, chính cô cũng học hỏi được rất nhiều.

La Diễm sau khi đưa Vệ Ngọc Đào đến nhà trẻ, thời gian còn lại hầu hết đều dành để huấn luyện. La Thiên nói sau này cô sẽ trông coi cửa hàng, cái gì cũng phải học được, ngay từ đầu có thể làm không tốt nhưng dần dần sẽ tốt hơn.

Nhìn La Diễm mặt bơ hơi tái, La Thiên hồ thẹn không bằng. Mới học không bao lâu mà số tay của La Diễm đã gần mười quyển rồi.

La Thiên trước đó đã đi theo kế toán học tập, nghĩ sau đó sẽ dạy lại cho La Diễm. Bởi vậy hai người đều vô cùng bận rộn, Đường Diễn cũng không rảnh rỗi gì, bọn họ có việc, hẳn phải tới cửa hàng giám sát.

Dần dần ba người đều thích ứng được hình thức sinh hoạt này.

Hôm nay, La Diễm đi học cách làm cà phê, La Thiên đến cục thuế đất, Đường Diễn lại bị gọi tới hỗ trợ xem công trình.

Đường Diễn đang phát ngốc liền nghe được ngoài cửa có người hỏi: “La tiểu thư có ở đây không?”

Đường Diễn ngẩng đầu nhìn, một người đàn ông đoan chính. Đường Diễn không nói chuyện, cứ như vậy nhìn người ta.

Người kia khẽ cười nói: “Tôi là Tiết Duy.” Nói xong còn đưa danh thiếp của mình.

Đường Diễn nhàn nhạt nhận lấy, hỏi: “Tìm Thiên Thiên làm gì?” Ha, phó giám đốc công ty XX cơ đấy!

Sắc mặt người đàn ông cứng đờ, hỏi: “Anh là?”

“Người đàn ông của cô ấy.” Đường Diễn mặt không đổi sắc trả lời.

Người đàn ông không quá tin tưởng nói: “La tiểu thư nói cô ấy vẫn độc thân.”

“Chưa từng thấy qua hai người yêu nhau cãi nhau sao? Có gì không ổn à?” Đường Diễn không kiên nhẫn hỏi.

Tiết Duy đáp: “À, tôi tìm cô ấy tâm sự. Hai chúng tôi vừa gặp mà như quen biết đã lâu, liền thêm bạn tốt. Hôm nay tôi có ý tới cửa hàng của cô ấy nhìn xem!” Kỳ thật là do La Thiên trước khi phát tờ đơn khai trương cửa hàng đã báo cho công ty hắn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ít nhiều cũng là công ty mà, nhân viên ở đó có khi sau này sẽ là khách hàng. La Thiên đương nhiên phải lên kế hoạch trước. Cô lớn lên lại xinh đẹp, còn có người nhận ra cô là minh tinh La Thiên, đều rất nể tình, bảo đảm lúc cửa hàng khai trương sẽ đến.

La Thiên dựa vào thân phận tiểu minh tinh của mình kéo tới một đợt khách. Cũng có người có cùng suy nghĩ này với La Thiên, Tiết Duy tự thấy thân phận mình cũng đủ, lớn lên cũng tốt, đương nhiên chủ động xuất kích.

Đường Diễn nói người yêu cãi nhau, Tiết Duy thật ra vẫn tin. Dù sao thì người ta đều biết La Thiên ở giới giải trí đã có bạn trai, chẳng lẽ người này chính là... Mr.Mosaic?

Tiết Duy tự nhiên cảm thấy mình đã không còn cơ hội, ủ rũ cụp đuôi rồi đi.

Đường Diễn đen mặt nghĩ: “Hừ, biết Thiên Thiên ra ngoài mua cái quần áo tốn bao nhiêu tiền không? Dù cho có là phó giám đốc thì anh nghĩ anh nuôi nổi sao?” Hoàn toàn đem La Thiên thành một người tiêu xài hoang phí..

Chờ buổi tối La Thiên trở về, Đường Diễn tâm trạng âm u nhìn cô một lượt từ đầu đến chân.

La Thiên: “???” Chẳng lẽ là hôm nay bắt hắn hỗ trợ giám sát công trình nên tức giận rồi?

Lúc ăn cơm, La Diễm nấu một bàn nào rau trộn nào canh canh, đều là món ăn đặc sắc ở đây.

Đường Diễn nhìn một bàn này không biết nghĩ tới cái gì, lạnh lùng nói: “Canh này cũng thật chân trong chân ngoài!” Nhìn xem đều bỏ thêm bao nhiêu đồ vật.

La Thiên: “???” Con mẹ nó, quên uống thuốc à?

Đường Diễn lại chỉ vào một đĩa rau xanh, nói: “Nhìn xem đồ ăn này, một màu xanh biếc xanh.”

La Diễm: “???” Đây là khen đồ ăn cô làm tốt hay không tốt thế?

Đường Diễn lại quay đầu nhìn La Thiên, La Thiên lập tức mở miệng nói: “Cái gì tôi cũng chưa làm! Anh đừng nói tôi, tôi sẽ tức giận.” Vừa thấy liền biết hôm nay nhất định có người chọc hắn.

Đường Diễn yên lặng trong chốc lát rồi nói: “Em nên thấy may mắn vì mình còn chưa làm gì hết đấy!”

La Diễm liền hỏi: “Làm sao vậy? Có phải có chuyện gì hay không?”

Đường Diễn lại im lặng, lát sau mới nói: “Tuy rằng là một quán cà phê nhưng cũng không quá lớn, chúng ta phải học được cách rụt rè. Em gái chị dù sao cũng là đại minh tinh, làm cái gì cũng phải để ý mặt mũi, có đúng không?” Câu cuối là Đường Diễn hỏi La Diễm.

La Diễm gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy! Bây giờ người trong thôn đều hâm mộ nhà chúng ta.” Em gái cô là minh tinh đó nha!

“Vậy chị thử nói xem, cô ấy tự mình đi kiếm khách, giống cái gì? Loại chuyện này chẳng lẽ không thể mời người ta làm sao?” Đường Diễn mặt không biểu cảm nói.

La Diễm nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng: “Em gái tôi hiện giờ là bà chủ nhưng vẫn là mình tính! Thiên Thiên, chúng ta nên mời người khác, cứ phát truyền đơn tuyển người đi.”

La Thiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Ừm, cũng đúng. Nhưng mà em cảm thấy thân phận mình tính của em sử dụng lúc này là hợp lý, fans chắc chắn nguyện ý tới.”

Đường Diễm lập tức phê bình: “Em nghĩ như vậy là không đúng rồi, ánh sáng sớm muộn gì cũng sẽ tắt, huống chi em chỉ là một tiểu mình tính.”

La Thiên: “...” Vừa rồi còn nói cô là đại mình tính mà!

“Về sau chẳng lẽ cứ dựa vào danh khí của em để cửa hàng sao? Những mình tính mở cửa hàng, có bao nhiêu người thành công hả?” Đường Diễm mắt lạnh nhìn cô.

La Thiên nghĩ nghĩ, vô cùng phản tán đồng gặt đầu, sau đó lại cười hi hi nói: “Ai da! Tôi quen biết không ít bằng hữu mà! Danh khí của tôi không đủ thì chờ lúc khai trương cửa hàng nhờ bọn họ gửi lẵng hoa tới, cũng có thể gia tăng một chút độ chú ý.”

Đường Diễm: “Ài?” Chưa từng nghe nói qua!

“Bọn Lâu Tùng Nguyên ấy! Dù sao thì Lạc Thiên nhất định sẽ giúp, hần nói lẵng hoa hần đã đặt sẵn mấy cái rồi, chỉ chờ cửa hàng khai trương sẽ lập tức gửi qua!” Giọng La Thiên tràn ngập ánh mặt trời, vô cùng cảm nhiễm người khác.

“Phải không? Thế thì thật sự thật tốt quá, chúng ta giai đoạn đầu nhất định mệt không chịu được, có chút thanh danh cũng tốt.” La Diễm vô cùng vui vẻ nói tiếp.

Đường Diễm mặt không biểu cảm bắt đầu ăn cơm. Ai! Mệt tâm quá! Mặc kệ mấy người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Edit: Linh Nguyệt

Giấy phép buôn bán đã lo liệu xong, La Thiên liền nghĩ đến việc phải đặt tên cho tiệm cà của mình. Buổi chiều ăn cơm xong, cô cùng Đường Diễm ngồi ở sô pha ăn kem.

La Thiên không nghĩ nhiều, thuận miệng nói với Đường Diễm: “Đường tổng, tôi nghĩ tên cửa hàng gọi là quán cà phê Thiên Thiên, anh thấy thế nào?”

“Khụ khụ khụ...” Đường Diễm gạt mình ho liên mấy tiếng, sau đó cường chế bản thân bình tĩnh lại: “Đổi đi!”

La Thiên liếc hần một cái, quay sang chỗ khác bắt đầu chậm rãi nghĩ: “Nếu không thì gọi là quán cà phê La Thiên đi?”

Đường Diễm thờ dãi nói: “Tiệm cà phê của em có vị trí không tồi, có phải nên chọn một cái tên có... ý thơ một chút?”

La Thiên bất mãn: “Vì sao phải có ý thơ? Dùng tên của tôi mới có thể thu hút thêm khách.”

Đường Diễm trùng cô: “Tên của em có thể sử dụng bao lâu? Sang năm thì còn ai biết La Thiên là ai hả?”

La Thiên vô cùng ủy khuất nói: “Cũng không thể nhanh như vậy chứ! Ai da, kỳ thật tôi cảm thấy quán cà phê Thiên Thiên nghe không tồi mà.”

“Ừ ừ, dễ nghe lắm.” Đường Diễm khen xong, tiếp tục nói: “Nhưng quá thô.”

La Thiên nghẹn: “Hay tôi lên mạng tra?”

Đường Diễm thật sự cạn lời, miễn cưỡng hỏi: “Em đã chuẩn bị khai trương mà tên còn chưa nghĩ ra sao?” Vấn đề này chẳng lẽ không phải nên ưu tiên suy xét trước sao?

La Thiên liền nói: “Tôi là vì muốn mở nên mới mở chứ không phải bắt buộc phải mở. Nhắc tới cái này, anh có nhớ tiệm cà phê La Tuấn làm thêm mà chúng ta đã tới lúc Valentine không? Hôm đó ngồi ở đây tôi cảm thấy vô cùng thoải mái nên mới muốn mở một nơi như vậy, một cửa hàng thuộc về riêng mình. Người ta có thể ngồi bên cửa sổ vào buổi chiều, cũng với một tách cà phê và một cuốn sách, sau đó hưởng thụ thời gian trôi qua.” Nói tới đây, La Thiên hưng phấn hơn hẳn: “Có đúng không? Có đúng không? Có phải như vậy thật có cảm giác đầy ý thơ đúng không?”

Nhìn La Thiên vui vẻ như vậy, Đường Diễm cũng khẽ cười, hần nhẹ giọng nói: “Có.”

La Thiên cũng cười: “Quyết định rồi nhé, gọi là Ngo Hậu*, tiệm cà phê Ngo Hậu! Mỗi một buổi chiều có thời gian lười biếng, nghỉ ngơi cũng thấy thoải mái!” La Thiên ăn một miếng kem, dựa vào sô pha híp híp mắt, liền thật sự giống như một con mèo lười biếng.

*Ngo Hậu: buổi chiều

La Thiên rất thích loại cảm giác này, bởi vì cuộc sống của cô bà nguyên chủ đều khổ sở. Đời trước từ nhỏ sinh hoạt đã khó khăn, giống như chịu đủ các loại bóng đánh thẳng vào người, sau đó cả đời đều bận rộn rộn, cuối cùng còn không được chết già.

Lại xem nguyên chủ, nửa đời trước sinh hoạt gian khổ, hàng năm lại phải chiến đấu với một đám thâm thích thuộc hàng cực phẩm, ra ngoài làm việc cũng không thuận lợi, áp lực trong nhà lớn. Sau đó ký hợp đồng làm tình nhân mặt vật chất thoải mái hơn không ít, nhưng áp lực đó lại chuyển qua dồn ép để lên tinh thần. Phải thường xuyên liên hệ với kim chủ để bồi dưỡng tình cảm, ở giới giải trí cũng phải phấn đấu gây dựng danh tiếng.

So ra thì nguyên chủ thảm hơn cô rất nhiều. Đã bị đá lại còn bị ép tới mức phải nhặt rác kiếm sống, hai chân bị đánh gãy, chồng lại là tên điên mê cờ bạc, cả vật chất và thân thể đều bị ép đến cực hạn.

Vậy nên khi La Thiên nhìn những người thông thả, thư thái ở tiệm cà phê nhàn nhã ngồi dựa vào cửa sổ nhàn nhã thưởng thức cà phê cảm thấy vô cùng hâm mộ. Lúc đó cô chỉ nghĩ, đây chính là cuộc sống mà mình muốn, không cần vì cơm áo gạo tiền mà bôn ba, không cần vì bị đối xử bất công mà tức giận, không cần phiền não về sức khỏe bản thân. Mỗi buổi chiều đều nhàn nhã tắm ánh mặt trời, thích đọc sách thì đọc sách, thích ngủ thì ngủ. Vì thế La Thiên muốn mở một cửa tiệm không cần quá lớn, không cần quan tâm kiếm được nhiều ít

mà lại có cảm giác như vậy.

La Thiên thích loại cảm giác ấy, dưới tình huống bản thân đủ điều kiện đã mua một cửa tiệm. Cô thích cuộc sống như vậy, nhẹ nhàng tự tại, không phiền não.

Có lẽ cô sẽ không đại phú đại quý, nhưng đời này chỉ cần ăn uống không lo, mỗi ngày có thể dưới ánh mặt trời ghé vào bàn ngủ một giấc, ngửi mùi hương cà phê trong tiệm nhà mình, La Thiên liền cảm thấy thật tốt.

Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiên, không biết cô nghĩ tới cái gì mà như vậy dựa vào sô pha cười, đến kem cũng quên ăn.

Kỳ thật ngay từ đầu, La Thiên nói cửa hàng danh thời điểm, Đường Diễn chẳng những phản đối, còn ở trong lòng phản ứng đầu tiên là mặt tiền cửa hàng như thế nào cũng muốn thêm cái điện tử đi? Nhất thời, cũng vì chính mình điểm này tiểu tâm tư chọc cười.

Đường Diễn tiếp tục ăn kem, kem này là do La Diễm dẫn Vệ Ngọc Đào đi ăn MacDonald tiện đường mua về. Hiện tại hai mẹ con đang ở phòng ngủ trưa, kem thì bị La Thiên lấy ra tự khao hai người bạn họ.

Đường Diễn rất thích loại cảm giác này, hai người không cần làm gì quá phức tạp, nghe La Thiên lái nhai cũng được, chỉ cần hai người ở một chỗ, tùy thời có thể nhâm nhi đồ ngọt, như vậy liền tốt rồi.

Còn đường sự nghiệp của hắn không tính là quá khó khăn, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện liên hôn. Cha mẹ hắn cũng coi như hiểu lý lẽ, nếu không vấn đề xuất hiện đầu tiên không phải là hắn cùng anh hắn, mà là quan hệ giữa vợ chồng hai người.

Nhưng bọn hắn cũng không vì mà thoát được một số nhà muốn kết thân liên hôn, số lượng còn không ít. Anh trai hắn chưa từng nghĩ tới người vợ tương lai của mình sẽ như thế nào, hắn cũng vậy.

Việc kết hôn cùng Bạch Nhụy không chỉ vượt qua dự kiến của Đường Diễn mà chính bản thân Đường Hình cũng chưa từng nghĩ tới.

Ngoại trừ Thẩm Bối Bối khi, Đường Diễn cũng không nghĩ tới tương lai một nửa kia của mình sẽ có bộ dáng gì, nhưng tuyệt đối không giống như La Thiên.

Nhưng nếu là La Thiên thì sao?

La Thiên không thông minh, tâm tính trước sau đơn giản mà thực tế tận sâu dưới đáy lòng lại có điểm tang thương hắn không nhìn thấy. Vậy nên xét theo tất cả các phương diện, hắn cùng La Thiên vô cùng vô cùng không thích hợp!

Nhưng trên thực tế, lúc bọn họ cùng nhau sinh hoạt hắn lại cảm thấy thật tốt.

Hai người dựa vào sô pha ăn kem, xem TV, điều hòa thoang thoang, tai nghe những tiếng động trong tiểu khu, mơ màng sắp ngủ...

Dù sao Đường Diễn cũng là tổng tài cả một công ty, dù chi việc chi đạo cũng không có cách nào ở lại phía nam trong một thời gian dài. Trước khi cửa tiệm của La Thiên khai trương, hắn bị sự vụ ở công ty gọi trở về kinh đô.

Thời gian qua mau, chớp mắt đã tới tháng chín, tin tức La Thiên giải nghệ từ tháng bảy đến bây giờ đã sớm hạ nhiệt. Lúc La Thiên lo trang hoàng cho Ngọ Hậu liền có mấy Weibo lên tiếng bôi đen nhưng cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Hiện giờ, tiệm cà phê Ngọ Hậu của La Thiên cuối cùng cũng khai trương. Cô ngay lập tức gửi tin nhắn cho, chỉ một câu: “Ngày mừng một tháng chín sẽ khai giảng, tôi nghĩ nghĩ liền khai trương cửa hàng luôn.” Kèm theo địa chỉ thời gian rõ ràng, đơn giản chia sẻ cho bạn bè trong giới giải trí.

Lâu Tùng Nguyên nhận được tin nhắn, mơ màng trong chốc lát rồi đưa cho người đại diện của mình là Hầu Đức Minh, nói: “Anh nhìn xem, cuộc sống của người ta này...”

Mà Lạc Thiên lại cười ôn hòa nói với người đại diện: “Nhất định phải gửi lẵng hoa tới!”

Triệu Vũ Lâm tỏ vẻ sẽ tự mình sẽ tới ủng hộ, những người khác cũng đều chúc mừng.

Lâu Tùng Nguyên và Lạc Thiên là tiểu sinh đang hot, lịch trình dày đặc không cách nào tới tận nơi ủng hộ, nhưng lẵng hoa đã chuẩn bị tốt.

Kết quả còn chưa qua hai phút, ai nấy đều nhận được tin nhắn của La Thiên: “Không tới mời chuyển phát Weibo để cô vũ.”

Lâu Tùng Nguyên: “...”

Lạc Thiên: “...”

Mọi người: “...”

Chưa ai kịp phản ứng, La Thiên đã lại gửi tin khác tới: “Ha ha ha, dọa mấy người chơi thôi.” Còn kèm theo một icon cười nhăn răng.

Mọi người: “...”

Giang đạo ở phim trường trực tiếp học ra một ngụm nước nói: “Sao vừa rời khỏi giới giải trí đã trở nên xuống cấp như thế này rồi?”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đến ngày, người không thể tới đương nhiên chiếm đại đa số, mỗi người đều chuẩn bị một đôi lẵng hoa gửi tới, dù sao thì bọn họ cũng không phải người keo kiệt.

Ngày khai trương Ngọ Hậu nhận được rất nhiều lẵng hoa xa hoa, tất cả đều là hoa thật xếp thành tầng thành tầng. Bên ngoài lẵng hoa đều có nilon cao cấp bao bọc, còn có hai dải băng rôn lụa rực rỡ đủ các loại từ ngữ chúc mừng cùng tên người gửi. Nhất thời ở cửa Ngọ Hậu tập trung không ít người, dù sao thì tên trên lẵng hoa đều là người trong giới giải trí, còn có mấy người còn đang nổi tiếng.

Nhất thời, không ít người giờ điện thoại chụp rồi đăng lên weibo, không tiếng động giúp tuyên truyền một đợt.

Đường Diễn trước khi khai trương một ngày liền ân cần chỉ bảo thư ký Kiều nói: “Ngày mai trước tám giờ để cửa hàng hoa cao cấp nhất thành phố An Vô làm lẵng hoa cao cấp nhất gửi tới, nhớ bảo bọn họ đem tên của tôi phóng to lên chút.”

Thư ký Kiều: “...” Từ sau khi ông chủ ở cùng La Thiến, phẩm vị xuống cấp rồi.

Thư ký Kiều xoay người còn chưa kịp bước ra khỏi cửa, Đường Diễn ở phía sau đã bồi thêm: “Bằng rộ phải dùng màu đỏ rực, cái loại liếc qua liền hút mắt người ấy.” Bằng không, không lần át được những lẳng hoa khác.

Thư ký Kiều: “...”

“Vậy tôi để bằng rôn loại lớn nhé?”

Đường Diễn: “Không cần! Sẽ che khuất lẳng hoa mắt.”

May mà tổng tài nhà mình vẫn chưa phát rồ, thư ký Kiều tự an ủi mình một hồi.

Sau khi trở về, lượng công việc tích lũy dồn dập ập xuống, gần đây vô cùng bận. Thậm chí phải gấp mặt không ít người, nhất thời ngay cả nghi thức khai trương cũng không thể tham dự.

Kết quả tới buổi tối từ chỗ thư ký Kiều biết được hot search vô cùng náo nhiệt.

Đường Diễn click mở Weibo liền thấy. Bạn bè của La Thiến trong giới giải trí không nhiều lắm, nhưng có thể lui tới đều là quan hệ không tồi.

Thậm chí có mấy người như Lâu Tùng Nguyên hay Lạc Thiến đều ở trên Weibo chúc mừng quán cà phê Ngô Hậu khai trương, nhất thời trên mạng vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người bắt đầu share lại.

Đường Diễn vốn bởi vì vị lẳng hoa cảm thấy không thể nhất định không thể thua, giờ thì hay rồi, người ta trực tiếp lên Weibo nói chuyện.

Đường Diễn lập tức cũng đăng ký Weibo, dùng tên thật xin chứng chỉ VIP, sau đó ném cho thư ký Kiều bí thư: “Giúp tôi đăng Weibo, đại khái là muốn chúc mừng quán cà phê khai trương.”

Thư ký Kiều đến giờ đã nhìn mãi thành thói quen rồi. Gần đây Đường tổng vì La tiểu thư mà tranh thủ vô cùng, thậm chí còn tăng ca thêm giờ làm việc. Cô nhanh chóng liên hệ với phòng chuyên môn ở tầng dưới, chuyên soạn văn án, không tốn bao nhiêu thời gian.

Đường Diễn share lại Weibo của La Thiến kèm theo một loạt các từ hoa mỹ chúc mừng, tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía.

Nhất thời Weibo hot lên vô cùng, ngày hôm sau càng nhiều khách tới quán.

Nhóm người phục vụ đều đã được huấn luyện trước một tháng, bên phòng bếp để tránh vạ nhất đã mời thêm hai người phụ giúp. Tổng không quá hỗn loạn nhưng cũng không được coi là hoàn mỹ, dù sao thì mọi người đều là ngày đầu tiên công tác, còn cần phối hợp nhiều.

La Thiến đứng sau quầy thu ngân, tức khắc có loại ảo giác giống như chi điểm giang sơn. La Diễm là cửa hàng trưởng, cũng chậm rãi học tập dần. Vệ Ngọc Đào đi theo La Thiến ngồi ở sau quầy thu ngân, không dám chạy loạn.

Dưới tình huống như vậy còn có không ít fans các nhà tới cổ động.

A a a!!! Phát tài phát tài rồi! Thật nhiều thật nhiều tiền! La Thiến cười không ngừng nghỉ.

Bởi vì quán cà phê vốn là nơi nhàn nhã, ngày đầu tiên bởi vì nhiều người nên không có cảm giác áy. Ngoại trừ hiệu quả truyền đơn do La Thiến phát ở các công ty, đại bộ phận đều là fans các nhà, bao gồm cả fans mê sắc đẹp của La Thiến.

Mọi người tới quá đông, không có vị trí ngồi cũng không hề không vui, còn mua ly cà phê hoặc một phần bánh xốp coi như ủng hộ thần tượng.

Mua xong đương nhiên là chụp ảnh phát Weibo: “Tôi tới cổ động nè! Giá cả vừa phải, hương vị không tồi. Còn đến dài dài ha ha...”

Ngày đầu tiên, La Thiến kiếm lời không ít, cười ha ha nhận tiền, còn cùng không ít fans chụp ảnh chung. Ngô Hậu xem như chính thức online.

Trong lúc đó, Lâm Phi rơi vào cùng đường, cuối cùng vẫn phải tới mặt Đường Diễn khẩn cầu.

Lần này cô thoát khỏi ảnh hưởng của cốt truyện, lấy ích lợi làm đề tài câu chuyện, cùng Đường Diễn gấp mặt.

Lâm Phi tỏ vẻ đồng ý lấy một nửa tiền lãi dưới danh nghĩa của cha làm hồi báo nếu Đường Diễn chịu bỏ vốn.

Đường Diễn xem xét hạng mục rồi đặt thêm một số điều kiện. Lâm Phi đồng ý, cũng bởi vậy nhẹ nhàng thở ra, tuy Đường Diễn muốn gần sáu phần lợi nhuận, nhưng ít nhất cũng không hoàn toàn.

Mà sáu phần đối với Lâm gia, thương gân động cốt là khẳng định. Dù sao thì phần lớn chi phí đều là vay mượn, lãi suất mỗi ngày lại cao, một khi không có khoản tài chính mới đổ vào cũng không rút lui được thì tiền bồi thường là không thể đóng đếm. Nhưng nếu có người nguyện ý góp vốn, tiền lời bị lấy đi sáu phần, nhà Lâm Phi tuy vẫn sẽ gánh một ít nợ nần trên lưng, nhưng ít nhất so với việc cuối cùng sẽ phá sản thì khá hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Edit: Linh Nguyệt

Lần đầu tiên Thẩm Bối Bối nghe nói về Lâm Phi, lại lần nữa có thêm một nhận thức mới mới về tầm quan trọng của bản thân trong lòng Đường Diễn. Cô nhìn ảnh chụp của Lâm Phi, nhìn đôi mắt vô cùng giống cô, suy nghĩ lại kiên định hơn một tầng.

Cho nên ngày thứ hai, Thẩm Bối Bối tí mí trang điểm, một lần nữa tới tập đoàn Đường thị.

Thư ký Kiều vẫn như cũ không dám ngăn cản quá mức trực tiếp. Dù sao thì Thẩm Bối Bối cũng không giống những người khác, vị này là người bạn gái duy nhất Đường Diễn công khai thừa nhận. Không chỉ như thế, cô ấy còn là người phụ nữ khắc sâu trong ký ức của Đường Diễn. Hiện tại hai người nhìn tựa hồ như đã tách ra nhưng thư ký Kiều vẫn không dám làm ra hành động gì quá mức. Ai biết được gì một ngày đẹp giờ nào đó hai người lại quay lại với nhau thì sao?

Cho nên, Thẩm Bối Bối vô cùng dễ dàng vào được văn phòng của Đường Diễn.

“Sao lại tới đây?” Đường Diễn nhũn mày nhìn Thẩm Bối Bối mặc váy bó sát màu bạc lộ ra đường cong tuyệt đẹp, tóc xoắn gọn sóng xoã tung, từ trong ra ngoài toát lên một cỗ mỹ lệ thuộc về phụ nữ thành thực.

“Em đến thăm anh!” Thẩm Bối Bối hơi hơi mỉm cười, làm khuôn mặt mê hoặc lòng ngực mà Đường Diễn nhớ hơn ngàn vạn ngày đêm.

Đường Diễn nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “Cũng đúng, có một số việc chúng ta vẫn là nên nói rõ ràng một chút.”

Cả người Thẩm Bối Bối cứng đờ, nhất thời có chút không vui. Đường Diễn muốn nói rõ ràng, chính là muốn phân rõ. Nếu Đường Diễn không phải còn yêu mình thì sao hẳn phải làm những việc đó? Hiện giờ lại vì sao mà giúp Lâm Phi?

“Tôi nghĩ, cô hẳn là biết, thời gian chúng ta tách ra, quá dài!” Đường Diễn nói.

Thẩm Bối Bối gật đầu: “Trước đó anh đã nói qua.” Đó là lần Thẩm Bối Bối tạm lui một bước nói mong hai người vẫn có thể làm bạn. Cô cho rằng yêu cầu này sẽ giúp Đường Diễn giảm xóc.

Đường Diễn tiếp tục: “Đổi với tôi mà nói, không đơn giản là vấn đề thời gian dài hay ngắn. Tôi luôn không hiểu rõ sao em lại quyết tuyệt rồi đi như vậy, hiện tại vẫn như cũ không rõ. Nhưng giờ tôi đã không nhất thiết phải hiểu rõ nữa, đối với tôi, đã không còn ý nghĩa rồi.”

Đường Diễn đứng dậy, dẫn Thẩm Bối Bối vào văn phòng chuyên dụng để tiếp đãi khách, chính hần ngồi ở chỗ La Thiên thích ngồi nhất, trong lòng bất ngờ dâng lên cảm giác an tâm, lời nói ra cũng càng thêm kiên định: “Tôi đã từng tốn vô số ngày đêm suy nghĩ nguyên nhân, hỏi tường lại thời gian mấy năm gần gũi của chúng ta, mỗi một động tác một lời nói, có phải tôi đã phạm phải sai lầm gì mà mình không ý thức được hay không? Tôi nghĩ, có lẽ cô đã biết, tôi vẫn luôn tìm người giống cô.”

Đối với Đường Diễn, thừa nhận điều này là vô cùng không dễ dàng. Hẳn thậm chí còn không muốn để bạn bè biết mình đang tìm kiếm thế thân, hẳn là người bị bỏ lại, sự tự kiêu không cho phép hẳn thừa nhận mình vẫn còn nhung nhớ người con gái kia. Nhưng hôm nay ngẫm lại, thừa nhận điều đó thật ra cũng không có gì quá khó. Bởi vì, đối với hẳn hiện tại, việc càng khó hơn còn đang chờ ở phía sau.

Thẩm Bối Bối mỉm cười, còn chưa kịp mừng rỡ đã nghe được Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi không ngừng tìm kiếm, vẫn luôn vẫn luôn... Cuối cùng, tôi cũng tìm được... Một người tôi thực sự yêu.”

Thẩm Bối Bối thậm chí còn không nghe rõ Đường Diễn đã nói cái gì, chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, biểu tình trên mặt hoàn toàn thay đổi nhưng không biết nên làm ra phản ứng như thế nào, đây là lần đầu tiên Đường Diễn thừa nhận hẳn yêu người khác.

“Là ai?” Thẩm Bối Bối hỏi.

Đường Diễn cười nói: “Cô phải biết chứ, là cô bảo mẹ tôi đi tìm cô ấy mà. Sở dĩ cô quay trở về là do thấy tôi vì cô ấy mà lên TV. Cũng không đúng, không thể nói là vì hay không vì, bởi khi đó người được quay là cô ấy, còn tôi chỉ vừa hay không muốn tránh ra thôi! Tôi vốn không xác định được rõ ràng, sau khi cô trở về, ngược lại lại khiến tôi sáng tỏ! Bối Bối, tôi đã buông tay rồi, đã sớm không còn yêu cô!”

Thẩm Bối Bối biểu tình lại lần nữa cứng đờ, đây cũng là Đường Diễn lần đầu tiên chính xác biểu đạt tình yêu của hẳn đối với cô đã tan thành bọt biển.

“Anh xác định sao? Sao anh có thể xác định là anh không yêu em? Người phụ nữ kia, hai người thích hợp sao?” Giọng Thẩm Bối Bối mang theo cảm giác thê lương chọc người thương hại.

“Đương nhiên đã xác định, bởi vì cảm giác khi ở cùng cô ấy không phải lần đầu tiên tôi cảm nhận được, lúc chúng ta còn ở bên nhau, tôi cũng từng cảm thấy như vậy. Chỉ là hiện giờ tôi đã trưởng thành, đối với tương lai của bản thân càng có chính kiến. Dưới tình huống đã biết bản thân muốn cái gì cũng càng thêm có dũng khí và quyết tâm. Chỉ cần cô ấy nguyện ý ở bên tôi, không có gì là không thích hợp cả.”

Đường Diễn rút cho Thẩm Bối Bối thêm một ly trà, tiếp tục nói: “Thế giới mấy tí người, mỗi người lại chỉ có thể cùng một người khác kết thành bạn đời đồng cam cộng khổ. Xác suất đạt được đáp án chính xác thật sự quá thấp, mọi người chỉ có thể nương theo cảm giác mà tìm kiếm, phán định, đánh giá đó có phải là tình yêu hay không. Tôi cái gì cũng không thiếu, đối với tôi mà tôi, tìm một người mà khi ở bên cô ấy tôi cảm thấy vui vẻ, như vậy là đủ! Đủ rồi! Những vấn đề khác tôi đều sẽ tự mình nghĩ cách giải quyết.”

“Hơn nữa dù tôi có tìm một người môn đăng hộ đối đi chăng nữa thì cũng không thể đảm bảo không phát sinh vấn đề gì. Trên thế giới này, chỉ cần hai người không thích hợp, bất kể là dòng dõi, tam quan* hay bất cứ chuyện gì, cũng đều có thể tồn tại vấn đề. Còn tôi... nguyện ý nhường nhịn cô ấy!”

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan

Đường Diễn không phải người hay nói, Thẩm Bối Bối dù sao cũng là người hẳn đã từng yêu sâu đậm, là người đầu tiên dạy hẳn cái gì là yêu, đương nhiên cũng là người đầu tiên cho hẳn hiểu thế nào là đau tê tâm liệt phế. Nhưng Đường Diễn hiện tại đã không phải cậu thiếu niên ngây ngô năm xưa, không thể nói tha thứ hay không tha thứ, giống như khi hai người ở cao trung ngồi cùng bàn cãi nhau rồi thậm chí đánh nhau, mười năm sau gặp lại cũng chỉ cười một cái.

Cảm giác hoang loạn lúc gặp lại qua đi, bị La Thiên chia tay, hẳn thậm chí không kịp tỉnh tề ngẫm nghĩ cảm giác kinh hoàng mà Thẩm Bối Bối trở về mang cho lại hẳn. Bởi vì hẳn biết, hẳn không có thời gian, nếu hẳn còn không biết nắm chắc, kết cục của hẳn và Thẩm Bối Bối cũng sẽ là kết cục của hẳn và La Thiên.

Mà đó, là điều hẳn không muốn xảy ra nhất. Cho nên dưới loại tình huống này, Thẩm Bối Bối ngược lại lại có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Hai người hiện tại chỉ có thể là bạn bè lúc gặp có thể chào hỏi, không nói những chuyện đã từng. Bất kể là tốt đẹp hay là thương tổn, đến cuối cùng cũng nên vẽ một dấu chấm hoàn chỉnh.

“Cô ấy thật hạnh phúc!” Thẩm Bối Bối bên ngoài khéo léo tươi cười, trong lòng lại không ngừng tự nhắc nhở bản thân: Mình là danh môn khuê tú, không phải loại tiểu nhân vật như La Thiên, không thể cuồng loạn, không thể biến thành người đàn bà đánh đá chửi đổng*.

*Chửi đổng: chửi bậy nói tục

Ánh sáng trong mắt Đường Diễn nhu hòa hơn không ít: “Hy vọng cô cũng có thể cảm thấy như vậy!”

Thẩm Bối Bối đứng dậy: “Em đi trước.”

Đường Diễn gật gật đầu, Thẩm Bối Bối ở chỗ hán không nhìn thấy mới đỏ hốc mắt, mở cửa rồi đi. Đường Diễn không quay đầu lại nhìn, chỉ an tĩnh tự rót cho mình một ly trà.

Nắm hay buông đều là tất yếu, tâm tình lúc phải chọn lựa đều vô cùng phức tạp, phải suy xét thật kỹ bản thân muốn cái gì. Nhưng đối diện với mối tình đầu nói ra ba chữ “hẹn gặp lại”, vẫn là có chút gì đó không thể nói rõ.

Ở thành phố An Vô, La Thiên cũng đang tiếp đón một vị khách đột ngột tới thăm.

“Mẹ nó!” La Thiên che miệng nói, nhìn trộm khắp nơi sau đó mới kéo người đàn ông đeo khẩu trang vào văn phòng.

“Sao cậu lại tới đây?” La Thiên hỏi.

Lạc Thiên tháo khẩu trang, nói: “Đến thăm chị đó! Gần nhất em đang suy xét việc chuyển hình sang mảng điện ảnh, trong khoảng thời gian này không nhận phim, chỉ đóng ít quảng cáo, rảnh rồi.”

La Thiên cùng Lạc Thiên quen biết khi cùng quay một quảng cáo. Nói thật, lúc đó thật sự có cảm giác chỉ hận gặp nhau quá muộn cho nên sau khi kết thúc công việc, hai người vẫn thường xuyên liên hệ, không có tình cảm gì khác cảm tình, chỉ đơn thuần chính là bạn bè.

“Oa! Nhanh như vậy đã muốn chuyển hình?” La Thiên giật mình.

Lạc Thiên liếc cô một cái nói: “Trước mau đi pha cà phê cho em đi, phải là tự chị pha đấy, để em xem là cái hương vị gì.”

La Thiên cười cười đáp lại: “Chị đây vẫn chưa học, người học pha cà phê là chị gái chị, chị học quản lý trước, sau đó hai người sẽ dạy lại cho nhau. Như vậy đến lúc đó chị liền đem cửa hàng giao chị ấy.”

Lạc Thiên: “...”

“Vậy chị làm cái gì?” Hán có chút không hiểu nổi logic của La Thiên, cô ấy muốn học pha chế cà phê, sau đó lại muốn giao cửa hàng cho người khác quản lý?

La Thiên làm vẻ đương nhiên nói: “Chị đây thu tiền thuê nhà chứ sao!”

Lạc Thiên: “Chị thật mua nhà sao?” Ấn tượng đầu tiên của Lạc Thiên đối với La Thiên chính là, La Thiên nói cho Hán biết phí quảng cáo cô muốn đem đi đầu tư bất động sản. Lạc Thiên lúc ấy liền chấn kinh, sau đó phát hiện người này trên thực tế siêu cấp thú vị, cùng cô nói chuyện phiếm thực có thể thả lỏng tâm tình.

“Ha ha ha ha ha... Hiện tại chị đã thỏa mãn ước mong làm Bao Tô Bà rồi, không cần làm gì cũng không sợ không có tiền! Cậu biết một tháng chị có thể thu được bao nhiêu không? Sáu vạn, là sáu vạn đó! Nghĩa là sao? Nghĩa là một năm có bảy mươi hai vạn, chị chỉ việc ngồi vắt chéo trong nhà cũng có tiền từ trên trời rơi xuống!!!” La Thiên ngừng đầu cười to.

Lạc Thiên cũng không nhịn được hỏi: “Tổng chị tốn nhiều hay ít?”

La Thiên chỉ chỉ cửa hàng: “Cộng thêm cả cửa hàng này, đại khái có khoảng tám nghìn vạn!” La Thiên ngừng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo nói.

Lạc Thiên sững sốt, khi đó La Thiên không có nhiều tiền như vậy!

“Sao đột nhiên chị lại có nhiều tiền như vậy?”

La Thiên không chút do dự đáp: “Chơi cổ phiếu.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lạc Thiên nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, chỉ thiếu điều viết ba chữ “em không tin” lên mặt. Nhưng Hán cũng không hỏi nhiều, cười nói: “Thế chị có từng tính qua chưa, mỗi tháng sáu vạn, một năm bảy mươi hai vạn, mười năm là 720. Dù chị có sống thêm tám mươi năm cũng chỉ kiếm được 5760 vạn, quá lỗ vốn!”

La Thiên sững sốt, hình như cô chưa từng nghĩ tới phương diện này. La Thiên hơi suy tư nói: “Sao tính như vậy được, tám mươi năm sau chị chỉ có được 5760 vạn, nhưng nhà vẫn là của chị! Chị bán đi thì một trăm triệu liền trở lại rồi!”

Lạc Thiên vừa cốc đầu cô vừa cười: “Thế trong tám mươi năm ấy chị không tiêu xài gì sao? Khi chị quy thiên*, có nhiều tiền hơn cũng không dùng được.”

*Quy thiên = về trời = die

Tôi để lại cho con. La Thiên chửi thầm trong lòng nhưng bên ngoài điều chỉnh một chút biểu tình, khinh bỉ nói với Lạc Thiên: “Cậu cũng quá không có lý tưởng, có biết đạo lý tiền sinh tiền không? Một trăm triệu nhìn thì nhiều, lỡ như ngày nào đó tiền bị giảm giá trị thì làm sao bây giờ?”

“A-!” Lạc Thiên ôm ngực hỏi: “Thế nếu cuối cùng là bất động sản bị giảm giá trị thì sao?”

Biểu tình của La Thiên lại lần nữa cứng đờ, mắng: “Đừng nguyên rủa chị, còn muốn uống cà phê hay không?”

“Uống uống uống!” Lạc Thiên nhấc tay đầu hàng.

La Thiên ra ngoài, định nhờ La Diễm pha hai ly cà phê. Ai ngờ còn chưa tìm được La Diễm đã "tìm" được rồi ba mẹ La đột nhiên tới chơi.

“Ba, mẹ?” La Thiên nhanh chóng chạy ra đón, La Diễm vừa hay từ trong bếp ra, cũng kinh ngạc gọi.

Be mẹ La tới đây chỉ là nhìn xem. Lúc La Thiên mở cửa hàng bọn họ vốn không biết, sau đó trên mạng rầm rộ lên, La Thiên không chờ bọn họ từ chỗ người khác biết tin đã tự mình gọi điện báo cho hai người.

Hai ngày nay hai người liền sắp xếp, có ý đi lên nhìn thử cửa hàng nhưng cảm thấy hai con gái nhất định rất bận, không dám quấy rầy bọn họ. Dựa vào địa chỉ La Thiên nói một đường tìm lại đây, bị lạc đường, cuối cùng phải nhịn đau tốn tiền gọi xe. Tài xế này cũng không tồi, đưa đến cửa quảng trường còn chỉ cho họ vị trí của Ngo Hậu vị trí.

Ba mẹ La nhìn mà hoa cả mắt, vốn cho rằng chỉ là một cái tiệm nhỏ mười mấy, hai mấy mét vuông, kết quả lại là hai trăm mấy, trang trí lại xa hoa, rốt cuộc là tốn bao nhiêu tiền cơ chứ?

La Thiên dẫn ba mẹ La đến văn phòng, đang muốn mở cửa đi vào thì cửa lại tự mở ra, Lạc Thiên đeo khẩu trang lộ đầu ra hỏi: “Thiên Thiên, cà phê còn chưa xong sao?”

Ba mẹ La nháy mắt nhìn qua, ngăn người rồi trừng mắt hỏi La Thiên: “Đường Diên đâu?” Người này là ai? Vì sao lại gọi con mình là Thiên Thiên?

La Thiên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên cũng không nghĩ sẽ gặp hai người. Quan hệ của cô và Đường Diên không chỉ không phải tình yêu nam nữ mà giữa bọn còn một khoảng cách La Thiên không thể nào vượt qua.

Bởi vậy, cô nhân cơ hội này trực tiếp giải thích tình huống với ba mẹ La: “Bọn con chia tay rồi.”

“Chia tay!!!” Ba mẹ La rõ ràng bị dọa, dưới con mắt của ông Đường Diên là một không tội người, đối xử với con gái mình cũng tốt, cho nên ông sớm đã xem hấn là con rẻ mà đối đãi.

Mẹ La lại càng là sét đánh giữa trời quang, một lòng một dạ cơ mà? Chia tay rồi? Chia tay rồi!!! Bà đã gây ra tội nghiệt gì cơ chứ? Con gái lớn thì ly hôn, con gái út mắt thấy đã sắp kết hôn nay lại chia tay. Nó năm nay đã hai tư, giờ lại chia tay bạn trai thì có khác gì gái ế không hả?

Mẹ La không hiểu tình huống của giới trẻ nhưng theo những gì bà chứng kiến thì phụ nữ qua hai lăm, hai sáu tuổi đã giống như không còn tuổi trẻ, bị mọi người xem là lớn tuổi.

Thiên Thiên hiện giờ đã hai tư, ở cái tuổi này đã bắt đầu xấu hổ, giờ lại chia tay, lại phải bắt đầu những tháng ngày tìm chồng.

Nhưng mà Thiên Thiên vừa mới chia tay, đề nó lập tức đi đi xem mắt nó nhất định là không đồng ý.

Mẹ La bị các loại trong ảo tưởng làm cho lên lên xuống xuống, thương tâm muốn chết, thậm chí hơn nữa là đứa con này của bà lại có chủ ý riêng, bà hoàn toàn không làm chủ được!

La Thiên lại không rảnh quan ý nghĩ của hai người, cô dẫn ba mẹ vào văn phòng, Lạc Thiên đứng dậy chào hỏi.

Ba mẹ La dưới mắt kích bởi tin con gái đã chia tay chỉ có thể miễn cưỡng cười đáp lại, cũng hỏi Lạc Thiên: “Cậu cùng Thiên Thiên là?”

Lạc Thiên tháo khẩu trang, lễ phép cười nói: “Là bạn bè ạ!”

Ba mẹ La không biết Lạc Thiên, chỉ nghĩ là một người bạn lớn lên đẹp của La Thiên.

La Diễm vội giải quyết chuyện bên ngoài xong mới tiến vào dẫn ba mẹ La rời đi, La Thiên tiếp tục cùng Lạc Thiên nói chuyện phiếm.

Lần này Lạc Thiên tới thật ra cũng không phải hoàn toàn không có việc gì, hấn cố ý muốn khuyên La Thiên quay lại trong giới, hỏi: “Chị có nghĩ tới chuyện tiếp tục làm diễn viên không?”

La Thiên lắc đầu, Lạc Thiên tiếp tục nói: “Hiện giờ nếu chị trở về sẽ khác hoàn toàn trước kia, giờ chị có danh tiếng, có lưu lượng.”

“Chị không biết diễn, không thích hợp với nơi đó.” Nơi đó quá hào nhoáng, nhưng càng hào nhoáng, bóng tối cũng càng đen. La Thiên tự biết mình không phải người thông minh, nhờ có Đường Diên nên mới chưa phải chịu quá nhiều khó dễ. Nhưng cô biết, Đường Diên một ngày nào đó sẽ rời đi.

Không có công ty làm chỗ dựa, một người trong giới giải trí, một bước cũng khó đi.

“Chị đâu nhất định phải đi con đường đóng phim. Em nói chị có danh tiếng, ý là... Chị có biết hiện giờ trong trong giới quảng cáo chị nổi như thế nào không?” Lạc Thiên mỉm cười.

“Hả?”

“Chị không phát hiện sao? Mấy quảng cáo chị làm đại ngôn gần đây sản phẩm đều đang bán chạy! Hiện giờ trong giới giải trí bao nhiêu người ghen tị đến đỏ mắt ấy chứ, người muốn tìm chị làm đại ngôn cũng không ít!” Lạc Thiên nói.

“Chị?” La Thiên chỉ chỉ chính mình.

Lạc Thiên gật đầu chắc nịch, còn muốn nói thêm thì La Thiên đã cười nói: “Ha ha ha ha... Chị đây có thể làm công thức đại ngôn nha! Có thể kiếm một ít là một ít, còn không cần chia phần cho công ty. Chà chà, chủ ý này không tồi.”

Lạc Thiên: “Không phải, nếu chị không có công ty quản lý thì quảng cáo nhận được không nhất định sẽ thích hợp với chị, hơn nữa không có định kỳ tuyên truyền thì nhân khí rất nhanh sẽ giảm sút.”

La Thiên gật đầu tỏ vẻ không sao cả, Lạc Thiên thấy La Thiên quả thật không có ý định muốn trở về cũng không khuyên nhủ thêm.

Lạc Thiên ở lại một buổi trưa rồi rời đi. Hấn vốn là nhân dịp có chút thời gian mới tới chơi. Sự xuất hiện lần này của hấn đã giúp La Thiên mở ra một cái cánh cửa kiếm tiền dẫn tới một thế giới mới, cũng không nghĩ tới bởi vì mình mà ba mẹ La biết sự thật con gái mình đã độc thân sớm hơn.

Kết quả?

Kết quả chính là chờ Đường Diễn sắp xếp ổn thoả mọi thứ, chuẩn bị tới thành phố An Võ liền nhận được một tin tức khiến hần không biết nên nói gì.

“Cô vừa nói cái gì?” Đường Diễn ngừng đầu nhìn thư ký Kiều, không xác định hỏi lại.

“Dạ, nghe nói La tiểu thư đi xem mắt.” Lúc thư ký Kiều nhận được tin tức mới nhất báo cho Đường Diễn, trong lòng lại phun tào, tổng tài đi một chuyến mà còn chưa bắt được người, này là không được, này là không được!

Đường Diễn phun ra một búng máu: “Cô ấy đi xem mắt?”

Thư ký Kiều gật đầu, Đường Diễn yên lặng mở điện thoại nhìn số điện thoại của La Thiên hỏi: “Đối phương là dạng người gì?”

“Không rõ, nghe nói mẹ cô ấy đã sắp xếp cho cô ấy gặp mặt vài người.” Thư ký Kiều nói.

Còn là vài người?

Đường Diễn thật sự muốn hỏi La Thiên: sau khi có một bạn trai ưu tú như tôi, em còn có thể coi trọng cái dạng người gì?

Hần vừa mới rời đi bao lâu? Cô xoay người một cái liền có thể cùng người khác xem mắt, xem ra nếu hần còn không đem cô về thì lần sau tới có thể trực tiếp tham gia hôn lễ của cô rồi.

Tôi, Đường Diễn trở về biệt thự của ba mẹ, bắt đầu đào hố mẹ Đường.

Suốt bữa cơm Đường Diễn đều biểu hiện ra trạng thái oán niệm, mẹ Đường như chịu phải vô hạn công kích, ăn xong liền nhịn không được nói hần: “Con đó là cái ánh mắt gì thế?”

“Không có gì, con chỉ nghĩ vợ con muốn đi xem mắt, nếu con trai mẹ phải độc thân cả đời thì lương tâm mẹ có bất an không?”

Mẹ Đường vô cùng bình tĩnh nói: “Con đã ba mươi tuổi, tìm không thấy cũng rất bình thường, có thể trách ta sao?”

Đường Diễn cười lạnh: “Mẹ còn nhớ con đã ba mươi tuổi sao?”

Mẹ Đường nghẹn, chỉ có thể hỏi: “Con rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Đường Diễn thờ dài: “Từ sau khi mẹ tìm gặp cô ấy, cô ấy giống như bị đã thông hai mạch Nhâm Đốc, tiến vào một lĩnh vực mới không cách nào tự kiểm chế được.”

Tuy rằng không hiểu lời Đường Diễn nói nhưng thân làm mẹ, bà vẫn hiểu ngầm: “Thì liên quan gì tới ta?” Nào có dễ nói như vậy, người ta tự phối hợp mà! Hai mạch Nhâm Đốc là bà đã thông sao? Rõ ràng là tự nó đã thông!

Nhưng cái nòi "ai ép con tới nước này" mà Đường Diễn dùng keo vụn năng dính vào người bà, dù bà không làm gì thì cũng không thể tránh được!

Đường Diễn thờ dài: “Con muốn đi tới An Võ một chuyến.”

“Sau đó?” Mẹ Đường hỏi.

“Dù sao mẹ cũng đã về nước, giúp con xem quản lý công ty đi!” Như vậy, hần không cần lo lắng chưa bắt được người đã bị việc công ty lôi về.

Mẹ Đường giơ tay muốn đánh Đường Diễn, mắng: “Tiểu tử thôi, tôi là trở về nghỉ phép, đi quản lý công ty của anh thì có khác gì không nghỉ phép hả?”

Đường Diễn vâng một tiếng, mặt không biểu cảm nó cảm ơn: “Vâng cảm ơn mẹ!”

Mẹ Đường: “...” Hình như bà không đồng ý mà?

Đường Diễn trực tiếp lên lầu nghỉ ngơi, mẹ Đường trong chốc lát cũng không nghĩ ra vừa rồi câu nào của mình đã nói là đáp ứng nó? Cuối cùng cũng chỉ có thể tự an ủi mình sinh phải một tên quý đòi nợ, sau đó đành nhận mệnh.

Đối tượng lần này La Thiên xem mắt tên Vương Vĩ Kiệt, lớn lên ngũ quan đoan chính, nghe nói ở thành phố An Võ có một căn nhà, một cái xe, một nghề nghiệp chính đáng, không hút thuốc không đánh bạc.

Năm nay nay hai tám tuổi, có một ít tiền tiết kiệm, điều kiện mọi thứ đều tốt, đương nhiên không có khả năng không ai thích, nhưng nhà hần người không thích người bạn gái mà hần mang về, bởi vậy ép hần đi xem mắt. Trước lúc gặp La Thiên trong lòng hần tự nhiên là trăm phần trăm phản cảm.

Nhưng lúc gặp La Thiên, hần liền có chút vừa lòng. La Thiên là minh tinh nhỏ đã giải nghệ, lớn lên xinh đẹp lại có một cửa hàng lớn như vậy. Chỉ riêng cái này cũng đã vượt xa cả nhà, xe và tiền tiết kiệm của hần.

Bởi vậy Vương Vĩ Kiệt càng thêm vừa lòng. Lúc xem mắt cũng nhiệt tình hơn không ít, cùng bà mối Tạ tới chỗ hẹn.

Bà mối Tạ đối với tình huống hai bên đều hiểu biết đại khái, biết La Thiên gia cảnh không tốt nhưng đã đến kinh đô làm mấy năm, kiếm được tiền liền đến An Võ mua nhà mua cửa hàng, lớn lên đã đẹp còn có tiền.

Bà mối Tạ nhớ lại, mỗi lần xem mắt tuy đều có thể thành công nhưng Vương Vĩ Kiệt lại không có ý muốn tiếp tục. Dần dần, Vương Vĩ Kiệt liền biến thành củ khoai lang nóng phòng tay.

“Em gái, không phải chị đã nói rồi sao, Vĩ Kiệt là thật sự không tồi. Lớn lên đẹp, người cũng thành thật, có công việc ổn định, không cần lo lắng. Nhà hần đã mua, xe cũng có, gả cho hần, em cái gì cũng không cần lòng. Hơn nữa cha mẹ hần cũng tốt, mẹ là dân quê thành thật, ba là tổ trưởng một nhóm trong xưởng, vợ chồng hai người tự có thu nhập, về sau không cần hai người dưỡng lão.”

“Sinh con cũng không cần tự nuôi, ba hần muốn về hưu, mẹ nó hiện giờ đều ở nhà. Sinh con thì để bọn họ trông giúp. Nói thật, người có điều kiện này vô cùng khó có được, mấy người xem mắt trước đều khóc là đòi phải gả cho hần nhưng hần đều không coi trọng. Ài ôi, ngay người trước đó nè, điều kiện rất tốt, còn một người nữa còn nói của hồi môn là một cái nhà bằng một cái cửa hàng đấy! Vĩ Kiệt cũng không coi trọng, loại chuyện này ấy mà, phải xem duyên phận...”

Tóm lại bà mối trước khi rời đi đều sẽ khen ngợi "hàng hoá" trong tay, nào là trên trời dưới đất hiếm có khó tìm, nào là mỗi người đều xem trọng hần, muốn gả hần, thậm chí nguyện ý

cho hần tiền.

La Thiên không biết Vương Vĩ Kiệt có phải thực sự tốt như vậy hay không nhưng cô cảm giác bản thân mình đã có tiền như vậy, vì sao còn phải đi xem mắt? Cho nên cô đây là không chịu nổi hai người già trong nhà thúc giục nên mới ra nhìn xem. Nếu thực sự về ngoài ra nhìn thì thử chấp vá cũng được, bằng không cô vẫn nên rời đi trước thì hơn!

Dù sao thì bạn trai cũ của cô chính là Đường tổng nha! Không so sánh sẽ không đau thương, hiện giờ thấy ai cũng đều so với Đường Diễn, ai ời... Tâm mệt.

Đại khái là thái độ La Thiên quá lạnh nhạt, sắc mặt Vương Vĩ Kiệt có chút không tốt. La Thiên còn bớt thời giờ xem qua điện thoại, nói là đến quốc khánh sẽ họp lớp, còn có ý tag La Thiên, bảo cô nhất định phải đến.

La Thiên tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn Vương Vĩ Kiệt. Hả bởi vì thái độ của La Thiên, có chút miễn cưỡng cười cười: “Cùng ai nói chuyện phiếm đây?”

La Thiên ngượng ngùng cười đáp lại: “Không phải, là tin nhắn của bạn học, tôi nhìn thoáng qua, không có việc gì lớn. À, tôi nghe mẹ nói về anh, anh thật lợi hại, ở độ tuổi như vậy đã là giám đốc, còn đã có nhà có xe, thật sự rất hiếm!”

Vương Vĩ Kiệt có chút kiêu ngạo nhỏ mà ngẩng cao đầu, lại vui vẻ nói: “Em cũng vậy, giới giải trí không dễ sống mà em ngăn ngừa mấy năm đã mua được nhà được cửa hàng, thực ghê gớm. Đúng rồi, đêm mai em có rảnh sao? Chúng ta cùng dùng bữa cơm!”

Bà mối Tạ nhìn hai người nói chuyện vui vẻ, liền nói mình đi mua nước uống, để hai người có không gian trò chuyện riêng.

Vương Vĩ Kiệt gạt đầu, La Thiên đang do dự nên từ chối như thế nào thì Vương Vĩ Kiệt lại tiếp tục hỏi: “Cuối tuần em có thời gian sao? Tháng này có một bộ phim điện ảnh mới ra, nghe nói khá hay.”

La Thiên không phải chứng mất Vương Vĩ Kiệt, nhưng cảm giác này vẫn khó mà nói. Hiện giờ cô đối bản thân đã có quyền tự chủ lớn, rất nhiều chuyện sẽ không để bản thân chịu ủy khuất. Cô không thiếu tiền, hôn nhân đối với cô mà nói, không hạnh phúc thì không cần cũng được, còn nếu hạnh phúc, dù cho đối phương sẽ kéo thấp trình độ sinh hoạt hiện giờ cô cũng sẽ không suy xét.

Nếu không muốn tiếp tục, cô sẽ không chấp nhận hai lần ra ngoài này. Nhưng mà nói thẳng... La Thiên trộm ngẩng đầu nhìn Vương Vĩ Kiệt một cái, hần có thể cảm thấy cô khinh thường hần hay không?

La Thiên có chút phiền não, mà cái phiền não nhỏ này, ở lúc Đường Diễn đột nhiên xuất hiện đã biến thành đại phiền não.

“Thiên Thiên!” Giọng Đường Diễn vẫn như cũ trầm thấp dễ nghe, hần đã sớm từ chỗ La Diễm hỏi thăm rõ ràng. Một đường nổi giận đùng đùng đuổi tới, ngay lập tức liền thấy người đàn ông ngồi đối diện La Thiên.

Đường Diễn lập tức nghĩ tới tên phó giám đốc Tiết Duy kia, đây là hoa đào không dứt mà!

Đường Diễn gạt nhẹ cà vạt, ngồi vào cạnh La Thiên hỏi: “Vị này là?”

La Thiên: “...”

Đường Diễn liếc cô một cái, tự giới thiệu với Vương Vĩ Kiệt: “Chào anh, tôi là bạn trai Thiên Thiên, anh là?”

Vương Vĩ Kiệt: “...”

Vương Vĩ Kiệt về mặt khiếp sợ quay đầu nhìn La Thiên: “Cô có bệnh à! Có bạn trai rồi còn chạy đi xem mắt làm cái gì?”

“Không phải, tôi không có!” La Thiên nhanh chóng xua tay.

Đường Diễn sát lại gần thân mật vuốt tóc La Thiên, ngữ khí mang vẻ uy hiếp nói: “Chúng ta còn cái gì chưa làm qua hả?”

Mất thấy Đường Diễn đã không biết xấu hổ nói ra loại lời này, La Thiên nhanh chóng ngậm miệng, chẳng lẽ lại nói cô bản thân không bán nghệ hả?

Vương Vĩ Kiệt tức khắc có loại phần nộ vì bị lừa gạt, trừng mắt nhìn hai người rồi đùng đùng tức giận rời đi.

La Thiên: “...”

Nhìn bóng dáng thê lương của Vương Vĩ Kiệt xa dần, cô lại yên lặng nhìn về phía Đường Diễn, chỉ thấy khóe môi hơi hơi cong lên nhưng ánh mắt nhìn cô lại lạnh khốc vô cùng. Tất cả đều biểu đạt: Em muốn chết sao?

La Thiên: Không hề!

Lại lần nữa thấy nam chính, cô thực sự có loại xúc động muốn khóc ngập WC... Nữ chính đâu? “Ánh trắng sáng” đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thông báo: Xin mượn của các bạn chút thời gian để đọc cái này. Đây là một chương cột mốc, sau chương này tình cảm của Đường Diễn càng xác định hơn, tình cảm của La Thiên cũng sẽ thay đổi nhưng cách xưng hô của hai người mình vẫn để là "tôi-em" mà không phải là "anh-em" vì mình thích cách xưng hô này, có cảm giác kun ngẫu vô cùng, hơn nữa cách xưng hô này mình thấy khá hợp với Đường Diễn. Đây chỉ là ý kiến cá nhân, nếu các bạn không thích cách xưng hô này thì xin vui lòng góp ý, mình sẽ sửa nếu số lượng nhiều

Edit: Linh Nguyệt

La Thiên ừ rừ cụp đuôi đi theo sau Đường Diễn trở về Ngõ Hậu, Đường Diễn một đường không nói gì dẫn cô đi vào văn phòng.

Vừa tiến vào văn phòng, Đường Diễn dựa cửa hỏi cô: “Xem mắt?”

La Thiển gạt đầu, nảo như bị úng nước ngẩng đầu liếc hần một cái, cúi đầu, lại ngẩng đầu liếc hần một cái, lại cúi đầu. Thật ra cô không cảm thấy phải sợ hần cái gì, chỉ là khí thế của hần quá mạnh mẽ, La Thiển thật sự không dám đối nghịch hần.

Đường Diễn cười lạnh hỏi: “Nhìn cái gì?”

La Thiển lập tức cúi đầu, Đường Diễn nói: “Ngồi.”

La Thiển co rúm người ngồi trên sô pha rồi mới mở miệng hỏi: “Sao anh lại quay lại rồi?”

Đường Diễn bị câu hỏi này làm cho ghen hống, nói: “Đi lấy cho tôi ít đồ ăn đi.” Vì sao lại trở về? Tôi còn có thể vì cái gì hả?

La Thiển bều môi: “Đây là cửa hàng của tôi!”

Đường Diễn cười lạnh: “Tiền em mua nhà mua cửa hàng kiếm ở đâu ra?” Là ai giúp em mua cổ phiếu, là ai thấy không đủ còn cho em thêm?

“Được! Được!” Có đạo lý, La Thiển phi thường thức thời đứng dậy đi lấy com trưa.

Lúc Đường Diễn ăn com vô cùng an tĩnh, hần cứ như vậy ngồi ở bên kia ăn, ăn một miếng lại liếc La Thiển một cái, ăn một miếng lại liếc một cái. Chờ hần ăn xong, La Thiển đã bị trừng không biết bao nhiêu lần, mọi tức giận đều bay sạch bách.

“Đường tổng, tôi lại lấy thêm Black Forest cho anh nhé?” La Thiển thử hỏi.

“Không cần.” Mắt hần đã trừng đến mặt mà người phụ nữ này vẫn không có ý tứ muốn xin lỗi, hần nào còn tâm tư ăn thêm.

“Không cần khách khí! Vừa rồi tôi thấy trong phòng bếp còn tận mười cái Black Forest* đấy!” La Thiển nói.

Đường Diễn: “Tôi, không, ăn!”

“Hay đổi thành White Forest*?”

*Bánh Black Forest – Đức Black Forest – người Đức hay gọi là bánh rừng đen, đây là một món tráng miệng, có nguồn gốc xuất xứ từ Đức. Bánh bao gồm nhiều lớp bánh bông lan chocolate xen kẽ giữa các lớp kem tươi trộn với anh đào, sau đó nó được phủ một lớp kem trên cùng, rồi được trang trí bằng quả anh đào đen và chocolate vụn. Điểm đặc trưng của loại bánh này nằm ở loại rượu brandy anh đào, vị rượu đặc trưng này đã làm nên tên tuổi cho bánh Black Forest ngày nay. (Mình nghĩ chắc cái black là dùng socola đen còn cái white là dùng socola trắng)

“White Forest?” Đường Diễn sững sờ.

La Thiển chỉ chỉ cái đĩa không trước mắt hần: “Đổi cho anh một bản toàn màu trắng luôn!”

Đường Diễn: “Không phải, chúng ta không nói đến bánh kem.”

“Hả?” La Thiển nhìn hần, hỏi: “Thế thì nói cái gì?”

Đường Diễn nuốt chút nữa ném cái đĩa không qua: “Giữa chúng ta ngoại trừ chủ đề bánh kem thì không còn gì để nói à?”

La Thiển yên lặng nhìn hần, tình huống hiện giờ thật đúng là không biết nên nói cái gì.

Đường Diễn thờ dài vẩy vẩy tay, La Thiển đứng dậy ngồi xuống đối diện hần. Đường Diễn hỏi: “La Thiển, trước đó tôi tới em không muốn cùng tôi tiếp tục, em lảng tránh cái gì? Hoặc là nói, em đang sợ cái gì?” Vì sao lại sợ Bối Bối như vậy? Vì sao mỗi lần Lâm Phi tới tìm hă cô đều vui vẻ như vậy?

Đường Diễn không phải không chú ý tới mà khi đó hần chỉ nghĩ tính cách của La Thiển là như thế. Nhưng hiện giờ xem ra, sợ hãi một người chưa từng gặp gỡ, quá không hợp lý.

La Thiển nhấp nhấp miệng, hoàn toàn không có ý muốn nói.

Đường Diễn tiếp tục hỏi: “Không chỉ vậy, đối với tôi em cũng vẫn luôn khoá chặt lòng mình. Một năm, em nói đi là đi, không nghĩ tới quay đầu lại. La Thiển, tôi không đủ ưu tú sao? Hay là một năm này, từng chút từng chút giữa chúng em cũng chỉ cho là do hợp đồng?”

Đường Diễn cúi người, duỗi tay sờ mặt La Thiển, nhẹ giọng nói: “Tôi không tin em vô tình như thế, em không chỉ có ở lảng tránh một ít vấn đề mà đồng thời còn tránh tôi. Là tôi đã làm gì sai? Hoặc là đã nói gì đó khiến em hiểu lầm?”

La Thiển cúi đầu không nói, Đường Diễn nâng mặt cô, nhìn thẳng vào hai mắt cô, thờ dài nói: “La Thiển, tôi thích em, tôi nghiêm túc thích em.”

Đường Diễn cảm thấy giữa mình và La Thiển một khúc mắc mà hần không nhìn thấy, cũng là việc La Thiển không muốn hoặc không bao giờ nói nó. Nếu việc này không thể giải quyết, nó sẽ trở thành trở ngại không cách nào vượt qua được giữa hai người.

Mà hần thậm chí ngay cả nó là cái gì cũng không biết, cho nên Đường Diễn nghĩ nên giải quyết vấn đề này trước tiên.

Nhưng mà rất rõ ràng là người nào đó căn bản không muốn phối hợp, vẫn pha trò nói: “Không phải đã nói chúng ta từ lúc bắt đầu đã không hợp sao?”

“Vậy thì bắt đầu lại lần nữa!” Nháy mắt biểu cảm của Đường Diễn liền thay đổi. Nếu như em không nói, tôi đây chỉ có thể hung dữ thôi.

La Thiển mắng: “Anh cho rằng đang chơi trò chơi sao?”

“Vậy em cho rằng có bao nhiêu khó khăn?” Đường Diễn nhướng mày.

La Thiển: “Ít nhất không phải rất đơn giản...”

Đường Diễn khoanh tay hỏi: “Hai ngày trước Thẩm Bối Bối tới đi tìm tôi.”

La Thiên sùng sốt, Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi cùng cô ấy đã phân rõ, tôi cũng đã nói tôi không còn yêu cô ấy, cũng đã nói với cô ấy tôi yêu em”

Ý tứ của Đường Diễn khi nói những lời, một cái là chứng minh cho La Thiên thấy cô không phải thể thân, hai là muốn cho La Thiên biết, hấn nghiêm túc.

Nhưng cái Đường Diễn thấy lại là sắc mặt La Thiên nháy mắt trắng bệch. Đường Diễn nhủ mảy hỏi: “Rốt cuộc em sợ Thẩm Bối Bối cái gì?”

La Thiên nhìn hấn, không nói chuyện. Đường Diễn duỗi tay kéo cô, La Thiên muốn né tránh lại bị Đường Diễn mạnh mẽ bắt lấy: “Nếu em không nói thì tôi không thể biết được. Tôi đã đứng cạnh em rồi, như vậy còn chưa đủ sao? Vẫn không thể làm em an tâm sao?”

Gìohh Đường Diễn có chút gấp gáp, La Thiên nhìn hấn, dò mắt nói: “Anh... Anh... Chính anh cũng bắt nạt tôi thì còn giúp thế nào?” Lời Đường Diễn nói trực tiếp dọa La Thiên sợ, cô nhất thời không phân rõ tình huống, nói thẳng ý nghĩ trong lòng

“Tôi bắt nạt em lúc nào?” Đường Diễn cảm thấy vô cùng oan ức. Lúc nói mấy lời này, vẻ mặt hấn mù mờ như mơ ngủ.

La Thiên không đáp, một mình thất hồn lạc phách, bất chợt cảm thấy vô cùng lạnh. Thẩm Bối Bối đã biết? Cô ta sẽ không ngày mai lập tức ra tay đấy chứ?

Đường Diễn không được đáp án, trong lòng vừa khó hiểu vừa không có biện pháp với La Thiên lúc này, chỉ có thể cắn răng nuốt xuống không đề cập tới.

Lúc đó hấn không hề nghĩ tới, cái đáp án này lúc đêm về sẽ lấy một phương thức hấn chưa từng nghĩ tới hiện ra trước mắt hấn.

Một đêm kia, La Thiên nằm mơ. Cô mơ thấy Lâm Phi, mơ thấy Đường Diễn, mơ thấy Thẩm Bối Bối.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Lâm Phi cầm bàn thảo trong tay vừa khóc vừa lắc đầu, không ngừng nói với Đường Diễn nói không phải, không phải, bàn thảo của cô là một cái khác.

Đường Diễn trầm mặc nhìn cô rồi chậm rãi rút tay ra. Hấn không tin cô?

Lâm Phi thương tâm muốn chết, cô đi theo hấn một năm rồi, một năm gần đây đã ý thức được lòng Đường Diễn đang dao động nhưng cô biết, chung quy mình không thể so với người kia trong lòng hấn.

Lâm Phi đau lòng rời đi, Đường Diễn yên lặng nhìn.

Nhìn hình ảnh này, La Thiên dùng sức lắc đầu. Cho dù là đang ngủ mơ, trán cô cũng không ngừng chảy hôi. Cô biết kế tiếp là chuyện gì, cho nên không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi cơn mơ.

Lâm Phi rời đi, Đường Diễn trở nên phóng túng. Cuộc sống vốn bình đạm bị quấy rầy, hấn không quen với cuộc sống không có Lâm Phi. Lâm Phi luôn lo lắng chu toàn mọi mặt, tất cả đối với Đường Diễn một lần nữa khôi phục thân phận độc thân mà nói, vô cùng không tốt. Nhưng hấn vẫn chưa ý thức được, Lâm Phi đối với hấn quan trọng như thế nào.

Lâm Phi đau lòng rời đi, Phùng Nhất Khê sao có thể mặc kệ cô một mình? Hấn không ngừng an ủi, không ngừng chăm sóc.

Cuối cùng, Đường Diễn không chịu được nỗi nhớ nhung trong lòng, đi tìm Lâm Phi lại thấy cô đang ở cùng hấn.

Đường Diễn và Phùng Nhất Khê đánh nhau một trận. Nữ chính dù sao cũng là nữ chính, bị Đường Diễn làm tổn thương nhưng vẫn chỉ yêu Đường Diễn, cho nên đã theo Đường Diễn trở về.

Cô theo hấn trở về, hấn yêu quý cô, cũng bắt đầu tin tưởng cô.

Hấn mang theo tâm tư áy náy điều tra ngọn nguồn mọi chuyện. Thì ra sở dĩ cô chịu ủy khuất không phải bởi vì cô mà là vì hấn đã từng hoa tâm.

Đường Diễn gắt gao nắm chặt tư liệu trong tay, nhàn nhạt mở miệng: “Đáng chết!”

Thanh âm vừa lạnh nhạt lại vừa vô tình. Cho dù chỉ là ở trong mộng, La Thiên vẫn bị hai chữ này dọa sợ, kinh hãi trong lòng không ngừng gia tăng. Mà Đường Diễn ở một gian phòng khác, đầu cũng đầy mồ hôi. Hấn có thể thấy tất cả, thông qua mắt của bản thân, hoặc là thông qua cái nhìn của một người nào đó đứng xem. Nhưng bất kể là loại nào, hả đều không thể khống chế bản thân trong giấc mộng này.

Hấn chỉ có thể nhìn giấc mơ ấy, từng cảnh rồi từng cảnh, những người khí phách, ngu dần, si tình ấy, mỗi một người tuy đều là hấn nhưng lại không phải bản thân mà hấn biết đến.

Hấn thấy ánh mắt phẫn nộ của bản thân, hấn biết cái loại ánh mắt này là muốn động thủ. Có lẽ do bọn họ cùng là một người nên mỗi một thói quen, một động tác, một ý nghĩ của người này, Đường Diễn đều có thể lý giải.

Đường Diễn trong mộng kia thậm chí không tự mình hiện thân mà để thư ký Kiều xuất hiện ở phòng hóa trang của La Thiên. Ánh mắt thư ký Kiều lúc đó nhìn La Thiên vô cùng lạnh nhạt. Cô mở miệng nói với La Thiên: Cô bị đoàn phim này đào thải.

“Tôi biết nhỏ bé không hề sai. Nhưng anh không thể không thừa nhận, cái loại nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của anh vô cùng khó khăn...” Dáng vẻ La Thiên lúc nói những lời này hiện lên trong đầu Đường Diễn.

La Thiên trong mộng giống như phát điên mà nói không thể nào, cô không tin, cô không tin Đường Diễn đối với cô sẽ vô tình như vậy, nhất định là có hiểu lầm gì đó.

La Thiên chạy tới bãi đỗ xe đợi Đường Diễn bốn tiếng đồng hồ, đợi được lại là Đường Diễn đi cùng Lâm Phi, cô như lên cơn, điên cuồng cầu xin. Đường Diễn nhủ mảy, hấn không cần động tay đã có bảo an tới đuổi cô đi. La Thiên chặt vật ngã trên mặt đất, cô khóc lóc nói, Lâm Phi là tiểu tam.

Dưới góc nhìn của La Thiên, Lâm Phi quả thật là tiểu tam. Lúc Đường Diễn xác định muốn Lâm Phi làm tình nhân vẫn chưa cùng La Thiên đoạn tuyệt quan hệ.

Đối với Đường Diễn, đây chẳng qua chỉ là kết thúc một cuộc giao dịch rồi lại bắt đầu một cuộc giao dịch khác. Nhưng đối với La Thiên, cô đã dấn thân vào đoạn tình cảm này, bạn trai vừa tách ra đã xác định bạn gái tiếp theo, vậy nên Lâm Phi đối với La Thiên không khác gì một tiểu tam.

Đường Diễn nhủ mảy nhìn toàn bộ cảnh trong mộng. Đường Diễn này khiến hấn cảm thấy xa lạ, La Thiên này hấn cũng cảm thấy xa lạ.

Nhưng cô quả thật là La Thiên. Tuy rằng trong mộng nhưng hấn đối với cô, tựa hồ cũng quá... lãnh khốc.

Đang nghĩ như vậy, Đường Diễn lại phát hiện La Thiển trong mộng đã thay đổi biểu tình, sợ hãi nhìn hai người trước mặt, vừa đứng dậy lùi về phía sau vừa bảo đảm nói: Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ quấy rầy hai người nữa.

Đường Diễn đương nhiên không biết, La Thiển lúc này chính là La Thiển mà hắn vẫn quen thuộc. Đây là lần đầu tiên La Thiển có thể khống chế thân thể của mình ở trong mộng.

La Thiển quá sợ hãi. Khi phát hiện mình có thể khống chế La Thiển trong mộng, ý nghĩ đầu tiên của cô là lập tức rời xa nam nữ chính, như vậy bọn họ sẽ không thương tổn cô.

Vì sao chứ? Rõ ràng cô đã muốn cách bọn họ thật xa, thật xa... Nhưng tại sao cô ngay lúc đó, ngay lúc tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra mới có thể khống chế thân thể này? Chuyện đã tới mức này, còn có thể làm cái gì chứ?

Biểu tình kinh sợ biểu của cô hoá thành cây kim từng chút từng chút đâm vào lòng Đường Diễn. Cho dù chỉ là ở trong mộng, nhưng cô đang sợ hãi! Hắn có thể từ trong đôi mắt kia nhìn ra được cô sợ hãi, rất sợ!

Đường Diễn ở trong mộng rất cuộc làm sao vậy? Vì sao sau đó còn xảy ra nhiều chuyện như vậy? Rõ ràng hắn đau lòng La Thiển, nhưng hắn ở trong mộng lại chỉ đạo thư ký Kiều rất nhiều mệnh lệnh.

La Thiển bị sa thải, bất luận ai muốn giúp cô đều sẽ bị Đường thị cảnh cáo. Cho dù có một hai người bởi vì hợp đồng đã thực hiện gần xong mà không màng cảnh cáo của Đường thị tiếp tục cho La Thiển thông cáo thì Đường Diễn cũng sẽ thông qua Đường Hình, đàn áp bộ phim của cô. Bộ phim đầu tư không thể phát sóng, ai còn dám tìm cô?

La Thiển không còn đường đi, Đường Diễn nhìn cô bất luận làm việc gì cũng đều bị hắn ra tay đàn áp, nhìn cô cuối cùng phải bắt đầu những ngày tháng nhạt nhẽo kiếm sống. Cô không dám liên hệ với người nhà, một người một mình ở kinh đô, dựa vào mấy đồng tiền này mà sống qua ngày.

Đường Diễn giãy giụa, há muốn khống chế bản thân trong mộng. Nhưng dù hắn cố gắng thế nào, cuối cùng cũng đều thất bại.

La Thiển càng ngày càng lờ mờ lếch thếch, càng ngày càng gầy. Cô không còn có tâm tình tới quấy rầy hắn và Lâm Phi. Bởi vì cô phải tốn càng nhiều thời giờ để sinh tồn.

Đúng vậy, không phải sống, là sinh tồn.

Một người có thể hèn mọn đến tình trạng gì?

Chắc có lẽ chính là như Đường Diễn đang thấy đi! Từ một La Thiển cao cao tại thượng lại bị ép đến tình cảnh này, ở dưới ánh nắng chói chang, thời tiết 39 độ ngồi chờ một đám người uống nước xong để nhặt chai không.

Đường Diễn cảm thấy, đây đã là tình cảnh thảm nhất, cho đến khi hắn thấy cô bị người ta mang đi.

Tầm mắt của Đường Diễn đột nhiên tối đen, hắn không thấy được La Thiển chịu thương tổn như thế nào, chỉ nghe thấy giọng cô khẩn thiết xin tha. Cô nói cô không dám nữa, cô kêu gào thảm thiết, cuối cùng là giọng nói suy yếu.

Đường Diễn đột nhiên từ trong mộng giật mình tỉnh lại. Hình ảnh cuối cùng hắn thấy, một La Thiển đầu bù tóc rối, dưới thân một màu đỏ máu, cùng với hai chân dị dạng.

Đồng thời mạnh mẽ từ trong mộng tỉnh lại, còn có La Thiển. Cuộc sống kia chân thật như chính cô đã trải qua, cảm giác đau đớn kia tới giờ La Thiển vẫn cảm nhận được.

La Thiển vẻ mặt chết lặng, chưa kịp hoàn toàn thoát khỏi giấc mơ ngắn ngủn mấy giờ này. Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, cô có chút sợ hãi lùi về phía sau. Cô quả nhiên vẫn sợ suýt quá, bởi vì sự ôn nhu của Đường Diễn, bởi vì cô chưa từng tự mình trải qua. Sợ hãi lại càng lo lắng nhiều hơn cuộc sống sau này.

Nếu như trước đây, nếu như trước đây để cô trải qua những ngày đó, cô nhất định nhất định sẽ không cùng Đường Diễn dây dưa nửa năm.

Đường Diễn cuối cùng tự mình mở cửa vào được, La Thiển quả nhiên đã tỉnh, ánh mắt cô nhìn qua không hề khác trong mộng.

Trong nháy mắt Đường Diễn liền biết được, hắn và La Thiển cùng nhau trải qua một giấc mộng, hoặc là nói, hắn đã tiến vào... mộng của La Thiển.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Edit: Linh Nguyệt

“Thiên Thiển!” Đường Diễn nhẹ giọng gọi cô.

La Thiển chấn động, cúi đầu: “Tôi không mở cửa.”

Đường Diễn cười khổ một tiếng: “Em cũng không khóa cửa!”

“Ừ!” La Thiển đáp.

Nếu nói tất cả đều là số mệnh, thì đây nhất định là cửa sau mà trời cao ban cho Đường Diễn, đêm nay La Thiển bởi vì tinh thần không ổn mà vẫn chưa khóa cửa.

Đường Diễn xoay người đóng cửa rồi đi đến mép giường, ngồi ở trước mặt La Thiển, duỗi tay sờ sờ đầu cô nói: “Đêm nay, tôi muốn ngủ ở đây!”

La Thiển lắc đầu, Đường Diễn lại nói tiếp: “Thật xin lỗi.”

La Thiển còn không kịp hiểu hắn xin lỗi cái gì thì Đường Diễn đã ôm cô nằm xuống, đắp chăn lên.

Thật xin lỗi, lúc này phải làm trái ý em rồi.

La Thiến sợ, Đường Diễn cũng sợ.

Hắn ôm chặt La Thiến, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi! Có tôi ở đây.”

Cô đã ở trong lòng hắn, sao hắn có thể làm cô tổn thương chứ? Kia chẳng qua chỉ là mộng. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, cũng sẽ không có ai được phép tổn thương cô.

La Thiến biết tất cả giấc mộng này đều là cốt truyện. Nguyên chủ là một nữ phụ ác độc, nhưng kết cục của cô ấy... quá thảm, cũng quá đau.

Đó không phải mộng, đó là tương lai. Cô đã từng chỉ có ký ức mơ hồ, phần lớn cảm giác đều là người đứng xem, nhưng đêm nay, cảnh trong mơ để cô trải qua một phen hoàn toàn.

Ngày thứ hai, La Thiến tỉnh lại còn có chút nao nao, Đường Diễn cũng bởi vì đêm qua không ngủ ngon mà tinh thần có vẻ tinh thần xuống dốc. Hai người từ phòng bước ra, còn quần áo bất chỉnh.

La Diễm đang nấu cơm trong bếp nháy mắt lên kinh ngạc nhìn hai người, bát trong tay cũng không cầm chặt, xoảng một tiếng rơi xuống đất, vỡ nát.

Có lẽ là bị âm thanh này làm cho bùng tỉnh, La Thiến nhìn La Diễm, miễn cưỡng cười nói: “Chị làm gì đấy?”

Ánh mắt La Diễm đảo qua đảo lại giữa hai người, hỏi: “Làm hòa rồi?”

La Thiến quay đầu nhìn Đường Diễn, Đường Diễn gật đầu nói: “Vâng.”

La Thiến rất muốn ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nhưng tinh thần lại không cho phép thân thể có cái hành vi này.

Ăn cơm xong, La Diễm đưa Vệ Ngọc Đào đến trường học rồi đi làm. La Diễm học việc nghiêm túc lại rất nhanh chóng, quán cà phê đã không cần La Thiến bắt buộc phải tới xem xét, tự La Diễm cũng có thể quán tốt, ngồi trong phòng đêm tiền. Chỉ cần khách tới không gây sự, La Diễm cũng không cần phải ra ngoài.

Trong nhà chớp mắt chỉ còn lại La Thiến cùng Đường Diễn. Tình cảnh trong mộng vẫn còn rõ ràng trước mắt, La Thiến sợ Đường Diễn, sợ Phùng Nhất Khê, càng sợ thù đoạn của "ánh trăng sáng" Thẩm Bối Bối.

Sau khi cô rời khỏi vốn nên cùng những người này đoạn tuyệt quan hệ. Nhưng Đường Diễn vẫn luôn dây dưa, Lâm Phi cũng không biết nghĩ như thế nào, Thẩm Bối Bối liệu có ra tay hay không? La Thiến trong lòng không ngừng nghĩ linh tinh, không khỏi có chút thất thần.

Đường Diễn thấy hôm nay La Thiến không có tinh thần, cũng không làm phiền cô. La Thiến không chủ đích ẩn ẩn điều khiển từ xa, một kênh rồi lại một kênh, không để ý đó là kênh nào, trong lòng chỉ nghĩ nên khuyên Đường Diễn trở về như thế nào.

Sau đó ở kênh tin tức bản địa thấy tin trời nóng, có người hảo tâm cung cấp nước khoáng miễn phí cho người dọn vệ sinh, La Thiến không tự giác mà dừng ở kênh này.

Người trong TV đều bị La Thiến xem thành chính mình, nhất thời có chút bị thương.

Đường Diễn thâm là người đứng đầu một công ty khoa học kỹ thuật, vốn không tin quỷ thần, mà cảnh trong mơ hôm qua lại khiến ý nghĩ này của hắn có chút chao đảo. Hắn không xác định được cảnh trong mơ có phải nhất định sẽ trở thành sự thật hay không, nhưng trong mộng, hắn quả thật giống như lời ngày hôm qua La Thiến nói, hắn... bắt nạt cô, chèn ép cô.

Đường Diễn không nghĩ muốn giấu chuyện này. Hắn hiểu rõ hắn muốn cái gì, hắn cũng không muốn La Thiến sẽ trốn tránh. Dù đây là chi thị của trời cao cũng không thể làm hắn lùi bước.

Hắn cũng sẽ không cho La Thiến lùi bước. Xem TV, ngày người? La Thiến, em có thể trốn được cả đời sao?

Đường Diễn hỏi La Thiến: “Giấc mộng đêm qua... Chính là nguyên nhân sao?”

“Có ý gì?” La Thiến nhú mày nhìn Đường Diễn, cô không hiểu ý tứ trong lời của hắn.

Đường Diễn tới gần cô, nhẹ giọng nói: “Em nói tôi bắt nạt em, là như trong mộng sao? Chặn đường sống của em, bức em phải ăn xin?”

La Thiến trừng lớn hai mắt, Đường Diễn càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

Hắn cười khổ nói: “Người trong mộng không phải anh! Anh chưa từng nghĩ tới sẽ chặn đường sống của ai, huống chi... Tôi thích em như thế, sao có thể ra tay được?”

La Thiến liếc hắn nhìn một cái rồi cúi đầu nhẹ giọng nói: “Anh nhất định sẽ thích Lâm Phi, đó chính là sự thật!”

Đường Diễn hít sâu một hơi: “Nếu tôi sẽ thích cô ấy thì sao phải chờ tới bây giờ? Lâm Phi vài lần đến tìm, tôi đâu có gặp nào? Huống chi, cái gì gọi là sự thật? Chuyện tôi chưa bao giờ làm qua sao lại coi là thật được?”

La Thiến cũng không truy cứu cái này, chỉ nói: “Nhưng đối với tôi, đây chính là sự thật. Đường Diễn... Anh thấy cái gì?”

Đường Diễn đem những gì hắn chứng kiến trong mộng đơn giản nói lại, La Thiến nhấp nhấp miệng, trong lòng lại vô cùng khiếp sợ.

Cô có thể mơ thấy, tóm lại là có nguyên nhân, dù sao thì cô cũng không phải nhân vật trong quyển sách này.

Nhưng, Đường Diễn mơ thấy thì sao? Hắn vốn là nam chính của quyển sách này, dựa theo định luật thì hắn cũng có vòng sáng của nhân vật chính, sao lại vô duyên vô cớ mà mơ thấy chứ? Cốt truyện còn muốn tiếp tục hay không?

“La Thiến, chuyện trong mộng, là thật sự?” Đường Diễn muốn đi từng bước từng bước một dẫn đường cho La Thiến.

“Anh hỏi tôi có là thật hay không? Đường Diễn, tương lai như vậy, anh cảm thấy tôi dám đem ra đùa sao?” Nếu hai người đều đã thấy, vừa hay, La Thiến mở miệng muốn Đường Diễn rời đi cũng dễ nói hơn.

“Còn chưa phát sinh, sao em biết nhất định sẽ xảy ra?” Đường Diễn hỏi lại.

“Tôi đã gặp được Lâm Phi, gặp được Phùng Nhất Khê, gặp được anh, như vậy còn chưa đủ sao?” La Thiến nửa thật nửa giả đáp lại.

“Nếu thật sự cảnh trong mơ kia là dự báo của tương lai thì hiện tại cũng đã qua mấy tháng, những chuyện đó đâu có xảy ra?” Đường Diễn nhướn mày.

La Thiên: “...” Dù cho như thế thì đây cũng là kết quả tôi tự mình nỗ lực có được, liên quan quái gì đến anh?

Đường Diễn tiếp tục nói: “Hơn nữa, mấy hôm trước Phùng Nhất Khê còn chào hỏi em, quan hệ của hắn cùng Lâm Phi cũng chưa có cái gì tiến triển, không có khả năng nằm mơ như vậy... Chưa kể, tôi nhất định sẽ không để nó xảy ra.” Hắn nắm chặt tay, bởi vì nghĩ đến hình ảnh La Thiên trong mộng gian nan sinh tồn cùng với khung cảnh cuối cùng cả người đầy máu kia mà nổi cả gân xanh.

La Thiên tiếp tục im lặng. Cô cũng không biết vì sao mà cốt truyện lại biến thành như vậy. Quốc khánh đã qua lâu mà Lâm Phi cùng Đường Diễn còn chưa ký hợp đồng tình nhân; nam chính còn chạy tới chỗ cô đòi nói lại tình xưa; Phùng Nhất Khê căn bản cũng không quán lấy nữ chính, "ánh trăng sáng" trở lại trước thời gian, biết Đường Diễn thích cô nhưng vẫn chưa ra tay...

Tuy rằng cô sớm đã cảm thấy cốt truyện trở nên kỳ quái nhưng vì để tránh đi cái kết cục bi thảm này nên vẫn dựa theo suy nghĩ của bản thân, thời gian vừa đến liền thu dọn hành lý chạy lấy người.

Đường Diễn thấy cô như suy tư gì, tiếp tục dụ hoặc cô buông một cái nhỏ để đổi lấy cái lớn: “Hơn nữa Thiên Thiên, em không có nghĩ tới một vấn đề khác sao?”

La Thiên: “???”

Đường Diễn vừa cười vừa nhìn cô nói: “Những việc trong mộng, nếu em lẻ loi một mình, ngược lại càng dễ dàng giẫm lên vết xe đổ. Một khi sự việc nhất định sẽ xảy ra, em không phải em muốn tránh là có thể tránh được, huống chi nếu đây thật sự là tương lai thì sẽ dễ dàng tránh được như vậy sao? Nhưng nếu em ở cạnh tôi, tôi có thể đảm bảo những việc này sẽ không phát sinh.”

La Thiên sững sờ: “!!!” Cái quỷ gì thế?

“Bất kể là việc trong mộng hay bất cứ chuyện gì em có thể nghĩ đến, tôi đều sẽ chắn cho em.” Hắn ngồi xuống cạnh La Thiên, nhẹ giọng nói: “Thiên Thiên, tôi có năng lực này, cho nên dám đảm bảo. Cho dù hiện tại em ăn uống không lo, tránh xa tôi, em có đủ tin tưởng mình có thể tránh được mọi chuyện trong mộng không?”

Lời của Đường Diễn nhất thời khiến La Thiên trở tay không kịp, về mặt cô mơ màng nhìn Đường Diễn nói: “Không phải, sao lại không tránh được chứ? Hơn nữa... Hơn nữa... Tôi... Tôi có chút loạn, tôi phải đi ngủ một giấc để ổn định tinh thần đã.” La Thiên nhất thời không phản bác lại được, tự làm mình hôn mê, choáng váng đứng dậy trở về phòng.

Đường Diễn cũng không ép cô: “Đi đi! Đêm qua em không ngủ, đi vào ngủ tiếp đi. Chậm rãi từ từ suy nghĩ, anh không vội.”

Sau đó, La Thiên về mặt nghỉ hoặc mơ màng bước về phòng, Đường Diễn nhìn bóng dáng La Thiên rời đi, sắc mặt chậm rãi lạnh lẽo.

Cảnh trong mơ...

Đường Diễn hí híp mắt. Nếu, những chuyện đó là thực thì quá thật, bất kể là hắn hay Phùng Nhất Khê, La Thiên tránh đi là cách làm đúng. Chỉ cần cô không mơ thấy mấy chuyện kia thì sau khi cô rời đi, ai cũng sẽ không quay đầu tìm cô gây phiền toái.

Nhưng hiện giờ đã không phải La Thiên tránh đi là được, Đường Diễn sờ sờ đồng hồ trên cổ tay phải.

Cô dùng thời gian một năm hoà tan hắn, khiến hắn buông bỏ mọi phòng bị, chấp tay dâng lên trái tim. Nói hắn tàn nhẫn cũng được, hắn nhất định không để La Thiên rời đi. Huống chi Đường Diễn tự tin, chỉ có ở cạnh hắn, La Thiên mới được an toàn nhất.

Đường Diễn nhắm mắt chậm rãi tiếp nhận sự thật không khoa học này. Bất kể hắn tin hay không, chỉ cần La Thiên tin thì hắn phải khiến La Thiên hiểu, tất cả đều chỉ là mộng mà thôi. Cho dù không phải, cũng chỉ có hắn mình mới có thể cho cô sự an toàn.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Sự việc khó khăn nhất cùng sự việc bi thảm nhất La Thiên đều đã trải qua, cũng vì đã trải qua cho nên cô biết, đối với khả năng không biện pháp nào thay đổi kết cục chỉ có hai cách giải quyết, tiêu cực tiếp thu hoặc lạc quan tiếp thu.

Lạc quan? Cũng không dễ dàng. Giống như La Thiên đã từng nói, trên lưng đeo quá nhiều, cô không thể không học quên đi, học tiếp thu, học cười ngây ngô. Bởi vì trừ như vậy, cô không làm được gì khác, giống như đời trước của cô, đến thời khắc cuối cùng của sinh mệnh thì không thể làm gì khác, chỉ có thể tiếp nhận. Bất luận là cuộc sống hay sinh mệnh, tuy cô không tìm không phôi nhưng không phải sẽ không khổ sở, không bị thương.

Dù rằng sau khi La Thiên học được kỹ năng không tìm không phôi này, cuộc sống vui vẻ thêm một ít.

Đã từng chịu những bất công đó nên cho dù La Thiên hiểu rõ cũng phải tốn thời gian một ngày để bản thân tiếp thu. Hiện tại xem xét cả đời sau này của nữ phụ, La Thiên mất... ba ngày để tiêu hóa!

Cho nên giữa trưa ba ngày sau, khi La Thiên mở cửa thì Đường Diễn đang nghiêm túc bày thức ăn ra bàn.

“Anh đi mua cơm sao?” La Thiên đã có thể tự nhiên hỏi.

Đường Diễn im lặng gật đầu, La Thiên nhìn cơm hắn mua trở về hỏi: “Mua ở đâu?”

“Một nhà hàng chỗ Ích Khu Hồng Quảng.” Đường Diễn đáp.

La Thiên lại nhìn màu sắc hỏi: “Sao tất cả đều là đồ ăn cay?”

Đường Diễn mặt không biểu cảm tiếp tục sắp xếp, mang theo một tia mắt tự nhiên nói: “Tên nhà hàng là Hot Girl*!”

*Theo bản gốc là 辣妹子湘菜馆, mình search thì nó ra là một nhà hàng tại Quảng Châu nhưng không thể search được tên chính nên mình để luôn tên theo tiếng anh

La Thiên cẩn thận nghĩ lại, hình như đúng là có một nhà hàng như vậy, cười một tiếng, nói: “Sao anh lại mua ở đó?”

“Ồ cửa có một tấm poster viết là nỡ thực giải toả nóng bức ngày hè.” Đường Diễn thờ dãi.

La Thiên càng cười to hơn: “Cái poster đó có từ mấy tháng trước rồi, nếu không thì giữa mùa hè mấy ai nguyện ý đi vào. Người ta hỏi sao cay như thế, bọn họ đều trả lời là lấy độc trị

độc!”

Đường Diễm vốn đang buồn bực lại thấy La Thiên cười đến vui vẻ, biểu tình nhất thời nhu hoà hơn không ít, nhìn La Thiên: “Ăn đi! Không phải em thích ăn cay sao?”

La Thiên vừa vào bếp vừa nói: “Cũng không hẳn, món nào ăn ngon mà em chả thích, có phân biệt cay hay không cay đâu! Em làm cho anh bát mì nhé!”

“Không cần, tôi tự mua mì Ý rồi!”

La Thiên thấy hán quả thật đang chuẩn bị thức ăn khác mới đi qua ngồi xuống ăn cơm.

Tuy rằng chịu ảnh hưởng lớn từ giấc mộng kia nhưng La Thiên thân có một loại công năng tự điều tiết, nếu là ngày thường nằm mơ gặp cảnh như vậy cô ít nhất sẽ bị dọa sợ mấy ngày. Nhưng lời Đường Diễm thực sự ít nhiều có hiệu quả, cốt truyện đã thay đổi, mọi chuyện trong mộng đến nay một việc cũng chưa thành, huống chi còn có Đường Diễm bảo đảm, cô thực sự an tâm hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, lúc La Thiên gấp một miếng thịt bò hầm không tự giác nhìn về phía Đường Diễm, sau đó mỉm cười. Đường Diễm thấy nhìn qua, thấy cô cười cong cong hai mắt khoe miệng cũng gọi lên nói: “Mau ăn đi!”

“Dạ!” La Thiên đáp.

Hai người không vạch trần, không ước định cũng không nói hòa hảo, chỉ đoạn đối thoại đơn giản này đã đại biểu La Thiên nguyện ý thứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83

Edit: Linh Nguyệt

Bộ phim điện ảnh mà La Thiên tham diễn vai tiên nữ nghe nói định ra rạp vào quốc khánh năm nay, La Thiên còn nhận được hai vé từ Giang đạo.

Lúc đó cô còn rất kỳ quái hỏi Giang đạo: “Nhưng cái phim kia của ông mới quay có mấy tháng mà?”

Giang đạo lập tức cúp điện thoại, một câu cũng không muốn nói cùng La Thiên.

La Thiên về mặt ngốc hỏi Đường Diễm: “Ông ta làm sao thế?”

Đường Diễm ngồi ở sofa đọc báo, đầu cũng không thèm ngẩng lên đáp: “Vốn dĩ chỉ là phim điện ảnh kỹ xảo năm xu, chắc cấp tốc quay để kịp chiếu lúc quốc khánh. Em nói thử xem?”

La Thiên a a nói: “Thẹn quá hoá giận!”

Đường Diễm cười, sờ đầu cô nói: “Không phải, là bị em trắng trợn hỏi thẳng nên mới giận! Không cúp điện thoại thì hán phải trả lời như thế nào?”

La Thiên: “...” Có đạo lý, tổng cũng không thể nói: À, tôi tùy tiện quay đây.

Tâm thái của La Thiên trước nay đều như vương bát đần có tiện nghi không chiếm, phim điện ảnh có mình tham diễn đương nhiên là muốn cổ động, huống chi vé xem còn miễn phí nữa chứ?

Tuy rằng quan hệ của cô cùng Đường Diễm vẫn chưa xác nhận chính thức nhưng hai người ở chung không tồi, ngoại trừ việc không cùng một phòng.

La Thiên không có bởi vì cảnh trong mơ mà hồ hững với Đường Diễm, chủ yếu là do hình tượng của Đường Diễm ở trong lòng La Thiên một năm trở lại đây có chút ăn sâu bén rễ rồi. Bạn cho rằng người ta lãnh khốc vô tình sao? Không phải, người ta đơn thuần là mặt than. Bạn cho rằng người ta không dễ hầu hạ? Không phải, người ta có đồ ngọt là tốt rồi. Bạn cho rằng người ta tính tình không tốt? Chính là, hán rất dễ dỗ...

Bởi vì đã quen, cho nên dù Đường Diễm trong mộng lãnh khốc vô tình, không dễ hầu hạ, tính tình không tốt, lòng dạ hẹp hòi, vân vân... nhưng đối với La Thiên mà nói, Đường Diễm trước mắt vẫn tương đối chân thật. Đây cũng là nguyên nhân La Thiên sợ Thẩm Bối Bối hơn Đường Diễm.

Vậy nên khi Đường Diễm nói muốn một lần nữa bắt đầu, La Thiên không đồng ý cũng không cự tuyệt. Dù sao thì Đường Diễm có nói một câu rất đúng, đám người Thẩm Bối Bối muốn tổn thương cô, ở trước mặt Đường Diễm đều không đáng nhắc tới.

Ngày phim chiếu, La Thiên từ sáng sớm đã lôi kéo Đường Diễm rời giường nói: “Dậy nhanh dậy nhanh, phim sắp bắt đầu rồi.”

Đường Diễm vừa nương theo lực đạo của cô rời giường vừa ở trong lòng mắng Giang đạo n lần. Chính hán khiến La Thiên muốn xem phim, còn gửi vé suất chiếu lúc chín giờ sáng ở rạp phim Ích Khu Hồng Quảng.

La Thiên sáng sớm liền bắt đầu gọi gọi quát quát, còn trực tiếp vọt vào phòng Đường Diễm kéo hán rời giường. Đường Diễm vốn dĩ không có thói quen ngủ nướng, là từ sau khi ở cùng La Thiên mới bị lây nhiễm.

Mới hơn bảy giờ sáng đã La Thiên kéo dậy, ánh mắt hán lạnh băng, đáng tiếc La Thiên sớm đã miễn dịch từ lâu, một chút cũng không hề để ý ánh mắt sống không còn gì luyến tiếc của Đường Diễm, lôi kéo hán nói: “Rời giường rửa mặt ăn sáng nhanh, sắp muộn mất rồi! Phải nhanh lên.”

Rất nhiều fans chọn "đuôi" lần chiếu phim đầu tiên lúc đêm khuya ngày 30 tháng 9, La Thiên nghỉ ngơi, bộ điện ảnh đầu tiên của mình, lần chiếu đêm khuya đầu tiên không kịp thì lần chiếu ngày đầu tiên cũng không tới!

Đường Diễm đem công ty hoàn toàn giao cho mẹ Đường nên thanh nhàn hơn không ít, không cần làm việc, gần đây chỉ một lòng một dạ đem La Thiên lừa trở về.

Ủm? Lừa? Đường Diễn lại nghĩ, không phải, hẳn không phải loại người như vậy, hẳn là muốn theo đuổi La Thiển.

Ăn xong bữa sáng, ra khỏi nhà cũng đã tám rưỡi, La Thiển bực mình đẩy Đường Diễn ra cửa, nếu không hẳn còn có thể tiếp tục lãng phí nửa giờ.

“Đều tại anh ăn chậm.” La Thiển oán giận nói.

Đường Diễn quay đầu lại nhìn, chờ cô đi xong giày mới lôi kéo cô nói: “Tối kíp.”

Quả nhiên như lời Đường Diễn, lúc hai người đến rạp thì phim vẫn chưa mở màn, thậm chí bởi vì là ban ngày nên người xem không nhiều lắm. Phần lớn đều là fans, La Thiển mang khẩu trang, kéo tay Đường Diễn đi vào.

Lúc ngồi xuống chỗ, sau La Thiển lại có một đội bảy, tám người tới. Hẳn là cùng nhau tới, La Thiển nhìn thoáng qua rồi quay đầu, cô không thích nhất chính là loại thanh niên ăn chơi lêu lổng này.

Nếu tính tình tốt thì La Thiển còn thấy tạm được, chứ cái loại đáng về lưu manh, cho rằng mình là số một thế giới này, La Thiển đã từng bị cho ăn mẹt, từ trước đến nay đều tránh được thì nên tránh.

Đường Diễn thấy cô tưng tưng, khẽ cười, cảm thấy như đã lâu lắm rồi không thấy một La Thiển như vậy. Từ sau khi La Thiển tới đây, có lẽ là do đã có sự nghiệp của chính mình nên tinh thần đúng chuẩn ngẩng đầu ưỡn ngực, lúc nói chuyện đều mang theo một loại ngạo khí.

“Làm sao vậy?” Đường Diễn tới gần cô hỏi.

La Thiển khẽ đảo mắt ra phía sau nói: “Hình như có một đám gây chuyện.”

Đường Diễn xoa bóp tay nói: “Không có việc gì, tôi đánh được.”

“Con mẹ nó, cậu nam nữ!” Đường Diễn vừa dứt lời, phía sau liền có một người nói, “Phim còn chưa bắt đầu đã dựa vào nhau tình chàng ý thiếp!”

La Thiển chớp chớp mắt, Đường Diễn nhướng mày, nhìn La Thiển, ý tứ thực rõ ràng, tùy em.

La Thiển chính là người thích bắt nạt kẻ yếu "ngâm", cô có Đường Diễn chống lưng, còn mang khẩu trang cơ mà! Vì thế, La Thiển quay đầu nói với người phía sau nói: “Liên quan đến cậu à mà lắm mồm!” Oa! Quá sáng khoái, loại cảm giác thái son áp đỉnh này thực sự không tồi. Lần đầu tiên dám cãi lại loại người này, La Thiển trong lòng không nhịn được sung sướng một phen.

Người phía sau có lẽ không nghĩ tới La Thiển dám cãi lại, ý vào bên mình đồng, mấy người đều đứng lên nói: “Muốn đánh nhau có phải hay không?”

Thế trận này lập tức dọa được La Thiển, cô cúi đầu nhìn Đường Diễn, diễn cuồng chớp chớp mắt. Anh có được không? Anh có được không? Không được... Không được thì để tôi nhận sai!

Đường Diễn giật giật khoe miệng, trong lòng còn muốn phun tào, chọc người ta xong mới hỏi được chưa, lỡ như tôi không được em làm sao?

Đường Diễn kéo La Thiển ăn xuống ghế dựa, miệng đặt ở tai cô, nhỏ giọng nói: “Tôi thu em thật sự coi như là cống hiến một phần cho xã hội chủ nghĩa!” Người phụ nữ ngốc nữ này, chỉ cần ở đây liên lụy hẳn là được rồi, nếu mà thả cô ra ngoài thì không phải bị người ta liên lụy thì cũng là liên lụy người ta.

La Thiển: “...” Cái quý gì? Vì cái gì đột nhiên nói đến cái này?

Mấy người kia nhìn bộ dáng Đường Diễn cho rằng hẳn sợ, còn muốn nói thêm cái gì thì mắt lạnh của Đường Diễn khẽ đảo qua.

Mấy người đều sững sốt, Đường Diễn cời cúc áo ở cổ tay, thông thả ung dung nói với La Thiển: “Yên tâm, trong vòng ba mươi phút, tôi có thể giải quyết xong.” Đặc biệt là mấy loại một chút quyền cước cũng không có, hẳn càng dễ giải quyết hơn.

Mấy người kia sau khi nghe hẳn nói đầu tiên là sững sốt, sau đó mới cười nhạo một tiếng rồi mang theo Đường Diễn đi ra ngoài. Trong bọn họ có mấy người cũng mang theo hai cái bạn gái, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất cũng thích gây chuyện nhất.

Nói Đường Diễn, La Thiển chọc tới bọn họ? Thật sự không có, bọn họ người nhiều, đều thích khiêu khích hai ba câu, phần lớn người thức thời đều không thèm tranh luận. Cứ như vậy khiến họ ở tuổi này hiểu sai, đặc biệt là trước mặt bạn gái, mặt mũi càng không thể mất.

Còn Đường Diễn há? Hẳn là bởi vì ngày hôm qua trên diễn đàn thấy được một chủ đề, bạn trai nhất định phải ở thời điểm thích hợp biểu hiện sức mạnh của bản thân trước mặt bạn gái, vô cùng nổi tiếng. Đường Diễn liền yên lặng ghi tạc trong lòng, hôm nay nếu La Thiển không gây chuyện, hẳn cũng muốn để mấy tên tiểu tử làm chuyện phía sau kia biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Sau đó... Sau đó chính là La Thiển cùng bạn gái của những người đó đều ở lại, Đường Diễn cời áo khoác đưa La Thiển.

La Thiển ôm áo khoác, nhìn Đường Diễn lướt qua trước mặt mình, trong lòng sông cuộn biển gầm. Trong tiểu thuyết còn chưa từng đề cập đến việc nam chính sẽ đánh nha!

Càng đáng sợ hơn nữa chính là, Đường Diễn đi theo mấy người đi ra ngoài còn chưa đến hai mươi phút phút đã trở lại, phải biết rằng, trong hai mươi phút này còn bao gồm thời gian hẳn xuống lầu lên lầu! Tính ra thì, Đường Diễn giải quyết mấy tên kia trong chưa đến năm phút.

Đường Diễn diễn xong một hồi anh hùng liền vô cùng vừa lòng, cảm thấy cách lấy hảo cảm của La Thiển này không tồi, lúc này La Thiển nhất định là trong lòng bất an, thấp thòm chờ hẳn trở về.

Gần mực thì đen gần đèn thì rạng. Đường Diễn chưa từng có thói quen ảo tưởng mà sau một thời gian ở cùng với La Thiển đã không tránh được sẽ có những lúc có loại ý nghĩ ngu ngốc thế này.

Một lòng một dạ nghĩ như vậy, nếu La Thiển thấy hẳn trở về khẳng định là vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ.

Kết quả là khi hẳn đi đến chỗ La Thiển, tuy rằng rạp chiếu phim đã tối không nhìn rõ lắm, nhưng nhờ ánh sáng phim chiếu lại, hẳn vẫn thấy rất rõ ràng La Thiển ngồi ôm bắp rang, vừa xem vừa ăn. Ngay cả Đường Diễn đã tới cạnh mà cô vẫn không chú ý tới. Một khắc, Đường Diễn thực sự có chút cạn lời.

Đường Diễn: “Ăn ngon không?”

La Thiên một chút đều không có phản ứng lại đây, còn gật gật đầu: “Ăn ngon.”

Nói xong La Thiên mới phản ứng kịp, quay đầu nhìn Đường Diễn đang lạnh mặt đứng một bên, nhỏ giọng hỏi: “Anh đã về rồi?” Đây không phải thực đấy chứ? Nhanh như vậy? Ngay cả biểu cảm lo lắng cô còn chưa kịp biểu hiện.

Đường Diễn cúi tay lấy đi năng bắp rang trong tay cô hỏi: “Là tôi quá lợi hại khiến em có tin hay là do tôi ở trong lòng em địa vị thấp đến mức em không thèm lo lắng?”

La Thiên yếu ớt cầm lấy ống hút uống một ngụm đồ uống nói: “Đương nhiên là bởi vì anh lợi hại!” Ánh sáng nam chính đó! Cho dù Đường Diễn không có võ thì ai đánh hấn còn không giống như đánh con cưng của trời, hậu quả đều là thảm không nở nhìn thẳng sao?

Hai cô gái phía sau La Thiên thấy sáu người kia sau khi ra ngoài đều không có trở về, bị dọa cho sợ choáng váng, nhìn Đường Diễn muốn hỏi lại không dám, cuối cùng vẫn là im lặng cùng nhau lên ra ngoài.

La Thiên vừa nhìn hai người kia vừa cười vui vẻ. Ha ha ha, cái cảm giác sung sướng không cần sợ bất cứ gì như thế này, cô thích!

Lúc này phim vừa hay chiếu đến đoạn La Thiên xuất hiện, trong nháy mắt thanh âm trong rạp có chút âm ỹ, có thể thấy được hiệu quả lúc La Thiên lên sân khấu vẫn là không tồi.

La Thiên vô cùng đắc ý hỏi Đường Diễn: “Đẹp không?” Ngay cả Triệu Vũ Lâm lúc ấy cũng nói cô mỹ diệu.

Đường Diễn nhìn qua, nhớ đến ngày La Thiên quay cái này. Lúc đó hấn đứng ở ngoài phòng hoá trang nghe cô lên kế hoạch chuẩn bị sinh nhật hấn. Nhưng lời nói ra lại là: “Chẳng qua chỉ là một cây cải trắng lớn trong một đồng cải trắng thôi!”

La Thiên đột nhiên cảm thấy kinh ngạc khi Đường Diễn có thể cùng Lâm Phi yêu nhau. Hấn như vậy nếu không phải cô thì thực không biết ai có thể tiếp nhận được.

Vì thế, mặt La Thiên vô cùng lạnh nhạt: “Vậy anh đối với cây cải trắng này có ý nghĩ gì?”

Giọng Đường Diễn mang theo ý cười: “Đương nhiên là muốn nuốt vào bụng. Dù là cải trắng nhưng nhìn cũng thật mỹ vị!”

La Thiên liếc hấn một cái, sắc mặt lúc này mới tốt hơn, nói: “Đường tổng! Anh càng ngày càng biết ăn nói!”

Đường Diễn vươn tay che miệng cô, ý tứ rõ ràng chính là: Ngậm miệng xem phim đi!

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Lúc hai người từ rạp chiếu phim đi ra, La Thiên liền nhận được điện thoại thông báo về buổi họp lớp, cô tò vè sẽ tới xong liền cúp điện thoại.

Đường Diễn nhìn cô, hỏi: “Họp lớp gì?”

La Thiên cười lạnh: “Cao trung.”

“Làm sao vậy?” Đường Diễn nhíu mày.

Đường Diễn trước đó từ trong mộng đã biết được cốt truyện, La Thiên cũng ăn ngay nói thật nói: “Lúc trong mộng em cũng tham gia cái này. Mấy người này nịnh nọt, mỗi lần đi ngoài miệng nói rất dễ nghe nhưng thật ra trong lòng đều ngầm châm chọc. Trong mộng sau khi bị anh vứt bỏ em có đi, họ lại càng có cơ quang minh chính đại châm chọc em. Cho nên lần này em nhất định phải đi, chói mù mắt bọn họ luôn!”

“Đề xà hấn?” Đường Diễn hỏi, kỳ thật hấn càng muốn hỏi vậy cô còn đi làm cái gì hơn?

“Đúng vậy, thua người nhưng không thể thua trận!” Nhân danh nguyên chủ, La Thiên cô sẽ đòi lại công bằng này.

Đường Diễn yên lặng trong chốc lát nói: “Tuy rằng nói như vậy không tốt nhưng tôi muốn nhắc nhở một lần, khả năng em thắng căn bản không tồn tại!”

Có mười mấy căn, có cửa hàng hai trăm mét vuông, còn có người theo đuổi, tuy rằng đã rời khỏi giới giải trí nhưng gần đây vẫn có rất nhiều người muốn tìm cô đóng quảng cáo, hấn cũng có nghe thấy. Nói thật, tuy rằng trong lòng hấn người thành công không phải giống như La Thiên nhưng hấn vẫn biết, đối với phần lớn người khác, La Thiên đã người thắng nhân sinh.

Loại người này, không hề thảm. Ngay cả bị quang minh chính đại châm chọc cũng không xảy ra thì xà giận kiểu gì?

La Thiên xua xua tay, một dáng anh không hiểu nói: “Không không không, lúc trước em giải nghệ nên bọn họ nhất định nghĩ em hiện giờ chật vật khổ sở, nếu không thì sao có thể tích cực kêu em tham gia chứ? Anh không hiểu đâu, ha ha... Người muốn cười nhạo em có, người muốn nhìn em bị thảm có, người muốn bao dưỡng em cũng có luôn.” La Thiên lòng đầy căm phẫn mà nói, cô muốn đi và mặt, và mặt, và mặt.

“Cái gì?” Đường Diễn sùng sốt, gặng dứ hỏi: “Họp lớp mà còn có người muốn bao dưỡng em?”

La Thiên gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy, có phải rất đáng giận y không?”

Đường Diễn nhìn bên ngoài ngựa xe như nước, mười phần lạnh nhạt nói: “Đâu chỉ đáng giận?”

Hai người hiếm khi có cùng chung kẻ địch.

Tiệc rượu đặt ở quán cách vánh gần Ích Khu Hồng Quang, đây là quán rượu lớn nhất mới xuất hiện ở thành phố An Vô, một đêm ít nhất cũng tốn một vạn năm

Người tổ chức buổi học mặt bạn học này là lớp trưởng lớp cao trung của La Thiên nhưng người mời khách lại là một người khác, điều kiện trong nhà không tồi, sau đầu tư vài lần đều thành công, sinh ý cũng đủ để hô mưa gọi gió.

Trường học quyền tiền chưa bao giờ quên liên lạc hấn, La Thiên còn nhớ hấn tên gọi Đồng Hải, lúc ở trong ban lớn lên đoạn chính, người lại hào phóng, được không ít nữ sinh thích. Hai năm lúc La Thiên tham gia họp lớp liền phát hiện Đồng Hải đoạn chính ngày nào nay đã trở thành một Đồng Hải mặt béo bụng bía, thậm chí còn thích tiêu tiền.

Trong truyện hấn còn muốn bao dưỡng nguyên chủ. Lúc đó nguyên chủ vừa mới cùng Đường Diễn chia tay, tự nhận là theo Đường Diễn hai năm bản thân vẫn có cơ hội nên đương

nhiền chương mất Đồng Hải. Nguyên chủ cũng không phải đèn cạn dầu, lúc từ chối còn vũ nhục Đồng Hải một trận

Cái gì mà cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga? Không biết soi gương à?

Tóm lại, nguyên chủ ngoài miệng chửi vô cùng thống khoái, Đồng Hải cũng chửi lại, nào là xe buýt nào là tiện nữ...

Hai người ngoài miệng chửi đến vui vẻ nhưng cũng đều bị mắng đến nổi trợn lòi đĩnh. Các bạn học nịnh bợ Đồng Hải, theo phe hấn, nguyên chủ ngay cả người cáo trạng cũng không có, mang theo lửa giận bùng bùng cùng những người này tan rã trong không vui.

Theo như La Thiên thấy thì nguyên chủ quả thật có chỗ không đúng, nhưng những người này cũng không dễ đối phó, cô đây phải đi xem bọn họ gọi cô đến làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Edit: Linh Nguyệt

Nguyên chủ không có vận khí tốt như La Thiên, cô từ đầu chí cuối không hề tức giận.

Trước khi được Đường Diễn bao dưỡng nguyên chủ cũng đi học lớp, ăn mặc đương nhiên bình thường. Dù sao thì khi đó nguyên chủ cũng chỉ là một diễn viên quần chúng, phần lớn tiền kiếm được đều gửi về nhà.

Nguyên chủ trước khi hãm hại Lâm Phi cũng chẳng phải người tốt, thậm chí còn có thể coi là ích kỷ, nhưng đối với người nhà lại thật tình chân ý.

Lúc không có tiền nguyên chủ không dám tiêu xài quá mức phung phí, đi tham gia lớp tuy rằng người ta biết nguyên chủ là minh tinh nhưng rất ít khi thấy nguyên chủ ở trên TV nên chỉ coi như cô làm một công việc bình thường.

Huống chi nguyên chủ lớn lên xinh đẹp, một khi tới tham gia cho dù đã kết hôn sinh con, không phải ngày tháng trôi qua khó khăn thì cũng là cuộc sống hôn nhân cảm thấy mỗi một, hoặc là ở công ty đi làm chịu chèn ép, hơn nữa nguyên chủ còn là minh tinh, có mặc quần áo bình thường cũng vẫn thấy đẹp.

Chưa kể nguyên chủ còn là người coi trọng mặt mũi, vốn dĩ mình sống không tốt một hai phải ở trước mặt người ta nói mình sống tốt, rất tốt khiến mấy bạn học nữ kia ngoài miệng thì khen ngợi, sau lưng lại chằm chọc.

Sau đó nguyên chủ được Đường Diễn bao dưỡng lại tham gia học lớp, ăn mặc cũng cao cấp hơn một bậc, người khác càng không dám nói gì. Bị Đường Diễn chia tay, La Thiên trọng ngoài đều tiêu tụy, tuy rằng vẫn mặc quần áo xa hoa như khi được bao dưỡng thì Đường Diễn cũng đã cùng cô phân chia rõ ràng. Đồ đã tặng hấn từng đưa tới không đến mức phải đòi về nên quần áo trang sức nguyên chủ vẫn giữ lại, trang điểm hoàn hảo nhưng từ trên mặt vẫn có thể nhìn ra cô sống không tốt.

Lần này mọi người đều quang minh chính đại cười nhạo. Đồng Hải biết nguyên chủ gần đây không tốt, hấn cũng sớm coi trọng coi nên khi đó mới đưa ra yêu cầu muốn bao dưỡng nguyên chủ, không nghĩ tới hai người vì thế mà cãi nhau.

Nhưng bây giờ mọi người đều biết La Thiên đã nổi tiếng, trên TV còn phát quảng cáo chocolate Tô Thuần mà La Thiên làm người đại diện, rồi trên máy tính cũng có quảng cáo gà nướng cô hợp tác cùng Lạc Thiên, quả thật khiến người xem ghen tị đỏ mắt.

Huống chi, tạp chí số đặc biệt dịp Giáng Sinh tuy rằng đã không còn bán nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đăng lên. Gần đây lại cảnh không cần phải nói, bộ phim truyền hình của cô mà Giang đạo làm đạo diễn đang phát lại, phim điện ảnh thì mới công chiếu hôm vừa rồi. Bởi vì La Thiên tham gia đóng quảng cáo nhiều nên trên TV ngoại trừ Tô Thuần vẫn còn không ít quảng cáo khác.

Thậm chí vừa mở ra điện thoại ra liền thấy không ít quảng cáo của cô, đủ loại.

Học lớp năm ngoài không kêu cô tham dự, một là do cảm thấy cô hiện giờ đã nổi tiếng, sợ cô tới khinh thường bọn họ. Hai là cái tính tình kia của La Thiên, không nổi cũng đã có thể thôi ra một con trâu, giờ hoá rồi thì kiệu còn nghe cô nói đến bao giờ?

Nhưng năm nay nghe nói cô rút khỏi giới giải trí, Đồng Hải đều có phương pháp, sau khi tìm hiểu mới biết được cô là đắc tội với người khác, bị một nhân vật lớn phong sát, đuổi khỏi giới.

Mọi người lập tức liền phần chấn. Ai nha ai nha, đại minh tinh duy nhất ngã ngựa rồi, mau mau gọi tới để chúng ta an ủi nào.

Thật ra, tuy nói là học lớp cao trung nhưng người thật sự quen không nhiều, cũng không phải trước kia ở cao trung chơi thân nhau. Cảm tình tốt thì đều lén lút liên hệ, ngày thường có thời gian cũng sẽ gặp được.

Mà đám người gọi La Thiên tới tụ hội này thật ra khi cao trung cô cũng không thường lui tới, huống chi La Thiên lên cao trung liền trở mã xinh đẹp, mọi người ở trong ban cũng thường thường ở sau lưng cô nói ít lời.

Hiện giờ sắp gặp lại La Thiên, mấy người phụ nữ tụ tập cạnh nhau đều đang nói cô như thế nào như thế nào đắc tội người.

Đang nói náo nhiệt thì cửa mở ra, La Thiên mặc váy liền thân xa hoa, tóc hơi cuốn gọn sóng, mang túi xách nhỏ loại mới nhất, kiểu ngao bước vào, trực tiếp khiến người trong phòng ngáy người. Bị phong sát cơ mà, sao khí phách giống như càn hàng hái thế?

La Thiên tới muộn nhất, chủ yếu do Đường Diễn một hai nhất định bắt cô phải mặc thật tốt, còn ép cô nhớ kỹ giá cả của mỗi một đồ hấn mua đồ. La Thiên không hiểu ra sao, mới tới trễ.

“La Thiên a! Em tới rồi! Ngồi ngồi ngồi!” Đồng Hải mời khách, vừa nhìn thấy La Thiên tiến vào như chủ nhân tiến lên tiếp đón. Hấn nhìn La Thiên, hai mắt đều tỏa sáng.

La Thiên rụt rè gật đầu, phát hiện bên cạnh Đồng Hải còn có chỗ ngồi, hơi hơi nhiu mày rồi ngồi xuống.

“Gần đây thế nào?” Đồng Hải là nhận định La Thiên phỏng má giả làm người mập*, sau khi La Thiên ngồi xuống liền rót rượu cho cô hỏi.

*Phỏng má giả làm người mập: có không nói có (?)

La Thiên xua xua tay, vô cùng “tự rề” nói: “Không tốt lắm, bạn quá!”

“Bạn cái gì?” Những người khác hỏi.

“Không phải tôi mới vừa mở cửa hàng sao, các người không xem Weibo à? Ai, mở cửa hàng bạn vô cùng, bạn trong giới giải trí nhiều quá, đưa lẵng hoa ùn ùn không dứt. Bọn họ còn muốn đến tiệm nhìn xem, tôi sợ làm cho fans oanh động nên không để họ tới.” Việc này La Thiên thật sự không nói dối.

Tuy La Thiên có đôi khi thực sự khiến người ta chán ghét, ví như diễn xuất hiện giờ, mọi người trong lòng chỉ hận không thể nghiền chết cô, nhưng mà! Quan hệ của cô cùng đồng nghiệp tương giao, trước nay cũng thật thiết tình, cho nên vẫn lui tới với người trong giới. Họ không có bởi vì cô giải nghệ mà cắt đứt liên hệ. Hơn nữa thật sự có mấy cái nói muốn tới có động, La Thiên nhanh chóng nói tiệm đang rất khá, không cần bọn họ đến khiến mấy người đó giận, trực tiếp cúp điện thoại, ba ngày không nói chuyện với cô.

Có được loại tuyên truyền miễn phí này, La Thiên cũng coi như là có tài.

Đối với người cô không thích, nguyên tắc La Thiên chính là có thể khiến tức chết liền để tức chết. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người bị tức chết kia tuyệt đối sẽ không đối với cô làm bất cứ chuyện gì.

La Thiên hiện giờ mặc kệ Lâm Phi và “ánh trắng sáng”. Trời cao hoàng đế ở xa, Đường Diễn lại còn che chở cô nữa chứ.

Đương nhiên, đối với mấy vị anh chị em nhựa plastic này, đã từng khiến cô nổi trận thì giờ cô sẽ chọc giận lại.

Những người đó nghe La Thiên nói xong, sắc mặt đều là khinh thường, chủ yếu do mấy lời này của khả năng cao chỉ là mạnh miệng chứ sự thật không phải như vậy.

Người ta cười trộm trong lòng, ra ngoài mà mặt mũi cũng không mang theo. Trong lòng bọn họ đều nhận định La Thiên hiện tại khẳng định không tốt, bằng không sao có thể nói như vậy?

Đồng Hải cũng chỉ cười cười: “Là tôi không đúng. Em không cho tôi biết, nếu không tôi nhất định cho gửi em hai lẵng hoa lớn, cho em có thể diện hơn!”

“Không phải, mấy người thật sự không xem Weibo?”

Việc La Thiên mở cửa hàng quả thật mấy người này không biết, nếu không thì người đến nhất định không chỉ có ba mẹ La mà bà nội La cũng sẽ lên theo. Bốn đứa con trai của bác cả hiện giờ còn đang thiếu tiền đây!

Không ít fans chụp ảnh up lên, kỳ thật đây cũng là điều La Thiên mong muốn.

Cô đã giải nghệ bao lâu rồi? Nhân khí đã giảm xuống không nói, khi khai trương náo nhiệt hai ngày, lại có fans vòng truyền truyền, tuy thật sự lên hot search nhưng chẳng qua cũng chỉ là trong một hai giờ, làm gì có ai một ngày rảnh rỗi ôm điện thoại 24/24 chứ?

Bỏ qua hot search, thật đúng là không mấy người biết.

Những người đó thấy La Thiên hỏi cũng chỉ cười cười, La Thiên hậm hực mà ngậm miệng, không thể ở trên phương diện sự nghiệp xoát một đọt cảm giác tồn tại cảm, cô thực sự khó chịu.

Đồng Hải thấy buồn cười, vỗ vỗ cái bụng bia của mình hỏi: “La Thiên, em thích ăn cái gì? Tùy tiện gọi!”

“Đồng tổng, anh gọi đi!” La Thiên đưa thực đơn cho hắn.

Những người khác cười nói: “Chúng tôi đều gọi rồi, Đồng tổng vô cùng rộng rãi, mỗi người đều có thể gọi món mình thích.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Mọi người nhìn nọt Đồng Hải không đơn thuần chỉ vì hắn có tiền mà là khi gặp một số việc mong Đồng Hải giúp, Đồng Hải có thể ra tay giải quyết thì cũng sẽ giúp đỡ một ít. Sự nghiệp của Đồng Hải tuy không lớn nhưng một năm cũng thu vào không ít, hơn ngàn vạn là có khả năng.

Hắn hàng năm mời khách ăn cơm, trên dưới chuẩn bị, gần nhất vừa mới tạo quan hệ với phó thị trưởng thành phố An Võ, sang năm nhìn lại là một năm tốt, chi phí ngày nhày tiêu dùng cũng không nhỏ.

Một năm có thể dư lại mấy ngàn vạn, đã là không dễ dàng.

Bao dưỡng tiểu minh tinh là không có khả năng nhưng bao dưỡng phụ nữ thì vẫn là có thừa. La Thiên hiện giờ cũng coi như nửa tiểu minh tinh, Đồng Hải trong lòng tìm gan cào cào muốn bao dưỡng tiểu minh tinh một lần, đối với La Thiên lại càng ân cần.

La Thiên cầm thực đơn xem, bạn học nữ đối diện mở miệng hỏi La Thiên: “Quần áo này của cô nhìn không tồi a!”

La Thiên gật đầu cho có lệ, tâm tư chủ yếu đều đặt trên thực đơn. La Thiên tuy rằng có tiền nhưng cô sẽ không tới một nơi ít nhất tốn một vạn năm để ăn cơm.

Cho nên nơi này, La Thiên là lần đầu tiên tới. Nhìn thực đơn, oa, sắc thái không tồi nha! La Thiên lập tức quên mất lời Đường Diễn dặn, bắt đầu tìm món ăn mình thích, một lòng một dạ đặt ở thực đơn, người ta nói cũng không nghe cần thận.

Bạn nữ kia khá khó đối phó, theo tiểu thuyết mà nói thì chính là bác Kiều Phong nam Mộ Dung. Nếu diện mạo La Thiên xinh đẹp tương đối thuần thì người này lại thuộc về nét đẹp yêu diễm. Một núi không thể chứa hai hổ, huống chi còn là một học tra cùng một học bá.

*Học tra: học kém; học bá: học giỏi

La Thiên tốt nghiệp cao trung liền đi kiếm việc làm, người kia lại thi đậu đại học trọng điểm, hiện giờ vào công ty cũng mới một hai năm, đang ở giai đoạn bị áp bách mà nóng lòng muốn đứng lên.

Thấy La Thiên ngăn nắp gọn gàng, lại nhớ tới mình ở công ty bị các loại yêu cầu, phải làm chân sai vặt, trong lòng có chút không cân bằng. Cái váy của La Thiên hình như là từng xuất

hiện trên tạp chí, giá phải mười mấy vạn! La Thiên đã lui vòng*, tiền ở đâu mà mua loại quần áo hàng hiệu này?

*Lui vòng: rút khỏi giới giải trí

“À, mới vừa mua lúc chiều.” La Thiên thất thần đáp.

“Bao nhiêu tiền thế?” Người nọ liền hỏi.

“Mười hai vạn?” La Thiên không quá xác định, dù sao đây cũng là do Đường Diễn trả tiền. Hắn so với cô còn kích động hơn, tuy rằng vẫn như cũ là mặt không biểu cảm, bình tĩnh không gợn sóng nhưng La Thiên vẫn có thể nhìn ra được.

Một câu trực tiếp khiến Đồng Hải sừng sốt. Hắn bao nuôi phụ nữ mua, quần áo cùng lắm cũng chỉ có mấy ngàn. Nếu lúc nào mua được quần áo hai, ba vạn thì có thể thôi phỏng một khoảng thời gian đấy!

Dùng hơn mười vạn quần áo thì càng dùng nên nhắc tới, hắn một năm mới kiếm được bao nhiêu chứ? Mua như vậy không phải là hớ chết hắn sao?

Lúc này hắn còn không biết, Đường Diễn chính là muốn nói cho hắn: Bao dưỡng? Anh có nuôi nổi không? Nuôi nổi không? Anh có biết tôi một năm phải tốn bao nhiêu tiền nuôi cô ấy không? Biết đồng hồ trên tay cô ấy bao nhiêu tiền không? Biết vòng đeo trên cổ cô ấy bao nhiêu tiền không? Biết tôi hôm nay hoá trang cho cô ấy tốn bao nhiêu tiền không?

Nghe nói có người muốn bao dưỡng La Thiên, Đường Diễn thực sự tức giận, mà càng tức hơn nữa là lúc La Thiên nói đến điều này thái độ rất bình tĩnh. Việc La Thiên đối với việc có người muốn bao nuôi mình chỉ tức một lát rồi thôi chính là nguyên nhân chính khiến Đường Diễn đã giận lại càng giận.

Em không để bụng là có ý gì hả? Đường Diễn một hai phải làm đề tên Đồng Hải kia biết, La Thiên khó nuôi cỡ nào.

Kết quả, hắn ở ngoài cửa đại sảnh đợi nửa giờ, thấy món ăn đem lên đều chỉ là một vài món đơn giản. Đường Diễn lôi kéo người người phục vụ hỏi qua, đều là mấy món giá cả không quá đắt.

Đường Diễn giận giữ trực tiếp gọi điện cho La Thiên: “Không phải bảo em gọi đồ đắt sao?” Hắn hôm nay chính là muốn tên Đồng Hải kia mất hết mặt mũi. Gọi thật nhiều lại còn gọi món đắt, dù sao hắn cũng chuẩn bị tự mình trả, nhưng hắn chính là muốn cho tên Đồng Hải kia nếm mùi để vơi bớt cơn giận trong lòng.

La Thiên vô tội đáp lại: “Em không thích! Em thích ăn mấy món này cơ.”

Đường Diễn: “...” Có bạn gái có chung kẻ địch nhưng lại không chịu phối hợp, thật sự mệt mỏi! Nhưng Đường Diễn hoàn toàn không nghĩ tới, người anh em à, anh hiện giờ vẫn đang trong giai đoạn theo đuổi, người ta còn chưa được xem như bạn gái anh đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Edit: Linh Nguyệt

Hành vi này của Đường Diễn nếu để La Thiên tới nói thì sẽ gọi là Đường ấu trĩ ngẫu nhiên lên cơn động kinh.

Sau đó La Thiên lại phát hiện không chỉ Đường Diễn nhà cô ấu trĩ mà là cả cả nhà hắn có đôi khi đều sẽ ấu trĩ.

Đường Diễn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình ấu trĩ. Theo hắn thấy thì hành vi này gọi là xả giận, đặc biệt là mấy tên có ý nghĩ không an phận với La Thiên, cho nên Đường Diễn thẳng tay cúp điện thoại.

La Thiên bị người ta cúp máy còn cảm thấy kỳ quái mà nhìn điện thoại. Tuy rằng buổi chiều Đường Diễn quả thật đã dặn dò cô gọi món đắt tiền nhưng mấy món đắt cô lại không muốn ăn!

La Thiên là cảm thấy tuy rằng nghĩ thì nhưng bọn họ đâu có làm khó cô, cô cũng không thể đột nhiên ra quyền. Vậy... ăn cơm thôi!

Đồng Hải thấy La Thiên cúp điện thoại, hỏi: “Ai thế?”

La Thiên nhìn hắn, chợt nhớ ra tên mập này muốn bao dưỡng mình, liền đáp: “Bạn trai đó!”

Đồng Hải sắc mặt cứng đờ nói: “Em có bạn trai sao?”

La Thiên cười ha ha: “Có bạn trai thì có gì lạ chứ? Không phải mấy người đều có vợ có chồng rồi sao?”

Đồng Hải một ngụm, chính hắn cũng đã có vợ nhưng bên ngoài vẫn bao nuôi thêm hai người phụ nữ nhân, điển hình của tam thê tứ thiếp.

“Thế bạn trai cô bạn lắm à?” Bạn học nữ vừa nãy hỏi giá cả quần áo hỏi.

La Thiên nhìn cô ta, suy nghĩ trong chốc lát mới từ trong ký ức của nguyên chủ tìm ra, người phụ nữ này tên Ngải Nguyệt Lan.

La Thiên cười nói: “Không, bạn trai tôi không yên tâm nên đang chờ tôi ở ngoài cửa!”

Trong chớp mắt, Ngải Nguyệt Lan cảm thấy vô cùng ghen tị. Bản thân cô ta cũng có bạn trai nhưng mỗi ngày về nhà hắn ngoại trừ chơi game thì cái gì cũng không làm.

Nhìn bạn trai nhà người ta kìa! Nhưng Ngải Nguyệt Lan lại nghĩ lại, La Thiên đã lui vòng rồi, nói như vậy thì bạn trai chắc cũng chẳng ra gì.

Cô ta liền nói: “Cô bảo anh ta vào đây cho chúng tôi nhìn xem đi!”

Những người khác phụ họa theo, La Thiển cười ngược ngược nói: “Như thế không tốt lắm! Dù sao đây cũng là hộp mặt bạn học mà.”

Mọi người lại sôi nổi nói không sao không sao, có mấy người còn mang theo con tới kia!

La Thiển liền cười nói: “Vậy được!”

Cô gọi cho Đường Diễn. Đường Diễn vừa bước, nhất thời mọi người trong phòng đều nhìn đến ngay người.

Đây... Đây cũng quá đẹp đi!

La Thiển cảm thấy, xa gần như vậy liền được rồi! Dem Đường Diễn ra khoe là thành công và mặt.

Đường Diễn không thêm đề ý, hần nhìn thoáng qua Đồng tổng đang ngồi cạnh La Thiển, trong lòng so sánh một chút, cân bằng hơn không ít.

“Xin chào xin chào! Phục vụ, thêm ghế! Ngồi bên này ngồi bên này!” Đồng Hải đứng lên nói, trong lòng đương nhiên cũng so một phen, tên bạn trai này của La Thiển không bình thường. Hần đi được đến đây năng lực nhìn người vẫn phải có. Người như vậy, không lấy lòng được thì cũng tuyệt không nên đắc tội.

Đường Diễn ngồi xuống cạnh La Thiển, bắt tay với Đồng Hải nói: “Chào anh!”

Mấy người ngồi xuống, Đồng Hải lại đưa thực đơn cho Đường Diễn: “Anh nhìn xem có cái gì muốn ăn, tùy tiện gọi.”

Đường Diễn xua xua tay: “Không cần, vừa rồi tôi ở ngoài vốn nghĩ Thiển Thiển thấy bên trong nên muốn bày tỏ chút tâm ý, tôi đã gọi ít món rồi.”

Đồng Hải cười ha ha nói khách khí rồi, chờ đến khi đồ ăn được mang lên tới, hần liền cười không nổi.

Đường Diễn tổng cộng gọi hai món, một là phật khiêu tường, một là nấm truffles trắng. Cả hai đều phải đặt trước, nguyên nhân rất đơn giản, giá quá đắt.

*Phật khiêu tường là một loại xúp vì cá mập trong ẩm thực Phúc Kiến

*Nấm Truffles hay Tùng Lô, nổi tiếng là loại nấm hiếm hoi và đắt đỏ bậc nhất trên thế giới, chủ yếu xuất hiện ở châu Âu. Nấm Truffle không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, nó thường sống ký sinh trong lớp rễ cây sồi. Nấm Truffle có hai loại là Truffle trắng (Bạch Tùng Lô) và Truffle đen (Hắc Tùng Lô). Nấm Truffle trắng có vị ngọt và mùi thơm rất kỳ lạ. Những người sành ăn cho rằng hương vị đặc biệt của loại nấm này được cô đọng từ vùng đất màu mỡ của Châu Âu. Chính vì điều đặc biệt đó mà nấm Truffle trắng luôn là một món ăn siêu đắt đỏ của giới nhà giàu và còn được gọi là “nấm kim cương”.

Không hẹn trước là không thể gọi được, dù sao thì một món phật khiêu tường phải làm ít nhất một ngày, giá 980 nhân dân tệ mà chỉ đủ cho một người. Đường Diễn gọi chỗ phật khiêu tường này ít nhất cũng phải ba vạn, một bàn hần gọi cần bản không thể so sánh. Huống chi còn có cả nấm truffles trắng giá trên trời, phần cho một người ăn tốn ba nghìn tệ.

Hai bàn này cộng lại, cũng phải hơn mười mấy vạn.

Đừng nói Đồng Hải, mấy người khác cũng trực tiếp bị dọa cho choáng váng.

Đồng Hải nờ nự cười cứng đờ: “Anh khách khí quá, ha ha ha... Món này tôi vốn cũng muốn gọi nhưng nghe nói là phải hẹn trước, trong ngày không gọi được.”

Đường Diễn vẫn như cũ mặt không cảm xúc, nhưng làm màu thì nhất định phải làm, hần nói: “Đúng vậy! Đây vốn là phòng khác đặt trước, lần đầu tiên tôi cùng Thiển Thiển tới, dùng nhiều thêm ít tiền cũng không có việc gì, liền từ chỗ người đó dùng nhiều thêm chút tiền mua lại, người nọ cũng dễ nói chuyện, biết tôi khó xử liền đồng ý.”

Quán rượu xa hoa một bữa tốn ít nhất một vạn năm này, bình thường người tới đều có chút địa vị, đương nhiên cũng có loại đại phú hào, Đường Diễn có thể từ trên tay bọn họ lấy được, giá bán tự nhiên không phải tiền tài mà là mặt mũi.

Vì để Đồng Hải mặt mặt, Đường Diễn cũng thật liều mạng.

La Thiển không muốn ăn phật khiêu tường hay nấm truffles chỉ âm thầm bĩu môi, ầu trĩ!

Có lời này của Đường Diễn, nào ai còn dám nói La Thiển cái gì chứ? Vậy thì kính rượu thôi!

Mọi người bên này chúc mừng La Thiển một chút, bên kia chúc mừng một chút, từ lượng La Thiển vốn dĩ không tốt, qua hai ly trực tiếp say.

Đồng Hải càng không cần phải nói, có ý đồ với La Thiển? Nhìn xem bạn trai nhà người ta trả tiền gọi món, hần cái gì cũng không dám nghĩ, bị mặt mặt cũng không dám ghi hận.

Mười mấy vạn hần không phải không trả nổi, nhưng một bữa com mười mấy vạn, không phải, người ta còn không phải một bữa, thuần túy chỉ có hai món thêm màu thêm sắc mà thôi. Đồng Hải muốn ăn như vậy, tiền kiếm được một năm cũng không đủ.

Đường Diễn không dấu vết đem tên tình địch không biết xấu hổ hung hăng đập trên đất, tâm tình lập tức tốt hơn không ít, mang theo La Thiển trở về.

La Thiển uống say không yên tĩnh như Đường Diễn, cô nháo ầm ĩ.

Chi vào Đường Diễn hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Đường Diễn sừng sốt, nhìn cô đỏ mặt, say khướt, nghĩ hần là uống say phát điên, liền đáp có lệ: “Tôi tới đón em.”

“Sao anh dám to gan như vậy? Nếu như bị Ultraman phát hiện thì làm sao bây giờ?” La Thiển oa oa khóc hai tiếng rồi sờ sờ đầu Đường Diễn đầu nói: “Tiểu quái thú đáng thương, sao người lại cao thế này?”

Đường Diễn: “...” Có chút cạn lời, Đường Diễn hỏi nàng: “Tôi là tiểu quái thú thì em là cái gì?”

La Thiển về mặt đứng đắn nhìn ra ngoài xe nói: “Tôi là người bảo vệ địa cầu, à, bảo vệ hoà bình của địa cầu.”

Lời này đem Đường Diễn dọa ngốc, tài xế đằng trước không nhịn được cười. Đường Diễn liếc nhìn hần một cái, tiếp tục nhìn La Thiển nói: “Thế em đã làm cái gì để bảo vệ địa cầu?”

La Thiển sừng sốt, híp mắt nhìn Đường Diễn nói: “Tôi làm nhiều lắm! Nhưng mà bây giờ tôi nghĩ không ra, anh chờ tôi nhớ lại ha!” La Thiển nghiêm túc trầm tư, không lâu sau thì ngủ quên mất.

Đường Diễn điều chỉnh lại tư thế cho cô, có chút bất đắc dĩ mà nói: “Bộ đáng trốn tránh vấn đề lúc say hay lúc tỉnh vẫn y như đúc.”

Tài xế không nhịn cười được, hỏi: “Bạn gái cậu à?”

Đường Diễn gật đầu, tài xế lại nói: “Rất thú vị, chuẩn bị khi nào kết hôn?”

Đường Diễn lại lần nữa ngậy người, nghĩ nghĩ rồi nói: “Sẽ nhanh thôi!” Nói xong khoé miệng cũng cong cong.

La Thiển say ngủ sau, liền không tỉnh, Đường Diễn ôm nàng hồi chung cư. Vừa đến phòng, La Thiển lại tỉnh, hỏi Đường Diễn: “Đây là đâu a?”

Đường Diễn nói: “Nhà em!”

La Thiển ha ha ha cười: “Anh gạt ai thế, nơi này căn bản không giống nhà tôi.”

“Vậy nhà em như thế nào?” Đường Diễn mở tủ tìm quần áo cho La Thiển, đầu cũng không quay lại hỏi.

“Nhà tôi chỉ lớn có như vậy!” La Thiển cung tay miêu tả, sau đó lại bỏ nhào lên giường oa oa khóc: “Ngay cả giường cũng là chủ nhà cấp, không có ban công, phòng bếp thì ở trên hành lang. Tôi thật đáng thương mà hu hu hu...”

Đường Diễn quay đầu lại thấy cô khóc đến thương tâm, đáp lại một câu: “Đúng là rất đáng thương!”

La Thiển đột nhiên đứng dậy nhìn hấn nói: “Sao anh dám nói như vậy! Tuy rằng tôi đáng thương nhưng anh không thể nói tôi đáng thương, tôi đã đáng thương như vậy mà anh còn nói tôi đáng thương, tôi đây chẳng phải là thật sự đáng thương sao?”

Đường Diễn bị cô kìm cho choáng váng đầu óc, bội phục cô uống say mà còn có thể nói nhiều như vậy, lời kéo cô nói: “Được được được, không nói nữa. Đi vào tắm rửa!”

La Thiển dáo dác lăm lăm lét mà nhìn phòng tắm, vẫy vẫy tay với Đường Diễn. Đường Diễn tò mò bước lại gần, La Thiển mới nhỏ giọng nói: “Phòng tắm này sao lại lớn như vậy chứ?”

Đường Diễn nghĩ La Thiển tưởng mình vẫn còn trong tình cảnh phải đi thuê nhà ở liền thuận theo ý nghĩ của cô nói: “Dùng trọm của nhà hàng xóm, bọn họ còn chưa trở về, tắm nhanh lên!”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

“A a a... Phải nhanh lên phải nhanh lên! Tại sai phòng tắm nhà hàng xóm lại lớn hơn phòng tắm nhà tôi chứ?” La Thiển vội vàng đi vào tắm rửa, còn không quên hỏi một chút.

Đường Diễn rót nước ấm cho cô nói: “Vì phòng tắm này đã được Ultraman cải tạo qua.”

La Thiển vô cùng hâm mộ nói: “Bọn họ may mắn quá!”

Đường Diễn một môi đem La Thiển nhét vào trong chăn định rời đi, nhưng La Thiển lại không cho hấn đi.

“Anh không cần đi a! Lỡ anh đi rồi quái thú đánh lại đây thì làm sao bây giờ?”

Đường Diễn cạn lời: “Không phải còn có Ultraman sao?”

La Thiển chỉ vào trần nhà nói: “Nó bay đi rồi.”

“Tôi không phải tiểu quái thú sao?” Đường Diễn hỏi.

La Thiển bình tĩnh nhìn hấn: “Anh không phải a! Tiểu quái thú không có cao như vậy a!”

La Thiển vui vẻ ôm Đường Diễn nói: “Cùng nhau ngủ cùng nhau ngủ!”

Tự chủ của Đường Diễn vốn không tồi, nhưng ai mà chịu được cảnh người mình thương đã nhào vào ngực mình lại còn làm nũng đòi ôm ôm. Huống chi, Đường Diễn từ cùng khi La Thiển tách ra đến nay, thủ thân như ngọc đã bao lâu?

La Thiển còn lửa cháy đổ thêm dầu, kết quả, Đường Diễn không cầm giữ được, đảo khách thành chủ... .

Lúc La Thiển tỉnh lại vẫn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Sau đó cô mới phát hiện Đường Diễn đang ngủ cạnh bên, cuối cùng, ký ức như thủy triều vọt tới. Không giống Đường Diễn tỉnh rượu xong sẽ mất trí nhớ, La Thiển tỉnh lại vẫn nhớ rõ chuyện đêm qua, tức khắc kêu rên một tiếng rồi nằm vật xuống.

Đường Diễn mắt cũng không thêm mở, chỉ cong cong môi rồi ôm cô tiếp tục ngủ.

La Thiển khóc không ra nước mắt, muốn lên án hấn lại phát hiện mình mới là người câu dẫn trước, nhất thời buồn bực mà muốn tiếp tục ngủ... .

“Em định ngủ thật đấy à?” Đường Diễn chống tay, nhéo mũi La Thiển.

La Thiển tròn mắt nhìn Đường Diễn nói: “Phải làm sao bây giờ? Tôi mắng anh anh có chịu không?”

Đường Diễn quả nhiên đáp lại: “Đương nhiên không chịu. Đâu thể trách tôi chứ, chúng ta vốn dĩ là bạn trai bạn gái, em xem em ngày hôm qua nhiệt tình như thế nào này.”

Nếu La Thiển không nhớ rõ chuyện đêm qua cũng liền thôi, nhưng con mẹ nó có chẳng những nhớ rõ mà còn nhớ rõ rất rõ ràng, che mặt nói: “Người uống say sao anh có thể coi là thật chứ?”

Đường Diễn ôm ôm cô: “Dù sao cũng là em bắt đầu trước. Ngủ cũng đã ngủ rồi, từ nay về sau quan hệ của chúng ta xem như khôi phục!”

La Thiển mở to mắt: “Như thế cũng đúng?”

“Em còn tưởng quyết nợ hả?” Đường Diễn lạnh nhạt nói: “Tôi chính là làm buôn bán.”

La Thiển: “...” Anh làm buôn bán thì kệ đời nhà anh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn một khi thật sự muốn đấu võ mồm thì La Thiển cơ bản không có cửa thắng, sự thật cũng là như thế.

La Thiển chưa nói hai câu, đã bị Đường Diễn làm cho ngậm miệng.

Thật ra, trong lòng cô không hoàn toàn là phản cảm. Một năm nay Đường Diễn đối xử với cô không tồi, nói hoàn toàn không có cảm giác đương nhiên là gạt người.

Tuy rằng cô đã chấp nhận nhưng trong lòng vẫn luôn có loại cảm giác quái quái, cô thật sự không biết mình là từ khi nào đã đem nữ chính và "ánh trăng sáng" cùng nhau xử lý thế? Trong lòng ít nhiều có chút không yên.

Kết quả La Thiển còn chưa kịp bắt đầu tự mình điều tiết thì đã nghe được tiếng đập cửa, đồng thời truyền đến còn có giọng của mẹ La: “Thiến Thiển, dậy rồi sao?”

La Thiển sững sờ. Mẹ La vốn dĩ không ở thành phố An Võ, nhà ở trong thôn đã xây xong, trang hoàng cũng đã tạm ổn, nhưng ba mẹ La không quen sống ở đây, không lâu sau liền trở về.

Bởi vì trước đó đã biết chỗ ở nên lần này hai vợ chồng tới là trực tiếp lại đây, lúc vào liền nghe nói La Thiển vẫn đang ngủ.

Mẹ La tới gõ cửa, bây giờ đã chín giờ, La Thiển cũng chuẩn bị ra ngoài rồi.

La Thiển nhanh chóng đáp: “Đợi đã, con mặc quần áo đã.”

“Nhanh lên, chín giờ rồi, nên ăn sáng thôi.”

La Thiển nhất thời cảm thấy may mắn vì tối hôm qua đã khóa cửa, nhanh chóng đứng dậy. Cờ hai người cùng nhau ra khỏi phòng ngủ ngồi ở sofa, trực tiếp khiến ba mẹ La tròn tròn mắt.

“Đường Diễn?” Ba La ấp úng chào hỏi.

Đường Diễn giật nhẹ khóe miệng cứng dờ: “Bác trai, bác gái.”

Mẹ La đến bây giờ vẫn chưa kịp phản ứng lại. Bà nhìn La Thiển, lại nhìn Đường Diễn, cuối cùng mới gian nan mở miệng hỏi: “Hai đứa... làm hoà rồi?”

Đường Diễn gật đầu: “Dạ!”

Mẹ La liền cười, nói: “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

La Thiển liền hỏi mẹ La: “Mẹ, sao hai người lại tới đây? Còn không gọi điện báo trước nữa?”

Mẹ La hơi hé miệng nhưng rồi lại khép lại. Bà tới vốn định nói chuyện với La Thiển về việc xem mắt. Cô gặp nhiều như vậy mà vẫn không coi trọng một ai, người cuối cùng còn gọi điện thoại đến chỗ bà mới mắng một trận, bà mới đương nhiên cũng gọi điện cho mẹ La kể lể oán giận.

Mẹ La ghi nhớ trong lòng, sớm muốn gọi điện thoại tới hỏi, lại lo ngại sợ trong điện thoại nói không rõ, La Thiển lại không bằng lòng nghe. Cuối cùng bà với ba La đành cố gắng nhanh chóng lo liệu xong mọi sự trong nhà, nhờ người nhìn, sau đó mới sáng sớm liền tới đây.

Tới làm gì? Đương nhiên là tới làm công tác tư tưởng cho La Thiển, nhưng hiện tại hình như không cần thiết nữa rồi.

Be La nhân lúc La Thiển đi rửa mặt, hỏi Đường Diễn: “Tiểu Đường à, con cùng Thiển Thiển có tính toán gì chưa?”

Đường Diễn khẽ cười đáp: “Đương nhiên là con muốn cùng Thiển Thiển xây dựng một gia đình.”

Ba La nghe xong liền yên tâm, mẹ La cười càng thoải mái nói: “Thế thì tốt, thế thì tốt.” Ở dưới góc nhìn của hai người thì gia thế của Đường Diễn hẳn là không tồi, La Thiển lúc hai đứa chia tay có nói tới, ba mẹ La liền có cảm giác quả nhiên phải đi đến bước này. Nhưng hiện giờ Đường Diễn đã đảm bảo như vậy, hai người cũng thực vui vẻ, bằng không bọn họ tính nguyện để La Thiển một lần nữa tìm một người khác.

Bởi vậy, hai người đối với Đường Diễn càng thêm nhiệt tình.

Thật ra thì bắt đầu từ lúc hôm qua tài xế hỏi câu hai người khi nào chuẩn bị kết hôn, Đường Diễn liền thật sự có tâm tư này.

Hắn thích La Thiển, tuy rằng không phải ngay từ đầu đã tình sâu như biển, nhưng một năm nay đều đi tới mức đó. Hắn là chậm rãi bị La Thiển hấp dẫn, hắn thích La Thiển lúc tính toán chi li, thích tính tình ngây ngốc của La Thiển, thích tâm thái mọi sự đều sẽ qua.

Đương nhiên, hắn càng thích chỉ có cô biết hắn thích đồ ngọt, chỉ có cô suy nghĩ đủ mọi biện pháp đưa đồ ngọt cho hắn ăn, thích nhìn ánh mắt cô khi vui vẻ, thích nhìn cô chớp mắt ngây ngô.

Hắn thích cô từ lúc nào, hắn không biết, cũng không muốn biết. Trước nay hắn đều không để bản thân phải ủy khuất, cho nên hắn vẫn chưa đối với cô làm bất cứ chuyện gì quá phận.

Lúc đó ngoại trừ không biết mình thích cô, việc hấn làm đều là do hấn muốn làm.

Có lẽ đúng là bởi vì phóng túng như vậy mà tình cảm của hấn lên men quá nhanh, nhanh đến mức hấn không kịp phản ứng.

Hấn thấy một mặt khác của cô, cô đối với tất cả không phải đều như nhau, cô cũng sẽ lộ ra biểu tình bất đắc dĩ với cuộc sống. Hấn thấy một mặt khác của cô, cô không phải ở tiểu minh tinh ngân nắp lưng lệ ở kinh đô, cô sinh ra trong một gia đình có hoàn cảnh khó khăn ở nông thôn, cô phải chiều cố em trai, phải bảo vệ ba mẹ không bị người ta bắt nạt. Hấn thấy cô ở nông thôn cùng người ta nói lý, chống nạnh mắng to.

Đường Diễn không có vì thế mà nhủ mảy, hấn thấy chính là cô, một La Thiên mà hấn tình nguyện tiếp nhận.

Đó là lúc Đường Diễn nhận ra mình đã yêu La Thiên. Bắt đầu từ khi đó hấn liền biết, tình cảm mới của hấn đã nảy mầm.

Sau đó, hấn cùng cô trải qua năm mới, qua lễ Tết Nhân, qua sinh nhật. Hấn suy nghĩ rất đơn giản, đó chính là những năm tháng sau này, cùng cô tạo nên càng nhiều càng nhiều kỷ ức tốt đẹp.

Thẩm Bối Bối trở về, là lúc Đường Diễn trịnh trọng từ biệt quá khứ, cũng khiến hấn hiểu thêm về việc cùng ai đó trải qua một đời.

Cho nên, khi ba mẹ La hỏi vấn đề này, Đường Diễn xác định, hấn thích cùng La Thiên trải qua những ngày tháng sau này.

Vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần vui vẻ là được.

Lúc La Thiên bước ra, nhìn thấy cha mẹ nhà mình cười tươi như hoa nở, kỳ quái nhìn Đường Diễn, Đường Diễn lại như rụng mảy với cô.

La Thiên: "...” Chắc không phải là nói xấu cô đâu nhỉ?

Nếu Đường Diễn biết La Thiên nghĩ như thế nào thì ít nhiều sẽ không tức đến mức học mấu. Bởi vì mạch não của cô luôn ở một cảnh giác mà không người bình thường nào tiếp cận được, chính hấn cũng hay không thể theo nổi mạch não của cô.

La Diễm trước khi bọn họ tình dục đã đến tiệm, bữa sáng đã chuẩn bị xong để trong bếp. Đường Diễn cùng ba mẹ La nói hai câu rồi đi rửa mặt.

Ba La ngồi gần vào cô hỏi: “Thiên Thiên, con với Tiểu Đường bao giờ thì lãnh chứng?”

La Thiên sùng sốt, hỏi: “Lãnh chứng? Cái này để nói sau!”

Mẹ La lập tức nói tiếp: “Sau là sau đến lúc nào? Con đã hai tư, không đến nửa năm nữa liền hai lần, rất nhanh sẽ ba mươi. Chẳng lẽ con định chờ đến ba mươi tuổi mới sinh con sao?”

La Thiên xua xua tay: “Không ảnh hưởng. Hơn nữa, kết hôn cũng không phải chuyện của một người, nói kết liền kết.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Mẹ La lập tức tiếp lời: “Vừa rồi chúng ta hỏi qua Tiểu Đường, nó nói nó tùy thời đều có thể, việc này chủ yếu là xem con.”

La Thiên sùng sốt hỏi: “Anh ấy nói như vậy?”

Mẹ La gạt đầu xác định nói: “Ừ!”

La Thiên nhất thời ngây cả người. Tuy cô biết Đường Diễn đuổi tới đây đương nhiên là vì thích cô. Thậm chí chính cô còn không biết mình từ khi nào, như thế nào xử lý nữ chính cùng mối tình đầu của hấn, nhưng La Thiên không nghĩ tới Đường Diễn đã có ý niệm muốn ở cùng cô cả đời.

La Thiên nhất thời im lặng không nói chuyện. Đường Diễn ở trong phòng ngủ nghe động tĩnh bên ngoài cũng yên lặng, hấn không biết La Thiên không nói là vì cái gì.

Buổi tối, Đường Diễn nhắn tin cho Đường Hình hỏi: “Anh nói xem, một người phụ nữ nghe anh nói muốn cưới cô ấy mà cô ấy lại không có phản ứng là vì sao?”

Đường Hình nghĩ một giây rồi nhắn lại: “Không muốn gả cho chú chứ sao!”

Đường Diễn: "...” Đường Hình lập tức bị kéo vào sổ đen.

Hiển nhiên Đường Hình không dễ dàng từ bỏ như vậy. Tuy rằng là cái cùng Đường Diễn giống nhau đều là mặt than không cảm xúc, một nhà chính trị lãnh khốc vô tình nhưng không thể không thừa nhận, tên làm chính trị này vô cùng bất quá chuyện của em trai. Đường nhiên, ở sâu trong lòng Đường Hình, hành vi này được định nghĩa là quan tâm em trai.

Cho nên, hấn lấy số khác gọi điện cho Đường Diễn: “Có phải chú cầu hôn bị người ta từ chối không?” Một chút cổ kị cũng không có.

Đường Diễn: "...” Hấn yên lặng ba giây rồi hỏi: “Vợ anh vẫn chưa có thai phải không?”

Đường Hình: "...”

Hai anh em gây tổn thương cho nhau xong, đều phần hận mà cúp điện thoại.

La Thiên ngồi ở mép giường vừa kể sất vừa hỏi hấn: “Hôm nay anh làm sao vậy? Cả ngày đều yên lặng.”

Đường Diễn lạnh nhạt đáp lại: “Nóng.”

La Thiên cái hiểu cái không, cũng không nói gì, tiếp tục kể sất vào, trong lòng lại kỳ quái, suốt ngày ngốc trong phòng điều hòa phòng thì nóng kiểu gì?

Hai ngày sau, mẹ Đường cũng gọi điện an ủi Đường Diễn: “Nghe anh con nói, con cầu hôn bị từ chối rồi?”

Đường Diễn hừ lạnh: “Không thể nào.”

Giọng mẹ Đường lạnh băng thanh, vào tai Đường Diễn lại nghe thành giọng vui sướng khi người gặp họa: “Vậy sao? Nếu không được thì trở về sớm một chút, mẹ giới thiệu người khác cho con cấp vậy.”

“Hẹn gặp lại!” Đường Diễn trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi chịu phải hai đòn sát thương từ Đường Diễn quyết định muốn đem La Thiển trở về.

Một người đang xem xét suy nghĩ ly hôn, một người tùy thời sẽ bị vợ ly hôn, Đường Diễn thực sự không hiểu hai người này lấy tự tin ở đâu ra mà tới cười nhạo hân.

Quán cà phê Ngo Hậu của La Thiển buồn bán không trôi, giá cả không quá đắt mà đồ lại ngon, mỗi ngày chỗ toà thị chính bên kia đều có không ít đơn đặt hàng.

Từ sau khi La Thiển tiếp nhận, La Thiển liền có chút nhàn rỗi, căn hộ cho thuê cũng đã sắp xếp xong. La Thiển liền nghĩ, có phải mình nên tìm chút việc gì đó để làm hay không?

Đúng lúc này, trên Weibo lại có người mời La Thiển làm quảng cáo.

La Thiển thuận thế nhận luôn. Tuy hiện giờ độ chú ý trên Weibo của cô không quá cao nhưng fans của cô thì vẫn có, mời cô làm quảng cáo cũng không khác gì mời mấy vồng hồng.

Đường Diễn thấy La Thiển không ngừng cầm điện thoại ầm ầm, hỏi: “Làm gì đấy?”

La Thiển không ngẩng đầu lên, đáp: “Mời em làm quảng cáo ấy mà!”

Đường Diễn vui vẻ, hỏi: “Em chuẩn bị quay lại giới giải trí sao?” Vậy là sẽ trở về kinh đô phải không?

La Thiển lắc đầu: “Không đâu! Giới giải trí quá mệt mỏi, em quyết định chỉ làm tiểu vồng hồng, như thế cũng có thể kiếm được tiền.”

Đường Diễn giật giật khoe miệng nói: “Em mệt ở chỗ nào? Em định dùng tư thế làm việc đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày sao?”

La Thiển oa một tiếng, đứng lên nói: “Anh cho rằng làm việc mấy ngày nghỉ ngơi mấy ngày là nhẹ nhàng sao? Em nói cho anh biết, lúc em đi làm là trong lòng mệt, mấy người mệt mỏi về thân thể như anh không hiểu được đâu!” La Thiển làm bộ đáng Tây Thi đau ngực.

Đường Diễn thiếu chút nữa xem thường cô, nói: “Chúng ta cũng không phải đi dọn gạch, chúng ta chẳng những thân thể mệt, trong lòng mệt mà đầu óc cũng mệt.”

La Thiển sùng sốt: “Sao lời này của anh em nghe như là đang mắng em thế?”

Đường Diễn liền cười, xoa xoa đầu cô nói: “Không có công việc nào là nhẹ nhàng cả.”

La Thiển giờ tay chữ V với Đường Diễn: “Nhưng mà em có tiền!” Cô đứng tại chỗ xoay một vòng, nói: “Hiện tại mỗi tháng em đều thu vào gần mười vạn, buôn bán trong tiệm cũng không tồi!”

Tuy rằng Đường Diễn thật lòng muốn cưới La Thiển, nhưng ức này, hân thực sự rất muốn đánh La Thiển một trận, sao lại nói gọi đòn thế nào mà em cũng nói được thế?

La Thiển ngồi xuống sofa nhìn Đường Diễn cười: “Ha ha ha, em có tiền như vậy thì sao còn phải đi làm việc chứ?” Sau đó La Thiển lại nằm ngã trên sofa, ôm gối ôm nói: “Em nghĩ như vậy liền sung sướng muốn chết! Ha ha ha ha ha...”

Đường Diễn: “...”

Tốc độ khôi phục này rất tốt nhưng cũng quá gọi đòn.

“Nhận quảng cáo rồi thì làm cho tốt!” Đường Diễn thật lòng đáp lại, bằng không không cần thận một ngày nào đó hân quay đầu liền phát hiện La Thiển biến thành một con cá mập dính ở sofa, lúc đó hân không biết giúp cô xoay người như thế nào đâu!

La Thiển xua xua tay nói: “Ông chủ nói để em hỗ trợ chia sẻ loại cà phê mới, em quay video rồi phát lên Weibo là ok!”

Khoẻ miệng Đường Diễn cong lên lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa nói: “A, thật sao? Vậy chúc em thuận lợi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 87

Edit: Linh Nguyệt

Sau đó La Thiển nhớ lại nụ cười này của Đường Diễn mới biết được nó tà ác ra sao.

La Thiển quay hai lần đều không thông qua được giám định của ông chủ, cà phê uống đến muốn phun ra cũng không thấy ông chủ nói một câu văt và rồi.

Buổi tối La Thiển trở về liền oán giận với Đường Diễn: “Bây giờ quay quảng cáo cũng thật bất bẻ! Uống cà phê thôi mà còn phải có sáng ý, có tư thế, có thêm ăn, có mị lực? Daya rốt cuộc là muốn thế nào?”

Đường Diễn đồng dạng làm ông chủ đương nhiên biết được kết quả này, Đường Diễn lôi kéo cô nằm xuống giường nói: “Không có việc gì, ngày mai lại chậm rãi nghĩ. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi trước đi!”

Từ sau khi La Thiển tự mình điều tiết thành công thì như bật mode kỹ năng mới vô cùng đáng khinh. Cô nhìn Đường Diễn chớp chớp mắt nói: “Muốn a?”

Đường Diễn: “...” Có dự cảm xấu...

La Thiển đẩy hân ra, vui vẻ nhảy một đoạn vũ điệu táo bển: “Em muốn nghỉ lễ! A ha ha ha...”

Đường Diễn: “...” Ngu ngốc!

La Thiến nghĩ, dù sao cũng chính thức làm người yêu rồi, còn e thẹn cái gì nữa!

Đường Diễn lúc ấy liền nói, em vẫn nên biết xấu hổ chút đi!

La Thiến đáp: “Em cũng muốn xấu hổ một chút a! Nhưng không biết là ai đột nhiên từ tư lão hán đẩy xe phát triển nhiều tư thế như vậy, em bị ai dạy hư hả?”

Đường Diễn cốc đầu cô: “Vây em cũng dễ dạy quá nhớ? Cái gì mà lão hán đẩy xe, cái cần học thì không học, cái không cần học thì lại học.”

La Thiến chỉ hần nói: “Anh nhìn anh xem, anh nói chuyện một chút cũng không rụt rè mà còn trách em học nhanh!”

Tóm lại việc này xem như là thú vui chốn khuê phòng của hai người, vì kỹ thuật trên giường cũng có thể âm ỹ trong chốc lát. Chủ yếu là Đường Diễn cảm thấy đoạn đối thoại này quá đáng khinh, cuối cùng thật sự không muốn cùng cô nói, trực tiếp kéo người lên giường dùng hành động ngăn cản cô nói lời vô nghĩa.

Kinh nguyệt của tới, hưng phấn trong chốc lát bị dập tắt. Đường Diễn cười lạnh nói: “Trong thời gian hành kinh không được uống cà phê!”

La Thiến: “...” Vây quảng cáo của cô thì làm sao?

Ngày hôm sau, La Thiến bị Đường Diễn làm cho tức nghẹn một đêm lúc dùng bữa sáng liền rất bất mãn nhìn Đường Diễn hỏi: “Anh không cần trở về đi làm à? Lỡ công ty phá sản thì làm sao bây giờ?”

Đường Diễn ho một tiếng rồi nhìn cô nói: “Chỉ cần em không nguyên rủa thì không phá sản được đâu, hơn nữa tôi đã mời người để ý rồi!”

“Ai thế?” La Thiến tò mò hỏi.

Đường Diễn hừ hừ thực thực đáp lại: “Em gặp qua một lần rồi.”

La Thiến thử nhớ lại một chút, nói: “Em gặp qua quá nhiều người, đặc biệt là gần đây.”

Mặt Đường Diễn liền tái đi. Gặp một lần lại còn trong thời gian gần đây, ngoại trừ xem mắt thì còn có thể là cái gì? Nhất thiết phải phê bình một chút, Đường Diễn dùng đũa gõ gõ chén nói: “Hành vi đi xem mắt này của em, tôi cảm thấy vô cùng không ổn!”

La Thiến về mặt ngốc lẳng nhìn hần: “Sẽ không đâu! nam chưa cưới nữ chưa gả, xem mắt nhiều là bình thường mà! Chẳng lẽ anh chưa từng đi xem mắt sao?”

Đường Diễn ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Chưa bao giờ, hôn nhân đương nhiên là muốn tìm người mình yêu cùng nhau đi qua một đời.”

La Thiến khinh bỉ liếc hần: “Anh đương nhiên là chưa từng xem mắt rồi, vì anh đâu cần phải thế. Ai nha, không biết gần đây Tiêu Vĩnh Thanh gần như thế nào nhỉ? Nhìn về ngoài của người ta xem, thực đẹp nha!”

Đường Diễn lại tái mặt nhưng không cách nào phản bác được, đành nhân nhạp đáp một câu: “Ăn cơm của em đi!”

La Thiến nghẹn, lẩm bẩm: “Tổng tài gì mà nói không lại người ta liền lẳng sang chuyện khác.”

Đường Diễn liếc cô một cái: “Em nói cái gì đấy?”

La Thiến nhanh chóng nói sang chuyện khác: “A a a, người vừa rồi anh nói em chỉ gặp qua một lần là ai thế?”

Cảm giác chột dạ của Đường Diễn đều bị La Thiến đuổi đi hết: “Mẹ tôi!”

La Thiến mở to mắt, rồi gật gật đầu nói: “Nhớ rồi nhớ rồi.” Cô lại cười, “Ai ôi, mẹ anh trẻ tuổi thật!”

Đường Diễn: “...” Dù sao hần đối với năng lực bắt sai trọng điểm của La Thiến đã hiểu rõ, hần lại nói: “Mẹ tôi là người tương đối trực tiếp, nhưng bà không hề xấu đâu.”

La Thiến xua xua tay: “Không có việc gì, không có việc gì, em biết mà. Huống chi cũng đâu liên quan hệ đến em!”

Đường Diễn lại bị La Thiến làm cho nghẹn họng, lát sau mới nói: “Về sau bà ấy là mẹ em đấy!”

Mạch não của La Thiến cuối cùng cũng đuổi kịp, nhìn Đường Diễn áp ứng nói: “Ồm... Chúng ta... cũng không nhất định sẽ kết hôn. Anh có biết bây giờ có một loại trạng thái hôn nhân là chỉ ở chung mà không kết hôn không?”

Đường Diễn bị bộ dáng tưng tưng của cô chọc cười, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Không kết hôn mà ở chung là phạm pháp.”

La Thiến chán kinh: “Loại lời này mà anh cũng nói được?” Anh đều chỉ ở chung mà không kết hôn bao nhiêu lần rồi hả? Nếu mà phạm pháp thì anh đã bị mời lên phường mấy lần rồi nhé.

Nhìn bộ dáng của La Thiến, Đường Diễn liền biết trong lòng cô tám phần là đang nói lời hần không thích nghe, hần cong cong môi tiếp tục nói: “Trong lòng chắc đang mắng tôi dữ lắm nhỉ?”

La Thiến chột dạ nhìn nhìn trong chén nói: “Em là loại người này sao?”

Đường Diễn không tiếp tục trêu đùa cô. Hai người ăn xong, thu dọn sạch sẽ, La Thiến liền phải đến tiệm nhìn xem, Đường Diễn đương nhiên cũng đi theo.

Việc buôn bán của Ngo Hậu không tồi, vốn dĩ phương diện trang trí, phục vụ và giá cả đã tốt, còn có thêm hiệu ứng minh tinh của La Thiến. Chỉ cần tới nơi này người ta đều nguyện ý uống thử đồ uống, cho nên La Thiến không cần lo lắng sẽ lỗ vốn.

La Thiến dẫn theo Đường Diễn nhìn quán cơ hồ ngồi đầy khách, làm ra bộ dáng chỉ điểm giang sơn nói: “Thấy sao? Giang sơn của em!”

Đường Diễn giật giật khóe miệng: “Nhỏ thật đấy!”

La Thiến liếc hần nói: “Nhỏ thì làm sao? Kiểm ra tiền được đấy!”

Đường Diễn sờ sờ đầu cô, yên lặng đáp: “Ừ.”

La Thiên ghét bỏ tránh khỏi tay hắn đi đến sau bếp, nơi này các loại điểm tâm ngọt đều có, La Thiên hào phóng nói: “Muốn ăn không?”

Đường Diễn yên lặng, La Thiên nghĩ nghĩ rồi đổi thành: “Có muốn nhắm nháp một chút không? Anh chó cái ý kiến đi!”

Vì thế mỗi người cầm một đĩa điểm tâm ngọt tìm một vị trí trong góc thưởng thức món tráng miệng sau bữa cơm.

La Diễm đem lên La Thiên ít đồ uống nóng nói: “Đừng uống đồ lạnh!”

Đường Diễn nhìn theo bóng La Diễm rồi đi rồi đánh giá: “Gần đây tư thế đi đứng của chị cải thiện hơn rất nhiều!”

La Thiên gật đầu: “Em đã dẫn chị ấy tới để bác sĩ xem qua rồi. Thời gian đã qua lâu, khả năng có thể trị khỏi cơ hồ là không có nhưng luyện tập đi đứng thì có thể. Chị ấy cũng muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn...” La Thiên chống cằm nhìn bóng dáng La Diễm nói: “Chị ấy thích cuộc sống hiện tại, không cần lo vắn đề đi đứng sẽ ảnh hưởng tới công việc. Mỗi ngày ngoại trừ đi làm và đón Đào Đào, có thời gian liền đến bệnh viện khám, ngày thường đều là dựa theo lời bác sĩ luyện tập, gần đây mới có chút hiệu quả. Nếu đổi thành em thì chưa chắc em đã làm được, em không có nghị lực như thế.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đường Diễn cười cười xoa đầu cô nói: “Vi kiểm tiền mua nhà, nghị lực của em phi thường tốt.” Dưới tình huống biết trước tương lai như vậy mà vẫn nguyện ý ở cùng hắn một năm, nghị lực này không thể nói là không mạnh mẽ!

La Thiên cười xua xua tay nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, kiểm tiền tuy cũng là mục đích nhưng không phải là mục đích trực tiếp nhất!”

Đường Diễn liền hỏi: “Thế thì vì sao?”

La Thiên lúc này mới nói: “Bởi vì tiền vi phạm hợp đồng là bốn trăm vạn, em không có tiền đền!” Cô cười hi hi nói: “Thế nhưng nếu kiếm được tiền thì đương nhiên cũng muốn kiếm nhiều hơn một ít. Kiếm đủ rồi, tương lai cũng tốt hơn!”

Đường Diễn: “...” Hắn yên lặng, lát sau mới mở miệng: “Nếu khi đó em nói với tôi, tiền vi phạm hợp đồng tôi sẽ giúp em trả.”

La Thiên: “Cảm ơn!” Ai biết anh sẽ trả chứ? Nhìn những chuyện anh sẽ làm trong tương lai, tuyệt tình biết bao a!

La Thiên lại cúi đầu nghĩ nghĩ: “Nếu trước đó biết anh sẽ trả, có lẽ em vẫn sẽ tiếp tục!” La Thiên cười ha ha nói: “Nếu không thì sau khi rời đi sẽ không có tiền, sẽ sống không tốt!”

La-muốn-tiền-không-muốn-mạng-Thiên rất có nghĩa khí tự tiêu khiển một phen rồi hạnh phúc phun bong bóng. Cuộc sống của cô hiện giờ có bảo đảm, chẳng những hạnh phúc mà cảm giác cũng tự tin hơn. Cô không bao giờ lấy tiền không từ chỗ Đường Diễn, đây cũng là cơ sở bình đẳng cho tình cảm của hai người.

Đường Diễn uống đồ uống nóng, híp híp mắt. Tuy giờ là mùa hè nhưng cao nóng vẫn quá thực không tồi.

Đường Diễn buông cóc hỏi La Thiên: “Không muốn quay lại giới giải trí sao?”

La Thiên gật gật rồi cúi đầu ăn một miếng bánh mật ong, hạnh phúc híp híp mắt. Như thế này cũng tốt mà, không phải sao?

Đường Diễn chuyển phương hướng khác, lơ đãng hỏi: “Có nghĩ tới cũng mở một Ngộ Hậu ở kinh đô không?”

La Thiên sững sốt, nói: “Kinh đô nhiều quán cà phê như vậy, có quán còn rất nổi danh. Em đi vào còn không phải là tìm chết sao?”

Đường Diễn vuốt vuốt thành cóc, tiếp tục lơ đãng nói: “Cái quảng trường em mua áo ngủ cho tôi kia, em có nhớ không?”

Về mặt La Thiên không thể tưởng tượng nhìn hắn: “Anh còn nhớ rõ việc này làm cái gì?”

Đường Diễn mắng cô: “Đó mà là nhớ rõ sao? Tôi là chỉ vị trí cho em.” Đường Diễn sợ La Thiên không biết tên quảng trường kia nên mới dùng phương thức như vậy để đề cập. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì lời này quả thật có nghĩa khác, không khỏi tự trách mình bị La Thiên làm cho choáng váng.

La Thiên chu chu miệng: “Vậy sao anh không nói thẳng là quảng trường Thụy Tuyên đi?”

Đường Diễn: “...” Sau đó bình tĩnh lạnh nhạt nhìn cô: “Vậy ra nó tên Thụy Tuyên sao?”

La Thiên: “Được rồi! Anh tiếp tục!”

Đường Diễn tiếp tục nói: “Tôi ở bên đó có một cửa hàng, em có thể nhìn thử. Cửa hàng không cần thuê, coi như tôi góp vốn nhập cổ phần, thế nào?”

Giọng La Thiên có chút cao: “Anh dám thuê thuê cửa hàng của em?” Còn nói theo đuổi cô cơ mà? Đuổi được rồi là có thái độ này ngay sao?

Đường Diễn: “Tôi nói không thuê thì sợ trong lòng em cảm thấy tôi xem thường em.”

La Thiên về mặt ghét bỏ: “Cũng đúng, em hiện tại dù sao cũng là bà chủ. Tuy rằng chỉ là bà chủ nhỏ nhưng cũng không thể như vậy, cứ thu đi!”

Nói như vậy nhưng về mặt La Thiên rõ ràng là đau lòng khiến Đường Diễn nhìn vừa tức vừa buồn cười. Hắn thật sự sợ nói trực tiếp sẽ khiến cô không vui vẻ nên mới nói như vậy. Đến lúc đó lỡ trong tiệm buôn bán không tốt, hắn đâu thể trở mặt thu của cô chứ?

Bởi vậy nghĩ khi Đường Diễn cũng pha là bất đắc dĩ: “Tôi cũng chưa nói sẽ thuê tiền thuê, không phải bảo là nhập cổ phần góp vốn sao? Tiền kiếm được thì chia cho tôi một chút, không kiếm được thì thôi. Cũng không cần ghi nhớ trong lòng...”

Có lời này, La Thiên lại vui vẻ. Đã trải qua một lần mở cửa hàng nên khi Đường Diễn nói đến kinh đô mở cửa hàng La Thiên cũng đình đặc, bình tĩnh nói chuyện. Có Đường Diễn bày mưu tính kế, ở kinh đô hẳn lại càng dễ dàng động tay động chân, bởi vậy ôm đồm không ít chuyện.

Hai người nói tới vui vẻ, chớp mắt đã qua hai giờ, sau đó Đường Diễn vui vẻ hỏi cô: “Vậy em chuẩn bị khi nào thì đi kinh đô?”

La Thiên sững sốt nói: “Không đi, cửa hàng ở đây còn có chị nhìn, đến kinh đô sẽ phải tự lo!”

Cái tính lười biếng này khiến Đường Diễn thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu: “Không đi thì em cùng tôi nói lâu như vậy làm gì?”

La Thiển gãi gãi đầu, cười nói: “Đây không phải là nhất thời không nhịn được sao? Cảm giác cũng không tồi!”

Đường Diễn cười lạnh: “Em nên thấy may mắn vì là tôi đi, nếu người khác thì em chết chắc rồi!” Cô là bạn gái hần mà hần còn không nhịn được muốn động thủ. Tồn hai tiếng đồng hồ nói chuyện vô ích, em đùa tôi à?

La Thiển thở dài nói: “Em chính là cảm thấy đi kinh đô rất mạo hiểm! Anh cũng biết đúng không? Tương lai của em như vậy, đến kinh đô còn không phải dē vào miệng cọp sao?”

Đường Diễn gật đầu có lẽ, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn hần hần đem Phùng Nhất Khê và Lâm Phi xử lý trước?

Nhưng chính hần chẳng phải cũng là người nên xử lý đầu tiên sao? Đường Diễn có chết không thừa nhận người ra tay với La Thiển là chính mình, đó nhất định không phải là hần.

Đường Diễn lại lâm vào vòng tuần hoàn mới mang tên là: làm thế nào để lừa La Thiển về kinh đô.

Mà La Thiển ngồi đối diện, ăn vô cùng vui vẻ...

~~~~~

Hiện tại chỗ mình thời tiết thay đổi liên miên như sóng não của chị Thiển, sáng âm u trưa râm râm chiều nắng tối mưa, tiếc là mình không có kháng thể cùng sức chịu đựng mạnh mẽ như Đường Diễn nên đã oanh liệt bị em "cắm" quật cho không trượt phát nào ☹️ Vì vậy mấy ngày tới có lẽ sẽ không có chương mới, chân thành xin lỗi vì lại để mọi người phải đợi thêm, thời gian qua cảm ơn mọi người đã ủng hộ, yêu mọi người ❤️

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn phát hiện La Thiển quả thật không dễ lừa, nhìn cô ngây ngốc như thế, nói cũng rất vui vẻ... Nhưng cô quay đầu liền không nhận người!

Đường Diễn sau một ngày tự hoài nghi năng lực của bản thân, quyết định xin trợ giúp từ bên ngoài.

Đương nhiên, người đầu tiên cần loại trừ chính là anh trai nhà mình. Lấy cái tính cách xem đau khổ của em trai thành niềm vui của bản thân mà Đường Hình sở hữu, Đường Diễn thực sự ngay cả tình huống cũng không muốn kể với hần, nói chỉ là xin ý kiến.

Mấy tên bạn đầu chó mà Đường Diễn thường hay lui tới tính đến nay chỉ có Hàn Văn Hiên, Lữ Khải và Không Diệc Nhân.

Đường Diễn vào group WeChat hỏi bọn họ: Làm thế nào để lừa một người tới kinh đô?

Trong group lập tức bị dọa sợ, tất cả mọi người phát ra các loại meme biểu thị tâm trạng không thể tin tưởng được của bản thân.

Đường Diễn chịu đựng không nổi bão chờ ý kiến của các anh em

Hàn Văn Hiên là tên đầu tiên hoàn hồn: Đường ca, cậu làm sao vậy?

Lữ Khải: ...

Không Diệc Nhân trực tiếp hỏi: Cậu đây là muốn lừa ai?

Đường Diễn đã không còn cách nào, chỉ có thể coi ba tên thợ gày này thành Gia Cát Lượng, kể hết chuyện La Thiển về quê mở cửa hàng.

Không nghĩ tới, đáp lại đều là...

Hàn Văn Hiên: Ha ha ha ha ha ha ha ha

Lữ Khải: Ha ha ha ha ha

Không Diệc Nhân: Ha ha ha ha ha ha

Đường Diễn: ...

Sau khi cười nhạo một phen, ba tên bạn không bằng gà chó kia cũng bắt đầu nghĩa khí nêu lên ý kiến.

Hàn Văn Hiên - tên không đáng tin cậy nhất, từ trước đến nay đều là quấy rối - lập tức nói: Đường tổng, dùng tiền đi. Trước đó không phải đều là như thế sao?

Đường Diễn khinh thường đáp: Thiển Thiển nhà tôi bây giờ không thiếu tiền.

Hàn Văn Hiên phát emotion kinh ngạc đến ngây người: Như thế nào là không thiếu? Ở trước mặt Đường tổng nói không thiếu tiền?

Đường Diễn không biết xấu hổ nói: Thì sao? Thiển Thiển nhà tôi có mười sáu căn hộ cùng một cửa hàng rộng hai trăm mét vuông đấy!

Chút tài sản trong mắt bọn họ thậm chí còn không được coi là nhà giàu mới nổi, nhưng La Thiển người ta đã thực thỏa mãn, như vậy dù tự cấp tự túc, sinh hoạt không lo cả đời. Đối với La Thiển mà nói, đây chính là không thiếu tiền, nghĩ đến đây Đường Diễn lại hối hận lúc ấy đã giúp cô mua cổ phiếu.

Hộp lại chính là tự mình đào hố chôn mình.

Khi đó chỉ nghĩ cô thích mấy thứ tục vật này mà Đường Diễn thật sâu trong lòng cảm thấy bản thân nghèo đến độ chỉ còn lại tiền và năng lực kiếm tiền cùng La Thiển yêu tiền, quả thực xứng đôi không biết bao nhiêu lần!

Cảm hơn hai nghìn vạn mua cổ phiếu, hẳn một chút áp lực tâm lý cũng không có. Nếu như thiếu thì hẳn tự mình bù vào là được rồi.

Muốn kiếm lời, hẳn đương nhiên có thể cấp thêm vài chữ số. Vì mặt mũi mà lúc mua cổ số tiền hẳn dùng không chỉ có tiền vốn của La Thiển, chính hẳn cũng đầu tư vào chút tiền, từ hai nghìn vạn thành chín nghìn vạn, Đường Diễn tự nhận công lao của bản thân là không thể không kê đến.

La Thiển tới lấy tiền, trong lòng hẳn vô cùng đắc ý đưa cho cô, vốn định nhìn bộ dáng cô khiếp sợ, vui sướng, sùng bái và lấy lòng. Nhưng hẳn tuyệt không nghĩ tới cô nàng này một chút biểu tình kinh ngạc cũng không có không, chỉ nói câu cảm ơn rồi vui vẻ rạo rức cầm thẻ rời đi.

Đường Diễn cảm thấy như vậy đã thực thâm, kết quả là sau đó còn thâm hơn. Cô dám mang theo tiền chạy?

Trên mặt Đường Diễn lúc ấy hiện lên dấu chấm hỏi to đùng. Hẳn bên ngoài có người khác, cô bị hẳn bỏ rồi mang theo tiền chạy về quê mua nhà mua cửa hàng sống cuộc sống vui vẻ nhàn nhã. Hẳn không tìm tới cũng không thấy có sinh hoạt suy sút.

Đương nhiên điều khiến Đường Diễn buồn bực hơn nữa chính là trong số những người ham mê tục vật, La Thiển cũng coi như là một "cao thủ" trong số đó. Cô yêu tiền! Tiền lương, tiền bồi thường, chỉ cần vì tiền thì cô có thể vui hết ba ngày, nhưng mấu chốt là trình độ mê tiền của số so với Đường Diễn nghĩ nông cạn hơn nhiều.

Người ta sau khi có một trăm triệu đã vui cùng thỏa mãn, dùng tiền dự?

La Thiển sau khi có một trăm triệu lại chóng mắt hai trăm triệu ba trăm triệu, cô thích là thích có tiền đủ để sống cả đời chứ không phai tiền tiêu không hết.

Cho nên đối với ý kiến của Hàn Văn Hiến, Đường Diễn ngay lập tức đáp lại xxx*, Hàn Văn Hiến còn mắng Đường Diễn thanh cao thất đức.

*"xxx" ở đây là một câu chửi bậy

Lữ Khải lại tương đối bình thường, hẳn nói: Các người nếu đã thật lòng rồi thì sao phải lừa người về? A không phải, là làm để cô ấy đi theo cậu trở về!

Đường Diễn lại buồn bực, hẳn là thật lòng, La Thiển nhìn qua cũng rất thật lòng. Đáng tiếc, sự thật lòng của cô cùng với việc biết trước tương lai, đã lạnh rồi.

Đường Diễn nói với cô: Không sợ, tôi có quyền thế có năng lực.

La Thiển chỉ đáp lại một câu: “Đáng tiếc, quý kẻ khó phòng.”

Đường Diễn nghe, nói: “Sẽ không, tôi tuyệt đối bảo đảm an toàn của em.”

La Thiển cười lạnh: “Giấc mộng kia anh thấy sao? Tôi có thể ẩn Lâm Phi trên mặt đất để đánh đấy!” Lâm Phi lại là viên ngọc anh che chở trong tay mà vẫn bị cô bắt nạt. Như vậy có thể thấy được, cô ở trong lòng tay hẳn, được hẳn che chở cũng không nhất định sẽ an toàn.

Đường Diễn: “...”

Đường Diễn còn có thể nói như thế nào? Giấc mộng kia từ điều cơ bản nhất đã không hợp lý rồi! Bất kể là Lâm Phi bị thương hay việc hẳn đối với Lâm Phi có lợi, đều không phải việc hẳn có thể kiểm soát được. Hơn nữa La Thiển không hề biết rằng năm cô khiến Lâm Phi bị thương, lúc đó Đường Diễn cũng chỉ coi Lâm Phi làm tình nhân, vốn không bảo vệ quá mức.

Đường Diễn lại nói: “Vậy chẳng lẽ em muốn cả đời ở nơi này sao?”

“Em cũng đã ở hai mươi năm rồi, chẳng lẽ còn không ở được thêm tám mươi năm nữa?”

La Thiển không phải không nghĩ tới vấn đề này mà là trước sau cô vẫn có chút kiêng kỵ. Tuy rằng cô hiểu mình đã "xử lý" được Lâm Phi và "ánh trăng sáng" nhưng trong lòng vẫn có một dấu chấm hỏi, rồi xa kinh đô mới là tốt nhất.

Sau khi Đường Diễn gửi cho Lữ Khải biểu tượng xxx, Không Diệt Nhân như ném đi liềm si...

Hắn nói: Nếu vợ cậu mang thai thì không phải sẽ cùng cậu trở về sao?

Đường Diễn sùng sốt, mang thai? Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới việc con cái. Không Diệt Nhân vừa nói như vậy, trong đầu hẳn lập tức hiện lên hình ảnh La Thiển ôm bụng bầu... Trong lòng thế nhưng có chút rung động.

Mang thai sao? Hẳn đã ba mươi, cũng nên làm ba rồi!

Nhưng Đường Diễn vẫn vô cùng chính trực mà từ chối: Dù tôi có muốn nhưng con cái là việc lớn, phải bàn bạc với Thiển Thiển đã.

Nhất thời mọi người đều yên lặng. Lữ Khải nói thẳng: Cậu còn chưa kết hôn đâu!

Hàn Văn Hiến kịp thời chen vào một câu: Kết hôn rồi cũng chưa chắc nha!

Đường Diễn không nhận được cách nào hữu dụng liền mặc kệ bọn họ.

Cuối cùng La Thiển cũng ở quán cà phê quay xong quảng cáo cả phê xxx người người đều muốn uống.

Đối tác cuối cùng cũng vừa lòng, rất nhanh đã chỉnh sửa rồi up lên liền Weibo mặt, La Thiển share lại.

Lập tức liền có không ít nhan cầu, fan liếm bình xuất hiện, hứa hẹn: Mua mua mua, nhất định sẽ mua.

Đối tác có lẽ cũng không nghĩ tới La Thiển đã lui vòng La Thiển mà hiệu ứng vẫn không, lập tức không nói một lời mở order, chủ yếu là bởi độ chú ý càng lúc càng nhiều!!!

Doanh số không ngừng tăng đem đến cho La Thiển mấy chục vạn phí quảng cáo, thế mà bọn họ còn lại có cảm giác kiếm lời.

Đổi tác vô cùng vui vẻ, tặng thêm cho La Thiển hai vạn "lì xì".

La Thiển cũng rạo rức vui vẻ nhận, xoay người liến khoe với Đường Diễn: “Anh xem anh xem, em kiếm được tiền nè!”

Đường Diễn rất thích nhìn thấy cô vui vẻ, mở miệng khen: “Lợi hại.”

La Thiển đem nhận được tiền liền tăng lương cho La Diễm từ 5000 lên 8000 tệ. Hiện giờ mọi chuyện trong tiệm đều do La Diễm quản, La Thiển với chị gái nhà mình cũng không keo kiệt, làm y như lời đã nói trước đó, hiện tại lương như vậy, sau này sẽ càng tăng.

La Diễm vốn đã vừa lòng hiện giờ càng thêm vui vẻ, làm việc càng thêm tận tâm.

Đường Diễn rất thích người nhà La Thiển. Ba La mẹ La tuy tính tình yếu đuối nhưng đối với con cái là thật sự yêu thương. La Diễm, La Tuấn đều không phải người lười biếng, ai giúp đỡ mình đều sẽ ghi nhớ trong lòng, tự mình cũng sẽ nỗ lực.

Đường Diễn đối với người như La Tuấn là nguyện ý nâng đỡ, bèn thương lượng với La Thiển để sang năm La Tuấn có thể đến chỗ hắn thực tập. Trường đại học của La Tuấn cũng giống như phần lớn các trường khác, học ba năm đến tháng sáu năm sau là có thể chính thức suy xét tìm nơi thực tập.

La Tuấn học thiết kế, nhưng bởi vì việc dạy học còn hạn chế nên thứ La Tuấn có thể học được tay cũng không nhiều, chỉ có cơ sở phần mềm ứng dụng, cùng các loại cấu tạo đơn giản, phối hợp từ từ sắc thái.

Tuy có cơ sở nhưng chắc chắn là không thể so được với hệ học chính quy chuyên môn chuyên khoa, hơn nữa học nhiều cũng không quan trọng bằng kinh nghiệm thực tế.

Phần lớn kiến thức học được ở trường lớp đều không kịp thực hành vận dụng, La Tuấn chỉ cần có một người thầy tốt, thành tựu ắt có thể vượt qua những người xuất thân từ đại học có tiếng.

La Thiển vừa nghe việc này, còn có chút do dự: “Em muốn để La Tuấn thi lên thạc sĩ.”

Đường Diễn nói: “Cũng không phải không thể, thi lên thạc sĩ. Thời gian tại trường vốn dĩ ngắn, cậu ấy thật sự nên rời đi, ở công ty của tôi chẳng lẽ sẽ phải chịu sức ép sao? Chưa kể ngành thiết kế này nếu không thực tiễn thì học bao nhiêu cũng đều là nói suông, lý luận suông. Đương nhiên, phần lớn ngành sản xuất đều là như thế.”

La Thiển ngẩng đầu nhìn hắn, khó xử nói: “Thế để em hỏi thử La Tuấn!”

Đường Diễn ngoài thì gật đầu nhưng trong lòng vô cùng muốn giơ tay đập La Thiển. Cô còn không nhìn xem xem có bao nhiêu người muốn bước vào công ty của hắn? Bao nhiêu người thi lên thạc sĩ, học bác yện thâm, cuối cùng còn không phải là vì muốn vào công ty hắn làm việc hay sao?

Mạch não của La Thiển... Đường Diễn thờ dài.

***

Chớp mắt đã bước vào tháng mười một, tiết trời bắt đầu chuyển lạnh.

Bà nội La rốt cuộc cũng biết La Thiển mở cửa hàng, lưu lưu loát loát bước vào Ngõ Hậu.

Nhìn diện tích cửa hàng lớn, phục vụ mặc đồng phục cùng La Diễm ngồi ở quầy bar, ôi trời ơi, La Thiển đây là phát tài rồi!

La Thiển giấu chuyện mình mua căn hộ không nói cho bà mẹ La là do sợ sẽ dọa bọn họ, còn La Tuấn thì biết một ít, La Diễm cũng vậy. Vì thế bà nội La lại càng không thể biết, bà chỉ biết La Thiển làm bà chủ. Nguyên chuyện này cũng đủ khiến bà giật mình.

La Diễm thấy bà nội La tới liền nhủ mảy, việc khách hàng tới tiệm làm loạn đã không phải lần đầu tiên cô xử lý.

Bấy giờ thấy bà nội La tới, tuy trong lòng cô mọt mịt nhưng vẫn hiểu được việc này không thể trốn tránh, chỉ đành dẫn bà vào văn phòng rồi sau đó gọi La Thiển tới.

La Thiển tới rất nhanh, cô vẫn nhớ rõ người chủ trước chính là bị chủ nợ ép nên mới lỗ vốn.

Bà nội La thấy La Thiển liền cười đắc ý: “Hiện tại mày không thể nói mày không có tiền chứ?”

La Thiển lập tức cười, nói: “Có thể chứ! Có sao đâu ạ?”

Bà nội La: “...”

La Thiển nhìn bà nội La hỏi: “La Phụng Lan bảo bà tới phải không?”

“Đó là bác gái của mày!”

La Thiển xua xua tay nói: “Bà nội không cần nói với con mấy cái này, con nghe không hiểu. Vì sao bà tới đây trong lòng con cũng ràng, nói đi nói lại chẳng qua là do tiền. Bà lừa ba con cìn muốn ép luôn con của ông ấy, bà thật sự coi La Thiển là quả hồng mềm mặc bà nắn bóp sao? Đã chọc con không vui về thì dù có phải đóng cửa cửa hàng, con cũng sẽ không mượn bác cả một phân tiền. Về sau chúng ta tốt nhất là đừng nên tò về thân thiết, cả đời không qua lại với nhau. Con đón ba mẹ ra ngoài sống, con còn không nuôi nổi bọn họ sao?”

Bà nội La thờ dài nói: “Bà không vay tiền, con nói một chút xem cửa hàng này của con giả trị bao nhiêu đi?”

La Thiển nói: “Rất đáng giá! Nhưng dù cho có tiền con cũng sẽ không cho mượn. Ha ha...”

Bà nội La: “Mày... Mày không cho tao mượn thì để làm gì?”

Bà nội La làm khó dễ hai câu liền rời đi, còn không quên dặn dò ba La nhớ trở về thăm mẹ.

La Thiển sau khi tiễn bà nội La liền quay sang nói với Đường Diễn đang uống cà phê: “Bà nội em thật sự càng ngày càng phân rõ phải trái nha!”

Đường Diễn lúc đó chính là về mặt một lời khó nói hết, điểm mấu chốt của người ta đều là như thế này chậm rãi luyện thành.

Chương 89

Edit: Linh Nguyệt

Đến bà nội La còn tới tận nơi, những người khác có thể không biết sao?

Đương nhiên là không có khả năng. Nhưng mà da mặt từ sau khi trở về quê hương gây dựng sự nghiệp cho đến khi thành công, đã phát triển theo một hướng không hề bình thường.

Người phát đạt thường coi trọng mặt mũi, nhưng La Thiển thì không! Sau khi sự nghiệp thành công, có chỗ dựa cường đại, cô càng thêm không sợ trời không sợ đất. Từ "da mặt" vốn không tồn tại trong từ điển của cô, hiện giờ càng thêm giống như không có tác dụng.

La Thiển uống cà phê, nhàn nhai nhìn Đường Diễn, nở nụ cười tiêu chuẩn của bậc đế vương nói: "Ngồi chờ thân thích cực phẩm tới."

Đường Diễn: "... " Hắn thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của cô.

"Ha ha, Đường Diễn, để em bổ sung cho anh thêm chút kiến thức nhé. Tiếp theo đây bác gái của em sẽ tìm tới để vay tiền. Anh đoán mượn bao nhiêu?" La Thiển tiếp tục bày ra dáng vẻ tổng tài hỏi.

Đường Diễn phối hợp hỏi: "Mượn nhiều hay ít?" La Thiển đôi khi sẽ lên con động kinh muốn diễn xuất này nọ, hắn cũng coi như phối hợp.

"Không ít hơn chỗ này." La Thiển xoa tay nói.

Đường Diễn: "Nhưng tôi thấy em rất vui về mà!"

La Thiển ha ha ha cười nói: "Đúng vậy đúng vậy! Anh nghĩ xem, bọn họ tới tìm em vay tiền, em nói em có, nhưng em không cho vay! Có soái không? Có chất không? Có phải vô cùng ngẫu hay không?"

Đường Diễn: "Chắc vậy..."

La Thiển vươn ngón trỏ lắc lắc trước mặt Đường Diễn: "Anh không hiểu, anh không hiểu đây. Trước kia lúc nhà em khó khăn đến tìm họ vay tiền, họ có nhưng không cho mượn, lúc đó cảm giác kiểu như sắp học mấu tới nơi ấy."

Đường Diễn: "À!" Một chút cũng không muốn hiểu.

La Thiển mang tâm trạng hưng phấn chờ đợi, chờ rồi chờ, chờ rồi chờ, sau đó... chờ được ba tên anh em tốt của Đường Diễn.

La Thiển: "..."

Khi đó đã là đầu tháng mười hai, thời tiết bắt đầu se lạnh.

La Thiển năm nay có chút sợ lạnh, tự bao mình thành một quả bóng mập mạp.

Biểu cảm ngay lúc đó của Đường Diễn vô cùng khiếp sợ, không chút lưu tình bỏ xuống một đao: "Nhìn thế nào cũng thấy béo!"

La Thiển liên tục cười lạnh, ngữ khí kiêu ngạo mười phần: "Đừng mơ tưởng, thể chất em không dễ béo đâu." Sau đó đường hoàng xoay một vòng. Tuy rằng mặc rất dày nhưng bộ dáng này quả thực có chút đáng yêu.

Đường Diễn đành có thể trấn an: "Đứng đứng đứng, em nói rất đúng. Có muốn đi ra ngoài ăn cơm không?" Hắn không muốn cùng La Thiển tiếp tục thảo luận đề tài khiến cô trở nên kiêu ngạo này, quyết định nói sang chuyện khác.

La Thiển: "Đi!"

Quan hệ của hai người tuy rằng đã là người yêu nhưng La Thiển sống chết nhất định không chịu rời khỏi đây, Đường Diễn chỉ có thể thuận theo. Cuộc sống giống như trở lại lúc còn ở kinh đô, nhân rồi thì đi hẹn hò, trời nóng thì cùng bám rễ trong nhà, trời lạnh thì đi dạo trong tiệm, mỗi tháng cùng La Thiển đi thu tiền thuê nhà, ngày tháng trôi qua vẫn là hài hòa.

Ngoại trừ việc Đường Diễn không nhận điện thoại của mẹ Đường và La Thiển không đợi được bác gái nhà mình.

Lúc ba người Hàn Văn Hiến, Lữ Khai, Không Diệc Nhân đến, Đường Diễn đang ngồi sau quầy bar trông tiệm.

Cho nên, biểu tình khiếp sợ lúc ấy của ba người đều không thể biểu đạt hết được chấn động sâu trong nội tâm.

Đặc biệt là Hàn Văn Hiến, bởi vì hắn hiểu động nhất trong ba người, biểu cảm cũng phong phú nhất, nên vẻ mặt của hắn là kịch liệt nhất.

Hắn nhìn Đường Diễn, chây ra hai hàng lệ nóng: "Đường ca của tôi! Cậu đây là... đây là... làm sao vậy?" Đường Diễn chưa kịp đáp thì Hàn Văn Hiến đã tự tiếp: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha..." Không chút lưu tình cười ha ha.

Lữ Khai tương đối rụt rè, vẻ mặt luôn ôn hòa trong nháy mắt lại giống như Đường Diễn: mặt-không-biểu-cảm. Không có cách nào, nếu không thể hiện vẻ mặt này thì hắn nhất định cũng sẽ cười to. Ông trời cúi xuống mà xem, Đường tổng lạnh lùng tàn khốc đã biến thành tiểu đệ trông tiệm nè!!!

Không Diệc Nhân cũng cười, là tươi cười chứ không phải cười nhạo, nhưng hắn cười đến sung sướng. "Ai ôi, sao cậu lại ở đây? Làm công sao?"

Cũng không trách ba người này lại cười thành như vậy, lúc bọn họ tới đây không hề điều tra tình huống gần đây của Đường Diễn và La Thiển. Thuận tụy là bởi vì lần đó Đường Diễn ở trong group chat xin bọn họ giúp đỡ, bọn họ liền vui sướng khi thấy người ta gặp họa, hẹn nhau cùng tới xem diễn.

Bọn họ biết La Thiến ở Ích Khu Hồng Quảng nhưng sau khi tới nơi vẫn không biết Đường Diễn ở chỗ nào liền nghĩ trước cứ tìm tới cửa hàng nào ngồi rồi gọi điện cho Đường Diễn.

Lúc ấy, Không Diệc Nhân nói: Nhìn kia, bên kia có tiệm cà phê, chúng ta qua đó đi!

Mấy người này cũng không chú ý tới La Thiến, cho nên không biết kia tiệm cà phê Ngô Hậu là của La Thiến, khi bước vào chỉ nghĩ sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi uống ly cà phê rồi gọi Đường Diễn ra để có thể tiến hành kế hoạch cười nhạo vô tình, sau đó sẽ ôm tâm tình sung sướng trở về kinh đô!

Nhàm chán? Không sai, bọn họ chính là nhàm chán như vậy đấy!

Kết quả vừa vào tiệm liếc mắt một cái liền thấy Đường Diễn đen mặt ngồi sau quầy bar.

Hình ảnh sống động đánh thẳng vào thị giác giống như bị một cục gạch đập vào đầu, quá kích cmn thích!

Đường Diễn hiển nhiên vô cùng không chào đón, nhìn bọn họ hỏi: "Tới làm gì?"

Lữ Khải vẫn như cũ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhìn cậu đó!"

Đường Diễn lãnh khốc đáp: "Nhìn xong chưa? Xong rồi thì biến!"

Hàn Văn Hiến cười xong, vỗ vỗ quầy bar nói: "Ai da sao lại nói như thế? Bọn này là khách đó! Là khách đó, có biết không? Khách hàng là thượng đế. Nhanh lên, sắp xếp chỗ ngồi cho bọn này nào!"

Không Diệc Nhân tươi cười gật đầu, Đường Diễn lạnh lùng liếc bọn họ một cái, sau đó nói với cửa hàng trưởng: "Mang ba tên ngu ngốc này tới chỗ ngồi đi!"

Cửa hàng trưởng lúc ấy liền ngây người, cái quần què gì thế? Anh ấy nói với khách kiểu gì đấy?

Kết quả ba vị khách kia hoàn toàn không tức giận, thậm chí còn cười hi hi đi theo cửa hàng trưởng.

Đường Diễn buồn bực!!!

Đây là lần đầu tiên hắn trông cửa hàng. Hôm nay La Thiến mang La Diễm tới cục thuế, trong tiệm không có người trông, La Diễm rất không yên tâm.

Không sai, La Diễm so với La Thiến càng thêm không yên tâm. Đặc biệt là sau khi được tăng lương, nếu không có người nhà trông, La Diễm sẽ rất bất an. Cho nên, lần đầu tiên cô lấy thân phận chị vợ yêu cầu Đường Diễn trông tiệm một ngày.

Đường Diễn đương nhiên không quá vui vẻ, ngồi ở cửa tiệm nhìn khách ra ra vào vào, đón đi rước về. Hắn lớn như vậy mà chưa bao giờ làm việc này đâu!

Việc này cùng việc hỗ trợ giám sát công trình chính là hai khái niệm khác nhau nha!

Muốn nói từ chối lại bị ánh mắt của hai chị em ngăn trở, hắn chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Theo đuổi bà xã dễ dàng lắm sao? Đương nhiên không phải, quan hệ hiện giờ của hắn cùng La Thiến kỳ thực rất dễ lung lay. Hắn cũng biết điều đó nên mới vẫn luôn vừa nỗ lực thể hiện bản thân vừa thời thời khắc khắc nghĩ cách đem người lừa... Không phải, không phải, là mang về.

Ba người kia lúc này đã ngồi xuống một chỗ gần cửa sổ.

Phục vụ là một em gái đáng yêu mười tám, mười chín tuổi, cười hỏi ba người: "Xin hỏi các vị muốn gọi đồ gì?"

Hàn Văn Hiến xua xua tay nói: "Không cần không cần, chúng tôi lát nữa sẽ tự mình gọi."

Em gái không phải hiểu lầm, do dự nhìn ba người sau đó lưu luyến bước từng bước rồi đi.

Chân trước em gái vừa đi, chân sau Hàn Văn Hiến đã: "Anh giai ngồi chỗ quầy bar kia ơ, lại đây gọi đồ nè!"

Đường Diễn liếc hắn một cái, không để ý tới.

Trong tiệm khách trong tiệm đều quay sang nhìn Hàn Văn Hiến, Hàn Văn Hiến cười nói: "Anh giai! Anh giai ơ!"

Thấy Đường Diễn vẫn ngồi im như tượng, Lữ Khải chớp chớp mắt với Hàn Văn Hiến.

Với tình nghĩa cùng nhau từ nhỏ đến lớn, hai người không khỏi có chút tâm linh tương thông.

Hàn Văn Hiến bắt được sóng lập tức sửa miệng: "Này, sao lại không để ý tới tôi? Gọi ông chủ của mấy người ra đây! Không không không, là bà chủ!"

Gân xanh trên đầu Đường Diễn như ản như hiện, nhin rồi lại nhin, lửa giận hừng hực đứng dậy đi đến chỗ ba người, cười lạnh hỏi: "Muốn uống gì?"

Hàn Văn Hiến không sợ chết nói: "Chỗ này là tiệm cà phê, ngoại trừ cà phê thì còn có thể uống cái gì?"

Đường Diễn không thể nhịn được nữa mà mắng: "Có phải cậu muốn chết hay không?"

Cả người Hàn Văn Hiến run run nói: "Anh là cái thái độ phục vụ gì đấy? Gọi bà chủ ra đây!"

Đường Diễn cười nhạo nói: "Cô ấy không ở đây!"

Hàn Văn Hiến: "..."

Lữ Khải cười nhìn Hàn Văn Hiến rồi nói với Đường Diễn: "Đường tổng thật không dễ dàng mà! Bao giờ chị dâu về kinh đô thế?"

Đường Diễn ghen hợm, chẳng lẽ nói không thu phục được sao? Đường Diễn sĩ diện như vậy, đương nhiên không thừa nhận.

Hắn nhàn nhạt đáp: "Chúng tôi rất tốt! Xem tâm tình mới về kinh đô."

Lữ Khai vừa nghe liền biết, đây là chưa thu phục được rồi! Trong lòng ít nhiều cũng có chút giạt mình, Đường Diễn nhà bọn họ muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền, vậy mà còn chưa tóm được người?

Đường Diễn mặc kệ ba người, tùy tiện nói với phục vụ đi ngang qua mang cho họ ba ly cà phê.

Ba người uống cà phê, đùa giỡn Đường Diễn một phen, không bao lâu sau La Thiển và La Diễm liền trở lại.

Lữ Khai nhanh chóng vẫy vẫy tay tới La Thiển và La Diễm: "Chị dâu, chị dâu, bên này bên này!"

La Thiển liếc mắt một cái liền thấy được bốn người, chủ yếu là do bọn họ đều vô cùng ưu tú, ngồi ở chỗ kia giống như tự phát sáng, liếc mắt một cái liền bắn ra bốn phía.

La Thiển mang La Diễm đi qua đó, tươi cười chào hỏi cùng ba người: "Xì n chào, sao mấy người lại tới nơi này? Muốn ăn muốn uống cái gì tùy tiện gọi! Tôi mời khách!"

Hàn Văn Hiến vô cùng nể tình nói: "Cảm ơn chị dâu, vậy bọn tôi đây cũng không khách khí." Sau đó quả thật gọi không ít.

La Thiển mười phần hảo phóng bảo phục vụ nhanh chóng đem lên, còn giới thiệu La Diễm. Ba người đối với La Diễm rất là hoà nhã. Ha ha, Đường Diễn đây muốn kết hôn đó, về sau La Thiển chính là chị dâu danh chính ngôn thuận, La Diễm chính là chị gái của chị dâu nha!

Đây gọi là thông gia, thông gia! Đương nhiên phải nịnh nọt rồi, tuy rằng bọn họ là tới cười vào mặt Đường Diễn, nhưng không hề nghĩ tới sẽ kéo chân sau của hắn.

La Thiển cười nói: "Mấy người ngồi đi! Ăn cái gì thì cứ gọi, tôi và chị vào trong kia chút!"

Ba người vẫy vẫy tay với La Thiển, Đường Diễn suy tư gì đó rồi giữ chặt La Thiển nói: "Em ngồi đây một chút!"

La Thiển chớp chớp mắt, rồi để La Diễm đi vào trước, còn mình thì ngồi xuống cạnh Đường Diễn. Đường Diễn tiếp tục nói: "Em đưa tay cho Lữ Khai."

La Thiển: "???"

Đường Diễn không yên tâm nói với Lữ Khai: "Hai ngày này cô ấy ăn uống không tốt, cậu thử nhìn xem làm sao vậy?"

Lữ Khai: "... " Việc nhỏ này cũng muốn hắn xem? Dùng dao mổ trâu để giết ruồi à?

Nghĩ gì thì nghĩ, Lữ Khai vẫn bắt mạch cho La Thiển, về mặt lập tức nghiêm túc hơn không ít.

Nhưng đáng về này lại dọa sợ La Thiển. Đòi trước của cô cũng như vậy, vốn dĩ chỉ là có chút không thoải mái đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ cũng là cái về mặt này, sau đó... sau đó... Liền SE.

Môi La Thiển không khỏi run rẩy hỏi: "Tôi làm sao vậy?"

Lữ Khai sững sờ, nói: "Không có gì."

La Thiển: "Không phải, nếu không có gì thì về mặt ah kia là làm sao?"

Lữ Khai cười nói: "À, xem chưa rõ lắm, chị giờ tay lại đi."

Vì thế, La Thiển rút rề một lần nữa giờ tay qua, sau đó nhìn về mặt của Lữ Khai lại lần nữa càng ngày càng nghiêm túc.

La Thiển ơng một tiếng, về mặt như sắp khóc hỏi: "Rốt cuộc thế này là ý gì? Anh nói rõ ra hộ tôi với!"

Lữ Khai hơi hơi mỉm cười nói: "Không có việc gì, chính là chị mang thai, tôi đang xem mấy tháng rồi thôi!"

La Thiển nhẹ nhàng thở ra: "Phù, vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!" Không phải bệnh nan y là được.

Lúc này lại đến phiên Đường Diễn đơ người:???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Edit: Linh Nguyệt

Một lúc lâu sau, La Thiển mới phản ứng lại: "Vừa nãy anh nói tôi làm sao ý nhỉ?"

Lữ Khai cười nói: "Mang thai, hơn một tháng."

La Thiển sững sờ: "Cái này cũng có thể xem ra sao?" Thần y!

Lúc này La Thiển còn không biết, Lữ Khai là Trung y thế gia, hắn kế thừa gia nghiệp, ở trong giới tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng có một vị trí nhỏ.

Lữ Khai cười gật đầu, La Thiển lúc này mới hoàn hồn hỏi: "Không phải, trọng điểm là tôi có? Của ai?"

Hàn Văn Hiến "... " Chết rồi, hình như mình đã biết việc không nên biết.

Lữ Khai: "... " Cô hỏi như vậy rất khủng bố đó cô có biết không?

Không Diệc Nhân: "... " Lão Đường à, một mảnh xanh xanh nha!

Đường Diễn đến ý muốn bóp chết La Thiển cũng có, gằm nhẹ: "Vô nghĩa."

La Thiển kịp thời phản ứng được nói như thế để gây hiểu lầm liền giải thích: "Chính là, chúng tôi đều làm biện pháp an toàn mà!"

Lữ Khai hơi hơi mỉm cười: "Chị dâu, không có cái áo mưa nào viết trăm phần trăm tránh thai."

La Thiển sùng sốt, nói: "Vậy sao?" Cô dâu có hiểu mấy cái này, từ trước đến nay đều là Đường Diễn tự mua, tự dùng, tự ném

La Thiển xấu hổ với mấy loại đồ vật này nên mới không đi xem đâu!

Nghĩ nghĩ, La Thiển khinh bỉ nhìn Đường Diễn: "Không phải anh mua hàng rẻ tiền đấy chứ?"

Cho dù không phải trăm phần trăm thì cũng phải có cái hiệu suất cao hiệu suất thấp chứ? Liệu có phải Đường Diễn mua đồ giảm giá không?

Đường Diễn từ lúc đầu nghe Lữ Khai nói La Thiển mang thai đã sùng sốt, trong lòng đang muốn kích động thì bị một câu "Của ai?" của La Thiển đập xuống đáy cốc. Trong nháy mắt, hần cũng không phản ứng kịp, thật sự cho rằng đứa nhỏ này không phải của mình. Lại nhớ tới cái tính tình khiến người ta không thể tin tưởng nổi của La Thiển, hần mới cảm thấy trình độ hồ người của cô thật sự là không biên giới.

Thật vất vả khiến người phụ nữ này nhu thuận một chút, kích động đang muốn bộc phát lại bị đánh gãy, La Thiển lại một lần nữa đổ ụp một gáo nước đập tắt luôn ngọn lửa vui vẻ mới vừa nhóm lên.

Đường Diễn mắng: "Em cho rằng tôi và em giống nhau sao?"

"Vậy anh xem, anh mới mua có mấy cái áo mưa đã trúng thưởng rồi? Nói, có phải mua đồ giảm giá không? Loại đồ vật này sao lại có thể mua giảm giá chứ sao?" La Thiển chất vấn.

"..."

Đường Diễn: "Thứ này không bán giảm giá." Hần đột nhiên nghĩ tới bộ ngủ giảm giá cô mua kia, không biết nó còn tồn tại trong tủ quần áo ở kinh đô không.

Lữ Khai cười khổ: "Nếu hai người muốn tiếp tục nói chuyện này thì nên về phòng nói, ha?"

La Thiển đỏ mặt: "Xấu hổ quá!" Cô bất tri bất giác che mặt nói: "Gần đây ở cùng Đường Diễn, da mặt dày hơn rồi."

Đường Diễn thiếu chút nữa phun ra một búng máu, trong lòng nghĩ: Quả thực là vô cùng oan ức.

La Thiển đứng dậy nói: "Mấy người cứ tự nhiên, tôi đi vào trước." Cô đứng dậy chuẩn bị đi, nghĩ nghĩ lại quay đầu lại hỏi Đường Diễn: "Anh không mua trên Taobao* đấy chứ?"

*Taobao: Ứng dụng mua sắm trên mạng trực tuyến ở Trung Quốc

Đường Diễn chán nản, nhân dịp đáp: "Em có thể dễ cho tôi vui vẻ một chút không?"

La Thiển xua xua tay rồi đi. Đường Diễn nhất thời kích động nên không đứng dậy, ngồi đó nhìn La Thiển bóng dáng, tâm tình phức tạp.

Lữ Khai nhìn cười đến nội thương. Hần vỗ vỗ tay Đường Diễn nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu mà."

Đường Diễn muốn một lần nữa bồi dưỡng chút tâm tình kích động khi biết mình làm ba thì thấy ba tên trước mặt đang cười đến ngã trái ngã phải, nhất thời trong lòng bình tĩnh không gọn sóng.

Thật vất vả đội bầu không khí không đứng đắn kia qua đi, mấy người Hàn Văn Hiến mới lôi kéo tay Đường Diễn nói chúc mừng chúc mừng.

Đường Diễn cũng nở nụ cười nhu hòa, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, trong lòng sóng cuộn biển gầm, trong đầu chỉ có một câu: Tôi làm ba rồi?

Tâm tình hần lại chậm rãi bắt đầu kích động, sau đó có chút xúc động muốn hò hét.

Đúng vào lúc này, La Thiển lại từ bên trong nhanh chóng đi ra ngồi xuống cạnh Đường Diễn, trên mặt in đậm mấy chữ không-thể-tin-tưởng nói: "Đường Diễn, em mang thai?"

Sóng to cao mấy chục mét trong lòng Đường Diễn nháy mắt hạ xuống, hoá thành mặt nước tĩnh lặng.

Cô lại muốn nói cái gì? Lúc này hỏi cái này, là bởi vì hiện tại mới phản ứng kịp sao?

Đường Diễn tuy rằng vẫn luôn biết cô thần kinh thô, không nghĩ lại thô tới như vậy.

"Ừ." Đường Diễn đáp.

La Thiển quay đầu nhìn hần: "Sao em mang thai được?"

Đường Diễn: "... "

La Thiển lăm lăm tự nói: "Tôi mang thai, tôi thế mà mang thai rồi? Tôi phải làm mẹ sao?"

Đường Diễn vui mừng vì kênh não của La Thiển đã bắt đúng sóng, bắt đầu kích động vỗ vỗ đầu La Thiển muốn nói hai câu lại nghe được cô nói: "Thật không thể tưởng tượng, người mỗi ngày muốn nhìn Đường tổng cùng Lâm Phi tương thân tương ái như tôi đây vậy mà... lại mang thai con của Đường tổng?" La Thiển che mặt: "Kích thích quá, chịu không nổi!"

Đường Diễn: "... " Ừ, bạn vĩnh viễn không hiểu nổi sóng não của cô. Đúng, đây mới là La Thiển.

Ba tên bạn này của Đường Diễn chứng kiến toàn bộ quá trình thay đổi của đôi trẻ, từ đầu vô mồm đến bình tĩnh không gọn sóng đến kích động vui vẻ.

Người ta lúc trở thành cha thành mẹ chắc cũng sẽ trải qua cảm xúc này, cuối cùng chính thức tiếp thu chuyện La Thiển mang thai.

Đường Diễn thân là mặt than mà lúc này ý cười trên cũng không thể che dấu, hai mắt sáng lấp lánh.

Vài ngày sau, sau khi tiễn ba người kia đi, Đường Diễn đi quanh La Thiển hai vòng, nhìn khuôn mặt vẫn gầy của cô nói: "Chúng ta tới bệnh viện đi!"

La Thiển vốn dĩ muốn mua que thử thai kiểm tra thử nhưng nghĩ thấy đến bệnh viện vẫn là tốt nhất, trực tiếp đi.

Bệnh viện lúc đầu không tra ra, để La Thiển đi làm siêu âm mới thấy được chấm nhỏ nhỏ kia.

La Thiển trong lòng nhất thời ngũ vị trần tạp, chính thức tiếp nhận sự thật rằng: Cô xử lý luôn cả cốt truyện đại nhân rồi!!! Cô có con với nam chính...

La Thiển chậm rãi duỗi tay sờ sờ chấm nhỏ trên ảnh chụp, tươi cười nói: "Đường Diễn, em làm mẹ rồi."

Đường Diễn thấy cô vào ghế nghiêng tức nhìn ảnh siêu âm cũng khẽ cười, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Đường Diễn làm ba, đương nhiên có nghĩa vụ phải báo cho cha mẹ Đường, nhưng hắn quyết định sẽ khoe với anh trai nhà mình trước. Tuy rằng như vậy là vô nhân đạo nhưng hành vi cười nhạo của anh trai hắn đối với hắn cũng tàn ác không kém, cho nên Đường Diễn yên tâm thoải mái gọi điện cho anh trai thân yêu.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Điện thoại được kết nối, giọng của Đường Hình như hưng phấn hơn so với ngày thường: "Anh đang định gọi điện cho chú."

Đường Diễn kiêu ngạo, giờ hắn đã làm ba rồi nhé! Bây giờ hắn cảm thấy toàn thế giới chỉ có hắn là ghê gớm nhất.

Vậy nên lời của Đường Hình, Đường Diễn đều không đặt trong lòng, mười phần bình tĩnh hỏi: "Chuyện gì?"

Thân là anh em nhiều năm, cho dù cách cái điện thoại thì Đường Hình vẫn nghe ra được ngữ khí khác thường của em trai nhà mình, hắn liền hỏi: "Vậy chú tìm anh có chuyện gì?"

Đường Diễn cười: "Chuyện tốt."

Đường Hình cũng cười, nói tiếp: "Anh cũng có chuyện tốt muốn nói cho chú!"

Đường Diễn lập tức đáp: "Chuyện của em là chuyện vô cùng tốt."

Đường Hình không chịu cam lòng yếu thế: "Tuyệt đối không tốt hơn chuyện của anh!"

Đường Diễn nhún mày, lạnh giọng: "Sao anh cứ thích phân cao thấp với em thế?"

Đường Hình nói: "Lần này không phải! Anh bây giờ là thật sự có chuyện tốt muốn nói!"

Cứ như vậy nói chuyện phiếm vài phút, hai người rốt cuộc cũng biết được chuyện tốt của đối phương.

Đường Diễn có chút nghi ngờ: "Bạch Nhụy mang thai?"

Đường Hình giật mình: "La Thiển có?"

Đường Diễn liền hỏi: "Nhiều năm như vậy không phải hai người vẫn luôn không có sao?" Hà có gì năm nay lại có?

Đường Hình cũng buồn bực: "Không phải chú còn chưa theo đuổi được sao? Thế nào mà mang thai được chứ?" Một hai phải đoạt sự chú ý của vợ hắn là có ý gì?

Hai người đều vì độ chú ý của vợ mình bị đoạt mà cảm thấy buồn bực. Được rồi, hỏi một chút! Hai người đều là ngoài ý muốn mang thai? Còn cùng là do áo mưa không tránh thành công!

Nhất thời, hai người đều cảm thấy cạn lời.

Đường Diễn liền nói: "Đề em báo việc La Thiển mang thai với mẹ trước!"

Đường Hình không phục: "Hắn là nên nói việc của chị dâu chứ trước, mẹ đã nhiều năm như vậy rồi!"

Đường Diễn: "Anh cưới cũng đã cưới rồi, em còn chưa đăng ký đây này! Đề La Thiển có cảm giác tồn tại trước. Anh thân là anh trai mà chút độ lượng này cũng không có à?"

Đường Hình: "Chú nhìn xem chị dâu chú khổ bao nhiêu năm rồi? Mẹ chưa bao giờ có sắc mặt ôn hòa với cô ấy, thật vất vả mới hết khổ. Chú làm em mà không biết nhường nhịn sao?"

Dù sao thì đời sau của Đường gia còn chưa ra đời, ai là người đầu tiên báo tin vui, đối với cả nhà vô cùng có ý nghĩa! Người đầu tiên trong thế hệ mới của Đường gia không chỉ có một vị trí khác, mà ở trong các vị trưởng bối cũng là khác. Ví dụ như, mẹ quý vì con, sẽ nhanh chóng được Đường gia thừa nhận.

Có vợ yêu, tình huynh đệ phút chốc biến thành món đồ tùy thời có thể vứt bỏ, hai người đương nhiên sẽ không để ý. Độ lượng? Nhường nhịn?

Quý mới làm!

Cho nên khi mẹ Đường ở trời trong nắng ấm ngồi tại văn phòng tổng tài của Đường thị, giữa gió điều hòa mơ màng sắp ngủ thì nhận được hai tin nhắn của hai đứa con trai.

Nội dung:

"Mẹ, bạn gái con mang thai."

"Mẹ, vợ con mang thai."

Mẹ Đường: "...” Nhất thời hưng phấn không đứng dậy nổi.

Mấy năm nay mẹ Đường luôn hy vọng sẽ có cháu để bông, khi nhìn thấy hai tin nhắn kia phản ứng đầu tiên là: Hai kẻ lừa đảo.

Ha ha, Đường Hình mười năm không một tin tức đó! Đường đã tra được, hiện giờ xã hội còn có người chuộng DINK* đấy!

*DINK là viết tắt của cụm từ tiếng Anh: Double Income No Kids, có nghĩa là "Thu nhập gấp đôi nhưng không sinh con". Những năm trước, phong trào sau khi kết hôn không sinh con diễn ra khá phổ biến ở Trung Quốc

Mẹ Đường sớm đã từ bỏ rồi, hiện giờ chẳng những phát hiện đại thắng cả không phải DINK mà còn phát hiện thắng út chưa cưới đã làm ba?

Trong vòng một ngày đột nhiên xuất hiện hai cái bánh có nhân? Trời ơi tin được không?

Cho nên mẹ Đường bình tĩnh nhắn lại cho cả hai người: "Mười tháng sau, ta muốn gặp cháu."

Anh em song bào thai cũng nhắn lại hai tin có ý gởng nhau: "Đường phu nhân không cần mười tháng đâu, chín tháng sau là mẹ có thể nhìn thấy cháu trai/cháu gái của mẹ rồi!"

"A?" Mẹ Đường ngây người nhìn điện thoại, hai anh em hôm nay rất nghiêm túc nha!

Mẹ Đường trầm ngâm trong chốc lát rồi gọi điện thoại kêu thư ký Kiều tiến vào, sau đó đứng đắn nói: "Ông chủ cô mang thai!" Nghĩ nghĩ, cảm giác không đúng lắm, lại sửa miệng nói: "Bạn gái của ông chủ cô mang thai."

Thư ký Kiều nghiêm túc gật đầu. Trong lòng lại dù có sóng cuộn biển gầm như thế nào thì bên ngoài cũng phải biểu hiện bản thân rất bình tĩnh. Cô là một thư ký có nguyên tắc.

Mẹ Đường rơi vào yên lặng, thư ký Kiều quả thực muốn nổi bão: Sau đó đâu? Sau đó thì sao? Sau đó làm sao? Ngại đừng úp úp mở mở thế chứ!

Mẹ Đường thấy thư ký Kiều không hiểu ý mình liền nói: "Cô có muốn gọi điện chúc mừng nó không?"

"Dạ!" Thư ký Kiều cái gì cũng đều không hỏi, đơn giản trả lời.

Cô lập tức gọi điện cho Đường Diễn, vừa kết nối được liền nói: "Đường tổng, tôi nghe nói La tiểu thư mang thai, chúc mừng ngài đã làm ba!"

Chờ thư ký Kiều và Đường Diễn nói xong, vừa cúp điện thoại mẹ Đường liền hỏi: "Nó nói như thế nào?"

Thư ký Kiều giải thích: "Hình như Đường tổng đang ở bệnh viện. Anh ấy nói đang dẫn La tiểu thư đi kiểm tra thân thể. Em bé rất khỏe mạnh, hiện tại đã một tháng hai mươi ngày, vẫn chưa biết nam hay nữ."

Mẹ Đường lập tức ngây người. Con trai út của bà lần này giống như thật sự làm ba? Bà đây chẳng phải sẽ là bà nội sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Edit: Linh Nguyệt

Sau đó mẹ Đường lại nhìn tin nhắn của con trai cả, trầm tư trong chốc lát rồi nhắn tin hỏi: "Hôm nay là ngày hoàng đạo sao?"

Đường Hình hoàn toàn không để ý đến sự trêu chọc của mẹ Đường. Dù sao thì hần đã làm ba rồi, hần có thể thoải mái bỏ qua cho mẫu thân đại nhân, vui vẻ nói: "Dạ, năm nay thích hợp sinh con!"

Kế thừa ngôi vị hoàng đế? Còn ngày hoàng đạo! Mẹ Đường yên lặng phun tào trong chốc lát, hỏi: "Mấy tháng rồi?"

Đường Hình ngây ngốc trả lời: "Không biết ạ! Bọn con vừa mới biết!"

Vừa mới biết?

Mẹ Đường vui vẻ gọi điện thoại cho con trai cả! Điện thoại vừa được kết nối bà liền hỏi: "Vợ anh thế nào rồi?"

Đường Hình: "...” Hần yên lặng quay đầu nhìn bà xã vẫn đang đắm chìm trong thế giới mang tên chuyện-này-không-có-khả-năng, cảm giác như đã trúng một đao của mẫu thân nhà mình, thanh máu nháy mắt giảm đi một nửa.

Còn chưa kịp đánh trả, mẹ Đường lại nói: "Đã mang thai rồi sao còn chưa đi kiểm tra? Em anh phát hiện La Thiển mang thai ngay lập tức dẫn người tới bệnh viện kiểm tra rồi, anh xem lại anh đi."

Đường Hình: "...” Lại một đao. Bạch Nhụy không muốn tiếp thu hiện thực, không muốn đi bệnh viện kiểm tra, để tránh bị đá kích.

"Mau mang vợ anh đi kiểm tra." Trong giọng mẹ Đường rõ ràng có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Đường Hình nhàn nhạt đáp: "Đợi con chọn ngày hoàng đạo đã!" Sau đó lưu loát cúp điện thoại.

Mẹ Đường: "...” Hoàng đạo cái đầu anh!

***

Ở một nơi khác, La Thiển phiêu siêu âm đi theo Đường Diễn ra khỏi bệnh viện.

La Thiến nhìn chiếc xe Đường Diễn mới vừa mua nói: “Anh mua xe làm gì?”

Đường Diễn nói như lẽ đương nhiên: “Tôi muốn đưa em tới bệnh viện kiểm tra, sao có thể không có xe chứ?” Trước đó ở trong nhà, hần giống như cái đuôi của La Thiến. Cô từ trước đến nay đi đi về về chỉ có nhà với Ngọ Hậu, tổng thời gian trước sau không đến mười phút không cần dùng xe. Nhưng bây giờ không giống nữa!

Thiến Thiến nhà hần mang thai! Bọn họ muốn tới bệnh viện, muốn mua đồ dùng trẻ con, còn muốn mang cô đi hóng gió, đi ăn đồ cô muốn ăn... Quả thực có đủ loại tác dụng, vậy nên nhất định phải có xe!

Chiều qua Đường Diễn cùng bọn người Hàn Văn Hiến đến một cửa hàng 4S*, chọn xe cũng rất đơn giản: Ổn định, cái ổn định nhất.

*Cửa hàng 4S là cửa hàng đáp ứng đủ bốn tiêu chí: Sale – Bán hàng; Safety – Lái xe an toàn; Service – Dịch vụ; Spare – Phụ tùng

Lúc nhân viên cửa hàng nhìn thấy bọn họ mắt liền sáng lấp lánh như mèo thấy mỡ, hưng phấn vén tay áo, "xử lý" đồng nghiệp đang định bước tới rồi đi lên tiếp đãi Đường Diễn.

Đường Diễn nói: “Mẫu xe, màu, công năng... có thể không tốt, nhưng nhất định phải ổn định, phải ổn định anh hiểu không?” Dưới con mắt của Đường Diễn, người này hẳn là không hiểu hàn nghĩa ẩn sâu của từ “ổn”.

Tôi đây liếc mắt cũng có thể giải thích 8000 từ đấy! Nhưng nhân viên cửa hàng vẫn gât đầu, cũng không có cho Đường Diễn cơ hội giải thích.

Đường Diễn không yên tâm: “Anh có thật sự hiểu không đấy?”

Lữ Khải phía sau nhin không được nói: “Cậu yên tâm, người ta bán xe mà, hiểu hơn cậu là cái chắc!”

Đường Diễn nhủ mảy quay đầu lại nhìn hần, cuối cùng miễn cưỡng tiếp thu lý giải của nhân viên cửa hàng đối với từ "ổn". Lúc nhân viên cửa hàng giới thiệu xe, Đường Diễn còn không ngừng bổ sung: “Nhất định phải thoải mái, phải an toàn.”

Sau đó, nhân viên cửa hàng đem chiếc xe đắt nhất trong tiệm bán cho hần, nói: “Tiền sinh, tiền nào của nấy! Chiếc xe này chẳng những đáp ứng đầy đủ yêu cầu của ngài mà công năng cũng rất toàn diện.”

Đường Diễn nhủ mảy nhìn chiếc xe màu vàng trước mặt, kim quang lấp lánh bắn ra bốn phía. Hần hỏi: “Xe này có an toàn không?”

Nhân viên cửa hàng lập tức chỉ vào một chỗ nói: Có bộ giảm xóc tiên tiến nhất blah blah, túi khí loại hình mới nhất blah blah, môi trường phù hợp nhất blah blah...

Đường Diễn nghe xong còn tưởng rằng đây là xe cứu thương thời khắc cứu người, vô cùng sáng khoái mà quệt thề.

“Mua!” Đường Diễn một chữ nói ra, nhân viên cửa hàng vui vẻ không thôi!

La Thiến ngồi vào trên xe, cũng rất vui vẻ hỏi: “Xe này bao nhiêu tiền thế?”

Đường Diễn vừa lòng sờ sờ thân xe nói: “Còn rất rẻ, có 780 vạn thôi.”

Về mặt La Thiến nháy mắt liền cứng đờ: “Anh trước giờ đều mua xe đắt như vậy?”

Đường Diễn cười nhìn cô một cái, bao dung vô điều kiện La Thiến “vô có gãy rổ”. Hần đã lên mạng tra rồi! Cảm xúc của thai phụ không ổn định, thân làm chồng nên hần đương nhiên phải bao dung cô!

“Không đắt, xe này ngồi thoải mái!”

“Có thể không thoải mái sao? Ngồi ở trên một đồng tiền đấy!” La Thiến buồn bực nói.

Đường Diễn một bộ dáng em muốn nói như thế nào thì nói như thế, thành công khiến La Thiến lần đầu tiên nôn nghẹn.

Đường Diễn: “...” Tốn 780 vạn mua xe, cuối cùng lại làm vợ mình say!

La Thiến sờ sờ bụng nói: “Không được, em phải ngủ một lát!”

Đường Diễn yên lặng chỉnh lưng ghế thấy xuống. La Thiến không phụ sự mong đợi của mọi người, giây sau liền ngủ mất. Đường Diễn nhìn cô một cái, cười cười rồi chỉnh thấp âm lượng radio, giảm tốc độ xe ô tô, một đường chậm rãi đi tới tiểu khu sau Ích Khu Hồng Quảng.

Đường Diễn dừng xe, nhìn La Thiến vẫn đang say giấc ngủ, duỗi tay thay cô đem ít tóc xoắn xoắn trên mặt vén ra sau tai.

“Thiến Thiến?” Đường Diễn nhẹ giọng kêu một tiếng. La Thiến vẫn ngủ, nhip thở đều đều.

Đường Diễn xuống xe, đi đến bên ghế phụ mở cửa. Có lẽ là do khí lạnh đột nhiên tiến vào nên La Thiến nhủ mảy giật mình, sau đó tỉnh giấc.

Nhìn Đường Diễn đứng ở cạnh cửa, La Thiến ngây người mất một lúc. Đường Diễn đưa tay cho cô nói: “Về nhà rồi!”

Một khắc kia, La Thiến thấy được vẻ mặt kiên định của Đường Diễn đang đứng ngược sáng.

La Thiến sừng sốt một hồi lâu mới mở miệng nói: “Đường Diễn, đứa nhỏ này nếu anh muốn, cả đời này thật sự ở cùng anh chỉ có thể là em!”

Lời này của La Thiến không đầu không đuôi, nhưng Đường Diễn vừa nghe lập tức hiểu. Hần gạt mình, nét mặt càng thêm kiên định.

Hần cúi người, cách La Thiến chỉ có mười cm. Hần nói: “Cậu còn không được!”

La Thiến mỉm cười cầm tay hần, từ trong xe bước xuống. Trên thế giới còn có một câu như vậy: làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ!

Nếu đã xử lý tốt, thậm chí cũng diệt trừ luôn cốt truyện đại nhân thì vì đứa nhỏ này, cô nguyện ý thử.

Tối, Đường Diễn gửi tin nhắn cho anh mình: “Đường Hình, vợ em bắt đầu suy xét chuyện về kinh đô rồi!” Ngay cả một tiếng "anh" cũng không gọi.

Đường Hình cắn răng đáp lại từng chữ: “Thảo nào chú vui về thế!”

“Chị dâu thế nào rồi?”

Đường Diễn vốn dĩ muốn tiếp tục hỏi xem Bạch Nhụy đi kiểm tra có tốt không, kết quả phát hiện, hấn bị... kéo vào blacklist.

Đường Diễn mượn điện thoại của La Thiển gọi cho Đường Hình. Bên kia vừa nhận điện hấn liền hỏi: “Mang chị dâu đi kiểm tra chưa? Có muốn em dạy anh không...”

Nhìn điện thoại bị cúp, Đường Diễn trả lại cho La Thiển.

Nhìn Đường Diễn vô cùng bình tĩnh, La Thiển tò mò hỏi: “Anh đây là làm sao thế?”

Đường Diễn không trả lời, nhưng mà hấn nhớ rõ anh trai nhà mình lúc ấy đã kích hấn như thế nào. Quân tử báo thù, mười năm không muộn!

“Đúng rồi, vợ của anh trai anh cũng mang thai?” La Thiển hỏi.

Đường Diễn nói: “Bạch Nhụy sao? Ừ, hình như không kém em mấy ngày.”

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

La Thiển không nhớ rõ chuyện của Đường Hình, trong tiểu thuyết cũng không thấy nhắc tới. Đối với La Thiển mà nói, Đường gia ngoại trừ mẹ Đường, còn lại đều rất thần bí. Dù sao thì trong cốt truyện cũng chỉ có mẹ Đường ra mặt làm gây đánh uyên ương, bị người đọc mắng một hồi, những người khác đều không lên sân khấu.

Mà chính cô, cũng chỉ gặp qua mẹ Đường một lần.

Nhất thời, La Thiển cảm khái nói: “Mẹ anh thật sự quá dễ nói chuyện. Lúc ấy bắt em rời đi cũng không uy hiếp em.”

Đường Diễn: “...” Đó là do em đi quá nhanh.

“Nhưng mà bà ấy lại không theo kịch bản!” La Thiển tò mò về đáng tiếc.

Đường Diễn hỏi: “Kịch bản gì?”

La Thiển đứng dậy, rút một giấy trắng ném tới trước mặt Đường Diễn: “Cho cô 500 vạn, rời khỏi con trai tôi!” Giọng nói kia, ánh mắt kia, đúng chuẩn một phu nhân hào môn.

Đường Diễn: “...”

La Thiển tiếp tục tức nước: “Mẹ anh không ném chi phiếu. Ban đầu em nghĩ mẹ anh nhất định sẽ làm vậy, ít nhất cũng sẽ cho em một hai ngàn vạn!”

Đường Diễn: “Tiền là trên trời rơi xuống sao?” Mở miệng liền một, hai ngàn vạn.

La Thiển trừng hấn: “Anh cảm thấy chính mình rề lăm sao? Lấy giá trị con người anh thì ít nhất cũng phải một, hai ngàn vạn chứ?”

Nói tới đây, La Thiển lại vui vẻ: “Mặc kệ nói như thế nào, mẹ anh khiến làm công ty giải ước với em, em không những khôn mất 400 vạn mà còn có thêm 300 vạn. Tính ra là em có 700 vạn. Như vậy hình như cũng là được rồi! Anh trị giá 700 vạn nhà!”

Đường Diễn mắng: “Cái gì gọi là 700 vạn, tôi chỉ giá có chút chút như vậy? Còn có cái gì mà không bị uy hiếp, công việc đều bị bà ấy chặn đứng rồi!”

La Thiển xua xua tay: “Cái này thì tính là uy hiếp gì, uy hiếp như thế em có thể chịu một tá nhé! Hơn nữa trị giá 700 vạn có cái gì không tốt. Nếu anh bị bọn buôn người bắt bán cũng chỉ có ba, bốn vạn thôi.”

Đường Diễn cá giận: “Em so sánh cái gì với cái gì thế?”

“Mẹ anh đưa tiền cho em với cả tiền bọn buôn người bán anh!” La Thiển cười ha hả: “700 vạn không ít, đừng thương tâm.”

Thương tâm cái đầu em!

Đường Diễn nói: “Em còn như vậy thì đừng trách tôi ra tay!”

La Thiển lập tức nhập vai, ôm bụng nói: “Có con rồi là thay đổi luôn. Còn chưa kết hôn anh đã muốn bạo lực gia đình. Em nói cho anh biết, em sẽ không bao giờ cúi đầu trước cái ác đâu, không bao giờ!”

Đường Diễn: “...” Ừ, em vui là được.

Vậy nên lúc mẹ Đường gọi điện cho Đường Diễn hỏi thăm tình huống, Đường Diễn liền hỏi đến vụ chi phiếu.

“Lúc ấy mẹ cầm gấp đi đánh uyên ương không cho La Thiển chi phiếu à? Như vậy không hợp cách đâu!”

Hợp cách? Sao con bà lại biến thành như vậy rồi?

Mẹ Đường mơ màng hai giây, sau đó nói: “Có mang theo nhưng chưa kịp lấy ra tới, nó đi nhanh quá.”

Đường Diễn: “Cô ấy ngồi hòa tiền đi sao?”

Mẹ Đường không kiên nhẫn: “Có ý gì thì nói thẳng Muốn đi!”

Đường Diễn liền hỏi: “Mẹ chuẩn bị chi phiếu bao nhiêu tiền?”

Mẹ Đường sững sốt, có chút không hiểu Đường Diễn, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: “200 vạn.”

Đường Diễn cười lạnh một tiếng: “Con ở trong lòng mẹ chỉ trị giá có 200 vạn? Mẹ có phải là mẹ ruột không vậy?”

Mẹ Đường: “???” Hẳn rồi cuộc có biết ai đang quản lý công ty thay hẳn không thể?

Đường Diễn tiếp tục nói: “Đừng nói với La Thiển việc mẹ có chi phiếu hay việc mẹ chuẩn bị chi phiếu 200 vạn!”

Mẹ Đường khó hiểu: “Vi sao?” Sau nàu nó chính là con dâu bà đấy! Lỡ nó hỏi thì sao?

Đường Diễn cười lạnh: “Mẹ chuẩn bị có chút tiền ấy mà còn không biết xấu hổ nói với người ta à?”

Mẹ Đường: “???”

Đường Diễn cúp điện thoại, La Thiển vừa hay từ phòng tắm bước ra, nhìn sắc mặt xanh mét của Đường Diễn hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Diễn nói: “Không có gì, cùng mẹ tôi trò chuyện!”

La Thiển càng không hiểu: “Cùng mẹ anh trò chuyện thì mặt anh xanh mét làm gì?”

Đường Diễn nói: “Trên mạng mới vừa học được một câu: cùng thế giới là cùng một mẹ!”

La Thiển về mặt không hiểu trả lời: “A!” Gần đây Đường tổng nhà cô cũng bắt đầu khiến người ta không hiểu nổi.

Hoàn toàn không nghĩ tới, cô chẳng những xử lý được cốt truyện đại nhân mà còn cải tạo hoàn toàn Đường tổng, thân là kẻ có tiền mà giờ lại vì tiền mà sầu nào này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Edit: Linh Nguyệt

Lúc La Diễm biết La Thiển mang thai, biểu tình thực vi diệu.

Cô lôi kéo La Thiển nhỏ giọng hỏi: “Em còn chưa kết hôn đã mang thai, ý Đường Diễn như thế nào?”

La Thiển sùng sốt: “Rất vui vẻ!”

La Diễm u buồn nói: “Vui vẻ là khẳng định. Nhưng mà có con trước khi kết hôn, bọn họ có...”

La Diễm nói tới đây liền do dự, La Thiển hỏi cô: “Làm sao vậy ạ?”

La Diễm trộm xem bên ngoài liếc mắt một cái, sau đó tiếp tục nói: “Đến lúc đó thì sinh lễ tính như thế nào?”

“Dạ?” La Thiển sùng sốt: “Tiên sinh lễ á?” Từ sau khi có tiền La Thiển chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Cái này làm sao ạ?” La Thiển hỏi: “Sinh lễ nhiều hay ít á?”

La Diễm trộm ngó xung quanh, sau đó mới bỏ giọng nói: “Hiện tại chỉ có thể lấy 20 vạn thôi. Trong tình huống bình thường đều là 30 vạn đấy!”

“Như vậy...” La Thiển kịp thời nuốt xuống lời định nói, tự mình lắm bầm: “Đây không phải là quá khinh thường Đường tổng sao?”

“Cái gì?” La Diễm hỏi.

La Thiển xua xua tay nói: “Không có gì, không có gì, đến lúc đó em nói với Đường tổng muốn 30 vạn là được!”

La Diễm lại do dự: “Có phải quá nhiều hay không? Hơn nữa hẳn là người kinh đô, 30 vạn là "giá thị trường" chỗ chúng ta, hẳn có thể tiếp thu sao? Ai da, chúng ta cũng không phải muốn hẳn chút sinh lễ này, dù sao thì chính em cũng có nhiều tiền! Nhưng mà đã có con rồi, việc kết hôn cũng phải lên kế hoạch.”

La Diễm về mặt khó xử: “Mà thôi, không cần nữa, lỡ em gà qua đó bị người khinh thường thì sao? Em có thai trước, nếu còn mở miệng nói liệu có thể bị bọn họ uy hiếp, sau đó em biến thành mẹ đơn thân không?”

La Thiển khiếp sợ nhìn chị mình, vấn đề này vô cùng thiết thực. Cô nói: “Chị không cần lo lắng, kết hôn hay không kết hôn còn phải xem tâm tình của em!” Dám không cho cô liên tục thập hành lý lập tức trở lại.

La Thiển hoàn toàn không nghĩ tới, Đường Diễn sẽ vì 30 vạn nhỏ nhoi mà gây gổ với cô sao?

La Thiển gặng dứ nói với La Diễm: “Chị yên tâm, hiện tại em có tiền, em có thể tự mình nuôi con.”

Đường Diễn đi ngang qua cửa: “...” Cái gì cũng chưa nói, vừa tiến vào liền nghe thấy mấy lời này của La Thiển, Đường Diễn cảm giác toàn bộ thế giới đều không tốt.

“Hai người đang nói cái gì đấy?” Đường Diễn nhanh chóng xen vào. Nếu để chị em nhà này tiếp tục nói thì không biết sóng nào của La Thiển sẽ chạy tới kênh quái quỷ nào.

La Diễm nghe thấy giọng Đường Diễn đột nhiên hoảng sợ đảo mắt vòng quanh, rõ ràng là đáng về chột dạ.

Nhìn phản ứng của La Diễm, chuông cảnh báo trong lòng Đường Diễn rung lên. Thật sự liên quan tới hẳn à? Hai ngày nay mình đã có lỗi gì sao?

Ừm, mình khách khí với La Diễm, với La Thiện cũng rất chiều cô mà!

Không hút thuốc không uống rượu, không tới bar chơi, quả thực chính là bạn trai ba tốt kiêm em rể ba tốt!

“Không... Không có gì!” La Thiện cũng chột dạ nói.

Đường Diễm không thích đem những việc này đặt ở trong lòng, sau này lỡ như ngày nào đó La Thiện lại chạy, hấn con mẹ nó còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên, buổi tối Đường Diễm kéo La Thiện ngồi xuống thăm dò xem giữa trưa hai chị em trốn trong phòng nói chuyện gì?

Sự thật chứng minh, dù La Thiện có tâm cơ thế nào cũng không phải đối thủ của Đường Diễm.

Thân là tổng tài chống đỡ được cả hợp đồng vài tỷ, hấn chỉ cần lấy một phần vạn năng lực cũng đủ để đối phó La Thiện.

Chờ biết được toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người, hấn về mặt mờ mặt: “Vừa rồi em nói cái gì?”

La Thiện lòi kéo vô chần, lộn chết không sợ nước sôi nói: “Cũng không có gì cả! Chị em lo lắng nhà anh bởi vì em mang thai mà không muốn đưa sinh lễ.”

Đường Diễm: “...”

La Thiện bất mãn nói: “Này cũng không thể trách chị ấy nghĩ nhiều! Dù sao thì quả thật có loại người này mà, bởi vì nhà gái mang thai nên kết hôn. Người nhà gái đồng ý rồi lại nơi nơi nói đưa con dâu này không cần tiền cũng có.”

Đường Diễm: “...” Xin lỗi, tôi không hiểu thế giới của mấy người.

Đường Diễm sẽ không đi tìm hiểu mấy cái việc nhô nhọt nhô nhô này, hấn càng muốn biết bọn họ muốn sinh lễ như thế nào, cho nên hỏi: “Chị em muốn bao nhiêu?”

Sự chuẩn bị của Đường Diễm bị hình ảnh La Thiện che miệng cười to đánh nát không còn một mảnh. La Thiện che miệng cười ha ha rồi tới gần Đường Diễm nhỏ giọng nói: “Chị em muốn chừng này.”

Nhìn La Thiện gơ ba cái ngón tay, Đường Diễm trong lòng nghĩ: 300 vạn? 3000 vạn?

La Thiện nhỏ giọng nói: “30 vạn!”

Đường Diễm: “...” Hai người mẹ nó vì 30 vạn mà muốn đập tôi ra chỗ khác? Tôi còn có thể thêm 10 lần mà không chớp mắt đấy.

“Ha ha ha ha ha ha...” La Thiện ngã ngửa ra giương cười to, chớp chớp mị nhãn nhìn Đường Diễm: “Thế nào? Có phải nhiều lắm không? Bằng một tháng rưỡi tiền lương của em đấy.”

Đường Diễm lập tức hiểu được mình bị La Thiện chơi, bắt đắ dĩ ồm La Thiện chọc chọc cô, thờ dài nói: “Em biết rõ tôi...”

“Tổng tài đại nhân, anh cho rằng ai cũng sẽ giống anh sao? 30 vạn là rất nhiều có được không?” Kỳ thật, cho dù là thông lệ ở nơi này thì nếu nhà trai không có tiền, nhà gái cũng chỉ muốn 10 vạn. Nhưng mà Đường Diễm rõ ràng điều kiện không tồi, nếu quá ít người khác sẽ nói rằng nhà trai không coi trọng nhà gái.

Đường Diễm lại cười: “Nói như vậy chỉ cần tôi lấy ra 30 vạn thì chúng ta liền đi kết hôn?”

La Thiện lạnh mặt: “Hai việc này không liên quan đến nhau! Kết hôn là việc của hai nhà, em phải nhìn xem ở nhà anh em có thể sống tốt hay không đã.”

Đường Diễm: “...” Sao kêu nói rõ vụ sinh lễ là kết hôn luôn?

Đường Diễm đối với La Thiện quả thật không có cách nào, hấn cũng không muốn cưỡng ép cô. Nếu cô nhất định muốn ở đây, Đường Diễm nghĩ hấn sẽ chuyển tổng bộ của Đường thị tới nơi này.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Dường như ông trời cảm nhận được sự thành tâm của Đường Diễm, ba La mẹ La như thiên sứ từ trên trời giáng xuống, tới... bức hôn.

La Diễm bị tin tức La Thiện mang thai dọa sợ, ngay tối đó liền gọi điện cho ba mẹ. Ngày hôm sau, ba mẹ La liền đuổi tới.

La Thiện mặc áo ngủ, về mặt góc lẳng nhìn bọn họ.

“Hai người tới sớm như vậy... Làm gì?”

Mẹ La lo lắng nhìn chằm chằm bụng cô: “Mẹ nghe chị con nói, con có?”

La Thiện sừng sốt, ấp úng đáp: “A!”

Mẹ La về mặt sầu khổ: “Sao con có thể không hiểu chuyện như vậy? Còn chưa kết hôn đâu!”

La Thiện xoa xoa mặt nói: “Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.”

Ba La cũng lo lắng: “Thiên Thiên à, việc này Đường Diễm có thái độ thế nào?”

La Thiện ôm chút tâm tư nho nhỏ đáp: “Nếu không thì ba nói chuyện với anh ấy đi?” Về kinh đô? Đúng vậy, nhất định phải đi. Con của cô là huyết mạch của Đường gia, đương nhiên phải đi về. Trừ phi... Đường Diễm không nhận. Nếu như vậy, La Thiện có thể lấy tốc độ hỏa tiễn mà né tránh.

Cho nên Đường Diễm thành tâm hay không, để ba La phụ nhìn xem, cũng tốt.

Lúc Đường Diễm bị gọi tới nói chuyện là mang loại tâm tình mênh mông vô định mà tới!

Muốn nói chuyện tức là có tiền triển! Đường Diễm chuẩn bị tốt 120% để nghênh đón các loại vấn đề của ba La.

Kết quả người ta chỉ hỏi một câu: “Con muốn cùng Thiên Thiên kết hôn sao?”

Đường Diễn gật đầu: “Đó là đương nhiên ạ!”

Ba La thờ phào nhẹ nhõm: “Vây là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Nhìn ba La không nói gì nữa, Đường Diễn tự hỏi: “Còn có yêu cầu nào khác không ạ?”

Ba La cười nói: “Còn lại là việc của mấy người lớn chúng ta. Ta muốn gặp ba mẹ con, lũ trẻ con mấy đứa không cần phải xen vào.”

No! Đường Diễn thật sự muốn kêu thành tiếng, trẻ con là cái quý gì?

Con đường đường là người đàn ông ba mươi đạt chuẩn ba tốt đấy, không có gì là Đường tổng con không thể giải quyết.

“Bác trai, việc của con và Thiên Thiên con có thể tự làm chủ.”

Ba La lắc đầu: “Con không hiểu. Thiên Thiên gả qua đó không chỉ là gả cho con mà còn sống ở nhà con, cùng gia đình con.”

Đường Diễn nói tiếp: “Con và Thiên Thiên sẽ ở riêng, không ở cùng ba mẹ con!” Nhà bọn họ không có yêu cầu này, dù sao thì ba mẹ hẳn đều sống theo kiểu Phật hệ.

Ba La thiếu chút nữa nước mắt đầm đìa, nhưng thực tế cũng không khác lắm: “Nhà của chúng ta chỉ có Thiên Thiên là gả đi xa, ta muốn nhìn mặt ông bà thông gia. Gả xa như vậy không biết nó có quen hay không, đây cũng là chút tâm nguyện của người làm cha làm mẹ này. Nếu Thiên Thiên có thể tốt, chúng ta liền thỏa mãn. Nhưng ở xa như vậy, có cái đau đầu nhức óc, muốn tìm người tâm sự hay rui như cùng con cãi nhau nó cũng chỉ có thể một thân một mình tránh ở bên ngoài. Quá xa, quá xa... Không trở về nhà mẹ được!”

Đường Diễn yên lặng nghe xong rồi nói: “Con sẽ làm tốt nhất có thể.”

Ba La gật đầu cười trong nước mắt, Đường Diễn tiếp tục nói: “Để con mời ba mẹ con tới đây!”

Ba La vừa lòng, mẹ La vui vẻ. Trông thấy thông gia, có thái độ gì bọn họ có thể vừa nhìn liền hiểu ngay. Gả xa là tránh không khỏi, may mà La Tuấn cũng ở kinh đô, về sau để cho La Tuấn sống tại đó luôn, như vậy... chính là nhà mẹ đẻ của La Thiên.

Tối, Đường Diễn gọi điện mẹ, mẹ Đường mẫu rất có cá tính, khí phách cúp điện thoại.

Tiểu tử thôi! Bà gọi cho nó bao nhiêu cuộc nó đều không nhận, giờ lại muốn tìm bà? Chờ đó đi!

Đường Diễn mặt không biểu tình gọi điện cho ba mình. Ba Đường nhận điện thoại ngay cả một từ “alo” cũng không nói, yên lặng chờ đối phương nói chuyện.

Đường Diễn hiển nhiên đã thành quen, vừa kết nối liền mở miệng nói: “Ba! Con muốn kết hôn.”

Một tin tức khủng bố như vậy cái, đổi thành ba nhà người ta thì nhất định đã lớn tiếng mắng hoặc là vui vẻ khen ngợi.

Ba Đường là phản ứng gì?

Đường Diễn thấy đầu bên kia vẫn tiếp tục im lặng, cho dù hai người so ra là ba tám lạng con nửa cân, cũng không khỏi hỏi: “Ba còn nghe không?”

“Ừ.”

“Vây ba nói gì đi!”

“...” Ba Đường tiếp tục yên lặng.

“Con cúp đây.” Đường Diễn nói.

“Dừng!” Ba Đường ngăn cản, sau đó nói: “Ta chỉ là tự hỏi... Ừm... Nói như thế nào thì tốt.”

“Ba muốn nói cái gì? Chỉ cần biểu hiện thái độ là được.” Đường Diễn đáp.

Ba Đường liền nói: “Ta là một người ba theo chủ nghĩa hiện đại!”

Đường Diễn: “...” Vây nên?

Ba Đường tiếp tục nói: “Con không cần phụng tử thành hôn*.”

*Phụng tử thành hôn: vì lễ có con mà cưới

Đường Diễn cá giận: “Phụng tử thành hôn cái quý gì, con đây là phụ bằng tử quý*, nhờ con mình mà thượng vị!” Khoan, hẳn đang nói cái gì thế này? Đường Diễn vì chỉ số thông minh của bản thân mà suýt học máu, rõ ràng là bị La Thiên lây bệnh rồi.

La Thiên quả thực hại người rất nặng, Đường Diễn cảm giác mình trúng độc quá sâu.

Ba Đường: “...” Trực tiếp cúp điện thoại.

Đường Diễn nhìn điện thoại bị cắt đứt, đang do dự tự hỏi có nên gọi lại giải thích hay không thì ba Đường đã gọi tới.

Đường Diễn trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng là ba ruột sinh ra mình!

Hắn nhận điện, ba Đường liền nói: “Ta bảo này, vừa rồi có người giả mạo con gọi điện thoại cho ta!”

Đường Diễn: “...” Ba ruột là thật, nhưng có phải con ruột không thì không nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Edit: Linh Nguyệt

“Ba đừng đùa nữa được không ạ?” Đường Diễn bắt đầu đi hỏi.

Trên mặt ba Đường mang theo ý cười, nói: “Chơi vui mà!” Nếu không phải đã tan tằm thì để cấp dưới của ba Đường thấy thủ trưởng nhà mình như vậy, nhất định sẽ kinh* đến rớt cảm!

*"Kinh" ở đây có thể là "kinh ngạc" hoặc "kinh sợ"

Đường Diễn không có cách nào, đành nói đến chuyện chính: “Ba mẹ của La Thiên muốn gặp hai người.”

Ba Đường đáp: “Đương nhiên.”

“Bao giờ hai người sẽ tới đây?” Đường Diễn hỏi.

“Chúng ta tùy thời đều có thể, là nhà trai thì mọi chuyện cứ theo ý bọn họ. Bọn họ muốn gặp khi nào cứ liên hệ chúng ta!” Ba Đường nói xong liền cúp điện thoại.

Nói tới đây, cũng đã là đảm bảo. Đường Diễn ít nhất không cần lo lắng mẹ Đường sẽ bởi vì tháng trước hán tử chối không nhận điện thoại của bà mà không tới. Ba Đường tuy rằng ngày thường nhìn an tĩnh, không hiện son không lộ thủy* nhưng mà lúc có đại sự, nên làm như thế nào, trong đầu đều lên kế hoạch đầy đủ, cũng sẽ không cho phép người khác phá hư.

*Không hiện son không lộ thủy: Bất hiện son bất lộ thủy, ý chỉ những người không để lộ tài năng

Lúc trước Bạch Nhụy cùng Đường Hinh lãnh chứng, khi mẹ Đường sắp sửa bùng nổ thì ba Đường ra tay, trước trực tiếp đánh Đường Hinh một trận, sau mang theo Đường Hinh đến Bạch gia xin lỗi, tiếp theo chấp nhận yêu cầu của Bạch gia vô điều kiện.

Ba Đường xuất thân từ quân nhân bắt đầu làm chính trị, trong lòng luôn có ý thức trách nhiệm nhưng không phải loại người mang tư tưởng cũ kỹ cổ xưa, ông rốt cuộc cũng chỉ là một người ba. Nếu hai người yêu nhau, đã lãnh chứng, như vậy Đường Hinh nên gánh trách nhiệm phải gánh cho dù lúc đó hai người còn đều chỉ là hai đứa trẻ.

Vậy nên có ba Đường bảo đảm, Đường Diễn yên tâm rồi.

Hôm sau khi dùng bữa, Đường Diễn mới thừa chuyện với ba mẹ La.

Đúng vậy, đêm đó ở tại nơi ba phòng một sảnh này, Đường Diễn đã không biết xấu hổ lấy bạn trai thân phận dọn đến ở cùng La Thiên. Hiện tại phòng đã nhường cho ba mẹ La, càng không thể dọn ra!

Phòng Đường Diễn sửa sang lại một chút, ba mẹ La ở cũng rất thoải mái.

“Người nhà con nói như thế nào?” Ba La hỏi.

Đường Diễn cong cong môi nói: “Ông ấy nói, mọi chuyện lấy ý hai người là chủ. Bọn họ nguyện ý tới đây, thời gian tùy bác chọn.”

Ba La yên tâm, như vậy thì ít nhất có thể thấy Đường gia biết phân rõ phải trái.

Ba La trong lòng lạch cạch tính toán. Nhà bọn họ đã phân rõ phải trái, La gia cũng không thể được một tác lại muốn tiến một thước. Vụ sinh lễ nhất định không thể để Đường gia khinh thường Thiên Thiên, cũng không thể làm Đường gia cảm thấy khó xử.

Nếu bây giờ bọn họ khó xử thì về sau không phải sẽ làm khó con gái ông sao?

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Ba La càng nghĩ càng vui vẻ, Đường gia coi trọng con gái, nó cũng đã có thai, chỉ còn thiếu một cái hôn lễ long trọng thôi!

Ba La tính một hồi, nói: “Bác phải đi tính giờ lành, ngày lành đã. Ba mẹ có ngày nào là bất tiện không?”

Đường Diễn nghĩ nghĩ nói: “Mẹ con tùy thời đều có thể, ba con thì... chắc rảnh.”

Ba La: “???” Ba cậu làm nghề gì đó? Cảm giác như nói ra rất gian nan.

“Nếu như ba con không có thời gian, vậy chọn một ngày ba con... tiện?” Ba La hỏi Đường Diễn, tuy rằng muốn xem thành ý của Đường gia nhưng mà nếu người ta thật sự không có khả năng thì cũng đành chịu. Về mặt thời gian, tuy nói chọn ngày lành nhưng cũng phải xem người ta có bất tiện không đã.

Đường Diễn liền nói: “Không có việc gì, ba con có thể tùy mọi người.”

Nghe vậy trong lòng mẹ La đương nhiên là vui vẻ, nhưng không nói gì.

***

La Thiên nôn nghén. Cô chưa bao giờ biết nôn nghén như vậy khó chịu, không nuốt nổi bất cứ thức ăn mặn nào.

Đường Diễn tay trái một con gà tay phải một con vịt, nhìn La Thiên quỳ trong WC nôn thốc nôn tháo, vô cùng khó xử. Đầu nói thai phụ phải bồi bổ, không thì con không có dinh dưỡng, nhưng mà La Thiên gần đây... chỉ ăn được rau xanh.

La Thiên quay đầu lại nhìn gà vịt trên tay liền thấy cả người đều không tốt. Cô trừng mắt: “Phong phạm tổng tài của anh đâu? Sao anh có thể ra ngoài mua thức ăn hả?” Lại còn mua lớn

như vậy?

Đường Diễn thực vô tội: “Không phải em dẫn tôi đi sao?” Còn thường xuyên bắt tôi đi mua.

La Thiển đương nhiên không nhận: “Anh là tổng tài cao lãnh, mau ném mấy con gà vịt này đi.”

“Nói cái gì đấy? Tiểu Đường đã về rồi! Gà vịt tốt nha, nhiều dinh dưỡng!” Mẹ La bước tới phá nát mong muốn sống của La Thiển, đối với Đường Diễn lại là vẻ mặt mười phần ôn hoà.

Chờ mẹ La rời đi, La Thiển chống vào khung cửa nhìn Đường Diễn đầy lên án, lên con diến xuất nói: “Tôi biết, tôi đều biết. Đối với đàn ông mấy người thì phụ nữ chỉ là công cụ sinh con thôi.”

Sau đó vươn tay lau nước mắt vốn dĩ không tồn tại nước mắt, La Thiển tiếp tục nói: “Là tôi tự đánh giá cao bản thân, cái anh muốn chỉ có con, tôi ảo tưởng. Tôi hiểu tôi là loại phụ nữ không biết xem xét thời thế, tôi hiểu mà...”

La Thiển oa oa khóc hai tiếng, liền nghe được giọng nói lạnh lùng tương xứng với địa vị tổng tài lãnh khốc: “Thiến Thiến, kỹ thuật diễn của em tiến bộ rồi.”

La Thiển: “...” Quay đầu nhìn hần, hỏi: “Rồi sao?”

EQ vốn không cao của Đường tổng dưới tình huống này cuối cùng cũng phát huy tác dụng hết mức có thể, thức tỉnh ý thức cầu sinh của Đường Diễn. Hần nói: “Lần sau tôi mua rau.”

La Thiển hơi hơi mỉm cười: “Em thích cái trắng.”

“Được.” Đường Diễn đồng ý vô điều kiện.

La Thiển lại vui vẻ rồi! Gắn nhất trên bàn cơm chỉ thấy thức ăn mặn không thấy đồ ăn chay, mà con cô lại ăn chay không ăn mặn, hại người mẹ này nhất thời khổ không nói nổi. Đường Diễn đều nhìn thấy, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Giữa và và con, Đường Diễn cuối cùng cũng vẫn chọn La Thiển.

Sau đó hần hai mắt nhắm lại giúp La Thiển trộm ăn không ít đồ bỏ.

Cho nên...

Cho nên khi Đường Diễn đến sân bay đón ba mẹ Đường và Đường Hinh, thấy Đường Diễn câu đầu tiên ba Đường nói là: “Sao ta cứ cảm thấy con béo lên thế?”

Đường Diễn: “...” Hừ, quả nhiên không phải ba ruột. Cái gì mà song thai, tám phần là nhặt được.

Đường Hinh lạnh lùng nhìn hần nói: “Anh cũng thấy béo.”

Đường Diễn: “Vợ anh đâu?”

Đường Hinh: “...” Thanh máu nháy mắt mắt một nửa, nhưng hần vẫn không chịu thua: “Anh đưa cô ấy về nhà mẹ đẻ ăn tết!”

Đường Diễn cười lạnh: “Nghỉ tết Nguyên Đán sao?”

Lẽ ở Trung Quốc phần lớn đã lưu truyền qua mấy nghìn năm, nào là thanh minh*, trùng dương*, trung thu... Vậy nên người ta về cơ bản sẽ không vì tết Nguyên Đán, quốc tế lao động hay quốc khánh mà về quê.

*Tết Thanh minh là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Nó là một trong số hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Đài Loan, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên.

*Tết Trùng Cửu, cũng gọi là tết Trùng Dương, theo phong tục của người Trung Quốc là vào ngày 9 tháng 9 theo Âm lịch hàng năm.

Cho nên Đường Hinh vừa nói đưa về nhà ăn tết, Đường Diễn đã biết là nói dối rồi. Ai mẹ nó cố ý trở về quá Nguyên Đán tiết? Đương nhiên, trở về chơi là một chuyện khác.

Đường Hinh đánh chết cũng không thừa nhận: “Ừ!”

Đường Diễn lười cãi với hần, sau khi hai anh em lần nữa tự thương tổn lẫn nhau liền vui vẻ cùng trở về chung cư của La Thiển.

Ba mẹ La biết Đường gia hôm nay tới, mới buổi sáng đi chợ mua rất nhiều gà vịt thịt cá, La Thiển nôn nghén càng thêm nghiêm trọng, đối với hành động hôm nay của ba mẹ La tỏ vẻ khinh bỉ nạnh liệt.

La Thiển mang thai tương đương với việc tự động thăng cấp thành Thái Hậu, bởi vì cô ngửi được mùi vị khói sẽ nôn càng thêm lợi hại, cho nên bị mời đi vào phòng ngủ. La Thiển cũng không từ chối.

Khi bốn người Đường gia đến, ba mẹ La ra mở cửa nhất thời đều là sững sốt, ba Đường mẹ Đường, Đường Hinh và Đường Diễn đều là mặt liệt không chút biểu cảm.

Bốn gương mặt bốn biểu tình giống nhau, diện mạo lại tương tự người đột nhiên xuất hiện, ba La nhất thời ngay cả chào hỏi cũng quên mất.

Cuối cùng vẫn là Đường Diễn mở miệng trước: “Bác La, đây là ba con, đây là mẹ con, đây là anh trai con.”

“Xin chào xin chào, mau mau vào trong.” Ba La hoàn hồn, tươi cười chào hỏi nhưng trong lòng lại nghĩ: Sao cứ cảm thấy không dễ ở chung, lẽ nào đây là... ra oai phủ đầu?

Ba La vừa tự bỏ não vừa cười nói: “Thật ngại quá trong nhà không có dép lê. Mọi người chắc vẫn chưa ăn phải không?”

Bốn người cùng nhau cởi giày, bước vào phòng khách, buông hành lý trên tay. Ba Đường nhìn ba La, sau đó... yên lặng.

Ba La: “...”

Tuy rằng im lặng là vàng nhưng ba La hoàn toàn không tiếp thu được sự yên lặng như vậy. Ông có chút lo lắng hỏi: “Thông gia... Đây là?”

Đường phụ đột nhiên cúi người, sau đó đứng thẳng nói: “Con trai tôi thật sự vô lễ. Điểm này thân làm ba tôi tự cảm thấy hổ thẹn, cũng thực sự xin lỗi. Việc hôn lễ chúng tôi đều là thật tình thật lòng. Nếu ông bà có yêu cầu gì cứ nói ra, tôi tuyệt đối không có dị nghị.”

Ba La mường phần cảm động, lôi kéo bọn họ ngồi xuống ăn cơm, La Thiến cũng từ bên trong đi ra.

La Thiến vừa tới cũng khiếp sợ. Bởi vì cô phát hiện... cô thấy bốn Đường Diễn! Thật quá thần kỳ!

La Thiến hai mắt sáng lên ngồi xuống đối diện Đường Diễn, nhìn bốn người Đường gia rồi hưng phấn chào hỏi: “Con chào hai bác, con là La Thiến. Hai người có thể gọi con là Thiến Thiến.”

La Thiến cố nặn để không cười, dù sao cô cũng từng là diễn viên, ít nhất cũng có chút kỹ thuật diễn. Hướng chỉ dõng trước cô còn là người phục vụ, không chế biểu cảm ít ra vẫn biết ít ít.

Nhưng La Thiến vẫn rất hưng phấn, cô đỏ mặt nói: “Mọi người thật sự vừa thấy liền biết là người một nhà!”

Ba Đường mẹ Đường nhìn nhau một cái, gật đầu nói: “Di truyền.”

La Thiến cười cười: “Thật lợi hại!”

Ba Đường gật đầu, từ trong ngực lấy ra một cái hộp, sau đó La Thiến thấy mẹ Đường cũng từ trong túi lấy ra một cái hộp, tiếp theo là Đường Hinh.

Toàn bộ quá trình giống như gia dịch đàm phán trao đổi buôn bán ma túy, cạch cạch cạch ba tiếng, ba cái hộp theo thứ tự đặt lên bàn.

“Đây là?” Ba La bị dọa sợ hỏi.

Ba Đường vừa mở hộp vừa nói: “Tôi nghe nói lần đầu tiên gặp mặt là phải có lễ vật.”

Ba La lập tức nói: “Việc này không cần, không cần đâu!”

Ba Đường nhìn ông một cái, nói: “Không có gì, đây là việc nên làm.”

Ba La lập tức có chút xúc động muốn chửi bậy: Cmm, nói đến hộp tình hộp lý!

Sau đó ba Đường mở hộp của mình, một cái vòng cổ bằng vàng. Mẹ Đường mở hộp của bà, một cái vòng tay bằng vàng. Đường Hinh mở nốt cái hộp, một cái nhẫn vàng.

Ba La: “...”

Ba La nhìn vòng cổ của ba Đường đến sững sốt, không quá xác định hỏi: “Cái này của ông... nặng bao nhiêu vậy?”

Ba Đường nhìn ông nhàn nhạt nói: “Một cân*!”

*Một cân Trung Quốc = 500g

Ba La: “...”

Ba Đường nói: “Tôi đã hỏi qua, người ta nói lúc gặp mặt đưa vàng là tốt nhất. Tôi vốn dĩ muốn mua cái nhiều hơn mấy cân nhưng lại sợ con bé đeo lê cổ lại quá nặng.”

Ba La: “Ông thật chu đáo quá!”

Sau đó ông nhìn về phía mẹ Đường, mẹ Đường hiểu được ông đang hỏi mình, nói: “Vòng tay của tôi một cân hai.” Ba Đường liếc nhìn bà một cái.

La Thiến nghĩ: Ha ha, mua thêm mấy vòng tay loại này nữa là cô có thể đeo để tập thể hình rồi.

Đường Hinh dưới con mắt của ba mẹ La nói: “Hai bác yên tâm, nhẫn của con không thể hơn ba mẹ con được, chỉ có nửa cân thôi. Nếu nhiều hơn thì sợ La Thiến không cong được ngón tay.”

“Không, như anh bây giờ em cũng không cong được.” La Thiến thật muốn nói, chẳng lẽ anh không thể nói là như thế không tiện cử động ngón tay mà một hai phải nói? Đừng dọa người được không?

Ba mẹ La trực tiếp choáng váng. Lễ gặp mặt của mấy người so với sinh lễ chúng tôi muốn nói còn nhiều hơn, tiếp theo phải nói như thế nào há?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

*Cảnh báo: Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần, editor không chịu trách nhiệm cho trường hợp sốc quá hoá ngất

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn ngoài ý muốn nhìn ba người, hỏi: “Ai bảo mấy người đưa vàng thế?”

Ba Đường quay đầu liếc hắt một cái, nhàn nhạt nói: “Bạch gia.”

Đường Diễn: “...” Ủ, đây đúng là tác phong của Bạch gia.

Mấy ngày trước đây lúc đưa con dâu cả về Bạch gia, ba Bạch liền hỏi ba Đường: “Thông gia đây là đi đâu vậy?”

Ba Đường nói: “Đường Diễn tìm được vợ, tôi tới nói chuyện.” Lời nghe qua dường như có chút vui vẻ, đặc ý.

Ba Bạch lập tức cười đến mức khuôn mặt béo như sáng lên, nói: “Chúc mừng chúc mừng! Ông chuẩn bị lễ vật gì?”

Ba Đường sùng sốt: “Lễ vật?”

Ba Bạch lập tức nói: “Lễ gấp mặt, lễ gấp mặt! Lần đầu tiên gấp mặt phải mang quà chứ!”

Ba Đường lưu loát rút một tập chi phiếu, viết lên đó 200 vạn, rồi xé ra bỏ vào bao lì xì, hỏi: “Như vậy là được rồi chứ gì?”

Ba Bạch cả người đều choáng váng: “Được thì được, nhưng mà trực tiếp đưa tiền như thế có phải tục quá hay không?”

“Thế chúng ta nên đưa cái gì?” Ba Đường khiêm tốn thỉnh giáo.

Ba Bạch lập tức cười nói: “Vàng! Vàng! Vàng! Vàng tốt lắm đó! Gia đình của con dâu út nhà ông thế nào?”

Ba Đường nói: “Bình thường!”

“Vậy càng nên tặng vàng!” Ba Bạch vỗ tay, khẳng định mà nói.

Ba Đường như suy tư gì mà nhìn ông, quay đầu lại dẫn mẹ Đường đến cửa hàng trang sức, Đường Hình đương nhiên cũng đi theo. Sau khi ba Đường hỏi giá vàng liền cảm thấy đưa một cái vòng cổ không đủ để thể hiện được thành ý của Đường gia, đồ vật còn chưa đến 10 vạn thì lấy ra như thế nào.

Lúc ấy ba Đường chợt nghĩ, nếu không thì mua nhiều hơn mấy cân? Chủ quán hưng phấn không nhận được, ba Đường lại có tự nhủ nói: Mang cái vòng cổ... mấy cân có phải nặng quá hay không?

Chủ quán thấy được sự do dự này của ba Đường, tâm tình bất ổn.

Tuy rằng cuối cùng cũng không bán ra mấy cân vàng, nhưng lúc tiễn ba vị khách này đi, tâm tình chủ quán vẫn rất tốt.

Mà bên này ba La nhìn ba cái hộp trước mặt, cuối cùng cũng tìm về được giọng nói.

Ba La thu hồi biểu tình khiếp sợ, mang theo tâm tình có chút phức tạp nói: “Lễ vật này có phải quá nặng hay không? Lễ gấp mặt, tùy tiện đưa tiền là được!”

Ba Đường nhú mày nghĩ nghĩ, tùy tay từ trong ngực rút ra một cái chi phiếu đưa cho La Thiên nói: “Lễ gấp mặt.” Còn bọc trong bao lì xì, có thể thấy được đây cũng là chuẩn bị từ trước.

La Thiên không ra vẻ, trực tiếp nhận lấy. Ba La cúi đầu nhìn, tuy rằng ông chưa thấy qua chi phiếu nhưng vẫn biết có cái đồ vật như vậy. Đếm đếm phát hiện thấy không ít số không liền hỏi La Thiên: “Bao nhiêu tiền?”

La Thiên thuận miệng nói: “200.” đối với Đường gia mà nói, 200 vạn quả thật không nhiều lắm.

Ba La nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có điểm bình thường, như vậy chúng ta còn có thể vui vẻ mà nói chuyện với nhau.

Đường Diễn: “Vi sao mỗi lần đều là hai trăm vạn?” Mẹ Đường tổng cổ người đưa 200 vạn, ba Đường tặng quà gấp mặt cũng là 200 vạn.

Ba La nhất thời không phản ứng kịp, ba Đường nhìn Đường Diễn một cái rồi quay đầu lại nhìn chăm chăm phía trước, lãnh đạm nói: “Thuận tay.”

Ba La lúc này mới phản ứng kịp, đột nhiên nhìn về phía chi phiếu kia, cẩn thận đếm từng số, thật đúng là hai trăm vạn.

Lập tức ba La choáng váng, quay đầu nhìn mẹ La. Mẹ La cũng choáng váng, quay đầu nhìn La Thiên.

La Thiên ngẩng đầu nhìn trời. Ô thì ra mình không nói với bọn họ là Đường Diễn rất giàu sao? Không biết nếu bây giờ nói thì bọn họ có thể tiếp thu được không nhỉ?

Ba Đường cảm thấy quà gấp mặt đã đưa xong, giờ nên nói tới chính sự bèn hỏi ba La: “Không biết bên thông gia đã sắp xếp, chuẩn bị như thế nào?”

Thiên ngôn vạn ngữ đều kẹt ở yết hầu, ba La nói cũng không phải, mà không nói cũng không phải.

Cuối cùng, chỉ có thể run rẩy hỏi: “Không biết thông gia đối với sinh lễ có suy nghĩ như thế nào?” Ông ngại nói chỉ cần 15 vạn.

Ba Đường nhú mày, sao lại đẩy vấn đề về đây rồi? Muốn ông quyết định cũng không phải không được, chỉ là sợ đối phương thấy nhà mình không đủ thành ý.

Cho nên, ba Đường vô cùng có cá tính hỏi lại: “Vậy thông gia cảm thấy thế nào?”

Ba La giờ ba ngón tay hỏi: “Như vậy có thể chứ?” 15 vạn không mở miệng được, vậy thì 30 vạn đi! Hoàn toàn không bởi vì quà gấp mặt mà có ý chèn thêm hai số không.

Ba Đường nhìn ba ngón tay của ba La, nửa ngày cũng không có đáp lời, trong lòng là đủ các loại ý tưởng: Ghét nhất chính là đoán! Ba ngón tay rốt cuộc là có ý gì? 300 vạn hay là 3000 vạn? Nói thẳng ra không được sao?

Ba La thấy ba Đường mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm mình, cho rằng ba Đường thấy như vậy là nhiều. Nhưng mà quà gấp mặt cho nhiều như vậy, 30 vạn thật sự nhiều sao?

Ba La nhỏ giọng hỏi: “Có phải nhiều quá không?”

Ba Đường lập tức nói tiếp: “Không không, như vậy là được.”

Ba La thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Quả thật bên chúng tôi thấy 30 vạn không ít nhưng không tính là nhiều. Huống chi, nhà chúng tôi cũng không có lòng tham không đáy. Sinh lễ nhà anh chị đưa tới đến lúc đó chúng tôi một phần không cần, đều đưa cho Thiên Thiên.”

Ba Đường trong nháy mắt liền ngây người, 30 vạn? Ông quay đầu nhìn Đường Diễn.

Dưới con mắt Đường Diễn chỉ thấy không chỉ ba Đường mà cả mẹ Đường và Đường Hình đều quay đầu nhìn hắn.

Đường Diễn chỉ có thể vô tội nói: “Không liên quan tới con.”

Ba La: “???”

Ba Đường liền nhìn ba La hỏi: “Thông gia muốn 30 vạn có phải quá... ít hay không?” Việc này liên quan tới vấn đề mặt mũi của Đường gia đấy nhé!

Sau này ra ngoài người ta hỏi: Ông cho con dâu ít bao nhiêu tiền sính lễ?

Đáp: 30 vạn.

Người ta nhất định sẽ: Ha ha ha ha ha ha, ông đưa tiền mua kẹo que sao?

Ba Đường còn chưa nghĩ xong, ba La đã xua tay nói: “Không ít không ít, chúng tôi thấy 30 vạn đã nhiều rồi. Như vậy là được, như vậy là được!”

Ba Đường phụ mảy hỏi: “Nếu không... thêm chút nữa?” Chúng tôi có thể thêm một số 0, hai số 0, hoặc là ba số 0 cũng được. Tóm lại là đừng chỉ có 30 vạn! Trong lòng ba Đường lo sợ muốn khóc, trên mặt lại bình tĩnh không gợn sóng.

Ba La khó xử nghĩ, đây là đang thử ông sao? Nếu ông thật sự thêm rồi lỡ người ta quay đầu khẳng định nói cha mẹ La Thiên không tốt thì sao? Loại này ông gặp nhiều rồi, người trong thôn đều là như vậy, đều là lời nói khách khí thôi.

Vì thế ông lờ lẽ chính đáng: “Không cần, thật sự không cần. Quà gấp mặt nhà anh đã đưa nhiều như vậy, sính lễ không cần lại tiêu pha.”

Ba Đường cũng khó xử, làm sao bây giờ? Thông gia muốn tiền sính lễ như tiền tiêu vật thế này, ông cho cũng ngại lắm chứ.

Ba Đường mặt không biểu cảm quay đầu nhìn La Thiên hỏi: “Con cảm thấy nếu thêm chút nữa thì thế nào?” Nghe nói con dâu út này ở kinh đô không ít thời gian, hẳn là rất có kiến thức, nhất định cảm thấy 30 vạn quá ít.

La Thiên tỏ vẻ không sao cả nói: “Cứ theo ý ba con đi ạ!” Trong lòng lại là: ai ôi hai người bị bệnh tâm thần à? Rốt cuộc ai mới là ba ruột của con thế?

Ba Đường: “...” Con à, con như vậy sẽ không có bạn đâu.

Truyện được đăng tại [wattpad @dvlazp](#)

Cuối cùng ba Đường cũng không thể lay chuyển được ba La. Sau khi đặt ra 30 vạn tiền sính lễ, ba La từ đầu tới cuối vẫn như cũ không biết Đường gia rốt cuộc có nhiều tiền như thế nào.

Yêu cầu duy nhất của ba La chính là, hôn lễ có thể tổ chức tại kinh đô, cũng không còn cách nào khác. Nhưng bên này vẫn phải tiệc mừng đơn giản để thông báo với bà con thân thích nhóm, mời họ tới ăn một bữa chung vui.

Ba Đường liền nói: “Đương nhiên phải vậy, cứ coi như là tiệc đính hôn đi! Hôn lễ tổ chức ở kinh đô, đến lúc đó tôi sẽ phụ trách việc đón mọi người lên.”

Tương đối trùng hợp chính là, tiệc đính hôn của Đường Diễn và La Thiên sau tiệc đính hôn của đưa con trai thứ tư nhà bác cả La hai ngày.

Nghe nói ba mẹ chồng La Thiên tới, bác cả La đương nhiên cũng mời bọn họ.

Đường gia lần đầu tiên tham gia loại tiệc đính hôn bình dân như thế này, cảm giác thập phần có ý tứ. Bọn họ và một nhà La Thiên vừa hay đủ một bàn, tiệc đính hôn vô cùng long trọng, cô dâu xinh đẹp, chú rể soái khí.

La Phụng Lan mặc sườn xám màu đỏ ở chỗ bàn của Đường gia điều vô dương oai đến nửa giờ. Đưa con dâu thứ tư này của bà ta tuy sính lễ phải tốn một nhà một xe ở thành phố nhưng của hồi môn người ta là hai cái cửa hàng ở đoạn đường phồn hoa!

Mấy người ở bàn ba Đường sau khi chịu đến nửa giờ bị "hành hạ", sắc mặt đều đen.

Đây rốt cuộc là ai thế?

La Thiên trở về liền nói với Đường Diễn: “Đường tổng, chúng ta không thể thua kém người ta. Tuy rằng nó chỉ là một cái tiệc rượu nho nhỏ nhưng cũng thể hiện mức độ coi trọng của nhà trai. Anh cảm thấy thế nào?”

Đường Diễn nhìn cô mở miệng nói: “Tôi cảm thấy không cần...” Vừa nói đến đây, thấy ánh mắt La Thiên nhìn qua, Đường Diễn lập tức thay đổi: “Đương nhiên chúng ta phải long trọng hơn.”

Sau đó liền quay đầu liền đi tìm ba Đường.

“Là như vậy. Con cảm thấy tiệc đính hôn của bọn họ dường như có xu thế vượt qua chúng ta. Con cho rằng như vậy quá không có mặt mũi, chúng ta hẳn nên nghiền áp nó. Ba cảm thấy thế nào?”

Ba Đường yên lặng nhìn hần hai giây rồi nói: “Ta đã từng đã dạy con, vị trí khác nhau có trách nhiệm khác nhau. Chúng ta đã cho con cuộc sống nhưng lựa từ nhỏ, nhưng đây không phải cái đề khoe ra.”

Sau đó ba Đường vẫn duy trì biểu tình tiếp tục nói: “Nhưng mà hôm qua bọn họ làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc Đường gia dùng bữa, đây là tội ác tày trời. Ta cảm thấy thua người không thể thua trận.”

Vì thế, hai ngày sau khi mọi người đi tham gia tiệc đính hôn của Đường Diễn và La Thiên, cuối cùng cũng được thể nghiệm một phen, cái gì gọi là thổ hào.

Đi tham gia tiệc rượu ngày đó liền thấy thảm đỏ ở cửa khách sạn kéo dài đến nơi xa, trên lăng hoa hai bên đều treo vàng thỏi.

Trọng điểm ở chỗ, bên cạnh bộ đồ ăn của mỗi người có một khối vàng nhỏ chói lọi, đây là quà tặng.

Một tiệc đính hôn tràn ngập hương vị của vàng như vậy kéo đến cả sa mạc hăm mộ ghen tị của mọi người.

Ba Đường cười vừa lòng, nhìn Đường Diễn hỏi: “Thế nào? Đủ mặt mũi chưa?”

Đường Diễn: “...”

Đi ăn tiệc còn nhận được vàng, sự thật La Thiên đã kết hôn cứ như thế sâu sắc khắc vào trong lòng khách mời.

Sau khi ăn tiệc, nhìn một loạt xe Bentley* đón đưa khách, ba Đường lại lần nữa quay đầu nhìn Đường Diễn hỏi: “Đủ mặt mũi chưa?”

*Bentley là thương hiệu xe của Anh đã có tuổi đời 100 năm thành lập và phát triển, sau được một công ty Đức mua lại. Những chiếc xe thuộc thương hiệu này luôn tạo cho người dùng cảm giác của sự sang trọng và quý phái. (Giá có mấy chục tỉ thôi chị em ạ ☐)

Đường Diễn: “...”

Tiền khách xong Đường Diễn mới phát hiện mục tin tức bản địa đang đưa tin việc tặng vàng trên bàn tiệc hôm nay, quả thực nhanh đến dọa người.

Ba Đường đứng phía sau hần nhẹ giọng hỏi: “Đủ mặt mũi chưa?”

Đường Diễn: “Ba chơi đủ chưa?”

Ba Đường khẽ cười mím nói: “Ta là một người ba hiền từ.”

Đường Diễn: “Con đâu có bảo ba làm đến bước này, lên mục tin tức là cái quý gì?” Có ai và mặt người ta như ba không?

Ba Đường: “Thông báo khắp nơi có cái gì không tốt?”

Đường Diễn cười lạnh: “Con thật cảm ơn ba ha!”

Ba Đường liền nói: “Đây không phải con yêu cầu ta làm sao?”

Đường Diễn cố nén giận: “Con là muốn ba ở cửa dựng cái cổng vòm, thái sắc an bài thổ hào một chút chứ không phải nghiền áp bác gái Thiên Thiên như vậy!!!”

Ba Đường thất thần xem hần hai giây mới nhàn nhạt mở miệng: “Quá nông cạn.” Bạch thông gia có nói như vậy đâu? Ba Đường trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Ngày hôm sau khi ba La rời giường liền thấy ba Đường đang ngồi ở bàn ăn đọc báo, thấy ông ra còn ngẩng đầu nhìn một cái.

Ba La chào buổi sáng, ba Đường lại nhìn ông hỏi: “Tiệc rượu ngày hôm qua tôi sắp xếp thế nào?” Bạch gia nói bọn họ đều thích vàng, nhưng mà hình như con trai ông không vừa lòng nha!

Ba La hơi hơi mỉm cười nhưng không nói gì, chính xác hơn là nói không nên lời. Một cái tiệc rượu mà chi phí còn nhiều hơn tiền sinh lễ, bị tâm thần à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 95

Edit: Linh Nguyệt

Nhìn thấy ý cười như có như không của ba La, ba Đường chợt có suy nghĩ khác. Hà? Có phải có chỗ nào mình làm không tốt không? Sao thông gia lại ngại nói với mình?

Buổi tối, ba Đường gọi điện cho ba Bạch. Ba Bạch nhận được điện thoại liền vui vẻ không thôi hỏi: “Thông gia hà, thế nào rồi? Thông gia của anh có phải rất vui vẻ hay không?”

Ba Đường đáp: “Hình như thế.”

“Vậy là tốt rồi, ha ha ha ha ha... Khi nào trở về thế?” Ba Bạch cười to.

Ba Đường nghĩ rồi nói: “Sắp.”

“Được rồi, trở về nói một tiếng với tôi, tôi đưa Nhụy Nhụy qua. Nhụy Nhụy mang thai là con trai đấy!” Ba Bạch nói đến đây càng thêm vui vẻ.

Thật ra ba Đường thấy rất bình thường. Ông không để ý gì lắm tới vấn đề giới tính, là con cháu Đường gia là được.

“Vậy sao? Tốt quá.”

“Đúng thế đúng thế, trước cứ như vậy ha! Trở về nhớ gọi điện cho tôi nha thông gia, tôi tự mình xuống bếp nấu một bữa.” Nói xong ba Bạch liền cúp điện thoại. Ba Đường cảm điện thoại, lúc này mới phát hiện mình cái gì cũng không kịp nói, Bạch thông gia vẫn hấp tấp như vậy, nhưng ông không gọi lại.

Ngày hôm sau, ba Đường nói với ba La chuyện phải về kinh đô.

Ba La cũng biết bọn họ sẽ không ở lâu, liền nói: “Đã phải đi sao? Tới lâu như vậy mà nhà tôi chưa kịp dẫn nhà thông gia đi tham quan.”

Ba Đường xua tay: “Không có việc gì, sau này sẽ có cơ hội.”

Ba La lại hỏi: “Vậy khi nào xuất phát?”

Ba Đường rút ra điện thoại, nhìn tin tức trên đó nói: “Đại khái là... càng nhanh càng tốt!”

Ba La: “???”

Ông nhìn điện thoại của ba Đường rồi nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ... thức giấc sao?”

Ba Đường lắc đầu, đem điện thoại nhét lại vào túi, thâm trầm nói: “Cấp dưới thức giấc.”

Ba La: “???” Há? Cái quỷ gì thế?

Ba La xoay người đi tìm La Thiên, hỏi cô: “Người Đường gia phải quay về rồi, con có đi theo không?”

La Thiên ôm bụng nói: “Con nôn nghén.”

Ba La đáp: “Nhịn đi, một lát là hết, con đi cùng Đường Diễn đi! Chúng ta vốn dĩ nói hôn lễ chính sẽ tổ chức vào tháng giêng, thời gian rất gấp. Hai đứa tới đó đăng ký trước rồi chuẩn bị cho hôn lễ. Ba và mẹ con cũng muốn chuẩn bị một ít đồ vật, đến lúc xong xuôi chúng ta cũng sẽ đi lên.”

Sau đó ông xoa xoa đầu La Thiên nói: “Thiên Thiên, phải lấy chồng rồi!”

Nói một lát, ba La lại đỏ mắt: “Sau này không được tùy hứng nữa, ở nhà của người khác ăn một chút chịu chút ít là bắt buộc. Không cần cãi nhau với Đường Diễn, sau này sẽ bên nhau dài lâu, không thể cứ cãi cọ. Đời này để con chịu khổ rồi. Ba vô dụng, không thể cho con ăn no mặc ấm, còn phải tha hương làm việc. Hiện giờ con xuất giá, ba mẹ cái gì cũng không giúp được. Nhưng Thiên Thiên, nhớ kỹ, dù có thế nào thì nơi này mãi luôn là nhà của con. Cho nên, không phải sợ!”

La Thiên cúi đầu xoa xoa bụng, ở chỗ ba La không nhìn thấy lặng lẽ rơi nước mắt. Cảm xúc này cô vốn chịu được, nhưng giọt lệ này là ý thức cuối cùng trong thân thể. Phút chốc La Thiên đột nhiên liên tưởng nguyện vọng lớn nhất của nguyên chủ khi đề cô tiếp nhận thân thể này là gì. Có lẽ, là nguyện người nhà nguyên chủ cả đời an khang..

Ba La lại xoa đầu La Thiên, thờ dài, nhẹ giọng nói: “Con trưởng thành rồi, Thiên Thiên. Khi xưa ba không muốn gả chị con đi xa, sợ nó bị người ta bắt nạt, chọn chỗ có thể thấy, kết quả là nó sống không tốt. Hiện tại ba gả con đi xa như vậy, chỉ hy vọng Đường gia thật sự được như thành ý bọn họ biểu hiện ra.”

Nhìn bóng dáng ba La rời đi, La Thiên vươn tay lau đầy mặt nước mắt, nhẹ giọng mở miệng: “Người thương cô ấy như thế, nếu biết... cô ấy đã rời đi thì sẽ thế nào?” Vậy thì đời này không cần biết nữa, để nó vĩnh viễn là một bí mật, bí mật không thể nói..

Một quyển tiểu thuyết căn bản không thể nhìn thấy toàn bộ bi kịch, cả quá trình đó thường thường chỉ là một câu băng quơ trong cuộc đời của nhân vật chính. Đời trước La gia chưa thấy được con gái nhà mình thành công, chưa thấy được cảnh cô ấy tìm được chân ái, nhận chút tiền mỗi tháng cô ấy gửi về mà cho rằng cô giống những người lưu lạc tới phương bắc kiếm sống khác.

Kinh đô không phải nơi dễ sống, một diễn viên quần chúng, nhận hết mọi khổ cực là như việc hiển nhiên.

Sau khi La Thiên mất tích, ba mẹ La có tới kinh đô tìm người không? Có đăng tin khắp quốc này tìm con gái hay không? Lần cuối bọn họ nhìn thấy, có phải là thi thể người đầy vết thương không? Lúc đó ba mẹ La nghĩ như thế nào? La Tuấn và La Diễm về sau lại như thế nào? Bọn họ có biết hết thấy khổ sở nguyên chủ từng trải qua không? Cảnh sát gọi điện thoại mang tin tức đến, là tai nạn sao? Tai nạn như thế nào?

Tất cả những điều đó, trong tiểu thuyết này một câu cũng không nhắc tới. La Thiên không biết, cô không thể nào biết, cũng không cách nào từ trong trí nhớ của nguyên chủ biết được.

La Thiên cuối cùng vẫn theo bọn họ trở về. Dù sao cũng đã định ở bên nhau, cô sẽ không trốn tránh nữa.

Ba Đường nhờ người mua vé, La Thiên xử lý rõ ràng mọi chuyện trong tiệm, tăng lương của La Diễm lên 12000, để ba mẹ La hỗ trợ thu tiền thuê nhà, lúc này hai người mới biết được La Thiên có nhiều căn hộ như vậy.

Ngày hôm sau ba mẹ La đi tiễn Đường gia, vẫn là bộ đang ở trong mộng.

Nhìn dáng vẻ lẳng lẳng của thông gia, ba Đường còn kéo tay ba La nói: “Qua hai ngày nữa tôi sẽ cho người tới đón hai ông bà.”

Ba La ngo ngắc gật gật đầu, ba Đường xoay người đi còn nói với Đường Diễn: “Thông gia này không tồi.”

Đường Diễn nhướng mày: “Là sao ạ?”

Ba Đường quay đầu nhìn ba La một cái liền thu hồi ánh mắt. “Người có chút thành thật, nhưng thành ý vô cùng đầy đủ. Kiến thức xã hội có lẽ không có nhiều nhưng biết tự mình hiểu lấy. Trong một cuộc hôn nhân, sự tác động của cha mẹ đủ để hủy diệt cuộc hôn nhân đó. Mà cha vợ con hiểu lý lẽ, đặt việc đảm bảo hạnh phúc của vợ mình lên hàng đầu, cũng cho thấy ông ấy không có dã tâm quá lớn.”

Ba Đường vừa đi vừa nói: “May mà hai đứa con trai của ta tìm vợ đều không tồi. Về sau phải sống tốt, đừng giống anh con, một cái khúc mắc mà mười năm vẫn không giải được.” Nói đến cái này, trong giọng ba Đường rõ ràng là khinh bỉ.

Đường Diễn trả lời: “Đó là đương nhiên.” Hắn xoay người, đứng ở cửa đăng ký khẩu gọi La Thiên: “Thiên Thiên, nên lên máy bay rồi.”

La Thiên lên tiếng đáp lại. Nhìn ba mẹ La vẫn đang chìm đắm trong sự khiếp sợ khi biết con gái nhà mình có tiền, cô cười: “Ba, con quên không nói với hai người. Chắc hai người cũng đã nhìn ra, gia cảnh Đường gia không tồi, nhưng con nghĩ có khả năng hai người không tương tượng được... không tồi như thế nào.”

Ba La quay đầu nhìn cô: “Như thế nào?” Ông cảm thấy hai ngày này mình đã chịu đủ kinh hách rồi, bất kể là đến từ thông gia hay là đến từ con gái nhà mình.

La Thiên cười nói: “Đại khái là tài sản của con ở trong mắt bọn họ chỉ là ít tiền chơi chơi thôi!” Nếu như nguyện vọng của nguyên chủ là cái này thì cô nghĩ, cô có thể làm được.

Ba mẹ La nhìn La Thiên vẫy tay tạm biệt rồi đi theo mấy người đăng trước rồi đi, mới như người máy xoay người đi ra khỏi sân bay, ngồi lên xe khi rồi vẫn chưa tiếp thu được tin tức con gái mình đã gả vào hào môn.

Mà bên kia La Thiên lại cảm thấy kỳ quái, dường như có một ánh mắt cứ nhìn chăm chăm cô. La Thiên nhìn quanh nhưng vẫn không biết đó là ai.

“Làm sao vậy?” Đường Diễn thấy La Thiên thất thần liền hỏi.

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

La Thiên lắc đầu nói: “Có thể là em đa tâm, cứ cảm thấy có người đang nhìn em”

Đường Diễn định an ủi thì đã thấy La Thiển vui vẻ gọi tiếp viên hàng không: “Xin chào, cho tôi một ly đồ uống nóng, loại thai phụ có thể uống.”

Đường Diễn: “...” Không lo lắng nữa à?

La Thiển quay đầu nhìn hần, hỏi: “Anh cũng muốn sao?”

Đường Diễn lắc đầu, La Thiển nhìn mấy người Đường gia ngồi đằng trước, tặc lưỡi cười: “A... Em hiểu rồi!”

Sau đó La Thiển lại gọi: “Xin lỗi, cho chúng tôi năm ly đồ uống nóng.” La Thiển khoa tay múa chân chỉ mấy người Đường gia: “Mỗi người một ly.”

Đường Diễn: “...”

La Thiển cười nói: “Thế nào?”

Sau khi đồ uống được mang lên, Đường Diễn thờ dãi, không khách khí cùng La Thiển hí hóp mắt hưởng thụ.

Mà ba Đường lại nhìn chăm chăm ly cacao nóng trước mặt, quay đầu hỏi mẹ Đường đang uống: “Uống ngon lắm sao?”

Mẹ Đường liếc ông một cái, cúi đầu tiếp tục uống. Ba Đường uống một ngụm, sau đó quay đầu nói với mẹ Đường: “Không tồi.”

Mẹ Đường nằng: “Ông chưa uống qua bao giờ sao? Cũng không phải phim truyền hình, đừng bày ra tư thái như hoàng đế nữa.”

Thuận lợi thấy mẹ Đường xù lông, ba Đường cảm thấy vô cùng mỹ mãn, cảm thán nói: “Đã lâu không uống ca cao nóng.”

Mẹ Đường cạ lời: “Bao lâu?”

Ba Đường nghĩ nghĩ: “23 ngày.”

Mẹ Đường: “...” Cho nên bà thật sự thực không thích người này.

Sau đó bất kể ba Đường nói gì, mẹ Đường cũng đều không đáp. Ba Đường chỉ có thể lấy điện thoại chơi Tetris* giết thời gian.

*Tetris: trò chơi xếp hình/xếp gạch

Hành trình dài bốn giờ bay, không lâu lắm. Lúc đến đại sảnh sân bay, ba Đường dưới ti lệ quay đầu trăm phần trăm nơi nơi tìm cấp dưới đến đón của mình.

La Thiển nói với Đường Diễn: “Em đi WC, anh cầm túi giúp em!”

Đường Diễn nhận lấy, sau đó mắt trông mong nhìn cô nói: “Em nhanh lên.”

“Vâng.” La Thiển gật đầu.

Sau đó... La Thiển mất tích.

Đường Diễn không nghĩ tới, La Thiển lại mất tích giữa đại sảnh sân bay, hần vừa đẩy hành lý vừa ôm túi của La Thiển, mắt trông mong đợi ở đũa nửa giờ cũng không thấy La Thiển quay lại.

Nháy mắt từ một tổng tài bá đạo trở thành trung khuyến, thê lương đến mức hần có thể cảm thấy gió thu se lạnh ở sau lưng.

“Gọi điện thoại.” Mây ba Đường chậm rãi nhấn lại.

Đường Diễn nhìn điện thoại bị cắt đứt nói: “Không gọi được.”

“Kiểm tra CCTV!” Ba Đường cho dù ở trong bất cứ tình huống nào, chút nhanh nhạy này vẫn phải có.

Đường Diễn trong lòng lộp bộp một tiếng, hần lo lắng nhất chính là cái này, sợ nhất cũng là ba hần nói lời này. Chỉ cần ba hần không nói, hần có thể coi như La Thiển lạc đường.

Giám đốc sau khi biết chuyện liền dẫn bọn họ đi xem.

“Xin hỏi là phu nhân của vị nào vậy?” Giám đốc hỏi, ba Đường quay đầu lại nhìn Đường Diễn một cái.

Giám đốc nói với Đường Diễn: “Ngài ngồi bên này đi!” Sân bay ra ra vào vào nhiều người như vậy, đương nhiên phải để người thân cận nhất tìm kiếm.

La Thiển mặc áo lông màu đỏ thẫm, rất dễ nhận ra. Không bao lâu, Đường Diễn liền thấy La Thiển khoác tay một người đàn ông rời khỏi sân bay từ cửa số ba.

Trong nháy mắt, phòng điều khiển rơi vào yên tĩnh, giám đốc nhanh chóng quay đầu liếc nhìn Đường Diễn một cái, sau đó nuốt nước miếng, lo lắng hỏi: “Vị này chính là phu nhân ngài sao?”

Đường Diễn yên lặng trong chốc lát rồi trả lời khẳng định: “Đúng vậy.” Trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, không có biểu hiện ra bất cứ cảm xúc gì, giám đốc nghiêm trọng hoài nghi hần đang chịu đựng không bạo nộ.

Giám đốc trộm nhìn ba người phía sau lúc này cùng tiến vào, ba người cũng là mặt không biểu cảm. Lúc này giám đốc chợt cảm thấy mình có khả năng sẽ bị bốn người này tùy thời diệt khẩu.

Giám đốc nhỏ giọng hỏi: “Còn muốn... báo cảnh sát không?”

Ba Đường liếc hần một cái rồi hỏi Đường Diễn: “Quen sao?”

Đường Diễn nhìn người đàn ông kia nói: “Không quen biết, nhưng... con tin tưởng Thiển Thiển.”

“Con dựa vào cái gì mà tin tưởng?” Ba Đường hỏi.

Đường Diễn cười khổ: “Nếu tình cảm không giữ được thì con nghĩ đứa con có thể. Có ấy sẽ không không màng đến đưa con trong bụng, cũng sẽ không chọn đúng lúc này.”

“Con có thể nghĩ như vậy, thực tốt.” Ba Đường nói: “Người kia, ta biết.”

“...” Đường Diễn yên lặng quay đầu lại nhìn ba mình, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Không hổ con trai ba một lần thì ba không vui sao?”

Ba Đường: “Quán tính mà thôi.” Quả thật là quán tính, bởi vì tình huống hiện tại không phải rất lạc quan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Edit: Linh Nguyệt

Tuy rằng cô chậm hiểu nhưng không muốn trốn tránh là sự thật. Có con rồi thì mấy cái khác không còn là tất yếu nữa, nếu phải đối mặt cô cũng không sợ.

La Thiển ở trong lòng nghĩ như vậy, nhưng, vừa trở về ngày đầu tiên đã bị cưỡng chế kéo vào cốt truyện, thì không thể chấp nhận được! Phải cho người ta có thời gian chuẩn bị chứ!!!

La Thiển ngồi ở cạnh người đàn ông, nở nụ cười cứng đờ.

“Cô đang nghĩ cái gì?” Người đàn ông bên cạnh khẽ chạm vào chiếc vòng ngọc trên tay trái hỏi. Người này khá trẻ, mới khoảng hơn hai mươi, đeo kính mắt gọng bạc, diện mạo thanh tú giống như sinh viên chưa ra ngoài xã hội, mặc áo khoác ngắn màu đen.

La Thiển quay đầu nhìn hắn nói: “Không, tôi hơi mệt. Hiện tại mang thai, thân thể yếu ớt dễ ngã, có thể... bảo đại ca phía trước lái chậm chút không?”

Người đàn ông cười khê: “Hiện giờ tôi còn ở trong phạm vi đuôi bắt của Đường gia, nếu trong mười hai tiếng không rời khỏi kinh đô thì...” Hắn vén sợi tóc thay La Thiển sợi tóc, nhẹ giọng hỏi: “Còn có thể rời đi sao?”

La Thiển thuận theo cười hai tiếng, thương lượng nói: “Nếu vậy thì... thả tôi đi?”

“Cô nói xem?” Khóe miệng người đàn ông vẫn như cũ mang theo ý cười, nhìn La Thiển.

La Thiển cười khan: “Nói đùa, nói đùa thôi.”

“Nhưng thật ra không giống nhau.” Người đàn ông nâng cằm La Thiển, cẩn thận quan sát nói: “Việc có gây chấn hay không thì đương nhiên phải khác rồi!”

La Thiển trong lòng run sợ, liên tục xoa tay lắc đầu nói: “Giống nhau, giống nhau.” Sau đó thấy tâm trạng người này đang tốt, chỉ nói đùa với mình, cô lại hỏi: “Thẩm Bối Bối bảo anh tới sao?”

“Cũng coi là như thế!” Người đàn ông dựa vào ghế sau, vắt chéo chân nói.

La Thiển nhìn thoáng qua đằng trước, người kia liền kéo tấm chắn lên, nhìn La Thiển hỏi: “Muốn nói cái gì?”

La Thiển nghĩ nghĩ, vẫn hỏi: “Thật ra anh cũng trọng sinh, hẳn phải biết Thẩm Bối Bối đâu có yêu anh!”

Người đàn ông cười to hai tiếng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Lá gan cũng lớn hơn kiếp trước rồi. Không yêu? Cô cho rằng... tôi còn yêu cô ta?” Hắn dùng sức kéo tóc La Thiển: “Cô hình như không biết rõ tình huống của bản thân bây giờ.”

La Thiển kêu lên một tiếng, nhanh chóng bảo vệ tóc, nói: “Tôi hiểu tôi hiểu, tôi nhất định hiểu mà. Có phải anh muốn đòi tiền không? Để tôi gọi cho bọn họ, hiện tại tôi khá đáng giá.”

Người đàn ông ghen lời, nói: “Tôi không thiếu tiền.”

“Tôi cũng nghĩ thế, nhìn anh không hề giống như đang thiếu tiền. Cái kia, anh xem... Nếu không thì anh thả tôi ra, tôi lập tức rút đi rất xa, anh thấy thế nào?” La Thiển tiếp tục thương lượng.

Người đàn ông này ra về hết chỗ nói nói: “Cái miệng này của cô sống lại một đời cũng tiến hóa không ít nhỉ? Nói cái gì đấy? Tôi đã bắt cô rồi sao có thể lại thả cô chứ?”

La Thiển khóc không thành tiếng: “Bắt tôi làm cái gì? Đòi trước cái gì tôi cũng không làm đã phải chịu kết cục như vậy. Đời này tôi cũng không làm gì mà! Chẳng lẽ là tôi bám lấy Đường Diễn sao? Không phải! Là hắn muốn ở cùng tôi, như vậy cũng trách tôi sao?”

“Câm miệng!”

La Thiển nấc một tiếng, lập tức im lặng. Thật sự là bởi vì, người đàn ông này hoàn toàn không giống với Phùng Nhất Khê trong tiểu thuyết.

“Tôi chỉ cần biết hiện tại cô là thuộc điểm của Đường Diễn, như vậy là đủ rồi.”

“Trương Tích Minh.” La Thiển gọi hắn. Người đàn ông tên Trương Tích Minh quay đầu nhìn cô. La Thiển nhẹ giọng hỏi: “Tôi có thể... nói hai câu không?”

“Nói đi!” Trương Tích Minh rõ ràng rất có kiên nhẫn.

La Thiển liền nói: “Việc đời trước đều đã qua rồi, anh tội gì phải áp nó lên đời này chứ?”

La Thiển không biết những lời này đã đắc tội hắn ở chỗ nào, chỉ thấy Trương Tích Minh lại nắm tóc La Thiển lạnh lùng hỏi: “Cô cảm thấy tôi không xứng được hắn?”

“Không đúng không đúng, chính là, anh thắng thì thế nào?” La Thiến đáp lại.

Trương Tích Minh cười lạnh: “Không có thế nào cả, tôi vui.”

Ha ha, anh vui là được. La Thiến không giãy giụa nữa, yên tĩnh như con gà ngốc ngồi ở một bên.

La Thiến vừa yên lặng thì đổi lại thành Trương Tích Minh bắt đầu nói chuyện: “Tôi cũng khá tò mò, cô làm cách nào lừa Đường Diễn từ trong tay Lâm Phi vậy? Có loại năng lực này thì đời trước sao phải lưu lạc đến mức đó?”

La Thiến thực sự muốn đánh người, nhưng cân nhắc thực lực hai bên, mấy giây sau liền từ bỏ: “Tôi không lừa anh, tôi cũng chờ hấn cùng Lâm Phi song túc song phi* đây! Không tin anh đi tra thử xem, đời này tôi gì cũng không làm! Hơn nữa, hơn nữa, anh thấy như vậy mà tính là câu dẫn sao?” La Thiến vặn vẹo quay người nói: “Anh xem ta, muốn cái gì cũng không đạt được, Vừa thấy liền biết rất không giá trị, có phải hay không?”

*Song túc song phi: nam nữ yêu nhau thắm thiết (Nguồn: tangthuvien.vn)

Trương Tích Minh hừ một tiếng cười nói: “Quả thật không có đầu óc. Nếu ở sân bay coi lớn tiếng kêu thì tôi không nhất định có cơ hội mang cô đi.”

La Thiến an tĩnh cúi đầu, trong lòng lại phun trào: Kêu to cái đầu anh, anh con mẹ nó cầm súng đặt ở eo tôi nha đại ca, lúc đó tôi thách anh không lấy súng lấy ra đây? Tuy rằng sau đó biết, cái đó chỉ đơn giản con mẹ nó là một cái chày cán bột.

Trương Tích Minh vứt chày cán bột trong tay xuống dưới. Tựa hồ biết trong lòng La Thiến nghĩ cái gì, hấn cười nói: “Ồ trong WC lúc thấy tôi thì sợ tới mức quỳ xuống. Hiện tại lại rất có tinh thần, trong lòng đang nghĩ tôi phải không?”

“Không thể nào!” La Thiến xua tay: “Tôi không phải loại người như vậy, tôi thực chính trực, từ nhỏ chính là đội viên đội thiếu niên tiên phong, đến hết cao trung vẫn là học sinh ba tốt, còn từng một lần làm cán bộ ưu tú. Thầy cô nói, chúng tôi phải trong ngoài như một!”

Trương Tích Minh hừ một tiếng, kéo tấm chắn nói với người đằng trước: “Đến chỗ Thẩm Bối Bối.”

La Thiến khóc nước nở giữ chặt Trương Tích Minh nói: “Đại ca anh tin tôi đi mà.”

Trương Tích Minh gạt tay áo ra nói: “Yên tâm, sẽ không để cô ta làm gì cô đâu! Dù sao thì... chúng ta cũng cùng đến từ một nơi mà, phải không?” Trương Tích Minh trên mặt mang ý cười, lời nói ra lại không chút lưu tình.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlapz

Mà lúc này, Đường Diễn ngồi trên xe đã bình tĩnh hơn không ít, ba Đường bắt đầu nói tới tình huống của Trương Tích Minh.

“Cha hấn vào những năm bảy mươi là lão đại một tỉnh ở Trung Quốc, sau khi bị truy nã thì bỏ trốn ra nước ngoài. Rồi hấn dần dần phát triển tại đó, hiện giờ tất cả trong nhà đều là do con hấn kế thừa. Con hấn gần đây liên tiếp tiếp xúc với người trong nước, chúng ta đang theo dõi bọn chúng, cho nên có biết.” Ba Đường giải thích vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức Đường Diễn nghe xong còn không biết người này tên là gì.

“Cho nên, hấn rất lợi hại?” Đường Diễn hỏi.

Ba Đường ngẩng đầu nghĩ nghĩ rồi nói: “Không biết.”

Đường Diễn nhìn một chút, hỏi: “Vậy ba biết cái gì?”

“Tên Trương Tích Minh, dựa theo tin tức chúng ta nhận được, hấn vốn dĩ không nên xuất hiện ở chỗ này sớm như vậy.” Ba Đường nhún mày đáp, ông không nói cho Đường Diễn biết, trên tay tên này đã dính máu. Cho nên ba Đường cảm thấy tình huống không lạc quan, là bởi vì Trương Tích Minh không để đạo đức vào mắt.

“Điều ta không rõ chính là, vì sao hấn lại muốn bắt La Thiến?” Ba Đường nói, đây quả thật là vấn đề ông nghi hoặc. Bắt Trương Tích Minh hay phán án tử đều không ở trong tay ông mà là một đại đội trình sát khác thực hiện, ông chỉ phê duyệt. Nhưng cho dù là như thế thì án này trên dưới qua tay bao nhiêu người, sao có thể hướng về phía ông chứ? Huống chi Trương Tích Minh cũng không ngốc, hấn hấn phải biết đắc tội với Đường gia ngay thời điểm bây giờ không phải một lựa chọn tốt.

Suy nghĩ của Đường Diễn tương đối mơ hồ, La Thiến chưa từng đắc tội ai, dù cho thực sự có cũng tuyệt đối không đến mức để người ta thuê người bắt cóc cô.

Nhưng, nếu là đời trước, hoặc là nói trong mộng. Như vậy chỉ có một người La Thiến từng đắc tội qua, Lâm Phi.

“Ba, việc của Thiến Thiến phải nhờ ba rồi.” Đường Diễn rồi đi trước, vô cùng nghiêm túc nói với ba Đường.

Ba Đường động tác gì cũng không có, chỉ híp híp mắt nói: “Nó bây giờ chính là người Đường gia ta, đương nhiên sẽ được Đường gia che chở.” Sau đó liền ngồi xe rồi đi.

Đường Diễn nhìn theo bóng xe rồi đi, yên lặng nói: “La Thiến, đừng tùy tiện!”

Bây giờ La Thiến tùy tiện sao?

Cô tham sống sợ chết như thế, đương nhiên là không dám làm gì. Tuy nhiên sau khi Trương Tích Minh đã bảo đảm không giết cô, còn đối xử tử tế với cô thì mấy cái này đều không cần thiết.

“Nè, bang phái mấy người ngày thường làm gì thế?” Thừa dịp Trương Tích Minh đi tìm Thẩm Bối Bối, La Thiến cùng đại ca đằng trước nói chuyện phiếm.

Anh giai tài xé: “Không làm gì!”

“Thế nhảm chán lắm nh? Mấy người nhiều người, có chơi đấu địa chủ không?” La Thiến làm động tác xoa tiền, tiếp tục nói: “Đánh bạc thì sao? Oa! Các người đánh thua có phải sẽ đánh nhau hay không?”

“Cô tin tôi đánh cô trước không?” Người nọ nhìn không được nói.

La Thiến đắc ý: “Đại ca anh đừng nói bừa! Không thể đụng đến tôi nha, ha ha ha... Anh cũng không thể đánh tôi! Nếu anh dám đánh tôi, tôi liền nói cho đại ca anh.”

Người nọ lườm La Thiển một cái rồi quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước.

La Thiển lại nhào lên nói: “Anh cứ nhìn phía trước làm cái gì? Có cái gì đẹp sao? Đại ca anh rồi cuộc ba nhiều tuổi thế? Tôi nhìn như mới hai mươi!”

Người nọ cười lạnh: “Tốt nhất cô đừng ở trước mặt đại ca nói hấn hai mươi, hấn sẽ làm thịt cô.”

“A, tức là tuổi là nhược điểm của hấn sao? Chẳng lẽ đã lớn tuổi rồi? Làm lão đại không già nổi cũng rất phiền.” La Thiển tặc tặc nói.

Người nọ không hề muốn cùng La Thiển nói chuyện. Lúc bị bắt trên người còn run như cái sàng làm hấn còn tưởng cô là loại người kêu một tiếng là có thể ngã xuống đất độc thuộc lòng phun bọt mếp gì đấy.

Trên thực tế quả thật là như vậy, tùy tiện uy hiếp hai câu liền đi theo bọn họ rồi, cái gì cũng chưa dùng tới, à, có dùng cái chày cán bột. Tuy đại ca nói qua không động vào cô ta, nhưng trong hoàn cảnh này, cô ta nghĩ cái gì đấy?

Có thể tò ra sợ hãi một chút được không? Bọn họ rất hung ác được không? Không phải là nói chơi được không? Có tin tôi một phát súng bắn chết cô không?

“Nè, anh chơi đầu địa chủ có giỏi không?” Giọng nói trong trẻo của La Thiển vang lên bên tai hấn.

Người kia chỉ có thể thờ dài, nói: “Không tính là tốt.”

“Chúng ta chơi đầu địa chủ đi! Trương Tích Minh hấn sẽ không trở lại sớm như vậy, đại ca ở toà cách vách cũng tới rồi! Chúng ta ba người vừa vặn đủ.”

Lúc Trương Tích Minh từ chỗ Thẩm Bối Bối đi ra, tâm trạng rất sung sướng. Hấn không phải người tốt, nhưng đối trước hấn đối Thẩm Bối Bối là thật, nhưng bản lĩnh xoay lưng liền đâm một dao của Thẩm Bối Bối thật quá đáng. Hấn vì Thẩm Bối Bối mà đối nghịch với Đường gia, Thẩm Bối Bối vừa trở tay liền đem hấn đi bán, hại hấn ôm hận mà chết.

Đời này, Trương Tích Minh đương nhiên sẽ không lưu luyến Thẩm Bối Bối, nhưng là không ảnh hưởng tới việc hấn có được cô ta.

Khoẻ miệng Trương Tích Minh mang theo ý cười tà tử, mở cửa xe liền thấy La Thiển ném bài xuống máng: “Các người có phải lừa người hay không? Hai người sáu phỏ tạc (?), bị ngốc à?”

“Lừa người ngốc thôi!” Trương Tích Minh thấy thù hạ mặt không biểu cảm đáp lại.

Sau đó, Trương Tích Minh lại thấy một người khác nói: “Lấy kỹ thuật đánh bài này chủ cô, từ đưa bé đến người lớn đều có thể nghiền áp cô.”

Trương Tích Minh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Edit: Linh Nguyệt

“Đánh người không đánh vào mặt, vạch trần không nói điểm yếu, các người có thể nể tôi nhưng là không thể nói tôi đánh bài không tốt.” La Thiển nể.

Trương Tích Minh thấy thù hạ tên Trình Hải Phong cười lạnh: “Không tốt? Cái kỹ thuật đánh bài này của cô, nói không tốt là đang vũ nhục từ "không tốt" này!”

Một người khác tên Tùng Khang cũng nói: “Nên đi khi không đi, nên tạc khi không tạc, nói cô không nên đánh đều là đang khen cô.”

La Thiển hoàn toàn yên lặng, cô thật sự chơi tệ như vậy sao?

Thấy bọn họ cãi nhau xong rồi, Trương Tích Minh mới tìm lại được giọng, nói: “Mấy người có ai còn nhớ chúng ta đang chạy trốn không?”

Bài của Trình Hải Phong cùng Tùng Khang đều rơi xuống đất, hai người đều lập tức đứng dậy hô: “Lão đại.”

Trương Tích Minh nghiêm túc nhìn hai người, sau đó yên lặng nói: “Chỉ số thông minh của mấy người chạy đi đâu rồi?”

Trình Hải Phong: “...”

Tùng Khang: “...”

La Thiển: “...” Có ý gì?

“Được rồi, Hải Phong tiếp tục lái xe, Tùng Khang ngồi phía trước đi.” Trương Tích Minh sau khi lên xe liền đem hai người kia đuổi đi rồi kéo tấm chắn, nhìn La Thiển: “Cô không sợ chết nữa rồi?”

La Thiển rụt cổ: “Sợ!”

“Còn có tâm tình chơi đầu địa chủ?”

La Thiển lại rụt cổ: “Anh đi lâu quá.”

Trương Tích Minh cạn lời. Hấn cảm thấy mình thân là phần tử chống đối xã hội dữ dội thì khi kéo cửa ra hấn phải nhìn thấy La Thiển đang run bần bật cùng hai thù hạ đang ngồi phía trước một đôi mắt nhìn ra ngoài, một phi phèo hút thuốc.

Nhưng thực tế thì hấn thấy chính là ba người tụ nhau chơi đầu địa chủ, còn vì thế mà cãi nhau như ba tên ngốc.

“Thảm Bối Bối thế nào?” La Thiển nói lảng sang chuyện khác.

Trương Tích Minh hừ một tiếng, nói: “Cô quan tâm sao?”

La Thiển thề thốt nói: “Quan tâm, quan tâm. Cái kia, tôi có thể hỏi chứ?”

Ánh mắt Trương Tích Minh ý bảo: Nói đi!

La Thiển liền hỏi: “Vấn đề này, cũng theo tôi hai đời rồi. Đời trước tôi làm chuyện xấu, bị Đường tổng trừng phạt, cái này tôi không có lời nào để biện minh, dù sao thì tráo bán thiết kế của nhà thiết kế cũng có khả năng sẽ làm công ty ở ngành đó xảy ra vấn đề nghiêm trọng. Đường Diễn trừng phạt tôi chính là khiến tôi hoàn toàn xuống dốc, cũng coi như là đem kết cục của Lâm Phi chuyển lên trên người tôi. Nhưng Lâm Phi nhờ người đánh gãy chân tôi, cái này thì tính thế nào? Lại còn dưới tình huống tôi đã phải trả giá rồi.”

“Cứ coi như là cô ta trả thù, cái lý do này tôi hiểu được. Sau khi gãy chân tôi đến cả nhật rác rưởi cũng không làm được, phải ăn xin mà sống, có thể coi như là bị ép đến tuyệt lộ. Tôi thật sự là không hiểu, dưới tình huống như vậy mà Thảm Bối Bối từ nước ngoài trở về sao còn phải ra tay với tôi, phải anh tôi ép tôi gả cho một tên mê cờ bạc? Việc này là anh làm, tôi nghĩ anh nhất định biết nguyên nhân, phải không?”

Trương Tích Minh dựa vào ghế mỉm cười, nói: “Vì sao? Rất đơn giản mà La Thiển!”

La Thiển vành tai, nghiêm túc nghe. Chuyện này La Thiển không hiểu, nguyên chủ cũng không hiểu.

Dù sao thì La Thiển cũng chưa bao giờ gặp Thảm Bối Bối. Việc này khác với việc cô từng chen ép Lâm Phi, cô và Lâm Phi có xích mích, nhưng với Thảm Bối Bối thì không!

Sau đó, La Thiển nghe được Trương Tích Minh nói một đáp án cô không thể tưởng tượng được: “Bởi vì, cô ta không động đến Lâm Phi được!”

“Hà?” La Thiển giống như không nghe thấy: “Anh nói cái gì?”

“Cô ta không làm gì được Lâm Phi! Lúc Đường Diễn thật sự muốn che chở thì không ai có thể động được đến một cọng tóc của cô ta.” Trương Tích Minh nhàn nhạt đáp.

La Thiển cười lạnh vụn vụn eo: “Tôi đây vì sao bây giờ lại ở chỗ này?”

Trương Tích Minh: “...” Có đạo lý, nhất thời không phản bác được.

La Thiển tiếp tục cười lạnh: “Nói cái gì mà không động được, còn không phải là không dám động sao? Nhưng vì sao lại cứ là tôi chứ? Người cùng Đường Diễn lui tới đâu phải chỉ có một mình tôi!”

“Có lẽ là vì cô chứ không mất nhất đi! Nhảy nhót cũng lợi hại nhất, cũng là người đi theo Đường Diễn lâu nhất, đồng thời cũng là người ngay trước Lâm Phi. Cho nên cô ta muốn cô bất hạnh, cốt cũng chỉ do không có cơ hội.”

La Thiển choáng váng, hỏi: “Cô ta là biến thái sao?”

Trương Tích Minh cười cười: “Chắc vậy!”

***

Trong mộng của La Thiển không có mơ thấy Trương Tích Minh và Thảm Bối Bối nên phản ứng đầu tiên của Đường Diễn là nghĩ tới Lâm Phi.

Lúc hấn đến công ty, Lâm Phi đã chờ ở văn phòng.

Đường Diễn mở cửa đi vào, biểu tình lãnh đạm khiến lòng Lâm Phi chua xót, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

“Đường tổng, anh đã về rồi!” Lâm Phi đứng dậy muốn bắt tay với Đường Diễn.

Đường Diễn dùng thái độ lãnh đạm đáp lại sau đó đợi Lâm Phi ngồi xuống mới nhìn mỗi một biểu tình của Lâm Phi, nhẹ giọng mở miệng: “Sao cô biết hôm nay tôi trở về?”

Lâm Phi mất tự nhiên vụn vụn ngón tay: “Từ chỗ thư ký Kiều biết được. Trước đó anh đầu tư cho ba tôi, hiện tại tình thế đã đảo ngược. Tôi tới đưa tin, tiền Đường tổng quẳng vào bây giờ lời ra không ít.”

Đường Diễn nhú mày, trong lòng kỳ thật có một chút khó xử. Chủ yếu do trong mộng của La Thiển, hấn cùng Lâm Phi là vợ chồng, lại còn đã trải qua nhiều sóng gió nữa.

Nhưng hiện giờ cũng là người đó, lại đã không còn thân mật như trong mộng.

“Cô biết La Thiển theo tôi cùng trở về sao?” Đường Diễn tiếp tục hỏi.

Lâm Phi sững sốt, nói: “La tiểu thư sao? Nghe nói cô ấy ở An Võ mở cửa hàng, cô ấy cũng trở lại sao?”

Đường Diễn thấy cô không giống làm bộ, trong lòng ngược lại có chút hoảng, nếu không phải Lâm Phi thì là ai? La Thiển còn đắc tội ai? Đắc tội đến muốn đề thế lực ở ngoài nước đem cô đi?

“Đường tổng!” Lâm Phi thấy Đường Diễn ngây người, liền gọi hấn.

Đường Diễn nhìn cô một cái, cuối cùng nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói: “Cô có quen ai tên Trương Tích Minh không?”

Lâm Phi ngây ngốc nhìn hấn, lắc đầu nói: “Không quen biết.”

Đường Diễn nhận được đáp án liền phát tay với Lâm Phi: “Ra ngoài đi!”

Lâm Phi choáng váng trong chốc lát, sau đó mở cửa rời đi.

Đường Diễn cũng nên nghĩ đến, đó chỉ là mộng của La Thiển. Đó là đời trước, Lâm Phi không có ký ức kia, như vậy trong trí nhớ của Lâm Phi, La Thiển chưa từng đắc tội cô. Lâm Phi cũng không có lý do gì để ra tay với La Thiển, hấn sớm nên nghĩ đến.

Đường Diễn che lại hai mắt.

La Thiển, bây giờ em đang ở đâu?

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

Lúc này...

“Ăn ngon sao?” Trương Tích Minh nhìn La Thiển đang cúi đầu ăn hỏi.

La Thiển gật đầu, vừa chi vừa nói: “Ăn ngon ăn ngon.”

“Rất có sức ăn nha!” Trương Tích Minh cười nói.

La Thiển dừng một chút, ôm bụng: “Tôi một người ăn cho hai người, cũng... bình thường mà?”

Trương Tích Minh châm chọc: “Theo tôi được biết thì hiện tại vẫn còn là phôi thai mà?”

La Thiển mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nói: “Cái này anh cũng biết?”

Trương Tích Minh cười đắc ý, đang muốn nói cái gì chợt nhớ tới việc này không có gì đáng để kiêu ngạo, liền ngậm miệng. Hắn xem như biết, đời này Đường Diễn vì cái gì coi trọng cô rồi.

Chỉ cần không lưu ý thì thiếu chút nữa sẽ đi theo ý nghĩ của cô. Nếu không phải lúc nào cũng tự nhắc nhở trong lòng thì đã bắt gặp đi theo mà không phát hiện ra. Cho nên hắn vô cùng hoài nghi Đường Diễn căn bản chính là bị cô dẫn tới một thế giới kỳ quái nào đó mà chỉ số thông minh hoàn toàn không online. Nếu không thì hoàn toàn không có cách nào giải thích được đời trước không yêu mà đời này lại yêu!

Cho nên, Trương Tích Minh ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Không có việc gì thì ít nói chuyện đi.”

La Thiển: “...” Đây là ý gì đấy?

La Thiển lại thay đổi đề tài nói: “Anh muốn mang tôi đi đâu? Chúng ta không phải muốn dụ Đường Diễn ra sao?”

Trương Tích Minh: “Là tôi, tôi muốn. Liên quan gì đến cô? Hơn nữa đây là lời mà người làm vợ có thể nói sao?”

“Tôi đây bị bắt, hắn phải đến chứ! Nếu không thì ai cứu tôi?” La Thiển nói như lẽ đương nhiên. Hắn là nam chính đó! Hắn tới rồi, không cần làm cái gì, chỉ dựa vào ánh sáng nam chính cũng có thể đánh bại những người này, huống chi hắn còn biết võ nữa!

“Cô không thể tự mình nghĩ cách chạy trốn sao?” Trương Tích Minh kỳ thực đã chuẩn bị tốt đối phó với trường hợp La Thiển muốn chạy trốn, La Thiển căn bản không chạy nổi.

“Có nghĩ chứ! Nhưng nếu tôi chạy thoát rồi bị bắt về thì sẽ thế nào?”

“Đánh gãy chân.” Trương Tích Minh phi thường quyết đoán nói.

Cho nên cô mới ngoan đấy.

Bởi vì Trương Tích Minh trong tiểu thuyết chính là một nhân vật như vậy! Bất trở về còn cảnh cáo? Thực xin lỗi, Trương Tích Minh không phải người sẽ làm theo kịch bản, hắn ngay cả cơ hội nghe cảnh cáo cũng không cho, trực tiếp đánh gãy đùi người ta. Đó, còn chạy được nữa không?

“Cho nên tôi mới ngoan a!” La Thiển thức thời vô cùng nhuần nhuyễn.

Trương Tích Minh: “Thế thì tốt!”

“Anh ăn cái này không?” La Thiển kẹp lên một cái xiu mại* hỏi, đây là cái cuối cùng, khá ngon.

*Xiu mại là một món của ẩm thực Trung Hoa, có nguồn gốc từ thành phố Hải Hột, Nội Mông. Trong ẩm thực Quảng Đông, món này thường được phục vụ như món dim sum ăn nhẹ. Ngoài việc gắn liền với cộng đồng người Hoa, một số biến thể của xiu mại cũng xuất hiện tại Nhật Bản và một vài quốc gia Đông Nam Á trong đó có Việt Nam. (Theo wikipedia)

“Không ăn.”

“A!” La Thiển kêu một tiếng rồi bỏ vào miệng.

Trương Tích Minh không khỏi dùng ngón trỏ không ngừng gõ gõ mặt bàn, trong lòng nghĩ: “Có cảm giác có chỗ nào đó rất không thích hợp!”

Nếu Đường Diễn ở đây thì nhất định sẽ nói cho hắn biết: Con tin tự mình ý thức được bản thân còn chưa đủ mạnh mẽ nên thái độ đối đãi với con tin của anh cũng sẽ xuất hiện lệch lạc.

Trương Tích Minh đang trên đường đi theo suy nghĩ của La Thiển mà chính hắn không ý thức được.

Mà lúc này ba Đường nhìn văn kiện được đưa tới, hỏi: “Cậu xác định?”

Cấp dưới cúi đầu, nói: “Căn cứ theo báo cáo nhận được, sẽ không sai.”

Ba Đường nhìn văn kiện trước mặt, lại nhìn đến hình ảnh đã bị chặn, trong lòng kỳ thật đã biết hết chân tướng. Nếu nói ở phòng điều khiển, hành vi của ông với đứa con út là thói quen xấu có từ lúc hai đứa ra đời, nhưng cũng xác thật là ông muốn nhìn xem độ tin tưởng của nó với vợ mình.

Dù sao thì từ Đường Diễn bắt đầu nhìn camera, hạt này đã nảy mầm trong lòng nó. Ở dưới tình huống như vậy nếu như nó không có lòng tin thì hôn nhân sau này có lẽ sẽ là một bản sao khác của Đường Hinh.

Nhưng ba Đường cũng biết sự đặc biệt của Thẩm Bối Bối trong lòng Đường Diễn. Trước kia Đường Diễn tự mình sa đoạ một tháng, ba Đường không đau lòng sao? Đương nhiên là không có khả năng, ông đặc biệt không thể tha thứ việc Thẩm Bối Bối không từ mà biệt

Cho dù hiện giờ nó đã buông được Thảm Bối Bối, một lòng muốn cùng La Thiên nhưng liệu nó có thể tiếp nhận việc vợ mình mất tích là do Thảm Bối Bối không?

Ba Đường xoay xoay cây bút trong tay, sau đó ôm tâm tình sung sướng gửi kết quả cho Đường Diễn. Tương ái tương sát đó, kịch hay!

Lúc Đường Diễn nhận được tư liệu phản ứng đầu tiên chính là gọi cho ba Đường: “Ba không làm giả đấy chứ?”

“Đội La Thiên trở về, ta sẽ nói y nguyên mấy lời này cho nó nghe.” Ba Đường lạnh nhạt đáp.

Đường Diễn cạ lời: “Con hỏi như vậy không phải không tin Thảm Bối Bối không thể làm ra việc này mà là không tin ba!”

“Chuyện lớn như vậy ta sẽ làm giả sao?” Ba Đường cá giận.

“Ba sẽ.” Đường Diễn không chút do dự đáp.

“Vậy anh tự nghĩ cách tìm vợ anh đi!” Được lợi còn lắm chuyện, ba Đường trong lòng mừng to.

Đường Diễn co được dân được, mặt không biểu cảm nói tiếp: “Con sai rồi.” Hắn không phải không tìm được, mà là thời gian hắn tìm được người cùng thời gian ba Đường tìm được không giống nhau. Mà hắn, muốn sớm một chút nhìn thấy La Thiên!

Thảm Bối Bối? Đường Diễn cảm thấy cũng phải đến thăm một chuyến.

Hắn vốn cho rằng lần đó đã cùng Thảm Bối Bối nói rõ ràng, hai người từ đây liền xem như hai người xa lạ, ở khoảng cách xa nhất của quan hệ bạn bè. Không nghĩ tới, mọi chuyện sẽ thành như vậy.

Hắn cũng không nghĩ tới, lúc này La Thiên đang cùng kẻ bắt cóc thương lượng: “Không bằng... Chúng ta chơi mạt chược đi?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Edit: Linh Nguyệt

Trương Tích Minh biểu tình như gỗ, hắn luôn là mang nét cười trên mặt, nhưng lúc này tươi cười đều biến mất. Hắn nhìn La Thiên nói: “Cô có tin tôi đánh chết cô không?”

La Thiên nhanh chóng ngồi xuống nhìn Trương Tích Minh một cái nói: “Anh đánh phụ nữ sao?”

Trương Tích Minh phát hiện La Thiên là thật sự thiếu đánh, hắn thật sự rất muốn gọi điện cho Đường Diễn nói: A, huynh đệ, ngày thường anh ở cùng vợ như thế nào vậy? Dạy tôi một chút, bằng không tôi sẽ không nhận được muốn đánh người.

La Thiên ủy khuất cùng Trương Tích Minh mắt to tròn mắt nhỏ, không cam lòng nói: “Bốn người chơi mạt chược vừa vặn đủ mà!”

Trương Tích Minh mắng: “Bốn người đều chơi mạt chược thì ai lái xe?”

La Thiên cười: “Thế chúng ta chơi đấu địa chủ đi!”

Trương Tích Minh sững sốt. Ừm, có chút đạo lý. Không không không, hắn lắc đầu, kéo tóc La Thiên dọa: “Im miệng, bằng không bẻ trước một chân.”

La Thiên bị dọa sợ che bụng: “Như vậy bảo bảo sẽ không giữ nổi, tôi cũng không muốn sống nữa. Anh chỉ có thi thể của tôi thì dụ Đường Diễn ra kiểu gì?”

Trương Tích Minh liền nói: “Vậy cô có thể biết sợ một chút không? Yên yên tĩnh tĩnh làm làm con tin khó lắm sao?”

La Thiên nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói: “Đã sợ thành như vậy còn muốn sợ như thế nào nữa? Tôi vốn dĩ chính là con tin mà!”

Nếu hỏi Trương Tích Minh hiện tại hắn hỏi hận nhất là gì thì hắn sẽ trả lời là đã nói cho La Thiên biết độ an toàn khi cô ở chỗ hắn, khiến cho cô từ một con chim cút biến thành một con chim sẽ như hiện tại.

Hắn không nên nói cho cô biết trước khi trả thù được Đường Diễn hắn sẽ không động vào cô. Hắn không nên nói sẽ bảo đảm an toàn cho cô cho đến khi Đường Diễn chịu trừng phạt. Tóm lại là không nên nói với cô bất cứ cái gì.

Thật sự là La Thiên quá khản trương. Hắn theo dõi La Thiên rất lâu rồi, lúc ấy hắn ở cửa chờ La Thiên bước ra. Có hai nguyên nhân khiến hắn làm vậy, một là hắn hoài nghi La Thiên có phải cũng trọng sinh hay không, nên cho dù không có quan hệ với Đường Diễn, hắn cũng sẽ theo dõi La Thiên.

Một cái khác, hắn muốn trả thù Đường Diễn, mà La Thiên là một mối câu tốt.

Trương Tích Minh vào WC, La Thiên vừa vận từ WC đi ra. Cô vừa thấy hắn hai chân liền mềm, lập tức quỵ xuống. Trong nháy mắt, bốn phương tám hướng đều bắn lại đây một loại ánh mắt bất quá. Trương Tích Minh vốn muốn lên lút mang La Thiên đi, kết quả vừa gặp mặt liền như ánh sáng bắn ra bốn phía.

Cho nên hắn trong nháy mắt xác định được La Thiên cũng trọng sinh, việc cô biết hắn chính là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng có một vấn đề, La Thiên sợ hắn, rất sợ. Cả người run run bị mang đi, lên xe, rồi khỏi.

Trương Tích Minh thấy La Thiên sớm đã bị hắn hù cho sợ chết, hắn không nghĩ tới việc ép Đường Diễn mà nghĩ tới một cách có thể đã kích hắn điên cuồng hơn. Cho nên khi đó hắn “sáng suốt” nói với La Thiên: Ha ha, cô bạn nhỏ, không cần sợ! Người tôi muốn đối phó là chồng cô, cô rất quan trọng đo! Ngoan ngoan làm mỗi câu, tôi sẽ đối xử tốt với cô. Cô và đứa con trong bụng cô đều phải an an toàn toàn chờ chồng cô tới ha! Nếu hai người xảy ra chuyện tôi sẽ rất phiền nãi!

Sau đó, La Thiên... biến thành như bây giờ. Hấn hung dữ cô liên sợ, hấn yên lặng cô liên lắm chuyện. Trương Tích Minh cũng không có cách nào khác, cô thích làm gì thì làm, đừng ảnh hưởng tới nhắm mắt dưỡng thần.

La Thiên nhìn Trương-nhắm-mắt-dưỡng-thần-Tích Minh, nhỏ giọng hỏi: “Nếu không anh cho tôi mượn điện thoại chơi đi?”

Trương Tích Minh duỗi tay vào túi tiền định lấy điện thoại đột nhiên tỉnh lại, vỗ vào đầu La Thiên mắng: “Cô nghĩ cái gì đấy?”

La Thiên ôm đầu kêu đau, cũng không quên đáp lại: “Chơi trò chơi thôi mà, anh keo kiệt vừa thôi.”

“Nhờ cô lấy điện thoại của tôi gọi điện cầu cứu thì sao?” Trương Tích Minh hỏi.

La Thiên sùng sốt: “A, còn có thể như vậy hả? Sao anh có thể nghĩ tôi như vậy chứ? Tín nhiệm cơ bản nhất giữa người với người đâu rồi?”

Trương Tích Minh a một tiếng, giọng nói: “Không có, sắp tới đường cao tốc, cô biết phải làm như thế nào chưa?”

“Yên tâm” La Thiên xua xua tay nói: “Tôi tuyệt đối phối hợp, không kêu không gọi không giãy giụa không lớn nháo, tổ chức ba tốt bộc lộ hết luôn. Anh có thể dừng để chà cán bột hay gì đó đại loại vậy trên eo tôi không? Quá dọa người.”

Rất nhanh liền đến lượt bọn họ, Trình Hải Phong duỗi tay lấy tiền, không móc ra được. Lúc này hấn mới nhớ ra vừa rồi đánh bài thua Tùng Khang đã hết sạch rồi. Tùng Khang cười cười đưa tiền cho hấn, lúc này mới thuận lợi đi qua.

Nhìn đuôi xe đã đi xa, nhân viên thu phí lập tức gọi điện cho cấp trên.

Chiều, xe Đường Diễn đến biệt thự của Thẩm Bối Bối biệt thự, tuy chủ là Thẩm Bối Bối nhưng biệt thự này Thẩm Bối Bối mới mua năm nay, ở khu Ngũ Hoàn ngoại thành kinh đô.

Cửa là quán gia của Thẩm gia mở. Người này đã ở Thẩm gia làm gần ba mươi năm, có thể nói là nhìn Thẩm Bối Bối lớn lên, nhìn Thẩm Bối Bối cùng Đường Diễn từ lúc bắt đầu ở cùng nhau đến lúc tách ra, trong lòng đương nhiên xem Thẩm Bối Bối như con gái mình. Khi Thẩm Bối Bối cùng Đường Diễn chia tay, quán gia so với cha mẹ Thẩm còn gấp hơn, hiện giờ thấy Đường Diễn bà không hề thấy vui vẻ, chỉ có chột dạ.

Có thể thấy được việc La Thiên mất tích, người này cũng biết.

Truyện được đăng tại wattpad @dwkzpz

“Thẩm Bối Bối đâu?”

“Nhị thiếu, tiểu thư ở trên lầu. Tôi đi gọi tiểu thư, mời ngài ngồi.”

Đường Diễn đẩy bà ra, trực tiếp lên lầu. Thẩm Bối Bối đã nghe được âm thanh, chờ ở trong phòng, lúc Đường Diễn tiến vào còn cười cười nói: “Sao lại tới đây thế?”

Đường Diễn nhắm mắt hỏi: “La Thiên mất tích có phải có liên quan tới cô không?”

Thẩm Bối Bối làm ra bộ dáng kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế? La Thiên mất tích sao? Sao lại mất tích?”

Đường Diễn nhìn chằm chằm Thẩm Bối Bối trong chớp lát, bước tới bóp chặt tay cô ta, lạnh lùng nói: “Thẩm Bối Bối, hình như cô không hiểu rõ Đường gia tôi làm gì. Đúng, tôi là một thương nhân, nhưng cô chớ quên tôi không chỉ là một thương nhân. Có một số việc cô làm không thể gạt bỏ được. Nếu không nắm chắc mười phần chứng cứ thì sao tôi có thể đến đây tìm cô?”

Thẩm Bối Bối mấp máy môi, cuối cùng thoát khỏi tay Đường Diễn nói: “Chứng cứ? Nhà anh đều là người có quyền có thế, muốn ấn định tội danh cho một người còn không phải dễ hơn trò bàn tay sao?”

Đường Diễn cười lạnh: “Cô không vì nghĩ cho bản thân thì cũng nghĩ cho cha mẹ cô. Nhà cô hiện giờ đã xuống dốc, tôi chỉ cảm động động ngón tay cũng có thể giải quyết được.”

“Anh dám.” Thẩm Bối Bối lớn tiếng nói.

“Vì sao lại không dám? Cô cảm thấy tên bạn nước ngoài kia có thể giúp cô sao? Cô cứ thử xem.”

Thẩm Bối Bối hung hăng trừng mắt nhìn Đường Diễn: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Trương Tích Minh muốn đi đâu?” Đường Diễn hỏi, hiện giờ chỉ có đuổi theo Trương Tích Minh mới có thể bảo đảm La Thiên an toàn.

Thẩm Bối Bối cúi đầu, toàn bộ biểu tình trên mặt đều không nhìn thấy rõ.

“Tôi không biết.” Giọng Thẩm Bối Bối trầm thấp, túm chặt tay Đường Diễn hỏi: “Anh thật sự sẽ ra tay với Thẩm gia sao? Anh quên hết thời gian chúng ta đã từng cùng nhau sao? Ba năm cao trung, chúng ta ngày ngày ở cùng nhau, anh đối xử với em tốt như thế nào... Tất cả, đều không tính sao?”

Đường Diễn chậm rãi gạt tay Thẩm Bối Bối, bình tĩnh nhìn cô ta một lát, mới mở miệng: “La Thiên là vợ tôi. Chi điểm này đã có thể xóa bỏ toàn bộ nhưng điều khác.”

Đường Diễn xoay người rời đi, không lấy được tin tức của Trương Tích Minh, hấn cũng không sốt ruột. Hấn rút điện thoại, ba Đường quả nhiên đã gửi tư liệu qua, Hoành Hải sao? Trương Tích Minh rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Đường tổng.” Thư ký Kiều chờ ở cửa, mở cửa xe nhìn Đường Diễn hỏi: “Kế tiếp chúng ta đi đâu?”

Đường Diễn nhìn điện thoại, nhàn nhạt mở miệng: “Hoành Hải.”

Mà trên đường cao tốc tới Hoành Hải, trong xe Trương Tích Minh vang lên từng đột từng đột tiếng hát.

“La la la, la la la, tôi là một người chuyên bán báo, không cần đợi tới bình minh đã đi phát báo, vừa đi vừa rao. Hôm nay có tin tức nóng hổi, bảy đồng tiền đồng mua hai tờ báo, la la la...” La Thiên rung đùi đắc ý hát, hoàn toàn làm lơ gân xanh giật giật đang nổi đầy đầu Trương Tích Minh.

Lúc ấy Trương Tích Minh trong lòng tự thuyết phục bản thân: nhìn, phải nhìn, nhìn xuống liền qua. Sau đó... hấn nghe được La Thiên tiếp tục hát: “La la la, la la la, tôi là con tin bị người

ta bắt cóc, không đợi ăn no liền xuất phát, vừa đi vừa đói. Hiện tại bụng thăm thì kêu, bọn bắt cóc một chút com cũng không cho mua. La la la, la la la...”

“Chúng ta không phải mới vừa ăn qua sao?” Trương Tích Minh mắng.

La Thiên tiếp tục hát: “La la la, la la la, người ta là thai phụ nha! Dù cho vừa mới ăn qua, lâu như vậy, cũng đói rồi, hiện tại bụng thăm thì kêu...”

“Câm miệng!” Trương Tích Minh lạnh giọng quát.

La Thiên đột nhiên im miệng, Trương Tích Minh cố nhịn, hỏi: “Ngày thường cô ở cùng Đường Diễn cũng là như vậy sao?”

“A!” La Thiên đáp.

Trương Tích Minh nhắm hai mắt, nhịn rồi lại nhịn, mới hỏi tiếp: “Đường Diễn là bị người ta xuyên vào sao?” Con mẹ nó như thế này mà mà cũng nhịn được?

La Thiên yếu ớt đáp: “Không. Chúng ta hiện tại là đến Hoành Hải sao?” La Thiên nhìn bảng hướng dẫn trên đường cao tốc hỏi.

Trương Tích Minh gạt đầu, lại nghe La Thiên bắt đầu la la. Hắn cười lạnh nói: “Còn hát bài hát bán báo, tôi cắt lưỡi cô.”

La Thiên không thể tưởng tượng nhìn hắn: “Anh còn biết bài này là bài rao hàng bán báo sao?”

Trương Tích Minh cười đắc ý, sau đó nghe được tiếng ca của La Thiên biến thành: “Tôi là một cây rong biển rong biển rong biển, cây rong biển theo sóng phiêu diêu...”

Trương Tích Minh quay đầu nhìn La Thiên, ánh mắt thập phần không tốt, nhưng tức giận cũng bị câu tiếp theo của La Thiên dập tắt.

La Thiên hỏi: “Bài này anh biết gọi là gì không?”

Trương Tích Minh: “...”

Sau khi xe ra khỏi đường cao tốc liền một đường chạy đến bến cảng Hoành Hải. Kế hoạch của hắn rất đơn giản, hắn muốn Đường Diễn tự mình đến Hoành Hải, sau đó hắn sẽ có biện pháp khiến tên kia chôn thân nơi biển rộng.

Hắn cảm thấy kế hoạch của mình gần như hoàn mỹ, hơn nữa đã đi được 99 bước, hiện tại chỉ cần gọi điện cho Đường Diễn.

Sau đó, hắn thấy La Thiên gạt mình chỉ vào phía trước nói: “Mau xem mau xem, đó là cái gì?”

Trương Tích Minh nhìn theo hướng tay cô, chỉ thấy con đường đi đến Hoành Hải hiện giờ đã bị ngăn lại, bên trên viết bởi vì nguyên nhân thời tiết nên con đường tiến vào Hoành Hải sẽ bị đóng cửa khiến người địa phương cùng du khách đều rời đi.

Biểu tình lúc đó của Trương Tích Minh chính là: “Chơi tôi à?”

La Thiên a a a kêu to: “Chúng ta đổi nơi khác! Hắn là còn có Lam Hải Biển Đen gì đó đi?”

Trương Tích Minh trừng mắt liếc cô một cái xuống xe đóng cửa thật mạnh, đi tới chỗ giao cảnh đối diện.

La Thiên vui vẻ nói: “Bị tôi kích thích rồi.” Sau đó tự mình cười to.

Tùng Khang ngồi đằng trước cũng cười: “Làm không tồi, giảm đi không ít chuyện!”

Trình Hải Phong: “???”

La Thiên: “???”

Sau đó, La Thiên liền thấy Tùng Khang đuổi tay, đơn giản hai chiều liền chế ngự được Trình Hải Phong.

Trình Hải Phong giống như không thể tưởng tượng được mắng to: “Tên phản đồ này!”

Tùng Khang hơi hơi mỉm cười: “Quá khen.” Sau đó hắn quay đầu lại nhìn La Thiên, dưới ánh mắt ngạc nhiên của cô nói: “Chị dâu, tính cách của chị thật sự làm tôi kinh hồn táng đảm!”

“A?” La Thiên ngờ ngạc đáp. Vậy nên tôi một đường này không chỉ ở cùng bọn bắt cóc mà còn ở cùng cả... nằm vùng?

“Chị dâu sao không nói lời nào thế?” Tùng Khang cười nói.

La Thiên ngây ngốc hỏi: “Cái kia... Trương Tích Minh?”

Tùng Khang cười nói: “Không có việc gì, có những người khác mà!”

La Thiên nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy đối diện là xe cảnh sát. Ba Đường từ trên xe bước xuống, đóng sầm cửa xe, vuốt vuốt cổ tay áo rồi nhìn sang phía này, ánh mắt thâm thúy mà lạnh đạm.

La Thiên: Sao cứ có cảm giác, ba, người đây là đang đoạt kính* sao?

*Đoạt kính: đoạt sự nổi bật

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Edit: Linh Nguyệt

La Thiển oa một tiếng: “Ba tôi soái quá đi!”

Tùng Khang cười nói: “Đường lão tiên sinh trước kia là bộ đội đặc chủng của Lang Vương, thân thủ ngài ấy hoàn toàn không cần lo lắng!”

La Thiển hai mắt bội phục nhìn đằng trước, dùng sức gật đầu: “Ừ ừ!” Nhìn một lát, cô mới kỳ quái nói: “A? Chồng tôi đâu?”

Lúc này, Trương Tích Minh nhìn ba Đường đã xuống xe, về mặt chỉ thiếu điều viết ba chữ in hoa đóng mờ ngoặc kép "CON MẸ NÓ".

Ba Đường nhìn Trương Tích Minh, lãnh đạm nói: “Vất vả rồi.”

Trương Tích Minh nháy mắt hiểu ngầm, ý nói chính là: Vất vả cậu chiều cổ con dâu tôi.

Nhất thời hần có chút xúc động muốn học máu, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, cười lạnh châm chọc: “Không hổ là quan chức, con dâu của chính mình cũng có thể lấy làm mối cầu.”

Ba Đường cúi đầu thường thức tay mình không nhìn Trương Tích Minh, mở miệng nói: “Chờ cậu vào trong tù rồi hãy suy nghĩ tiếp!”

Mà trên xe khi La Thiển đang xem đến hai mắt lấp lánh tỏa sáng, cửa xe bên cạnh bị gõ hai cái cũng không chú ý. Cho đến truyền đến hai tiếng vang, cô mới không kiên nhẫn quay đầu nhìn lại, sau đó liền thấy Đường Diễn nửa khom lưng, từ ngoài cửa dùng loại ánh mắt mặc danh kỳ diệu nhìn mình.

La Thiển sùng sốt, cười ha ha mở cửa xe: “Anh tới rồi?”

“Tôi mà không tới thì em chuẩn bị nhìn đến khi nào?” Đường Diễn ề ầm hỏi.

La Thiển chợt dạ: “Em nói ba soái, chính là khen ba anh chứ không phải ba em!”

Đường Diễn mặc kệ cô, quay sang nói với Tùng Khang vừa xuống xe: “Cảm ơn cậu, vất vả.”

Tùng Khang bắt tay với Đường Diễn nói: “Không có việc gì, đội trưởng vốn dĩ cũng đang nói thu lượm nhưng bọn họ ở trong nước không có trái hành vi nào trái pháp luật, chúng ta bắt được người cũng không thể định tội. Chúng bắt cóc chị dâu thật ra cũng cho chúng tôi một lý do tốt.”

Đường Diễn hỏi: “Có biết Trương Tích Minh vì sao lại bắt cô ấy không?”

Tùng Khang trả lời: “Chỉ biết là vì đối phó Đường tổng anh, nhưng hần không nói rõ vì sao.” Sau đó Tùng Khang lại quay đầu nhìn La Thiển một cái, “Lần này hành động bắt giữ tiến hành thuận lợi, ít nhiều cũng nhờ có chị dâu.”

Đường Diễn tức khắc có dự cảm không tốt, nhưng hần vẫn hỏi: “Như thế nào?”

“Sau khi từ sân bay ra tôi vẫn luôn không có cơ hội gửi tin cho đội. Lúc chị dâu muốn chơi đấu địa chủ vừa hay giúp tôi lấy cớ. Tôi thừa dịp đi mua bài đem chuyện của Thẩm Bối Bối báo lại. Lúc qua trạm thu phí, tôi đem đích đích viết ở trên tiền đưa cho nhân viên thu phí, chủ yếu cũng là vì tôi có cơ hội thắng bài thu hết tiền vào tay. Cho nên một đường này chị dâu giúp chúng tôi giảm đi không ít chuyện.” Trong giọng Tùng Khang mang theo ý cười.

Đường Diễn vừa nghe đã tưởng tượng được hình ảnh kia, quay đầu mắng: “Em bị bắt cóc mà còn có tâm tình chơi đấu địa chủ?” Hần thực sự chưa bao giờ nghĩ tới.

La Thiển vô tội nói: “Trương Tích Minh nói mà, sẽ bảo đảm an toàn cho em. Hơn nữa, nếu thật sự có nguy hiểm mà không vui vẻ sung sướng thì chết thảm biết bao a?”

Đường Diễn: “Trong đầu em nghĩ gì thế?”

Trương Tích Minh ở đằng trước đang bị vây quanh nghe được tiếng phía sau, bực mình nói: “Đây là hoàn toàn xem tôi không tồn tại sao?”

Ba Đường vừa lúc đi ngang qua, nghe được lời này bèn nói: “Một con cá sắp chết thì có hi đáng sợ?”

La Thiển cũng mở cửa bước xuống, nói với ba Đường: “Ba, cảm ơn ba! Phiền ba phải tới đây.”

Ba Đường lãnh đạm đáp: “Đều là người Đường gia.”

Ba Đường nói tới đây lại quay đầu nhìn Đường Diễn: “Đi hỏi một chút xem vì sao hần hần muốn đối phó con?”

Đường Diễn nhìn La Thiển, La Thiển chợt dạ quay đầu ra chỗ khác. Đường Diễn đi qua cùng Trương Tích Minh nói hai câu liền trở lại. Ba Đường hỏi, Đường Diễn nói Trương Tích Minh không đáp.

Cái này làm cho ba Đường có chút bực bội. Sở dĩ ông kéo dài thời gian, đợi một lúc mới đem đích đến của Trương Tích Minh gửi cho Đường Diễn chính là bởi ông cũng không rõ ràng lắm Trương Tích Minh vì sao lại nhắm vào Đường Diễn? Ba Đường không yên tâm để Đường Diễn "tiên phong" nên mới tự mình dẫn người tới trước.

Trương Tích Minh không nói nguyên nhân, đây giống như câu đó không có đáp án, ba Đường đương nhiên không yên tâm.

Đường Diễn lại rất bình tĩnh, hần nói với ba Đường: “Không có việc gì, chẳng qua chỉ là một ít việc nhỏ thôi, rồi sẽ có lúc biết. Con mang Thiển Thiển về trước.”

Ba Đường gật đầu, trước khi La Thiển đi theo Đường Diễn còn nói với cô: “Về sau nhớ mang theo chút tiền mặt tùy thân, như vậy sẽ không đói.”

La Thiển hai chân mềm nhũn, xấu hổ cười với ba Đường rồi lôi kéo Đường Diễn nhanh chóng rời đi.

Lên xe rồi, Đường Diễn mới hỏi: “Lời kia của ba có ý gì?”

La Thiển lời lẽ chính đáng nói: “Sao anh ngốc thế nào. Đương nhiên là do ba không quen dùng điện thoại trả tiền, thích mang chút tiền mặt tùy thân, cảm thấy thế là an toàn nên mới khuyên tiêu biểu như vậy.”

Đường Diễn cạn lời nhìn cô: “Nói thật.”

La Thiên liền đem việc mình ca hát quấy rầy Trương Tích Minh kể ra, Đường Diễn cười lạnh: “Thế mà vẫn còn sống, em có biết Trương Tích Minh là người thế nào không?”

La Thiên vui vẻ đáp: “Cái này em biết! Ở nước ngoài có chút thể lực chứ gì!”

Đường Diễn càng hết chỗ nói nôm: “Nếu đã biết rồi thì sao em không nghĩ tới keta cục nếu làm hấn tức giận?”

La Thiên xua xua tay: “Mục tiêu của hấn đâu phải em. Nếu muốn ra tay với em thì ngay từ đầu đã làm rồi.”

Đường Diễn cười hỏi: “Thế mục tiêu của hă là?”

“Anh đó!”

“Tôi? Sao lại là tôi? Tôi còn không quen biết hấn!” Giọng Đường Diễn không chút phập phồng.

La Thiên quả nhiên mắc bẫy: “Bởi vì đời trước...” Giọng nói đột nhiên im bặt, cô quay đầu nhìn Đường Diễn, khóe miệng khẽ co giật.

Trên mặt Đường Diễn cũng mang ý cười, nhân nhạ nói: “Tiếp tục!”

“A... Không có gì, tiếp tục gì chứ!” La Thiên quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, thành thực bày ra bộ dáng cái gì cũng không biết.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Đường Diễn vừa khởi động xe vừa nói: “La Thiên, tôi không phải tên ngốc. Qua hành vi của Trương Tích Minh cùng lời em vừa nói, tôi đã đoán được rồi. Việc này liên quan tới giấc mộng kia? La Thiên, tôi ngoại trừ khiến em không tìm được công việc, còn làm cái gì khác sao?”

La Thiên cúi đầu, vịn vịn ngón tay nói: “Không có!”

“Vì sao không thể nói với tôi?”

“Không phải không thể nói cho anh mà là, chính là không muốn nói... Cũng không phải ký ức vui vẻ gì.” La Thiên cảm giác ngón tay mình sắp bị vịn thành bánh quai chèo rồi.

Đường Diễn cũng không nói gì nữa, xe một đường chạy về Đường gia. Mẹ Đường cùng Đường Hình đang chờ ở phòng khách liền thấy cửa bị Đường Diễn đột nhiên mở ra, hai người đứng dậy ra đón.

Đang muốn hỏi chuyện liền thấy Đường Diễn một thân khí lạnh tiến vào, mẹ lưu loát chuyển hướng bước tới phòng bếp đi, hoàn toàn không có nhiệt tình ra nghênh đón như vừa nãy mà giống như là thuận đường đi ngang qua.

La Thiên trợn to mắt nhìn bộ dáng chuyện không liên quan mình của mẹ chồng và anh chồng: “...” Đây... Vẫn là người một nhà sao? Hoàn toàn có thể tưởng tượng được cuộc sống tương lai gian nan đến mức nào, khóc thê thảm

Đây là La Thiên lần đầu tiên tới Đường gia, nhìn cái gì cũng đều xa lạ, cũng đều mới lạ. Nhưng lúc này cô hoàn toàn không có tâm tình thương thức. Đường Diễn lôi kéo cô trực tiếp đi lên tầng hai, vừa đóng cửa liền ấn La Thiên ngồi xuống giường.

Đường Diễn khoanh tay: “Nói đi! Chuyện sau đó...” Hấn lại đổi giọng: “Hoặc là nói, kiếp trước của em.”

La Thiên nhấp nhấp môi: “Không phải em không muốn nói mà là anh nghe xong có thể không tức giận chứ?”

Đường Diễn hỏi: “Cái gì?”

“Sau đó không có chuyện gì cả! Chỉ là em gả chồng thôi!”

Đường Diễn sùng sốt, nháy mắt trong lòng có ít nhất một trăm bình dấm chua bị nghiêng đổ. Dù sao thì hấn không có ký ức kiếp trước, đầu cho trong mộng hấn biết mình sau đó sẽ cùng Lâm Phi kết hôn nhưng mà việc này Đường Diễn hoàn toàn không có cảm xúc, thậm chí hấn cũng không biết đó là thật hay giả.

Ở trong lòng Đường Diễn, hiện tại mới là chân thật. Nhưng cho dù biết vậy, lúc nghe thấy La Thiên đã từng lấy người khác, phản ứng đầu tiên của hấn vẫn là phản ứng ghen tị.

“Em nói cái gì???” Đường Diễn thậm chí có chút không khống chế được âm lượng.

La Thiên chống nạnh: “Cái gì là cái gì, gả cho người ta chứ sao! Lại không phải gả cho người trong sạch gì, chính anh còn không phải cũng cùng Lâm Phi song túc song phi đấy thôi.”

Đường Diễn tức mà không nói nên lời, chỉ có thể ủy khuất hỏi: “Kia... Em nhớ hấn sao?”

La Thiên sùng sốt, trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn, giọng nói vô cùng điềm mỹ: “Nhớ chứ, sao có thể không nhớ. Nhớ đến tim gan còn cao, hừ hừ hừ hừ...”

Đường Diễn: “...” Rốt cuộc là nhớ hay không nhớ?

La Thiên thờ dãi, tiếp tục nói: “Không phải anh muốn biết vì sao Trương Tích Minh muốn ra tay với anh sao?”

Đường Diễn gât đầu, La Thiên liền nói tiếp: “Trương Tích Minh cũng trọng sinh, đúng, chính là như anh nghĩ ấy. Kiếp trước Trương Tích Minh cũng giống anh, đều bị mù mắt, không biết vì cái gì mà đối với Thẩm Bối Bối thâm tình không hồi hận. Thẩm Bối Bối lại là người điên, sợ bị anh trả thù nên không dám động tới Lâm Phi, bèn lấy em ra trút giận. Kết quả đời này không biết như thế nào lại không sợ anh nữa, vẫn lấy em trút giận. Tóm lại chính là không chỉ không sợ anh mà còn muốn xem chúng ta cái gì mà quan hệ không thành ấy. Đúng là một bà điên.”

Đường Diễn nhìn cô. La Thiên hỏi: “Em nói cô ta như vậy, anh tức giận sao?”

Đường Diễn hỏi: “Kiếp trước, cô ta làm cái gì?”

“Anh hỏi cái này làm gì?” La Thiên liếc hấn.

Đường Diễn nhắm mắt nói: “Đối với giấc mộng kia tôi chưa từng có hồi qua, một phần cũng là do muốn có trốn tránh, là tôi hại em tàn tật, sinh hoạt khổ cực. Nhưng thực sự tôi không nghĩ tới, sau đó còn có việc của Thâm Bối Bối.”

La Thiển liền nói: “Ừ, Thâm Bối Bối kêu Trương Tích Minh lấy người nhà em uy hiếp em, đem em gả cho một tên mê cờ bạc.”

Đường Diễn nắm chặt tay: “Sau đó?” Giống như tự ngược giống nhau.

“Sau đó? Sau đó thì bị đánh chết.” Giọng La Thiển bình tĩnh tựa như không phải đang nói chuyện của mình.

“Tôi biết rồi.” Đường Diễn mở cửa rồi đi.

La Thiển chớp chớp hai mắt nhìn bóng dáng Đường Diễn, kỳ quái nghĩ: Cho nên hẳn hỏi nhiều như vậy rồi cứ thế rồi đi, là có ý gì?

La Thiển từ phòng bước ra, sờ soạng xuống lầu liền thấy ngay mẹ Đường. La Thiển hoàn toàn không có chút gì không quen, còn nhìn mẹ Đường cười nói: “Mẹ, con về rồi!”

Mẹ Đường: “...” Câu hỏi tình huống thai nhi đang muốn hỏi bị kẹt chết trong bụng.

La Thiển nhìn khắp nơi, hỏi: “Đường Diễn đâu?”

“Ra ngoài rồi, hai người không cãi nhau chứ?” Đường Hinh nhanh chóng đáp.

La Thiển lắc đầu nói: “Không có ạ! Chỉ nói chuyện chút thôi.”

Mẹ Đường lúc này mới mở miệng hỏi: “Không bị thương chứ?”

La Thiển lắc đầu, mẹ Đường liền nói: “Ừ, có gì không thoải mái thì cứ nói một tiếng.”

La Thiển gật gù đầu. Chuông cửa đột nhiên vang lên, Đường Hinh đứng dậy mở cửa liền thấy ba vợ dắt tay vợ mình đứng ở bên ngoài lớn giọng kêu: “Con rể à, ta dẫn vợ con đưa về này.”

Đường Hinh nhìn nhìn về mặt không quá vui về của vợ mình, có chút cạn lời: “Ba, ba lại mắng vợ con?”

Ba Bạch nói: “Không mắng hai câu thì nó không về!”

Đường Hinh lập tức cầm miệng, ân cần nói: “Ba vào đi! Con bảo đi Trương àm vài món ba thích ăn.”

Ba Bạch liền kéo lấy Bạch Nhụy dắt vào, vừa lúc La Thiển bước ra, thấy Bạch Nhụy liền nói: “Oa! Mỹ nữ.”

Đường Hinh: Đâu, đùa giỡn vợ tôi?

Bạch Nhụy cũng cười trả lời: “Cô cũng rất xinh đẹp.”

La Thiển nhìn khí chất tự có trong hành động của Bạch Nhụy đã nghĩ tới Bạch Nhụy hẳn từng chịu không ít bất công.

Bởi vậy, La Thiển cười càng thêm hòa ái, giống như di nhỏ mang theo chút hiền từ: “Chị dâu, em là em dâu chị nha!”

Mẹ đã dạy chị em dâu phải giữ quan hệ tốt, gặp chuyện không cãi nhau. Cô muốn làm bạn cùng chị dâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Edit: Linh Nguyệt

Sau đó, Đường Hinh phát hiện, vợ bị em dâu dẫn đi chơi đùa, trọng điểm là không mang theo hấn.

Đường Hinh lập tức không thể nhịn, gọi điện cho em mình: "Khi nào chú về?"

Đường Diễn mặc danh đáp: "Em có ra ngoài đâu."

Đường Hinh: "Anh thấy chú ra ngoài mà."

Đường Diễn thờ dãi: "Em ở cây đa chỗ hậu viện."

Đường Hinh ngạc nhiên nói: "Chú ở hậu viện làm cái gì?"

Đường Diễn sâu kín đáp: "Luyện tập nín thở." Nếu không hấn sẽ không biết nên làm cái gì? Muốn an ủi cô nhưng bản thân lại là một trong đó những người gây tổn thương cho cô. Ngay cả tư cách nói một câu cũng không có, càng không cách nào hiểu được vì sao hai chân cô đã bị phế mà sau đó vẫn còn người lấy phương thức như vậy tiến hành hãm hại? Một đời, cô như thế nào chịu đựng qua?

Đường Hinh: "?" Hà... Nín thở? Nghẹn khí à?

Tóm lại cuối cùng Đường Hinh cũng gọi được Đường Diễn quay lại, hấn chỉ vào hai chị em dâu đang ngồi ở sô pha trò chuyện, nói với Đường Diễn: "Chú xem."

Đường Diễn nhìn nửa ngày không nhìn ra chỗ nào không đúng: "Làm sao vậy?"

"Quan hệ của hai người có phải tốt quá hay không?"

"Như thế tốt mà!" Đường Diễn hữu khí vô lực đáp.

Vừa nói xong, Đường Diễn liền nghe được La Thiên tỉnh thần sáng láng nói: "Chị dâu, liếc mắt nhìn em một cái đi."

Đường Diễn: "???"

Sau đó Đường Diễn nghe được La Thiên cười lớn: "A~ bị điện giật rồi."

Đường Diễn: "!!!" Hắn quay đầu nhìn lại, thấy La Thiên sờ sờ thân thể mình, lại hưng phấn nói: "Chị lại nhìn em cái nữa đi."

Bạch Nhụy vô cùng nề tình, chớp chớp mắt nhìn La Thiên, La Thiên lại run run nói: "A~ thật sự bị điện giật tới, chơi vui quá!"

Đường Diễn: "... " Tôi ở bên này đối với việc đối trước gì mình làm muốn sống muốn chết, em mẹ nó lại cùng chị dâu chơi đùa vui vẻ. Hôn nữa, trò chơi quái gì thế?

La Thiên nhào qua ôm Bạch Nhụy: "Chị dâu, mắt chị thật đẹp!"

Đường Hinh: "!!!" Dám ôm vợ hắn! Đường cảm thấy sắp không khống chế được sức mạnh hồng hoang của bản thân rồi.

Bạch Nhụy lập tức cũng ôm lại cô nói: "Đôi mắt em cũng rất đẹp."

Ba Bạch ngồi ở một bên vẻ mặt hoà ái nhìn hai người. Con gái nhà mình không có nhiều bạn lắm, hiện giờ nếu cùng em dâu trở thành bạn bè, ba Bạch vô cùng vui mừng.

Vì sao ông lại mắng ép nó trở về? Bởi vì từ xưa đến nay, mẹ chồng nàng dâu không hoà thuận, chị em dâu bất hòa đều là bình thường. Nghe nói con dâu út nhà thông gia tới kinh đô, nếu là con gái mình lâu quá không quay về, đến lúc đó một nhà Đường gia sẽ bị nó lung lạc, tính tình con gái mình vốn là như vậy, đến lúc đó sẽ ăn bao nhiêu khổ chứ?

Cho nên, cùng ngày, ba Bạch liền vừa mắng vừa đem Bạch Nhụy đưa về. Không nghĩ tới, này cô dâu mới này lại rộng rãi như vậy, làm người cũng không tồi. Nhìn xem, ở cùng con gái mình vui vẻ biết bao, rất tốt, rất tốt.

Vì thế ba Bạch xắn tay áo, muốn ít nhiều hồi lộ La Thiên: "Con vừa tới, ta đến phòng bếp trở tài chiêu đãi con. Con có cái gì muốn ăn không?"

La Thiên ôm Bạch Nhụy ngừng đầu hỏi: "Chị dâu, chị muốn ăn gì?"

Bạch Nhụy được La Thiên ôm, trong lòng như nở hoa, chỉ nghĩ muốn làm bạn cùng La Thiên, vui vẻ nói: "Em muốn ăn cái gì? Ba chị nấu cơm lợi hại lắm, chị ăn mà không bị nôn nghén."

La Thiên: "!!!!" La Thiên buông Bạch Nhụy, sờ sờ bụng, quay đầu nói với Đường Diễn: "Đường Diễn Đường Diễn, hôm nay em không nôn nghén nha! Oa, Trương Tích Minh thật lợi hại, em bị hắn dọa một trận xong hết nôn nghén luôn." La Thiên đã ăn một tháng rau xanh, còn nôn nghén một tháng, vô cùng không dễ chịu.

Đường Diễn còn chưa đáp, ba Bạch đã nói: "A, như vậy không thể được! Ta sẽ hấp cá sống cách thủy cho con đỡ sợ!"

Đường Diễn: "... " Cá sống hấp cách thủy là món gì?

Đường Hinh: "... " Có hiệu quả chữa sợ hãi sao?

Mẹ Đường: "... "

"Được ạ! Vậy phiền bác rồi! Con tới hỗ trợ bác!" La Thiên xắn tay áo nói: "Con nấu cơm cũng rất lợi hại."

Đường Diễn dè dặt lại: "Em yên tĩnh chút đi! Trong bụng còn có một đứa bé đấy, không thể cầm dao!"

Ba Bạch lớn giọng nói: "Đứng đấy! Sao có thể bắt con giúp! Để Đường Hinh tới là được!"

Đường Diễn nói tiếp: "Không phải, nhà con có giúp việc!"

"Không có việc gì, Đường Hinh cũng được!" Ba Bạch xua xua tay, kéo Đường Hinh rời đi.

Mẹ Đường: "... "

La Thiên nhìn theo bóng ba Bạch nói: "Thông gia... Thật nhiệt tình a!"

Bạch Nhụy đỏ mặt: "Tính tình ba chị thế đó, nhưng ông rất tốt!"

"Tốt mà tốt mà!" La Thiên sờ sờ đầu Bạch Nhụy, nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Chị dâu, chị đánh bài giỏi không?"

Bạch Nhụy thẹn thùng lắc đầu, La Thiên lập tức nói: "Chúng ta đánh bài đi! Đây là nhíp cầu kết nối tình cảm tốt nhất."

Bạch Nhụy thẹn thùng gật đầu, La Thiên liền quay đầu hỏi mẹ Đường mặt không biểu cảm đang đứng cạnh bên: "Mẹ có chơi không?"

Mẹ Đường nghĩ nghĩ, khó có được dịp để hai đứa con dâu kết nối tình cảm, vẫn là tham gia đi! Huống chi là con dâu mới vừa vào cửa, bà ít ra phải cho con bé chút mặt mũi chứ!

Đường Diễn nghe được đề nghị của La Thiên, nhất thời lộ ra vẻ mặt một lời khó nói hết.

Quả nhiên lát sau Đường Diễn liền nghe được La Thiên kêu: "Chị dâu, chị như vậy còn gọi đánh bài không giỏi."

Bạch Nhụy liền nói: "Kỹ thuật của chúng ta như nhau, chị chẳng qua là may mắn hơn một chút."

"Vậy cũng quá may rồi." La Thiên rầu rĩ mà nói, một lát sau lại kêu: "Mẹ, sao mẹ lại tính bài, đây chính là gian lận."

Mẹ Đường cá giận: "Ta dùng đầu mình ghi nhớ bài, đây mà gọi là gian lận à?"

La Thiên gian nan nói: "Trí nhớ tốt thế để làm gì chứ ạ?"

Mẹ Đường không tiếp chuyện, chỉ hỏi: "Rốt cuộc cô thừa bài gì? Sao cái gì cũng đều không có?"

La Thiên ngượng ngùng cười nói: "Con thừa 34568."

Mẹ Đường giật mình, mắng: "Loại bài này cô giữ lại làm cái gì?"

La Thiên ủy khuất: "Không phải là do con khờnh ra bài được sao?"

Mẹ Đường cạ lời: "Sao ta lại chung đội với cô chứ?"

Truyện được đăng tại [wattpad @dwlazp](#)

Ba Đường khi trở về vừa vận bắt gặp hình ảnh này, nhất thời trong lòng cũng có chút tâm trạng khó lòng giải thích. Buổi sáng mới vừa bị người ta bắt cóc còn chơi đầu địa chủ với người ta, trở về lại kéo người nhà tiếp tục chơi? Tâm thái của đứa con dâu này, khá tốt, khá tốt, rất giống Bạch thông gia.

"A, ba đã trở lại." La Thiên nhanh chóng chạy nghênh đón ra tới.

Mẹ Đường không nhịn nổi: "Cô đánh không thắng thì thôi đi, sao lại có thể trực tiếp ném bài chứ?"

Bạch Nhụy một chút cũng không cảm thấy khó chịu trước hành động của La Thiên: "Không có việc gì, không có việc gì, so với việc để Thiên Thiên thua thì tốt hơn nhiều."

Đường Diễn thu hồi ví tiền yên lặng cùng đi ra ngoài. Ba Đường đưa áo khoác cho giúp việc rồi nói với La Thiên: "Hôm nay không bị dọa chứ? Xin lỗi, ngày đầu tiên con tới Đường gia đã gặp phait loại chuyện này!"

La Thiên lác đầu nói: "Không có việc gì, Trương Tích Minh đối với con khá tốt!"

Ba Đường không tỏ ý kiến. Ông từ chỗ Tùng Khang nghe được đại khái toàn bộ quá trình, đối với sự lạc quan của con dâu út ngoại trừ lúc đầu sợ hãi, về sau lại có thể bình tĩnh như vậy, cảm thấy rất tốt.

Sau đó ba Đường lại hỏi Đường Diễn: "Con nói ngày mai muốn gặp Trương Tích Minh?"

Đường Diễn gật đầu, ba Đường liền nói: "Có thể, ta đã phân phó xuống rồi. Tội danh của hần vẫn chưa định, tuy có thể mời luật sư nhưng cũng đủ để đuổi hần ra khỏi nước."

Đường Diễn gật đầu hỏi: "Thẩm Bối Bối đâu?"

"Nó cùng người ta hợp mưu bắt người, đương nhiên chạy không thoát. Nhưng phải xem Trương Tích Minh định tội danh gì đã." Ba Đường nhìn Đường Diễn nói.

Đến lúc ăn cơm ba Đường liền phát hiện cái gọi là tranh đấu gia tộc gay gắt căn bản không cần lo lắng, con dâu út quan tâm con dâu cả còn hơn cả quan tâm chồng nó.

Ba Đường: "...". Con trai ông thật đáng thương, sao lại mình cứ thấy vui vẻ là thế nào nhỉ?

"Chị dâu, ăn nhiều một chút."

"Thiên Thiên cũng ăn nhiều một chút, em họ chị Bạch Nhụy là được rồi!"

"Oa! Chị đáng yêu quá!" La Thiên lôi kéo tay Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, ngày mai chúng ta cùng đi mua quần áo cho tiểu bảo bảo đi!"

Đường Diễn: "Cái kia, có thể ngày mai sẽ đi gặp Trương Tích Minh, ngày mai tôi đưa em đi!"

"Không cần không cần, Nhụy Nhụy cùng em đi là được rồi!"

Đường Diễn: "...".

Đường Hình lờm em trai nhà mình một cái dầy ghét bỏ, không tiếng động nói: Thật vô dụng.

Ba Đường: "A?" Quả nhiên là có tranh (kịch) đấu(hay) gay(đề) gắt(xem).

***

Trương Tích Minh không nghĩ tới Đường Diễn sẽ còn đến. Sau khi bị đưa ra ngoài, thấy Đường Diễn, hần vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Hần cho rằng người tới gặp hần sẽ là La Thiên, không ngờ rằng lại là Đường Diễn.

"Không nghĩ tới người đến lại là mày." Lúc này Trương Tích Minh còn chưa định tội, bản thân hần là không thể thăm hỏi.

Hần hiện giờ cùng Đường Diễn ở trong một phòng đơn, vẫn chưa tiến hành cách ly, cũng không có nghe lén.

Cho nên, Đường Diễn không chút cố kỵ, nói thẳng mục đích: "Tôi muốn biết, việc của La Thiên, đòi trước."

Trương Tích Minh nhướng mày nói: "La Thiên nói với mày? Tình yêu quả nhiên khiến người ta trở nên ngu xuẩn."

"Tôi đoán được. Đạo hạnh của cô ấy không lừa không được bao lâu." Đường Diễn không hề nhắc tới việc La Thiên kể cho hần, cũng không nói là hần mơ thấy.

Trương Tích Minh không có ý kiến, hỏi: "Mày hỏi đòi trước làm gì? Hiện tại không có mấy cái ký ức kia đối với mày mà nói chẳng khác gì mấy chuyện xa xưa."

Đường Diễn nắm chặt tay: "Nếu nó thật sự chỉ là một chuyện xưa thì đã tốt. Nhưng chúng ta đều hiểu, không phải. Tôi muốn biết, La Thiên... đòi trước rốt cuộc đã xảy ra cái gì?"

"Việc này tao khẳng định không rõ như chính bản thân người trải qua, sao mày không tự đi mà hỏi cô ta?" Trương Tích Minh dựa vào lưng ghế, tháo kính xuống chà lau.

"Miệng vết thương... lại bị rạch thêm một lần, chẳng phải là quá tàn nhẫn sao?" Đường Diễn cúi đầu, giọng nói có chút trầm khàn. Hắn nhớ tới câu nói kia của La Thiên: Chết rồi! Văn phạm phong khinh đến mức khiến hắn đau lòng, ký ức bị thương như thế, La Thiên lại có thể nói thờ ơ như vậy.

Một người ở dưới tình huống như thế nào mới có thể làm được thế chứ? Không quan tâm chuyện của người khác, La Thiên lúc ấy ở trên máy bay đã nói qua.

Một người trên lưng gánh vác quá nhiều, nếu không cho để bản thân biến thành vô tâm vô phách, ngay ngốc sinh tồn thì sao có thể gánh nổi, mới có thể tiếp tục bước đi?

Trương Tích Minh đeo kính lại, bình tĩnh nói: "Thắm, rất thắm. Tao không biết nhiều lắm. Khi đó lúc Thắm Bối Bối bảo tao tìm La Thiên thì cô ta đã chỉ có thể ăn xin kiếm sống rồi. Tao có thói quen trước kia ra tay sẽ điều tra rõ ràng thân thế người nọ để tránh dưới tình huống không biết mà đắc tội người không nên đắc tội, cho nên đã điều tra La Thiên. Ngoại trừ việc cả đời bị thắm, chắc không còn từ nào có thể hình dung cô ta."

Đường Diễn thờ ra một hơi hỏi: "Một khi đã như vậy, sao anh vẫn ra tay được?"

Trương Tích Minh cười nói: "Đường Diễn a! Người đầu tiên ra tay với cô ta chẳng phải là mày sao? Cô ta tráo đổi bản thiết kế của Lâm Phi, vu hãm cô ta sao chép. Tội danh này ở ngành thiết kế một khi đã định là tương đương với việc bị phản tử hình, cho nên anh chặn mọi đường lui của La Thiên trong giới giải trí. Để báo thù cho Lâm Phi kia, mày chẳng những đuổi cô ta khỏi giới giải trí mà thậm chí còn chặn luôn cả những công việc cơ bản cô ta có thể làm. Mày cũng đầu lương thiện gì cho cam?"

Những chuyện này Đường Diễn đều đã thấy ở trong mộng, Trương Tích Minh tiếp tục nói: "Đối với những người như chúng ta, cô ta chẳng qua chỉ là con kiến. Mày đã gặp người nào sẽ đi để ý đến cảm xúc của một con kiến xem nó có cộng bằng hay không chưa? Nếu mày coi cô ta là một con người thì sau khi ép cô ta rời khỏi giới giải trí mày đã thu tay rồi. Nhưng mày ép cô ta phải nhặt rác để kiếm sống, vì ở trong mắt mày, cô ta cũng chỉ là con kiến. Con kiến đắc tội mày, cái giá phải trả đương nhiên không hề nhỏ, có khả năng là gấp hai, gấp ba, thậm chí còn phải dùng cả đời để bồi tội. Ai quan tâm chứ? Mày sao?"

Trương Tích Minh bình đạm cười, mở miệng: "Đường Diễn, đời trước, đến khi La Thiên chết đi... mày cũng không biết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Edit: Linh Nguyệt

"Làm sao? Bây giờ yêu người ta rồi nên chuẩn bị đời nọ đời trước với bọn tao cùng sao? Nếu là như thế thì chúng ta cũng như nhau thôi, đều thiếu cô ta, mày còn không biết xấu hổ ở cùng người ta sao sao?"

Đường Diễn nắm chặt tay, hỏi: "Vì sao Phùng Nhất Khê lại đánh gãy chân cô ấy?" Cảnh này trong mộng có xuất hiện nhưng bởi vì không phát sinh ở trên người hắn nên hắn không cách nào thấy được.

Trương Tích Minh quả nhiên biết, nói: "Thật trùng hợp, người Phùng Nhất Khê thuê đánh gãy chân cô ta vừa hay quen biết thủ hạ của tao nên tao có biết một ít, là liên quan tới bản thảo thiết kế của Lâm Phi. Thiếu chút nữa bị tráo đổi bản thảo, lại bị mày tổn thương. Lâm Phi đương nhiên khóc suốt mấy ngày đầu lòng không thôi, Phùng Nhất Khê sao có thể nhìn được! Đàn ông ấy mà, nghe nói người phụ nữ mình thích bị người ta bắt nạt như vậy, đương nhiên sẽ tức giận."

"Huống chỉ sau đó cô ta lại quay lại với mày, bực tức trong lòng Phùng Nhất Khê liền đẩy hết lên người La Thiên. Lúc Phùng Nhất Khê chuẩn bị ra tay thì Lâm Phi gọi điện tới. Tên nói: La Thiên nghe được giọng Lâm Phi liền cầu xin cô ta rất lâu, nhưng Lâm Phi trực tiếp cúp điện thoại." Trương Tích Minh sờ sờ cằm nói: "Chắc là do Lâm Phi không nghĩ tới Phùng Nhất Khê sẽ tàn nhẫn như vậy ha?"

Đường Diễn cười lạnh: "Nếu tôi đã xả giận thay thì việc này cũng nên kết thúc. Bất kể Phùng Nhất Khê chuẩn bị làm cái gì thì cô ta cũng không nên tiếp tục bắt La Thiên trả giá."

Nói xong, Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Thế Thắm Bối Bối thì sao? Tôi chen ép La Thiên không tìm được việc hình như là một năm trước khi Thắm Bối Bối trở về, La Thiên cùng việc này đã chệch đường ray một năm. Thắm Bối Bối tìm cô ấy làm gì?"

Trương Tích Minh nhìn Đường Diễn, châm biếm: "La Thiên hẳn nên nói với mày rồi chứ? Thắm Bối Bối đơn thuần chỉ là nhìn cô ta không vừa mắt cho nên mới bảo tao đi làm những việc này."

Ánh mắt Đường Diễn loé lên: "Nhìn không thuận mắt?"

Trương Tích Minh cười: "Hiện tại mới biết được bạn gái cũ của mình có bao nhiêu khổ nạn? Cô ta so với mày còn khổ nạn hơn nhiều."

***

Lúc Đường Diễn từ trại tạm giam đi ra, mặt đã hoàn toàn biến đen. Không chỉ bởi Trương Tích Minh nói cho hắn hết thấy mà còn bị cả sự tráo phúng Trương Tích Minh dành cho hắn.

La Thiên gãy chân không thể trị khỏi được, bởi vì cô không có tiền, cũng không dám thông báo cho người nhà, họ không kham nổi tình huống hiện tại của La Thiên.

Cô bị Phùng Nhất Khê ném ở ven đường, được người tốt bụng đưa đi bệnh viện. Không có tiền, chỉ có trị liệu sơ qua nên việc La Thiên phải tàn tật cũng đã được xác định.

Lúc cô rời khỏi bệnh viện, là ngồi xe lăn bệnh viện cung cấp.

Cô thậm chí ngay cả nhặt rác cũng không thể làm nổi, di chuyển trên xe lăn không tiện, đứng ngồi không tiện, hành động không tiện. Dựa vào xe lăn, cô hoàn toàn không thể làm được.

Hai chân không cho phép bản thân dưới ánh nắng chói chang chờ người khác uống xong vứt chai rồi nhặt, La Thiên cũng không thể hận ai. Cuộc sống quá khổ cực, khổ cực đến mức dùng khí để hận một người cũng không có. Hoặc là nói, không có sức lực cùng tình lực.

La Thiên không thể đi lại, ngay cả sống sót đã phải dùng hết toàn lực thì lấy đâu ra tinh thần đi hận đi báo thù? Bởi vì biết không thể, cho nên cô không ngừng không ngừng nỗ lực sống sót.

Cho đến một năm sau, cô gặp Trương Tích Minh. La Thiên đã chết lặng, thậm chí còn chờ ngày nào đó chết ở góc nào đó. Yêu cầu của Trương Tích Minh cô cũng không sợ, nhưng

Thảm Bối Bối lại lấy người nhà cô ra uy hiếp.

Cô cũng không nghĩ tới, mình còn có thể sống cuộc sống khó khăn hơn.

Tên đàn ông kia mê rượu mê đánh bạc còn có khuynh hướng bạo lực gia đình. Thảm Bối Bối chọn đàn ông cho La Thiến, đương nhiên không thể tốt được.

La Thiến ngày ngày bị bạo hành, cuối cùng cũng đi tới điểm cuối cùng.

Trước khi chết, La Thiến không bởi vì gả cho người ta mà có được cuộc sống tốt hơn. Cô vẫn đói bụng như cũ, vẫn phải ra ngoài vì mình mưu sinh như cũ. Thậm chí đến tận lúc chết, cô cũng không thể ăn no.

"Tôi biết nhỏ bé không phải tội, nhưng anh không thể không thừa nhận, cái nhỏ bé này sẽ khiến cuộc sống của anh trở nên khó khăn hơn..." Những lời này của La Thiến lại lần nữa vang lên bên tai Đường Diễn. Hiện giờ hẳn đã không thể tưởng tượng nổi lúc La Thiến nói ra những lời này mang tâm tình như thế nào.

Con kiến...

Trong lòng Đường Diễn nhàn nhạt nghĩ, từ "con kiến" sao có thể dùng để hình dung một người chứ?

***

La Thiến nói ra ngoài mua quần áo liền thật sự cùng Bạch Nhụy đi!

Cô và Bạch Nhụy tay nắm tay, vui vui về về tới trung tâm mua sắm.

Mới vừa đi tới cửa đã bị một người đàn ông mặc tây trang màu đen mang bao tay trắng ngăn lại.

Người kia hơi hơi cong nửa người trên, có vẻ khiêm tốn mở miệng nói: "Đại thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, phu nhân để hai người ngồi xe của tôi ra ngoài."

La Thiến chớp chớp hai mắt, quay đầu nói với Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, đây là tài xế nhà chúng ta sao?"

Bạch Nhụy đương nhiên quen người này, liền cười gật đầu. La Thiến che mặt: "Nhà chúng ta chẳng những có tiền mà còn rất có khí thế nữa nha!"

Vì thế, La Thiến rất không khách khí lôi kéo Bạch Nhụy thoải mái, vui về ngồi trên xe.

Trên đường, La Thiến hỏi Bạch Nhụy: "Chúng ta đi đâu xem quần áo ạ?"

Bạch Nhụy nghĩ nghĩ, ôn hòa cười nói: "Tôi quảng trường Thụy Tuyên đi! Đồ ở đó tương đối an toàn, chúng ta có thể một lần mua được rất nhiều đồ, cũng không cần vội vã chạy tìm khắp nơi."

"Được, vậy đi quảng trường Thụy Tuyên!" La Thiến gật đầu đồng ý.

Lúc La Thiến xuống xe liền thấy Đường Hình đứng ở cạnh xe. Cô ngoan ngoãn gọi: "Anh, hôm nay anh không phải đi làm sao?"

Đường Hình nhìn La Thiến một cái rồi nói: "Xin nghỉ."

La Thiến sùng sốt: "Đi làm chỗ chính phủ còn có thể tùy tiện xin nghỉ sao?"

"Đúng vậy! Anh nhanh chóng trở về đi! Em đi cùng Thiến Thiến là được rồi!" Bạch Nhụy vừa vịn cũng từ trong xe xuống, thấy Đường Hình liền theo bản năng nhìn tài xế một cái, nhưng không nói gì.

Đường Hình kiên trì muốn đi cùng Bạch Nhụy, Bạch Nhụy cũng không kiên trì không cho, cùng La Thiến tay cầm tay đi ở đằng trước.

Đường Hình trước nay không hề nghĩ tới có một ngày "tình địch" của mình không phải tên vô danh nào đó, không phải ba vợ mẹ vợ cũng không phải báp bảo sắp sinh ra mà là em dâu của mình.

Cặp quý rồi! Đường Hình nhìn hai người tương thân tương ái phía trước, im lặng theo ở phía sau.

Lúc Đường Diễn gọi điện tới, Đường Hình quả thực muốn cùng hắn cãi nhau nhưng lại không biết nên cãi nhau như thế nào?

"Anh đang ở chỗ La Thiến sao?"

Đường Hình đáp: "Không, anh ở chỗ Bạch Nhụy."

Đường Diễn liền hỏi: "Ba người đang ở đâu?"

Đường Hình nói: "Chú đoán xem!"

Đường Diễn: "..."

"Thụy Tuyên, tới nhanh lên, nếu không liền mua xong rồi." Lần đầu tiên mua quần áo cho báo báo, đương nhiên có anh cùng Bạch Nhụy là được. Đường Hình ngóng ngóng chờ chờ em trai nhà mình tới, mà đứa em trai này cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, rất nhanh đã chạy đến.

Đường Diễn nhìn Đường Hình chặt vật theo ở phía sau, khinh bỉ liếc hắn một cái sau đó đi lên kéo La Thiến: "Thiến Thiến, đi ăn cơm!"

"Ăn cơm?" La Thiến xoay người nhìn hắn, sau đó lộ ra nụ cười sáng lạn nhìn Bạch Nhụy: "Nhụy Nhụy, chúng ta đi ăn cơm đi!"

Đường Diễn: "Vâng, chị dâu cũng đi cùng đi!"

Bạch Nhụy nhìn La Thiến rồi lại nhìn Đường Diễn, cũng nở nụ cười nói: "Không cần đâu! Chị đi với Đường Hình là được!"

Đường-cuối-cùng-cũng-được-nhớ-tới-Hình, vô cùng sung sướng bước lên kéo Bạch Nhụy đi.

"Có cái gì muốn ăn không?" Nhìn theo bóng hai người kia rồi đi, Đường Diễn hỏi La Thiển.

La Thiển nghĩ nghĩ rồi nói: "Em muốn ăn cay! Bây giờ lạnh lắm đó, ăn cay ấm người."

Đường Diễn quay đầu lại nhìn cô, nở một nụ cười tươi tắn mà La Thiển dường như đã từng thấy qua, nói: "Ừ, vậy ăn cay!" Nói xong liền lôi kéo La Thiển tìm quán lẩu ở gần đó.

Đường Diễn nhìn thực đơn, hỏi La Thiển: "Em thích món gì?"

La Thiển vui vẻ nói: "Đồ ăn hoàng đế*, cải trắng, rau chân vịt..."

*Chế độ ăn của hoàng đế chủ yếu bao gồm thịt lợn, thịt cừu, cá và rau xanh. Thực đơn được đề xuất trước cho mỗi bữa ăn và trình lên quan chức đứng đầu nhà bếp để phê duyệt. Mỗi thực đơn đều phải được lưu trữ lại. (Google)

Đường Diễn sững sốt giấy lát rồi nhanh chóng ngăn cô lại, nói: "Thích loại thịt gì?"

La Thiển lại vui vẻ nói tiếp: "Thịt heo, thịt bò, thịt dê, thịt cá..."

"Ừ, anh biết rồi." Đường Diễn buông bút (?), tiếp tục hỏi: "Hải sản thì sao?"

"Ồ, sò biển, tôm thảo, hàu sống..."

Đường Diễn gật đầu, tiếp tục hỏi: "Thế có thích đồ viên gì không?"

La Thiển gật đầu: "Bò viên, mực hoàn, tôm hoàn, công hoàn..."

Đường Diễn lại cười, nói với La Thiển: "Em từ từ." Sau đó kêu: "Phục vụ!"

Ngay lập tức, một nữ nhân viên khoảng mười bảy, mười tám tuổi mặc đồng phục đi tới. Cô nhìn Đường Diễn hơi hơi mỉm cười: "Xin hỏi ngài muốn gọi món nào?"

Đường Diễn gật đầu, hỏi: "Có món nào thai phụ không thể ăn không?"

Nữ nhân viên chỉ chỉ vài món, Đường Diễn nhìn qua rồi trả thực đơn, nói: "Ngoài trừ mấy món thai phụ không thể ăn, còn lại toàn bộ đều theo thực đơn đưa lên một phần."

Nhân viên: "Hả? Ý ngài là, mỗi món đều mang lên một phần?"

Đường Diễn gật đầu, lại hỏi: "Có nước ép trái cây không?"

Thấy nữ nhân viên lắc đầu, Đường Diễn nói: "Phiên cô ra ngoài mua giùm, tiền cứ ghi trên hoá đơn."

Nữ nhân viên hỏi: "Ngài muốn nước trái cây gì?"

Đường Diễn quay đầu nhìn La Thiển, La Thiển cũng cười nhìn hán, Đường Diễn liền hỏi: "Hay là cũng mỗi loại một cốc?"

La Thiển thu hồi tâm tình vui đùa nói: "Không cần, cho em nước chanh đi!"

Truyện được đăng tại wattpad @dvlazp

Nữ nhân viên rời đi rồi La Thiển mới nhìn Đường Diễn hỏi: "Anh cùng Trương Tích Minh nói cái gì? Em thấy cảm xúc của anh không tốt lắm!"

Đường Diễn nhìn chằm chằm cô, cuối cùng vẫn quyết định hỏi: "La Thiển, vì sao em lại nguyện ý ở bên cạnh tôi?"

La Thiển một tay chống cằm, một tay ở trên bàn vẽ xoắn ốc nói: "Bởi vì anh nói chỉ có anh mới có thể bảo vệ em đó! Hơn nữa bảo bảo cũng có rồi!"

"Kiếp trước, có từng hận tôi không?"

La Thiển lắc đầu nói: "Không biết, quên mất rồi." Đây cũng là điểm La Thiển không hiểu nhất. Trong ký ức của nguyên chủ, cô ấy đối với những người khác đều có cảm xúc. Thấy Phùng Nhất Khê và Trương Tích Minh, thân thể sẽ tự nhiên sợ hãi.

Nhưng lần đầu tiên La Thiển nhìn thấy Đường Diễn lại không có loại phản ứng này. Lúc gặp Lâm Phi, ý thức lưu lại trong thân thể là không vui. Lúc gặp Thẩm Bối Bối thời điểm, ý thức lưu lại trong thân thể là sợ hãi. Lúc gặp mẹ Đường, ý thức lưu lại trong thân thể là khiếp đảm.

Chỉ có duy nhất đối với Đường Diễn, thân thể này không có lưu lại bất cứ ý thức gì, cho nên La Thiển cũng không biết nguyên chủ rốt cuộc có hận hán hay không!

Đường Diễn tiếp tục hỏi: "Một đời này, tôi chỉ muốn cùng em an ổn trôi qua, em tin không?"

La Thiển gật đầu: "Tin." Đường Diễn là nam chính, khi đó thể loại truyện đều là 1 vs 1. Đường Diễn có thể đối với Lâm Phi một lòng một dạ là bởi phẩm chất này đã khắc vào linh hồn hán.

Cho nên La Thiển tin tưởng, Đường Diễn muốn một đời một kiếp một đời nhân, đó là sự thật.

Đường Diễn thở ra một hơi: "Tôi biết nhiều chuyện, trong lòng luôn cảm thấy không thoải mái, cảm thấy hận bọn họ, cũng hận chính mình. Nếu, tôi biết trên đời này không có 'nếu', nhưng nếu không gặp bọn họ, tôi sẽ không rời rắm những việc thậm chí còn không có trong trí nhớ mình. Nhưng bởi vì em, tôi không thể không đi tìm hiểu, không thể không cảm thấy tự trách về việc tôi chưa từng làm qua. Em hiểu không?"

La Thiển gật đầu, hỏi Đường Diễn: "Nếu, nếu hai năm trước em đã qua đời, anh vẫn sẽ cho rằng những việc này đều chưa từng trải qua sao?"

Hô hấp Đường Diễn như cứng lại, nhú mày nói: "Nào có ai tự nguyện rửa chính mình như vậy."

"Nếu, hai năm trước sau khi em trọng sinh lại, đối với tương lai đã không có hy vọng, lựa chọn rời đi. Anh cảm thấy, đây là trách nhiệm của ai?"

La Thiến cười: "Em nói những lời này không phải vì muốn anh chịu trách nhiệm với kiếp trước của em. Thậm chí em còn hiểu, anh hiện tại và anh kiếp trước không phải là một người. Em nguyện ý bên anh là bởi vì em tin tưởng cảm giác khi chúng ta ở cạnh nhau, cũng tin tưởng anh không làm được những việc đó. Nhưng những việc anh cảm thấy không thể tưởng tượng được đó không phải chỉ là một giấc mộng hoàng lương mà nó đã từng chân chân thật thật xảy ra với một người nào đó. Em hy vọng, anh biết điều đó, vậy là được rồi."

"Nếu, Đường Diễn, nếu có một ngày, anh gặp được em của kiếp trước. Cho dù anh cái gì cũng không làm, anh có thể cùng cô ấy nói một câu thật xin lỗi không? Em cảm thấy, kiếp trước em, có lẽ đang đợi... những lời này."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Edit: Linh Nguyệt

Đường Diễn cầm lấy một tờ thực đơn khác rồi lại đặt xuống, cuối cùng vẫn gian nan nói: "La Thiến, em nói như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy em không phải La Thiến mà là đang thay cô ấy lấy lại công đạo."

La Thiến cười cười nói: "Em là cô ấy, cô ấy cũng là em. Chúng em... là người giống nhau." Không phải cùng một người, nhưng, là giống nhau. Hèn mọn như nhau, bất hạnh như nhau, cùng vì cuộc sống mà nỗ lực, cũng cùng không thể thắng nổi vận mệnh. Sinh ra không được hoàn hảo, một đời khổ sở tra tấn, chết đi chẳng qua như một hạt bụi, không ai hay biết.

"Ăn đi! Tôi đáp ứng em. Nếu, tôi có thể đứng ở trước mặt cô ấy, tôi sẽ xin lỗi." Đường Diễn nói, hần không rời rắm cách dùng từ của La Thiến khi nói chuyện.

Người phục vụ vừa vận tiến vào, đem món ăn đặt lên, sau đó lại một nam phục vụ bưng nước trái cây mang lên, còn tận tình hỏi Đường Diễn: "Tiên sinh, ngài có muốn gọi bia không?"

Đường Diễn nhìn bụng La Thiến một cái, nói: "Vợ tôi mang thai."

Người phục vụ: "???"

La Thiến che miệng cười nói: "Ý anh ấy nói là anh ấy không thể uống rượu."

Người phục vụ liền gật đầu rồi đi, La Thiến cúi đầu điên cuồng cắn nuốt, vừa ăn vừa nói: "Đường Diễn, cái này ăn ngon, cái này ăn ngon. Oa! Cái này cũng ăn ngon. Đây là cái gì? Thơm quá, em yêu nhất đồ ăn hoàng đế, xanh mượt!"

Đường Diễn: "Đừng nhắc đến xanh."

La Thiến: "Anh bị bao nhiêu người chụp mũ xanh rồi mà sao ngay cả từ 'xanh' cũng không muốn nghe?"

Đường Diễn học máu: "Tôi chưa từng bị đội mũ xanh, nhưng là tôi vừa nghe em nói xanh, trong lòng cứ cảm thấy không dễ chịu."

La Thiến khinh bỉ nói: "Anh như vậy chính là kỳ thị! Còn không cho phép em nói sao?"

Đường Diễn nói lảng sang chuyện khác: "Hôm nay em mua được những gì rồi?"

La Thiến lắc đầu nói: "Cùng chị dâu nơi nơi nhìn nhìn, chị ấy cũng không coi trọng cái gì. Em cảm thấy chị ấy như là đi vào cõi thần tiên thiên ngoại nào đó ấy, hoàn toàn không tập trung."

Đường Diễn gật đầu, La Thiến liền hỏi: "Em không phải bắt quái đâu, em chỉ là tò mò thôi."

Đường Diễn cạn lời, hai cái này có gì khác nhau sao?

La Thiến hỏi: "Chị dâu làm sao vậy?"

Đường Diễn châm chước nói: "Việc giữa chị ấy và Đường Hình không phải một hai câu là nói hết được. Nhưng mà xét toàn diện thì việc này là Đường Hình không đúng, cho nên anh ấy đáng bị như vậy."

La Thiến hỏi: "Hà? Thế sao còn ở bên nhau?"

Đường Diễn nhất thời có cảm giác một lời khó nói hết, nhìn La Thiến tự hỏi thật lâu, cuối cùng mới nói: "Ba làm chính trị."

Hiện giờ La Thiến đã có thể thông qua một câu mà hiểu ngầm ý của hã, cho nên cô nói tiếp: "Oa, anh cả sẽ không cường ép chị dâu đấy chứ?"

Đường Diễn sùng sốt, nói: "Kia... Cũng không hẳn, hai người xem như là tự nguyện!"

La Thiến lại lần nữa hiểu ngầm: "Đó chính là trao đổi. Trao đổi lợi ích?"

Đường Diễn hết chỗ nói nôi: "Em bây giờ biết độc tâm thuật rồi sao? Thế mà cũng có thể nghe hiểu?"

La Thiến a một tiếng, nói: "Thật sự? Đường gia các anh xấu quá đi! Anh trai như thế, trai trai cũng như vậy."

Đường Diễn che miệng cô lại nói: "Nói chuyện không cần có đầu óc quá đâu."

La Thiến nghĩ nghĩ: "Anh với mẹ anh đánh bài ai lợi hại hơn?"

Đường Diễn: "???" Chuyện vấn đề cũng nhanh quá rồi đấy!

Đường Diễn cúi đầu cười nhẹ hai tiếng, nói: "Bình thường, có thể như em là tốt nhất."

“Đường Diễn, buổi chiều cùng đi mua quần áo đi!”

Đường Diễn hơi hơi mỉm cười, gật đầu: “Ừ!”

Đường Diễn cảm thấy, kiếp trước kiếp này, một giấc mộng hoàng lương, tất cả đều khiến hắn bối rối. Thì ra khi đề ý một người, vì người đó mà suy nghĩ, người người đó đau lòng mà khó chịu, đều là bình thường. Bất kể một đời kia có phải cô của hiện tại hay không, bởi vì La Thiển bây giờ nên hắn đối với La Thiển kiếp trước mới càng thêm áy náy.

May mắn chính là, La Thiển hiện tại vẫn sẽ như cũ ở chỗ này, sẽ khóc, sẽ cười, sẽ ngây ngây ngốc ngốc, sẽ yêu hắn... Nghĩ như vậy, dù ngoài cửa sổ tuyết trắng xóa, mùa đông khắc nghiệt, trong lòng Đường Diễn vẫn thấy ấm áp khôn cùng.

Ấm áp???

***

“Đẹp không?” La Thiển xoay người hỏi.

Đường Diễn như cũ mặt gỗ, rất lâu sau mới lấy lại được giọng nói: “Mua quần áo cho em?”

La Thiển gật đầu: “Đúng vậy! Bây giờ anh chỉ yêu bảo bảo không yêu em sao?” La Thiển bang một tiếng ném quần áo xuống đất, phút chốc liền hoá thành một cô gái bị người yêu vứt bỏ.

Nhân viên đứng đằng sau La Thiển trừng lớn hai mắt nhìn quần áo trên mặt đất, đang muốn đi lên nói hai tiếng thì La Thiển đã nhanh nhẹn nhặt quần áo lên nói: “Anh xem, đều bẩn hết rồi. Đường Diễn, chúng ta phải mua thôi!”

“...”

Đường Diễn: “Ừ, mua!”

Từ trong tiệm đi ra vừa hay gặp Đường Hình và Bạch Nhụy, La Thiển vẫy tay, hỏi Bạch Nhụy: “Chị mua quần áo cho bảo bảo chưa?”

Bạch Nhụy lắc đầu, La Thiển nói: “Chúng ta cùng đi mua đi!”

Bốn người liền đi tới cửa hàng mẹ và bé, trong giây lát, ánh mắt bốn người đều phát sáng. La Thiển và Bạch Nhụy nhìn nhau một cái, cùng cười, đi vào xem quần áo.

“Đường Diễn, Đường Diễn, mau đến xem, cái quần áo này, có hay không? Có hay không?”

Đường Diễn nghi hoặc hỏi: “Có hay không cái gì?”

“Bé quá!”

Đường Diễn: “Đương nhiên.” Đây là cửa hàng mẹ và bé mà!

La Thiển lại xoay người cùng Bạch Nhụy thảo luận mua này đó. Đường Diễn cùng Đường Hình nhìn hai người như con bướm bay lượn khắp nơi, yên lặng tìm khu nghỉ ngơi ngồi xuống.

“Bạch Nhụy, không có việc gì chứ?” Đường Diễn hỏi.

Đường Hình gật gù đầu, Đường Diễn hỏi: “Chuyện đó còn không chưa qua sao?”

Đường Hình cúi đầu, nói: “Qua rồi.”

Đường Diễn gật đầu: “Qua rồi thì tốt, chẳng lẽ hai người còn chuẩn bị đặt cả đời?”

Đường Hình cười, hần nhìn nơi xa nói: “Hôm nay, cô ấy đưa anh cái này.” Đường Hình từ túi áo tây trang mười phần quý giá lấy ra một con hạc giấy.

Đường Diễn duỗi tay muốn lấy, Đường Hình nhanh chóng tránh đi: “Làm gì đấy? Lỡ hỏng rồi thì làm sao bây giờ?”

Đường Diễn yên lặng nhìn hắn: “Tay của em là kéo chắc?”

Đường Hình như cũ nâng niu hạc giấy, hoàn toàn không có ý tứ đưa cho Đường Diễn xem “Thứ này là bảo bối đấy, chú đừng động chạm lung tung, lỡ hỏng thì làm sao?”

Đường Diễn chán chả buồn xem, nói: “Con hạc giấy này chính là đại biểu cho mọi chuyện đã qua?”

“Ừ!” Đường Hình lấy điện thoại, chụp hơn mấy trăm ảnh hạc giấy, sau đó nói: “Sau khi chuyện kia xảy ra, cô ấy chưa từng đưa hạc giấy cho anh.” Giọng Đường Hình trầm thấp, hần nhẹ nhàng vuốt ve con hạc: “Mười hai năm qua, đây là lần đầu tiên cô ấy đưa hạc giấy cho anh.”

Đường Diễn vỗ vỗ vai hắn: “Hết khổ, chúc mừng!”

Đường Hình nhìn Bạch Nhụy đang xem quần áo đằng kia, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Mà bên này, sau khi hai người mua xong quần áo, anh em Đường gia tự nhiên bước lên tiếp nhận.

Về đến nhà, ba Đường đang ngồi trong phòng khách chờ bọn họ, hỏi La Thiển: “Nhà con có bao nhiêu người tới đây?”

La Thiển nói: “Để con hỏi lại đã.”

Ba Đường đồng ý, lại quay đầu nói với Đường Diễn: “Thế con mời bao nhiêu bạn?”

Đường Diễn nhìn ba Đường, "rào" trước: “Ba đừng xằng bậy nữa!”

Ba Đường lườm hắn: “Vô nghĩa, lần này ta mời bạn bè ta tới.”

Đường Diễn: “Ba cứ như vậy con sẽ tức giận đấy.” Bạn của ba chẳng phải cũng giống ba sao?

Ba Đường lập tức quay đầu nhìn Đường Hinh: “Con có bao nhiêu bạn tới?”

Đường Diễn: “...” Không để ý tới con là có chút vấn đề rồi đó!

Ba Đường không phải lần đầu tiên chuẩn bị hôn lễ nên xem như nhanh nhẹn, lấy giấy bắt đầu đăng ký đại khái nhân số, mẹ Đường cũng tính toán các loại đồ vật. La Thiên ở một bên nhìn nhìn mà kinh ngạc. Cô cho rằng loại chuyện này Đường gia nhất định sẽ vung tay sai những người khác đi chuẩn bị.

Sau đó Đường Diễn nói với cô, quả thật có thể giao cho những người khác nhưng rất nhiều chuyện của anh em bọn họ ba mẹ Đường đều sẽ tự mình làm.

La Thiên sáng tỏ, nói: “Không thể tưởng được a! Hào môn nhà giàu mà ba mẹ có thể làm được như vậy.”

Đường Diễn tựa hồ nhớ tới cái gì: “Tôi cũng khó mà tin được.”

Nhìn biểu tình phần nộ không thể nói thành lời của Đường Diễn, La Thiên cảm thấy rất tò mò.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

Thẩm Bối Bối yêu cầu gặp La Thiên, là bảy ngày sau khi La Thiên trở về kinh đô.

La Thiên không từ chối. Cô tỉ mỉ trang điểm một phen rồi xách túi ra khỏi cửa.

Thẩm Bối Bối hẹn ở quán cà phê gần công ty Đường Diễn. Lúc La Thiên đi vào còn nhìn quanh đánh giá một phen.

Sau đó... cô lấy ra điện thoại gọi cho Đường Diễn: “Đường Diễn, không phải anh nói sẽ mở quán cà phê ở kinh đô cho em sao?”

“Đại nhân, em hiện tại mang thai, có phải nên chờ sinh xong hãy suy xét hay không?” Đường Diễn đã miễn dịch với việc La Thiên nghĩ cái gì là muốn cái đó, tùy thời đều có thể gọi điện cho hắn rồi. Thậm chí Đường Diễn đều có thể nói đùa với cô.

La Thiên cảm thấy có đạo lý, gật gật đầu nói: “Có lý.”

Sau đó cô trực tiếp cúp điện thoại, đảo mắt tìm một vòng, thấy Thẩm Bối Bối ngồi ở bên cửa sổ. Trong tiệm có máy sưởi, La Thiên cởi áo khoác, ngồi xuống đối diện Thẩm Bối Bối, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Ánh mắt Thẩm Bối Bối bất thiện nhìn La Thiên: “Là cô bảo Đường Diễn nhắm vào tôi?”

La Thiên hơi hơi mỉm cười: “Không phải.” A, không thể nào? Đường Diễn thật sự vì La Thiên báo thù sao?

Thẩm Bối Bối không tin: “Nếu không phải cô thì sao Đường Diễn lại nhắm vào tôi chứ?”

“Vì sao lại không? Tôi không nói hắn nhắm vào cô, đâu cần thiết đâu! Hiện giờ tôi là người Đường gia, muốn nhắm vào cô thì tự tôi cũng có thể ra tay!” La Thiên "cáo mượn oai hùm" phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Thẩm Bối Bối nắm chặt tay nói: “Cô chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi...”

La Thiên ngắt lời Thẩm Bối Bối, vuốt bụng nói: “Tôi đang mang thai đấy!”

Thẩm Bối Bối bị nghẹn, lại nói: “Con dâu hào môn để làm như vậy sao?”

La Thiên cười: “Cha mẹ chồng lại thích tôi chứ lại!”

Thẩm Bối Bối nhắm mắt, rất lâu sau mới gian nan mở miệng: “Cô có thể bảo Đường Diễn thu tay lại không? Dù sao cô cũng không có chuyện gì.”

La Thiên liền gọi cho Đường Diễn hỏi: “Có phải anh ra tay với Thẩm Bối Bối không?”

Đường Diễn nhận điện lúc đang họp, cũng không có tự hỏi quá lâu, thừa nhận: “Đúng.”

Hắn ra khỏi phòng họp, đứng ở hành lang, mở miệng: “Tôi không thừa nhận người đẩy em vào tuyết cảnh trong miệng bọn họ là anh, tôi không dám thừa nhận. Nhưng La Thiên, quả thật tôi vẫn không thể nhắm mắt làm ngơ mọi chuyện. Thẩm Bối Bối ra tay với em, là kiếp này thật thật sự sự phát sinh bên cạnh tôi, thấy được, sờ đến. Có thể em không tin, nhưng lúc không nhìn thấy em, tôi đến ý muốn giết người cũng có. Tội của Trương Tích Minh chưa định ra, nhưng Thẩm gia nhất định phải trả giá.”

“Mà Thẩm Bối Bối, nếu cô ta thực sự là kẻ điên thì nhất định phải rời khỏi kinh đô. Tôi sẽ không để cô ta ở lại nơi này, dù sao thì con chúng ta rất nhanh sẽ chào đời. Rời khỏi đây, sống như thế nào là chuyện của cô ta...”

Đường Diễn cúi đầu, nhìn ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, nhẹ giọng nói: “Tôi quả nhiên vẫn là người kia.”

Cảm xúc trong lòng Đường Diễn vừa khổ sở, vừa thống khổ. Hắn không thể không thừa nhận những việc bản thân mình đã làm đòi trước. Cũng như hiện tại bảo hắn không làm gì cả, hắn không làm được. Nhưng hắn vẫn không thể không thừa nhận, bọn họ trước sau đều là một người.

Trong lòng Đường Diễn bách chuyển thiên hồi, cuối cùng cũng vì những lời của La Thiên, tan vỡ.

La Thiên nói: “Đường Diễn, làm tốt lắm!”

Những lời này của Đường Diễn, Thẩm Bối Bối đối diện không nghe thấy, nhưng câu nói cuối cùng của La Thiên thì có.

Thẩm Bối Bối: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103

Edit: Linh Nguyệt

"La Thiến!!!" Thẩm Bối Bối hét chói tai.

La Thiến mỉm cười: "Làm sao?"

Thẩm Bối Bối tàn nhẫn nói: "Cô cho rằng tôi không có cách nào đối phó cô sao? Tôi nói cho cô biết, thủ đoạn của tôi không chỉ có như vậy đâu."

La Thiến rụt rè mà buông ly cà phê xuống: "Thẩm tiểu thư, có khả năng cô đã quên, tôi đánh tốt bụng nhắc lại. Tôi hiện giờ được Đường gia che chở, lúc cô ra tay với tôi có phải nên nghĩ tới hậu quả trước không?"

Thẩm Bối Bối nghiêng răng ken két, cô chưa từng gặp ai dễ tiện như vậy.

La Thiến nhìn về phía Thẩm Bối Bối: "Tôi có thể là một nhân vật nhỏ, nhưng đáng tiếc, cô rồi đi đã cho tôi cơ hội leo lên Đường gia." La Thiến nở một nụ cười sáng lạn: "Cảm thấy tôi đáng giận sao? Nếu cô thấy vậy thì thật tốt quá. Tôi chính là loại người này đó! Có cách nào khác đâu?"

"Tôi sẽ nói cho Đường Diễn, để hắn biết gương mặt thật của cô!" Thẩm Bối Bối đột nhiên đứng lên, chỉ vào La Thiến hét lớn.

Tinh thần diễn xuất của La Thiến lại xuất hiện, tự ôm lấy chính mình: "Tôi sợ wá cơ!"

Thẩm Bối Bối: "... " Đường Diễn nhìn trúng cô ta ở chỗ điểm vậy?

"Đồ phụ nữ dễ tiện." Thẩm Bối Bối nhìn La Thiến nói.

La Thiến ngẩng đầu cười to, đứng dậy vắn vắn eo: "Hừ, cô nói tôi dễ tiện tôi liền dễ tiện cho cô xem, cô có thể thế nào?"

Thẩm Bối Bối cảm thấy tới tìm La Thiến nhờ khuyên Đường Diễn là một sai lầm vô cùng lớn, còn không bằng trực tiếp đi tìm Đường Diễn!

"Cô đừng đắc ý vội, tôi không nhất định sẽ bị định tội." Thẩm Bối Bối đắc ý.

La Thiến lộ ra nụ cười cái ý vị thâm trường: "A, cô chắc chứ?"

"Cô có ý tứ gì?" Thẩm Bối Bối ngay lập tức có dự cảm không tốt.

La Thiến cười nói: "Không có gì a! Nếu cô không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây."

La Thiến xoay người rời đi. Cô chỉ là phỏng đoán thôi, ngay cả Trương Tích Minh còn Đường Diễn không muốn tha thì hẳn thật sự sẽ bỏ qua cho Thẩm Bối Bối sao?

Hiển nhiên là sẽ không, chưa kể lấy tính cách của Trương Tích Minh, hẳn chắc chắn sẽ khiến Thẩm Bối Bối trả giá vì chuyện kiếp trước.

***

Hai ngày sau, Đường Diễn thông báo cho La Thiến, Trương Tích Minh nhận tội rồi.

La Thiến lúc ấy rất kinh ngạc: "Không thể nào! Hắn lại vì Thẩm Bối Bối mà nhận tội sao?"

Đường Diễn lắc đầu nói: "Tuy rằng nhận tội nhưng hắn đem tội danh toàn bộ đẩy cho Thẩm Bối Bối, nói hắn cái gì cũng không biết, chỉ là bị Thẩm Bối Bối lừa gạt mà trở thành thanh niên đi lầm đường lạc bước."

La Thiến: "... "

Sau đó lại nghe nói Trương Tích Minh bị đón đi rồi, hẳn mang quốc tịch ngoại, dù cho có phạm tội thì cũng do quốc gia đó định tội. Thậm chí cả Thẩm Bối Bối, La Thiến nghe nói cũng bị mang đi.

Thẩm gia vốn đã bắt đầu đi xuống sườn núi, vì cứu Thẩm Bối Bối mà của cải tài sản đều dùng hết. Đường Diễ không chèn ép, nhưng hắn cũng không có ra tay tương trợ.

Thẩm gia cuối cùng vẫn trong thời gian ngắn ảm ảm sụp đổ. Vốn là thư hương thế gia, gia giáo thanh cao trong mắt người đời, thương nghiệp tuy thời gian phát triển không ngắn nhưng không phải trọng điểm, "ngã" xuống chẳng qua là việc sớm muộn.

Lúc ba mẹ Thẩm tới, tóc đã hoa râm. Bọn họ không tìm được người hỗ trợ, gù lưng ngồi trên ghế.

Thấy Đường Diễn từ trên lầu xuống, hai người phút chốc như có tinh thần, hai mắt sáng lên nhìn hắn.

Trong lòng Đường Diễn chợt có chút hoảng hốt, ngồi xuống đối diện hai vị lão nhân, mở miệng: "Con biết nguyên nhân hai người tới đây, con cũng không muốn hai người khom lưng uốn gối cầu việc sẽ không có kết quả. Vậy nên, xin hai người về cho! Việc của Thẩm Bối Bối con sẽ không can thiệp. Cô ta không trực tiếp tham dự nên tội danh cũng không dễ định, về phương diện này con sẽ không ra tay."

"Nhưng bất kể Thẩm Bối Bối cuối cùng có bị bỏ tù hay không thì cô ta nhất định phải rời khỏi kinh đô, đây là điểm mấu chốt của con. Hành vi của cô ta uy hiếp nghiêm trọng đến sự an toàn của con và gia đình con, hy vọng hai người hiểu. Lời cần nói con đều đã nói xong, hai người trở về đi!"

Ba mẹ Thẩm cuối cùng cũng không xoay chuyển được Đường Diễn, thất vọng rời đi.

***

Nửa tháng sau khi La Thiển ở Đường gia, ba mẹ La tới kinh đô. Hai người đứng ở ga tàu gọi điện cho La Thiển.

La Thiển vừa nhận liền nghe được giọng nói yếu ớt của ba La: "Thiến Thiển, ba và mẹ con đang ở nhà ga."

La Thiển thiếu chút nữa phun sạch canh trong miệng: "Sao ba mẹ tới mà không nói một tiếng?"

Ba La thề lương nói: "Vốn dĩ nghĩ đi lên là có thể tìm được con."

La Thiển hỏi: "Hai người lạc đường sao? Chị không đi lên cùng sao ạ?"

"Diễm Diễm nói chờ khi con kết hôn mới lên, nó rất bận. Vậy nên ba mẹ lên đây trước!"

La Thiển thờ dãi hỏi: "Ba mẹ ở đâu? Con đi đón hai người."

Ba La nói: "Chúng ta ở nhà ga, con ở chỗ nào?"

La Thiển đành ra ngoài. Trong nhà chỉ có La Thiển cùng Bạch Nhụy, mẹ Đường ở công ty giúp Đường Diễm, ba Đường và Đường Hình càng là thường xuyên không ở nhà.

Cho nên trong nhà chỉ có hai thai phụ, vừa nghe nói muốn ra ngoài đón người, Bạch Nhụy liền theo La Thiển cùng đi, đón được ba mẹ La rồi ngồi xe trở về Đường gia.

Tới Đường gia, ba mẹ La trực tiếp choáng váng.

"Thiến Thiển, Đường gia thật sự rất có tiền..." Ba La ngây ngốc nói.

La Thiển gật đầu, dẫn hai người đi vào. Không bao lâu cô lại mang theo hành lý cùng hai người rời khỏi Đường gia.

Buổi tối Đường Diễm trở về, trực tiếp choáng váng. Ban ngày ra ngoài đi làm, tối trở về vợ liền biến mất??

Sau đó là chính thức bước vào quá trình chuẩn bị, từ chụp ảnh cưới cho đến phát thiệp mời, mỗi ngày dường như đều rất bận.

Rất nhanh La Thiển đã từ chỗ Đường Diễm biết được, Thẩm Bối Bối bị phán định tội danh đồng phạm. Thẩm gia lấy cả nhà ra bồi thường, vì Thẩm Bối Bối mời một luật sư nổi danh, cuối cùng nhận được mức án nhẹ.

Cho dù là như thế thì vào tù năm năm cũng đủ để Thẩm Bối Bối sụp đổ rồi.

Có lẽ cô ta chưa từng nghĩ tới, lúc cô ta hao tâm tổn sức muốn đối phó với người thì đồng thời trừng phạt cô ta phải nhận cũng đang dần kéo đến

La Thiển vừa dọn hộp cơm, vừa nghe Đường Diễm nói, nghe xong liền ngồi xuống đối diện Đường Diễm. Đã rất lâu rồi cô không tới văn phòng của hắn. Đây là lần đầu tiên sau một năm, La Thiển tới Đường thị.

Truyện được đăng tại wattpad @dwlazp

"Vừa rồi em ở bên ngoài có thấy Lâm Phi." La Thiển nói.

Đường Diễm ừ một tiếng, nhìn La Thiển dọn xong, nói: "Anh không làm gì cô ấy cả, chỉ huy bỏ hợp tác thôi."

La Thiển sùng sốt, hỏi: "Là vì chuyện trong mộng sao?"

Trên mặt Đường Diễm không nhìn ra cảm xúc. Hắn gõ gõ mặt bàn, cuối cùng vẫn đáp: "Có lẽ!"

Đường Diễm nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Không nói những chuyện khác, chỉ việc đó cũng để lại vướng mắc trong tim anh. Anh sẽ không chen ép, nhưng cũng không thể tiếp tục hợp tác được."

La Thiển sờ sờ cằm, sau đó vui vẻ nói: "Em hoàn toàn không có ý kiến nha!" La Thiển bỏ trên bàn làm việc, duỗi tay sờ mặt Đường Diễm: "Diễm Diễm."

Đường Diễm: "..."

"Anh có thể buông xuống được những việc đó, không cần cứ luôn suy nghĩ luôn để ý. Dù sao thì bây giờ anh hoàn toàn có tư cách mở ra một cuộc sống mới mà!" La Thiển gõ nhẹ lên đầu Đường Diễm nói: "Được rồi, được rồi, không thoải mái đều bay hết đi nhé!"

Sau đó cô cười sáng lạn: "Có được không?"

Tâm tình Đường Diễm đột nhiên vui vẻ, cũng nở nụ cười: "Ừ."

"Buổi tối anh muốn ăn cái gì?" La Thiển hỏi.

Đường Diễm nhìn cô đứng ở trước mặt mình, trong nháy mắt liền nhớ tới một năm trước, hắn còn chưa yêu cô, cô cũng chưa yêu hắn.

Hai người, chẳng qua là bởi vì lợi ích mà ở cạnh nhau. Cô sẽ vì chút việc nhỏ mà mang điểm tâm ngọt đến tìm hắn, vừa cười lấy lòng vừa ân cần chăm sóc, đáng yêu đến mức khiến tim hắn rung động.

Hiện giờ, bọn họ không còn như lúc trước, cô không ân cần lấy lòng, hắn không cao cao tại thượng.

Hai người họ, là ở cùng một vị trí cùng một mức độ, liên lụy nhau, yêu nhau... Cuối cùng là nắm tay bước vào lối đường, sau đó có gia đình của chính mình, có con của chính mình.

Bọn họ sẽ từ đây, cả đời...

Đường Diễm kéo La Thiển qua, đang muốn trao cho cô một nụ hôn thâm tình liền phát hiện thư ký Kiều về mặt cứng đờ đứng ở cửa.

Trong nháy mắt mặt hắn cũng như đông lại, ham muốn sống mãnh liệt thôi thúc thư ký Kiều cất lời: "Vừa rồi tôi có gõ cửa, thật đấy."

"Chuyện gì?" Cái gì gọi là ngã rồi ngã luôn? Chính là như Đường Diễn, hấn dứt khoát ôm La Thiển, tay còn đặt ở trên bụng cô vuốt ve.

Đáng tiếc, Đường Diễn không biết xấu hổ, nhưng La Thiển có! Cô không chịu nổi ánh mắt người khác, cho nên giãy giụa đứng dậy.

Sau đó cô nhìn Đường Diễn, bộc phát năng lực diễn xuất, nói một câu: "Không nghĩ tới anh lại là cái dạng tổng tài này!" Sau đó "Khóc sụt sướt" rồi khỏi văn phòng.

Đường Diễn: "... Em vui vẻ là được.

Thư ký Kiều: "... Minh có thể báo cáo là được.

***

Khi La Thiển đi ra, quả nhiên gặp Lâm Phi. Hiện giờ La Thiển đã khác trước, cô không cần vì những người này mà trốn trốn tránh tránh, nom nớp lo sợ.

"La tiểu thư." Lâm Phi nhìn La Thiển, lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp.

La Thiển gật nhẹ khóe miệng, cười nói: "Lâm tiểu thư."

Lâm Phi vươn tay: "Chúc mừng, nghe nói cô kết hôn."

La Thiển bắt tay: "Cảm ơn."

"Có thể cùng cô tâm sự chút không?" Lâm Phi hỏi.

La Thiển cười nói: "Không thành vấn đề."

Lâm Phi liền mang theo La Thiển đến một nơi, nói: "Ngại quá, chỉ có thể mời cô tới đây uống cà phê."

La Thiển cười cười: "Không có việc gì, tôi cũng mở tiệm cà phê mà."

Lâm Phi ngẩn người, nói: "Chúc mừng, không ngờ rằng sau khi rời khỏi giới giải trí, cuộc sống của cô lại càng tốt hơn."

"Đương nhiên, ai mà chẳng thế, đương nhiên sẽ hy vọng cuộc sống càng ngày càng tốt, không biết Lâm tiểu thư tìm tôi là để..."

Lâm Phi vươn tay xoa nhẹ ly nước ở trước mặt: "Mấy hôm trước Đường tổng, đột nhiên ngừng hợp tác. Không biết cô có biết việc này hay không?"

La Thiển liền hỏi: "Theo như tôi được biết thì Đường tổng ngừng hợp tác thì ảnh hưởng cô phải chịu cũng không lớn lắm, phải không?"

Lâm Phi gật đầu, La Thiển liền cười: "Vậy ngừng hợp tác cũng có sao đâu?"

"Đầu tư ở chỗ tôi chẳng những không mệt mỏi mà còn có thể kiếm..."

"Lâm tiểu thư." La Thiển ngắt lời, nhìn Lâm Phi, ánh mắt lãnh đạm: "Chuyện của Đường Diễn, anh ấy muốn thế nào cũng được, làm thế nào cũng được. Nếu cô muốn nói chuyện công việc thì xin trực tiếp nói với Đường Diễn chứ đừng nói với tôi, tôi không tham gia vào công việc của anh ấy. Nói câu không dễ nghe thì ngại quá, tôi chỉ tốt nghiệp cao trung, bằng cấp thấp."

"Có vài chuyện của mấy người tôi xem không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nếu cô muốn nói việc tư thì ngại quá, tôi tự nhận thấy chúng ta không thân, cũng không biết giữa chúng ta có chuyện gì đáng nói."

Lâm Phi cười cười: "Lần đầu tiên tôi thấy có người kiêu ngạo vì bản thân mình bằng cấp thấp."

La Thiển đứng dậy, cầm lấy túi nói: "Tôi không coi đây là kiêu ngạo, nhưng cũng không nghĩ đó là si nhục. Cô cảm thấy tôi không thể coi đây là kiêu ngạo là bởi vì trong lòng cô khinh thường loại người này, cho nên cô cảm thấy, loại người này ngay cả tư cách kiêu ngạo cũng không có."

Lâm Phi: "..."

"Lâm tiểu thư, nhân sinh là bình đẳng. Cảm ơn cà phê của cô, tôi đi trước."

Lâm Phi đứng lên nói: "Đường tổng ngừng hợp tác là vì cô sao? Bởi vì cô không thích tôi?"

La Thiển quay đầu lại, kiêu diễm cười: "Không thích cô không phải tôi." Là Đường Diễn nha!

Lâm Phi giống như hiểu lời của La Thiển, trong nháy mắt cứng đờ đứng tại chỗ, mặt La Thiển mỉm cười rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Chia Tay Hằng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.